

Giới thiệu Mỗi Lương Duyên Trời Đánh

Truyện Mỗi Lương Duyên Trời Đánh của tác giả Hoa Thanh Thần là thể loại ngôn tình hiện đại mang nhiều yếu tố bất ngờ.

Viên Nhuận Chi và Kỳ Ngôn Tắc suốt ngày hè gặp mặt là gây gỗ, đấu đá nhau. Điều này làm cho Kỳ Ngôn Tắc cảm thấy rất hao tâm tổn trí, anh thường xuyên phải hành động bất ngờ, phải nghĩ ra những quái chiêu để hành hạ cô tiểu sư muội đầu óc không được thông suốt này. Thế nhưng hình bóng của cô cứ xâm chiếm lấy đầu óc anh, không thể nào xua tan đi được.

Mời các bạn theo dõi câu chuyện tình yêu giữa đôi oan gia này kết cuộc của câu chuyện như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương mở đầu

Tiết trời đầu thu, không khí vẫn còn khá nóng nực, oi bức khiến người ta chẳng thể nào ngăn nổi phiền muộn, buồn chán trong lòng.

Viên Nhuận Chi cầm chắc trong tay một đồng tiền xu. Kể từ khi đi từ trên tòa nhà kí túc xá xuống, trong đầu cô không ngừng đắn đo về chuyện nên dùng một đồng này để ăn bát sủi cảo hay tào phớ?

Bụng cô lúc này thật sự đói meo, nhưng suy tính đến tận nhà ăn trường học cô vẫn chẳng thể nào tìm ra được đáp án thích hợp. Cho nên, cô quyết định dùng cách thức cổ xưa nhất mà cũng là thịnh hành nhất, tung đồng xu để quyết định xem bữa sáng hôm nay nên ăn thứ gì. Nếu là mặt trước thì cô sẽ đi ăn sủi cảo, còn là mặt sau, cô sẽ ăn tào phớ.

Suy nghĩ không bằng hành động.

Cô tung đồng xu lên, ngừng mắt xác định vị trí đồng xu rơi xuống rồi chờ đợi mong mỗi khoảnh khắc nó rơi xuống. Thế nhưng điều không may chính là, ánh mặt trời gay gắt đang chiếu rọi vào đôi mắt, khiến cô bất giác nhắm lại. Cô dự định nhắm mắt để bắt trúng lấy đồng xu, ai ngờ nó không hề chịu phối hợp mà rơi ra khỏi bàn tay, đập lên bàn chân đánh “cộp” một tiếng, nảy xuống đất rồi lăn về phía trước.

“Đừng có như vậy chứ...”. Cô ảo não nhìn đồng xu không ngừng “phản đầu” tiến thẳng về phía trước, càng lăn lại càng nhanh, nếu như không chặn kịp, nó sẽ rơi thẳng xuống hố cống phía trước.

Không được, đồng xu một nhân dân tệ này sẽ quyết định xem sáng nay liệu cô có phải ôm bụng đói lên giảng đường hay không. Vậy nên, dù cho nó có rơi xuống hố cống, cô cũng sẽ móc lên cho bằng được.

Ai bảo cô lại yêu quý nhân dân tệ đến thế chứ!

Di cô đã từng nói, có tiền mới là vương giả.

Lấy lại tinh thần, cô tăng hết tốc độ đuổi theo đồng xu đó.

Mắt cô nhìn đồng xu sắp sửa lăn vào hố cống có nắp sắt đây trước mặt! Vô cùng may mắn, đồng xu đã dừng lại cách hố cống đó khoảng mười centimet.

Viên Nhuận Chi giảm tốc độ, đúng lúc đang hứng khởi ngồi đợi đồng xu lên thì một đôi giày nam màu đen bóng lộn phản chiếu ánh mặt trời vừa hay dẫm trúng lên đồng xu đó.

Mẹ kiếp! Giữa thanh thiên bạch nhật thế này, không ngờ lại có người định cướp đoạt mất “bữa sáng” của cô, thật sự là quá đáng vô cùng!

Cô liền xông tới ôm chặt bắp chân của người đó, định nhắc chân của người này ra thế nhưng hần như thể mọc rễ ở đó, không động đậy chút nào hết.

Mẹ kiếp! Không ngờ hần lại thật sự muốn chiếm đoạt tài sản của cô!

Cô vận hết mọi sức lực cố gắng tấn công chiếc chân đó thêm lần nữa.

“Kỳ Ngôn Tắc, em thật sự rất thích anh!” Giọng nói kích động của một cô gái bỗng vang lên.

Bỗng nhiên, Viên Nhuận Chi tạm dừng hành động chuyển dịch chiếc chân kia, khí nóng toàn thân bắt đầu bốc lên ngùn ngụt.

Chẳng qua cô chỉ muốn nhặt một đồng xu thôi, không ngờ có thể bắt gặp màn kịch tỏ tình của người khác nữa. Tại sao ông trời lại có thể sùng ái cô đến mức độ này? Ngay cả trong lúc cô đang nhặt đồng xu cũng thỏa mãn sở thích hóng hớt, nghe chuyện của cô. Thật là quá đổi kích thích! Cô làm sao có thể phụ bạc tình yêu sâu đậm của ông trời dành cho mình mà bỏ qua màn tỏ tình kịch tính này được?

“Kỷ Ngôn Tắc, nếu như anh cảm thấy em có điều gì chưa tốt, vì anh, em sẽ bằng lòng thay đổi tất cả!” Giọng nói kích động của nữ sinh kia lại vang lên rất hay, tràn trề sức sống, hơn nữa còn rất quen tai.

Người xưa đã bảo, con trai theo đuổi con gái như cách một dây núi, con gái theo đuổi con trai như cách một tấm rèm. Di đã từng nói với cô rằng, dưới trời đất này những người con gái tự mình tìm đến con trai thì không có người con trai nào bỏ qua hết.

Dựa theo kinh nghiệm tám chuyện lâu nay, mọi việc quan trọng vẫn ở kết quả.

Cho nên, Viên Nhuận Chi lại càng háo hức muốn nghe xem người con trai tên Kỷ Ngôn Tắc kia sẽ trả lời như thế nào.

“Vậy thì hãy sửa lại cả khuôn mặt đi!”

Đúng vào lúc Viên Nhuận Chi đang chìm đắm trong trí tưởng tượng bay cao bay xa của bản thân, câu nói đủ sức nặng để hủy hoại tất cả mọi tôn nghiêm của một người con gái vang lên trên đầu cô.

“Anh ...”. Người con gái tỏ tình kinh ngạc đến mức nói không thành lời.

Muốn nhìn xem người con gái tỏ tình kia trông “khùng bố” đến mức độ nào, để đến mức phải nhận được câu nói khiến người và thần cùng phẫn nộ, Viên Nhuận Chi quay đầu lại không chút do dự.

Sau khi quay đầu, cô cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Thật không thể ngờ nổi, người nữ sinh kia trông lại trắng trẻo, thanh mảnh, yêu kiều với lối trang điểm, ăn mặc vô cùng thời thượng: một chiếc áo phông bó cùng chiếc quần soóc bó, thân hình thì hoàn mỹ không chê vào đâu được. Trời đã vào thu, ăn mặc như vậy mà không sợ lạnh, quả nhiên theo đúng tinh thần, thời tiết thua thời trang. Hả? Đây không phải là hoa khôi Khoa Ngoại ngữ được mệnh danh là đệ nhị mỹ nữ của trường đại học H sao?

Cô nghi ngờ vị nhân huynh có tên Kỷ Ngôn Tắc kia phải chăng đầu óc đã hỏng hoàn toàn. Một mỹ nữ yêu kiều như thế này mà lại yêu cầu người ta sửa lại mặt. Nếu như đổi lại là cô tỏ tình, chắc hẳn sẽ bị hấn yêu cầu cải tạo toàn thể từ trên xuống dưới hay sao?

“Sau này nhớ mặc quần áo cho tử tế rồi hãy ra ngoài, mặc áo để lộ nội y không phù hợp với những người ngực lép”.

Trên đầu cô vang lên giọng nói bình thản như không có chuyện gì, thế nhưng hiệu quả lại vô cùng to lớn, chẳng khác nào tia sét đánh ngang tai của Viên Nhuận Chi.

Tại sao vị nhân huynh này lại ăn nói độc miệng như vậy chứ? Viên Nhuận Chi cô cũng là người ngực lép, ngực lép thì đã sao chứ? Ít nhất là khi bị người khác truy đuổi cũng tiện lợi, dễ chịu hơn những người ngực to.

Ngực lép? Cô gái đó là hoa khôi, thân hình tuyệt hảo như vậy, làm sao có thể gọi là ngực lép được?

Viên Nhuận Chi đang ngồi trên mặt đất liền quay đầu lại xác nhận. Quả nhiên không sai, phần vai tiếp cận với ngực của hoa khôi dường như đang lộ ra thứ gì đó không nên lộ. Không ngờ lại chính là chiếc độn ngực trong suốt ...

Đôi mắt của vị Kỷ huynh này đúng là sắc bén!

Còn nữa, Viên Nhuận Chi cô không ngờ lại may mắn như vậy! Không những tận mắt chứng kiến một hoa khôi tỏ tình cùng nam sinh bị từ chối, lại còn bắt gặp được cô hoa khôi đó cũng ngực lép giống như mình. Ha ha, đây quả là một tin tức làm chấn động lòng người, thật quá sáng khoái, khiến cho lòng tự tin về bộ ngực lép của cô cùng lúc tiến lên cao.

“Kỷ Ngôn Tắc, anh thật sự là quá đáng ...”. Hoa khôi ôm lấy mặt, bật khóc thành tiếng rồi chạy đi mất.

Cùng là con gái, Viên Nhuận Chi đột nhiên cảm thấy bị ai thay cho cô hoa khôi ngoại ngữ kia, đặc biệt là vào đúng tiết trời thu khiến người ta phải sầu muộn, bị ai thế này. Trong vô thức, đôi tay cô càng dồn thêm lực ôm chặt lấy chiếc chân kia.

Tiếp đó, giọng nói ác độc lại vang vọng trên đầu cô, nghe ra đúng thật là của kẻ lười nhác: “Này, rốt cuộc cô còn định ôm đùi tôi đến lúc nào đây?”

Viên Nhuận Chi nhanh chóng định thần, lúc này mới phản ứng lại, ôm đùi? Rõ ràng cô đang ôm phần bắp chân chứ!

“Đừng có huyền hoặc về bản thân quá, về nhà soi lại gương đi. Ai có thời gian rảnh rồi ôm đùi anh chứ, chẳng qua là cái chân thối tha của anh đang dẫm lên bữa sáng của tôi thôi!” Cô không chịu lép vế, đáp lại ngay tức khắc.

Hôm nay cô phải xem tên Kỷ Ngôn Tắc này rốt cuộc là thần thánh phương nào, tại sao lại có thể độc miệng đến vậy?

Cô ngẩng mặt lên, mở to mắt. Ánh mặt trời chiếu từ trên xuống, trông hình dáng anh vô cùng cao lớn, nhưng cũng vì mặt trời chói lọi quá nên cô không thể nhìn rõ khuôn mặt, chỉ mơ mơ hồ hồ nhìn thấy phần mũi và cằm của anh mà thôi.

Vốn dĩ cô cho rằng người đàn ông độc mồm độc miệng sẽ có những lời nói ác độc gì thêm nữa, thật không ngờ, đôi chân dài của hắn nhanh chóng tiến về phía trước, cốc lên đầu cô một cái rồi nhanh chóng thoát khỏi đôi tay của cô.

“Á ...”. Trọng tâm cơ thể cô theo chuyển động của anh hướng về phía trước, cô chẳng thể nào chịu đựng được nữa phát câu hét lên: “Con người của anh sao như thế chứ?”

Cho dù cô hét lớn thế nào cũng chỉ có thể nhìn thấy chiếc lưng của anh với thân hình cao to, rắn chắc.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi, thật đúng là gặp quỷ dữ, vừa mới sáng sớm đã gặp phải tên xui xẻo tự coi mình là nhất, lại còn hại cô ngồi phịch xuống đất, quần bản còn phải giặt nữa, muốn giặt quần thì cần phải có bột giặt, muốn có bột giặt thì cần phải có tiền!

Tiền!

“Bữa sáng” của cô! Tại sao lại không nhìn thấy đâu nữa?

Đầu óc của cô lúc này chẳng thể nào suy nghĩ được gì khác, tất cả đều bị “tiền” chiếm lĩnh! Cô bò trên mặt đất, tìm kiếm đồng xu kia, sau cùng phát hiện ra nó đang kẹt giữa khe nắp đậy hồ cống.

Cô đưa bàn tay trắng trẻo mịn màng của mình, thận trọng lấy đồng xu đó ra, xót xa thổi đến vài lần, cứ như thể nó là “kì chân dị bảo” hiếm có trên thế gian vậy.

Cô nắm chặt đồng xu đó vào trong lòng bàn tay, nỗ lực nguyên rửa tên khốn kiếp mang tên Kỳ Ngôn Tắc.

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thất tình

“Bảo bối, đợi chút nữa dùng bữa xong, em nói xem hai chúng ta nên đi đâu đây?”

“y da, mấy chuyện này mà còn hỏi người ta sao? Đáng ghét quá à!”

“VẬY ... đến chỗ anh, em thấy được không?”

“Không sợ bạn gái của anh nhìn thấy em sẽ tức giận hay sao?”

“Bạn gái? Ai nói anh đã có bạn gái?”

“Nói dối là sẽ bị sét đánh đấy! Không phải anh có một cô bạn gái thân hình khá đẹp, với mái tóc dài mượt hay sao?”

“Thân hình khá đẹp? Ha ha, anh không có chút hứng thú nào với mấy chiếc màn thầu Vượng Từ[1]. Anh chỉ yêu thích màn thầu thủ công vùng Đông Bắc thôi!”

[1] Ngu ý chỉ ngực lép.

“Anh xấu quá đi, thật đáng ghét ...”

Đôi mắt của Viên Nhuận Chi nhìn chăm chăm đầy căm hận vào đôi cậu nam nữ đang tán tỉnh nhau không biết liêm sỉ, ngồi bàn phía bên trái. Tay trái cô không ngừng ngoáy loạn đĩa mỳ Ý, hơn nữa lực ngoáy càng ngày càng lớn như thể muốn quẹt cả chiếc đĩa vào trong thức ăn luôn vậy!

Tên cậu nam kia tên là Dương Vỹ – bạn trai hiện nay của cô, không ngờ hắn lại dám lăng nhăng ngay trước mặt cô. Không những thế hắn còn dám nói trước mặt con cậu nữ kia, mĩa mai cô là tiểu màn thầu Vượng Từ. Hai người còn chưa hề hôn nhau, dựa vào cái gì mà nói cô là tiểu màn thầu Vượng Từ? Ngực của cô nào có lép đến mức độ ấy? Thật đúng là quá đáng!

Di cô thường nói đàn ông trông đẹp trai quá thì không đáng tin, cho nên nguyên tắc tìm bạn trai của cô chính là tướng mạo bình thường là được rồi, chỉ cần mang ra đường không khiến người khác hời hợt là được.

Sau khi được giới thiệu, cô đã qua lại tìm hiểu cùng với tên Dương Vỹ nhìn mặt cũng khá đôn hậu, hiền lành kia được khoảng nửa năm nay. Mỗi lần hẹn hò cũng chỉ nắm tay là cùng. Lúc nào tình cảm dâng trào thì ôm nhau một chút là dừng. Dương Vỹ đã rất nhiều lần ra ám hiệu muốn hôn cô. Tháng trước khi ở trong rạp chiếu phim, hắn ôm chặt cô lại, đôi môi đã đi lại gần, chỉ còn thiếu chút nữa là có thể hôn được cô rồi. Thế nhưng cô vừa ngửi thấy mùi

hơi thở hơi hám, khó chịu bốc ra từ miệng hắn, nên bất chấp mọi thứ đẩy người hắn ra. Cũng từ sau lần đó, thái độ của Dương Vỹ đối với cô thay đổi một trăm tám mươi độ. Cô tìm hắn rất nhiều lần nhưng lần nào hắn cũng nói là bận công việc.

Bạn! Bạn! Bạn! Bạn cái đầu hắn ta! Bạn đi lên lút hẹn hò cùng người khác! Bạn lăng nhăng, bạn phản bội! Đây chính là lý do bạn rớt của hắn. Thật không ngờ thời thế hiện nay, ngay cả đàn ông tướng mạo hiền lành, xấu xí cũng thích trò lăng nhăng thế này.

“Này, cho cậu đấy!” Tăng Tử Kiều ngồi đối diện với Viên Nhuận Chi, khuôn mặt không nhìn thấy chút biểu cảm nào, chỉ tiện tay đẩy đĩa mì Ý mới ăn hết được một nửa ra trước mặt cô.

Viên Nhuận Chi không hiểu, mắt nhìn sang Tăng Tử Kiều nói: “Đề làm gì?”

Tăng Tử Kiều thẳng thắn, thật thà, đi thẳng vào trọng điểm vấn đề: “Lúc này mình vừa hỏi giúp cậu, một chiếc đĩa ở đây có giá 25 đồng”.

“25 đồng?”

“Nếu như cậu cảm thấy khó chịu quá, thì mau đi đi!”

Nếu như cô còn không hiểu được ý nói của Tăng Tử Kiều thì chẳng khác nào một đứa ngốc nghếch, đần độn.

Một chiếc đĩa 25 đồng, chẳng qua chỉ mất 50 đồng thôi! Cô có thể trả được, cùng lắm là không tiết kiệm một tháng tiền xu thôi.

Đây đã là người bạn trai thứ ba cô chính thức hẹn hò, không ngờ cũng phản bội cô. Hai người trước phản bội thì cô cùng đành nhẫn nhịn, im lặng chịu đựng, thế nhưng cái tên Dương Vỹ này, lại dám mịa mai, chề giễu sau lưng cô. Nếu như hôm nay không dạy cho đôi cậu nam nữ này một bài học, thì cô chẳng thể nào nuốt trôi được con tức giận này.

“Bùng” một tiếng, ngọn lửa tức giận trong lòng cô đang dâng trào dữ dội.

Tiếp đó, cô đứng bật dậy, cầm theo hai chiếc đĩa trước mặt, nộ khí bùng bùng xông về phía đôi cậu nam nữ nọ.

“Á ...”

“Á ...”

“Cứu tôi với ...”

“Chi Chi ...”

Giọng nói của đôi cậu nam nữ không ngừng vang vọng cả nhà hàng mỹ Ý.

“Á cái đầu mày! Cứu tôi với cái đầu mày! Chi cái đầu mày! Dám nói lão nương là tiểu mản thầu Vương Tử? Vương Tử cái đầu mày! Mản thầu làm tay của Đông Bắc to thì có tác dụng quái gì? Bán đất tiền hơn mản thầu Vương Tử trong siêu thị hay sao? Tên Dương Vỹ chết tiệt không biết đánh giá hàng hóa, ai bảo đi lăng nhăng! Còn con hồ li tinh này nữa, ai bảo mày đi mê hoặc đàn ông. Xem hôm nay lão nương sẽ xử lý hai đứa tiện nhân bỉ ổi chúng mày ra sao! Tiện nhân, tiện nhân, tiện nhân, tiện nhân ...”

Viên Nhuận Chi hoàn toàn phần nộ, ngoài việc chụp hai đĩa mì Ý lên đầu của Dương Vỹ và con hồ li tinh không biết tên, cô còn chụp tất cả mọi đồ ăn thức uống trên bàn lên chính người bọn chúng. Lúc này cô không thể nào khống chế được cảm xúc, vẫn chưa thấy đã đời, tiện tay lấy luôn mấy chiếc đĩa của bàn kế bên chụp lên đầu. Sau đó lúc hứng khởi quá, thậm chí cô còn dùng cả đĩa mì của mấy bàn bên cạnh nữa, sau cùng suýt nữa đập tan luôn cả chiếc bàn.

Giám đốc và nhân viên phục vụ của nhà hàng nghe thấy tiếng cãi nhau liên chạy tới, nhưng cũng không tiến vào ngăn cản Viên Nhuận Chi làm loạn.

Viên Nhuận Chi tay cầm đĩa mì, hét lớn: “Các người đứng lại hết cho tôi! Mấy chiếc đĩa bị vỡ, lão nương sẽ đền bù hết! Không phải có 25 đồng hay sao? Ai mà dám xông vào đây ngăn cản, đừng trách mấy chiếc đĩa trong tay lão nương không có mắt!”

Người đời thường dạy, nhất thiết đừng chọc giận phụ nữ khi họ đang mất đi lý trí!

Giám đốc quản lý nhà hàng kéo mấy nhân viên phục vụ đứng gọn sang một bên, thản nhiên lên tiếng: “Khách hàng là thượng đế, thượng đế được hài lòng chính là thành công của chúng ta. Huống chi cô ấy lại đang giải quyết chuyện lăng nhăng tình cảm, cứ để cho cô ấy tận hứng đi! Ngày mai nhớ mua báo nhiều một chút, phí tuyên truyền quảng cáo tháng này coi như cũng tiết kiệm được nhiều. Còn nữa, nhớ ghi lại số lượng đĩa mà cô ấy đã đập vỡ, ngày mai thông báo cho bên nhập đồ, sau này chi mua nhân hàng này thôi nhé!”

Nhân viên phục vụ: “...”

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, nhà hàng với không gian vô cùng lãng mạn, thanh nhã đã hỗn loạn, hoạt náo lạ thường.

Tất cả các khách hàng trong này đều quên hết mấy món ăn trên bàn, quay sang trông chờ, đón xem những tình tiết hấp dẫn sắp tới.

Dương Vỹ từ trước đến nay không bao giờ ngờ được một Viên Nhuận Chi tính tình hòa nhã khi tức giận còn hung dữ hơn cả Tôn nhị nương[2]. Anh

chẳng còn tâm trí nào để tâm đến cô bạn gái vừa mới tán tỉnh nên ôm quả đầu nhầy nhụa toàn dầu mỡ, chạy ra khỏi nhà hàng mỹ Ý chẳng khác nào chạy loạn. “Hồ li tỉnh” quỵên rũ kia cũng chẳng thêm gạt bỏ đồng thức ăn bầy nhầy trên quần áo, nhân lúc nhân viên nhà hàng kéo lấy Viên Nhuận Chi, liền ôm mặt tập tễnh chạy ào ra khỏi.

[2] Nhân vật nổi tiếng đánh đá trong Thủy Hử truyện, tên hiệu là Mẩu dạ xoa, một trong 72 Địa Sát Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc.

Không biết bao nhiêu lâu sau, gió mưa bão táp cuối cùng cũng trôi qua, nhà hàng lại hồi phục lại không khí thanh tịnh như trước đó.

Tất cả mọi người đều đang cảm khái vì tiết tấu của vở kịch này diễn ra quá nhanh, thậm chí có người còn hét lớn: “Tại sao lại không tiếp tục đập nữa?”

“Người ta chạy mất rồi, còn đập gì nữa?”

Nhân viên phục vụ đang dọn dẹp chiến trường với tốc độ nhanh nhất, sau khi nghe thấy tiếng thét của khách hàng, người nào người nấy trợn mắt bực bội. Cho dù là khách hàng bồi thường đĩa vỡ, nhưng chính bọn họ mới là người cần phải dọn dẹp mảnh vỡ tung tóe khắp nơi.

Viên Nhuận Chi buồn chán ngồi lại chỗ cũ, nhìn thấy Tăng Tử Kiều bình thản như không ấn mấy nút điện thoại, cứ như thể chưa từng có bất cứ chuyện gì xảy ra vậy. Viên Nhuận Chi đưa lời oán thán: “Này, cậu đang làm cái gì thế? Người ta thất tình, bây giờ tâm trạng không vui chút nào ...”

“Đợi đến khi nào cậu thất thân thì hãy đến than khóc với mình!” Tăng Tử Kiều vẫn bình thản như không, tiếp tục ấn di động. Kể từ khi quen biết Viên Nhuận Chi ở đại học đến bây giờ, con nha đầu này không biết đã bị bao nhiêu người đàn ông phản bội, cho nên đối với việc Viên Nhuận Chi thất tình, cô chẳng còn thấy lạ gì nữa, bình thản như không.

“Cậu đừng có vô tình như vậy có được không? Ít nhất cũng an ủi người ta một câu đi chứ!” Viên Nhuận Chi ôm mặt, không biết tại sao, muốn khóc mà chẳng thể nào khóc nổi.

Tăng Tử Kiều ngược mắt lên nhìn cô rồi nói: “Bây giờ mình đang ngồi tính giúp xem cậu đã đập vỡ bao nhiêu chiếc đĩa, sắp tới sẽ phải bồi thường bao nhiêu tiền. Mình cảm thấy an ủi cậu chỉ bằng tính toán phải bồi thường bao nhiêu tiền cho nhà hàng còn thực tế hơn”.

“Á! Cậu không nói mình suýt nữa quên mất!” Vừa nhắc tới bồi thường tiền, Viên Nhuận Chi lập tức quên ngay nỗi đau thất tình, ôm lấy ngực khẽ run run nói: “Hình như mình đã đập rất nhiều, mấy chiếc đĩa của những bàn kế bên cũng bị mình đập vỡ hết sạch thì phải. Hay da, tại sao mình lại không kiểm chế được bản thân chứ?”

“Ừm, thấy cậu đập rất là hứng khởi”.

“Mình đi chết đây! Rốt cuộc mình đã đập mất bao tiền rồi?” Cô dí mắt vào gần chỗ Tăng Tử Kiều, mong muốn có thể nhìn rõ con số trên màn hình di động của cô bạn thân thương.

“Ừm, đợi một chút, sắp sửa có rồi đây!” Tăng Tử Kiều chậm rãi lên tiếng. Khoảng vài giây sau, cô liền đưa màn hình điện thoại cho Viên Nhuận Chi xem. “Bây cái đĩa bé, hai cái đĩa to, cộng thêm hai ly rượu, tất cả là 795 nhân dân tệ, hình như vẫn còn phải cộng thêm phí dịch vụ nữa”.

“795 nhân dân tệ? Tại sao lại nhiều như thế được?” Viên Nhuận Chi đập bàn đứng bật người dậy. “Không phải là 25 đồng một cái đĩa sao? Chưa đến hai trăm đồng mới đúng chứ? Xem lại xem cậu có tính nhầm không?”

“Đúng là 25 đồng một chiếc đĩa, thế nhưng cậu còn đập vỡ đĩa của mấy bàn bên cạnh nữa, điều bất hạnh chính là, hai chiếc đĩa lớn của một trong mấy bàn đó lại có giá ba trăm đồng một cái, cộng thêm hai ly rượu nữa ...”

Khuôn mặt xinh đẹp của Viên Nhuận Chi hoàn toàn rũ xuống, bi ai, thê lương nghiêng chặt hàm răng trắng đều của mình. Chỉ vì một giây sáng khoái, vậy mà cô đã đập hết số tiền xu lẻ tiết kiệm của hai năm trời. Nếu biết sớm hậu quả sẽ thế này, có đánh chết cô cũng không làm như vậy.

795 đồng, với khoản tiền đó cô có thể ăn biết bao nhiêu bữa mỹ Ý, sớm biết thế này thì đi ăn mỹ Lan Châu cho xong ...

Cô chuyển đôi mắt phần nộ sang Tăng Tử Kiều, người đã thôi thúc cô gây ra tội ác.

Tăng Tử Kiều đi guốc trong bụng Viên Nhuận Chi, vừa nhìn qua đã biết cô đang nghĩ gì, mỉm cười nham nhảm, cao sang rồi nói: “Mình chỉ đưa chiếc đĩa trong tay cho cậu, chứ đâu phải đĩa của mấy bàn xung quanh? Cho nên, mình chỉ phụ trách thanh toán 25 đồng mà thôi”.

Viên Nhuận Chi hoàn toàn im lặng.

Một lúc sau, nhân viên phục vụ đưa phiếu thanh toán đến, khoản tiền phải trả là 914 đồng, nguyên nhân là cộng thêm 15 % tiền phí dịch vụ nữa.

914 đồng! Sắp chết rồi!

Viên Nhuận Chi nắm chặt phiếu thanh toán trong tay, nhìn ba con số này, cảm giác như nhịp tim gần như dừng hẳn lại. Cô đứng thẳng người lên, hoa mày chóng mặt, quay sang nói cùng với nhân viên phục vụ: “Tôi ... tôi đi vào phòng rửa tay một chút. Một ... một lúc nữa quay lại thanh toán sau ...”

Tăng Tử Kiều bình thản uống nước hoa quả, vẫn giữ nguyên nụ cười quỵên rũ trước đó: “Đúng rồi, mình còn quên chưa nói, lúc nãy cậu đập đĩa hăng say quá, phía trước ngực vậy một mảng dầu mỡ lớn”.

Lời nói của Tăng Tử Kiều vừa mới dứt, Viên Nhuận Chi cúi đầu xuống ngay tức khắc, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, trái tim đã quặn thắt lại đau đớn, bi ai, sầu muộn.

Tây Thi[3] ôm ngực!

[3] Là người con gái rất xinh đẹp, sống vào thời Xuân Thu, đứng đầu trong tứ đại mỹ nhân Trung Hoa.

Không xong rồi, không xong rồi, cô phải vội vã đi vào phòng rửa tay, nếu không đi không chừng cô sắp nôn mửa tung tóe ra.

Chiếc áo phong màu trắng trên người chính là thứ đồ xa xỉ đầu tiên cô đã thất lưng buộc bụng, nghiền chặt răng bỏ ra 988 đồng mua về.

Tăng Tử Kiều ơi là Tăng Tử Kiều, lần nào cũng chọn khoảng thời gian thích hợp sát thêm muối vào vết thương của cô ...

Chập choạng chạy đi, Viên Nhuận Chi nhanh chóng đẩy cửa bước vào phòng rửa mặt.

Bước tới phòng rửa mặt, nhìn vào chiếc gương, cô mới có thể nhìn rõ được chiếc áo 988 đồng của mình bị hủy hoại đến mức độ này. Chẳng buồn để tâm chiếc áo phong vẫn còn mặc trên người, cô vịn vòi nước liên tục vỗ nước lên để rửa sạch đám dầu mỡ bám trước ngực áo mình.

Trái tim đau đớn vô ngần, từ trước đến nay cô chưa bao giờ mất nhiều tiền như vậy trong đúng một lần. Trước đó không lâu, cô vừa bị Tang Du, vị sếp ăn thịt người chẳng buồn nhà xương ra cướp mất một chiếc di động. Tuy rằng chiếc di động đó chỉ có hơn ngàn đồng, lại còn là chiếc di động cũ dùng rất lâu rồi, nhưng ít nhất cũng phải mất tiền để mua, vậy mà đành phải giao nộp lại cho tổ chức rồi. Tang Du là sư tỷ học cùng đại học với cô, thế nhưng đối đãi lại vô tình như mùa thu thổi bay sạch lá trên cây. Lại còn thêm cô bạn thân Tăng Tử Kiều, lúc nào cũng đào sẵn hố dụ dỗ cô nhảy vào. Cũng giống như lúc này, rõ ràng biết rằng khả năng kiềm chế cảm xúc của cô rất kém, lúc đập đĩa hứng khởi cũng chẳng xông vào ngăn cản chút nào. Tăng Tử Kiều được cái luôn thích ngồi bên bờ này nhìn bờ kia hóa hoại, “tọa sơn quan hổ đấu”, bình thản hưởng thanh nhàn.

Gặp phải hai người phụ nữ “đáng ghét, đáng hận” như vậy, cuộc đời cô được định sẵn là vô cùng bi thảm.

Tất cả đều trách tên đàn ông đê hèn Dương Vỹ!

“Tên Dương Vỹ đáng chém ngàn đao, hai ngàn đồng này lão nương mà không đòi lại từ người thì lão nương sẽ không theo họ Viên nữa”.

Cô ra sức vỗ nước lên rửa sạch phần ngực áo mình.

“Này, rốt cuộc cô còn định đứng giặt quần áo đến bao giờ đây?”

Đột nhiên, giọng nói đại lãn[4], bất cần của đàn ông truyền lại từ phía sau lưng Viên Nhuận Chi, khiến cho cô khó lòng kiềm chế được mà hét lớn: “Á ... yêu râu xanh ...”

[4] Là lời biếng.

Trước giọng hét như gà trống bị thiến của Viên Nhuận Chi, Kỷ Ngôn Tắc vẫn thản nhiên như không, hai tay dứt túi quần, vô cùng bình thản tiến vào trong khu vệ sinh dành cho nam giới. Cô đang đứng bên cạnh bồn rửa mặt, dáng vẻ như thể bị quý xiết cổ, khiến anh bất giác cau chặt đôi mày lại.

Người phụ nữ này tại sao gặp ở bất cứ chỗ nào trông cũng ngớ ngẩn, ngốc nghếch như vậy chứ? Ngay cả khi đi vệ sinh cũng không phân biệt được bên nào của nam, bên nào của nữ!

Giọng nói của tên yêu râu xanh này tại sao nghe lại quen thuộc đến vậy chứ?

Viên Nhuận Chi nhanh chóng quay mặt lại, lập tức nhìn thấy khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

“Thì ra là anh!” Viên Nhuận Chi vỗ vỗ trước ngực, uất hận trợn mắt lườm Kỷ Ngôn Tắc.

Nếu như hỏi Viên Nhuận Chi, trong cuộc đời của mình, người cô muốn đánh nhất là ai thì cô sẽ trả lời kẻ đó chính là Kỷ Ngôn Tắc

Vậy mà hai người lại học cùng trường, kết oán thù từ khi còn học trong trường Đại học H. Khi tốt nghiệp Đại học H, cô vẫn thường xuyên phải gặp mặt anh, hơn nữa mỗi lần gặp mặt cô đều xui xẻo đầy mình.

Lấy ngay chuyện ở khách sạn Hoàng Đình cách đây không lâu ra nói, cô đã hẹn trước cùng giám đốc Dương bộ phận thị trường sáng sớm sẽ đến chỗ đầu thầu mua quyền yêu cầu dự thầu. Lúc đi vào thang máy, cô gặp phải đại diện của mấy công ty đối thủ khác, trong đó có Kỷ Ngôn Tắc và đồng nghiệp trong công ty GD.

Người ta vẫn nói thương trường như chiến trường. Đại diện của mấy công ty có khả năng trúng thầu dự án này nhất đều tập trung hết trong chiếc thang máy này, không khí làm sao có thể bình ổn được chứ? Mồm miệng của người bên công ty GD thối hoắm chẳng khác nào viên đá dưới lỗ phân, cô chỉ nghe thấy họ nói với giọng điệu đầy thách thức rằng: “Ngành hàng nội thất là thiên hạ của đàn ông, có điều một số người đàn ông cả ngày chỉ thích đứng vây quanh phụ nữ, chẳng khác nào thần quan hầu hạ trong hoàng cung xưa kia”.

Muốn nói là thái giám thì cứ nói toạc ra cho rồi, lại còn chọn từ “thần quan” để thể hiện học vấn của bản thân.

Người nói ra câu này tuy rằng không phải là Kỳ Ngôn Tắc, nhưng đối với Viên Nhuận Chi mà nói thì cũng chẳng khác biệt gì cả. Trước kia khi còn học ở đại học H, chỉ cảm thấy mồm miệng Kỳ Ngôn Tắc độc địa, thật không ngờ những đồng nghiệp khác trong công ty GD người này còn lợi hại hơn người kia.

Ngành hàng nội thất là thiên hạ của đàn ông, câu này nói không sai, thế nhưng Chủ tịch Hội đồng Quản trị của Tập đoàn Tang thị là Tang Du lại là một người phụ nữ mới 27 tuổi. Bất cứ người nào nghe được đều có thể hiểu rõ câu nói này nhằm mỉa mai, ám chỉ Giám đốc Dương.

Giám đốc Dương đường đường là một người đàn ông cao to bảy thước, lại bị đám người này nói thành như vậy, ngay cả Viên Nhuận Chi nghe thấy cũng tức giận muốn đánh người. Thế nhưng Giám đốc Dương bên cô mặt không biến sắc, lòng không nóng vội, thái độ vô cùng thản nhiên. Cô không thể không nghiêng mình kính phục trước khả năng chịu đựng của Giám đốc Dương, trước lời nhục mạ như vậy mà vẫn bình tĩnh đến thế.

Giám đốc Dương chỉ bình thản quay sang bàn luận cùng Viên Nhuận Chi về bộ phim thần tượng Đài Loan hiện đang nổi đình đám thời gian gần đây: “Chi Chi, bà xã anh dạo này ngày nào cũng xem bộ phim Bại Khuyển Nữ Vương[5] gì đó. Tên của bộ phim này đúng là kì lạ quá, người nào không biết lại tưởng phim kể về một người phụ nữ nuôi chó. Mãi sau này anh mới biết thì ra cái tên đó đang lấy tiếng chó sủa làm ẩn dụ mà thôi”.

[5] Phim do Dương Cẩm Hoa, Nguyễn Kinh Thiên đóng vai chính. Lâm Thanh Chấn là đạo diễn.

Lời vừa nói ra, lòng kính phục của Viên Nhuận Chi đối với Giám đốc Dương càng thêm dâng trào, cuộn cuộn như dòng sông Trường Giang vậy.

Giám đốc Dương một mũi tên trúng hai đích, trước hạng mục dự thầu lần này ở khách sạn Hoàng Đình. Công ty cô năng lực tuyệt vời, những người kia đang đổ kị hai người, nên so sánh với tiếng chó sủa.

Viên Nhuận Chi lập tức tiếp lời: “Đúng thế, đúng thế, em cũng xem bộ phim đó rồi. Há? Giám đốc Dương, anh có nghe thấy tiếng động quái lạ hay không? Hình như rất nhiều con chó đang sủa ấy. Giữa tòa lầu lớn này, tại sao đột nhiên lại nuôi cả một bầy chó dữ thế không biết?”

Hai bên rút kiếm đương oai, bọn người bên Kỳ Ngôn Tắc ai nấy đều tức giận sôi máu, thực đúng là khiến cho cô sáng khoái vô cùng.

Chiến tranh lời nói chiếm thế thượng phong, thế nhưng vừa vào nơi đấu giá, chuyện xấu hổ lại xảy ra. Chẳng biết tại sao, ví tiền của Giám đốc Dương lại bị người ta móc mất, cho nên việc trả tiền sẽ dồn lên vai cô. Kết quả việc bất hạnh lại tiếp tục xảy ra, sáng nay cô ra khỏi nhà vội vã quá, lấy nhầm túi, cho nên cũng quên mang theo ví tiền ...

Dự án gói thầu của khách sạn Hoàng Đình vô cùng biến thái, chỉ bán tổng cộng mười cuốn sách hướng dẫn yêu cầu, người nào đến trước mua trước, nếu như không mua được sách hướng dẫn yêu cầu thì đồng nghĩa với việc chưa đánh đã bại trận. Nhìn quanh cả hội trường, ngoại trừ mấy chú “chó” ban nãy, thì đều là người bên gọi thầu. Phải đi đâu kiếm ra hai trăm đồng đây?

Người Giám đốc Dương liên hệ lại không kịp đưa tiền tới, mắt nhìn thấy cuốn sách sau cùng đặt trên bàn, dù nói gì đi nữa cũng không thể để rơi vào tay người khác được, Viên Nhuận Chi ngồi bệt luôn lên chiếc bàn đó, không để cho người bên gọi thầu bán nốt, khiến cho người bên họ suýt chút nữa là “đóng cửa thả chó” giải quyết bạo loạn rồi.

Hai bên còn đang tranh cãi nhiệt tình, hai tờ giấy bạc màu đỏ tươi đã nằm trên mặt bàn, tiếp đó là tiếng nói tràn đầy từ bi vang lên: “Mau bán cuốn sách đó cho cô ta đi, tôi sẽ thanh toán tiền giúp!”

Hai mắt cô lấp lánh, rục rục. Cô hứng khởi ngẩng mặt lên nhìn xem là vị ân nhân nào đã cứu giúp mình. Ai ngờ được cô lại nhìn thấy khuôn mặt đáng đánh của Kỳ Ngôn Tắc. Tên đáng chết này tại sao tự nhiên lại tốt bụng cho cô vay tiền chứ?

Kỳ Ngôn Tắc vừa nhìn đã thấu hiểu hết cô đang nghĩ gì, liền bình thản lên tiếng: “Không cần thì thôi vậy!”

Cô nhanh mắt nhanh tay, đặt bộp lên hai trăm đồng đó rồi nói: “Thôi cái gì mà thôi? Anh yên tâm, ra khỏi đây tôi sẽ trả anh luôn!”

Kỳ Ngôn Tắc không nói gì, cô nhớ rõ rằng, hần chỉ neho đôi mắt đan phụng màu hổ phách mê hồn của mình lại, bộc lộ rõ thái độ khinh bỉ rồi quay người đi mất.

Trong lòng tuy rằng không cam tâm nhưng đúng lúc anh chuẩn bị bước ra khỏi hội trường đấu giá kia, cô đã đuổi theo, hét lớn tiếng: “Này, tại sao anh lại tốt bụng cho tôi mượn tiền chứ? Phải chăng là có ý đồ gì với tôi?”

Kỳ Ngôn Tắc bước ra khỏi cửa, xuống cầu thang được vài bước mới quay đầu lại, khoe miệng đường như hơi hơi co giật, lạnh lùng trả lời: “Cô cũng suy nghĩ quá nhiều rồi đấy! Tôi chỉ dự phòng để tránh làm tổn thương đến người vô tội, khiến cho ai ai cũng biết cô tốt nghiệp ra từ Đại học H”. Ấn ý trong câu nói này chính là: Cho cô mượn tiền là vì không muốn làm mất mặt trường Đại học H, bởi vì anh cũng tốt nghiệp từ Đại học H ra.

Mục đích mà hần cho cô mượn tiền ...

Vì hai trăm đồng này, cô đành cắn răng nhẫn nhịn.

Sau việc này, cô muốn trả lại tiền cho hần mà không có cơ hội. Thật không ngờ hôm nay lại gặp nhau tại đây. Đừng nói là tên khốn kiếp này biến thái đến mức độ chạy vào tận trong buồng vệ sinh nữ để đòi nợ chứ?

Cô khẽ tựa người vào bồn rửa mặt phía sau rồi nói: “Chẳng qua chỉ có mỗi hai trăm đồng thôi mà! Cũng đâu phải không trả lại cho anh, chút nữa ra ngoài tôi trả lại là được chứ gì? Anh có cần thiết phải đuổi vào tận trong này để đòi không?”

Kỷ Ngôn Tắc lại nheo nheo đôi mắt màu hổ phách của mình, mãi lúc sau mới bình thân đáp lại: “Tôi căn bản là không hề hy vọng cô có thể trả lại”. Ngay từ khi rút hai trăm đồng đó ra khỏi ví, đặt lên bàn, anh hoàn toàn không hề hy vọng một ngày nào đó hai trăm đồng sẽ tự động quay lại chiếc ví của mình.

“Vậy tại sao anh lại đuổi theo tôi vào tận nhà vệ sinh nữ thế này hả?” Giọng nói của Viên Nhuận Chi gần như lạc hẳn đi. Cô nhìn anh bằng ánh mắt đầy phòng bị, sau đó lùi người lại bồn rửa mặt phía sau, tay trái bắt giắc đưa lên che chắn phần ngực của mình.

Cô chợt nhớ lại ngày hôm qua thời sự có đưa tin, gần đây có rất nhiều tên yêu râu xanh biến thái xuất hiện trong phòng vệ sinh nữ tại các tòa nhà lớn dùng di động chụp lại hình của mấy người phụ nữ rồi đăng lên mạng tạo ra những tin đồn thất thiệt. Trước mắt, cảnh sát vẫn còn đang trong quá trình điều tra, vậy nên cảnh báo giới nữ phải đề cao cảnh giác. Đừng nói là tên biến thái chụp trộm hình đó chính là anh chứ? Nếu không một người đàn ông bình thường đương yên đương lành tại sao lại chạy vào buồng vệ sinh nữ có mỗi mình cô?

Kỷ Ngôn Tắc dường như đọc hiểu ánh mắt của cô, tức giận xéch ngược đôi mày lên, lại đưa mắt nhìn vào phần ngực áo ướt đầm đang được cô dùng tay che chắn, bình thân đáp: “Tôi không có hứng thú với những người cup A”.

Cup A? Cup A! Cup A ...

Không ngờ hẳn lại dám nói cô là cup A?

Chỉ trong một buổi tối bị những hai người đàn ông mĩa mai về bộ ngực, đây là điều mà bất cứ người phụ nữ nào cũng khó lòng nhẫn nhịn được.

Viên Nhuận Chi nghiêng răng nghiêng lợi, không thể nào nhẫn nhịn được nữa xông ra trước mặt Kỷ Ngôn Tắc, vừa đưa tay chỉ thẳng vào mặt anh vừa rút di động từ trong túi quần ra, cả người run rẩy nói: “Tiện dâm tặc, đừng có trách hôm nay tôi không nề tình đồng môn, tôi nhất định sẽ gọi điện cho 110, báo cảnh sát, trừ hại cho dân. Anh đúng là một tên biến thái dâm loạn đáng chết!”

Tiện dâm tặc chính là biệt hiệu mà cô đặt cho anh từ hồi còn học đại học. Bởi vì ba chữ đầu trong từ này trùng với phiên âm La tinh trong tên Kỷ Ngôn Tắc của anh. (Tiện dâm tặc – Jian Yin Zei & Kỷ Ngôn Tắc – Ji Yan Ze)

Nói được làm được, cô nhanh chóng gọi điện đến số 110.

Kỷ Ngôn Tắc đã hoàn toàn miễn dịch với ba từ “tiện dâm tặc”, vẫn nhìn cô với thái độ bình thân, vững chãi như thái sơn.

“Tiểu thư, rốt cuộc cô định chiếm đóng trong buồng vệ sinh nam này bao lâu nữa! Cầu xin cô đấy, làm việc tốt đi, tôi thật sự không thể nào nhẫn nhịn thêm nữa”. Bên ngoài, một người đàn ông đeo kính với khuôn mặt khỗn khổ, hai tay ôm chặt lấy phần dưới, hai chân không ngừng dậm lên dậm xuống.

Viên Nhuận Chi đang đợi kết nối đến số 110, chán nản đáp lại người đàn ông nọ: “Ồ ào cái gì chứ? Buồng vệ sinh nam đang ở bên cạnh đấy!” Thời buổi này sao lại nhiều biến thái đến thế?

Kỷ Ngôn Tắc đi qua chỗ cô, bật cười thành tiếng rồi bước tới vị trí của chiếc bồn vệ sinh dành riêng cho nam giới.

“Cười cái gì mà cười?” Viên Nhuận Chi nhìn theo hướng anh bước đi, liền nhìn thấy một thứ không nên xuất hiện trong buồng vệ sinh nữ – bồn vệ sinh dành riêng cho nam giới hiện lên rõ rệt trước mắt cô. Tiếp đó trong điện thoại vang lên giọng nói vô cùng điệu đà: “Xin chào, đây là tổng đài báo cảnh sát 110, xin mời quý khách chờ đợi trong giây lát. Xin chào, đây là tổng đài báo cảnh sát 110, xin mời quý khách chờ đợi trong giây lát. Xin chào, đây là tổng đài báo cảnh sát 110, xin mời quý khách chờ đợi trong giây lát ...”. Cô hóa thạch tại chỗ.

Kỷ Ngôn Tắc từ từ rút tay ra khỏi túi quần hạ xuống dưới, dự định kéo khóa quần xuống, Viên Nhuận Chi lập tức dập điện thoại, thét lớn: “Dừng tay lại, tên biến thái kia! Anh là đồ biến thái! Anh là đồ biến thái! A ...”

Viên Nhuận Chi ôm mặt thét lớn chạy ra khỏi nhà vệ sinh nam.

Vào lúc Viên Nhuận Chi xông ra khỏi nhà vệ sinh nam, những người đàn ông khác bắt giắc cảm thán:

“Trời ạ, cuối cùng cô ta cũng đi rồi!”

“Cuối cùng có thể giải phóng rồi!”

“Thảo nào mà bạn trai cô ta lại lẳng nhăng, hóa ra cô ta là một kẻ biến thái!”

Viên Nhuận Chi ôm mặt, chạy trốn vào buồng vệ sinh nữ ở kế bên.

Ngay tại cửa vào, Tăng Tử Kiều đang đứng hút thuốc một cách nho nhã, mỉm cười nhìn cô bạn thân.

“Cậu ... tại sao cậu không gọi mình lại chứ?” Viên Nhuận Chi oán thán nhìn về phía Tăng Tử Kiều.

“À, mình có gọi cậu, là do cậu không nghe thấy mà thôi!” Tăng Tử Kiều nhún vai, tỏ ý mình hoàn toàn vô tội. Cô đích thực đã gọi lớn tiếng, có điều con nhà đầu này không nghe thấy gì, xông xộc xông vào buồng vệ sinh nam. Đương nhiên, Tăng Tử Kiều không thể nào cùng bạn thân xông vào buồng vệ sinh nam được. Vừa hay, cô gặp được Kỷ sư huynh đi vào bên trong, nên nhờ Kỷ sư huynh chuyển lời cho nhà đầu kia mau đi ra ngoài trước khi gây ra chuyện mất mặt gì khác. Ai mà ngờ được, hai người này lại cãi nhau ngay tại một nơi như thế!

Viên Nhuận Chi nghiêng chặt răng không biết nói gì thêm.

“Ăn no chưa, đi dạo phố đi!” Tăng Từ Kiều vỗ vai cô đầy duyên tiếc, giống như an ủi một chú chó con vậy.

Viên Nhuận Chi cúi đầu nhìn chiếc áo phong trị giá 988 đồng đang mặc trên người, quyết định đi mua một chiếc áo khác. Quả nhiên, cô chỉ hợp với loại hàng bày bên đường thôi. Vậy nên, cô gật đầu, đi theo Tăng Từ Kiều ra khỏi buồng vệ sinh.

Đúng lúc đang định rời khỏi nhà hàng, Viên Nhuận Chi liền nhìn thấy Kỳ Ngôn Tắc đang ngồi cùng một cô gái ở bên cạnh cửa sổ.

Viên Nhuận Chi cứ nhìn thấy hần là cảm thấy bức bối, tức tối trong lòng. Tên đàn ông khôn kiếp này vừa bước vào đã biết là cô vào nhầm buồng vệ sinh nam, thế mà không nói với cô luôn, lại còn ở đó mĩa mai cô là cup A.

Cup A đúng không?

Cup A thì cũng là người có nhân cách, có tự tôn.

“Tiểu Kiều, cậu đợi mình một lúc!”

Cô lấy hai trăm đồng từ trong ví ra, sau đó bước nhanh về phía Kỳ Ngôn Tắc.

Kỳ Ngôn Tắc đang cầm ly lên vừa định đưa lên miệng uống thì nhìn thấy Viên Nhuận Chi đứng đứng sát khí tiến về phía mình. Anh bất giác cau chặt đôi mày, người phụ nữ ngớ ngẩn này còn chưa về nhà thay quần áo mà ở lại đây làm cái gì?

Anh quên mất việc uống trà, ngay người nhìn cô bước lại gần.

Viên Nhuận Chi đứng trước mặt Kỳ Ngôn Tắc, khuôn mặt căm hận như thể chỉ muốn xé anh ta ra từng mảnh nhỏ biến đổi nhanh chóng, thay vào đó là nụ cười tươi như hoa. Cô liền nháy mắt, tiếp đó dùng giọng nói cao vút trời đất, ồ ồ ồ ồ nói: “y da, Kỳ bảo bối. Trùng hợp quá, tại sao lại gặp được cung ở chỗ này thế. Thật ngại quá đi mất, hôm trước bất cẩn đánh mất ví tiền, nên trong người chỉ còn mỗi tám trăm đồng tiền mặt. Đây, hai trăm đồng còn lại của cung này, trả hết cho cung nhé!” Cô nhét hai trăm đồng kia vào túi áo của Kỳ Ngôn Tắc, cũng không quên sờ lên chiếc cằm tuyệt hảo của anh. Nhìn thấy sắc mặt anh tuần càng ngày càng sẫm đen lại, cô liền mỉm cười đầy ám muội. “Kỳ bảo bối, mình có việc đi trước nhé, cung ở lại chơi với bạn vui về nha. Hôm khác mình sẽ đến tiệm tìm bảo bối, cung nói với Tang ma ma, không được để cho khách hàng khác chạm vào cung nhớ chưa. Mình đi đây, bye bye!”

Trước khi đi khỏi, cô không quên đưa tay sờ lên chiếc cằm của anh lần nữa, nháy mắt đầy tình ý, tặng một nụ hôn gió, sau đó thân người uốn éo chẳng khác gì con rắn tiến ra khỏi nhà hàng.

Kỳ Ngôn Tắc nhìn thấy bóng dáng ồ ồ ồ ồ kia, mím chặt đôi môi, mặt không đổi sắc, chậm rãi lấy hai trăm đồng được nhét trong túi áo ra nhìn một lát, rồi vuốt thật thẳng, bình thản như không có chuyện gì đứt vào trong ví tiền.

Mỹ nữ Eva ngồi đối diện với Kỳ Ngôn Tắc đã nhẫn nại quá mức giới hạn, đứng bật dậy nói: “Sara nói với tôi anh làm marketing nội thất. Lúc này người phụ nữ đó... vừa quậy tung bưng ở góc đằng kia, tại sao lại cùng với anh... Kỳ tiên sinh, rốt cuộc anh bán thứ gì thế?” Cô thực lòng không thể nào tin được, một Sara nhã nhặn, đoan trang như vậy lại giới thiệu một người đàn ông làm trai bao cho cô làm bạn trai...

Kỳ Ngôn Tắc lại nhắc ly trà lên, uống một ngụm rồi bình thản đáp: “Tôi còn có thể bán gì được nữa?”

Bất cứ người nào nghe được câu nói này đều có thể lĩnh hội được tầng ý nghĩa sâu xa của nó.

Sắc mặt của Eva ngày càng nhợt nhạt, cô cố gắng đứng thật vững, nhanh chóng mà khéo léo lên tiếng: “Xin lỗi nhé, Kỳ tiên sinh, tôi vẫn còn chút việc bạn nên phải đi trước!” Nói xong, cô nhanh chóng bước ra khỏi nhà hàng như thể bên trong có quỷ dữ vậy.

Kỳ Ngôn Tắc chẳng thèm giải thích lấy một câu, nếu không phải bị mẹ ép đi xem mặt một cách vô vị thế này, nếu như không phải giữ thể diện cho mẹ và người chị họ Sara, nói không chừng ngay khi người phụ nữ tên Eva kia mở miệng nói câu đầu tiên anh đã lập tức quay người bỏ đi rồi.

Anh đưa tay lên sờ chiếc cằm của mình, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu nhớ lại khuôn mặt bé nhỏ với đôi mắt long lanh hoạt bát kia. Đường như mỗi lần gặp cô đều có những chuyện mất mặt nào đó bất ngờ xảy ra.

Qua đêm với giá một ngàn đồng? Vậy thì vẫn còn thiếu tám trăm đồng nữa.

Anh bình thản nhếch môi lên, chậm rãi thưởng thức ly trà mạn trên tay.

Ra khỏi nhà hàng, Viên Nhuận Chi nắm tay Tăng Từ Kiều chạy một khoảng rất xa mới chịu dừng lại.

“Cái tên... tiện dân tặc kia... có đuổi theo... đến đây không?” Viên Nhuận Chi khom lưng xuống, thờ hờn hờn không ngừng. Thật sự đã quá lâu rồi cô không vận động, mới chạy có vài bước đã thở đến mức này. Nhớ năm xưa, cô còn là quán quân môn chạy một trăm mét trong trường.

“Thật không ngờ... cái miệng của cậu... cũng độc địa đến thế...” Tăng Từ Kiều cũng thờ hờn hờn hờn, bị Viên Nhuận Chi kéo nhanh đến mức mất nửa tính mạng rồi, cô đang đi giày cao gót những chín phân liền.

Tại sao phải gây ra nghiệt ác vậy chứ?

“Cậu có biết không ... trên mạng có một câu rất thịnh hành gọi là ... dòng đời xô đẩy ...”. Viên Nhuận Chi hít một hơi thật sâu, khó khăn lắm hơi thở mới ổn định trở lại. “Ai bảo hấn ta, vào lúc người ta bị ai, buồn khổ nhất lại dám mĩa mai là Cup A”.

“Cup A? Ha ha ...” Tăng Tử Kiều hoàn toàn không giữ chút hình tượng thực nữ gì cả, mở miệng cười lớn.

“Tại sao cậu lại cười phô trương đến thế?” Viên Nhuận Chi vô cùng bất mãn, bĩu môi dè bĩu.

Một lúc sau, Tăng Tử Kiều cuối cùng cũng có thể nén cười lại được, vỗ vai cô rồi nghiêm túc nói: “Cậu nói xem phải chăng chuyện đó thật sự không thể nào hóa giải được? Ngay từ đầu mình đã cảm giác thấy bà di nhà cậu đúng là một người phụ nữ thần kì, thế nhưng hình như từ sau chuyện đó, cậu thật sự là ... vô cùng xui xẻo thì phải”.

Viên Nhuận Chi đành mặt lại, bực bội nói: “Bà di của mình không phải là người phụ nữ thần kì, mà trong thị trấn Đào Hoa của bọn mình thật sự có truyền thuyết đó. Nếu không, mình làm sao lại thê thảm đến mức độ này? Cứ đi lại cùng người bạn trai nào là y như rằng bị phản bội. Có điều, nói ra thì tất cả cũng tại cậu hết!”

“Này, này, này, rõ ràng là do cậu lười biếng chứ bộ. Nếu như cậu đi vào kí túc xá nam sinh từ cửa chính, giao bức thư đó cho anh mình thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra hết”.

Viên Nhuận Chi không còn biết nói gì, mỗi lần nói chuyện Tăng Tử Kiều luôn luôn là người có lý.

“Thật sự không có cách nào hóa giải sao? Nếu không, hôm nào hai đứa mình đến chùa thấp hương xem sao?”

“Di mình nói rằng không được bái phật tám bảy, thấp hương lăng nhăng”.

“Cậu đúng là nhỏ mọn”.

Vừa nhắc đến “chuyện đó”, Viên Nhuận Chi liền cảm thấy vô cùng ảo não, lại còn bị Tiểu Kiều nói là nhỏ mọn nữa ...

Lần đầu tiên cô gặp Kỳ Ngôn Tắc là do đồng xu bị anh ta dẫm dưới đế giày.

Lúc đó Viên Nhuận Chi mới là một tân sinh viên, còn Kỳ Ngôn Tắc đã là sinh viên năm hai. Tuy rằng Viên Nhuận Chi không kịp nhìn xem tướng mạo của anh ta ra sao, nhưng ba chữ “Kỳ Ngôn Tắc” kể từ ngày hôm đó đã in đậm trong trí óc của cô, đương nhiên, đó không phải là hình tượng tốt đẹp gì cho cam.

Nghe nói Kỳ Ngôn Tắc là người đại lãn, ngạo mạn, không thích đám đông, hay ngủ gật, không có chí tiến thủ, cái miệng độc địa đã khiến không biết bao nhiêu nữ sinh phải bật khóc. Có điều một người với phẩm hạnh tệ hại như vậy lại nằm trong top ba bảng xếp hạng các mỹ nam của Đại học H; tất cả chỉ vì khuôn mặt điển trai và đặc biệt là đôi mắt đen phụng màu hổ phách.

Với Viên Nhuận Chi, Thẩm sư huynh phái băng sơn (Tĩnh tĩnh lạnh lùng) hay Tăng sư huynh ở phái hỏa sơn (Tĩnh tĩnh vui vẻ) trong bảng xếp hạng này đều đẹp trai gấp bội so với cái tên ác ôn Kỳ Ngôn Tắc kia, họ hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Từ trước đến nay cô chẳng thể nào hiểu được, có bao nhiêu nữ sinh theo đuổi đều vô vọng, ngược lại còn chịu xi nhục, vậy mà vẫn có người liều mạng xông tới, chẳng hiểu đầu óc có vấn đề gì không nữa?

Tăng Tử Kiều, tên thân mật Tiểu Kiều, được mệnh danh là đệ nhất mỹ nữ Đại học H, ẩn dưới khuôn mặt thiên sứ là một trái tim “tà ác” vô song. Nếu như không phải Tăng Tử Kiều nhờ cô mang bức thư tình sang cho Tăng sư huynh, có lẽ cô đã không phải gặp lại Kỳ Ngôn Tắc sớm như vậy.

Cô vẫn còn nhớ, lúc mới gặp Tăng Tử Kiều, thái độ của cô lạnh giá như núi băng ngàn năm, ngay cả con người tính tình nhiệt huyết, vui vẻ như Viên Nhuận Chi cũng chẳng thể nào hóa giải.

Người xưa có câu: là người ai cũng yêu cái đẹp. Cô thật sự biến thái đến mức bất cứ chuyện gì cũng hâm mộ, bám theo Tăng Tử Kiều. Một hôm khiến cho Tăng mỹ nhân nổi giận, thế là mỹ nhân liền nhét một bức thư cho cô, nhờ cô đem giao cho Tăng Tử Ngao, người anh trai đang học năm thứ ba của mình. Lúc này, Viên Nhuận Chi vẫn chưa biết Tăng sư huynh với Tăng mỹ nhân là anh em một nhà, lại còn tưởng Tăng mỹ nhân cũng giống như những nữ sinh khác ái mộ Tăng sư huynh nằm trong top ba mỹ nam của trường.

Cô vẫn luôn hiếu kì không biết bức thư đó viết những gì, có điều Tăng mỹ nhân mặt mũi lạnh lùng, không chịu tiết lộ lấy nửa lời, bình thân nói với cô, chỉ cần đưa thư là được.

Hôm đó, mặt trời chói chang, nghe đài báo là một ngày cát tường đại lợi.

Bởi vì trước đó đã từng sang kí túc xá nam sinh một lần để mượn bóng rổ, cô suýt nữa ngất vì mùi vị hỗn hợp khủng khiếp trong khu này, nên đã thề rằng cả kiếp này không bao giờ đặt chân vào đây lần nữa. May mắn, Tăng sư huynh ở ngay phòng 107 trong tòa lầu kí túc, cô có thể nhét thư cho Tăng Tử Ngao thông qua phân ban công phía Nam mà không cần bước chân vào kí túc, vừa hay có thể tránh được tai mắt thế nhân, nếu không lúc đó lại truyền bá khắp nơi tin đồn cô ái mộ Tăng sư huynh, rồi gây ra một trận sóng gió trong trường học.

Cô cảm bức thư trong tay, nhanh bước đi vào tòa lầu của nam sinh, vòng qua phía Nam, thông qua ban công nhìn xem gian phòng 107 ở đâu. Đúng vào lúc cô đang tập trung tinh thần quan sát số phòng, bỗng nhiên cảm thấy có gì ươn ướt nhỏ lên đầu mình. Cô nhúu chặt đôi mày, đưa tay lau đi, quả nhiên là có nước nhỏ xuống, đúng lúc cô ngẩng đầu lên đang định nhìn xem rốt cuộc có chuyện gì, thì một vật nguồn gốc bất minh rơi từ trên cao xuống, áp thẳng vào mặt. Tất cả mọi thứ bỗng nhiên tối sầm lại.

Lúc này, cô chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng của nam sinh ở phía trên vọng xuống: “Chết toi, làm sao lại rơi xuống rồi!”

Khỏe miệng cô co giật liên tục, vợ vội lấy vật bất minh kia, muốn nhìn xem rốt cuộc đó là thứ gì. Khi nhận ra đó là một chiếc quần sịp của con trai với nhãn hiệu CK to oành trên đó, máu huyết toàn thân cô dâng trào dữ dội.

Khi thi đỗ vào trường Đại học H, đúng vào ngày lên đường nhập học, bà di đã dặn dò cô kĩ lưỡng, trong thị trấn Đào Hoa có một truyền thuyết: Các hoàng hoa khuê nữ thân còn trinh trắng, cấm kị không được động đến quần sịp của đàn ông, nếu không người con gái đó cả đời đừng mong tìm được đàn ông, cho dù là tìm được thì đó cũng không phải là một người tốt lành gì.

Quần sịp! Quần sịp tam giác! Không ngờ chính là quần sịp tam giác của con trai!

Cô, Viên Nhuận Chi, một hoàng hoa đại khuê nữ đường đường chính chính, cuộc đời tươi đẹp, tiền đồ vô lượng, không ngờ lại chạm vào quần sịp tam giác của bọn con trai thối tha sao? Điều này đồng nghĩa với việc cả cuộc đời này cô đừng mong tìm được đàn ông tử tế, cứ đợi đó mà làm bà cô già!

Chiếc quần sịp đáng nguyên rủa này rốt cuộc là của thằng khốn kiếp nào? Ngay việc phơi quần cũng mẹ nhà nó, phơi không có trình độ chút nào!

Đôi mày của cô nhúu chặt, nhìn thấy một dáng nam sinh lén la lén lút ở tầng ba đang co rúm người lại, sau đó là một tên nam sinh thò đầu ra do thám rồi lại rút vào trong.

302, chiếc quần sịp này đích thị là của phòng 302.

Chẳng để tâm đến mùi vị hôi hám trong kí túc nam sinh, cô nhất định phải đem chiếc quần sịp đáng nguyên rủa này chụp lên đầu tên nam sinh đáng chết kia.

Á ... thật sự là quá đáng, tại sao lại có thể bị một chiếc quần sịp nam chụp lên mặt đúng vào lúc cuộc đời đang huy hoàng nhất, sáng chói nhất chứ?

Viên Nhuận Chi mặt mày sầm sì, nộ khí bùng bùng xông thẳng vào kí túc nam.

“Á”

“Á”

Tiếng thét của nam sinh liên tiếp vang lên đầy thẳng thốt, hoảng sợ, thẹn thùng.

Trời đã vào thu, mấy tên nam sinh biến thái này tại sao vẫn còn dâm dăng đến mức tên nào tên nấy trên người chỉ mặc đúng chiếc quần sịp rồi lông không khấp nơi thể này chứ?

Viên Nhuận Chi dùng dùng sát khí xông thẳng lên tầng ba, đi vào phòng 302. Cô giơ cao bàn tay đang cầm chiếc quần sịp CK, xông thẳng vào căn phòng đang có đám nam sinh ngồi đánh bài, thét như sư tử gầm: “Chiếc quần sịp này là của ai làm rồi?”

Mấy người nam sinh đang đánh bài chết lặng trong vài giây, sau đó đồng loạt, nhất quán chỉ về hướng cửa sổ. Một nam sinh đang dùng sách che mặt để ngủ, tư thế vô cùng nho nhã.

Cô nắm chặt chiếc quần sịp CK, xông lại gần rồi thét lớn vào mặt tên nam sinh kia: “Này, chiếc quần sịp màu đen này có phải của anh đánh rơi không?”

Kỷ Ngôn Tắc nghe thấy tiếng rống ầm ỹ, cau mày đầy bức bối, lúc này chẳng qua mượn cuốn sách che mặt để ngủ đôi lát, còn chưa kịp ngon giấc thì đã bị giọng thét kinh hoàng này làm tỉnh dậy.

Anh bỏ cuốn sách che mặt xuống, mở to mắt nhìn thấy một nữ sinh đang đứng bên giường, cất quả đầu ngấn trông bù rù, rối rắm. Chỉ nhìn thấy người nữ sinh ấy giơ cao chiếc quần sịp hiệu CK, mặt mũi sầm sì, thái độ hung dữ, bặm trợn đứng ngay ở đầu giường anh chất vấn.

Anh nheo mắt lại, chiếc đầu tổ chim bù rù, loạn xạ này hình như đã gặp ở đâu rồi. A, anh đã nhớ lại, chính là người hôm trước ngó nga ngó ngẩn ôm lấy đùi anh chỉ vì một đồng xu lẻ.

Anh lại đưa mắt nhìn chiếc quần sịp hiệu CK kia, trông rất quen thuộc, hình như chính là một trong những chiếc quần sịp của mình.

Chỉ vừa mới nhìn qua, Viên Nhuận Chi gần như đã bị ngộ sát.

Hơi thở của cô bắt đầu gấp gáp, nhịp tim đập loạn, máu huyết trong người đang dâng trào.

Dưới đôi mày đen rậm của anh là một đôi mắt tuyệt đẹp có màu hổ phách lấp la lấp lánh, ngũ quan hài hòa, đôi môi mỏng quyến rũ, chiếc cằm gọt gọt, tất cả kết hợp lại thành một khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, hoàn mỹ vô cùng.

Không ngờ chủ nhân của chiếc quần sịp này lại đẹp trai tới mức cả người và thần cùng phần nộ!

Thế nhưng di cô đã nói, đàn ông trông càng đẹp trai thì lại càng chẳng phải thứ tốt lành gì. Dựa vào mấy phần nhan sắc thể mà anh có thể vớt quần sịp loạn xạ khắp nơi, thật đúng là vô đạo đức. Viên Nhuận Chi nhớ đến khuôn mặt trắng trẻo mịn màng đã bị chiếc quần sịp thối tha của tên này chụp lên, cảm thấy vô cùng tức giận.

Kỷ Ngôn Tắc neho mắt nhìn cô, cất tiếng hỏi đầy nghi hoặc: “Cô cầm chiếc quần sịp của tôi làm cái gì?”

Viên Nhuận Chi hoàn toàn chết lặng trước câu hỏi của anh ta, giọng điệu đó làm cứ như thể cô cố tình trộm chiếc quần sịp vậy. Viên Nhuận Chi phần nộ thét lớn: “Ai thèm cầm chiếc quần sịp của anh làm cái gì?”

“Vậy tay cô đang cầm thứ gì hả?”

“Là cái ... của anh ...”. Viên Nhuận Chi thét thêm vài từ nữa mới phát hiện rằng mình đã hoàn toàn bị tên biến thái kia xỏ mũi dắt đi. “Này, rõ ràng anh vớt quần sịp lung tung, bây giờ còn bảo là tôi cầm quần của anh à? Anh đúng là một tên biến thái điên loạn! Anh có biết không? Bởi vì chiếc quần chết tiệt của anh mà có người sẽ xui xẻo cả cuộc đời không?”

“Có người xui xẻo cả đời thì có liên quan gì đến tôi? Đâu phải là tôi xui xẻo chứ?” Giọng nói của anh bình thản như không, vô cùng bất cần.

“Anh ... anh ... anh ... cái tên khốn kiếp này ...”. Viên Nhuận Chi tức giận gờ cao chiếc quần sịp, nhanh chóng nhảy lên giường, xông về phía anh ta.

Viên Nhuận Chi từ xưa đến nay tính cách hòa nhã, bình tĩnh, nhưng dù gì đi nữa thì cũng có giới hạn của nó. Giới hạn của cô chính là một hoàng hoa đại khuê nữ bị chụp chiếc quần sịp của nam sinh lên đầu, lại cộng thêm cái miệng ác độc, vô tình của tên nam sinh mặt mày đào hoa, đa tình này, nhất quyết không chịu cúi đầu nhận lỗi.

Về ngoài đẹp trai, tuấn tú ghê gớm lắm sao? Đẹp trai tuấn tú thì có quyền vớt quần sịp loạn xạ để rơi lên đầu của người khác sao?

Cô thể độc, nếu như cô không nhét chiếc quần sịp chết tiệt này vào cái miệng thối của hắn ta thì cô sẽ không theo họ Viên nữa.

Kỷ Ngôn Tắc đang nằm thanh thoi trên giường, hoàn toàn không ngờ được nữ sinh đầu tổ quạ kia sẽ xông thẳng về phía mình, dùng cả người ép lên người anh. “Này, cô định làm cái gì thế?”

“Giải quyết anh cho tới chết...”. Viên Nhuận Chi hoàn toàn mất hết lý trí thét lên tức giận, làm tất cả mọi người có mặt ở đây đều phải kinh hãi.

Tất cả nam sinh trong phòng đều nhìn cô bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Thần tượng, một thần tượng tuyệt đối kinh hồn, cũng có thể khiến cho người ta mê hồn.

Chỉ vì một chiếc quần sịp tam giác mà phòng 302 đột nhiên gây nên một trận chấn động lớn. Tất cả mọi người ở kí túc nam đều đổ dồn về phòng 302, chiêm ngưỡng cuộc đại chiến quyết đấu trên giường trước nay chưa từng có ở Đại học H.

Nam sinh phòng 302 không hổ danh là sinh viên kinh tế, tất cả đều có óc kinh doanh. Khi hai người bắt đầu trận quyết đấu, bọn họ cũng bắt đầu bán vé vào cửa, và đánh cược xem rốt cuộc ai “nuốt chửng” ai!

Cuộc đại chiến diễn ra hơn một phút, hình ảnh chỉ dừng lại khi Kỷ Ngôn Tắc dùng hai tay áp chặt hai tay của Viên Nhuận Chi, dùng hai chân áp chặt hai đùi cô, ép cô nằm xuống phía dưới người mình.

Ngoại trừ hai người hơi thở gấp gáp, vội vã ra, cả căn phòng truyền lại từng đợt xuyết xoa, giường mệ.

ổ

Ngày hôm sau, trên bảng thông báo của trường đã xuất hiện hai thứ khiến cho toàn thể giáo viên và sinh viên phải kinh ngạc, chấn động.

Thứ nhất chính là một loạt các bức ảnh về cuộc đại chiến, quyết đấu trên giường giữa Viên Nhuận Chi và Kỷ Ngôn Tắc. Phía trên những tấm ảnh này còn ghi một dòng chữ màu đỏ lớn: Chi Chi, “giải quyết” sư muội, em chính là thần tượng của mọi người!

Tác giả của loạt ảnh này còn cố tình bôi đậm chữ “giải quyết”, đồng thời còn viết một đoạn văn tường thuật rõ ràng, rành mạch ở bên dưới, vô cùng sát tình hình của ngày hôm đó. Ví dụ như “Chi Chi, “giải quyết” sư muội mặt mày đỏ lừng, đôi mắt tinh ranh, vốn dĩ để một kiểu tóc ngắn vô cùng nhí nhảnh, sau khi trải qua trận đại chiến kịch liệt đã trở thành một con gà mái hoa lệ” hay như “Nhiếp ảnh gia của chúng ta vô cùng chuyên nghiệp, đầy đủ hết mọi góc độ, “giải quyết” sư muội hiện lên trong những bức ảnh này vô cùng xinh đẹp, quyến rũ, động hồn. Còn dưới chiếc áo phông màu trắng kia rốt cuộc là “phong cảnh” đặc sắc thể này, e là cũng chỉ có trời biết, đất biết, muội biết, Tắc Tắc sư huynh biết mà thôi” hoặc là “Tắc Tắc sư huynh của chúng ta không hổ danh là nhân vật nằm trong top ba những anh chàng đẹp trai của Đại học H, nhìn đôi mắt quyến rũ chết người của sư huynh đi...”

Vật thứ hai là một bức thư tình, trong đó có đoạn:

Em nhìn núi kia đẹp biết mấy

Chắc rằng núi cũng thấy em vậy

Ánh trăng chiếu rọi khắp bốn phương

Chuyện gì khiến người vui giữa thu?

Danh hoa khuyh quốc mừng vui quá

Xinh đẹp khiến vua phải mỉm cười

Đề em trao tìm tặng cho người

Đề người biết được nổi tương tư.

Cuối thư còn chú thích một chữ “Z” lớn.

Vốn dĩ đây chỉ là một bức tình thư đơn thuần mà thôi, nhưng sau khi được đám người vô tích sự dỗi hơi “buôn bán” luận bàn, mọi người đều hiểu được, đây là một bức tình thư được viết cho Tăng Tử Ngao năm ba. Mỗi năm có không ít người viết thư tình cho Tăng sư huynh, thế nhưng bức thư tình này lại làm cho Đại học H hoàn toàn chấn động. Nguyên nhân không phải do sư huynh mà chính là do bức thư tình này rơi xuống khi nữ nhân vật chính Viên Nhuận Chi đang quyết sống chết cùng với nam nhân vật chính Kỷ Ngôn Tắc trên giường ở loạt ảnh phía trên, lại cộng thêm chữ “Z” to đoành được chú thích ở phía cuối.

Viên Nhuận Chi ở phòng 518 Học viện B, tòa nhà T trong kí túc nữ. Chỉ trong một đêm, “518BT” đã trở thành tâm điểm chú ý của toàn trường. Vụ “huyết án” vì một chiếc quần sịp đã trở thành đề tài bàn tán rôm rả bao năm không nhạt của Đại học H.

Sau khi tên của cô trở nên nổi danh khắp góc ngách trong Đại học H thì cô liền chịu đựng sự công kích mãnh liệt của hai tập đoàn người hâm mộ Tăng thị và Kỷ thị. Có một hôm, cô bị mấy nữ sinh say đắm, hâm mộ Tăng sư huynh bao vây trong phòng tắm công cộng, không thoát ra được. Nếu như không phải Tăng nữ nhân lạnh lùng đưa tay tương trợ, e là hôm đó cô phải qua đêm trong phòng tắm. Tăng Tử Kiều không chỉ là “đệ nhất mỹ nữ” của Đại học H mà còn là em ruột của Tăng Tử Ngao. Được Tăng nữ nhân bảo vệ, bốn năm đại học còn lại của Viên Nhuận Chi tuy đầy phong ba bão táp, nhưng cũng khá thuận buồm xuôi gió.

Tuy rằng có thể tránh né được sự công kích của đám nữ sinh, nhưng vận đào hoa chết tiệt vẫn luôn bám riết lấy cuộc đời cô, chẳng khác nào một quy luật bất biến. Mỗi lần cô vui vẻ, hứng khởi bước vào một đoạn tình cảm mới, không lâu sau đó liền bị phán quyết một cách vô tình... Cô đã bị phản bội. Tình trạng này kéo dài liên tục tới nay, đã đi làm hơn hai năm rồi mà lời nguyên xưa vẫn còn nguyên giá trị.

Lời nguyên quần sịp đáng sợ, không ngờ thật sự ứng nghiệm vào cuộc đời cô.

“Đừng như vậy mà, thật ra lúc này nhìn rõ được bộ mặt thật của tên Dương Vỹ đó vẫn tốt hơn đến khi kết hôn rồi mới biết. Nói ra thì cũng nên trách mình mới đúng”. Nhớ lại chuyện này, Tăng Tử Kiều ỉn ỉu đưa lời an ủi Viên Nhuận Chi. Thật ra, nếu như không phải lúc nào Chi Chi cũng quần quanh khiến cô đau đầu, bức bối, thì cô cũng không nghĩ đến việc nhờ Chi Chi đi đưa bức thư tình đó làm gì. Nếu như truyền thuyết trong thị trấn Đào Hoa là thật, vậy thì cô, Tăng Tử Kiều đích thực chính là một tên tội nhân.

“ý da, đã bao năm rồi, tại sao đến tận bây giờ cậu mới chịu thừa nhận chứ? Ngược lại còn khiến mình cảm thấy áy náy”. Viên Nhuận Chi bĩu bĩu môi. “Cũng chẳng có gì to tát lắm, đàn ông mất rồi có thể tìm tên khác. Nếu như muốn trách thì phải trách xã hội hiện nay tha hóa quá độ. Dì mình nói quả không sai chút nào, đàn ông đều là động vật thân dưới. Dì nói năm xưa mẹ mình chưa chồng đã chửa, lại còn bị người đàn ông kia ruồng rẫy, đẻ ra mình, cuối cùng mắc bệnh trầm cảm, chán nản rồi qua đời. Bà mất đi để lại mình đã đánh, lại còn hai dì mình chịu ảnh hưởng tâm lý nghiêm trọng, cả đời dì, mình chưa hề thấy sống cùng với người đàn ông nào chính thức cả. Giống mẹ mình, trước khi kết hôn đã lên giường cùng đàn ông, mình không dừng cảm thể được. Cũng giống như cậu đã nói, sớm nhận ra bộ mặt thật của tên Dương Vỹ khôn kiếp kia, dù gì cũng tốt hơn là sau khi kết hôn rồi mới thấy!”

Tăng Tử Kiều gật gật đầu nói: “Ừm, về nhà ngâm người trong nước nóng, rồi ngủ một giấc cho đã. Ngày mai thức dậy, đầy đường toàn là đàn ông, tùy chọn người nào mà chẳng được!”

“Tùy chọn người nào cũng được? Cậu nghĩ đang mua rau ở chợ chắc?”

Tăng Tử Kiều mỉm cười nói: “Đi thôi, dạo phố thôi. Cậu thích chiếc áo nào, mình sẽ mua tặng!”

“Cậu đang mĩa mai mình không có nhiều tiền bằng cậu hả?”

“Cậu thôi đi cho mình nhờ, rõ ràng nhiều tiền hơn mình, lại còn giả vờ giả vịt. Đúng là đồ hâm!”

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Oan gia

Viên Nhuận Chi hồi phục trạng thái đơn thân, tiếp tục tích lũy tiền xu, đồng thời đặt toàn bộ tâm trí vào công việc. Cuộc sống thậm chí còn tươi đẹp, vui vẻ hơn trước đó nhiều.

Vào buổi yến tiệc mừng công một tháng trước, cuối cùng cô cũng hiểu được sư tỷ Tang Du đối xử với mình tốt đến độ nào. Tang Du không tiếc tiền bạc tiến hành cuộc đại cải tạo từ đầu đến chân cho Viên Nhuận Chi, để cho tên Dương Vỹ chết tiệt kia biết được cô không phải là không xinh đẹp quyền rũ, mà chẳng qua trước đó không hề ăn vận, trang điểm như chiếc màn thầu thủ công vùng Đông Bắc kia thôi. Lúc trước, cô đã mù mắt nên mới chịu hèn hò cùng loại đàn ông như thế.

Bây giờ Viên Nhuận Chi ăn no, ngủ ngon. Một tháng trôi lại đây, vòng eo đã tăng thêm ba phân. Những chiếc quần mua trước kia đều không ních nổi nữa, điều này đã rung lên hồi chuông cảnh tỉnh trong lòng cô. Vòng một vốn dĩ đã không lớn, nếu như để bụng vượt ngực thành một chiếc hồ lô, thì cho dù không có lời nguyên quần sịp kia, cả đời này đừng mong có người đàn ông từ tế nào ngó đến cô!

Mỗi hôm, sau khi xong bữa trưa, ngay trong phòng làm việc, cô vừa nhảy trên thảm điện tử - một trò chơi rất hot vào mười năm trước, vừa hát những khúc nhạc khiến tâm trí con người phải đắm đuối.

Đột nhiên, thư kí Chu Tiểu Hiền vội vã xông vào phòng làm việc nói: “Viên tỷ, Viên tỷ, đừng nhảy, đừng hét nữa!”

“Có chuyện gì thế?”

“Lúc nãy em nghe được một tin ở phòng nhân sự, nói rằng chị sắp bị điều động làm Trợ lý cho Tổng Giám thị trường rồi đấy!”

Viên Nhuận Chi dọn bãi chiến trường của mình rồi ngồi về vị trí cũ nói: “Tiểu Hiền, Giám đốc Dương Bộ phận Thị trường được điều chuyển làm Tổng giám đốc chi nhánh, bây giờ vị trí còn trống ở Bộ phận Thị trường do một mình Tang tổng phụ trách. Chị làm trợ lý cho chị ấy, cũng coi như là Trợ lý thị trường rồi”.

“Không phải đâu. Lúc nãy em nghe người bên Bộ phận Nhân sự nói, bây giờ Bộ phận Thị trường không còn giám đốc nữa, thay vào đó là chức Tổng giám thị trường, cho nên Tang tổng điều chị qua bên đó. Chị có biết không, như vậy chẳng khác nào đồng nghĩa với việc chị bị giáng chức!”

“Giáng chức...”. Viên Nhuận Chi cau chặt đôi mày, vừa nghĩ tới Tang Du sư tỷ tính tình hồ báo của mình, cả người toát đầy mồ hôi.

Sư tỷ lại đang chơi trò gì chứ? Gần đây cô đã rất an phận thủ thường. Biết rằng bây giờ sư tỷ đang trong thời kì đơn côi, một lòng muốn tìm bạn đời, cô đã dùng mọi nỗ lực không xuất hiện vào những lúc sư tỷ có mặt.

Nói Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện.

“Chi Chi, em đến phòng làm việc của chị một lát!” Vị sư tỷ nho nhã, xinh đẹp của Viên Nhuận Chi bất thành linh xuất hiện.

“Dạ...” Cô nhanh chóng đáp lại một tiếng, xuất hiện trong phòng làm việc của sư tỷ với tốc độ nhanh nhất có thể.

Tang Du chống tay lên mặt, nhìn trái nhìn phải, liếc lên liếc xuống, ngắm nghía Viên Nhuận Chi tổng thể một lần.

“Chi Chi à, kể từ khi tốt nghiệp, em vẫn luôn đi theo chị, cũng được hai, ba năm rồi nhỉ?” Giọng nói của Tang Du có một sức hút thần thiện, gần gũi khó tả bằng lời.

“Tang tổng, có gì thì chị cứ nói thẳng vào vấn đề đi!” Theo kinh nghiệm của bản thân, cứ hễ sư tỷ nói chuyện với cô bằng giọng nói dịu dàng, thần thiện thì cô lại sắp sửa gặp chuyện gì đó không may.

“À, chuyện đó, em cũng biết mà, Giám đốc Dương đã trở thành Tổng giám đốc của chi nhánh công ty ở thành phố X rồi. Còn Bộ phận Thị trường cứ để mình chị phụ trách cũng không phải là kế hoạch lâu dài được. Mấy hôm trước, chị đã lôi kéo được một nhân tài hiếm có. Trước mắt, anh ta có lẽ sẽ không hiểu tình hình trong công ty, cho nên chị muốn điều em sang làm Trợ lý cho Tổng Giám thị trường tân nhiệm, giúp người ta nhé!”

Tiểu Hiền nói không sai chút nào, quả nhiên cô bị giáng chức.

“Chị đã suy đi tính lại rồi, điều em qua bên đó cũng bởi vì em là người có thể uống rượu. Còn về vấn đề tiền lương, em cũng không cần phải lo lắng, số lương trước đây vẫn giữ nguyên không đổi. Sau khi đến làm việc ở Bộ phận Thị trường, dựa vào thành tích làm việc của cả bộ phận, em sẽ được phần trăm doanh thu thích đáng. Còn về các chi tiết cụ thể khác, đợi chị với Tổng Giám thị trường tân nhiệm bàn bạc xong sẽ thông báo lại cho em sau nhé!”

Lương cũ không đổi lại còn được thêm phần trăm doanh thu, sư tỷ không hổ danh là sư tỷ, hiểu rằng đánh rần thì cũng phải biết chừng mực, chỉ cần có tiền, bảo cô đập đầu nhận mẹ cũng được hết.

“Áy, sao hôm nay em cứ đứng im đó không nói lời nào thế? Phải chăng là không muốn bị điều chuyển? Chị biết rằng, bất cứ người nào bị điều chuyển kiểu này đều sẽ ít nhiều cho rằng, đang bị điều từ cao xuống thấp, khó lòng chịu đựng được, huống hồ chi còn bị biết bao đồng nghiệp khác nhìn vào. Chị hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng em lúc này. Nếu như em thật sự không muốn đi, chị sẽ nghĩ đến việc điều chuyển người khác cũng được”. Tang Du bày tỏ thái độ vô cùng thấu hiểu tâm tư đàn em.

Viên Nhuận Chi chưa nói gì là vì không muốn bộc lộ niềm vui mừng thầm sâu trong lòng. Vừa nghe thấy sư tỷ bảo điều chuyển người khác, mừng rỡ sớ tiền sắp đến tay lại bay đi mất, cô liền vội vã đáp: “Tang tổng, chị đừng hiểu lầm, em tuyệt đối không có suy nghĩ đó đâu. Viên Nhuận Chi em từng thề với trời rằng, cả cuộc đời này sẽ cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi vì Tập đoàn Tang thị. Làm việc ở đâu cũng không thành vấn đề, điều quan trọng chính là có thể dốc sức cho Tang tổng, cho Tập đoàn Tang thị là được rồi. Chỗ nào cần đến thì em sẽ tiến về chỗ ấy thôi!” Nói xong, cô còn tạo dáng kiêu chiến sững anh dũng, hết lòng vì tương lai tươi sáng của thế giới.

Tang Du không giấu được vui mừng, khề ho một tiếng, nói: “Được thôi, đợi chút nữa em bàn giao lại công việc rồi sang báo cáo ở bên Bộ phận Thị trường. Chị tin chắc rằng Giám đốc Kỹ nhìn thấy đáng về oai dũng, kiêu hùng của em nhất định sẽ vui mừng lắm đấy!”

Giám đốc Kỹ?!

Viên Nhuận Chi vừa nghe thấy cái họ “Kỹ”, toàn khuôn mặt đều bắt đầu co giật.

Lúc này sư tỷ có nói, đây là vị Tổng Giám thị trường mà chị đã khó khăn lắm mới lôi kéo về được. Theo những gì cô nắm được trong ngành hàng nội thất, nhân tài họ Kỹ đáng được lôi kéo trong ngành tiêu thụ nội thất gần như chỉ có một, chính là tên tiện dân tộc – Kỹ Ngôn Tắc kia.

“Xin hỏi Tang tổng, vị Giám đốc họ “Kỹ” đó là vị giám đốc nào thế? Tên đầy đủ là gì?” Viên Nhuận Chi cảm thấy bản thân cần phải làm rõ xem vị Tổng Giám họ Kỹ kia liệu có phải là tên tiện dân tộc đáng khinh bỉ hay không.

Tang Du vỗ nhẹ vào đầu rồi nói: “Đấy, chị bận quá quên không nói với em. Vị giám đốc Kỹ này em cũng quen đấy, cũng giống như chị em mình, tốt nghiệp từ Đại học H, dưới chị một khóa, trên em một khóa. Nói ra thì em còn phải gọi cậu ta một tiếng sư huynh, cậu ta tên là Kỹ Ngôn Tắc”.

Ngay sau khi câu nói bình thản như không của Tang Du vang lên, trái tim Viên Nhuận Chi đã bắt đầu run lên cảm cập, mãi đến khi nghe thấy ba chữ cuối cùng, trái tim cô quặn thắt lại, sau đó mới bắt đầu tỉnh ngộ, thì ra là hấn!

Cô nhanh chóng xông đến trước mặt Tang Du vội vã than: “Sư tỷ, sư tỷ, em đột nhiên cảm thấy năng lực của mình không thích hợp lắm với vị trí Trợ lý Tổng Giám thị trường kia lắm. Cho nên, sư tỷ, chị cứ cho em theo chị đi, dù cho chị giầy vò em thế nào cũng được, liệu có thể thu hồi quyết định điều chuyển kia được không?” Lúc này, cô phải dùng đến tình cảm, không thể nào gọi Tang tổng nữa, chỉ hy vọng vị sư tỷ đáng yêu kia có thể thu hồi mệnh lệnh, như vậy cô mới không phải làm việc dưới trướng của tên tiện dân tộc kia.

“Hả? Tại sao lại giờ què nhanh thế? Không phải em đã từng nói yêu nhất là tiền sao? Sang bên đó còn thêm phần trăm doanh thu nữa, em cũng biết mà, người bên Bộ phận Thị trường, có lúc lương một tháng bằng ba, bốn lần lương tháng của em đấy!” Tang Du mỉm cười ra sức mê hoặc cô.

Sư tỷ đúng là đáng ghét, lại dùng cái này để mê hoặc cô. Cô đâu phải con bé ngốc nghếch trông vườn nho chứ: “Sư tỷ, em quyết định từ hôm nay trở đi coi tiền bạc không khác gì phân bón!”

“Em thật sự không muốn suy nghĩ thêm? Trước đó, chị đã hỏi qua ý kiến của giám đốc Kỹ rồi, cậu ấy dường như rất hài lòng về em!”

“Hài lòng cái đầu hấn...”. Viên Nhuận Chi chợt nhận ra lời nói của mình có phần thô lỗ, vội vã đưa tay lên che miệng lại, nhanh chóng bước ra phía sau Tang Du, vừa đám lưng lại xoa bóp, vô cùng mềm mại, nhún nhường lên tiếng: “Sư tỷ, người ta không nở rời xa chị mà, điều chuyển sang Bộ phận Thị trường chắc là không thích nghi được, hơn nữa, công ty còn biết bao tình anh khác năng lực giỏi hơn em gấp ngàn lần”.

Tang Du nghiêng đầu nhìn Viên Nhuận Chi, đột nhiên mỉm cười đầy quái dị: “Được, muốn quay lại chỗ cũ cũng được, có điều lương giảm xuống 30%!”

“30%? Tại sao đang yên đang lành lại giảm nhiều thế chứ?” Viên Nhuận Chi thét lên đau đớn, cô không muốn tăng lương, không ngờ lại còn bị giảm những 30%.

“Lúc này chị nói sang Bộ phận Thị trường có phần trăm doanh thu, em đồng ý rồi. Người bên Bộ phận Thị trường muốn quay về đương nhiên phải giảm lương rồi. Chị mới tính sơ qua, thì chắc phải giảm tầm 30%”.

Rõ ràng được tăng thêm lương, bây giờ đột nhiên lại giảm xuống... Thật quá độc ác, cho dù là sư tỷ thì nhất định cũng là một gian thương đáng ghét, sao lại có thể tính toán như vậy được chứ?

“Sư tỷ, liệu có thể giữ nguyên mức lương cũ được không?” Viên Nhuận Chi thì thầm khẽ hỏi.

Tang Du lắc đầu một cách vô tình: “Không phải lúc này em đã quyết định coi tiền bạc không khác gì phân bón sao?”

Quả nhiên là tự bẻ đá đập chân mình!

Viên Nhuận Chi ngước mắt nhìn vào đôi mắt mỉm cười gian xảo của Tang Du, đột nhiên hiểu ra, cái bẫy này sư tỷ đã đào từ trước chỉ đợi cô nhảy vào mà thôi. Vụ việc hồ thẹn thời đại học có liên quan đến chiếc quần sịp kia, chỉ cần là người đã từng học ở Đại học H, không ai là không biết chuyện này. Nhất định sư tỷ vì việc trước đó cô đã thông báo cho Thẩm Tiên Phi sư huynh mọi chuyện về sư tỷ, cho nên lần này đã cố tình chọc cô một trận.

Trương Sinh với Thôi Oanh Oanh đa tạ Hồng Nương[1] còn chưa hết, bây giờ Viên Nhuận Chi cô tại sao lại gặp phải một vị sư tỷ thù dai, vô tình đến thế chứ? Rõ ràng trong lòng sư tỷ yêu Thẩm Tiên Phi sư huynh đến mức chết đi sống lại, lại còn e thẹn nói không cần. Tại sao phải làm thế chứ? Mỗi lần đàm phán chuyện gì, động chạm đến nhân dân tệ là trái tim cô lại đau nhói, thậm chí còn khổ sở hơn cả khi thất tình...

[1] Ba nhân vật trong tiểu thuyết Tây Sương Ký nổi tiếng Trung Quốc. Tây Sương Ký còn có tên đầy đủ là Thôi Oanh Oanh đãi nguyệt Tây Sương Ký,

là vợ tạp kịch của Vương Thực Phủ, sáng tác trong khoảng những năm Đại Đức (1297-1307) đời Nguyên Thành Tông (1295-1307), miêu tả cuộc tình duyên vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của Thôi Oanh Oanh và chàng thư sinh Trương Quân Thụy.

Tang Du nhếch mắt lên nói: “Em đã nghĩ kĩ chưa? Phần trăm doanh thu hoặc giảm 30% lương!”

Dù là kẻ ngốc cũng phải biết chọn phần trăm doanh thu rồi. Cho nên mới nói, càng biết nhiều chuyện của sếp thì bản thân mình lại càng nguy hiểm. Viên Nhuận Chi là người biết tiến biết lui, chẳng qua là làm Trợ lý cho tên tiện dân tặc kia thôi! Có gì to tát, đáng sợ chứ? So với việc ngày ngày phải đối mặt với hần thì nỗi đau giảm 30% lương còn nhúc nhối hơn nhiều.

Di cô thường nói, có tiền mới là vương giả.

Sinh mạng là đáng quý, tiền bạc càng giá trị hơn, vì nhân dân tệ, ngay cả lòng tự tôn cũng có thể vứt qua một bên. Cho nên, đành phải liều mạng thôi.

Kết quả sau một hồi đàm phán, Viên Nhuận Chi kiên định lên tiếng: “Em cần phần trăm doanh thu! Ai bảo em thấm nhuần một câu, phần bón càng nhiều, hoa càng điểm lệ chứ?”

Cùng lúc đó, di động của Tang Du vang lên. Nhìn thấy sắc mặt sư tỷ ửng hồng đập di động rồi đứng dậy, sau đó nói với Viên Nhuận Chi: “Bây giờ em đi bàn giao công việc, làm xong sang Bộ phận Thị trường báo cáo ngay, Giám đốc Kỷ đang đợi em đấy. Bây giờ chị có chút việc, em ra ngoài trước đi!” Nói xong chị liền cầm theo túi xách, vội vã ra ngoài.

Viên Nhuận Chi cau chặt đôi mày. Vừa nhìn thấy dáng vẻ xuân tươi phơi phới của sư tỷ là biết ngay người nhắn tin chính là Thẩm sư huynh. Cô đành nhún vai, chấp nhận số phận, bước ra khỏi phòng làm việc của sư tỷ.

Viên Nhuận Chi quay về chỗ ngồi của mình, ba cô bé thư kí khác liền vây quanh hỏi han.

“Viên tỷ, chị đúng là tốt số, bọn em nghe nói cả rồi, chị sắp sửa được điều chuyển sang Bộ phận Thị trường, nghe nói Tổng Giám thị trường tân nhiệm đó đẹp trai vô cùng. Em ngưỡng mộ chị quá đi, không ngờ lại có thể làm việc cùng một anh chàng đẹp trai!” Vương Viện Viện nói đầy kích động.

“Ha ha, vậy em chuyển qua đó đi”. Cô nhoen miệng lên, mỉm cười tươi rói rói.

“Được đấy, được đấy!” Vương Viện Viện hứng khởi đáp lời.

“Em cũng muốn chuyển qua đó!”

“Em cũng muốn đổi qua đó!”

Chu Tiểu Hiền và Mã Hồng Diễm tranh nhau đòi hỏi.

“Chị cũng được thôi. Vậy thì đưa một nửa số lương của các em cho chị có được không?” Viên Nhuận Chi chớp chớp mắt.

“Hừ!” Cả ba đứa đồng thanh lên tiếng.

“Hừ cái đầu mảy đưa! Các em tưởng chị thích thú sang đó lắm sao? Bây giờ chị qua đó làm Trợ lý, chịu khổ chịu nạn đấy”. Thật ra, cô không nỡ từ bỏ 30% nhân dân tệ kia mà thôi.

Bàn giao lại hết công việc cho ba tiểu nha đầu kia, thu dọn mọi đồ đạc của bản thân, cô nhìn lại vị trí mình đã ngồi gần ba năm này, lưu luyến cáo biệt ba đứa nhóc kia rồi rời khỏi Phòng Tổng Giám đốc.

ế

Viên Nhuận Chi bước sang Bộ phận Thị trường nhưng ở đó trống rỗng không người, chẳng có chút sinh khí nào hết. Phòng làm việc trống trải nhất trong công ty chính là ở Bộ phận Thị trường.

Rốt cuộc, cô phải ngồi chỗ nào đây?

Viên Nhuận Chi vừa ôm mặt suy ngẫm, vừa quay người lại, suýt chút nữa là đâm trúng một người khiến cô giật nảy mình. Cô ngược mắt lên nhìn Kỷ Ngôn Tắc đang đứng phía trước mặt. Cô hoảng sợ đến mức đưa tay lên vỗ ngực, như thể an ủi trái tim mềm yếu của bản thân. Tại sao tên khốn này đi lại chẳng phát ra bất cứ tiếng động gì chứ, làm người tử tế không muốn cứ thích thành quỵ.

Tuy rằng rất căm ghét anh ta, nhưng nói cho cùng bây giờ anh ta cũng là cấp trên của cô. Vì tương lai chiếc hầu bao của mình, cô vẫn nên thận trọng là hơn. Dựa theo sự hiểu biết của cô về tên khốn này mấy năm nay, thứ khác không nói, sở trường của hắn chính là đã kích báo thù.

m thậm chí hít hơi thở sâu, cô nhoen miệng nở một nụ cười tươi tắn, sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh nói: “Thì ra là Kỷ tổng, thật là trùng hợp quá!”

Kỷ Ngôn Tắc khẽ nheo mắt lại, bình thản nói: “Không trùng hợp đâu, tôi đã ở đây đợi cô lâu rồi”. Ẩn ý của câu này chính là, cô là một kẻ dấn dột, không nhìn thấy anh đứng đây này giờ sao?

Viên Nhuận Chi vẫn nhoen miệng, giữ nguyên nụ cười tươi tắn trên mặt nói: “Đợi tôi? Không biết Kỷ tổng có chỉ thị gì cần giao phó?”

“Ngày mai tôi phải đi gặp một khách hàng, anh ta là người Sơn Tây, rất thích uống rượu. Tang tổng nói cô có nghiên cứu về rượu, vừa hay trong tay tôi có hai chai rượu, cho nên muốn cô ném thử đôi chút xem ngày mai mang tặng thử này liệu có thất lễ quá không?” Đôi mắt màu hổ phách của anh như phủ lên một lớp sương mù, không hiểu được cảm xúc thật sự lúc này của anh ta là gì.

Muốn cô thử rượu? Khách hàng thích rượu, tại sao nhất định phải bắt cô ném thử? Trong ấn tượng của cô, tửu lượng của tên này cũng không tệ chút nào. Hơn nữa, cô cũng chẳng nghiên cứu gì về rượu hết. Ngay từ khi còn nhỏ đi cô đã rắn rỏi, chỉ luyện tửu lượng cho cô thật cao chứ không dạy cô đánh giá rượu thế nào. Hơn nữa mục đích đi luyện tửu lượng cho cô chính là vì muốn ngăn cản kẻ xấu chuốc rượu say rồi giờ trò đòi bại khi cô trưởng thành...

Viên Nhuận Chi nhìn đôi mắt đan phụng màu hổ phách của anh ta, nín chặt môi tỏ ý phòng bị.

Ngay từ lần gặp đầu tiên, cô đã cảm thấy đôi mắt mày hổ phách của anh ta dị thường chết đi được, đôi lúc thì nhạt màu đôi lúc lại biến thành màu sắc đậm hơn. Lúc ban đầu, cô còn nghi ngờ phải chăng anh ta đã dùng kính áp tròng thẩm mỹ, nhưng nói không chừng mấy đời tổ tiên nhà anh ta đều như vậy, cho nên đời đời truyền lại đôi mắt với màu sắc dị thường, hấp dẫn chết người đó để làm hại con gái nhà lành.

Cô nắm lấy tóc mình, miệng lại nhoeo lên: “Đó là vì Tang tổng đã quá khen thôi, tôi chỉ biết uống rượu, còn về đánh giá e là Kỷ Ngôn Tắc giỏi hơn tôi rất nhiều!”

“Tôi không rành lắm về rượu trắng”. Kỷ Ngôn Tắc bình thản lên tiếng.

Còn chưa đợi xem Viên Nhuận Chi có đồng ý hay không, Kỷ Ngôn Tắc đã nói luôn: “Đi theo tôi!” Rồi sau đó anh quay người bước vào phòng làm việc phía trong của mình.

Thử rượu thì thử rượu, ai bảo người ta là cấp trên của mình.

Viên Nhuận Chi tròn tròn mắt lên rồi nhanh chóng bước theo.

Kỷ Ngôn Tắc mở ngăn kéo lấy một bình rượu rất bình thường với một chiếc ly.

Viên Nhuận Chi im lặng nhìn anh rót đầy rượu vào cả chiếc ly đó, rồi đặt ra trước mặt mình nói: “Cô mau thử rồi đưa ra chút ý kiến xem nào!” Giọng nói của anh hết sức bình thường, nhất thời không cảm nhận được bất cứ điều gì, nhưng đích thực nghe rất cuốn hút.

Viên Nhuận Chi liếc nhìn anh, về mặt hết sức tự nhiên, cô lại đưa mắt nhìn vào ly rượu trên mặt bàn, màu vàng trong trẻo, hương thơm ngào ngạt, kèm theo cả hương vị của thuốc.

Cô nhấc ly rượu lên, thử nhấp một ngụm, sau đó nhũu chặt đôi mày lại nói: “Quả nhiên là rượu được nấu cùng với thuốc, hơi đắng, có điều khá ngon, vị rượu nhu hòa, thanh đạm, không có cảm giác kích thích quá lớn. Loại rượu này khá được, thế nhưng tôi cảm thấy có điều gì đó không đúng. Màu sắc của chai rượu này, lại còn vị thuốc ở trong này...”

“Màu sắc tôi cảm thấy khá OK, rượu Trúc Diệp Thanh lúc nào chẳng có màu này, còn về mùi vị, để tôi ném thử xem sao”. Kỷ Ngôn Tắc đang muốn rót một ly cho mình thì nghe thấy tiếng “choang” vang lên, ly rượu trên tay Viên Nhuận Chi rơi xuống đất.

“Trúc Diệp Thanh?! Trúc Diệp Thanh?! Trúc Diệp Thanh?!... Rắn...” Lúc này, Viên Nhuận Chi chỉ cảm thấy tâm mạch rung lên thành thịch, hô hấp khó khăn, hai mắt tối sầm lại, ngã phịch xuống đất.

Kỷ Ngôn Tắc nhếch mắt lên, đặt chai rượu cùng chiếc ly xuống bàn rồi ngồi xuống, kéo mạnh cánh tay của Viên Nhuận Chi rồi gọi: “Này, mau tỉnh lại đi!”

Viên Nhuận Chi không có bất cứ phản ứng gì cả.

Kỷ Ngôn Tắc không hề bỏ cuộc, tiếp tục đập vào cánh tay cô mấy phát rồi nói: “Viên Nhuận Chi, đừng giả chết nữa. Tang tổng đã nói với tôi biệt danh của cô là ngàn ly không say, ít nhất cũng phải uống được hai cân rượu. Làm gì có chuyện vừa mới nhấp một ngụm, chưa làm được gì đã say lăn ra đất thế này rồi hả?”

Viên Nhuận Chi vẫn im bất như heo chết, lặng lẽ nằm trên mặt đất.

“Thì ra, thật sự không uống được Trúc Diệp Thanh...”. Kỷ Ngôn Tắc bình thản như không có chuyện gì nhếch mép lên, đứng dậy, rót cho mình một ly Trúc Diệp Thanh, thử một ngụm, hương thơm ngào ngạt, vào miệng ôn nhu, cảm giác kích thích không nhiều, dư vị đọng lâu. Rượu do ông ngoại nấu quả thực rất ngon.

Đặt ly rượu xuống, anh quay sang nhìn Viên Nhuận Chi đang hôn mê bất tỉnh.

Mặt đất là nền gạch sáng loáng, văn phòng làm việc thì bật điều hòa, nếu cứ bỏ mặc cô nằm đó, khi tỉnh lại không chừng sẽ ngã bệnh. Ngày mai còn phải đi gặp mặt vị khách hàng Sơn Tây kia, nếu như Trợ lý của anh bị bệnh, hai chai rượu này ngày mai ai uống đây chứ? Đúng là phiền phức quá thể!

Anh lại ngồi xuống đưa tay đẩy cô vài lần nữa, sau khi xác định cô thật sự bất động rồi, anh mới bế bổng cô lên, sau đó vút cô sang chiếc sofa bên cạnh không khác nào một chú chó con.

Sau khi ngồi vào vị trí của mình, Ký Ngôn Tắc gõ bàn phím một lúc, sau đó bỗng nhiên chết lặng người đi. Phòng làm việc vốn dĩ im lìm, tĩnh lặng, bỗng nhiên vang lên tiếng ngáy khùng bố, hải hùng.

Anh nhú chặt đôi mày, nhìn về phía người phụ nữ đang ngủ say như heo trên chiếc sofa, cô đang nghiêng rặng, ngáy lớn, phần cánh tay, phần đùi kia đều trắng trẻo khác thường, nhìn theo góc độ nào cũng vô cùng chướng mắt.

Anh liếc mắt nhìn sang Bảng liên hệ nội bộ công ty, sau đó vội vã gọi cuộc điện thoại: “Xin chào, là Giám đốc Phí ở Bộ phận Cơ sở hạ tầng đúng không? Chào anh, tôi là Ký Ngôn Tắc mới tới Bộ phận Thị trường. À, buổi sáng hôm nay tôi nhìn thấy người thuộc bộ phận của anh ôm về rất nhiều rèm cửa từ tiệm ở tầng hai. Xin hỏi số rèm cửa này đã dùng vào việc gì chưa? À, không phải, tôi có một số sản phẩm mẫu cần che phủ để khỏi bụi, cảm thấy tấm rèm cửa màu đỏ hơi sáng trông khá đẹp. Đúng, chính là chiếc có in rất rõ chữ Phúc trên đó, liệu có thể cho tôi mượn một chiếc được không? Há? Không cần trả lại sao? Vậy thì cảm ơn anh rất nhiều!”

Ký Ngôn Tắc dập điện thoại không bao lâu, người bên Bộ phận Cơ sở hạ tầng đã ôm một tấm rèm cửa màu đỏ sang.

“Tôi mang cả tấm rèm lót bên trong đến cho anh rồi đây!”

“Vô cùng cảm ơn anh!”

Ký Ngôn Tắc đón lấy chiếc rèm cửa, đợi sau khi người bên Bộ phận Cơ sở hạ tầng rời khỏi, anh tiện tay vứt tấm rèm đó lên chiếc sofa, vừa hay che khuất Viên Nhuận Chi đang chìm trong giấc ngủ.

Ngoại trừ phần đầu, tất cả các bộ phận khác trên người cô đều đã được che lại kín mít bằng chiếc rèm cửa màu đỏ nọ.

“Nóng quá đi...”. Viên Nhuận Chi cảm giác mình như đang ở trong lò luyện linh đan của Thái thượng lão quân vậy, tay chân không ngừng vung lên, định cời áo ra, nhưng đều tổn công vô ích.

Tại sao lại nóng đến thế chứ?

Bỗng nhiên, cô bật dậy khỏi chiếc sofa.

Gạt hết mồ hôi trên trán! Phát ngất mất thôi, ngủ trưa có một lúc, không ngờ lại toát mồ hôi đến thế, nhất định là sức khỏe cô quá yếu. Bỗng nhiên, ánh mắt cô dừng ở chiếc rèm cửa màu đỏ ử trên người, vô số những chữ Phúc in trên đó bay loạn trong đôi mắt cô.

Đây là thứ đồ gì chứ? Chẳng trách mà cô cảm thấy nóng nực đến vậy, thì ra bên trong chiếc rèm này có một lớp vải ni lông ngăn ánh sáng và khói bụi. Đây là việc tốt do ai làm đây? Dám đem chiếc rèm với màu sắc này, chất liệu này, hoa văn này ử trên người cô? Muốn trừ ẻo cô chết sớm sao? Là ai mà tâm địa lại xấu xa, ác độc đến thế? Đúng là đồ thất đức!

Cô vứt tấm rèm cửa trên người ra, vội vã đứng dậy. Sau khi nhìn quanh gian phòng làm việc, cô mới hoảng hốt nhận ra, đây là phòng làm việc của Ký Ngôn Tắc.

Đúng rồi, chính hấn ta đã dụ dỗ cô vào đây uống rượu gì đó, kết quả lại là Trúc Diệp Thanh. Đùng thấy cô có biệt hiệu ngàn ly không say, mỗi lần chỉ cần uống một giọt Trúc Diệp Thanh, sau đó liền tưởng đến tên rượu giống y như tên con rắng, cô liền cảm thấy mình không phải đang uống rượu mà đang nuốt rắn. Tiếp sau đó, cô sẽ vô duyên vô cớ hoa mày chóng mặt, co giật, sau cùng ngã lắn ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Lúc này, cô lại vừa bị một con hải hùng trước chai Trúc Diệp Thanh. Một người có thể uống hết hai cân rượu trắng, người thường ít ai tin rằng sẽ ngất ngay khi vừa uống một ngum Trúc Diệp Thanh. Thế nhưng cô lại chính là người như vậy.

Cô lại vừa nghĩ ra, chiếc rèm cửa trông chẳng khác nào áo tang này chính là vật thế chấp cho tiền thuê văn phòng của tiệm bán rèm cửa tầng hai. Sáng nay, cô còn nhìn thấy mấy người bên Bộ phận Cơ sở vật chất đẩy về kho, bây giờ lại ử lên người cô, phải đảm chắc đến tám, chín phần là do Ký Ngôn Tắc làm.

Đúng là tên khốn kiếp ác độc!

Vừa mới bước ra đến cửa, Viên Nhuận Chi quả nhiên lại gặp phải hấn ta.

Ký Ngôn Tắc nheo mắt, nhìn Viên Nhuận Chi mặt mày ửng hồng lên, bình thần như không nói: “Cô tỉnh rồi sao?”

“Dạ”. Viên Nhuận Chi nhìn anh cười hi há, nhân lúc anh đang quay lưng lại với mình liền lờm một cái rồi gio tay lên định đám cho vài quyền.

Ký Ngôn Tắc đột nhiên quay người lại, nhìn thấy bàn tay của cô đang gio giữa không trung liền nhếch đôi mày lên, bình thần nói: “Sáng sớm ngày mai theo tôi đến tòa nhà Dụ Hàm gặp mặt vị khách hàng đến từ Sơn Tây đây!”

Viên Nhuận Chi vội vã thu tay lại, chớp mắt tỏ ra bản thân vô tội, rồi nhanh chóng mỉm cười thân thiện.

Ký Ngôn Tắc nhìn thấy bộ dạng này của cô, khoe miệng hơi co giật rồi nói thêm: “Các đồng nghiệp trong Bộ phận Thị trường chắc cũng không cần tôi phải đưa cô đi giới thiệu với từng người nữa chứ? Mau ra ngoài chào hỏi đi, sau đó cô có thể về nhà!” Ký Ngôn Tắc dặn dò xong liền ngồi xuống xem xét mẫu sản phẩm trong tay mình.

Viên Nhuận Chi nghĩ đến việc bản thân vẫn còn chưa có bàn làm việc, những thứ đồ mang theo trước đó cũng không thấy đâu liền cất tiếng hỏi: “Kỷ tổng... tôi muốn hỏi, những đồ tôi mang theo trước đó đặt ở đâu rồi?”

“Kia!” Kỷ Ngôn Tắc dùng tay khề chỉ một hướng.

Viên Nhuận Chi nhìn theo hướng ngón tay trắng trẻo của anh, phía góc có một chiếc bàn máy tính nhỏ nhỏ, trên đó có đặt tất cả những đồ khi này cô mang theo.

Ngay khi bước vào căn phòng làm việc này, cô đã chú ý đến chiếc bàn máy tính nhỏ nhắn, không biết đây có phải giác quan thứ sáu của người phụ nữ quá mạnh không, ngay lúc đó cô đã âm thầm cầu nguyện trong lòng. Cô cầu rằng, mình không phải làm cùng một văn phòng với tên khốn này. Đừng nói với cô rằng chiếc bàn máy tính cổ kính, cũ kĩ kia chính là bàn làm việc mới của cô, nếu không cô nhất định sẽ co giật vì thiếu đường khí.

Kể quả, cô đã đoán trúng phóc.

Thôi bỏ đi, bỏ đi, dù gì Viên Nhuận Chi cô cũng là một pho kim cương vô địch, đại nữ nhi biết tiến biết lui, chẳng qua cũng chỉ là một chiếc bàn máy tính cũ kĩ thôi! Cho dù bất cô phải ngồi bệt xuống đất làm việc, cô cũng nhất định chịu đựng cho tới khi sư tỷ điều cô quay về Phòng trợ lý Tổng Giám đốc. Vì đồng nhân dân tệ lấp lánh vậy chào, cô đành liều mạng xông tới!

Cô mỉm cười tươi tắn, không ngừng gật đầu: “A, cảm ơn Kỷ tổng, đã khiến anh phải vất vả dọn bàn giúp tôi. Đúng là một chiếc bàn máy tính tuyệt vời, bao nhiêu năm rồi không nhìn thấy. Kỷ tổng, anh đúng là lợi hại, không ngờ lại có thể tìm được một vật cổ kính thế này!” Cô vừa mỉm cười, vừa nghiêng răng nghiêng lợi bước lại thu dọn đồ đạc của mình. Sau này phải làm việc ở một chiếc bàn cũ nát thế này, Viên Nhuận Chi cảm thấy vô cùng đau đớn, xót xa.

Kỷ Ngôn Tắc ngược mắt nhìn cô rồi nói: “Cô cũng nghĩ nhiều quá rồi đấy. Muốn cảm ơn thì hãy đến gặp Tang tổng đi!”

Mấy thứ đồ trên chiếc bàn đó bệ bộn, anh chỉ tiện tay vớt đồ đạc của cô lên đó thôi. Còn nữa, chiếc bàn đó thật sự không phải do anh điều tới, mà đơn giản vì nó trước nay vẫn nằm ở vị trí đó. Sáng này, lúc Tang tổng quyết định điều cô tới đây, đã chỉ tay với chiếc bàn này bảo để lại cho cô dùng. Còn về chuyện tại sao Tang Du lại đối xử với cô như vậy, hoàn toàn chẳng can hệ gì đến anh hết. Anh không có lí do gì từ chối “ý tốt” này của Tang sư tỷ.

Thì ra, đây là do Tang sư tỷ sắp xếp.

“Kỷ tổng, tôi về trước nhé!” Viên Nhuận Chi thu xếp xong mọi đồ dùng, chân như gắn động cơ, thần tốc đi ra khỏi phòng làm việc.

Kỷ Ngôn Tắc nhìn theo hướng cô biến mất, suy nghĩ đến chuyện ngày mai nên tới tòa nhà Dụ Hâm bằng cách gì.

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Xấu bụng

Hôm sau, Viên Nhuận Chi lái chiếc xe QQ màu xanh lá cây tươi tắn của mình đến công ty. Các đồng nghiệp trong Bộ phận Thị trường chưa có ai tới, cô bước vào phòng làm việc, nhìn thấy Kỷ Ngôn Tắc đang ngồi thu dọn tài liệu.

Hôm nay, anh ta lại mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng tuyết, hôm qua cũng là chiếc y hệt. Trong kí ức của cô thời còn học đại học, mỗi lần gặp mặt đều thấy anh ta mặc chiếc áo sơ mi màu trắng tuyết. Có lần cô đã lên tiếng mỉa mai: “Đúng là một người vừa đại lãn vừa bản thủ, chẳng chịu giặt quần áo gì cả!”

Ai ngờ anh ta nhần mặt lại rồi bình thản như không, đáp: “Đó là bởi vì cô không hiểu thế nào gọi là thuần khiết”.

Thuần khiết? Nếu như anh ta thuần khiết thì cô đã là thiên sứ rồi.

Cô dùng tay chọc vào phần má với ý đồ để lộ hai lúm đồng tiền ra, sau đó bước về phía Kỷ Ngôn Tắc, mỉm cười nói: “Xin chào Kỷ tổng, anh đến sớm thật”.

Kỷ Ngôn Tắc quay sang nhìn cô, tiếp tục thu dọn nốt đồng tài liệu trên bàn. Sau khi thu dọn xong, anh mới nhìn cô rồi nói: “Cô có bằng lái xe?”

Ngữ khí của Kỷ Ngôn Tắc không hề giống như đang muốn hỏi mà là một câu trần thuật.

Viên Nhuận Chi nghi hoặc nhếch mắt lên đáp: “Có!”

“Còn có một chiếc QQ nữa?”

“Đúng vậy!” Mỗi lần Kỳ Ngôn Tắc nói thêm một câu, trái tim của Viên Nhuận Chi lại quặn thắt. Tên đàn ông nham hiểm, nhò nhen này lại muốn làm cái gì nữa chứ? Đừng nói là bắt cô lái chiếc QQ đến công trường thi công tòa nhà Dự Hâm chứ?”

“Ồ, vậy thì đợi chút nữa, cô...”

“Ký tổng, anh muốn tôi lái xe của anh đến công trường thi công tòa nhà Dự Hâm hả? Cái này không thành vấn đề!” Muốn dùng xe của cô, đừng có hòng! Cho dù là chiếc QQ, cũng phải có phẩm cách của nó. Tóm lại, chiếc QQ của cô tuyệt đối không thể bị vấy bẩn bởi đồng bụi bặm trong công trường đang thi công được. Dù gì bây giờ anh ta cũng đã là Tổng Giám thị trường của Tập đoàn Tang thị, kiểu gì Tang Du chẳng điều cho anh ta một chiếc xe riêng. Anh ta là cấp trên, muốn cô làm lái xe cũng được, nhưng tiền đề không phải là xe của cô.

Đôi mắt màu hổ phách của Kỳ Ngôn Tắc nheo lại, nhìn Viên Nhuận Chi một hồi, tỏ ra kinh ngạc: “Cô... muốn lái xe của tôi đi sao?”

“Đúng vậy!” Viên Nhuận Chi gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: “Phí lời, không lái xe của anh, lẽ nào lái xe của tôi chắc?” Cho dù là lái chiếc QQ, cũng phải dùng nhân dân tệ mua mới có chứ?

Lái xe đến công trường, đi đi về về, cô còn phải mất thêm tiền rửa xe, nếu như không thận trọng có khi còn bị xước sơn, như vậy không đau lòng chết mới lạ. Huống hồ chi, dạo này xăng mới tăng giá, đến lúc mang hóa đơn tới, ai mà biết được vị sếp đáng yêu kia có công báo tư thù mà chấp nhận hay không.

“Cô xác định thật sự muốn lái xe của tôi đi?” Kỳ Ngôn Tắc lại nheo đôi mắt màu hổ phách của mình thêm lần nữa, ánh mắt lấp lánh, long lanh, ánh ra sự gian xảo bất thường.

“Ký tổng anh đừng có hiểu lầm, không phải tôi muốn lái chiếc xe riêng của anh, cả hai chúng ta đều đang vì công việc mà thôi”.

Kỳ Ngôn Tắc nhìn cô lần nữa, đôi môi quyến rũ nhòe lên nở nụ cười tuyệt đẹp. “Được thôi, chốc nữa cô hãy lái chiếc xe “riêng” của tôi đi nhé!”

Viên Nhuận Chi gật đầu đầy sáng khoái.

Kỳ Ngôn Tắc thì vẫn giữ nguyên nụ cười xán lạn. “Mọi thứ đã chuẩn bị xong, cô cầm theo hai chai rượu đỏ rồi đi theo tôi!”

Nói người đàn ông này không đẹp trai, nếu là phụ nữ thì tự dỗi gạt bản thân, là đàn ông thì đang đổ kị. Đáng chết ở chỗ dù cười hay không thì hần đều toát lên vẻ quyến rũ lạ thường, hẳn không nên làm trong ngành nội thất này, mà nên đi làm ngư lang ở quán bar, chắc chắn sẽ nổi đình nổi đám cho mà coi.

Bước ra khỏi phòng làm việc, đi vào thang máy, Viên Nhuận Chi ngoan ngoãn theo Kỳ Ngôn Tắc vào hầm gửi xe. Khi xuống đến tầng hầm thứ nhất, cô đã bắt đầu cảm thấy ngột ngạt, vị trí đỗ xe hơi phải xuống một tầng nữa mới đúng, chỗ này là nơi đỗ xe không động cơ mà.

Cô bất giác mở miệng hỏi: “Ký tổng, có phải anh không nhớ mình đã đỗ xe ở đâu không? Nói cho tôi biết số xe, tôi tìm giúp anh”.

“Không cần đâu, tới rồi, chính là chiếc này”. Kỳ Ngôn Tắc dừng chân đứng lại.

Viên Nhuận Chi vẫn luôn muốn nhìn xem, tên Kỳ Ngôn Tắc vừa nham hiểm lại vừa biến thái này rốt cuộc lái chiếc xe thế nào, kết quả đó là một chiếc xe đạp cũ kĩ màu ghi đậm. Điều này khiến cô kinh ngạc đến mức há hốc miệng.

Chiếc xe “riêng” mà anh ta nói chính là chiếc xe đạp này sao? Chiếc xe đạp vừa cũ nát vừa xập xệ này hình như đã theo anh ta từ thời còn học đại học. Lúc đó, bất luận là đi đến đâu, cô cũng có thể nghe thấy các nữ sinh khác bàn luận bộ dạng đẹp trai, phong cách lại rất ngẫu của anh ta khi mặc áo sơ mi trắng, đạp xe đạp.

Bao năm rồi, ngay cả giai cấp bản cùng như cô cũng đã mua được chiếc QQ, còn anh ta lúc này đã lên đến chức Tổng Giám thị trường vẫn còn dùng chiếc xe đạp từ thời ông nội để lại này sao?

Cô nhìn Kỳ Ngôn Tắc bằng ánh mắt khó tin rồi nói: “Ký tổng, đây chính là chiếc xe “riêng” mà anh nói sao?”

Kỳ Ngôn Tắc gật đầu, bình thản đáp: “Đúng thế!”

“Thế nhưng, đây rõ ràng là một chiếc xe đạp mà!”

“Xe đạp riêng của tôi gọi tắt là xe riêng thôi!”

“Xe đạp riêng của tôi gọi tắt là xe riêng thôi!” Viên Nhuận Chi đột nhiên muốn ói máu, ói máu theo đúng kiểu của vị nhân huynh trong bộ phim Đường Bá Hổ điểm Thu Hương[1] mới đúng.

[1] Phần một của bộ phim được sản xuất vào năm 1993, nội dung của phim tập trung vào chuyện tình giữa Đường Bá Hổ (do Châu Tinh Trì thủ vai) và Thu Hương (do Củng Lợi đóng). Phần hai của phim do Lý Lực Trì làm đạo diễn với hai diễn viên chính do Huỳnh Hiểu Minh và Trương Tịnh Sơ đảm nhận. Phim được trình chiếu vào năm 2010.

“Này, cô cầm lấy chìa khóa, mau lái xe đi!” Ký Ngôn Tắc móc chìa khóa trong túi quần ra rồi vút về phía Viên Nhuận Chi đứng hóa đá chết lặng.

“Đội chút đã!” chẳng qua chỉ là một chiếc xe đạp rách nát, xem khẩu khí của hắn ta làm cứ như thể đang bảo cô lái một chiếc Ferrari xịn đời mới vậy. Trước khi “lái xe” đi, cô nhất định phải làm rõ một chuyện. “Ký tổng, anh đi tới đó kiểu gì?”

“Ngồi xe”.

“Ngồi xe gì cơ?”

“Cô nói xem?”

Viên Nhuận Chi vội vã xua xua tay nói: “Tôi không chờ nổi anh đâu”.

Ký Ngôn Tắc bất giác mỉm cười, nhìn cô một hồi rồi mới nói: “Tôi cũng đâu có bảo cô phải chờ chứ, cho dù cô có chờ nổi thì tôi cũng không dám ngồi”.

“Vậy thì anh muốn sao đây?” Vào lúc nhìn thấy chiếc xe đồ cổ rách nát này, Viên Nhuận Chi đã có cuộc đấu tranh tâm lý rất lâu, sau cùng đưa ra quyết định: “Ký tổng, hôm nay tôi đành chấp nhận hy sinh một chút, vì sự nghiệp của Bộ phận Thị trường, đi bằng chiếc xe QQ của tôi cũng được”.

Ký Ngôn Tắc liền xua tay trước mặt cô rồi nói: “Không được, hôm nay vị khách mà chúng ta gặp mặt chính là Giám đốc Mâu, công việc đầu tiên của anh ấy chính là làm nhân viên marketing cho hãng xe đạp này. Vậy nên, anh ấy có tình cảm đặc biệt sâu đậm với xe đạp của hãng này. Hơn nữa, đây là chiếc xe tôi đã mua của anh ấy đấy. Hôm trước, tôi đã trao đổi cùng anh ấy, sẽ tặng chiếc xe này làm kỉ niệm. Vốn dĩ, tôi định tự mình đạp chiếc xe này tới đó, nhưng thật không ngờ trợ lý Viên lại năng động, cần mẫn như vậy. Nguyên tắc làm việc xưa nay của tôi chính là tạo cơ hội cho người mới biểu hiện năng lực bản thân. Hai chai rượu này cô cầm đi, nếu như giữa đường đánh vỡ tôi sẽ hỏi tội cô. OK, nửa tiếng sau chúng ta sẽ gặp mặt ở trước công trường thi công tòa nhà Dự Hâm nhé. Đến lúc đó, tôi muốn thấy người, thấy rượu, thấy xe. Hôm nay mặt trời chói chang quá, trợ lý Viên cô đi đường cẩn thận đấy. Tôi đi trước một bước đấy!”

Cùng với tiếng cười sảng khoái sau cùng, Ký Ngôn Tắc nhanh chóng biến mất khi cánh cửa thang máy đóng lại.

ềề

Rõ ràng đang giữa mùa hè nóng nực, tại sao cô lại cảm thấy ớn lạnh vậy chứ?

Viên Nhuận Chi nhìn chiếc chìa khóa xe đạp lấp lánh trong tay, hít một hơi thật sâu, vội vã mở khóa, kéo chiếc xe ra khỏi khu vực trông giữ, vừa hay nhìn thấy Ký Ngôn Tắc ngồi trên chiếc taxi dương dương tự đắc đi trước.

Hôm nay mặt trời chói chang quá! Bà nhà nó, giữa thời tiết mùa hè này, có hôm nào không chói chang?

Đi đường cẩn thận? Bà nhà nó, đang đi xuống hoàng tuyến chắc? Lại còn đi đường cẩn thận!

Cái này liệu có bị coi là tự bê đá đập vào chân mình không? Thông minh ngược lại hại bản thân. Tại sao hắn lại có thể nói đây là chiếc xe “riêng” của mình được chứ? Chiếc xe đạp hai bánh của riêng? Thật đúng là... bà nhà nó, điên cả người...

Nhìn chiếc xe từ thời ông nội quần tã này, Viên Nhuận Chi nghiêng răng ken két, nổi giận đùng đùng.

Tên đàn ông nham hiểm này, ngay từ câu nói đầu tiên đã cố tình lừa cô chui đầu vào rọ. Hôm qua thì lừa cô uống Trúc Diệp Thanh khiến cô mất mặt, sau đó còn ử cả miếng rèm cửa màu đỏ đầy chữ Phúc lên người cô. Hôm nay lại chơi trò xe đạp riêng, ngoài mặt thì tỏ ra thân thiện, hòa nhã, trong lòng không ngờ lại thâm độc hiểm ác như vậy, đúng là một kẻ xấu bụng nhất trần đời.

Cô chẳng qua chỉ ăn miếng trà miếng, dùng phương thức đặc biệt để trả lại hắn ta món tiền hai trăm đồng mua sách hướng dẫn hôm trước. Nếu nói cô phá vỡ buổi hẹn hò của hắn ta thì hoàn toàn là bốc phét, dựa vào nhan sắc của hắn, mất một người phụ nữ thì vẫn còn hàng ngàn hàng vạn người khác xếp hàng phía sau. Hơn nữa, rõ ràng cô nhìn thấy hắn cũng chẳng hứng thú gì với cô gái đó. Đáng lẽ hắn nên cảm ơn cô mới đúng vì đã kịp thời giải cứu trong lúc nước sôi lửa bỏng.

Tòa nhà Dự Hâm ở khu vực mới thuộc phía Tây thành phố, phải đạp chiếc xe này nửa tiếng, chẳng phải là muốn làm cô chết vì lao lực sao? Vào giữa tiết trời nóng nực, ánh nắng gay gắt là thế, không mất nước thì cũng bong một lớp da mặt, thật đúng là không còn thiên lý gì nữa cả.

“Hừm! Tiện dân tặc. Anh cứ đợi đấy cho tôi, đợi sau khi hoàn thành được dự án này, tôi nhất định sẽ đòi chia phần trăm nhiều tới khi anh phải khóc mới thôi. Hừ!” Cô cười trên chiếc xe đạp bà già, đạp điên cuồng, nhanh chóng tiến về khu vực phía Tây thành phố.

Nửa tiếng đồng hồ sau, theo tiếng phanh xe đánh “két” một tiếng, Viên Nhuận Chi đã tới trước cổng vào công trường thi công tòa nhà Dự Hâm.

Ký Ngôn Tắc bước ra từ văn phòng công trường, tiến tới chỗ cô, đưa tay lên nhìn đồng hồ, nở một nụ cười hồ ly xảo quyệt, nói: “Trợ lý Viên đích thực là con người đúng giờ, không chậm một giây một phút nào hết!”

Viên Nhuận Chi ngồi trên chiếc xe đạp, thè lưỡi thờ hờn hờn, không ngừng dùng tay tạo gió cho bản thân. Suýt chút nữa là cô nằm bẹp giữa đường rồi, ông mặt trời đáng chết, bà nhà nó, sao mà gay gắt thế? Tất cả mọi việc này đều do tên đàn ông nham hiểm trước mặt hại, cô nhất định phải lấy được phần trăm doanh thu, hơn nữa còn phải cảm thật nhiều, thật nhiều mới hả.

Hít một hơi thật sâu, cô xuống xe, nhìn Kỳ Ngôn Tắc mỉm cười xán lạn: “Ông trời giao nhiệm vụ cho người nào đó, trước tiên phải ban cho người đó dung mạo, đáng vẻ, trí tuệ, sức mạnh để phù hợp làm việc đó. Điều bất hạnh là, ông trời lại giao trách nhiệm này cho tôi! Cho nên, Kỳ tổng, Viên Nhuận Chi này làm việc, anh cứ yên tâm đi!”

Ngoài mặt Viên Nhuận Chi hết lời nịnh nọt nhưng trong lòng lại nghiêng răng nghiêng lời nguyên rủa: “Cười, cười, cười, cười cái đầu anh. Rồi có một ngày tôi nhất định sẽ đánh cho đầu anh nở hoa từng chùm từng chùm một!”

Đôi mắt màu hổ phách của Kỳ Ngôn Tắc chăm chăm nhìn về phía Viên Nhuận Chi một phút rồi nói: “Ừm, ông trời đối với ai cũng rất công bằng. Tuy rằng thi thoảng ông trời cũng ngu ngốc, quên mất nhiều việc, thế nhưng may mà ông trời vẫn còn nhớ ban cho cô sức mạnh. Mau cho xe vào bãi gửi, Máu tổng đang chờ chúng ta đấy!” Kỳ Ngôn Tắc xách hai chai rượu đi vào bên trong tòa nhà Dụ Hâm trước.

Viên Nhuận Chi nghiêng răng ken két, đỗ xe xong, liền chạy thật nhanh theo cấp trên. Vừa bước vào tòa nhà, cơn gió mát lạnh thổi đến, khiến Viên Nhuận Chi bất giác rợn người.

Cô theo chân Kỳ Ngôn Tắc bước lên bậc thềm cao đầy bùn đất, không có lan can, ngay cả mặt đất vẫn mới chỉ đang tráng bằng lớp xi măng. Leo được ba tầng, cô bất giác đưa mắt nhìn lên phía trên, lỗ hổng giữa các bậc thang to tướng, khiến cô cảm thấy hoa mày chóng mặt. Nếu như bắt cân đôi chút, ngã xuống dưới coi như tan xương nát thịt.

Cô bất giác nuốt nước miếng, đưa tay ấn lên phần ngực, định thần lại, nhanh chóng theo sau Kỳ Ngôn Tắc.

Đột nhiên, Kỳ Ngôn Tắc dừng lại, cả người cô đâm sầm về phía trước, kêu lên đầy hãi hùng: “Á...”

Đôi mắt màu hổ phách của anh dường như hơi đổi màu, Kỳ Ngôn Tắc quay người lại, khoe miệng bất giác co giật: “Trợ lý Viên, cô giẫm vào giày của tôi rồi!” Nói xong, anh liền chỉnh lại chiếc giày bị Viên Nhuận Chi giẫm lên.

“Ha ha, thành thật xin lỗi, Giám đốc Kỳ”. Viên Nhuận Chi cười khan vài tiếng.

Kỳ Ngôn Tắc không thèm để tâm đến cô, tiếp tục bước lên trước.

Viên Nhuận Chi nghiêng răng theo sau.

Lại leo lên hai tầng nữa, đến đúng chỗ ngoặt, Viên Nhuận Chi giẫm vào một hòn đá, cả người mất trọng tâm, đồ rầm về phía trước, hai tay không biết tóm vào đâu, liền vurun ra phía trước, vừa hay tóm trúng chiếc túi đeo ngang lưng của Kỳ Ngôn Tắc.

Thân người anh lại cứng đờ lần nữa.

Viên Nhuận Chi sợ hãi nhanh chóng rút tay lại, vội vã mỉm cười xin lỗi: “Xin lỗi nhé, Kỳ tổng, tôi không cẩn thận giẫm vào hòn đá, trơn quá, cho nên... việc này, tôi tuyệt đối không có ý vô lễ với anh đâu. Anh yên tâm đi, cho dù đàn ông trên toàn thế giới này có chết hết, tôi cũng tuyệt đối không bao giờ có chút động lòng trước anh. Với anh, tôi chính là loại động vật khác giới an toàn nhất trên địa cầu”.

Khoe miệng của Kỳ Ngôn Tắc lại bất giác co giật, đứng thẳng người lên rồi lạnh lùng đáp: “Cô đúng là lắm mồm quá. Cẩn thận chút, đi thì nhìn đường cho kỹ, ngã xuống dưới kia là tôi không chịu trách nhiệm đâu”. Anh nói xong, bình thản như không tiếp tục tiến về phía trước.

“Ngã xuống dưới kia thì sẽ không chịu trách nhiệm”, những lời này khiến cho toàn thân Viên Nhuận Chi run lên sợ hãi, cô nhanh chóng bước lên, đi song song cùng với Kỳ Ngôn Tắc rồi nói: “Kỳ tổng, anh nói xem có người nào đang đi bình thường tự dừng lại rơi xuống phía dưới kia không?”

Kỳ Ngôn Tắc quay sang nhìn cô, khuôn mặt hiện rõ thái độ nhát gan sợ chết thay vì biểu hiện quyết không chịu thua kém trước đó.

Anh quay mặt lại, khẽ ho một tiếng rồi đáp bằng một chữ ngắn gọn: “Ừm”.

Viên Nhuận Chi nhanh chóng cau chặt đôi mày lại, hỏi thêm: “Chuyện này... trước kia mỗi một tòa nhà lớn hoàn thành đều có một vài người chết một cách vô duyên vô cớ, không hiểu chuyện này có thật không?”

“Ừm, nếu không cô nghĩ rằng tại sao chúng ta phải leo thang?”

“Như vậy là có nghĩa gì?”

“Hai ngày trước, có hai người công nhân lúc đi thang máy xuống, thang máy xảy ra sự cố, hai người đó chết ngạt trong đó đấy!”

“Ồ, ông trời phù hộ, đã có hai người chết rồi, vậy thì tôi chắc chắn không bị sao hết”.

Khoe miệng của Kỳ Ngôn Tắc lại bất giác co giật một hồi, nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng khinh bỉ, lạnh lùng nói: “Có những tòa lâu lón, phải chết ba mạng người thì mới đủ được”.

Trái tim bé nhỏ của Viên Nhuận Chi lại đập thành thịch như trống dồn, cô nỗ lực nuốt nước miếng.

Lại lên ba tầng nữa, đột nhiên, một con chuột xông ngang qua chỗ Viên Nhuận Chi, tiếp theo men theo bờ tường xi măng biến mất tông mất dạng, khiến cô sợ đến mức hét toáng lên, ôm chặt lấy cánh tay của Kỳ Ngôn Tắc.

Kỷ Ngôn Tắc dừng chân lại, quay sang nhìn cô nói: “Lại có chuyện gì nữa thế?”

“Lúc này có một con chuột rất to, rất to đang treo tường”.

“Con chuột biết treo tường có gì kì lạ lắm sao?”

“Không kì lạ, nhưng có thể treo lên tòa lầu cao như vậy, con chuột này đích thực là quá khác người”.

Kỷ Ngôn Tắc lờm cô một cái rồi nói: “Con chuột đương nhiên là phải khác người rồi. Muốn biết tại sao nó có thể treo cao như thế, cô phải mau bước treo lên mà hỏi nó”.

Viên Nhuận Chi im bật.

Lại leo thêm ba tầng nữa, Viên Nhuận Chi vịn vào tường, thè lưỡi thở hổn hển, mồ hôi như mưa, lưng sau chiếc áo phông ướt đẫm đầy mồ hôi. Trước đó, cô đã phải tốn nhiều công sức phi xe đến công trường, những tưởng rằng có thể đi thang máy lên gặp vị Mâu tổng người Sơn Tây nọ, ai mà ngờ đã leo bộ những mười một tầng mà vẫn chưa thấy Kỷ Ngôn Tắc nói là tới rồi.

Vị Mâu tổng kia không phải ở tầng trên cùng đấy chứ?

Cô cử động chiếc lưỡi khô cứng, hổn hển hỏi Kỷ Ngôn Tắc đang đứng cách mình hai mét: “Kỷ tổng, rốt cuộc phải leo bao nhiêu tầng nữa?”

Kỷ Ngôn Tắc quay đầu lại, bình thản nhìn cô rồi đáp: “Bảy mươi bảy tầng nữa!”

“Bảy mươi bảy tầng...” Vẫn còn phải leo thêm bảy mươi bảy tầng nữa mới có thể gặp được vị Mâu tổng người Sơn Tây trong truyền thuyết? Đừng nói là bảy mươi bảy tầng, chỉ cần thêm bảy tầng nữa thôi là cô có thể thăng lên thế giới cực lạc rồi.

Cô run run hít thở thật sâu, đầu óc quay cuồng, chẳng thể nào thở nổi, thân người mềm nhũn ngã xuống bậc thang.

Kỷ Ngôn Tắc nhủ chặt đôi mày lại, vội vã bước xuống, ngồi xổm trước mặt cô, dùng tay vỗ nhẹ lên bàn tay cô rồi hỏi: “Này, cô không sao đấy chứ?”

Viên Nhuận Chi ngất lịm, không có bất cứ phản ứng gì.

“Này, cô không sao đấy chứ? Tòa nhà này cả thảy có tám mươi tám tầng, vẫn còn bảy mươi bảy tầng chưa leo, có gì không đúng chứ?” Được thôi, anh thừa nhận mình đùa hơi quá, ai biết được cô lại sợ đến mức đấy, cứ hơi một tí là bất tỉnh nhân sự

Anh nhìn hai chai rượu trong tay mình, suy ngẫm xem làm cách nào mới có thể di chuyển cô lên trên.

Mỗi tay anh cầm chắc một bình rượu, sau đó một tay ôm chắc lấy phần cổ của cô, tay còn lại luồn qua phần đùi của cô, rồi bế bổng cô lên, leo nốt nửa tầng còn lại là đến nơi. Sau đó anh thở hắt ra đầy mệt nhọc: “Cô đúng là vẫn còn giữ thể diện đấy chứ, còn nửa tầng nữa là đến rồi”.

ềề

“Đại ca đầu trâu, người ta còn đang trong thời kì xuân sắc, đừng có lôi tôi đi. Đại ca mặt ngựa, người ta gầy chẳng khác nào thanh trúc, có cho vào vạc dầu cũng không chảy ra chút mỡ nào đâu”.

Tang Du nhìn vào chiếc váy bị nín chặt, thực lòng không thể nào nhẫn nhịn thêm được nữa, thét lớn vào mặt cô: “Viên Nhuận Chi, trợ lý Viên, em có thể thức dậy rồi đấy!”

Không phải là đầu trâu mặt ngựa sao? Chón âm tào địa phủ sao lại nghe thấy tiếng sư tử rống của Tang sư tỷ được nhỉ? Không đúng, giọng nói này nghe ra vô cùng chân thực.

Viên Nhuận Chi lập tức mở mắt ra liền nhìn thấy Tang Du khoanh tay lại, nhìn cô bằng thái độ “Em chết chắc rồi” rồi đưa mắt nhìn xuống dưới, hai tay cô đang bất lịch sự nắm lấy chiếc váy xinh đẹp của sư tỷ.

Cô vội vã buông tay ra, ngồi bật dậy, đứng thẳng người, sau đó nở nụ cười tươi rói: “Tang... Tang tổng”.

“Có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?” Giọng nói của Tang Du dịu dàng mà thoải mái.

Chết toi rồi! Không ngờ sư tỷ lại nói chuyện với cô bằng giọng nói dịu dàng đến vậy, điều này khiến tim cô đập mạnh vô cùng. Cô lập tức xua tay: “À, không sao hết, không sao hết ạ”.

Đôi mắt cô lay động, lén lút nhìn xung quanh, lúc này đã ở trong phòng làm việc của Bộ phận Thị trường của công ty. Cô đưa tay lên gỡ đầu, nhớ rõ ràng mình leo lên đến tầng thứ mười một, do thể lực không đủ nên ngã ra đấy, còn chuyện sau đó thế nào, cô không hề hay biết gì, còn nữa, bao gồm cả việc làm thế nào để quay về công ty.

Tang Du nhìn cô rồi bình thản đáp: “Viên Nhuận Chi, lần này em phải cảm tạ Kỷ tổng đi, là cậu ấy đã bế em từ công trường về tận công ty đấy. Hay, vốn dĩ còn mong rằng vị Trợ lý như em có thể giúp đỡ được gì, kết quả lại trở thành gánh nặng cho người ta”.

Lời nói của Tang Du khiến Viên Nhuận Chi không thể nào tin nổi mà tròn trĩnh mắt: “Làm gì có chuyện đó?”

Sư tỷ đang nói đùa sao? Tên khốn kiếp đó làm sao có thể tốt bụng ôm cô về tận đây được chứ? Còn nữa, nếu như không phải vì hấn, cô cũng chẳng bị ngất. Vào ngày trời nóng bức thế này, rất dễ bị cảm nắng, tất cả đều vì hấn, bắt cô đạp xe nửa tiếng đồng hồ dưới ánh mặt trời chói chang, sau khi đến được tòa nhà Dụ Hấn, không cho nghỉ ngơi giây phút nào, đã lại leo thang bộ liên tục.

Mồ hôi chảy như mưa, thể lực không đủ, cô không ngất mới là chuyện lạ.

“Tại sao lại không thể? Viên Nhuận Chi, nói cho cùng thì tất cả là do sức khỏe của em quá kém, vốn phải bắt em luyện tập từ trước rồi. Lúc nào cũng lười nhác, chốc nữa tan làm, cùng chị đi luyện võ”. Tang Du nói.

“Hả? Liệu có thể không đi được không...” Vừa nhắc tới luyện võ là đầu óc Viên Nhuận Chi lại quay cuồng.

Tang Du là cao thủ karate đai đen, không những đoạt giải quán quân nhiều năm ở thành phố N lại còn đảm nhiệm vị trí huấn luyện viên. Một khi Tang Du đã lên đến võ đài thì chẳng khác nào ma quỷ tái sinh.

Cô còn nhớ lúc mới vào công ty, để nịnh nọt sư tỷ, cô đã theo sát Tang Du đi học karate. Ai ngờ sau khi nhìn thấy được phương thức giáo dục không khác gì ma quỷ của sư tỷ, cô lập tức bỏ chạy mất dép, tìm ngay đến quầy lễ tân làm thủ tục hoàn tiền học phí ngay tức khắc.

Sư tỷ thật sự quá mức khủng bố, nếu như cứ bị người ta ném qua ném lại một cách vô nhân đạo như vậy, Viên Nhuận Chi cô chắc sẽ mất luôn cả tính mạng này. Nghe nói, trước đây vài ngày, sư tỷ cũng nhân cơ hội đánh cho Thẩm sư huynh một trận nên thân. Người phụ nữ hay ghen thùng này, ngay người đàn ông của mình cũng không chịu buông tha, nếu như cô mà đi, không biết có thể được toàn thân mà ra khỏi đó không nữa?

“Em nói xem?” Giọng nói của Tang Du vang lên bên tai Viên Nhuận Chi không biết nham hiểm đến cỡ nào: “Sau này bất cứ hôm nào chị lên lớp dạy võ, em đều phải cùng đi với chị!”

Lúc này, một người có thân hình cao to, vạm vỡ bước vào trong phòng làm việc, không ai khác chính là Kỷ Ngôn Tắc. Viên Nhuận Chi nhìn vào đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp, cảm nhận thấy màu sắc này đậm hơn mọi ngày đôi chút. Cô bất giác ớn lạnh cả sống lưng, nhưng nhanh chóng hồi phục thần sắc. Cô đã hoàn toàn miễn dịch trước đôi mắt tràn đầy sức hấp dẫn này từ lâu rồi, chắc chắn không bị đắm chìm trong đó.

Cô âm thầm cắn nhai trong lòng: Tên hung thủ hàng đầu, đừng tưởng bé tôi về đây là tôi sẽ ghi ân nhé! Chút ân huệ bé nhỏ này chẳng thể nào đổi lại hành động tội ác thâm hiểm của anh. Bây giờ lại còn liên lụy cô phải đi luyện võ cùng Tang sư tỷ, tội lại tăng thêm một bậc!

Kỷ Ngôn Tắc thu ánh mắt lại, bước tới gần chỗ Tang Du nói: “Hai ngày nữa là tiến hành đấu thầu rồi, sản phẩm mẫu phải đưa qua đó trước, ngày mai tôi sẽ cho người đưa qua bên nhà đầu tư”.

Tang Du gật gù đầu, sau đó vỗ lên vai của anh nói: “Ừm, cậu vất vả rồi. Hôm nay chắc mệt mỏi lắm, về nhà nghỉ ngơi sớm đi!” Tang Du lại quay người lại nói cùng với Viên Nhuận Chi: “Em thu dọn đồ đạc đi, sau đó cùng chị đi tới võ đường!”

“Đừng mà...” Viên Nhuận Chi khẩn cầu, hải hùng.

“Muốn chị nói thêm lần nữa sao?” Tang Du tròn mắt lườm cô một cái.

“Được ạ...” Viên Nhuận Chi thực lòng chẳng thể nào chối từ được nữa, mặt mày nhăn nhó, đi theo Tang Du.

Đúng vào lúc hai người bước ra khỏi cửa văn phòng, Kỷ Ngôn Tắc đột nhiên lên tiếng: “Tang tổng...”

Kỷ Ngôn Tắc nhìn về phía Viên Nhuận Chi sau đó mới nói: “Về vấn đề thể chất của người bên Bộ phận Thị trường, tôi nghĩ đợi sau khi đấu thầu này kết thúc, lấy thời gian ba ngày sẽ tổ chức cho toàn thể các nhân viên trong Bộ phận Thị trường đi dã ngoại tập huấn, nhân tiện rèn luyện sức khỏe, hy vọng Tang tổng có thể phê chuẩn”.

Nói xong, anh lại lườm Viên Nhuận Chi một lần, khoe miệng nhếch lên nở nụ cười đầy nham hiểm.

Viên Nhuận Chi vừa nghe dứt câu, liền phần nộ tròn mắt lườm Kỷ Ngôn Tắc, đôi mày nhíu chặt lại thành một đường.

Viên Nhuận Chi chỉ hận không thể xông tới móc đôi mắt nhật màu kèm theo nụ cười kia xuống.

Đi dã ngoại tập huấn? Giữa mùa hè nóng nực này lại còn gởi trò dã ngoại tập huấn gì chứ? Tên tiện dân tặc vừa nham hiểm vừa biến thái này rõ ràng muốn thêm dầu vào lửa mà. Hôm nay đã gây vò cô đến mức chết đi sống lại, bây giờ lại còn nghĩ ra cái trò đáng ghét này nữa. Hừ! Cái gì mà bé cô về công ty, cô biết chắc rằng, anh ta chỉ đang vừa đấm vừa xoa mà thôi. Lần này lại muốn đả kích cô mãnh liệt hơn cả lần trước. Cô đến võ đường cùng với sư tỷ, nếu như không chịu được, cô sẽ già chết, dù gì người bị đánh cũng không chỉ mỗi mình cô, hơn nữa cũng không bị đánh từ đầu đến chân. Nếu như đi theo tên Kỷ Ngôn Tắc này tham gia dã ngoại tập thể gì đó, chẳng nói trước được việc gì cả, chưa chắc đã toàn thân mà về nhà được. Ngang dọc gì cũng chết, cô thà đi theo sư tỷ đến võ đường còn hơn, ít nhất ở đó còn có điều hòa, có phòng ốc đàng hoàng.

Cô nắm chặt lấy Tang Du rồi nói: “Tang tổng, chị em mình nên đến võ đường sớm thôi. Muộn quá, để môn sinh của chị đợi lâu không hay lắm”.

Tang Du gật gù đầu, sau đó nói với Kỷ Ngôn Tắc: “Kỷ tổng, đề nghị này của cậu không tệ chút nào. Người của Bộ phận Thị trường đích thực là vất vả,

nếu như trong lúc rèn luyện thân thể, nâng cao sức khỏe mà có thể được gần gũi với tự nhiên thì chính xác là một kiểu lao động kết hợp nghỉ ngơi. Được, tôi phê chuẩn!”

Lao động kết hợp nghỉ ngơi...

Viên Nhuận Chi suýt chút nữa là nôn ra máu, thì ra thăm sâu trong trái tim của sư tỷ, bị giầy vò đến chết giữa thiên nhiên được gọi là lao động kết hợp cùng nghỉ ngơi...

Công phu sư tử gầm của Tang Du vĩnh viễn chỉ dành riêng cho một mình Viên Nhuận Chi mà thôi. “Viên Nhuận Chi, em còn đứng ngây người ra đấy làm cái gì chứ? Không mau theo chị đi!”

Viên Nhuận Chi định thần lại, lúc này Tang Du đã bước ra khỏi phòng làm việc. Cô không quên gửi Kỷ Ngôn Tắc một cái nhìn thiếu thân thiện, sau đó nhanh bước đuổi theo Tang Du nói: “Sư tỷ, không phải sắp phải đi dã ngoại tập huấn sao? Tại sao em vẫn còn phải đến võ đường cùng chị?”

“Chị đâu có nói đi dã ngoại tập huấn thì không phải đến võ đường nữa?” Tang Du vừa nói vừa nhún vai bày tỏ vô tội.

Viên Nhuận Chi âm thầm bi phẫn trong lòng: “Thiên lý còn đâu hả cái thể giới ngập tràn bi ai này?”

ỀỀ

Bước ra khỏi võ đường, Viên Nhuận Chi không ngừng xoa bóp đôi vai đang đau nhói của mình. May mà tối nay chỉ bị Tang sư tỷ giầy vò hơn nửa tiếng đồng hồ.

Trước đó cô lại chưa ăn cơm, cho nên sau khi vận động, chiếc bụng cô đang reo lên ầm ĩ. Cô quyết định đi dùng bữa tối tại một ngõ nhỏ cách đây khá gần.

Ở gần đó có một vũ trường rất lớn tên Kim Bích Huy Hoàng. Có một lần, Viên Nhuận Chi bị Tang Du lôi tới đó chơi trò “ba theo” (Theo ăn, theo uống, theo oản tù tì), sau khi theo xong, bước ra khỏi vũ trường, cô vô tình phát hiện đối diện nơi đây có một ngõ nhỏ. Trong ngõ nhỏ này có rất nhiều những quầy quán ăn vặt, có canh chua cay, thịt nướng, sủi cảo... hơn nữa có mấy quán còn là quán ăn vặt thường xuyên được các Tạp chí ẩm thực giới thiệu.

Sau đó, do ở một mình, cô cũng lười nấu ăn nên thường lái xe tới đây, ăn từ đầu đến cuối con ngõ. Hoặc buổi tối, mỗi khi thấy buồn chán, cô lại hẹn Tăng Tử Kiều cùng tới đây thường thức ẩm thực.

Sau khi đỗ xong chiếc QQ bảo bối, cô mua đồ ăn từ đầu phố đến cuối phố, sau cùng dừng lại tại một quán sủi cảo, cô lên tiếng gọi: “Ông chủ, cho cháu một bát sủi cảo!”

Ông chủ vừa nhìn thấy Viên Nhuận Chi liền cười tí mắt nói: “Hôm nay lại lười nấu ăn ở nhà sao? Vẫn như mọi khi, không ăn hành, nhiều tôm khô đúng không?”

“Đương nhiên không phải là cháu lười biếng, mà là cứ mấy ngày không ăn món sủi cảo của quán này là cháu lại cảm thấy khó chịu trong người!” Viên Nhuận Chi chẳng có ưu điểm gì ngoài chiếc miệng ngọt như kẹo.

“Hôm nay miễn phí cho cháu một quả trứng gà!”

“Cảm ơn ông chủ!” Ha ha, hôm nay cô đã “kiếm” được một quả trứng, giá trị tám hào! Cô thầm tính nhẩm trong lòng.

ỀỀ

Chỉ một lúc sau, mấy món thịt nướng, cánh gà rán, quẩy nóng đều được mang lại. Viên Nhuận Chi cầm một xiên cánh gà rán tẩm mật ong, đưa lên mũi ngửi, quả thực là thơm ngon, cô cắn một miếng đầy mãn nguyện.

Đang đúng lúc ăn ngon miệng thì bỗng nghe thấy tiếng nữ giới thánh thót vang lên giữa bầu trời đêm tuyệt hảo: “Nick, anh đứng lại cho tôi!”

Nick?

Viên Nhuận Chi tạm ngừng “công tác” gặm cánh gà rán.

Mười năm trước, cô đặc biệt hâm mộ anh chàng Nick trong ban nhạc Backstreet Boys, cho dù cô có tiết kiệm, yêu tiền đến mức nào, mỗi lần Backstreet Boys ra album mới, cô đều mua đầy đủ. Có điều, rốt cuộc người đàn ông mà cô gái gọi tên là Nick kia là người Trung Quốc hay người ngoại quốc.

Xuất phát từ tính tò mò, cô muốn xem người đàn ông mang tên Nick kia có đẹp trai giống như thần tượng của mình hay không. Thế là cô ngược mắt lên, nhìn về phía phát ra tiếng gọi, liền nhìn thấy một thân hình cao lớn quen thuộc đang đứng cách chỗ mình vài mét đường.

Tiền dân tộc.

Viên Nhuận Chi không ngừng chớp mắt, lại tự nhéo vào tay mình hai phát vì không dám tin vào thực tại. Có điều, đó đích thực là tiền dân tộc.

Anh ta cũng tên là Nick?

Vậy người phụ nữ gọi anh ta là Nick, nhìn dáng vẻ cùng phải gần 50 tuổi rồi, xinh đẹp, quyến rũ, quý phái mặc trên người một bộ váy lấp lánh phát sáng dưới ánh đèn. Chỉ dùng mắt thường đánh giá cũng biết được chiếc váy đó giá trị không nhỏ. Bên cạnh vị quý phu nhân này còn có một cô gái trẻ tuổi hơn, độ chừng 30 tuổi, trông cũng khá xinh xắn, trang điểm nhã nhặn, đứng dưới ánh đèn trông rất tự nhiên, nhưng khí chất lại không quý phái bằng người phụ nữ cạnh bên.

Vị quý phu nhân kia kéo lấy bàn tay của Kỳ Ngôn Tắc, không biết đang nói những gì, có điều hấn lại ním chặt môi từ đầu đến cuối, không nói tiếng nào. Một lúc sau, cô gái trẻ tuổi hơn liền lại gần trước mặt anh ta, vừa hay che khuất tầm nhìn của Viên Nhuận Chi.

Hai người ấy cùng nói điều gì đó với Kỳ Ngôn Tắc.

Viên Nhuận Chi sờ chiếc cằm của mình, ngược mắt lên nhìn vũ trường đối diện, sau đó đưa mắt nhìn vào ba người: vị quý phu nhân, cô gái xinh đẹp và Kỳ Ngôn Tắc. Trong lòng cô thầm nghĩ: Lễ nào cô đã đoán trúng phóc, tên khốn này thật sự làm ngành đó? Tên khốn này tối nay gặp phải hai vị khách đang ghen tị lẫn nhau, nên đang cãi lộn?

ề

Kỳ Hữu Mai nhìn đứa con trai của mình đã trưởng thành đến mức này mà không khỏi lo lắng, mỗi một. Bảo nó ra nước ngoài du học, nó không chịu. Thi đỗ vào trường Đại học H của thành phố, ban đầu bà vốn cho rằng con trai mình có hứng thú với ngành nội thất, nên cũng đành mở một mắt, nhắm một mắt cho qua mọi việc. Ai ngờ sau khi tốt nghiệp đại học, con trai bà liền dọn ra khỏi nhà, chạy đi làm nhân viên nghiệp vụ, cả ngày chạy đôn chạy đáo ở công trường, nắng nôi cực nhọc khiến làn da trắng trẻo của cậu biến thành màu đen. Gọi cậu về nhà, thì toàn nửa đêm mới trở về khiến bà đến chừng tuổi này rồi vẫn còn phải thức dậy vào lúc nửa đêm chỉ vì muốn gặp mặt con trai. Bảo cậu đổi sang làm ngành khác thì lúc nào cũng im lặng phớt lờ, không phản đối cũng không nghe theo. Đợi đến khi bà nói xong, cậu mới bình thản như không, đáp lại một câu: “Mẹ nói xong chưa? Nói xong rồi, con lên lầu đi ngủ đây”.

Chuyện công việc, chỉ cần cậu thích là được, không nhắc đến cũng đành thôi. Thế nhưng con trai bà ngày một lớn, cũng chẳng thấy dắt được người phụ nữ nào về nhà. Từ nhỏ đến lớn, những cô gái thích con trai bà nhiều vô kể, nhưng cậu lại chẳng vừa lòng ai hết. Mỗi lần thấy con gái sang nhà chơi, bà đều vui mừng vô cùng, thế nhưng chưa được năm phút, đã thấy con gái người ta hoặc mặt mày tái nhợt, hoặc sầm sì tức giận bỏ đi.

Bắt cậu đi xem mặt, cậu cũng không phản đối, lần nào cũng đến buổi hẹn, nhưng lần nào cũng khiến cho người ta tức giận đến mức nể nang người giới thiệu. Lấy ngay chuyện tháng trước làm ví dụ, cô gái tên Eva gia thế tốt, tính tình ngoan ngoãn cũng tức giận bảo Sara giới thiệu cho mình một trai bao.

Trời đất quý thân ơi, nếu con trai bà là một trai bao thì bà đã a di đà phật, cúi đầu tạ ân rồi. Có một khoảng thời gian, bà luôn nghi ngờ khuynh hướng giới tính của con trai mình, có lần định nói rồi lại thôi, sau cùng con trai bà liền nói: “Con không hề hứng thú với đàn ông”.

Lúc nghe được những lời này, nỗi lo lắng day dứt trong lòng coi như cũng có thể tan biến, nhưng một lúc sau, con trai bà lại bổ sung thêm một câu: “Thế nhưng cũng chẳng cô gái nào có thể khiến con hứng thú cả!”

Bà chỉ biết tức giận thét lớn: “Khách hàng của mẹ anh không ai là shemale[2] cả!”

[2]Giới tính thứ ba.

Bà mở một trung tâm môi giới hôn nhân khá nổi tiếng, đã ghép đôi thành công cho không biết bao người, nhưng chẳng thể nào giải quyết được vấn đề của con trai, tám biển kim bài quý giá của bà đã bị hủy bởi chính đứa con yêu dấu.

Kỳ Hữu Mai than dài một tiếng nói cùng Kỳ Ngôn Tắc: “A Tắc, nếu như con không thích Eva, vài ngày nữa, con gái của bác Tạ sẽ quay về từ Úc, con thu xếp thời gian đi gặp người ta đi!”

“Con không muốn đi!” Kỳ Ngôn Tắc chẳng buồn suy nghĩ, thẳng thắn từ chối.

Trước kia cho dù con trai bà không hứng thú, nhưng cũng chưa từng từ chối một cách thẳng thừng thế này.

Kỳ Hữu Mai cau chặt đôi mày nói: “A Tắc, bây giờ rốt cuộc con muốn làm cái gì? Nếu như con không muốn về nhà nữa, mẹ cũng không ép, con muốn về nhà lúc nửa đêm cũng OK, không thành vấn đề. Nhưng có một số chuyện con phải hiểu rõ, bây giờ mẹ muốn con hẹn hò yêu đương, không phải ép uống gì con, chỉ vì muốn tốt cho con thôi. Bởi vì bây giờ con còn có thể chọn lựa người thích hợp hoặc người yêu thích. Nếu như đến một ngày nào đó, để cho bố con nhúng tay vào chuyện này, con đừng mong có cơ hội chọn lựa. Đến lúc đó, cho dù con có chạy đến chân trời góc bể, ông ấy cũng nhất định bắt về được!”

Kỳ Hữu Mai hao tâm tổn lực nói một tràng, hy vọng con trai mình có thể nói ra suy nghĩ và mong muốn của bản thân. Thế nhưng đợi cả ngày trời, cậu vẫn đứng ngây ở chỗ đó, vẫn cứ tỏ vẻ chẳng thèm để tâm đến bất cứ điều gì, lúc này bà thật sự không còn biết nói gì hơn.

“Con đã có bạn gái rồi!” Kỳ Ngôn Tắc quay sang một bên.

“Cái gì cơ?” Chẳng hiểu tại sao vừa nghe thấy tin tức này, Kỳ Hữu Mai lại cảm thấy bị kích động đến mức trái tim sắp nhảy bật ra khỏi lồng ngực.

Kỳ Ngôn Tắc đưa bàn tay tuyệt đẹp, khẳng khiu chỉ về phía chiếc lều không xa rồi nói: “Đó, chính là cô gái đang ngồi gặm cánh gà kia!”

Kỷ Hữu Mai nhìn theo hướng chỉ của con trai, thấy một cô gái tóc dài miệng gặm cánh gà, đang tròn to đôi mắt ngây thơ nhìn về phía bọn họ, chiếc cánh gà vẫn còn ngậm trong miệng.

Sara im lặng đứng bên cạnh này giờ cũng nhanh chóng nhìn theo, từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, nhìn cô gái tóc dài một cách kỹ lưỡng, sau đó bừa bời nói: “Trông cũng bình thường thôi, đôi mắt khá to, mái tóc cũng khá dài, nhưng tóc đang ướt đầm nước, cô ta vừa gội đầu xong, chưa chải đầu đã ra ngoài rồi sao? Còn chiếc áo phông trên người nữa, nhàu nhàu nhĩ nhĩ. Điều đáng thất vọng nhất là cô ta ngồi ăn bên vỉa hè, nhìn cái dáng vẻ gặm cánh gà kia. Tại sao cô ta có thể vất chân chữ ngũ kiểu kia, lại còn không ngừng rung chân nữa. Đúng là tạo nghiệt...”

Kỷ Hữu Mai nhủ chặt đôi mày, hít một hơi thật sâu rồi nhìn Sara xua xua tay nói: “Xấu đẹp không quan trọng! Đầu tóc bù rù hay không, không thành vấn đề! Quần áo chần chu hay nhăn nheo đều được cả! Vừa ăn đồ vừa rung chân, không sao hết! Vất chân chữ ngũ cũng chấp nhận được. Điều quan trọng nhất, cô bé là một Female[3], không phải Male[4] hoặc Shemale!”

[3] Nữ.

[4] Nam.

Trước câu nói kinh điển của người dì, Sara hoàn toàn không biết phải nói gì thêm, khoe miệng khê co giật rồi nói: “Thế nhưng với dáng vẻ của cô bé ấy, ông ngoại nhìn thấy liệu có bẻ gãy đùi không nhỉ?”

“Ông ngoại của cháu cũng đâu có bẻ gãy đùi của ta đâu?”

“Thế nhưng cũng phạt đi hai mươi năm trời không được bước vào nhà”.

Kỷ Hữu Mai nhủ chặt mày nói: “Sara, cháu có muốn ném thử mùi vị của việc hai mươi năm trời không được bước vào nhà không?”

“Cháu thấy mình không nên theo xu hướng này”.

Đúng lúc Viên Nhuận Chi đang nghĩ xem Kỷ Ngôn Tắc dùng cách gì để thu dọn chiến trường, chẳng ngờ được anh ta lại vô duyên vô cớ đưa tay lên chỉ về phía cô, khoe miệng còn no nhồm một nụ cười nham hiểm, gian xảo nữa. Chiếc chuông cảnh báo trong lòng reo lên không dứt, cô từng nghe người khác nói rằng, lúc đi làm trai bao, để làm khách hàng hài lòng, nhiều người cũng chuyển sang làm tú ông, tú bà.

Quả nhiên, người phụ nữ tuổi tác khá lớn đứng cạnh bên anh ta cũng nhìn cô nở một nụ cười ám muội. Khốn kiếp, tên trai bao đáng nguyên rủa này nếu như còn dám chỉ tay về phía cô lần nữa, cô nhất định sẽ dùng chiếc cánh gà trong tay chọc thủng họng hắn.

“Ô, hình như con bé thẹn thùng, xấu hổ rồi!” Kỷ Hữu Mai nói.

Kỷ Ngôn Tắc no nhồm miệng cười nói: “Những người bình thường kiểu gì cũng sợ chết khiếp trước đôi mắt thèm khát như thể ba ngày chưa ăn cơm của mẹ”.

Kỷ Hữu Mai quay sang lườm rồi đánh con trai một cái: “A, cái thằng tiểu tử đáng chết này, có bạn gái rồi cũng chẳng nói với mẹ một tiếng, hại người làm mẹ này ngày ngày đều cảm thấy lo sợ, hãi hùng vì anh”.

Kỷ Ngôn Tắc liếc mắt nhìn mẹ rồi nói: “Kỷ tiểu thư, nếu như tiểu thư ăn no không có việc gì làm thì cứ quay về nhà ngủ cho sướng thân có được không?”

“Ồ, ồ mẹ hiểu rồi. Hai đứa cứ đi hẹn hò riêng tư đi, mẹ sẽ không làm phiền nữa. Nhớ là hôm nào rảnh hãy đưa con bé về để cả nhà làm quen nhé!” Kỷ Hữu Mai quay sang nhìn Sara nhướn mày lên rồi nói: “Chúng ta về nhà trước thôi, về nhà rồi nói!” Nói xong, bà liền kéo Sara bước vào xe đi mất.

Tận mắt thấy mẹ với chị họ rời đi, phải một lúc lâu sau, Kỷ Ngôn Tắc mới đi về phía quán ăn lẻ đường kia.

Viên Nhuận Chi cảm nhận được sau lưng có một bóng đen ập tới, che khuất cả ánh đèn, cô vội vã ăn hết bát sủi cảo rồi đứng bật dậy hét lớn: “Ông chủ, tính tiền cho cháu!”

Kỷ Ngôn Tắc âm thầm ngồi xuống vị trí cạnh bên cô, thuận tay lấy một chiếc cánh gà trong đĩa rồi gặm.

Ông chủ đi tới nhìn thấy Kỷ Ngôn Tắc đang ngồi gặm cánh gà liền nhìn Viên Nhuận Chi mỉm cười tươi tắn. “Bạn trai của cháu đã ăn xong đâu”.

Bạn trai của cháu?

Quý quái, cô làm gì có bạn trai bạn chiếc gì chứ?

Viên Nhuận Chi chẳng hiểu điều gì, liền nhìn theo hướng ông chủ thấy Kỷ Ngôn Tắc đang gặm chiếc cánh gà cuối cùng còn sót lại. Cô vội vã hét lên: “Này, này, cái tên tiện tiện tiện... ai cho phép anh ăn cánh gà của tôi hả?”

Kỷ Ngôn Tắc chẳng buồn để tâm đến câu hỏi của cô.

Nhìn thấy chiếc cánh gà sắp bốc hơi không còn chút tung tích, Viên Nhuận Chi chẳng buồn để tâm mọi chuyện, đưa tay về phía miệng của Kỷ Ngôn

Tắc.

Kỷ Ngôn Tắc khẽ ngả người về phía sau, tránh né bàn tay của Viên Nhuận Chi. Anh găm một miếng trên chiếc cánh gà, sau đó đưa đến trước mặt Viên Nhuận Chi hỏi: “Cô cần sao?”

Lúc này Viên Nhuận Chi dùng sức hơi quá, suýt chút nữa thì đồ cả người lên thân anh, khó khăn lắm mới giữ vững được thăng bằng nhưng lại thấy chiếc cánh gà bị găm đang gần ngay trước mắt mình.

Tuy rằng cánh gà có mùi hương quyến rũ nhưng đã không còn là chiếc cánh nguyên lành như trước nữa.

Cần cái đầu hấn ta! Tại sao tên khốn này lại có thể vô liêm sỉ đến mức độ này chứ? Cánh gà đã cắn một miếng lớn rồi vẫn còn mặt mũi hỏi cô có cần nữa không? Ai thêm thứ mà anh ta đã ăn rồi chứ?

Một chiếc cánh gà ba đồng, vừa chớp nhoáng hấn đã ăn hết ba đồng tiền của cô rồi, ngay cả tám hào khó khăn lắm mới kiếm được cũng biến mất theo.

Cô lờm anh ta bằng đôi mắt căm hờn, nắm chặt bàn tay lại, cố gắng khiến cho tâm trạng mình trở lại trạng thái bình ổn nhất. Cô nghĩ rằng ken két, nổ nụ cười mà bản thân cho rằng khá OK, nói với anh ta: “Kỷ tổng, người ta vẫn nói, anh em ruột rà cũng phải sòng phẳng, cho nên...”

Viên Nhuận Chi vẫn còn chưa nói hết lời thì Kỷ Ngôn Tắc đã ngắt lời: “Tôi không nhớ mình có một thằng em trai nào cả”.

Viên Nhuận Chi tròn tròn mắt lên, ai thêm quan tâm mẹ anh sinh mấy người con trai, thứ cô cần lúc này là tiền, tiền tiền tiền. Có tiền mới là vương giả. Cho nên cô liền đưa tay về phía Kỷ Ngôn Tắc nói: “Kỷ tổng, phiền anh trả cho tôi ba đồng”.

Kỷ Ngôn Tắc đang ngon lành thưởng thức chiếc cánh gà, ngước mắt lên nhìn cô nói: “Ba đồng nào chứ?”

“Một chiếc cánh gà có giá ba đồng, anh ăn một chiếc cánh gà của tôi thì chính là ăn mất của tôi ba đồng!”

“Ồ, vậy thì cứ trừ dần vào khoản tám trăm đồng kia đi!” Kỷ Ngôn Tắc đáp lại một câu ngọt ngào, sau đó còn gọi: “Ông chủ, cho cháu thêm một bát sủi cảo nữa, tính luôn vào bát sủi cảo cô này gọi khi này”.

“Tám trăm đồng? Tám trăm đồng nào hả?” Viên Nhuận Chi tròn tròn mắt lên, cô thiếu nợ tên khốn này tám trăm đồng lúc nào chứ?

Bỗng nhiên, Kỷ Ngôn Tắc đứng bật dậy, thân hình cao to, vạm vỡ áp sát trước mặt, khiến cô phải ngước đầu lên nhìn.

Đình chiếc lều có treo một bóng đèn điện, dưới ánh đèn vàng, Viên Nhuận Chi nhận thấy đôi mắt màu hổ phách của anh ta đậm hơn mọi khi, trong lòng lại réo lên hồi chuông cảnh báo. Mỗi lần đôi mắt chết tiệt của anh ta đậm màu hơn, thì đồng nghĩa với việc tên đáng chết này sẽ có động cơ không tốt.

Kỷ Ngôn Tắc hơi nghiêng người về phía trước, hơi thở ấm nóng của anh ta phả vào khuôn mặt của Viên Nhuận Chi. Khuôn mặt cô càng ngày càng nóng hơn, chỉ cảm thấy khó thở, đối diện với anh ta ở khoảng cách gần thế này cô thấy căng thẳng.

Khuôn mặt anh càng ngày càng tiến gần đến cô, Viên Nhuận Chi bất giác lùi lại phía sau, lấp ba lấp bắp: “Thiếu... thiếu nợ thì phải trả nợ, đây... đây là điều quá đỗi bình thường. Anh đừng có nghĩ rằng... nghĩ rằng anh cao hơn tôi, chức... chức vị cao hơn tôi, thì tôi... tôi sẽ sợ anh, như thế thì anh... anh sẽ không phải trả nữa. Tôi phải nói cho anh biết, tính khí của tôi rất ngang ngạnh, tuyệt đối không chịu thua trước anh đâu!” Cô vừa nói vừa mỉm cười để lộ ra hai lúm đồng tiền xinh xắn bên má.

Kỷ Ngôn Tắc hoàn toàn không coi những lời nói của cô ra gì, thân người lại nghiêng về trước một chút nữa, đúng lúc khuôn mặt sắp sửa chạm vào mặt cô thì vội vã quay sang, đôi môi thì thâm bên tai cô: “Cô lại suy nghĩ quá nhiều rồi đây, tôi chỉ muốn nói một chuyện cùng với cô thôi”.

Viên Nhuận Chi hít một hơi thật sâu, ưỡn ngực ra, lớn tiếng nói: “Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra, làm gì mà phải ghé sát đến thế, lại còn thì thì thăm thăm bên tai nữa. Anh bị bệnh à?”

“Cô thật sự muốn tôi nói lớn tiếng chuyện này giữa đám đông sao?” Kỷ Ngôn Tắc kéo rộng khoảng cách giữa hai người, bên khóe miệng lại thoát ần thoát hiện nụ cười.

“Làm cái gì chứ? Tôi đây đây ngay không sợ chết đứng, không bao giờ làm chuyện không dám cho người ta biết cả!” Viên Nhuận Chi lại tiếp tục ưỡn ngực về phía trước.

Kỷ Ngôn Tắc liếc nhìn qua phần ngực của cô, sau đó dùng giọng nói vừa phải mà những người xung quanh có thể nghe thấy được nói: “Viên Nhuận Chi, lúc này tôi muốn nói là, khóa quần của cô bị tụt xuống rồi kia!”

Bỗng nhiên, tất cả mọi âm thanh tạp loạn xung quanh đều tan biến hết, không gian trở nên im lặng lạ thường. Một giây sau, trong chiếc lều đó vang lên đủ các thể loại điệu cười, vô cùng náo nhiệt.

Khuôn mặt của Viên Nhuận Chi lúc này đỏ như tôm luộc, trong ngoài đều đỏ lôm, cô cúi đầu xuống, vội vã ngồi xuống ghế không nói một lời nào, hai tay liền sờ đến khóa của chiếc quần. Chết mất thôi, lúc này khi đi vệ sinh xong, cô rõ ràng đã kéo khóa rồi mà, tại sao giờ nó lại tụt xuống được nhỉ?

Cô ảo não mím chặt môi, mặt mày ửng đỏ, kéo khóa quần lên, sau đó quay người lại, mặt đối mặt cùng Kỷ Ngôn Tắc.

Đang định lên tiếng thì ông chủ quán liền bê thêm một bát sủi cảo đến, nhìn cô rồi mỉm cười đầy ám muội: “Cháu cãi nhau với bạn trai à? Ăn xong bát sủi cảo này của tôi đảm bảo hai người sẽ làm lành nhanh thôi!”

Viên Nhuận Chi vội vã thanh minh: “Ai nói anh ta là bạn trai của cháu?”

Ông chủ lại mỉm cười nói: “ý da, câu nói của cháu chẳng khác lời nói của người bạn đời tôi năm nào. Mỗi lần cãi nhau, bị người khác nhìn thấy, bà ấy đều nói thế cả!”

Đây ứng với câu càng giải thích lại càng bị hiểu lầm, Viên Nhuận Chi đành phải nghiêm mặt lại, quay mặt sang, thì thầm trách móc Kỷ Ngôn Tắc: “Tại sao anh lại nhìn vào phía dưới của tôi hả? Anh không thể nào nói nhỏ tiếng hơn được hay sao? Lại còn nói bô bô trước mặt bao nhiêu người thế chứ?”

“Là cô bảo tôi nói lớn tiếng thì tôi mới nói chứ? Không phải tôi nhìn phần dưới của cô, mà là cái đầu heo của cô lắc lắc đến mức tôi hoa mắt chóng mặt thôi”. Kỷ Ngôn Tắc vừa nói vừa đưa mắt nhìn xuống dưới.

Trước tiên, Viên Nhuận Chi lạng người đi, sau đó liền ngấm ngầm thâm ý của hai từ “đầu heo”, thẹn thùng đến mức khuôn mặt xinh đẹp chẳng khác nào bị vấy máu chó. Cô nhanh chóng đưa tay chặn miệng Kỷ Ngôn Tắc rồi thì thầm nói: “Anh im miệng đi!”

Đôi hàng mi dài, rậm của Kỷ Ngôn Tắc khẽ rung rung, rồi nhìn cô bằng ánh mắt ngây thơ.

Viên Nhuận Chi nhìn đôi mắt màu hổ phách của anh, tim đập loạn xạ, nhiệt độ trên mặt càng ngày càng cao. Đột nhiên nhớ ra cả miệng tên khốn này đang dính toàn mỡ, cô liền vội thu tay lại, lấy một tờ giấy ăn lau sạch đi, sau đó mới hít một hơi thật sâu rồi nói: “Kỷ tổng, tôi kính anh là Tổng Giám thị trường, là cấp trên của tôi, liên quan đến việc khóa quần của tôi, cảm kích vô cùng, có điều anh vẫn phải trả ba đồng cho tôi. Hai chúng ta coi như không ai nợ ai cả”. Cô thầm nghĩ trong lòng: Coi như ra đường xéo phải bãi phân chó, bây giờ điều quan trọng nhất là phải đòi lại được tiền, đòi được tiền, cô sẽ biến mất nhanh chóng.

“Không phải tôi đã nói cứ trừ vào tám trăm đồng kia đi còn gì?”

“Tám trăm đồng nào hả? Tôi thiếu anh tám trăm đồng hồi nào?” Giọng nói của Viên Nhuận Chi cao vút lên. Cô rất hiếm khi hỏi vay người khác, bởi vì cô có một tật xấu, nếu như mượn tiền của ai, cô đều dần dừ một thời gian dài mới chịu trả. Để giữ gìn hình tượng tốt đẹp của mình, cô từng hạ quyết tâm, ngăn cản thói quen xấu đó xảy ra, đó chính là không vay mượn tiền bạc của người khác.

“Bella Napoli”

“Bella Napoli?”

Viên Nhuận Chi cau chặt đôi mày lại, bắt đầu nhớ lại sự việc xảy ra một tháng trước tại nhà hàng mỹ Ý Bella Napoli, vừa nhớ cô vừa thầm thì: “Đi ăn cùng với Tiểu Kiều, sau đó gặp phải Dương Vỹ, sau đó đập đĩa đã đời, sau đó chạy đến nhà vệ sinh, sau đó rời khỏi nhà vệ sinh, sau đó...” Lúc này, cô mới sực nhớ mọi chuyện.

“Tám trăm đồng”. Kỷ Ngôn Tắc vừa ăn sủi cảo, vừa bình thản như không nói ra ba chữ này.

Viên Nhuận Chi mở to mắt, giọng tay chỉ thẳng vào mặt: “Họ Kỷ kia, người ta thường nói nam tử hán đại trượng phu không câu nệ tiểu tiết. Tại sao anh lại nhỏ nhen thế hả? Tôi đã quên chuyện xảy ra ngày hôm ấy từ lâu rồi. Hơn nữa, lần đó tôi đã lấy đức báo oán giúp đỡ anh, đáng lẽ phải cảm ơn tôi ấy chứ, bây giờ anh lại còn lấy việc công trả thù riêng nữa”.

Cô chuyển sang Bộ phận Thị trường mới có hơn một ngày mà đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện bi thảm. Điều này cho thấy rõ tên đàn ông này nhỏ nhen hơn bất cứ tiểu nhân nào trên đời này, hẳn không quên sự việc xảy ra trong nhà hàng mỹ Ý hôm đó, nên giờ lấy việc công trả thù riêng.

Hôm nay đúng là đen đủi tận mạng nên mới gặp hắn ở đây.

Hừ, di cô vẫn luôn nói rằng, cả người cô chẳng có thứ gì dấy ngoài khuôn mặt, cho dù khóa quần chưa kéo thì đã sao chứ? Kéo lại không phải xong rồi sao?

Kỷ Ngôn Tắc liếc mắt nhìn cô, đáp lại đầy bình thản: “Cô lại suy nghĩ quá nhiều rồi, ai có thời gian rảnh mà chơi trò lấy việc công báo thù riêng với cô?”

“Bây giờ không phải anh đang lấy việc công trả thù riêng sao? Tại sao rước gì anh không tặng lại nhất quyết phải tặng Trúc Diệp Thanh? Nhất định trước đó anh đã tìm hiểu trước biết được tôi không uống được Trúc Diệp Thanh, rồi nhất quyết bắt tôi phải thử bằng được. Sau đó lại còn lấy tám rèm gán nợ ừ lên người tôi, anh cho rằng tôi không biết ý đồ xấu xa của anh sao? Chỉ có người chết mới bị bực theo cách ấy, anh định nguyên rủa tôi chết sớm hả? Chuyện sáng này lại càng đáng hận hơn, tôi là một cô gái, anh đường đường một nam nhi thế mà lại mặt dày bắt tôi đập xe đập hơn nửa tiếng đồng hồ dưới ánh mặt trời chói chang. Rõ ràng còn nửa tầng nữa là tới, tại sao anh lại hù tôi, nói vẫn còn bảy mươi bảy tầng nữa chưa leo? Còn nữa, lúc này, anh kéo hai người phụ nữ lớn tuổi chỉ trở về phía tôi làm gì hả? Định làm tú ông kéo khách? Còn nữa, còn nữa, không có chuyện gì anh nhìn chăm chăm vào quần tôi làm gì? Anh đừng tưởng rằng bây giờ thành cấp trên của tôi là chuyện gì cũng có thể làm theo ý thích được, tôi vẫn có thể tố cáo anh tội sàm sỡ!” Viên Nhuận Chi càng nói càng thêm kích động, đưa tay chỉ lên mặt của Kỷ Ngôn Tắc, thiếu chút nữa là chọc phải chiếc mũi của anh. “Ăn của tôi ba đồng, mau trả lại đây!”

Kỷ Ngôn Tắc nhướng mày lên, dùng đôi đũa gạt bàn tay của cô sang một bên rồi nói: “Trợ lý Viên, cô thật sự đã nghĩ quá nhiều rồi. Nếu như đổi lại là người khác, những việc này chắc sẽ không xảy ra đâu, chỉ có thể trách cô không thể nào lãnh hội được những ẩn ý sâu xa, kì diệu trong lời nói của tôi mà thôi!”

Sâu xa, kì diệu? Kì diệu cái đầu anh!

Mỗi lần chỉ cần nhìn thấy hấn là máu huyết toàn thân cô lại ngùn ngụt dâng trào.

“Tôi không biết sâu xa kì diệu đến mức nào, bây giờ tôi chỉ biết anh đã ăn mất chiếc cánh gà có giá ba đồng của tôi, đừng nói bậy bạ nhiều lời, hoặc trả tiền, hoặc là trả cánh gà đấy!”

Kỷ Ngôn Tắc ăn xong miếng sủi cào sau cùng, ngược mắt lên nhìn cô trong giây lát rồi bình thản đáp: “Nếu như tôi nói, hôm nay cô mời tôi dùng bữa, thì phần trăm doanh thu tháng sau tôi sẽ suy nghĩ thêm thì sao?”

Kỷ Ngôn Tắc vừa nói dứt lời, Viên Nhuận Chi đập mạnh tay lên bàn nói: “Thành giá!” Tiếp theo đó, đôi mắt cô cười cong tí lại thành một đường, giọng nói cũng theo đó mà dịu dàng hơn nhiều. “Kỷ tổng, anh còn muốn ăn thêm món gì nữa? Đọc con ngõ này, anh thích ăn món gì thì cứ gọi tự nhiên, đừng khách khí làm gì!” Cô quay đầu lại gọi bà chủ tiệm cánh gà tẩm mật ong rán rồi nói: “Bà chủ, cho thêm hai chiếc cánh ở đây nữa nhé!”

Thái độ của Viên Nhuận Chi thay đổi một trăm tám mươi độ, khiến Kỷ Ngôn Tắc lặng người trong giây lát. Vốn tưởng rằng cô sẽ nói suy nghĩ thêm đôi chút, thật không ngờ lại đồng ý một cách sáng khoái, nhanh chóng và dứt khoát như vậy. Mỗi lần dù đang làm việc gì, chỉ cần nhắc đến có tiền là cô sẽ tràn đầy sinh lực, hoạt bát vô cùng. Cũng giống như lúc này, đôi mắt cô phát sáng lấp lánh, tươi tắn, vui vẻ, vô cùng hấp dẫn.

Anh bất giác bật cười thành tiếng, nhớ lại thời còn học đại học, thường xuyên nhìn thấy cô phụ giúp trong nhà ăn trường học, thi thoảng là trong siêu thị, đôi khi lại làm trong cửa hàng ăn nhanh KFC hoặc McDonald. Nói tóm lại, chỗ nào có thể kiếm tiền là cô sẽ xông thẳng về chỗ đó. Điểm này cực kì giống với anh.

Chớp chớp đôi mắt, Viên Nhuận Chi bất giác ớn lạnh sống lưng, sau đó đôi mắt bắt đầu đưa loạn đi tứ phía. Lúc này, hình như tên Kỷ biến thái vừa cười với cô. Phải chăng đầu óc của hấn ta đang có vấn đề gì? Đang yên đang lành lại nhìn cô cười dâm dăng thế không biết? Có điều cô không thể không thừa nhận, tên khốn này mỉm cười thật sự vô cùng đẹp trai. Cô cũng nhoen miệng, nhìn anh mỉm cười nói: “Kỷ tổng, anh có muốn gọi thêm món nào khác để ăn không?” Cái này gọi là đầu tư nhỏ nhận được món lợi lớn.

Kỷ Ngôn Tắc nhìn cô một hồi rồi bình thản đáp: “Thôi khỏi, giờ cũng tối rồi, tôi phải quay về nghỉ ngơi. Cô cũng quay về nhà nghỉ ngơi sớm đi, đúng chín giờ sáng mai bắt đầu cuộc họp, đừng có đến muộn đấy!”

Nói xong, anh liền quay người bước đi.

Ngữ khí của anh lúc này cứ như thể biến thành một con người khác vậy.

Viên Nhuận Chi nhìn theo bóng dáng cao to, vạm vỡ của anh ta một hồi lâu, trong đầu vẫn còn suy ngẫm mãi về ánh mắt nhìn cô trước khi rời đi. Hình như kể từ khi quen biết cô đến nay, lúc nào anh ta cũng nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ, coi thường, bất cần, mỉa mai, chứ chưa bao giờ giống như vừa rồi, trong ánh mắt lộ rõ ngụ ý quý mến con người cô được ẩn giấu từ rất lâu, rất lâu rồi.

Quý mến?

Anh mà cũng quý mến con người của cô sao?

Lẽ nào cô cũng trúng tà theo sao?

Cô bất giác ớn lạnh toàn thân, quay sang nói với bà chủ tiệm cánh gà: “Bà chủ, gọi cho cháu hai chiếc cánh gọi ban này để mang về nhà nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ly gián

Bộ phận chăm công hỗn loạn nhất trong công ty chính là Bộ phận Thị trường.

Vốn dĩ mỗi tuần phải mở cuộc họp, thế nhưng lần này là sếp tân nhiệm cho nên đã ra thông báo vội vã, trước mỗi ngày thứ Sáu sẽ họp một lần nên cả Bộ phận Thị trường bỗng nhiên chật ních người.

Viên Nhuận Chi bước vào Bộ phận Thị trường, đột nhiên nhìn thấy căn phòng chật ních người, nhất thời chưa kịp thích ứng.

Người đối diện béo ục béo ịch chính là Lý Nguyên Tường, chuyên phụ trách các công trình lớn trong thành phố, vừa mới đi công tác về. Anh mỉm cười tươi tắn rồi bước lại gần cô: “Chi Chi, bọn họ nói em chuyển sang Bộ phận Thị trường, anh đến giờ vẫn còn chưa dám tin, không ngờ Tang tổng lại nỡ

cho em đi, sau này có gì giúp đỡ anh nhé!”

Lý Nguyên Tường kích động dùng tay vuốt lên vuốt xuống phần lưng gầy guộc của Viên Nhuận Chi vô cùng nhiệt tình, chỉ còn thiếu nước đẩy mạnh cô ra ngoài.

Viên Nhuận Chi khê ho vài tiếng rồi nói: “Lý tổng, anh đâu cần phải mạnh tay thế chứ? Anh cứ thế này, bà xã anh làm sao mà nuốt trôi được anh chứ?”

Triệu Dạ Quần ngồi cạnh bên liền nói xen vào: “Chi Chi, em không biết bà xã của Lý tổng thích nhất chính là sức mạnh vô biên của anh ấy hay sao?” Anh vừa nói lại còn làm mấy động tác đánh mắt, trao môi.

Mọi người nghe thấy bật cười hi hã.

Lý Nguyên Tường giờ nắm đầm chỉ về phía Triệu Dạ Quần hét lớn: “Triệu Dạ Quần, mẹ kiếp, anh lúc nào cũng lôi tôi ra làm trò cười. Rồi có ngày lão từ đây sẽ bóp chết anh cho xem”.

Triệu Dạ Quần chuyên làm các công trình của trường học, thường ngày rất thích chọc ghẹo người khác, sau khi “tiếp vài chiêu” cùng Lý Nguyên Tường, anh liền khoác tay lên vai Lý Nguyên Tường rồi nói: “Nhìn cái bộ dạng to như gấu của anh đi, từng này tuổi đầu rồi còn bày đặt ngượng ngùng. Giả vờ thuần khiết cái gì chứ? Muốn giả vờ cũng phải để cho Chi Chi của chúng ta giả vờ chứ? Chi Chi, em nói xem có đúng không?”

Viên Nhuận Chi lập tức bật cười nói: “y da, Triệu tổng, nói về giả thuần khiết, em làm sao mà bì với anh được? Ngày nào mà anh chẳng lẫn lộn trong các trường học chứ?”

“Cái gì mà Triệu tổng? Ở đây làm gì có ai mà không sung (từ đồng âm khác nghĩa với từ “Tổng”) chứ? Mẹ kiếp tất cả đều là sung mặt cả thôi”. Triệu Dạ Quần bật cười nói.

Tất cả mọi người trong phòng làm việc lại được trận cười hi hã.

Hạ Nguyệt Cúc đứng bên cạnh cửa sổ nói xen vào: “Triệu Dạ Quần, nếu như bọn này sung mặt, thì anh chắc chắn là sung mông rồi”.

Mọi người thường nói làm nghề nội thất công trình tất cả đều là lưu manh, câu này không sai chút nào. Bất kể là đàn ông hay phụ nữ, cho dù là mặc đồ âu thất cả vạt, ngồi trong một khách sạn cao cấp, uống rượu quý ừ từ thế kỷ XVII thì vẫn cứ là một lưu manh không hơn không kém.

Viên Nhuận Chi sớm đã miễn dịch với hiện tượng hỗn loạn, tạp nham này ở Bộ phận Thị trường, nên cũng nhanh chóng hòa nhập.

Triệu Dạ Quần ghé sát Viên Nhuận Chi, ôm lấy bờ vai của cô, tiếp đó thì thầm nói cùng mọi người: “Nhắc đến sung mông thì người lợi hại nhất chính là vị đang ngồi trong phòng kia, ai mà chẳng biết tên tiểu tử đó quái dị, lạ thường. Cảnh ngộ thế thảm em gặp mấy ngày nay, mấy anh em này đều nghe nói cả rồi. Chi Chi, anh đồng cảm với em”.

Viên Nhuận Chi cảm kích vô cùng, đưa tay vỗ lên vai của Triệu Dạ Quần nói: “Tiểu Dạ Ca, anh không biết là sau mấy năm đi theo Tang tổng, em đã luyện thành tám thân kim cương bất hoại, trường sinh bất tử rồi sao? Chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay đối với em chỉ là chuyện nhỏ. Thật ra, điều mà Tiểu Dạ Ca mong đợi, chờ trông chính là mông của anh ta có thể sung đến lúc nào được đúng không?”

“Ồ...”

“À...”

“Ừay...”

Lời nói của Viên Nhuận Chi vừa dứt, cả gian phòng vang lên các kiểu tiếng cười phong phú, đặc sắc.

Người trong bộ phận có sự ăn ý, hiểu nhau mà không cần dùng lời nói. Một năm rưỡi trước, trước khi Giám đốc Dương đến, có hai vị giám đốc đến đảm nhiệm vai trò này chưa tới một tháng liền rời khỏi Tang thị ngay. Một người có bằng Thạc sĩ, một người là lão giang hồ từng trải, lí do hai người này rời khỏi đương nhiên là do người trong Bộ phận Thị trường này. Nguyên nhân là vị Thạc sĩ kia từ sáng đến tối lúc nào cũng bắt mọi người làm việc theo đúng quy định cứng nhắc, lý thuyết suông đã ghi trong Giáo trình quản lý MBA, còn bản thân lại không bao giờ nhúng tay vào trực tiếp làm. Về lão giang hồ từng trải thì bất luận là báo cáo, đề xuất gì, ông đều gật đầu đồng ý cả, khi gặp phải điều gì không khả thi, ông liền chối bay chối biến, đẩy phăng trách nhiệm cho người khác, hoàn toàn không nhận hết trách nhiệm mà người cấp trên cần và nên có. Thế nên, mọi người đồng tâm hiệp lực nghĩ cách đẩy bọn họ đi bằng được, sau đó vui vẻ hừng hời cùng nhau tổ chức tiệc mừng công. Nếu như Kỷ Ngôn Tắc không khiến cho người trong

Bộ phận Thị trường cảm phục thì e là không lâu sau đó sẽ phải chịu công kích mạnh mẽ của tập thể nhân viên trong bộ phận này thôi.

Triệu Dạ Quần nheo mắt lại, mỉm cười nói: “Chi Chi, em đã không ngoan ngoãn nghe lời, lại còn nói linh tinh, đáng đánh!”

Viên Nhuận Chi liền nhún vai nói: “Người ta là vô tội mà”.

Lưu Tiến Tiền im lặng ngồi một bên “xem kịch hay”, mỉm cười nói: “Chi Chi, tối qua sau khi tan làm, anh nghe nói vị Kỷ tổng đó vì muốn nâng cao sức khỏe thể chất cho tất cả mọi người trong Bộ phận Thị trường nên đã quyết định tổ chức chuyến dã ngoại tập huấn ba ngày. Tang tổng cũng đồng ý rồi, có đúng không?”

Lưu Tiến Tiền vừa đưa ra vấn đề này, cả Bộ phận Thị trường hỗn loạn như cái chợ, tiếng chửi không dứt.

“Dã ngoại tập huấn? Dã ngoại tập huấn cái gì?”

“Mọi người đã xem qua Chương trình huấn luyện quân đội chiếu trên truyền hình chưa? Có lẽ cũng giống y như vậy thôi”.

“Tôi cũng nghe nói rồi, hình như là định tạm dừng mấy ngày nghỉ cuối tuần đó!”

“Cái gì? Tạm dừng ngày nghỉ cuối tuần sao? Cuối tuần tôi còn phải đưa con trai đi dự triển lãm tranh nữa”.

“Cái tên họ Kỷ kia có phải ăn no không có việc gì làm không? Thời tiết nóng nực thế này, định hại chết người ta chắc? Ngày nào chúng ta chẳng phải chạy đi chạy lại trên công trường, lại còn phải nâng cao thể chất gì nữa? Sức khỏe của lão đây rắn chắc, mạnh khỏe như trâu mộng”.

“Đúng đấy, thật là không thể nào hiểu nổi tại sao lại có thể nghĩ ra những chuyện như thế? Phải chăng vì đọc sách nhiều quá nên đầu óc cũng hủ bại theo rồi?”

“Chi Chi, em nói đi, chuyện đó có thật không?”

Đối mặt với truy vấn của các đồng nghiệp, Viên Nhuận Chi khẽ cười ha ha vài tiếng, trong lòng thầm nghĩ: Cũng may mà bọn họ không biết, bởi vì cô ngắt xiú ngay tại công trường nên mới phát sinh ra việc dã ngoại tập huấn này. Nếu như không, chắc sẽ bị họ xé xác thành trăm mảnh mất.

Cô áp a áp ứng một hồi lâu rồi nói: “Hôm qua em bị ngắt xiú, nào biết được những chuyện ấy...”

Mọi người vẫn tiếp tục bức cung, lúc này một giọng nói đồng đặc ngắt quãng mọi người: “Đã chín giờ rồi, có chuyện gì thì nói trong cuộc họp, tất cả vào phòng họp thôi!”

Chỉ trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều im bật.

Viên Nhuận Chi quay đầu lại nhìn, người nói chính là Kỷ Ngôn Tắc. Hôm nay, anh ta vẫn mặc chiếc sơ mi màu trắng, trắng đến mức chói mắt.

Triệu Dạ Quân là người đầu tiên lên tiếng: “Đi họp thôi, vào họp thôi, đi nào, đi nào!” Tất cả mọi người trong Bộ phận Thị trường lần lượt kéo nhau vào trong phòng họp. Viên Nhuận Chi đang định ngồi ở vị trí cách Kỷ Ngôn Tắc mấy người thì Kỷ Ngôn Tắc liền nhoen miệng cười nói: “Trợ lý Viên, bên này!”

Nhìn chỗ ngồi cạnh bên Kỷ Ngôn Tắc, lại nhìn nụ cười mỉm trên mặt anh ta, khóe miệng của Viên Nhuận Chi khẽ co giật. Trước mặt mọi người, tên khốn này sao lại nhìn cô mỉm cười dâm dăng thế không biết! Nhất định là có âm mưu.

Quả nhiên không sai, phòng hội nghị ngay tức thì nổi lên những tiếng cười không rõ nguyên do.

Viên Nhuận Chi đưa mắt nhìn sang tứ phía. Tất cả mọi người đều giả vờ đang nhìn vào chiếc máy tính xách tay của riêng mình, vẻ mặt tỏ ra như không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì lạ thường cả.

Cô âm thầm mím chặt môi, trong bụng thầm nghĩ: “Định cô lập tôi, đừng có hòng!”

Cô chậm rãi bước lại gần, đang định ngồi xuống chỗ bên cạnh Kỷ Ngôn Tắc thì giọng nói đồng đặc kia lại vang lên một lần nữa: “Trợ lý Viên, hãy lau tấm bảng trắng phía sau lưng trước đã, còn nữa, lát nữa cô có nhiệm vụ ghi chép lại nội dung cuộc họp ngày hôm nay!”

Cô quay người lau chiếc bảng trắng, sau khi lau xong, vừa mới ngồi xuống lại nghe thấy Kỷ Ngôn Tắc nói: “Trợ lý Viên, phiền cô lấy cho mỗi vị đồng nghiệp một ly nước”.

“Ồ...” Cô lại quay người đi lấy nước.

Cả phòng hội nghị lại vang lên vài tiếng cười.

Viên Nhuận Chi ngồi trước máy nước uống, vừa rót nước vừa nghiêng răng nghiêng lợi thầm rửa trong bụng: “Hắn tự coi mình là quan chức? Tò vè tỏ dạng như thể một quan viên cao cấp vậy!”

Kỷ Ngôn Tắc quay đầu ra nhìn cô, sau đó quay lại nhìn mọi người mỉm cười nói: “Tin rằng mấy vị ngồi đây đều không lạ lẫm với tôi, trước đây chúng ta cũng thường gặp nhau trên công trường, cho nên tôi không nói mấy lời khách khí nữa. Tôi cũng giống như tất cả mọi người, đều có cùng mục tiêu, đó chính là nâng cao thành tích doanh thu, để nhận được càng nhiều tiền thưởng càng tốt. Người xưa có câu tục ngữ rất hay, “có tiền là vương giả”, cho nên, hy vọng từ giờ trở đi, tất cả chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Mấy câu nói thực tế của Kỷ Ngôn Tắc nói đúng vào mong muốn trong lòng của các đồng nghiệp cho nên nhận được sự tán thưởng, đồng tình của mọi người.

Lúc Viên Nhuận Chi đang lấy nước cho mọi người, nghe thấy câu nói quen thuộc “có tiền mới là vương giả” liền bất giác quay người lại nhìn. Tên khốn kiếp này không ngờ lại ăn cắp bản quyền câu nói của di cô một cách trắng trợn như vậy.

Rót nước xong, Viên Nhuận Chi quay trở về chỗ ngồi bên cạnh. Anh ta lại nhìn cô nở nụ cười nham hiểm, sau đó quay sang nói với tất cả các đồng nghiệp khác: “Ừm, bây giờ, chúng ta sẽ đi vào nội dung chính của buổi họp ngày hôm nay, hãy thông tin qua, trong tay các vị đang giữ những dự án, công trình nào, tiến độ ra sao, có gặp phải điều gì khó khăn không?”

Bàn tay cầm chuột của Viên Nhuận Chi bắt đầu run rẩy, hồi hộp.

Rốt cuộc người đàn ông này đang muốn làm cái gì? Bắt đầu từ ngày hôm qua thái độ không bình thường chút nào, không có việc gì cũng nhìn cô mỉm cười, rốt cuộc là do cô hoa mắt, hay là hắn biến thành kẻ đại si tình?

Lúc này, cô chẳng dám ngẩng đầu lên nữa, chỉ sợ lại nhìn thấy nụ cười gian tà, ám muội của tên khốn kia. Cô nghiêng rặng, cố gắng hít một hơi thở sâu, nhìn vào màn hình chiếc laptop trước mặt, chuyên tâm làm thư ký hội nghị. Tiếp theo đó, mọi chuyện diễn ra không khác gì những cuộc họp khác, có điều mang đậm màu sắc và phong cách chỉ riêng có ở Bộ phận Thị trường mà thôi, thô tục và lăng lơ.

Viên Nhuận Chi vừa chăm chú lắng nghe mọi người phát biểu, vừa nỗ lực nhanh chóng gõ bàn phím. Nhìn trên màn hình đầy những chữ là chữ, đã mấy trang giấy rồi, còn cô thì vẫn đang nỗ lực ghi lại mọi điều đang diễn ra. Cô không thể không phục mấy người làm bên Bộ phận Thị trường, bà nhà nó, múa lười như điên!

Từ trước đến nay cô chưa bao giờ phải ghi lại nội dung cuộc họp đến mức tay tê dại, nhức mỏi thế này, ngay cả khi cô chat trên mạng cùng mười mấy người một lúc cũng chưa từng đến mức độ này. Những người trong Bộ phận Thị trường thật sự quá dã man!

Cô lại nghiêng rặng nghiêng lợi nỗ lực gõ chữ.

Lý Nguyên Tường là người sau cùng phát biểu, cũng là người nói nhiều nhất. Khi anh thốt ra chữ sau cùng, Viên Nhuận Chi cũng nỗ lực kháng chiến, gõ đến chữ cuối cùng.

Lúc này, Kỳ Ngôn Tắc ngồi cạnh bên lại tiếp tục truyền đạt nhiệm vụ tiếp theo của cô: “Làm phiên trợ lý Viên mạng số tài liệu này phát theo tên cho từng người một!”

Cô lờm anh ta một cái, bàn tay phải của anh ta không ngừng chuyển động chiếc bút, dáng vẻ thần nhiên như không có chuyện gì, tay trái đưa một tập giấy A4 ra trước mặt cô. Không ngờ tên khốn này lại có thể chuyển động chiếc bút trên năm ngón tay ba vòng liền và điều luyện như thế. Năm xưa khi còn đi học, cô đã phải bỏ ra ba tháng mới chỉ luyện đến mức xoay chuyển hai vòng mà thôi. Cô nhìn anh ta nở nụ cười, cầm đồng tài liệu, quay người lại rồi tròn trĩnh mắt lên. Tên khốn này đang cố ý không để cô rảnh rang bất cứ phút giây nào, khiến cho cô có muốn cũng chẳng thể nào ngẩng đầu lên ngắm bầu trời xanh biếc với những đám mây trắng tuyết đẹp.

Cô đưa mắt nhìn vào đồng tài liệu trong tay mình, đây là những mẫu điển thông tin na ná nhau, bên trên có in rõ các cột điển thông tin địa chỉ công trình, người phụ trách, điện thoại liên lạc. Cô phát các mẫu điển này cho từng người một theo tên ở trên.

Nhìn thấy Viên Nhuận Chi đã phát xong, Kỳ Ngôn Tắc lại tiếp tục phát biểu: “Thông tin của các công trình trong tay mọi người đều là những dự án mà trước đây tôi đã làm, bây giờ giao lại cho mọi người theo đúng phạm vi mọi người phụ trách, trong quá trình làm việc gặp phải bất cứ khó khăn gì thì cứ tìm tới tôi. Trước tháng Mười hàng năm là thời kì đỉnh cao tu sửa, trang trí lại nội thất, tất cả mọi người hãy cùng nỗ lực, lôi kéo tất cả những công trình trên về cho công ty chúng ta!”

Viên Nhuận Chi đóng chiếc laptop của mình lại, liền quay sang nhìn Kỳ Ngôn Tắc, mong mỗi miệng anh phát ra hai từ “tan họp” quý giá.

Thế nhưng mọi thứ đều không theo ý muốn của cô, Kỳ Ngôn Tắc lại tiếp tục: “Còn một chuyện nữa muốn tuyên bố cùng các vị, bây giờ đang giữa mùa hè nóng nực, lúc các vị đến công trường thi công, nhất định phải chú ý tránh nắng, không được giống như vị đồng nghiệp nào đấy, ngã đi vì thể lực không đủ”. Lời nói trên có bộc lộ rõ thái độ quan tâm cấp dưới của anh.

Lời nói vừa thốt ra, mọi người lập tức chú ý và thấu hiểu, tất cả đều đồng loạt đưa ánh mắt nhìn về phía Viên Nhuận Chi. Viên Nhuận Chi ngại ngùng cười ngượng vài tiếng, trong lòng thì thầm lời cả mười tám đời nhà Kỳ Ngôn Tắc ra điểm danh một lượt.

Kỳ Ngôn Tắc lại tiếp tục phát biểu: “Cho nên, để nâng cao thể chất, sức khỏe của mọi người, tôi đã đề nghị Tang tổng tổ chức cho chúng ta một buổi dã ngoại tập huấn kéo dài ba ngày. Thời gian sẽ bắt đầu từ thứ Sáu cho đến hết Chủ Nhật tuần sau, địa điểm là núi Tượng Quân. Phiên mọi người sắp xếp ổn thỏa mọi việc trước để tham gia đầy đủ nhé!”

“Ký tổng, chủ ý của anh đúng là rất hay, chúng tôi hàng ngày phải đến các công trường thi công, cho nên ít khi có thời gian rảnh đi nghỉ ngơi thư giãn”.

“Núi Tượng Quân được đấy, non xanh nước biếc, không khí thoáng đãng, trong lành, được mệnh danh là tiểu Cửu Trại Câu[1]”.

[1] Địa danh có phong cảnh đẹp nổi tiếng ở Trung Quốc.

“Tôi thật sự muốn đem con trai mình đi theo!”

“Không biết là sẽ có những hoạt động gì đây? Thật sự khiến người ta phải mong chờ!”

...

Viên Nhuận Chi nghe thấy các đồng nghiệp hết thảy đều phụ họa theo Kỳ Ngôn Tắc, khoe miệng bắt giác co gập liền hồi. Trước khi bước vào phòng

họp này, rõ ràng tất cả bọn họ đều kích động đập bàn đập ghế, đáng vẻ như thể cảm hận, phẫn nộ vô cùng, chỉ còn thiếu nước vác đao đi hỏi tội tên “bạo chúa” Kỳ Ngôn Tắc kia.

Trước những lời tán thành nhiệt liệt của mọi người, Kỳ Ngôn Tắc vô cùng hài lòng, thế nên nói thêm: “Được rồi, cuộc họp của chúng ta hôm nay đến đây là kết thúc, cuộc họp lần sau sẽ diễn ra đúng như dự kiến vào tuần sau nữa”.

Kỳ Ngôn Tắc nói xong, đóng laptop lại rồi bước ra khỏi phòng họp trước.

Bóng dáng Kỳ Ngôn Tắc vừa biến mất, Viên Nhuận Chi liền nhăn nhó mặt mày kêu oai oái: “Thật đúng là đáng ghét, tôi chẳng muốn đi dã ngoại tập huấn chút nào!”

Hạ Nguyệt Cúc liền bước lại gần, vỗ vỗ lên vai cô rồi nói: “Tại sao lại không muốn đi? Em nhìn chị từng tuổi này rồi mà còn muốn đi chơi nữa là. Ngày nào cũng chạy đôn chạy đáo trên công trường, đến mức mất hết cả nhiệt huyết với cuộc đời, lần này vừa hay có thể hòa mình vào thiên nhiên”.

Viên Nhuận Chi nhìn chị bằng ánh mắt không thể nào tin được, đột nhiên bờ vai lại bị người nào đó vỗ lên. Là Triệu Diệp Tường, cô nhìn thấy anh nhướn mày rồi nói: “Anh đã nói rồi Chi Chi, em phải ra ngoài luyện tập nhiều vào, nhìn cánh tay rồi cái đùi của em đi, gầy nhằng gầy nheo, làn da thì trắng như cái giấy đó, vừa nhìn đã biết là ngồi trong văn phòng quá nhiều. Người làm trong Bộ phận Thị trường sao có thể động tí là ngất được chứ? Kỳ tổng người ta làm như vậy đều vì muốn tốt cho em mà thôi. Nhìn người ta quan tâm, yêu chiều, bao bọc em biết mấy, có khi hôm nào đây còn bế em về nhà luôn ấy chứ!”

“Em...”. Nhìn vào đôi mắt ngậm cười, lóe sáng của mọi người, Viên Nhuận Chi muốn tranh luận nhưng nhất thời lại không biết mình phải tranh luận điều gì.

Lưu Tiến Tiền lại nói xen vào: “Đúng thế, Chi Chi, đừng có hưởng phúc mà không biết như thế. y da, anh chàng Kỳ Ngôn Tắc này đúng là có bản lĩnh, nhìn dự án ở Bệnh viện phụ sản mới xây trong thành phố này. Trước đây, anh đã tới đây không biết bao lần mà cũng chỉ biết được người phụ trách là ai, chưa gặp mặt được lần nào, không ngờ cậu ấy lại còn có được cả số điện thoại của người ta nữa”.

Triệu Dạ Quân nhìn số tài liệu trong tay rồi nói: “Hôm qua, tôi mới nghe nói đến công trình xây dựng thư viện thành phố, thật không ngờ cậu ấy cũng đã biết trước rồi!”

Vị Tiểu Lý khác cùng ở trong đội nội thất công trình cũng nói: “Cậu Kỳ Ngôn Tắc này đúng là tuổi trẻ tài cao, vừa mới tới đã phân cho chúng ta mỗi người một dự án mới. Nhìn số dự án này xem, tất cả đều là tiền bạc đấy, nếu như một năm bốn mùa, cậu ấy không ngừng giao cho chúng ta dự án kiểu này thì lão đây nguyện ngày ngày đi dã ngoại tập huấn”.

“Nhìn cái dáng vẻ bất tài của anh đi!”

“Tôi bất tài vô dụng đấy, vậy thì mau đưa thông tin dự án trong tay của anh ra đây xem nào!”

“Đừng có mơ!”

...

Viên Nhuận Chi tròn mắt lên, chú ý đến từng biểu hiện trên khuôn mặt họ, nhìn thấy người nào người nấy đều vui mừng, hớn hỏ, hết lòng phấn đấu nỗ lực vì số “nhân dân tệ” trong tay.

Tất cả người trong Bộ phận Thị trường này đều bị Kỳ Ngôn Tắc mua chuộc hết rồi, ngược lại còn quay ra nói do thể chất của cô quá kém cỏi.

Quả nhiên có tiền mua tiền cũng được!

Viên Nhuận Chi chu miệng lên, khinh bỉ bọn họ rồi nhanh chóng thu chiếc laptop của mình lại rồi lặng lẽ rời khỏi phòng họp.

Cô còn lâu mới hòa thành một thể cùng bọn họ.

Tiếng di động vang lên, Kỳ Ngôn Tắc liếc qua số điện thoại hiển thị trên màn hình, bất giác nhíu chặt đôi mày, do dự vài giây, sau cùng vẫn nhắc máy: “A lô?”

Đầu dây kia liền vang lên giọng nói đàn ông trầm trầm: “A Tắc, là tôi đây!”

“Dạ”. Kỳ Ngôn Tắc khẽ đáp lại một tiếng.

“Lâu rồi cậu không về thăm ông nội, lão nhân gia rất nhớ cậu đấy!”

Kỳ Ngôn Tắc im lặng một hồi rồi nói: “Khi nào làm xong hết công việc, tôi nhất định sẽ quay về thăm ông ngoại”.

“Mùng năm tháng sau chính là ngày đại thọ tám mươi tuổi của ông nội đấy!”

“Dạ, tôi biết thế, tôi sẽ chuẩn bị một đại lễ vật tặng cho ông ngoại!”

“Ừm. Ba tháng trước, cậu có nhắc cùng ông nội chuyện trùng tu lại Shopping Mall, hôm qua ông nội đã nhắc chuyện này trước Đại hội cổ đông, sau cùng quyết định sẽ trùng tu lại, dự kiến sẽ khởi công trước Trung thu. Hôm nay cậu có rảnh không? Tôi muốn bàn bạc cùng cậu về dự án trùng tu này!” Từ đầu dây đăng kia truyền lại giọng nói ấm áp, khiêm tốn của một người đàn ông.

“Không phải ông ngoại không muốn tôi làm ngành này sao?” Kỷ Ngôn Tắc bất giác nhíu mày.

Người đàn ông kia bật cười nói: “Cho dù là không muốn, cũng không đến mức để cho người khác kiếm tiền của nhà mình”.

“Hôm nay tôi không rảnh vì đã hẹn gặp người khác rồi, chút nữa phải ra ngoài ngay”. Kỷ Ngôn Tắc nghĩ một hồi rồi nói thêm: “Hay thế này đi, đợi chút nữa tôi sẽ sai người mang tài liệu sản phẩm mẫu qua cho anh xem trước”.

“Được! Cậu cứ bảo người đó mang tài liệu đến cạnh Bệnh viện não khoa Khang Hinh”.

Kỷ Ngôn Tắc nhìn qua lịch trình đặt trên mặt bàn. Hôm nay là mừng mười dương lịch, giọng nói của người đàn ông này đã ôn hòa, dịu dàng hơn trước đó khá nhiều: “Ngôi nhà kia của anh có cần phải tu sửa lại không? Tôi có thể cho anh giá thấp nhất trong thành phố này”.

Trong điện thoại, người đàn ông nọ nghe xong bất giác bật cười thành tiếng: “Cậu đúng là nói quá ba câu lại quay lại đúng ngành của mình. Lúc nào cậu mới có thể quay về trợ giúp đây?”

“Nói như vậy nghĩa là tôi nên nhanh chóng “cút” về đảo Barrents sao? Tôi có chút việc bận, dập máy trước đây!” Kỷ Ngôn Tắc không để cho người kia có đủ thời gian nói lời từ biệt, lập tức dập máy xuống, sau đó lật giờ đồng hồ tài liệu trên bàn liên tiếp cho tới khi tìm được một phương án trùng tu mới thôi.

Anh nhìn vào tập tài liệu đó, bất giác thất thần. Sau khoảng thời gian ba tháng, ông ngoại cuối cùng đã tiếp nhận ý kiến của anh. Thực tình đại siêu thị Thiên Vũ như thế nào anh không nên quan tâm đến, thế nhưng không biết tại sao, anh vẫn cứ nhúng tay vào theo một hình thức khác.

Viên Nhuận Chi ôm chiếc laptop quay vào phòng làm việc, nhìn thấy Kỷ Ngôn Tắc đang ngồi trước bàn làm việc, lặng người nhìn về phía trước.

Cô im lặng bước đến trước bàn làm việc của mình, kết nối máy tính. Đợi sau khi làm xong mọi việc, cô bất giác đưa mắt nhìn qua, mới nhận thấy anh vẫn ngồi với dáng vẻ như trước đó, lặng lẽ, im lìm, bản thân, ngẩn ngơ nhìn về phía trước.

Cô hiểu kì nhìn anh, vẫn là chiếc áo sơ mi cả năm không đổi màu. Giây phút này nhìn lại, vẫn cứ thấm đẫm vị thuần khiết, trắng tinh như anh thường nói. Mấy sợi tóc khê lòa xòa ra trước trán của anh, đôi lông mày đen rậm, cương nghị tựa kiếm, đôi mắt màu hổ phách dường như đang phủ lên một lớp sương mù, khiến cho người khác chẳng thể nào đoán biết được tâm trạng, cảm xúc của anh. Chiếc mũi thanh, cao, đôi môi mỏng quyến rũ... Ngồi quan sao lại hài hòa, tuấn tú như thế, cương nghị mà vẫn không đánh mất nét thanh tú.

Cô bất giác nhếch mày lên, nếu như anh ta không độc mồm độc miệng như thế, không nhỏ nhen, hẹp hòi như vậy, hàng ngày làm việc trong này, thường thức vẻ đẹp của anh ta cũng có thể coi là một chuyện tuyệt diệu, hạnh phúc.

Bỗng nhiên, đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp kia chuyển sang, nhìn thẳng vào mắt cô không chút do dự.

“Liệu có cần tôi cho cô một tấm ảnh chân dung để đặt trước bàn không? Để phòng khi tôi không có ở đây cô vẫn có thể thưởng thức được?”

Quả nhiên không sai chút nào, chỉ cần anh ta mở miệng ra thì sẽ phá vỡ hết mọi không khí ôn hòa, nhã nhặn xung quanh. Khí huyết trong người Viên Nhuận Chi dâng trào cuộn cuộn. Viên Nhuận Chi chẳng cần biết anh ta có phải cấp trên của mình hay không, quyết không chịu thua kém “Ai ngưỡng mộ anh chứ? Anh đừng có ăn dưa bỏ nhiều thế được không?”

“Thật không? Vậy tại sao trước đó cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tôi với thái độ say mê, đắm đuối như thế chứ?” Đôi mắt màu hổ phách của anh bộc lộ rõ thái độ khinh khi, bờ môi mỏng gợi cảm cũng nhấp nháy không thôi.

Viên Nhuận Chi vừa nhìn thấy nụ cười tự cao tự đại của anh ta là đã tức lộn tiết lên. Đối với cô, nhiều khi đôi mắt của Kỷ Ngôn Tắc còn có sức sát thương lớn hơn cả chiếc mồm độc địa kia. Lần nào cũng khiến cho cô tức hộc máu, trong đầu chỉ muốn nắm chặt bàn tay xõng lại đâm cho anh ta một trận. Tất cả chính vì ánh mắt kèm theo nụ cười mỉa mai, khinh miệt kia. Cô đã gặp không ít kẻ cao ngạo, nhưng đến mức độ như anh ta thì vô cùng hiếm thấy.

“Con mắt nào của anh thấy được tôi nhìn anh say mê, đắm đuối hả?” Viên Nhuận Chi cũng học theo khẩu khí của anh, nhìn anh khinh bỉ rồi “hừm” một tiếng.

Trước thái độ trẻ con bất cần của Viên Nhuận Chi, Kỷ Ngôn Tắc chỉ đáp lại bằng một nụ cười, sau đó thờ dãi một tiếng, phục hồi lại vẻ lạnh lùng trước đó, cắm đồng hồ tài liệu trong tay, đứng dậy đi về phía cô ngồi.

Mắt nhìn thấy Kỷ Ngôn Tắc không nói lời nào dần tiến về phía mình, trong lòng Viên Nhuận Chi lại vang lên hồi chuông cảnh tỉnh. Theo trực giác cô đẩy chiếc bàn ra, đẩy lùi chiếc ghế về phía sau, tạo khoảng cách càng xa anh ta càng tốt. Sau đó cô mới đứng bật người dậy, cất tiếng đầy kích động: “Chiếc quần của tôi hôm nay là buộc dây, không có khóa kéo, có chuyện gì thì anh cứ đứng đấy nói là được rồi!”

Cô ôm chặt lấy chiếc quần thời thượng buộc dây của mình, chỉ sợ nhỡ đâu trong khoảnh khắc này nó lại bị tuột dây xuống thì chết.

Dừng chân đứng lại, khoe miệng Kỷ Ngôn Tắc bất giác co giật liên hồi, ngữ điệu lạnh nhạt hẳn: “Tôi muốn hỏi, rốt cuộc đầu óc của cô cấu tạo từ những thứ gì thế? Ai thèm để tâm đến việc hôm nay cô mặc quần buộc dây hay kéo khóa?”

Trong chốc lát, khuôn mặt của cô đỏ rực như gan heo.

Kỷ Ngôn Tắc vứt đề án với hai sách sản phẩm mẫu trong tay xuống mặt bàn máy tính cũ kỹ của cô, sau đó bê một miếng gạch ở góc tường đặt lên chiếc bàn rồi bình thản nói: “Cô ngay tức khắc mang đề án, sách sản phẩm mẫu với cả viên gạch này tới tầng bảy tòa nhà NB cạnh ở số 264 đường Quảng Châu, tìm một vị tiên sinh tên là Kỷ Vũ Ngang, giao những thứ này cho vị đó là được”.

Thì ra là muốn cô đi đưa sản phẩm mẫu vậy mà không nói thẳng ra, đâu cần phải đi về phía cô với ánh mắt gian tà thế chứ, khiến cô tưởng rằng chiếc quần bò của mình lại xảy ra vấn đề gì.

Cô cầm sách sản phẩm mẫu, sau đó lại bê viên gạch kia, thân người cũng vì thế mà run lên không ngừng.

Viên gạch này, bà nhà nó, nặng thế không biết!

Kỷ Ngôn Tắc nhìn bộ dạng yếu ớt của cô, bất giác mở miệng hỏi đầy bất an: “Cô... liệu có thể làm được việc này không? Nếu như không được thì tôi sẽ tìm người khác đến làm”.

Tìm người khác đến làm? Điều này cũng đồng nghĩa với việc phần trăm doanh thu của công trình này cũng sẽ giao cho người khác...

No! Dưới nền giáo dục “quân phiệt” của di, tôn chỉ duy nhất trong cuộc đời Viên Nhuận Chi chính là: Vì nhân dân tệ, ngay cả tính mạng cũng có thể từ bỏ!

Viên Nhuận Chi vội vã xua tay, đặt viên gạch xuống, đặt tay trái lên trước ngực hùng tâm tráng chí: “Thân là Trợ lý Giám đốc Bộ phận Thị trường, nếu như chỉ mỗi một bản đề án, hai cuốn sách sản phẩm mẫu cùng với một viên gạch này mà cũng không giải quyết được, sau này làm sao có thể trợ giúp cho Kỷ tổng được”.

Kỷ Ngôn Tắc một tay ôm ngực, một tay sờ cằm, nhìn Viên Nhuận Chi bằng khuôn mặt co giật: “Ừm, vậy... đi đường cẩn thận, đi sớm về sớm nhé!”

Viên Nhuận Chi nghiêng chặt răng, hai tay lại tiếp tục di chuyển viên gạch nặng nề chết tiệt kia, sau đó nhanh chóng tiến ra ngoài cửa, đến thềm cửa cô dừng lại nghỉ ngơi trong giây lát.

Kỷ Ngôn Tắc nhìn theo bóng dáng chập choạng, nghiêng trái nghiêng phải của cô, trong lòng kinh hãi, đã mấy lần muốn lại gần giúp đỡ nhưng đều bị cô từ chối.

Tựa lưng vào bức tường bên ngoài, Viên Nhuận Chi hít thở thật sâu, đang định nhấc viên gạch kia từ mặt đất lên, thì bên ngoài vọng ra một tiếng nói ồ ạt, điệu đà, gọi cảm khiến người nghe phải đắm đuối, khiến cô khiếp hãi buông tay ra, viên gạch suýt nữa rơi lên chính bàn chân của cô.

“Kỷ tổng, chiếc điện thoại nào trên bàn của anh không ổn thế?” Giọng nói yếu điệu, quyến rũ, đây chính là thứ mà cả đời Viên Nhuận Chi cũng không bao giờ học nổi.

Không cần nhìn về phía người đó, chỉ dựa vào giọng nói, Viên Nhuận Chi đã có thể phán đoán thân phận của người này.

Người phụ nữ này chính là tiểu thư Mạnh Lê Hoa, một nhân vật trung tâm khác ngoại trừ vị đang ngồi trong văn phòng của Tập đoàn Tang thị, cũng được mọi người trong Tập đoàn này gọi là “một đóa hoa lê áp hải đường”. Đã vào làm việc tại Tập đoàn Tang thị, nếu như không biết tiểu thư Lê Hoa thì đồng nghĩa với việc OUT khỏi công ty.

Nếu như y phục mặc trên người có khuy thì tiểu thư Lê Hoa nhất định sẽ cài một cúc chứ tuyệt đối không bao giờ cài hai. Có một vài tình huống, nếu như ngay cả Viên Nhuận Chi, người được mệnh danh là “ba theo” cũng không ăn chắc vậy thì phải để cho tiểu thư Lê Hoa “xuất trận”. Đôi tay mềm mại, đôi mày gọi cảm, luôn luôn mã đáo thành công. Điều này khiến cho Viên Nhuận Chi cam lòng chịu trận, tự than thở vì không thể sánh bằng, Lê Hoa không hổ danh là hoa lê tuyệt sắc, mặn mà.

Theo cách nói thường ngày của Tang tổng thì tiểu thư Lê Hoa là một nhân tài đa di năng không thể nào thiếu được, đã chấp nhận hy sinh cái tôi để đem lại lợi ích lớn lao cho mọi người, ngành hàng nội thất này chính là cần nhưng nhân tài như Lê Hoa.

Viên Nhuận Chi thực lòng khâm phục tiểu thư Lê Hoa đến mức không còn gì nói thêm, không biết hôm nay tiểu thư Lê Hoa lại xuất hiện ở Bộ phận Thị trường với dáng vẻ gọi cảm, quyến rũ đến mức độ nào.

Quay mặt qua, Viên Nhuận Chi nhìn thấy Mạnh Lê Hoa đang mặc trên người một chiếc váy ngắn gọi cảm thời thượng, cùng quần tất màu vàng, đang đứng cạnh mình. Có năm chiếc cúc cô chỉ cài hai, dưới lớp váy ngoài là làn da trắng nõn như tuyết, gọi cảm đến mức khiến người khác phải hoảng hốt.

Viên Nhuận Chi nhìn tiểu thư Lê Hoa mỉm cười tươi tắn thì thầm chào: “Lê Lê.”

Từ trước đến nay, Mạnh Lê Hoa vẫn luôn chê cái tên của mình quá đổi tầm thường nên không cho phép người khác gọi cô là Lê Hoa, hay Hoa Hoa, thay vào đó, mọi người phải gọi cô là Lê Lê, nghe rất hợp phong cách Tây hóa, lại không đánh mất được sức quyến rũ của người phụ nữ.

Mạnh Lê Hoa nhìn cô nở nụ cười đầy quyến rũ: “Ồ, là Chi Chi đấy à?” Giọng nói hấp dẫn lạ thường, dáng vẻ mềm mại, chỉ dựa vào một chữ “à” cũng có thể phân biệt rõ ràng khoảng cách trên trời, dưới đất giữa Mạnh Lê Hoa và Viên Nhuận Chi. Có một vài điểm khác biệt mà mãi mãi không thể nào rút ngắn lại được.

Mạnh Lê Hoa đưa bàn tay thon dài năm ngón chỉ vào trong rồi nói: “Mình vào trong đã nhé!”

ềề

Tất cả mọi người trong Tập đoàn Tang thị đều biết, bất cứ nơi nào tiểu thư Lê Hoa xuất hiện thì chuyện tán gẫu nhất định sẽ sôi nổi nhất, cuốn hút nhất và giật gân nhất. Viên Nhuận Chi, đệ danh chương môn nhân phải tán gẫu, với tinh thần phát dương quang đại môn phái, làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt này được? Thế nên, cô hít một hơi thật sâu, áp sát người vào bờ tường, từ từ thò chiếc đầu nhỏ nhắn, xinh xắn của mình vào làm công tác “nhìn trộm”.

Tiền dân tộc VS tiểu thư Lê Hoa, đây chắc chắn là một câu chuyện tán gẫu đáng được mong chờ nhất trong Tập đoàn Tang thị năm nay.

Một tay cầm danh thiếp, một tay cầm di động, Kỳ Ngôn Tắc đang định gọi điện thoại, vừa nghe thấy giọng nói xa lạ là lo, anh bất giác cau chặt đôi mày, quay người lại liền nhìn thấy một động vật khác giới ăn mặc gọi cảm, thân phận bất minh đang đứng bên ngoài cửa.

Tuy không nói tiếng nào, nhưng Kỳ Ngôn Tắc đã dùng ánh mắt không vui để bày tỏ rõ thái độ nghi hoặc của bản thân. Càng nhìn kỹ Mạnh Lê Hoa bao nhiêu, đôi mày anh lại càng cau chặt thêm bấy nhiêu.

Mạnh Lê Hoa uốn éo, điệu đà bước lại gần Kỳ Ngôn Tắc, khẽ tựa vào bên mép bàn, giọng nói dịu dàng mà gọi cảm: “Em là Mạnh Lê Hoa ở Phòng lễ tân, lúc này nhận được tin báo điện thoại ở văn phòng anh có vấn đề, không biết là chiếc điện thoại nào không ổn?”

Mạnh Lê Hoa vừa đưa tay đến định cầm chiếc điện thoại Kỳ Ngôn Tắc đang giữ trong tay thì anh liền đập mạnh ống nghe xuống, lạnh lùng đáp lại: “Phiền cô ra ngoài trước, cài khuy lại cho từ từ rồi hãy vào sau!”

“Phụt...”. Viên Nhuận Chi đứng bên ngoài nhìn trộm này giờ không kiềm chế được mà bật cười thành tiếng.

Tất cả mọi người trong Tập đoàn Tang thị này, chỉ cần là động vật mang giống đực, Viên Nhuận Chi chưa từng thấy bất kỳ ai dám nói với tiểu thư Lê Hoa như vậy hết. Ngay cả mấy cô đồng nhân về ngoài nghiêm túc, chính tề kia cũng sẽ khéo léo nói với tiểu thư Lê Hoa là: “Trang phục của Trợ lý Mạnh thật là thời thượng, có điều đến công ty cũng nên giản dị một chút”... Còn dám nói một cách thẳng thừng, lạnh lùng như thế này, tính đến nay mới chỉ có duy nhất một mình Kỳ Ngôn Tắc mà thôi.

Thật ra, kết cục như vậy hoàn toàn không phải là chuyện gì đáng ghi nhớ, bởi ngay từ lần đầu gặp Kỳ Ngôn Tắc, cô đã lĩnh hội được chiếc miệng độc địa của anh. Lòng cô bất giác cảm thấy bị ai, xót xa thay cho tiểu thư Lê Hoa.

Kì thực, ngay trước khi tiểu thư Lê Hoa bước vào cửa văn phòng này, cô đã định nhắc nhở trước một câu, thế nhưng ai bảo Viên Nhuận Chi cô lại nhẫn tâm, nhỏ nhen thế, lại cộng thêm nhiệt huyết độc lòng cho sự nghiệp tán gẫu nữa chứ.

Kỳ Ngôn Tắc liếc mắt ra ngoài, nhìn thấy Viên Nhuận Chi đang đưa tay che miệng mỉm cười hờ hờ, bất giác đành mặt lại nói: “Trợ lý Viên, cô dự định sáng mai mới mang mấy thứ kia đến cho khách hàng sao?”

“Ồ, tôi đi ngay đây!” Viên Nhuận Chi rất biết điều rút đầu lại.

Mạnh Lê Hoa nghiêng răng ken két, sắc mặt lúc tím lúc xanh, lập tức quay người lại bước ra khỏi phòng làm việc. Viên Nhuận Chi nhìn thấy cô lập tức đưa ra ánh mắt xót thương, đồng cảm, tiếp đó lại đổi sang vẻ mặt bị ai, uất hận mà thê lương, chỉ xuống viên gạch dưới chân, sau đó lại chỉ vào phía trong phòng, dùng cử chỉ ám thầm ám chỉ Kỳ Ngôn Tắc là một người vô nhân đạo.

Sắc mặt khó coi của Mạnh Lê Hoa cuối cùng cũng đã ổn hơn, cô cài lại tất cả các khuy trên y phục của mình, uốn thẳng bộ ngực đáng kiêu ngạo của mình, quay người rồi trở lại phòng làm việc. Viên Nhuận Chi nhún vai, màn kịch hay khép lại ở đây, mọi chuyện tiếp sau đó thế nào, cô hoàn toàn không quan tâm.

Có điều thời gian nghỉ ngơi uống nước vào chiều nay, cô lại có thêm một đề tài nóng hổi, giật gân để tán gẫu, tiêu đề chính là “Lê Hoa cùng người đàn ông đầu tiên bắt cô phải cài cúc áo lại”.

Mang theo đầy ảo mộng, tưởng tượng hay ho, Viên Nhuận Chi nắm chắc bàn tay lại, rồi mở ra, gắng hết sức ôm viên gạch nọ lên, nhanh chân bước vào cầu thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lòng xuân

Lái chiếc QQ màu xanh lá cây, Viên Nhuận Chi từ từ tiến về đường Quảng Châu, tìm tòa nhà NB cạnh số nhà 264 được nhắc đến trước đó. Càng lái xe

cô lại càng cảm thấy có gì đó bất ổn, phương hướng này không phải tiến về nhà “Tùy gì đó” hay sao? Chỉ cần là người đều sẽ biết nhà “Tùy gì đó” đã trở thành từ thay thế cho nguồn tư bản thân thánh của thành phố này. Đừng nói là tên Kỷ biến thái kia thật sự bắt cô phải mang số đồ này đến chỗ đó chứ?

Dưới sự chỉ đường của những người hảo tâm, cuối cùng cô cũng tìm đến được số nhà 264, thế nhưng hỏi rất nhiều người rồi, ai cũng nói là không biết xung quanh đây có tòa lầu nào như thế. Mãi cho tới khi gặp được một ông lão lớn tuổi, dưới lời chỉ dẫn của ông, cô đi vào một con ngõ nhỏ, vòng vèo rất lâu, cuối cùng cũng tìm ra tòa nhà NB.

Viên Nhuận Chi ngồi trong xe, ngược đầu lên nhìn tòa nhà trước mặt. Cả tòa lầu nhìn ra từ ngoài vào cũ nát, người không đẩy sẽ tưởng nhầm đây là tòa nhà nằm trong khuôn viên Bệnh viện não khoa bên cạnh.

Viên Nhuận Chi vô cùng khâm phục Kỷ Ngôn Tắc. Một nơi khó tìm như thế này mà anh ta cũng có thể biết được cơ đây đang cần trùng tu, sửa chữa lại. Cô đỗ xe xong, đang định bê viên gạch kia từ trong xe ra, đột nhiên cảm thấy bụng đau ê ẩm, tiếp đó nổi đau như dòng điện lưu truyền đi khắp các tế bào trên cơ thể. Cả người cô ớn lạnh run run, khẽ rủa một câu: “Đúng là tạo nghiệt!”

Người ta thường nói con người có ba điều gấp gáp, vậy mà vào đúng lúc này lại bắt cô gặp phải một trong những “điều gấp gáp” đó. May mà đã tới được đúng chỗ, cứ vào trong tòa nhà này rồi tính sau.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi, dồn nén cảm xúc lại, còn chưa kịp đứng thẳng người lên đã đưa tay ra ấn vào nút cầu thang máy. Bây giờ không cần biết lên tầng mấy, trước tiên phải đi vào nhà vệ sinh rồi tính sau. Rất nhanh, “Ting” một tiếng, cửa thang máy mở ra với tốc độ cực kì chậm chạp.

Ra khỏi thang máy, cô ôm theo viên gạch chạy từ đầu này đến đầu kia của tòa nhà, sau đó lại chạy từ đầu kia lại đầu này. Điều bất hạnh chính là, bị kịch đã xảy ra... tại sao tòa nhà này lại quý quai, dĩ thường đến thế, ngay một nhà vệ sinh công cộng cũng không có. Tất cả đều là những căn phòng nối tiếp căn phòng chẳng khác nào trong khách sạn, mà cửa căn phòng nào cũng được đóng chặt kín.

Lại một dòng điện lưu truyền từ bụng đi khắp thân thể cô, nỗi đau đớn có thể hủy diệt cả nhân gian này khiến cho Viên Nhuận Chi có mong muốn đâm đầu vào tường. Trong nỗi thất vọng nặng nề, cô đành phải ôm viên gạch về cửa thang máy, tức tối ầm loạn nút cầu thang máy. “Ting” một tiếng, cuối cùng thang máy cũng dừng lại. Khi hai cánh cửa của thang máy đủ để một người đi vào, cô liền tức tốc bê viên gạch xông vào bên trong.

“Á...”

Viên Nhuận Chi chỉ để tâm việc chen vào thang máy, hoàn toàn phớt lờ xem trong thang máy liệu có còn người khác không, lại cộng thêm cô xông vào đây với tốc độ vừa nhanh vừa dứt khoát, cả người lẫn gạch đập mạnh khiến cho người kia đập cả người vào thành thang máy.

“Khụ, khụ, khụ...” Người đàn ông thân hình cao lớn bị Viên Nhuận Chi ôm viên gạch nặng xông thẳng vào người, nhất thời không nhẫn nhịn được, ho sặc sụa. Cô theo bản năng đưa tay ra chống đỡ, giữ chắc viên gạch ở phía trước mình.

Trong kinh ngạc, phản ứng đầu tiên của Viên Nhuận Chi chính là tự bảo vệ lấy thân mình, thế nên hai tay ôm lấy viên gạch và sách sản phẩm mẫu buông lỏng ra. Một giây sau, khi cô ý thức được “viên lựu đạn” mình vứt xuống, Viên Nhuận Chi liền thét lên hoảng hốt: “Chết rồi...”

Điều may mắn là người kia thân thủ phi phàm, đón lấy viên gạch kia một cách chuẩn xác. Nếu như cứ để mặc viên gạch rơi xuống thì chắc chắn sẽ xảy ra một bi kịch thảm khốc.

“Cái đó... may quá, đỡ chuẩn rồi!” Giọng đàn ông vang lên phía trên đầu cô, giọng nói trầm ồm nghe rất lọt tai, khiến cho người khác cảm thấy hứng thú.

Viên Nhuận Chi kinh ngạc đưa mắt lên nhìn người đàn ông đang đứng rất gần mình. Chỉ trong giây lát, cô gần như chết lặng người đi.

Cô tròn tròn đôi mắt, ánh mắt lại lướt từ dưới lên trên, nhìn người đàn ông này kĩ lưỡng một lần nữa. Trên người anh ta mặc một chiếc áo sơ mi màu ghi nhạt, chín chắn, đỉnh đạc, tuyệt đối không phải màu trắng tinh khiết chết tiệt kia. Chiếc cằm tuyệt đẹp thể hiện rõ cá tính của chủ nhân, đôi môi mỏng gọi cảm đang nhoeo một nụ cười hoàn mỹ, vừa nhìn là biết con người không bao giờ nói điều gì làm tổn thương chị em phụ nữ. Màu da cũng là màu đồng khỏe mạnh đang thịnh hành nhất hiện nay, chứ tuyệt đối không phải màu da trắng trẻo của tên “mặt trắng” nào đó cho dù phơi nắng bao lâu cũng không đen được. Dưới đôi lông mày đen rậm là đôi mắt mềm mại tựa nước, chẳng khác nào những ngôi sao ban đêm...

Cô vẫn thường không có chút đề kháng trước những anh chàng đẹp trai thế này, bụng cũng chẳng còn đau nữa, ngay cả “ba việc gấp gáp” nọ cũng quên sạch sẽ...

“Cô muốn lên tầng mấy?” Giọng nói quynữ kia lại vang lên lần nữa.

Cô tham lam muốn nhìn khuôn mặt tuấn tú kia thêm một lúc nữa, áp a áp ứng trả lời anh bằng tiếng nói dịu dàng, nhu mì: “Tầng... tầng bảy...”

“Trùng hợp quá, tôi cũng lên tầng bảy”. Anh chàng đẹp trai khẽ nhoeo miệng cười, đôi lông mi dài rậm khép lại, đưa anh mắt nhìn vào trước lồng ngực mình.

Viên Nhuận Chi cũng nhìn theo hướng anh, mới nhận ra viên gạch mình ôm trong lòng giờ đã chuyển sang tay của anh chàng đẹp trai. Cô ngại ngùng gãi đầu gãi tai, sau đó đưa tay ra phía viên gạch nói: “Thật ngại quá, cứ để tôi tự mình bê cho!”

“Cô để một người đàn ông như tôi đứng không nhìn cô bê một thứ nặng thế này sao?” Giọng nói của anh chàng đẹp trai dịu dàng mà ấm áp.

Lời nói của anh chẳng khác nào một luồng khí nóng truyền đi khắp thân thể, sau cùng tràn cả vào trái tim của Viên Nhuận Chi. Vào giờ khắc này, cô cảm nhận bản thân chẳng khác nào một nàng công chúa ngồi trên chiếc xe ngựa được hoàng tử tận tình bao bọc, chăm sóc. Cô vội vã đứng cạnh bên anh rồi nói: “Vâng cảm ơn anh nhiều nhiều!”

“Không cần khách khí!”

Khuôn mặt cô đỏ hồng lên.

Cùng là đàn ông, tại sao cách biệt giữa người với người lại có thể lớn đến thế? Tên Kỷ biến thái kia suốt ngày chỉ ý mình là cấp trên ăn hiếp cô, đối đãi với cô chẳng khác nào công nhân lao động. Đừng nói là cô bé lọ lem, rõ ràng khiến cô cảm thấy mình chẳng khác nào người đánh xe ngựa.

Không biết liệu có phải do bất tự của cô với Kỷ Ngôn Tắc không hợp nhau?

Cô hít một hơi thật sâu, theo phản xạ tự nhiên đưa tay xuống ôm bụng, ngại ngần ngẩng đầu lên, hỏi thăm anh chàng đẹp trai đứng cạnh bằng giọng nhỏ nhẹ: “Xin hỏi... chỗ này nhà vệ sinh ở đâu thế?”

Anh chàng đẹp trai ngậy người trong giây lát rồi mỉm cười nói: “Ồ tầng nào cũng có hết!”

Cô mệt mỏi tựa người vào tay vịn ở sau lưng rồi mím chặt môi, trong lòng than thở đầy bi phẫn: Gặp quỷ rồi, tầng ba làm gì có...

Lúc này, khi đã lên tới tầng bảy, cánh cửa thang máy từ từ mở ra, Viên Nhuận Chi nhìn anh chàng đẹp trai gật gật đầu, bước ra khỏi cầu thang trước, bước sang trái mấy bước, sang phải mấy bước rồi lại dừng lại, trong lòng bất giác dâng lên cảm giác bi phẫn tột cùng. Làm gì có chuyện tầng nào cũng có? Kết cấu, bố trí giống hệt như nhau, tại sao trên đời lại tồn tại một lầu nhà quý quái, dị thường thế này chứ?

“Này, ở bên này này!”

Viên Nhuận Chi ôm bụng quay đầu lại, liền nhìn thấy anh chàng đẹp trai đã đặt viên gạch kia xuống, mở một trong những cánh cửa gỗ.

Rốt cuộc nhà vệ sinh có đáng vẻ thế nào mà lại được cất giấu kín mít như vậy? Viên Nhuận Chi nhanh bước tiến về phía trước, mới bước đến cửa, cô đã hoàn toàn kinh hãi. Cô nhìn vào cách bài bố trong gian phòng đó, kinh ngạc đến mức không nói được lời nào.

Đối diện cô là bức dài được làm bằng thủy tinh có hoa văn bao bọc phần bên trong. Trên bức dài đó sắp đặt gọn gàng các đồ dùng riêng cho đàn ông. Trên tường bên cạnh còn đặt một chiếc tủ để ti vi, trên tủ là chiếc ti vi màn hình tinh thể lỏng. Cô run run người nhìn xéo sang bên cạnh, đưa ánh mắt ra phía sau bức vách thủy tinh hoa văn, là một chiếc giường đôi rộng mét tám, vị trí gần cửa sổ có một chiếc bàn viết chữ và giá sách,

Là thế giới này đã phát triển quá nhanh hay là do cô quá đồi lạc hậu? Không ngờ có người bằng lòng đem nhà vệ sinh trong căn phòng của mình làm nhà vệ sinh công cộng. Người nào không biết chuyện lại còn tưởng rằng bọn họ đang “làm dịch vụ”.

Lương tâm trời đất chứng giám, cô thuần khiết biết bao...

“Tại sao cô không vào đi? Phía bên tay trái cửa thủy tinh chính là nhà vệ sinh đấy!” Anh chàng đẹp trai ôm viên gạch đi qua cửa gỗ.

Đôi môi của Viên Nhuận Chi mấp má mấp má, sau cùng vẫn lớn tiếng hỏi: “Xin hỏi chỗ này... có phải là nhà vệ sinh công cộng không?”

Anh chàng đẹp trai nọ đặt viên gạch trên bàn viết chữ, quay người lại, mỉm cười nói: “Cô nhìn xem trông có giống với nhà vệ sinh công cộng không?”

Đương nhiên là không giống...

“Thế nhưng không phải anh nói tầng nào cũng có nhà vệ sinh sao?”

“Đúng thế, mỗi tầng đều có 20 gian phòng, chỉ có điều mỗi gian phòng có một nhà vệ sinh riêng”.

Trước câu trả lời của anh chàng đẹp trai, Viên Nhuận Chi hoàn toàn im bặt, không biết nói gì.

Anh chàng đẹp trai lại nhiệt tình nói: “Cô mau vào đi!”

Trái tim của Viên Nhuận Chi đập thình thịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Gần đây biến thái dâm tặc càng ngày càng nhiều, truyền hình hàng ngày đều đưa tin, nhắc nhở công dân phải chú ý an toàn ở những nơi công cộng. Anh chàng đẹp trai này nhìn bề ngoài vô hại là thế, nhưng liệu có phải là loại biến thái dâm tặc nhân cơ hội hiếp đáp con gái nhà lành?

Viên Nhuận Chi lại một lần nữa nhìn vào đôi mắt sáng trong như nước của anh chàng đẹp trai, chỉ một giây sau, liền gạt bỏ ngay suy nghĩ này. Nếu như trong khoảnh khắc này có người biến thành “kẻ háo sắc” thì tuyệt đối không phải là anh mà chính là cô. Dựa vào sắc đẹp thường thường bậc trung như cô, có thể được một anh chàng đẹp trai nhìn đến, nhất định là ông trời đang ngủ gật rồi. Cho dù nhìn từ bất cứ góc độ nào, người chiếm lợi thế vẫn cứ là cô...

“Vâng điều đó... tôi đành thất lễ vậy...”. Cô đã quyết định, dừng cảm tiến lên phía trước, khi tay vừa chạm lên chiếc cửa thủy tinh nọ, cô lại do dự thêm lần nữa.

Bây giờ trang trí nội thất đều theo đuổi phong cách đơn giản, thời thượng, phòng vệ sinh trông chẳng có chút cảm giác an toàn gì cả, liệu người kiến trúc sư này có phải là “kẻ thích khoe hàng” biến thái, thất đức hay không?

Người đời thường nói, thất lễ chuyện nhỏ, “nhìn” chết chuyện lớn!

Nếu như để cho mọi người biết rằng Viên Nhuận Chi cô chết vì không “đi nặng”, cô thà rằng để cho anh chàng đẹp trai có cơ hội “xông lên”.

Đấu tranh trong lòng một thời gian ngắn, cô vẫn quyết định đi vào trong.

Kỷ Vũ Ngang nhìn người phụ nữ tóc dài đang bước vào trong nhà vệ sinh, tuy rằng phải bê viên gạch nặng mà hai má cô đỏ hồng, trên trán mồ hôi đầy mồ hôi, thế nhưng vẫn có thể nhận ra đây là một giai nhân thanh tú. Trên khuôn mặt trái xoan kia là đôi mắt to, sáng chói, linh hoạt, khi mỉm cười chẳng khác nào vàng trắng tuyết. Không biết tại sao lại cảm thấy cô rất buồn cười, đặc biệt là thái độ và hành động cô kéo cửa khi này, cứ như thể đứng sững ra đi vì nghĩa lớn vậy.

Anh cảm thấy hơi nghi hoặc, tuy rằng Kỷ Ngôn Tắc không hề để tâm đến những người phụ nữ bên cạnh mình, khi nói chuyện dùng từ hơi quá đáng, nhưng không đến mức bắt người ta phải làm mấy việc nặng nhọc như mang vác gạch ngói thế này.

Cứ nghĩ tới đôi mắt cong cong như vàng trắng đó, anh lại bật cười lắc đầu, cúi người xuống lấy cuốn sách sản phẩm mẫu được buộc chặt vào viên gạch dưới mặt đất.

Viên Nhuận Chi ngồi trên bồn vệ sinh, hai mắt nhìn chăm chăm vào rèm cửa cạnh bên, trong đầu vừa nghĩ đến anh chàng đẹp trai bên ngoài liệu có biến thái đến mức kéo tấm rèm ra không, lại vừa xem lúc này anh đang làm gì bên ngoài kia.

Sau khi chinh chiến mấy phút liền, cuối cùng cô cũng đứng dậy. Cô kéo cánh cửa thủy tinh ra, liền nhìn thấy anh chàng đẹp trai đang ngồi bên cạnh bàn không biết đang đọc thứ gì. Có lẽ anh chàng đẹp trai nghe thấy tiếng động, liền quay đầu lại, nhìn thấy cô mỉm cười dịu dàng. Nụ cười đó chẳng khác nào cơn gió xuân tháng Ba, khiến cho trái tim của cô chẳng khác nào nụ hoa, gặp không khí ấm áp bật cánh nở rộ sặc sỡ.

Khuôn mặt ngại ngùng của cô lại ửng đỏ lên, cô cũng không dám nói bằng giọng nói oang oang của mình như thường ngày, sợ sẽ làm anh chàng đẹp trai kia sợ hãi, thế nên nhỏ nhẹ lên tiếng: “Thật sự ngại quá đi mất!”

“Không sao cả!”

Cô lại cười ha ha trông ngốc nghếch vô cùng, thấy viên gạch dựng trước chiếc bàn, lập tức đưa tay vỗ trước ngực, chỉ để tâm đến anh chàng đẹp trai, suýt chút nữa quên mất chuyện đưa gạch với sách sản phẩm mẫu.

Cô vội vã đi về phía anh chàng đẹp trai rồi nói: “Xin hỏi, anh có viết Kỷ Vũ Ngang tiên sinh cũng ở tại tầng này không?”

“Ồ, tôi có biết!”

“Woa, vậy thì tốt quá! Xin hỏi anh có biết vị tiên sinh ấy ở phòng nào không?”

“Anh ta sống ở phòng 706”.

“À, cảm ơn anh nhiều!” Sau khi gật đầu cảm ơn, cô lại bê viên gạch lên, quay người bước ra ngoài cửa.

“Này, chuyện đó, tôi...” Kỷ Vũ Ngang hoàn toàn không thể ngờ rằng người phụ nữ vừa đáng yêu vừa buồn cười trước mắt lại tự mình bê viên gạch kia rồi đi ra ngoài.

Viên Nhuận Chi lại hiểu nhầm anh chàng đẹp trai muốn giúp đỡ, liền quay đầu lại nhìn anh mỉm cười nói: “Anh không cần phải bê giúp nữa đâu, tự tôi cũng có thể làm được. Cảm ơn anh nhiều nhé, anh đích thực là một người tốt!”

Kỷ Vũ Ngang định mở miệng mấy lần, cứ định nói rồi lại thôi, bởi vì cảm thấy bộ dạng cô ôm viên gạch thật quá đổi buồn cười. Những người phụ nữ mà anh quen biết hầu như đều đặt hình tượng của bản thân lên hàng đầu. Đừng nói đến việc bắt bọn họ phải bê một viên gạch vừa to vừa nặng như thế, ngay cả một vật gì cồng kềnh một chút là bọn họ sẽ kêu ca, oán thán cả ngày trời không dứt.

Người tốt? Đây là lần đầu tiên anh nghe thấy phụ nữ đánh giá về mình như vậy. Do dự vài giây, anh vội vã đứng dậy, đi về phía cửa lớn.

Viên Nhuận Chi ôm lấy gạch đi từng gian phòng tìm số 706.

Thật là kì quái, tại sao kể từ khi bước ra khỏi căn phòng đó, những căn tiếp theo đều là 707, 708, 709, 710. Quay đầu lại tìm dãy số ở đầu dãy kia, thì lại là 720, 719, 718...

Trong đầu cô dâng lên một dự cảm không lành.

Đứng trước cửa gian phòng số 717, cô ngược mắt nhìn về phía đối diện, cả tầng này, căn phòng duy nhất mở cửa chính là nơi cô vừa mới bước ra, còn anh chàng đẹp trai đã nhiệt tình giúp đỡ cô trước đó đang đứng ngoài cửa.

Cô nhìn lại anh mỉm cười tươi tắn, tiếp tục tiến lên phía trước, khi nhìn thấy tấm biển thủy tinh có dòng chữ màu vàng “705” ở trên cánh cửa đóng chặt

kia, cô bắt giắc dừng chân lại.

Cô từ từ quay đầu lại, cố gắng nhìn tấm biển bị anh chàng đẹp trai với thân hình cao to, vạm vỡ kia che mất. Ai ngờ anh cũng phối hợp rất nhịp nhàng, dịch thân người sang một bên, dòng số 706 vàng chói hiện lên trước mắt cô. Nhất thời, tất cả các cơ trên khuôn mặt cô đều co giật không ngừng, khóe miệng là nơi co giật kịch liệt nhất.

Vào giây phút đó, cô vô cùng hy vọng anh chàng đẹp trai trước mặt mình không phải là Kỷ Vũ Ngang mà cô đang tìm...

“Lúc này tôi đã định gọi cô lại, thế nhưng không ngờ cô bê gạch chạy nhanh đến thế!” Kỷ Vũ Ngang thành khẩn nhìn Viên Nhuận Chi rồi giải bày sự thật, sau đó tiến nhanh về phía trước, đỡ lấy viên gạch trong tay cô.

Viên Nhuận Chi ngây thần người nhìn anh chàng đẹp trai đón lấy viên gạch rồi ôm vào trong phòng một lần nữa. Suy nghĩ âm thầm chỉ trích anh Kỷ đẹp trai vô nhân đạo trong lòng khi này hoàn toàn biến mất. Tuy rằng cùng họ Kỷ, nhưng Kỷ đẹp trai và Kỷ biến thái khác hẳn nhau về bản chất. Một người lịch sự, nho nhã, dịu dàng, cho dù có ý trêu chọc, đùa giỡn, nhưng đã thành khẩn nhận lỗi cùng cô. Còn một tên khác thì vĩnh viễn không bao giờ biết “thương hoa tiếc ngọc”, nhân đạo, dịu dàng là thế nào!

Viên Nhuận Chi lại một lần nữa bước vào căn phòng 706, mím môi cười rồi nói: “Kỷ tiên sinh, Kỷ tổng bảo tôi mang đồ này đến cho anh. Giờ đồ đã mang tới rồi, tôi về trước nhé!”

Kỷ Vũ Ngang không hề trả lời trực tiếp mà đi đến chỗ bình nước, rót một ly rồi đi về phía Viên Nhuận Chi, mỉm cười nói: “Xin lỗi nhé, tôi không ngờ Kỷ tổng của các cô lại để một cô gái yêu đuối mang viên gạch nặng thế này sang đây. Cô vất vả rồi. Ngoài trời nóng nực là vậy, cô uống ly nước giải khát, ngồi nghỉ một lát rồi đi sau!”

Anh đưa ly nước cho Viên Nhuận Chi, chỉ vào chiếc sofa đơn đối diện ra hiệu cho cô ngồi xuống. Ban đầu, Viên Nhuận Chi định từ chối, thế nhưng khi bàn tay cầm ly nước mát, trái tim cùng bàn tay cô bắt giắc run run xúc động.

“Cảm ơn anh!” Cô thận trọng hợp ngậm nước rồi từ từ ngồi xuống chiếc sofa đơn, hai mắt ngược lên nhìn về phía Kỷ Vũ Ngang, bắt giắc thần người.

Kỷ Vũ Ngang khí chất tuyệt vời, tướng mạo tuấn tú, cái tên này thật sự vô cùng hợp với bản thân con người của anh.

Vừa tốt nghiệp cô đã bước chân ngay vào ngành nội thất, kiến trúc, đã gặp rất nhiều lại đàn ông, có người ăn mặc tùy tiện, có người ăn nói thô tục, có người tính khí nóng nảy, có người coi thường phụ nữ, lại còn có người độc mồm độc miệng. Còn người đàn ông nho nhã, dịu dàng, khiêm tốn, lịch sự như thế này, ngoại trừ Thẩm sư huynh phải lòng Tang sư tỷ ra thì gần như đã tuyệt diệt trên địa cầu này.

Thật ra, cô đã miễn dịch với những người đàn ông đẹp trai từ lâu, thế nhưng lại chẳng thể nào từ chối nổi người đàn ông phong độ ngồi ngồi như anh. Trái tim nằm trước ngực cô ngay từ lúc đầu đã không an phận, giờ đây lại càng đập mạnh hơn.

Cô thầm hét trong lòng: “Viên Nhuận Chi, mày tiêu đời rồi! Không ngờ lại phải lòng người đàn ông mới gặp chưa đến một phút, người đàn ông này lại còn là khách hàng của công ty...” Ngay vào khoảnh khắc nhận được ly nước mát, cô đã tiêu đời triệt để với người đàn ông trước mặt này. Cô đã trúng tiếng sét ái tình, hix.

Bị Viên Nhuận Chi nhìn chăm chăm, Kỷ Vũ Ngang cảm thấy hơi nghi hoặc, đưa tay lên sờ mặt mình rồi hỏi: “Trên mặt tôi có thứ gì kì lạ sao?”

Viên Nhuận Chi định thần lại rồi đáp: “À, không có, không có!” Cô cắn chặt răng vào chiếc ly giấy. Thật sự ngại quá đi mất. Cô bắt đầu tự khinh bỉ chính bản thân mình.

Kỷ Vũ Ngang mỉm cười dịu dàng rồi đáp: “Đã nói chuyện lâu vậy rồi, tôi vẫn chưa biết cô tên là gì?”

“Hả? À, tôi tên là Viên Nhuận Chi. “Nhuận” trong từ “Nhuận Trạch[1]”, “Chi” trong từ “Chi hồ giả dã[2]”.”

[1] Là ông ả, mọt mà

[2] Là trợ từ dùng trong văn chương – thể loại văn nửa cổ điển, nửa hiện đại của Trung Quốc.

“Viên Nhuận Chi, cái tên nghe rất hay”.

Trước lời khen của Kỷ đẹp trai, khuôn mặt của Viên Nhuận Chi lại ửng hồng. Cô đưa tay sờ lên mái tóc, mỉm cười ngốc nghếch nói: “Có thật không? Ha ha, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy người khác khen tên của tôi hay đấy. Thật ra, cái tên này là do di tôi tùy tiện đặt cho. Hình như hôm ấy đi vừa hay đi qua một trường học, nghe thấy đám học sinh đang đứng đồng thanh đọc bài thơ *Xuân dạ hi vũ* của Đỗ Phủ[3]:

Tùy phong tiềm nhập dạ

Nhuận vật tế vô thanh.

(Nghĩa là:

Đưa nhẹ một con bưng giắc thấm

Rơi ra từng sợi thảm cảnh khô.)

Cho nên đi mới đặt cái tên này cho tôi”.

[3] Ông được coi là một trong hai nhà thơ vĩ đại nhất của Trung Quốc, cùng với Lý Bạch. Ông được các nhà phê bình Trung Quốc đặt cho hai danh hiệu Thi sư và Thi thánh. Đỗ Phủ có sức ảnh hưởng lớn đến văn hóa Trung Quốc và Nhật Bản.

“Đi của cô?” Kỳ Vũ Ngang ngây người đôi lát, một lúc sau dường như ý thức được điều gì đó, vội vàng tạ lỗi: “Nếu như có chỗ nào không phải tôi thành thật xin lỗi!”

Viên Nhuận Chi xua xua tay: “À, không có gì cả, tôi xuất thân từ gia đình đơn thân, mẹ tôi lại qua đời sớm, cũng chẳng có ấn tượng gì sâu đậm. Từ nhỏ đã nuôi tôi khôn lớn. Chỉ có vậy thôi, anh không cần phải xin lỗi gì hết!”

Cô lại nghiêng chặt răng vào mép chiếc cốc giấy, bởi vì cô có cảm tình đặc biệt với Kỳ Vũ Ngang, cho nên cũng nói với anh nhiều hơn người khác đôi chút.

Kỳ Vũ Ngang gật gật đầu, nghĩ một hồi rồi hỏi thêm cô làm vị trí gì trong công ty? “Đi tìm kiếm thị trường? Hình như không có nhiều con gái chọn công việc tìm kiếm thị trường nội thất kiến trúc này?”

“Ồ, chức vụ hiện nay của tôi là Trợ lý Tổng Giám thị trường cũng chính là Trợ lý của Kỳ tổng. Quả thực không có nhiều phụ nữ làm ngành này, nhưng tôi cảm thấy cũng khá tuyệt, làm lâu cũng thành quen”.

“Thì ra cô là Trợ lý của anh ta”. Kỳ Vũ Ngang tỏ ra hài lòng trước câu trả lời của Viên Nhuận Chi. “Vào thời buổi hiện nay mà có được người phụ nữ có khả năng chịu khổ, một người Trợ lý năng động như cô, Kỳ tổng đúng là có phúc quá!”

“Anh quá khen rồi...” Trước lời tán thưởng tiếp theo của Kỳ đẹp trai, khuôn mặt Viên Nhuận Chi lúc này lại phết màu hồng phấn, trong lòng trào dâng cảm giác ấm áp, sung sướng khó nói thành lời.

Kỳ Vũ Ngang mỉm cười, cầm bản đề án từ mặt bàn lên, tiện tay lật giờ rồi nói: “Phiền cô trước khi quay về nói với Tổng ký một câu, tôi đọc qua đề án này trước, có điều gì không rõ tôi sẽ gọi điện thoại hỏi sau”.

“Dạ được”.

Kỳ Vũ Ngang còn định nói gì đó nhưng di động lại vang lên.

“Thật ngại quá, tôi nghe cuộc điện thoại đã”. Khi anh mở điện thoại nhìn thấy số hiển thị trên màn hình, sắc mặt nhanh chóng biến đổi, vội vã ấn nút nhận.

Viên Nhuận Chi nhìn thấy sắc mặt của anh không ổn, trong lòng bất giác cũng thấy lo lắng, thấp thỏm. Đầu bên kia không biết nói những gì, nhưng sắc mặt của anh càng ngày càng thêm khó coi, chỉ nghe thấy anh trả lời lại như sau: “Tôi đang ở ngay bên cạnh, tôi sẽ sang luôn, tôi sẽ sang luôn!”

“Phập” một tiếng, Kỳ Vũ Ngang gấp di động lại, vội vã đi ra phía cửa.

Chợt nhận ra Viên Nhuận Chi vẫn còn ở trong phòng anh vội vã quay người lại nói: “Thành thật xin lỗi, bây giờ tôi có chút việc phải ra ngoài trước!”

Nhìn thấy Kỳ Vũ Ngang bỗng nhiên hoang mang như vậy, Viên Nhuận Chi cũng không biết phải làm thế nào, không biết đặt tay ở đâu mới ổn. Cô tốt bụng hỏi thăm: “Tôi có thể giúp đỡ được gì cho anh không?” Cô thấp thỏm lo lắng nhìn khuôn mặt đang căng thẳng của Kỳ Vũ Ngang.

Anh nhìn Viên Nhuận Chi rồi nói: “Cô đi theo tôi”. Nói xong anh liền nhanh chân bước ra ngoài.

“Vâng”. Viên Nhuận Chi đáp lại rồi bước ra khỏi cửa, đuổi theo đến thang máy, đột nhiên nghĩ tới việc anh vẫn chưa đóng cửa, cô liền nói: “Anh vẫn chưa đóng cửa kia!”

“Không cần bận tâm đâu”. Kỳ Vũ Ngang nhanh chóng kéo cô vào trong thang máy, ấn nút đi xuống. Viên Nhuận Chi nhìn anh, không nói lời nào. Tại sao anh lại có thể thiếu ý thức phòng chống trộm cắp như vậy chứ? Có điều như vậy thật sự rất là Man!

Cửa thang máy mở ra, Kỳ Vũ Ngang liền xông ra ngoài, Viên Nhuận Chi hít hơi thật sâu rồi nhanh chóng theo sau. Khi nhìn thấy nơi Kỳ Vũ Ngang muốn tới chính là Bệnh viện não khoa bên cạnh, Viên Nhuận Chi bất giác dừng chân lại.

Lẽ nào một người nào đó của anh chàng đẹp trai này đang ở trong? Nhìn bộ dạng vội vã, gấp gáp đó của anh, nhất định đó phải là một người vô cùng, vô cùng quan trọng với anh. Cảm giác đau xót, tiếc thương khó diễn tả bằng lời dần dần dâng trào trong lòng. Cô hít một hơi thật sâu, nhanh chóng tiến về phía trước, đuổi theo bóng dáng to cao, vội vã trước mặt.

Kỳ Vũ Ngang chạy thẳng tới tầng ba khu C của bệnh viện, phía trước có một bác sỹ mặc chiếc áo khoác trắng bên ngoài bước tới.

“Cao tiên sinh!” Kỳ Vũ Ngang bước về phía Cao tiên sinh, bác sỹ chủ trị rồi vội vã nói: “Trước khi tôi đi, bà ấy vẫn khỏe mạnh mà, mới khoảng mười phút, tại sao đột nhiên lại như vậy?”

Cao tiên sinh vừa nói vừa giải thích: “Hôm nay, có một y tá thực tập tới, chưa quen thuộc lắm với tình hình ở đây. Nhìn thấy chú gấu bông nhỏ hàng ngày

mẹ anh ôm hơi bản, nên định đưa đến phòng giặt để làm sạch đi. Kết quả lại khiến cho mẹ anh phát bệnh, hơn nữa cô y tá thực tập đó còn bị mẹ anh đè lên giường, dùng sức bóp cổ, suýt chút nữa là ngộp thở mà chết”.

“Tôi thành thật xin lỗi, cô y tá thực tập đó bây giờ thế nào rồi?” Kỳ Vũ Ngang nghe thấy bác sỹ nói vậy, trái tim trong lồng ngực cũng đập thình thịch mãnh liệt.

“Người phải nói xin lỗi là chúng tôi mới đúng, đây là lỗi của chúng tôi. Cô y tá thực tập kia không sao rồi, nhưng lúc này tinh thần của mẹ anh không ổn định lắm, chúng tôi sẽ phải tiêm thuốc trấn tĩnh cho bà, anh vào trong trước rồi bàn thêm”. Bác sỹ Cao mở cửa phòng bệnh ra.

Kỳ Vũ Ngang còn chưa bước vào trong đã nghe thấy tiếng la hét thất thanh vang lên: “Các người cút đi! Nếu như các người dám tới đây, tôi sẽ giết chết hết. Không ai được động đến đứa con của tôi. Cút đi! Cút đi...”

Viên Nhuận Chi theo sát phía sau Kỳ Vũ Ngang. Vừa bước vào bên trong cô liền nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đầu tóc rối bù, thân hình gầy guộc đang áp người vào khung cửa sổ. Tay phải bà ôm một chú gấu bông nhỏ màu trắng đã khá bẩn, tay còn lại cầm một ống kim tiêm, giờ về phía hai nam bác sỹ cùng với bà y tá rồi thét lớn: “Các người còn dám tới gần tôi sẽ giết hết. Giết chết hết các người!”

Bác sỹ và y tá thấy Kỳ Vũ Ngang đến, tất cả đều đứng dẹp sang một bên.

Kỳ Vũ Ngang thận trọng đi về chỗ người mẹ của mình, bà Trang Vân Hà, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Vân Hà, là anh đây, Bình Viễn đây!”

Trang Vân Hà vừa nhìn thấy Kỳ Vũ Ngang đến lập tức thả ống kim tiêm trong tay ra. Bà mở to mắt nhìn thấy Kỳ Vũ Ngang bước tới, hoảng hốt ôm chặt lấy rồi bật khóc thành tiếng: “Viễn, anh vừa đi cái là bọn họ lại định cướp Vũ Ngang của chúng ta. Em nhất định không để bọn họ cướp đi Vũ Ngang đi, em sẽ giết chết hết bọn họ!”

Kỳ Vũ Ngang ôm chặt lấy mẹ, khề khàng vỗ phần lưng của bà rồi nói: “Có anh ở đây, bọn họ không dám cướp Vũ Ngang đi đâu. Vũ Ngang vẫn luôn ở bên cạnh em đấy thôi, mãi mãi ở cạnh bên em, không một ai dám cướp thằng bé đi đâu!”

Viên Nhuận Chi há hốc miệng nhìn về phía Kỳ Vũ Ngang, sau đó lại nhìn người phụ nữ trung niên thân hình gầy guộc đang nắm gọn trong vòng tay của anh, cảm thấy chẳng hiểu tình huống lúc này ra sao.

Bây giờ đang xảy ra chuyện gì thế? Tại sao bản thân cô lại có cảm giác đang xem một bộ phim tình yêu khổ sở của Hồng Kông? Kỳ đẹp trai tại sao lại xưng mình là “Bình Viễn”? Người phụ nữ kia tại sao cũng ôm lấy anh rồi gọi là “Viễn”? Lại còn nói là có người muốn cướp đi đứa con của họ - Vũ Ngang? Kỳ đẹp trai không phải chính là Kỳ Vũ Ngang sao?

Bỗng nhiên, cô sực nhớ lại lời nói của bác sỹ khi nãy, bất giác vỗ nhẹ lên đầu, bây giờ cô đã biết người phụ nữ này là ai. Cô mím chặt môi, nhìn Kỳ Vũ Ngang bằng đôi mắt thương xót.

Đúng lúc này, ánh nắng mặt trời bên ngoài lượn qua tấm rèm tràn vào trong phòng, anh ôm chặt lấy người mẹ của mình. Hai người trông giống như đang tắm nắng, lại giống như đôi tình nhân ngọt ngào, ấm áp, khiến cô có cảm giác xót thương khó diễn tả bằng lời.

Kỳ Vũ Ngang đỡ mẹ mình ngồi lại trên chiếc giường, đỡ dành bà nằm xuống. Y tá cầm theo mũi thuốc an thần đã chuẩn bị trước đó bước vào phòng, Trang Vân Hà vừa nhìn thấy mũi tiêm, lập tức bật người ra khỏi giường, chỉ vào y tá rồi nói: “Mày định làm cái gì? Viễn đang ở đây, tao không sợ chúng mày đâu!”

Kỳ Vũ Ngang ôm chặt lấy mẹ mình, dịu dàng nói: “Vân Hà, bọn họ không phải là người xấu, họ đều là bác sỹ và y tá, em mau nhìn y phục họ mặc trên người kia, đều là màu trắng cả. Em đang bị ốm, cho nên phải tiêm thuốc!”

Trang Vân Hà đưa mắt nhìn quanh về phía Viên Nhuận Chi, nhìn thấy chiếc áo phông, quần soóc bó của cô, lập tức tròn mắt lên, chỉ vào cô rồi thét lên đầy kích động: “Y phục cô kia đâu phải là màu trắng? Cô ta nhất định là người xấu, muốn đến đây cướp đi Vũ Ngang của chúng ta!”

Bỗng nhiên bị Trang Vân Hà chỉ trỏ, Viên Nhuận Chi cảm thấy vô cùng kinh hãi, biết trước như vậy cô đã khoác tấm áo trắng bên ngoài rồi mới vào. Bây giờ đi ra ngoài mặc chắc vẫn còn kịp, thế là cô liền quay người bước đi.

Lúc này, giọng nói trầm ồm, dịu dàng của Kỳ Vũ Ngang lại vang lên: “Vân Hà, cô ấy không phải là người xấu, cô ấy là nhà cung cấp vật liệu cho anh, nghe nói em bị bệnh nên cũng đi theo sang đây thăm em”.

Viên Nhuận Chi nghe thấy lời này, lập tức quay người lại rồi bước tới trước giường: “Cô là Vân Hà đúng không? Xin chào, Kỳ tiên sinh chính là khách hàng VIP của công ty chúng tôi. Nghe nói hai người mới sinh được một em bé vừa đẹp trai vừa đáng yêu, cho nên tiện đường qua đây ghé thăm cô với em bé. Em bé của cô tên là Vũ Ngang đúng không? Đó là một cái tên rất hay, khí chất tuyệt vời, sau này lớn lên nhất định là một anh chàng đẹp trai, khiến bao cô gái phải chết mê chết mệt”.

Kỳ Vũ Ngang kinh ngạc đưa mắt nhìn về phía Viên Nhuận Chi, đôi mắt trong sáng của cô đang ra hiệu cùng anh.

Trang Vân Hà nghe thấy lời tán tụng con trai Vũ Ngang của bà lập tức bế chú gấu bông nhỏ trong tay mình cho cô xem, vui vẻ nói: “Đúng thế, đúng thế. Vũ Ngang của tôi vừa ngoan lại vừa nghe lời. Có điều trước đó bị một người mặc áo trắng dọa cho sợ quá, vừa khóc vừa quấy. Tôi giận cô ta làm cho Vũ Ngang khóc, nên đã bóp cổ cô ta”.

Nói xong, Trang Vân Hà liền đưa tay về phía trước mặt Viên Nhuận Chi làm động tác như thể bóp cổ ai đó.

Trước một động tác nguy hiểm như vậy, Viên Nhuận Chi cảm thấy hơi hoảng sợ, khước miệng bất giác co giật một hồi, thân hình dần lui về phía sau. Cô sức nhớ trong túi quần mình có một chiếc kẹo mút, vội vã lấy ra, rồi đưa cho Trang Vân Hà. “Này, cái này tôi tặng cho Tiểu Vũ Ngang, là kẹo mút của hãng Bất Nhị Gia đó. Tôi thích ăn mùi vị trà sữa, đảm bảo Tiểu Vũ Ngang ăn rồi sẽ hết khóc, hết quấy ngay thôi!”

Trang Vân Hà nhìn chiếc kẹo mút bọc đẹp bên ngoài, do dự một hồi rồi nói: “Có thật thế không?”

Viên Nhuận Chi lập tức bóc lớp vỏ bên ngoài ra nói: “Không tin thì cô ném thử coi”.

Trang Vân Hà đưa đầu lưỡi ra liếm thử, mùi vị thanh nhạt của trà sữa dần tan trong miệng, bà vui vẻ nhận lấy chiếc kẹo mút, sau đó đưa cho chú gấu bông nhỏ màu trắng ăn. “Tiểu Vũ Ngang, mau ném thử món kẹo mút đi tặng cho con này!”

Nghe thấy tiếng “đi”, Viên Nhuận Chi liền đỏ bừng cả khuôn mặt lên, không ngờ lại khiến Kỳ đẹp trai phải chịu thiệt thòi. Cô thật sự không hề có ý...

Cô lén lút nhìn sang phía Kỳ Vũ Ngang, anh đang mỉm cười nhìn cô, đôi mắt thâm sâu, đen láy đang vui mừng, lấp lánh. Trái tim của Viên Nhuận Chi đang đập mạnh liệt trong lồng ngực. Trời ơi, Thượng Đế ơi, Thánh Mẫu ơi, cô cảm thấy như mình sắp ngộp thở vậy. Viên Nhuận Chi hít một hơi thật sâu. Cứ như vậy cô đứng trong phòng bệnh, nhìn Kỳ Vũ Ngang ở bên cạnh mẹ mình Trang Vân Hà, mãi cho tới khi tinh thần Trang Vân Hà dần dần ổn định lại, sau đó tiêm một mũi trấn tĩnh bà ngủ thiếp đi, anh mới đứng dậy.

Viên Nhuận Chi theo Kỳ Vũ Ngang ra bên ngoài. Giẫm chân lên bờ cỏ xanh mượt phía dưới, bọn họ nhanh chóng quay về phía trước tòa nhà NB bên cạnh, thời gian trôi qua thật quá nhanh!

Cô mím chặt môi nhìn vào chiếc mũi của mình rồi lấy hết mọi dũng khí, liền nói với Kỳ Vũ Ngang đang đứng cách mình khoảng hơn một mét: “Hôm nay thật sự cảm ơn anh rất nhiều. Tôi phải quay về công ty bây giờ!”

“Người nói lời cảm ơn phải là tôi mới đúng. Cảm ơn cô đã tặng cho mẹ tôi chiếc kẹo mút Bất Nhị Gia!” Kỳ Vũ Ngang đút hai tay vào túi quần, khước miệng nhoeo cười.

“À, cũng không có gì”. Viên Nhuận Chi lúc này mới cảm thấy mình thật ngốc nghếch, cô hoàn toàn không biết phải nói gì, đành ngô nghê đưa tay lên gỡ đầu gối tai.

Kỳ Vũ Ngang lại mỉm cười, bỗng nhiên tiếng điện thoại vừa quen thuộc vừa xa lạ vang lên, nhìn ba chữ hiển thị trên màn hình, Kỳ Vũ Ngang bất giác nhíu chặt đôi mày nói: “A lô?”

Đầu dây bên kia điện thoại, người nào đó chẳng buồn chào hỏi, trực tiếp đi vào vấn đề: “Người phụ nữ mà tôi phải tới có ở bên chỗ anh không?”

Kỳ Vũ Ngang “ừm” một tiếng rồi đáp: “Có”.

Đầu dây bên kia im lặng vài giây, ngữ khí lại cứng rắn hơn trước vài phần: “Mau bảo cô ta nghe điện thoại!”

Kỳ Vũ Ngang cau chặt đôi mày, nghe khẩu khí này anh có thể nhận ra Kỳ Ngôn Tắc đang không vui. Kỳ Ngôn Tắc lấy theo họ mẹ, cũng có thể coi là người nhà họ Kỳ, đương nhiên cũng là một trong những quái thai của Kỳ gia. Kỳ Ngôn Tắc là một người kiêu ngạo, mỗi lần quay về nhà họ Kỳ, nói chuyện với người nhà tuyệt đối không có bất kì câu thừa thãi nào. Nhiều lúc giấu cảm xúc chân thực của bản thân rất kĩ, có lúc lại chẳng che giấu gì, chỉ nói một câu cũng đủ khiến cho cả nhà tức đến mức chết đi sống lại. Còn người phải chịu đựng nhiều nhất chính là Kỳ lão thái gia, người chủ gia đình họ Kỳ, cũng là ông nội của Kỳ Vũ Ngang, ông ngoại của Kỳ Ngôn Tắc. Thời gian lâu dần, mọi người trong nhà đều kính trọng mà tránh xa Kỳ Ngôn Tắc, bởi vì tất cả đều biết được tính khí của vị thiếu gia này quái lạ, bất thường, khó dây.

Anh nheo nheo đôi mắt, liếc nhìn Viên Nhuận Chi, đưa tay ấn vào nút bật loa, đợi một lúc rồi đưa di động cho cô bảo: “Ký tổng bên công ty đang tìm cô đây!”

“Hà?” Viên Nhuận Chi vô cùng kinh ngạc, lúc này vẫn còn nghiên cứu xem rút cuộc tại sao sắc mặt của Kỳ đẹp trai lại kì quái như vậy, bây giờ lại nghe thấy Kỳ Ngôn Tắc đang tìm mình, cô vỗ mạnh vào đầu mới sức nhớ ra mình để quên di động trong xe.

Thôi toi rồi, trước khi đi, Kỳ Ngôn Tắc đã dặn dò cô đi sớm về sớm, bây giờ cô đã dần dừ ở đây biết bao lâu rồi, không hiểu tên khốn này lại nghĩ ra trò gì để giày vò cô đây? Vì đôi chút phần trăm doanh thu, làm người đến được độ như cô, bà nhà nó, thật sự bị tham.

Cô nhận lấy chiếc di động, đặt bên tai nói: “A lô”

Ai ngờ đầu dây kia truyền lại giọng nói bình thản như không, lãnh đạm của Kỳ Ngôn Tắc: “Viên Nhuận Chi, xin mời cô ngay lập tức quay về công ty cho tôi!”

Giọng nói lớn đột nhiên vang lên khiến cho cô đình tai như ốc, theo ý thức cô đưa di động ra xa khỏi tai mình, nếu như không nể tình đây là di động của Kỳ đẹp trai, cô nhất định sẽ vứt nó đi không chút do dự.

Tên khốn khiếp này đúng là bị thần kinh, bảo quay về công ty thì cô sẽ về ngay, cần gì phải nói lớn tiếng thế làm cô sợ hãi, may mà không có tiền sử bệnh tim mạch. Chỉ để tâm thần rửa Kỳ Ngôn Tắc, cô hoàn toàn không ý thức được rằng, không phải Kỳ Ngôn Tắc đang lớn tiếng mà do di động đang để chế độ bật loa ngoài.

Cô dập điện thoại, cau chặt đôi mày, hít một hơi thở sâu rồi đưa trả chiếc di động cho Kỳ Vũ Ngang, ngẩn ngai nhìn anh mỉm cười rồi nói: “Thật ngại quá, tôi phải quay về công ty đây!” Nói xong, cô liền mở khóa rồi vội vã ngồi vào xe.

Làm anh em họ bao lâu nay, Kỳ Vũ Ngang chưa bao giờ thấy Kỳ Ngôn Tắc đối xử với phụ nữ như thế. Nghĩ vậy, anh bất giác nhìn lại kỹ càng người phụ nữ đang mỉm cười vô cùng đáng yêu nọ. Chiếc xe vừa mới khởi động, anh liền đưa tay ra, khẽ gõ vào cửa kính ô tô. Viên Nhuận Chi hạ cửa sổ xuống, tỏ ra nghi hoặc hỏi: “Kỳ tiên sinh, có chuyện gì thế?”

Anh mỉm cười dịu dàng nói: “Liệu cô có thể nhớ rõ mười một chữ số không?”

“Hả?” Viên Nhuận Chi hoàn toàn mơ hồ.

“138 518 XXX XXX”. Nhanh chóng đọc số di động của mình ra, anh lại nhoèn miệng cười dặn thêm: “Đi đường cẩn thận!” Nói xong, anh liền quay người đi vào bên trong tòa nhà.

138 518 XXX XXX...

“138 518 XXX XXX”. Viên Nhuận Chi ngây ngô đọc lại từng chữ số một trong dãy mười một chữ số nọ lần nữa, khi nhận ra rằng đây chính là số di động của Kỳ Vũ Ngang, cô bất giác trợn to mắt, một giây sau cô kích động mỉm cười sung sướng. Cô lập tức lấy di động ra định lưu lại số điện thoại này, chợt nhìn thấy bảy cuộc điện thoại nhỡ, mở ra xem, tất cả đều bắt đầu bằng số “138 518...”, có điều của tên Kỳ biến thái đáng ghét kia. Sau ngàn lần nguyên rủa dãy số này, nhập số của Kỳ Vũ Ngang rồi lưu lại, cô mới nhìn chiếc di động, mỉm cười ngốc nghếch, sau đó lái xe trở về công ty.

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Gian tình

“Mùa xuân ở đâu đây? Mùa xuân ở đâu đây? Mùa xuân ở ngay trong tòa nhà NB. La la la la la, la la la la la...”

Trên suốt dọc đường lái xe về công ty, Viên Nhuận Chi không ngừng ngân vang khúc ca mùa xuân của mình, không lúc nào ngắt quãng. Trước khi bước vào Bộ phận Thị trường, cô thò đầu vào do thám, chỉ thấy mỗi Hạ Nguyệt Cúc ở bên trong.

Hạ Nguyệt Cúc vừa nhìn thấy cô đã nói: “ý da, Kỳ tổng tìm em có việc gấp đấy, chốc chốc lại ra ngoài hỏi em đã về hay chưa!”

Viên Nhuận Chi ngó ngó nghiêng nghiêng, nhận thấy trong phòng làm việc không có ai khác, mới lên tiếng hỏi: “Anh ta đang ở đâu rồi? Chị có biết anh ta tìm em có chuyện gì không ạ?”

“Cậu ấy đến nhà ăn dùng bữa rồi. Hình như lại muốn em đưa sản phẩm mẫu đến Đại học Sư phạm đó!” Hạ Nguyệt Cúc nói.

“Lại đi đưa sản phẩm mẫu sao? Dự án Đại học Sư phạm không phải do Tiểu Dạ Ca phụ trách sao?” Cô hoàn toàn không hiểu tại sao mình lại phải đem sản phẩm mẫu đến Đại học Sư phạm?

Hạ Nguyệt Cúc nói thêm: “Tình hình cụ thể thế nào chị không biết, đợi Kỳ tổng dùng bữa trưa xong đi lên đây, không phải là em sẽ biết sao? Em đã ăn cơm trưa chưa?”

“Dạ chưa...”. Viên Nhuận Chi nghiêng răng nghiêng lợi thậm rủa một tiếng. Kể từ khi chuyển sang Bộ phận Thị trường, ngày nào anh cũng sai bảo cô chẳng khác nào cu ly, cửu vạn kiêm lái xe, buổi sáng đi đưa gạch, buổi chiều không biết lại bắt bê vác cái gì đây.

Hạ Nguyệt Cúc nói: “Đã một giờ rồi đấy, em vẫn chưa ăn thì mau đi ăn nhanh lên, đợi chút nữa là không còn thức ăn đâu.”

“Ừ nhì!” Cô phải đi ăn trước đã, sau khi ăn no mới có sức khỏe để làm việc. Cô liền nhìn Hạ Nguyệt Cúc, vẫy vẫy tay rồi vội vàng vàng chạy xuống nhà ăn công ty.

Khi đến nhà ăn nhân viên, cả phòng ăn chỉ còn lại có vài ba người, Viên Nhuận Chi vừa liếc qua đã nhìn thấy ngay Kỳ Ngôn Tắc.

Cô mở hộp cơm ra, do dự không biết có nên lại đẩy ngồi không. Sau cùng, nhân dân tệ vẫn cứ chiến thắng trái tim kiều ngạo kia của cô, Viên Nhuận Chi liền bê đồ ăn ngoan ngoãn bước lại gần chỗ anh.

“Kỳ tổng, anh tìm tôi sao?” Khuôn mặt cô tươi cười hơn hờ. Sau khi nhận được ánh mắt lạnh lùng màu hổ phách kia, cô lập tức tắt nụ cười, từng giọt nước miếng chẹn ngay cổ họng, khiến cô không nói được lời nào. Không phải cô chỉ quay về muộn có một chút thôi sao, anh có cần phải dùng ánh mắt để giết người không?

Cô bắt đầu giải thích lí do tại sao mình lại quay về công ty muộn: “Tôi không hề dùng thời gian làm việc đi ra ngoài làm việc riêng, anh đừng báo cáo linh tinh cùng với Tang tổng. Kỳ tiền sinh có thể làm chứng cho tôi. Lúc đó, bất ngờ mẹ của Kỳ tiền sinh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên tôi cũng đi theo xem có giúp đỡ được gì không. Anh ấy là khách hàng quan trọng của công ty chúng ta, khách hàng gặp khó khăn, thân là Trợ lý của Tổng Giám thị trường, tôi đương nhiên không thể làm ngơ được!”

Từng lời từng chữ của cô đều hợp tình hợp lí.

Kỳ Ngôn Tắc vẫn nhìn cô bằng ánh mắt bình thản, không nói tiếng nào. Sau vài giây, khi cúi đầu ăn nốt miếng cơm cuối cùng, anh quay người đặt đĩa bát vào rổ thu dọn rồi bước nhanh ra khỏi nhà ăn.

Viên Nhuận Chi đưa thức ăn vào miệng, nhìn thấy bóng dáng rời đi của Kỳ Ngôn Tắc, sắc mặt tỏ ra vô cùng ngây ngô. Cô nhồm nhoàm nhai số thức ăn trong miệng, nhớ lại ánh mắt Kỳ Ngôn Tắc nhìn mình, trong sát khí đáng sợ có ẩn giấu đôi chút oán khí. Nếu người nào không biết rõ mọi chuyện còn tưởng rằng cô đã làm chuyện gì có lỗi với anh ta.

Cô bắt giác ón lạnh cả người, vội vã gấp thức ăn lên miệng nhanh chóng giải quyết xong bữa trưa. Sau khi để đĩa bát vào rổ thu dọn, miệng cô như gấn động cơ, vội vã phóng lên văn phòng.

Khi quay về Bộ phận Thị trường, Hạ Nguyệt Cúc đánh mắt ra hiệu cho cô, Viên Nhuận Chi mang theo trái tim thấp thỏm bất an đi vào trong phòng làm việc. Kỳ Ngôn Tắc đang đứng trước bàn làm việc, không biết đang gọi điện cho ai, tóc mái màu đen phía trước trán che đi một phần đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp. Lúc không nói chuyện, đôi môi anh lúc nào cũng mím chặt lại.

Tuy rằng bát tự của Kỳ Ngôn Tắc không hợp với cô, nhưng nói cho cùng người ta cũng là cấp trên của cô. Sự tỷ tuy rằng thích trêu chọc cô, nhưng thời gian lâu dần, cô cũng học được cách quan sát sắc mặt của người khác. Vào những lúc cấp trên không vui, thái độ có lợi cho bản thân nhất chính là ngoan ngoãn ngậm miệng, không nói lời nào cả.

Cô rón rén chân tay, nhẹ nhàng quay về ngồi trước chiếc bàn máy tính cũ kĩ của mình, vừa mới ngồi xuống thì anh cũng đập máy xuống. Cô giả vờ đặt tay che trước mắt, sau đó đưa mắt lên nhìn qua kẽ hở ngón tay của mình, vừa hay bắt gặp được đôi mắt tràn đầy nộ khí của anh.

Biểu hiện trên khuôn mặt Kỳ Ngôn Tắc vô cùng nghiêm nghị. Anh nhìn Viên Nhuận Chi một lúc rồi mới thu ánh mắt lại, giọng nói lạnh nhạt như thường ngày: “Mau theo tôi đến kho!”

“Ồ, dạ được...”. Cô bĩu bĩu môi, nhanh chóng đi theo sau.

Hai người bước ra khỏi phòng làm việc liền nhìn thấy Hạ Nguyệt Cúc đưa tay ra hiệu cho cô, ý muốn nói: “Sao mà gãi vào trứng đuôi cọp thế?”

Khỏe miệng cô khê co giật, tiếp đó nhún vai tỏ vẻ vô tội, không biết nói gì. Ai ngờ cô bắt giác đâm sầm vào bức tường thịt phía trước. Cô khê day chiếc mũi đau đớn, ngược mắt lên nhìn về phía Kỳ Ngôn Tắc đang đi bình thường đột nhiên dừng bước lại. Khuôn mặt anh vẫn là núi băng ngàn năm không đổi thay.

Kỳ Ngôn Tắc bình thản nhìn cô, đi về phía Hạ Nguyệt Cúc giao phó việc gì đó, sau đó mới quay người đi ra khỏi Bộ phận Thị trường.

Viên Nhuận Chi đi theo Kỳ Ngôn Tắc đến kho trữ hàng ở tầng một. Suốt cả đường đi, Kỳ Ngôn Tắc không hề dặn dò cô xem tạo nỡ sẽ phải làm gì, đi đâu, cũng chẳng chất vấn tại sao công việc chỉ mất tầm ba mươi phút mà cô đi hơn tiếng đồng hồ mới quay về đến công ty.

Bọn họ bước vào trong kho, Hoàng Chí Cương trong Bộ phận kho, mặt cười thân thiện bước ra đón tiếp: “Kỳ tổng, bộ ngồi, đường chữ L, bộ xả nước bồn cầu và giặt nước mà anh dặn tôi đã chuẩn bị xong rồi!”

“Cảm ơn nhiều!” Sắc mặt của Kỳ Ngôn Tắc có phần dịu dàng hơn, nhưng vừa quay sang Viên Nhuận Chi, lại khôi phục nhiệt độ lạnh băng có thể làm người ta chết cứng. Anh chỉ vào đồng hồ trên mặt đất nói với cô: “Cô mau ôm cái này rồi đi theo tôi!” Nói xong, anh liền cúi người xuống cầm đường chữ L, bộ xả nước bồn cầu và giặt nước rồi đi ra khỏi kho trước.

Viên Nhuận Chi nhìn chiếc bộ ngồi bằng sứ trắng tinh khiết, sau đó lại nhìn anh thành thoi một tay cầm ba thứ đồ kia một cách nhẹ nhàng, hoàn toàn không biết phải nói gì.

Trong điện thoại, anh ta gấp gáp gọi cô quay về chỉ là để bê chiếc bộ ngồi này sao? Tại sao lại đối xử với cô như thế? Ít nhiều gì cô cũng là một phụ nữ. Sáng nay là viên gạch, cho dù đầu bếp ở nhà ăn trưa nay có khuyến mại thêm cho cô một miếng Lạp Xưởng thì cũng không có nghĩa cô sức khỏe cường tráng như đại lực sỹ.

Ở tòa nhà NB, lúc ban đầu không hề biết được thân phận của nhau, vậy mà Kỳ Vũ Ngang vẫn lịch sự đưa tay trợ giúp cho một người xa lạ là cô. Cùng mang họ Kỳ, cùng là những người đàn ông thân cao trên mét tám, tại sao lại khác nhau đến vậy? Quả nhiên, đàn ông tốt chỉ cần so sánh là biết ngay.

“Thế gian sao có một người đàn ông như thế này tồn tại chứ?” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận đến mức hai má đỏ rực, nắm chặt nắm đấm, hoa chân múa tay lung tung, bẻ ngón tay kêu răng rắc, đâm mạnh vào chiếc bóng đèn khuất xa của anh, sau đó mới cúi xuống ôm chiếc bộ ngồi kia lên.

Hoàng Chí Cương đỡ giúp cô một tay, cảm thấy kì lạ liền hỏi: “Hà? Chi Chi, em không biết vai phải của Kỳ tổng bị thương sao?”

Viên Nhuận Chi tỏ vẻ không mấy tin tưởng: “Hà? Vai phải của anh ta bị thương sao? Làm gì có chuyện đó? Sáng nay anh ta vẫn còn bê viên gạch rất nặng mà!” Bị thương? Thôi cho xin đi! Rõ ràng đang viện cớ để giằng vò cô mà thôi.

Lần này lại đến lượt Hoàng Chí Cương không thể nào tin tưởng được nói: “Hà? Tại sao em không biết chứ?”

Viên Nhuận Chi kêu lên đầy khổ sở: “Biết cái gì chứ? Em nói này Cương ca ca, anh có gì cứ nói thẳng ra, cái bệ ngồi này nặng lắm!”

“Buổi chiều hôm qua khi Ký tổng bế em về công ty, đúng lúc đang tu sửa lại tường ngoài tầng hai, để bảo vệ cho cái đầu của em, Ký tổng đã dùng vai phải đỡ lấy thanh gỗ có đường kính mười phân rơi xuống. Tất cả mọi người đều lại gần hỏi thăm xem Ký tổng có sao không, rõ ràng anh ấy đang nhăn nhó mặt mày vẫn luôn miệng nói không sao, sau đó lại tiếp tục bế em lên văn phòng!” Hoàng Chí Cương dùng ngôn từ đơn giản nhất, nhanh chóng nhất một hơi tường thuật lại chuyện Ký Ngôn Tắc bị thương ngày hôm qua, không hề ngừng nghỉ chút nào, sau khi hít một hơi thật sâu anh bổ sung thêm: “Hầy... anh đã kể xong”.

Khỏe miệng Viên Nhuận Chi liên tục co giật khi nghe chuyện Ký Ngôn Tắc vì bảo vệ mình mà bị thanh gỗ làm tổn thương vai phải, cô kinh ngạc đến mức không nói được lời nào.

Cô vẫn không dám tin vào tai mình, lên tiếng hỏi lại lần nữa: “Thế nhưng, em chẳng nghe thấy ai nói anh ấy bị thương cả...”

Hoàng Chí Cương làm động tác như thể vừa thu lại công lực, sau đó lại nói thêm: “Hoàn toàn chính xác, anh không hề lừa em đâu. Hôm qua anh cũng có mặt ở đó, không tin em đến mà hỏi người ở Bộ phận Thi công xem”.

Lúc này, bên ngoài truyền vào giọng nói không vui: “Viên Nhuận Chi, rốt cuộc cô còn lần nữa trong đó bao lâu nữa đây?”

Hoàng Chí Cương liền nói: “Mau ra đi, Tiểu Triệu vẫn còn đang đứng ở Đại học Sư phạm chờ em mang mấy thứ này tới đây. Giang hồ cấp cứu mà!”

“Tôi tới ngay đây!” Viên Nhuận Chi gạt gạt đầu, ôm chiếc bệ ngồi nhanh chóng bước ra ngoài. Ký Ngôn Tắc nhìn thấy cô bước tới, liền quay người bước ra bãi đỗ xe. Đi mãi cho đến chiếc BMW màu đen anh mới dừng lại, mở cốp sau ra, cất ba thứ đồ kia vào trong, sau đó nhìn về phía Viên Nhuận Chi đang bê chiếc bệ ngồi về phía mình, bình thản nói: “Cô mau đặt đây đi!”

Viên Nhuận Chi nhìn chiếc BMW trước mắt, khỏe miệng bất giác co giật. Chiếc bệ ngồi này có lẽ là chiếc bệ ngồi tốt số nhất thế giới, trước khi bị ô nhiễm có thể ngồi lên chiếc BMW, coi như có chết cũng được an lòng.

Viên Nhuận Chi đặt xong chiếc bệ ngồi kia, đập nắp cốp sau lại rồi hỏi Ký Ngôn Tắc: “Đây là xe của anh sao?”

Ký Ngôn Tắc không hề trả lời thẳng vào câu hỏi của cô mà đi về phía bên ghế phụ. Trước khi mở cửa bước vào, anh quay sang nói cùng cô: “Cô mau qua lái xe đến trường Đại học Sư phạm. Triệu Dạ Quân đang chờ chúng ta đây!”

“Ừm...”. Viên Nhuận Chi đáp một tiếng, nhanh chóng vào trong xe.

Ký Ngôn Tắc ngồi tựa vào ghế phụ bên, khoanh tay ôm ngực nhắm mắt dưỡng thần. Viên Nhuận Chi nhìn chăm chăm vào vai phải của anh, nhìn trước nhìn sau, nhìn trên nhìn dưới cả người anh. Bỗng nhiên, Ký Ngôn Tắc mở mắt ra nhìn trừng trừng về phía cô. Cô kinh hãi giống như một đứa trẻ làm việc xấu bị bắt gặp tại trận, vội vã quay đầu nhìn ra phía trước. Hai tay nắm chặt vào chiếc vô lăng, cố gắng để cho hơi thở và nhịp tim mình bình thường lại.

Ký Ngôn Tắc cau chặt đôi mày nói: “Còn chưa lái xe đi sao?”

Viên Nhuận Chi bĩu bĩu môi, sau cùng không nhẫn nhịn được nói ra những lời trong lòng mình: “Nghe nói, vai phải của anh bị thanh gỗ rơi vào gây tổn thương? Tại sao không thấy anh nói tiếng nào?”

Khi biết được anh ta bị thương vì che chắn cho chiếc đầu của mình, cho dù giữa hai người có biết bao chuyện ân oán, khó chịu, trong lòng cô ít nhiều cũng cảm thấy ái ngại, cảm kích.

“Nói ra rồi sẽ không đau nữa sao?” Ký Ngôn Tắc bình thản lên tiếng.

Viên Nhuận Chi mím chặt môi, nhắm chặt mắt, hai tay nắm chắc vào vô lăng, trong lòng lại trào dâng ngọn lửa tức giận. Đúng tà đến tức chết vì tên khốn này mất thôi! Rõ ràng biết được bản thân mình đang “tàn tật”, lại còn tỏ vẻ anh hùng bê gạch bê ghiếc, bị thương nặng hơn thì có liên quan đến gì đến cô? Rõ ràng cô đang thành thật quan tâm đến anh ta, không ngờ còn bị lạnh nhạt như vậy. Cô đúng là đàn độn mới cảm thấy thiếu sót và áy náy trước tên đàn ông chết tiệt kia.

Cô liếc mắt sang mĩa mai anh ta một câu: “Cũng đúng mà, có nói ra cũng vẫn đau như vậy. Con người anh sao nói chuyện hay và hợp lý thế không biết!” Trong lòng cô lại âm thầm bổ sung thêm một câu: “Đau cho anh chết đi, đáng đời!”

Nói xong, cô đập mạnh vào chân ga, vội vã quay vô lăng, ô tô nhanh chóng rời khỏi bãi đỗ xe.

Dù gì cũng không phải là BMW của cô, làm hỏng cũng chẳng sao.

Hum! Hum! Hum!

Thân người của Ký Ngôn Tắc rung mạnh theo sự xoay chuyển của chiếc ô tô. Do nhất thời không thận trọng, vai phải của anh lại đập vào cửa xe, đau đến mức cau chặt đôi mày lại. Anh nghiêng chặt răng, quay sang khề thét Viên Nhuận Chi: “Cô lái xe kiểu gì thế? Không biết là lúc mới nổ máy thì phải đi chậm thôi sao?”

Nhìn thấy Kỷ Ngôn Tắc nhũu chặt mày lại, Viên Nhuận Chi vui như mở cờ trong bụng, ngoài miệng vẫn nói: “Kỷ tổng, hai chúng ta đã làm lỡ nhiều thời gian rồi, Tiểu Dạ Ca vẫn còn đang ở một nơi xa xôi chờ đợi mà. Anh cố gắng chịu uất ức một chút, ngồi cho vững nhé!”

Cô lại đập mạnh chân ga, chiếc xe phóng đi như tên bay.

Chiếc ô tô tiến thẳng tới phía trước cổng trường Đại học Sư phạm.

Triệu Dạ Quân nhìn thấy hai người, liền nhanh chóng tiến tới gần. Triệu Dạ Quân nói mấy câu cùng với Kỷ Ngôn Tắc, sau đó mở cốp sau ra, bê hết mấy thứ đồ kia vào phía trong tòa nhà làm việc.

Kỷ Ngôn Tắc lạnh nhạt nhìn Viên Nhuận Chi rồi nói: “Cô cứ tự nhiên ngồi trong xe hay ra chỗ nào chơi cũng được, chút nữa xong việc, ra ngoài tôi sẽ gọi điện cho cô!”

“Dạ”. Viên Nhuận Chi lại ngoan ngoãn gật đầu nhận lệnh, nhìn thân hình cao lớn của Kỷ Ngôn Tắc dần dần biến mất trong tòa nhà làm việc, trong lòng cô lại khinh bỉ anh thêm lần nữa.

Triệu Dạ Quân lúc này nói chuyện cùng với Kỷ Ngôn Tắc, cô đều nghe thấy hết.

Trong tòa nhà Kí túc xá sinh viên mới xây, có một chiếc bệ ngồi vệ sinh xảy ra chút vấn đề. Không biết vì lý do gì, chiếc bệ ngồi này rò rỉ nước, khiến cho cả tầng đó bốc mùi hôi thối giữa mùa hè nóng nực. Bây giờ bên trường học nhận định rõ ràng là vấn đề ở thiết kế nội thất, chất lượng sản phẩm có vấn đề, cho nên từ chối thanh khoản.

Vừa sáng ngày ra Triệu Dạ Quân đã đến khu thi công, anh cũng đã đến thăm qua tình hình ở khu vệ sinh đó, đây thuộc về trách nhiệm của bên thi công lắp đặt. Do liên quan đến nhiều nguyên nhân không tiện nói ra, bên trường học ngầm ra hiệu cho Triệu Dạ Quân không cần biết là lỗi của bên cung cấp nội thất hay bên thi công lắp đặt, trước tiên phải giải quyết gọn gàng mọi chuyện ở nhà vệ sinh này đã, thì việc thanh khoản, tất toán mới hoàn thành được. Triệu Dạ Quân đã gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại cho Kỷ Ngôn Tắc, đơn xin thay lại được thông qua, nhưng những đồ dùng để thay đổi phải được đưa đến trường học trước 3 giờ chiều hôm nay.

Viên Nhuận Chi biết thừa khúc mắc trong vụ việc này. Mọi người thường hay cho rằng trường học chính là nơi thuần khiết, trong sáng nhất xã hội, thật sự ở đâu cũng như nhau hết, ở đâu cũng bị ảnh hưởng, vẫn đục bởi cơm áo gạo tiền mà thôi. Cái gì mà thuần khiết, tất cả đều là phù vân mà thôi.

Nếu như cứ đứng trước tòa nhà đợi Kỷ Ngôn Tắc với Triệu Dạ Quân vào trong nói chuyện trên trời dưới đất thì cô có là đồ ngốc. Đã đến Đại học Sư phạm thì sao có thể không tới thăm Hậu Sơn được nhiều người đồn thổi? Vừa vào đầu tháng Bảy, sinh viên trong trường vẫn chưa nghỉ học hết, có người chuẩn bị thi tốt nghiệp, có người chuẩn bị về quê, lúc này vẫn còn ở lại hoàn tất những thủ tục sau cùng. Vừa nghĩ tới việc có thể tận hưởng những phút giây thoải mái, Viên Nhuận Chi vô cùng kích động. Bây giờ không cần phải nghe lời tường thuật sinh động của Triệu Dạ Quân nữa, cô sắp sửa được chứng kiến tận mắt luôn.

Tòa nhà làm việc này cách Hậu Sơn không xa lắm, Triệu Diệp Ca từng đưa cô tới đó theo đường tắt, chỉ mất có vài phút là tới nơi.

Cô lấy lại tinh thần, đặt chế độ chuông ở trong phòng họp, nhét vào trong túi quần soóc rồi thẳng bước tiến về Hậu Sơn của Đại học Sư phạm. Giữa tiết trời mùa hè nóng nực, ánh nắng lại gay gắt thế này, may mà còn có bóng râm của cây cối, nếu không làn da thể nào cũng khô cháy, đen đúa. Viên Nhuận Chi đưa tay vuốt mồ hôi, vào giữa trưa trời nắng gay gắt, vì Hậu Sơn nổi tiếng trong Đại học Sư phạm, cô cũng đâu có dễ chịu gì cho cam!

Cô hứng khởi tiến về hai bên bờ cây cỏ kín mít trên sườn núi. Lần trước cùng tới đây với Triệu Dạ Quân, cô chưa được ngắm cảnh vật gì hết, lần này nhất định không thể bỏ lỡ được.

Đi ven theo bờ cỏ dại, cô nhìn về phía các đôi sinh viên nam nữ đang quần quít yêu đương lẫn nhau. Nào là nữ sinh cầm quyển sách cùng nghiên cứu nội dung bên trong với nam sinh, nào là nam sinh nhắm mắt gối lên đùi của nữ sinh. Có một đôi cùng lưng tựa lưng ngắm bầu trời tán gẫu, hoàn toàn không hề nhìn thấy cảnh KISS mãnh liệt, khác hẳn những gì Tiểu Dạ Ca vẫn thường khoe mẽ múa mép.

Địa điểm không hề sai, nơi này vô cùng kín đáo. Lẽ nào Triệu Dạ Quân ngày nào cũng khoác lác?

Cô thận trọng di chuyển, để tránh kinh động đến những nam nữ sinh viên kia. Khi đang định quay đầu bỏ cuộc, đột nhiên cô nhìn thấy thứ gì vàng vàng, trắng trắng trên mặt đất. Nhìn xuống dưới thì ra nó đang lẩn lẩn trên mặt đất, thời gian chưa lâu lắm. Tuy rằng cô có cảm giác ghê tởm không nói thành lời, nhưng dòng máu cuồng loạn trong cơ thể cô bỗng đột ngột trào dâng, suýt chút nữa biến thành người sói vuron đầu hú lớn.

Mấy bạn trẻ này thật chẳng biết giữ gìn vệ sinh môi trường gì cả, bỏ mặc không lo đến con cháu thì thôi, ngay cả cái thứ rác thải còn lại này cũng có thể vứt bừa bãi thế chứ?

Giấy trước vừa mới rửa người ta không nhân đạo, đến giấy sau cô đã phẫn chấn, vui vẻ tiến về phía trước. Thời gian không phụ những người có lòng, cuối cùng cô cũng bắt gặp được một đôi.

Kỷ Ngôn Tắc và Triệu Dạ Quân rời khỏi nơi thi công, quay về phía trước ô tô, lấy di động gọi điện thoại cho Viên Nhuận Chi mấy lần, vậy mà đi động vẫn cứ truyền lại duy nhất một thông điệp: “Số điện thoại quý khách đang gọi đang nằm ngoài vùng phủ sóng, xin quý khách vui lòng gọi lại sau!”

Triệu Dạ Quân cũng lấy di động của mình ra gọi đến số của Viên Nhuận Chi, điện thoại vẫn nằm ngoài vùng phủ sóng. Bỗng nhiên, anh vỗ mạnh lên đùi rồi thét lớn: “Tôi biết con nha đầu thối này đang ở đâu rồi!” Lời nói vừa dứt miệng, anh liền tỏ ra hối hận ngay tức thì.

Kỷ Ngôn Tắc thấy anh thần bí, quái lạ, liền cau mày gặng hỏi: “Cô ta ở đâu?”

Triệu Dạ Quần áp a áp ứng: “À... Kỷ tổng, hay là anh quay về trước đi, tôi sẽ đi tìm cô ấy rồi sẽ quay về công ty sớm thôi!” Nói xong, anh đang định tiến thẳng về Hậu Sơn, ai ngờ đôi vai bị vỗ mấy phát.

Triệu Dạ Quần quay đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm nghị của Kỷ Ngôn Tắc rồi nghe thấy anh hỏi: “Anh nói đi, rốt cuộc cô ta đang ở đâu?”

Triệu Dạ Quần mỉm cười gian tà: “Ồ... Hậu Sơn”.

Đột nhiên, sắc mặt nghiêm nghị của Kỷ Ngôn Tắc sầm hẳn lại. Anh mím chặt môi không nói lời nào, quay người bước nhanh về phía Hậu Sơn. Triệu Dạ Quần đưa tay sờ lên mũi, muốn bật cười thành tiếng mà không dám, ngoan ngoãn đi theo Kỷ tổng lên núi.

Cách đó vài mét, một đôi tình nhân đang say đắm trao nhau nụ hôn nồng cháy, hôn đi hôn lại, sau cùng nam sinh liền đưa tay luồn vào phía trong y phục của nữ sinh, nữ sinh ồng ẹo một lúc rồi hai người lại càng dính chặt vào nhau hơn...

Không Tử từng dạy: “Phi lễ không nhìn, phi lễ không nghe”.

Nếu tiếp tục nhìn thì mắt sẽ mọc chắp mắt, đã xác định được những chuyện Triệu Dạ Quần nói là sự thật, thế nên cô không cần thiết phải ở đây cản trở việc tốt của người ta nữa.

Viên Nhuận Chi hít một hơi thật sâu rồi lấy chiếc di động từ túi quần ra, quyết định chụp một tấm ảnh lưu niệm để mình chứng cho chuyến đi khảo sát thực tế lần này. Sau này nửa đêm mộng mơ, có thể lấy ra để quan sát, nghiền ngẫm.

“Dù gì đây cũng không phải lần đầu mình làm việc thất đức, làm thêm lần nữa cũng có sao?” Cô tự nhủ trong lòng.

Cô đưa di động lên chụp hình đôi trai gái đang quuyến luyến không rời kia, đôi má ửng đỏ, với ý đồ chụp được bức ảnh đẹp và sắc nét nhất.

Cô ấn vào nút chụp, nghe thấy “tạch” một tiếng, hình ảnh tình yêu nhiệt thành đã được ghi lại. Cô đang định xem hình ảnh chụp như thế nào, chỉ trong nháy mắt chiếc di động trong tay đã bị cướp mất. Cô kinh ngạc, vội vã quay đầu, trước mắt xuất hiện một đôi giày da màu đen của đàn ông, đưa ánh mắt lên trên vừa hay bắt gặp đôi mắt phẫn nộ của Kỷ Ngôn Tắc.

Anh ta bắt đầu xuất hiện ở đây từ lúc nào chứ?

Cô chớp chớp mắt đầy nghi ngờ, khuôn mặt anh tuần kia vẫn còn nguyên vẹn, trái tim cô đập mạnh còn văng trán thì toát đầm mồ hôi. Chết toi rồi, nếu như để anh ta nhìn thấy cô chụp bức hình gì thì danh tiếng trong sạch cả một đời của cô sẽ bị hủy hoại. Không suy nghĩ gì thêm, cô đứng bật dậy, đưa tay cướp lại chiếc di động của mình. Kỷ Ngôn Tắc né tránh bàn tay của cô, giờ chiếc di động lên cao. Khi nhìn thấy hình ảnh hiện lên màn hình di động, khuôn mặt tuần tú của anh liền sầm lại.

“Này, mau trả lại cho tôi!” Viên Nhuận Chi nhìn thấy ngón tay của anh di chuyển trên các phím di động, như đang muốn xóa bỏ hình ảnh đó đi, nên chẳng bận tâm đến thứ gì nữa mà nhào về phía anh.

Điều bất hạnh chính là, cô quên rằng dưới chân mình là hòn đá, hòn đá này được chọn là nơi ngồi xuống nghỉ ngơi sau một thời gian đi tham quan ngắm cảnh. Bị vấp chân vào hòn đá, cô hoàn toàn mất thăng bằng, cả người xông thẳng về phía trước.

Kỷ Ngôn Tắc đứng ở phía trước đang chú tâm vào việc xóa hình ảnh, còn chưa dự cảm được chuyện sắp xảy ra với bản thân, lúc quay người lại thì cả thân người của Viên Nhuận Chi đã đổ sập lên người anh, đập mạnh vào vết thương bên vai phải. Động đùng chỗ đau, anh chẳng thể nào chống đỡ nổi, cả người rung động mạnh rồi đổ về phía sau.

Vào khoảnh khắc ngã xuống, mọi chuyện thành ra thế này, đôi môi của Viên Nhuận Chi đáp chuẩn xác lên bờ môi của anh, đương nhiên là một chiếc hôn rất mãnh liệt, rất mạnh mẽ. Thời gian lúc này dường như ngừng trôi, tất cả mọi thứ xung quanh đều như bất động, im lìm.

Cho dù Viên Nhuận Chi mở mắt to đến mức nào, phía trước vẫn là một khoảng mơ hồ, tất cả còn lại chỉ là cảm giác nóng ấm truyền lại từ bờ môi, cùng với cảm giác tiếp xúc với một thân hình cao lớn, rắn chắc. Tất cả những cảm giác này đều khiến cô khủng hoảng, khiếp hồn, bây giờ mới có thể ý thức được rằng đây là một chuyện vô cùng, vô cùng đáng sợ.

Cô đang muốn dùng hai cánh tay để chống thân người lên, sau đó nhanh chóng thoát thân, ai ngờ vừa mới chuyển động có đôi chút, Kỷ Ngôn Tắc ở phía dưới lại hít một hơi thở sâu, đôi mày cau chặt lại. Thì ra hai tay cô đang chống lên bờ vai của anh, dùng đôi vai của anh làm điểm tựa. Nhìn thấy anh đau đớn đến mức nhắm nghiền mắt lại, cô cảm thấy vô cùng hoang mang, hai tay nhanh chóng chuyển xuống dưới bờ cổ, khó khăn lắm mới giữ vững được thân trên, thì cả người lại lần nữa đề hết lên Kỷ Ngôn Tắc.

Kỷ Ngôn Tắc lại khẽ kêu một tiếng, bên mép truyền lại cảm giác đau đớn, than dài một tiếng rồi nói: “Ngay cả việc bò dậy từ thân người khác cô cũng không biết sao?”

Lần thứ hai nằm đè lên người anh, Viên Nhuận Chi có cảm giác muốn chết đi, khí huyết đảo lộn, cả khuôn mặt đỏ bừng như quả cà chua.

“Anh không kêu thì tôi không biết tự mình đứng dậy chắc?” Nếu như không phải nghe thấy tiếng rên của anh ta, cô làm sao mà trượt tay được chứ...

Cô bực bội nhắm mắt lại, vận hết mọi sức lực rời khỏi cho xong, dù cho cô giẫm phải anh ta, cũng chẳng liên quan gì đến cô. Mới chống người cách đất được một khoảng, phía sau liền truyền lại một giọng nam cao: “Này, hai bạn sinh viên, giữa thanh thiên bạch nhật thế này, hai người có thể kiềm chế cảm xúc hơn được không?”

Viên Nhuận Chi giật mình, nhanh chóng quay đầu lại, nhìn thấy một ông chú đang đứng phía sau, vẫn còn chưa kịp nói tiếng nào, thì ông chú này lại trợn mắt trợn mũi nói thêm: “Mấy đứa trẻ hiện nay, bố mẹ mất bao nhiêu mồ hôi, xương máu nuôi ăn học, các anh chị xem mình đang làm trò gì đây? Chỉ làm ra những chuyện thương phong bại tục, thật đúng là càng ngày đạo đức càng kém cỏi. Quần áo thì mặc ngắn cũn cỡn, không sợ bị muỗi đốt sao?”

Nghe nói vậy, Viên Nhuận Chi bèn mắt chữ A mồm chữ O nhìn lại quần áo trên người mình. Chết mất thôi! Áo phông bị cuộn lên trên, sắp sửa lên đến tận phần ngực, cả phần eo đều bị lộ cả ra ngoài, lại cộng thêm chiếc quần bò ngắn, đôi đùi trắng nõn bị lộ ra, ngồi lên trên người Kỷ Ngôn Tắc. Hai người đang thể hiện đúng cảnh “nữ trên nam dưới”, muốn người khác không nghĩ chệch sang hướng xấu cũng khó.

Cô lại đưa mắt nhìn Kỷ Ngôn Tắc đang bị đè phía dưới, vừa hay chạm đúng đôi mắt thâm sâu của anh, trong đó ẩn chứa rõ rệt nét chán nản, thất vọng. Lúc này cô thật sự sống không bằng chết.

Khóe miệng của Kỷ Ngôn Tắc khẽ nhếch lên, để lộ rõ nụ cười. Thừa cơ Viên Nhuận Chi đang dừng lại, anh đưa cánh tay trái ôm lấy eo của cô, lật người, cuối cùng đã có thể ngồi dậy. Đương nhiên lúc này Viên Nhuận Chi lại nằm xuống dưới bãi cỏ, sau đó, anh bình thản như không đứng dậy.

Viên Nhuận Chi bị anh xoay chuyển đến mức hoa mảy chóng mặt, khó khăn lắm mới ngồi dậy được, lại bắt gặp sắc mặt sầm sì, khinh bỉ của ông chú lúc nãy. Cô chẳng để tâm đến việc tìm Kỷ Ngôn Tắc tính sổ, đã vội thét lớn trước mặt ông chú thích lo chuyện bao đồng kia: “Cái gì mà thương phong bại tục? Chẳng qua tôi chỉ bất cẩn ngã xuống đất thôi!”

y da, khóe miệng đau quá, vừa mới nói chuyện lại càng nhói thêm, trong miệng còn truyền đến vị tanh của máu, nhất định là bị rách da rồi.

Cô đưa tay lên lau bên mép, trên ngón tay toàn là máu.

Ông chú kia xéch mày lên, “hum” một tiếng đầy khinh bỉ rồi nói: “Hàng ngày ít nhất cũng có trên mười đôi nam nữ nói với tôi những lời tương tự, tưởng tôi bị chứng tri nộn tuổi già sao? Nhìn lại cây cối tươi tốt, đồng cỏ mơn mẫm, hoa nở khắp chốn ở đây xem, đều bị hai người giẫm nát cả rồi, lại còn khiến chúng tôi phải lãng phí nhiều thời gian với các cô cậu nữa. Hai người thuộc khoa nào, lớp nào? Mau theo tôi về Phòng giáo viên!”

Nét mặt của ông chú tỏ ra trắng liệt vô ngần, lời nói ra câu nào câu nấy đều vô cùng có lý. Tới tuổi này, chắc ông cũng sắp về hưu rồi, vậy mà lại bị phân về đây truy quét hành động thiếu ý thức của đám thanh niên. Nếu như không phải trường học nhận được nhiều thư tố cáo, kiến nghị điều chỉnh lại đạo đức sinh viên, ông cũng đâu cần phải vất vả chạy đôn chạy đáo trên Hậu Sơn vào một ngày nắng nóng thế này. Hàng ngày phải qua đây bắt quả tang sinh viên làm bậy, ông cảm thấy vô cùng chán nản, chướng tai gai mắt vô cùng.

Viên Nhuận Chi hoàn toàn hỗn loạn trước tình hình trước mắt: “Tôi đâu phải sinh viên của trường Đại học Sư phạm các người? Tại sao lại phải theo ông tới Phòng giáo viên?”

Cô là cựu sinh viên của Đại học H, chẳng có gì liên quan đến ngôi trường này hết.

“Không phải sinh viên trường này, hậu quả lại càng thêm nghiêm trọng, chỉ cần một trong hai đứa là sinh viên ở đây là được!” Ông chú xéch ngược mày lên, nhìn về phía Kỷ Ngôn Tắc nãy giờ im lặng, bình thản như không rồi nói: “Cậu ở khoa nào, lớp nào?”

Kỷ Ngôn Tắc không hề trả lời câu hỏi của ông chú này, mà quay người nhìn về phía sau. Viên Nhuận Chi cũng quay người nhìn theo, thấy một đôi nam nữ y phục xộc xệch, tay nắm tay, đang nỗ lực chạy về con đường nhỏ bên trái.

Cô bỗng nhiên hiểu ra mọi thứ, thì ra ông chú này được trường đại học phái tới để truy quét những đôi sinh viên kia. Cô bất cẩn ngã lên người Kỷ Ngôn Tắc, vô duyên vô cớ thành hành vi thiếu đạo đức... Thanh danh một đời của cô... nay còn đâu!

Ông chú nhìn thấy đôi sinh viên kia liền thét lớn tiếng: “Hai đứa kia đừng có chạy!” Nói xong liền đuổi theo.

“Đi thôi!” Kỷ Ngôn Tắc vốn đứng một bên không nói câu nào nãy giờ đột nhiên giơ tay ra, kéo lấy tay của Viên Nhuận Chi rồi chạy xuống dưới.

Viên Nhuận Chi ngây người ra, tiếp đó hiểu ngay ý đồ, liền nhanh chân theo bước của Kỷ Ngôn Tắc thoát khỏi chốn thị phi này.

Khi ông chú kia kịp nhận ra liền vừa đuổi theo vừa thét: “Hai cô cậu kia mau đứng lại, còn chạy nữa là hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn đấy!”

Viên Nhuận Chi vừa chạy thục mạng, vừa quay đầu lại vui vẻ đáp: “Lại đây, lại đây này, tôi là sinh viên Khoa Nông Lâm trường Đại học H đấy. Có bản lĩnh thì ông chú đuổi tới trường Đại học H mà tìm tôi, ha ha... ha ha...”. Tiếng cười của cô vô cùng phô trương và vang vọng.

“Đại học H? Thì ra là sinh viên Đại học H! Thảo nào mà lại ngang ngược như thế! Được! Hai đứa cứ đợi đấy! Hai đứa tên là gì?” Ông chú vẫy vẫy đôi tay bụm mồm của mình, vất vả đuổi theo.

“Tôi có rất nhiều bí mật, nhưng không nói cho ông biết, không cho ông biết, quyết không... nói cho ông biết... Lại đây nào, ông chú cố gắng lên, chạy nhanh lên...”. Viên Nhuận Chi vô cùng hứng khởi đối đáp, vừa hát vang ca khúc tự chế, vừa quay đầu nhún nhảy thách thức ông chú kia.

“Cô nhóc kia, tôi nói cho mà biết, hậu quả thật sự... vô cùng... vô cùng nghiêm trọng đấy!”

Nghe thấy tiếng cười phở trương của Viên Nhuận Chi, khóe miệng của Kỳ Ngôn Tắc khẽ nhếch lên, bắt giác càng nắm chặt thêm bàn tay của cô, chân lại càng thêm nhanh bước tiến về phía trước. Dần dần không còn nghe thấy tiếng thét, tiếng thở hổn hển của ông chủ lúc này, Kỳ Ngôn Tắc mới chậm bước lại.

Viên Nhuận Chi vẫn còn chìm đắm trong trận chiến khốc liệt vừa xong, vẫn đang quay đầu lại, không hề ý thức được người phía trước đã dừng lại, vậy nên bắt giác đập cả người vào thân thể của anh: “y da...”

Kỳ Ngôn Tắc lại khẽ kêu một tiếng, chán nản tròn trừng mắt lên, người phụ nữ này dường như cố tình đâm sầm vào bên vai phải của anh.

Viên Nhuận Chi đưa tay sờ lên chiếc mũi đang đau nhói, ngược mặt lên vừa hay bắt gặp đôi mắt màu hổ phách biết cười của Kỳ Ngôn Tắc. Không biết tại sao, đột nhiên cô cảm thấy đôi mắt phía trước mình thật quá hoàn mỹ, giống như một viên đá quý đang tỏa sáng lấp lánh.

Bốn mắt nhìn nhau một vài giây, cô mới kịp nhận ra mình lại ngây ngất trước anh nên bắt giác cúi đầu xuống, nhìn thấy bàn tay mình đang được anh nắm chặt, cô nhanh chóng rút tay lại, khuôn mặt đỏ ửng lên.

Để tình huống lúc này bớt ngại ngùng, cô liền ngẩng đầu lên, bật cười lớn tiếng: “Mẹ ơi, đúng là lâu lắm rồi không gặp phải chuyện gì buồn cười như thế này. Lần đầu tiên tôi gặp phải ông chủ kém cỏi như thế, còn lâu mới bằng được mấy bác bảo vệ của trường mình ngày xưa. Ha ha... ha ha...”

Người ta thường nói vui quá hóa buồn! Bởi vì cô cười quá khoa trương nên vết thương bên khóe miệng bỗng toác lớn hơn, máu tươi bật ra khá nhiều.

Kỳ Ngôn Tắc cau chặt mày lại, không suy nghĩ nhiều, bắt giác đưa tay lên lau vết máu tươi bật ra hộ cô.

Ngón tay tiếp xúc với khóe miệng của cô dường như mang theo dòng điện lưu, khiến cho cơ thể của Viên Nhuận Chi giật nảy lên, hai mắt tròn to, cả người đứng đờ ra đó, không động đậy gì. Ngón tay đang chạm vào khóe miệng cô cũng bất động theo, không hề rời khỏi vị trí, tiếp tục đờ ra đó. Lại một dòng điện lưu truyền đi khắp cơ thể của Viên Nhuận Chi, phần sau lưng cứng đờ không cử động nổi, cô nín thở lại, không dám động đậy linh tinh, hai mắt hoảng loạn đưa đi tứ phía, không dám nhìn về phía anh.

Một chiếc bóng khẽ vụt qua trước mắt.

Viên Nhuận Chi lùi về phía sau một bước, lớn tiếng gọi người ở phía sau lưng Kỳ Ngôn Tắc: “Tiểu Dạ Ca!”

Hơi ấm trên ngón tay đột nhiên biến mất, đôi tay đột nhiên cheo leo giữa không trung, thần sắc của Kỳ Ngôn Tắc bỗng sầm hẳn lại. Nghe thấy Viên Nhuận Chi kêu lên, anh từ từ thu tay lại, đút vào trong túi quần. Triệu Dạ Quần lặng lẽ đứng một bên hút thuốc ở chỗ gần đó nghe thấy tiếng thét liền tròn trừng mắt lên, đúng là bó tay toàn tập với cô!

Con nha đầu này sao lại ngốc đến thế, cứ tưởng rằng cô sẽ biết tận dụng cơ hội này mà gần gũi, thân thiết hơn cùng Kỳ tổng. Khoảng thời gian trước, nghe nói bạn trai mới hẹn hò đã phản bội cô, không biết con nha đầu này xui xẻo hay là may mắn nữa đây? Thời buổi này, đàn ông tốt không nhiều, khó khăn lắm công ty mới xuất hiện một người đàn ông trẻ tuổi vừa có học vấn, vừa đẹp trai tuấn tú, lại có khá nhiều tiền bạc. Con nha đầu ngốc nghếch này chẳng biết nắm lấy thời cơ gì cả. Đúng là uống hết bao công sức Triệu Dạ Quần bỏ ra để giúp sức. Bây giờ thì hay rồi, lời luôn cả anh xuống nước!

Anh dập điếu thuốc đi, bước lại gần hai người, nhoen miệng cười nói: “y da, anh nói nghe này Chi Chi, em chạy đi đâu thế? Làm anh với Kỳ tổng chạy đôn chạy đáo để tìm!”

Viên Nhuận Chi đi qua chỗ Kỳ Ngôn Tắc với bộ dạng thần kì, bí hiểm, chạy tới chỗ của Triệu Dạ Quần, rồi thì thầm bên tai anh: “Tiểu Dạ Ca, em nói cho anh nghe, em đã nhìn thấy rồi chụp được ảnh rồi, chỉ tiếc là bức ảnh đó đã bị một tên đàn ông đáng ghét xóa mất. Chết toi rồi, di động của em đâu rồi ấy nhỉ?”

Cô bỗng nhiên vỗ lên đầu, chợt nhớ ra di động của mình đã bị Kỳ Ngôn Tắc tịch thu, vội vã quay người lại nói: “Này, Kỳ tổng, bây giờ có thể trả lại di động cho tôi được chưa?”

Kỳ Ngôn Tắc quay đầu lại, nhìn cô một cách lạnh lùng rồi lấy từ trong túi ra một chiếc di động màu hồng nhỏ nhắn, dễ thương có điều không đưa lại cho cô mà vẫn nắm chặt trong tay. Số tóc xòa xuống trước trán che đi đôi mắt màu hổ phách, vậy nên Viên Nhuận Chi không thể đoán được cảm xúc của anh, cũng không dám tiến lại gần, đành phải đưa tay ôm lấy chiếc miệng đang nhói đau, đứng tim tại chỗ chờ xem anh định làm gì.

Kỳ Ngôn Tắc từ từ bước lại gần, nhìn thẳng vào cô, lạnh lùng nói: “Viên Nhuận Chi, tôi cảnh cáo cô lần đầu, sau này mong cô hãy chú ý đến hành vi và thân phận của mình. Cô đang làm ngành marketing nội thất chứ không phải phóng viên báo ảnh. Nếu như cô cảm thấy vô cùng hứng thú với ngành đó, vậy đề nghị cô hãy chuyển sang nghề phóng viên chụp ảnh trộm. Sau này còn đề việc tương tự xảy ra, tôi sẽ không chỉ xóa ảnh không thôi đâu mà sẽ trực tiếp đập nát đi cái di động này ra đấy!”

Nói xong, anh liền vứt chiếc di động về phía Viên Nhuận Chi quay người bước về ô tô.

Viên Nhuận Chi căng thẳng bắt lấy chiếc di động, nếu như bất cẩn để rơi xuống đất, thì ba ngàn nhân dân tệ của cô sẽ bay theo khói mây mất. Cô tuyệt đối không để cho chuyện này xảy ra!

Cô đau lòng cảm chiếc di động lau lau trước ngực, may mà đến lúc này nó vẫn bình an vô sự. Ánh mắt bắt giác nhìn thấy khóe miệng Kỳ Ngôn Tắc cũng đang chảy máu, thế là cô liền thét lớn: “Này, Kỳ tổng, miệng anh chảy máu rồi kìa!”

Kỳ Ngôn Tắc bỏ hết ngoài tai, kéo cửa ô tô, ngồi vào ghế lái phụ.

Viên Nhuận Chi cất chiếc di động đi, ngược mắt lên nhìn thấy bóng dáng của anh, khoe miệng bất giác run run phát ra tiếng “hử...”, vị máu tanh tanh tan ra trong miệng, đôi tai cũng theo thế mà đỏ bừng lên.

Bỗng nhiên, Triệu Dạ Quân cảm thấy mình đứng là ngu ngốc nên đưa tay đập nhẹ vào miệng. Trước đó đôi môi của Viên Nhuận Chi cũng chảy máu, khuôn mặt của nha đầu này cũng đang đỏ bừng lên, thảo nào sắc mặt của Kỷ tổng lại sầm sì như vậy, nhất định đang trách bản thân tại sao lại đập môi vào nhau để lại bằng chứng của gian tình. Triệu Dạ Quân ảo não tát nhẹ mình một cái.

“Tiểu Dạ Ca, anh đang làm cái gì đấy?” Viên Nhuận Chi cảm thấy hơi ngán ngại, thực lòng không thể nào chịu nổi, bóp cổ anh một cái rồi trách tội: “Tất cả đều tại anh hết, anh biết rõ em đang ở trên Hậu Sơn làm những gì, tại sao không đích thân đi tìm mà lại bảo anh ta đi tìm chứ? Anh không biết là khó khăn lắm em mới chụp được bức ảnh kia, thế mà bị anh ta xóa mất rồi!”

“Anh bảo cậu ấy đi tìm lúc nào chứ?” Triệu Dạ Quân đích thực là tình ngay lý gian, có oan mà không biết phải kêu thế nào.

Rõ ràng là Kỷ tổng tự mình đòi đi tìm, anh cũng chẳng thể nào ngăn cản mà nói: “Kỷ tổng, anh đừng có tới đó!” Anh nhìn thấy dáng vẻ tức giận đùng đùng của Kỷ tổng, như kiểu nhất định phải lôi cô về mắng cho một trận tội bởi vậy nên đương nhiên không dám nói gì nhiều. Tiếp sau đó, anh đi theo Kỷ tổng lên trên núi tìm một hồi lâu mà không thấy, còn khuôn mặt của Kỷ tổng hiện rõ sự lo lắng, anh cảm thấy có gì đó không ổn. Hai con người này nhất định có điều gì đó ám muội, thế là anh đã đưa ngay ra quyết định, quay lại chỗ đậu xe, lặng lẽ đợi hai người.

Theo kinh nghiệm ngang dọc trên giang hồ nhiều năm nay, sắc mặt Kỷ tổng sầm sì là vậy, nhất định là đang tức giận con nha đầu kia vô cùng.

Anh thật sự khâm phục chiếc đầu ngón nghếch của nha đầu Nhuận Chi, nên cũng đành phải hồ đồ theo, anh tức giận gõ mạnh một phát lên đầu heo của Viên Nhuận Chi rồi nói: “Con nha đầu ngón nghếch, đi về thôi!”

Viên Nhuận Chi bủn rủn môi, đi về phía ô tô.

Lúc về đến công ty đã là giờ tan làm, cùng Kỷ Ngôn Tắc quay về phòng làm việc, không khí cứ quái lạ thế nào ấy. Viên Nhuận Chi không dám ngược mắt lên nhìn đôi môi của Kỷ Ngôn Tắc, chỉ sợ nhìn anh ta thêm chút nào là cô lại mừng tượng lại cảnh tượng ngã lên người anh.

Hôm nay thật sự quá hỗn loạn.

Cô vội vã thu dọn đồ dùng, quay sang nói với anh một câu: “Kỷ tổng, tôi về nhà trước nhé!” Sau đó cô vội vã bước ra khỏi phòng làm việc.

Kỷ Ngôn Tắc nghe thấy giọng nói của cô, hai tay đang thu dọn đồ đạc cũng dừng lại, tay trái ôm lấy vai phải, ra sức nắn bóp, bất giác cau chặt đôi mày. Xem ra bên vai phải của anh phải mất một thời gian khá dài mới có thể bình phục được.

Lúc này, có người gõ cửa phòng làm việc, anh liền ngược mắt lên nhìn thấy Tang Du đang đứng bên ngoài cửa.

Anh liền chào một tiếng: “Tang tổng”.

“Cậu còn chưa tan làm sao?” Tang Du cầm theo một chai rượu xoa bóp, đặt lên bàn, nhìn thấy khoe miệng anh bị thương liền vô cùng hứng thú: “Hả? Cậu em đẹp trai, buổi trưa nay thấy vẫn còn bình thường cơ mà, đi đến Đại học Sư phạm một chuyến, khoe miệng liền bị thương là sao? Xem ra mấy sinh viên nữ bên Đại học Sư phạm còn nhiệt tình, cuồng dại hơn cả bên Đại học H của chúng ta đấy nhỉ. Cậu nhất định phải giữ gìn sức khỏe, thành phố của chúng ta có rất nhiều trường học. Nếu như cứ đến một trường học lại bị thương ở miệng một lần, chị e rằng Bộ Lao động Xã hội nhất định sẽ tính sổ với chị đấy, nói rằng chị ngược đãi nhân viên”.

Kỷ Ngôn Tắc nhoen miệng lên nói: “Nhìn chị cả mặt hừng hừng gió xuân thế, tôi lại cảm thấy người phải chú ý giữ gìn sức khỏe là Thẩm Tiên Phi sư huynh mới đúng!”

Bị Kỷ Ngôn Tắc sư đệ kiểm cáp dưới âm thầm mĩa mai vậy, Tang Du đột nhiên thẹn thùng ra mặt. Nếu như không biết sư đệ từ trước đến nay mồm miệng đều độc địa như thế, nhất định cô sẽ đập cho một cước vào giữa mặt.

Cô khẽ ho vài tiếng, đưa chai rượu xoa bóp ra trước mặt anh rồi nói: “Mồm miệng cậu giữ lại chút đức cho con cháu đi, cẩn thận không mất tiền thưởng cuối năm đấy. À, đây là rượu xoa bóp của Ngô Ký. Hôm nay nghe bên Bộ phận Thi công nói vai phải của cậu bị thương, thật không ngờ vở kịch anh hùng cứu mỹ nhân vẫn còn kéo thêm một phần thương tích đón đau. Đích thực là lần đầu tiên nhìn thấy!” Nói gì thì nói, cô cũng không thể nào để cấp dưới chiếm thế thượng phong về lời nói được.

Kỷ Ngôn Tắc cầm lấy chai rượu xoa bóp đặt vào trong cặp đựng tài liệu rồi mỉm cười nhìn Tang Du: “Cảm ơn chị!”

“Ừm, đi về trước đi, bye...”

“Bye...”

Viên Nhuận Chi quay về căn nhà nhỏ bé của mình, vứt túi sang chiếc ghế sofa gần đó, ngã cả người lên trên giường, vùi mặt vào trong chăn cho tới khi không thể nào thở nổi nữa cô mới lồm cồm chui ra, thần thờ ngồi trên giường.

Không biết tại sao, cả đầu cô lúc này toàn là hình bóng của Kỷ Ngôn Tắc: cảnh tượng cô ngã đè lên người Kỷ Ngôn Tắc rồi Kỷ Ngôn Tắc kéo cô bỏ chạy, cảnh tượng cô đâm sầm vào người anh ta, lại còn hình ảnh anh ta đưa tay gạt vết máu bên khoe miệng cho cô. Những cảnh tượng này lần lượt tái

hiện lại trong đầu cô, khiến cô cảm thấy như sắp sửa bùng nổ hoàn toàn.

Viên Nhuận Chi lại chui vào trong chăn một lần nữa, đập mạnh vào đầu mình mấy phát rồi nói: “y dô, xin mày đấy, liệu có thể đừng nghĩ đến tên biến thái đó được không...”

Nhất định là nụ hôn chết tiệt kia đã khiến cô phiền não đến độ này.

Thế nhưng tại sao anh lại đưa tay lên gạt vết máu bên miệng cho cô, lại còn nhìn cô bằng ánh mắt ấy? Ánh mắt đó cô chỉ thấy xuất hiện trên khuôn mặt của Thẩm Tiên Phi sư huynh, thế nhưng đối tượng của Thẩm sư huynh chính là Tang Du sư tỷ... Lẽ nào cô đã bị ảo giác?

Cô lắc đầu điên cuồng, hôm nay nhất định cô đã bị cảm nắng. Cô bật mạnh khỏi giường, xông thẳng vào nhà vệ sinh, mở vòi nước ra, không ngừng vẩy nước lên mặt, sau đó lại vùi mặt vào trong nước, một hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên.

Cô chống tay lên bệ rửa mặt, nhìn hình ảnh của mình trong gương rồi lẩm bẩm một mình: “Viên Nhuận Chi, nhiệt độ ngoài trời hôm nay quá cao, mình lại phải đi một quãng đường dài như vậy cho nên mình đã cảm nắng, hẳn ta cũng đã cảm nắng, mọi người đều bị cảm nắng, vậy nên mới xuất hiện một loạt các ảo giác đó. Nhất định là như vậy...”

Cô luôn miệng lẩm bẩm hai từ “cảm nắng”. Sau khi tắm xong, cô liền trèo lên giường, ôm lấy chiếc chăn mỏng mùa hè, đầu tranh tư tưởng một hồi lâu rồi mới chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Biến thân

Hôm sau là ngày cuối tuần, lúc Viên Nhuận Chi tỉnh dậy đã là 11 giờ trưa. Cô lười biếng vươn người ưỡn ngực, đang định thức dậy thì nghe thấy tiếng di động vang lên. Cô đưa tay lên dụi mắt, nhìn lên màn hình thì thấy ba chữ Tăng Từ Kiều.

Cô nhắc máy, yếu điệu đáp lời: “Tiểu Kiều...”

“Đã giữa trưa rồi, cậu vẫn còn ngủ sao? Tối qua mình gọi di động cho cậu sao lại không nhắc máy? Làm phí công người ta, khó khăn lắm mới xin được đôi vé ăn buffet miễn phí ở nhà hàng Kim X”. Đầu kia di động vang lên lời căn nhắc của Tăng Từ Kiều. Cô nói do biết rằng Viên Nhuận Chi thích ăn buffet tại nhà hàng Kim X, cô đành phải sử dụng sắc đẹp, xin hai vé ăn buffet miễn phí từ bên Bộ phận Phát hành của Tạp chí. Thế nhưng điều đau lòng nhất chính là, hạn cuối cùng chính là tối qua.

“Tối qua mình ngủ sớm...”

Viên Nhuận Chi bỗng nhiên mất hết hứng thú với vé ăn buffet miễn phí, điều này khiến Tăng Từ Kiều vô cùng ngạc nhiên: “Này, có phải cậu bị ốm không? Có cần phải đến bệnh viện khám không?”

“Mình làm sao có thể bị ốm chứ?” Vừa nhắc tới bệnh viện, Viên Nhuận Chi đột nhiên như bừng tỉnh lại, hoàn toàn không còn chút hiện tượng ngái ngủ nào như trước đó nữa.

Tăng Từ Kiều cứ hể nhắc tới hai chữ “bệnh viện” thì cho dù Viên Nhuận Chi bị ốm thật cũng sẽ lành lặn ngay tức thì. Trong nhận thức của Viên Nhuận Chi thì những nơi ăn thịt người không chữa lại xương như bệnh viện, chỉ có kẻ ngốc mới bước vào. Tăng Từ Kiều mỉm cười hỏi: “Chiều nay cậu có việc gì không? Ra ngoài đi dạo phố đi!”

Viên Nhuận Chi lắc lắc chiếc đầu của mình rồi nói: “Con người đơn cô, cô độc như mình thì làm gì có việc gì chứ? Trưa nay mình mời cậu đi ăn buffet, ngay ở nhà hàng Kim X nhé!”

“Ha ha, mình cảm thấy vinh dự quá, không ngờ con người ki bo như cậu cũng có ngày tình nguyện khao bạn cơ đấy!”

“Thế thì cũng phải xem đối tượng là ai chứ? Mười một rưỡi trưa nay nhé!”

“Ok”.

Viên Nhuận Chi ra khỏi giường, đi thẳng về phía nhà vệ sinh lấy kem đánh răng rồi bắt đầu đánh.

“Hừm...” Cô hoàn toàn quên mất khoe miệng mình đang bị thương, lại đánh răng quá mạnh liệt khiến cho vết thương lại toạc ra. Vết thương bị dính kem đánh răng vị bạc hà nên đau nhói vô cùng.

Cô khẽ cau mày, bất giác nghĩ tới một câu nói đang thịnh hành trên mạng: Đánh răng là một chuyện vui buồn lẫn lộn, bởi vì một tay bạn cầm chiếc cốc (Đồng nghĩa với từ bị kịch), một tay cầm chiếc bàn chải (Đồng nghĩa với từ hy kịch). Thế mà bảo là hy kịch, tại sao giờ mình toàn thấy bi kịch thôi?

Viên Nhuận Chi càng nghĩ càng thấy bản thân xui xẻo. Đã đập phải chiếc miệng độc địa, ghê gớm của Kỳ Ngôn Tắc nên cô phải thanh tẩy cho thật kỹ càng, tiêu trừ độc tố. Nghĩ vậy, cô liền mạnh tay chải răng hơn trước đó.

“Phở”. Cô nhổ mạnh đám bọt kem đánh răng ra, rồi vội vàng rửa mặt.

Đứng trước tấm gương, cô nhìn thấy khoe miệng không ngừng tuôn máu, trong lòng cảm thấy nổi thê lương khó diễn tả bằng lời. Vốn dĩ bản thân cô trông đã rất bình thường rồi, bây giờ lại càng thêm xấu hơn, đoán chắc bọn đàn ông vừa nhìn thấy cô là chạy mất dép. Phơi chiếc khăn mặt lên dây, cô đưa tay vuốt mái tóc tổ quạ được các nhà thiết kế tóc gọi là mẫu tóc dành cho người lười. Hầy, cũng chỉ có mái tóc dài này là còn có đủ tư cách để ra đường gặp người khác thôi.

Ra khỏi nhà vệ sinh, cô thay một chiếc áo phông cùng chiếc quần soóc bò ngắn, đeo chiếc ba lô rồi rời khỏi nhà.

Tầng Từ Kiều vừa nhìn thấy Viên Nhuận Chi liền kinh ngạc nói: “y da, mình thắc mắc tại sao giọng cậu nghe lại kì quái như vậy, thì ra khoe miệng bị rách. Sao lại ra nông nổi này?”

“Hầy, gãi vào bãi phân chó sau đó trượt chân ngã ra mặt đất”. Viên Nhuận Chi trả lời một cách bình thản, tự nhiên, chứ thật ra vì chuyện này cô đã lẫn lộn, trần trọc trong chần một thời gian khá lâu.

“Ừm, đoán chắc cậu cũng chỉ có thể gãi bãi phân chó rồi ngã lăn ra đường mà thôi”. Tầng Từ Kiều bất giác lên tiếng.

Viên Nhuận Chi chán nản lườm cô bạn thân.

Khi đến nhà hàng buffet Kim X, hai người tìm chỗ gần cửa sổ rồi ngồi xuống.

Vừa mới ăn được một lát cá hồi, Viên Nhuận Chi đã ngược đầu lên hỏi Tầng Từ Kiều: “Tiểu Kiều, giả dụ một người đàn ông không có việc gì cũng thích mĩa mai, khinh thị cậu, còn ngược đãi cậu cả ngày không khác gì lao động chân tay, cậu cảm thấy tên đàn ông đó có khả năng thích mình không?”

“Trừ phi mình bại não rồi mới cảm thấy người đàn ông đó thích mình!” Tầng Từ Kiều chẳng suy nghĩ nhiều đưa ngay ra câu trả lời.

“Cũng đúng...”. Viên Nhuận Chi nghe thấy được đáp án, thờ phào nhẹ nhõm, đích thực là cô đã bại não rồi, tại sao lại có thể tưởng rằng tên khốn đó thích cô chứ?

Tầng Từ Kiều nhìn cô bằng ánh mắt đầy nghi hoặc, sau đó dùng chiếc đĩa chỉ vào mũi cô nói: “Viên Nhuận Chi, hình như cậu đang giấu mình việc gì đó. Theo kinh nghiệm bản thân, trừ phi sếp lớn Tang Du của cậu đột nhiên biến đổi giới tính, còn không người đàn ông mà cậu nói khi này chỉ có khả năng duy nhất chính là Kỳ sư huynh. Nói mau, rốt cuộc giữa cậu với sư huynh đã xảy ra gian tình gì? Tại sao đột nhiên cậu lại có suy nghĩ đó?”

“Kỳ sư huynh? Cậu nhất thiết phải gọi tên đàn ông biến thái đó là sư huynh trước mặt mình hay sao?” Viên Nhuận Chi lấy son môi ra đánh, sau đó đem câu chuyện ngày hôm qua bắt đầu vấp vào đá rồi dề lên người Kỳ Ngôn Tắc trên núi Hậu Sơn cho Tầng Từ Kiều nghe.

Tầng Từ Kiều nghe xong, đặt dao đĩa xuống, ôm lấy miệng rồi bật cười thành tiếng: “Viên Nhuận Chi, bãi phân chó cậu đập phải cũng thorn quá đấy, không những thorn lòng mà còn không thiệt thòi chút nào. Kỳ sư huynh chính là một trong ba người đứng đầu bảng xếp hạng nam sinh đẹp nhất Đại học H của chúng ta trước đây đấy. Có biết bao thiếu nữ khao khát được hôn lên bờ môi quyến rũ của sư huynh. Cậu đừng có chiếm được món hời rồi giả vờ nét na nữa. Thế nào rồi? Mùi vị chiếc hôn của Kỳ sư huynh có động hôn thất kinh hay không?”

Viên Nhuận Chi trợn to mắt lên, liên hồi biện giải: “Cậu đừng có như vậy được không? Mình đang than khổ cùng cậu đấy. Cậu đã không an ủi người ta thì thôi lại còn xát muối lên vết thương nữa. Ai thèm khát chiếc hôn của hần chứ, con người hần ta, mồm miệng độc địa là thế, sau khi hôn xong không khéo mình trúng độc hồng miệng thì có kìa cũng chẳng còn mồm nữa đâu. Vì chiếc hôn xui xẻo đó, cậu có biết mình đã ảo não mất bao lâu không? Thứ hai tuần sau đến công ty còn chưa biết phải đối mặt với hần thế nào đây”. Cô vừa than thở, vừa xiên mạnh chiếc nĩa lên miếng cá hồi, sau đó cho vào miệng.

Tầng Từ Kiều ngừng cười, đột nhiên nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm nghị rồi nói: “Thật ra, việc Kỳ sư huynh thích cậu cũng không phải không có khả năng đâu. Hồi còn học đại học, cậu cũng biết đấy, nữ sinh hẹn hò cùng sư huynh thì nhiều nhưng lại không lâu. Hồi đó, bọn mình còn đoán mò phải chăng là do vụ chiếc quần sịp đó, cho nên sư huynh không thể nào quên cậu được, dần dần mất hết hứng thú với những người con gái khác. Hơn nữa cậu cũng đừng quên, sau đó cậu đã làm biết bao chuyện khuất tất gây khó khăn cho sư huynh cả một thời đại học, có muốn quên đi cũng rất khó”.

“Cái gì mà biết bao chuyện khuất tất gây khó khăn cho hần? Làm hỏng van lốp xe đạp của hần thì khuất tất sao? Ai bảo hần suốt ngày lượn chiếc xe đạp cũ nát đó đi khắp nơi rao bán phong tình chứ?”

“Này, trường đại học rộng như vậy, kí túc xá, giảng đường, nhà ăn đều không phải nằm trên cùng một con đường, mà ở những nơi khác biệt. Dùng xe đạp đi lại giữa những nơi đấy mà bị gọi là rao bán phong tình sao? Hơn nữa, sau khi cậu vào làm việc tại Tập đoàn Tang thị, mình nghe nói, sư huynh bỏ công việc lương cao trước đó để gia nhập vào ngành marketing nội thất, chỉ có điều đầu quân cho tập đoàn cạnh tranh ác liệt nhất với Tang thị mà thôi. Còn nữa...”

Viên Nhuận Chi đưa tay lên ra hiệu cho Tầng Từ Kiều đừng nói nữa: “Im lặng, im lặng, cầu xin cậu đừng có nói mãi như thế, mình không chịu nổi nữa đâu. Hần ta từ bỏ công việc lương cao để gia nhập ngành marketing nội thất chỉ có thể cho thấy rõ đầu óc hần ta có vấn đề. Trừ phi Tây Hồ cạn nước,

tháp Lôi Phong sụp đổ, nếu không những gì cậu nói đều không thể xảy ra được”.

“Tháp Lôi Phong vốn đã sụp một lần rồi!” Tăng Tử Kiêu nhún vai đầy hứng khởi. “Nếu như đã không thể nào, tại sao ban đầu cậu còn hỏi mình câu đó?”

“Là mình bị bại não được chưa?” Viên Nhuận Chi chán nản chống tay lên trán. “Này, Tiểu Kiêu, thôi bỏ đi, cậu cũng đừng an ủi mình nữa, cậu hãy cố gắng ăn thật nhiều vào, nếu không là lỗ to đấy, lại còn mất thêm 15 % phí dịch vụ cho nhân viên nữa”.

“Rõ ràng là mình đã ăn nhiều hơn cậu. Kể từ khi vào đây đến giờ, cậu chỉ toàn uống rượu vang, rồi ăn được vài miếng cá hồi”.

“Mình sang bên kia xem còn thứ gì ngon không”. Viên Nhuận Chi vội vã cầm theo thìa đĩa tiến về chỗ đặt cá hồi.

Vừa mới nhắc người dậy, cô đang định rời khỏi chỗ ngồi thì liền nhìn thấy bóng hình quen thuộc ở chỗ không xa, thấy anh đang mỉm cười, lịch sự kéo ghế cho cô gái mặc đồ tây bên cạnh.

Là Kỳ Vũ Ngang.

Hôm nay, anh mặc chiếc áo sơ mi màu tím nhạt cùng chiếc quần âu màu nâu, tạo nên cảm giác nho nhã, tuấn tú khó diễn tả bằng lời. Chi cần nhìn ánh mắt, thần thái khi nói chuyện của người phụ nữ cạnh bên là biết quan hệ giữa hai người không hề tầm thường.

Hầy, chẳng qua chỉ là 11 con số đơn giản, vậy mà cô lại còn chờ trông, mong mỏi. Đàn ông tốt trên thế gian này vốn dĩ đã tuyệt chủng hết rồi, đã bao lần chịu tổn thương, cô nên sớm đoạn tuyệt cùng tình yêu.

“Há? Sao cậu vẫn còn đứng chờ người ra đây thế?” Tăng Tử Kiêu cảm thấy kì lạ, lại nhìn thấy Viên Nhuận Chi đang đưa mắt về phía trung tâm nhà hàng. Theo ánh mắt của Viên Nhuận Chi, Tăng Tử Kiêu cũng quay người lại nhìn theo, bất ngờ nhìn thấy Kỳ Vũ Ngang của Tập đoàn Thiên Vũ. Cùng lúc đó, Kỳ Vũ Ngang cũng nhìn về phía họ, thấy Viên Nhuận Chi. Trước tiên, anh ngáy người trong giây lát, sau đó mỉm cười, đưa cao ly rượu vang về phía cô.

Viên Nhuận Chi cũng khẽ gạt đầu tạ lễ, mỉm cười cầm theo chiếc đĩa đi theo vị trí từng bàn tiến về chỗ để thức ăn, sau đó lấy một số món ăn rồi quay người về chỗ ngồi. Tiếp đó, Viên Nhuận Chi bắt đầu vui mặt vào ăn điên cuồng.

Tăng Tử Kiêu bất giác gắng hỏi: “Cậu quen Kỳ Vũ Ngang sao?”

Nghe thấy ba từ “Kỳ Vũ Ngang” từ miệng của Tăng Tử Kiêu, Viên Nhuận Chi ngước đầu lên đầy kinh ngạc rồi hỏi: “Cậu cũng quen anh ấy sao?”

“Tập chí chỗ mình vì muốn thu hút nhiều độc giả nữ giới, nên có một kì đã mời anh ấy làm nhân vật trang bìa đấy!” Tăng Tử Kiêu châm một điếu thuốc.

Viên Nhuận Chi liền nói: “Anh ấy là một khách hàng của công ty mình. Hôm qua khi mang sản phẩm mẫu sang, mình đã làm quen”.

“Anh ấy chính là cháu đích tôn của Kỳ đại lão gia, Chủ tịch Hội đồng Quản trị Tập đoàn Thiên Vũ. Nói theo cách khác, anh ấy chính là người tiếp nhận Tập đoàn Thiên Vũ sau này. Người ngồi bên cạnh anh ấy lúc này chính là vị hôn thê, tên là Tạ gì đó, mình quên mất rồi”.

“Vị hôn thê?” Viên Nhuận Chi vất vả nuốt hết số thức ăn trong miệng, chẳng hiểu tại sao đột nhiên lại cảm thấy thức ăn của nhà hàng hôm nay sao khó nuốt đến vậy.

Tăng Tử Kiêu hít một hơi thuốc, vẩy tàn thuốc rồi nói: “Ừm, nghe nói không lâu nữa sẽ kết hôn”.

“Ừm, hai người họ cũng xứng đôi vừa lứa thật”.

“Cũng bình thường thôi”.

Sau một hồi nói chuyện, Viên Nhuận Chi liều mạng ăn hết số thức ăn trong đĩa.

Tăng Tử Kiêu nhìn thấy bộ dạng chỉ hận không thể nuốt hết được số thức ăn trong nhà hàng này, chán nản trợn trừng mắt lên. Không biết bao lâu sau, Viên Nhuận Chi mới kêu là ăn no, hai người liền đứng dậy ra quầy thu ngân thanh toán. Viên Nhuận Chi lại đưa mắt nhìn về phía trung tâm nhà hàng, Kỳ Vũ Ngang cùng vị hôn thê không biết đã rời khỏi đây từ lúc nào?

Cô bủn bủn môi, đi về phía quầy thu tiền.

Đến quầy thu tiền, nhân viên thu ngân liền nói: “Có vị tiên sinh đã trả tiền thay cho cô rồi!”

Viên Nhuận Chi khó lòng tin vào tai mình: “Làm gì có chuyện ấy? Có phải cô đã nhận nhầm người không?”

Nhân viên thu ngân mỉm cười nói: “Hai vị lúc nãy ngồi ở bàn năm cạnh cửa sổ đúng không?”

Viên Nhuận Chi gật gật đầu.

Nhân viên thu ngân liền khẳng định thêm lần nữa: “Vậy thì không thể nào nhầm được”.

“Có phải là vị tiên sinh ngồi ở khu vực cho phép hút thuốc ở trung tâm nhà hàng đã thanh toán thay cho chúng tôi?” Tăng Tử Kiêu chỉ về vị trí trung tâm nhà hàng mà khi nãy Kỳ Vũ Ngang ngồi.

“Đúng vậy, chính là một vị tiên sinh đã ngồi ở khu vực đấy!”

“Cảm ơn cô nhiều!” Tăng Tử Kiêu nhìn nhân viên thu ngân mỉm cười, sau đó kéo Viên Nhuận Chi mặt mày ngờ nghệch, ngu ngơ rời khỏi nhà hàng. Khi bước ra khỏi nhà hàng, Tăng Tử Kiêu đưa mắt nhìn về mặt ngây ngô, thần thờ của Viên Nhuận Chi rồi nói: “Kỳ Vũ Ngang không phải là một đối tượng hèn hờ lí tưởng đâu. Có rất nhiều tin đồn về anh ta, cậu đừng có choáng ngợp trước vẻ ngoài đó, mau chóng bỏ ngay suy nghĩ đó đi!”

“Tiểu Kiêu, cậu đang nói gì thế?” Viên Nhuận Chi định thần lại.

“Cậu ấy à, chỉ cần có tâm tư gì là hiện rõ cả trên mặt rồi!”

“Mình mới chỉ gặp anh ấy có một lần, hơn nữa, còn là khách hàng của công ty, mình sao có thể có ý gì với anh ấy được...” Viên Nhuận Chi khẽ khàng phản bác.

Những ngày cuối tuần, cô tiếp tục nghỉ ngơi, Viên Nhuận Chi lại bị Tăng Tử Kiêu lôi ra khỏi nhà, tiếp tục dạo phố mua sắm. Mỗi một lần Tăng Tử Kiêu kéo cô ra ngoài “đốt tiền”, Viên Nhuận Chi liền biết ngay Tăng Tử Kiêu lại bị ông chồng “ca ca” kia làm tổn thương gì đó.

Tăng Tử Kiêu trước kia được nhà họ Tăng nhận nuôi, trên danh nghĩa là anh em cùng Tăng Tử Ngao. Từ nhỏ Tăng Tử Kiêu đã hâm mộ Tăng sư huynh, sau đó lại kết hôn theo mệnh lệnh của mẫu thân. Thế nhưng Tăng sư huynh vẫn đối xử với cô chẳng khác nào em gái bởi vì mối quan hệ anh em trước kia. Cho nên Viên Nhuận Chi rất ít khi nhắc tới cuộc hôn nhân của Tăng Tử Kiêu để tránh khiến cho cô bạn càng thêm đau lòng.

Tăng Tử Kiêu trông rất xinh đẹp, thân hình quyến rũ, cho dù mặc trên người trang phục gì trông cũng rất xinh xắn. Viên Nhuận Chi đi theo Tăng Tử Kiêu dạo phố mua sắm, nhìn thấy cô bạn mặc y phục không ngừng tạo dáng, nên bất giác cũng động lòng. Thế nhưng mỗi khi nhìn thấy bảng giá xuất hiện từ bốn đến năm chữ số, là cả người cô lại co giật liên tục.

Bà nhà nó, chẳng phải có vài mảnh vải ghép vào là thành bộ quần áo sao? Tại sao lại có thể đắt thế được? Lần trước, sau khi bị Tăng Tử Kiêu thúc giục, xúi bẩy, Viên Nhuận Chi đã bỏ ra gần một ngàn đồng để mua chiếc áo phông, chưa mặc được bao lâu đã phải vứt đi. Nếu như là chiếc áo phông có mười mấy đồng đang mặc trên người thì cho dù bỏ đi, ít nhất cô cũng không đau lòng đến mức mất ngủ mấy đêm liền.

Tăng Tử Kiêu đưa mắt nhìn Viên Nhuận Chi, biết ngay tính keo kiệt của cô lại bắt đầu phát tác, thế là liền nhét chiếc váy tây màu xanh lam nhạt in hoa vào tay cô nói: “Lúc nào mình cũng thấy cậu mặc áo phông, quần bò, giày thể thao, mắt khẩu vị vô cùng. Cậu mà cứ như thế này mãi, đừng nói là đàn ông, ngay đến con thú nuôi được người ta dắt trên đường phố cũng chẳng thèm nhìn cậu lấy một lần”.

Viên Nhuận Chi kêu gào: “Cậu đừng có trù ẻo mình như thế?” Tăng Tử Kiêu lần nào cũng một câu chọc thẳng vào nỗi đau của cô, không chỉ đau ngoài da mà còn nhói trong tim.

Viên Nhuận Chi cầm chiếc váy tây lên xem, cảm thấy thật sự rất đẹp nhưng khi lật ra xem giá tiền, khuôn mặt cô nhanh chóng sầm lại: “Mẹ kiếp, hai ngàn tám! Cậu có nhầm không đấy?”

“Hai ngàn tám đối với cậu là cái quái gì, đem số tiền xu cậu tích lũy ra mà đếm, chắc chắn đủ mua hai chiếc thế này. Mau cút vào trong thay đồ đi!” Tăng Tử Kiêu không hề do dự đẩy cô vào trong buồng thay đồ bằng được.

Cách một tấm rèm, Viên Nhuận Chi vừa thay y phục vừa nói chuyện cùng Tăng Tử Kiêu: “Đừng có si nục số tiền xu của mình, tất cả bọn chúng đều quan trọng như tính mạng của mình đấy!”

“Tính mạng cái đầu cậu! Nếu như không phải cậu biến thái tới mức độ tích lũy tiền xu đó thì cũng chẳng biến thành bộ dạng như bây giờ. Đàn ông tốt hay xấu có thể dùng đồng xu để đo lường được không?”

Viên Nhuận Chi chu miệng ra, không nói thêm gì.

Cô có thói quen tiết kiệm tiền xu, bởi vì trước kia di đã từng nói với cô rằng, nếu như một người đàn ông có thể cho cô tích lũy không ngừng một ngàn đồng xu thì đó chính là người đàn ông có thể kết hôn được. Thế nhưng kể từ kì thứ nhất khi vào đại học, chưa từng có người đàn ông nào có thể chờ cô tiết kiệm đủ một ngàn đồng xu. Cũng có vài người gần đạt được thành tích một ngàn đồng nhưng vào giây phút cuối cùng tất cả lại về mức không, tất cả đều vì phản bội...

Cô ngắm nghía một hồi rồi mới bước ra khỏi phòng thay đồ.

Tăng Tử Kiêu trực tiếp ra lệnh cho cô: “Mua đi!”

“Nhưng mà đắt quá! Mình không nỡ bỏ số tiền này ra”.

“Mình không muốn sỏi, mình chỉ muốn cừu thôi...”

“Cậu cầm miếng lại. Thẻ ngân hàng đâu, đưa ra đây, mình sẽ quẹt thẻ giúp cậu!”

“Cậu đừng có như thế! Tại sao không dùng thẻ của cậu ấy!”

“Phí lỗi, nếu như dùng thẻ của mình thì có cần thiết phải nói nhiều với cậu như vậy không? Đưa đây!” Tăng Tử Kiều không muốn nói nhiều với cô nữa, trực tiếp tóm lấy chiếc túi của cô, lấy ví tiền ra, tìm một hồi, chỉ thấy một chiếc debit card xấu xấu bẩn bẩn. Tăng Tử Kiều nhìn Viên Nhuận Chi bằng ánh mắt khinh bỉ, đã bao năm trôi qua rồi mà vẫn chẳng thay đổi gì cả, ngay cả thẻ tín dụng cũng là chiếc debit card đã dùng từ hồi còn học đại học. “Cậu đúng là tự tạo nghiệt mà, làm một thẻ tín dụng mới thì sẽ chết sao?”

“Làm thẻ tín dụng làm gì chứ? Đến lúc tiêu tiền lại thuận lợi như nước chảy mây trôi, nếu như không nhớ hồi khoản, lại còn bị phát tiền nữa, tiền bạc quý giá lắm ơi!”

“Đúng là bó cánh với cậu”

Cuối cùng dưới sự ép buộc của Tăng Tử Kiều, Viên Nhuận Chi đành nuốt máu và nước mắt mua chiếc váy tây trị giá hai ngàn tám kìa. Sau khi dùng Thẻ hội viên của Tăng Tử Kiều được giảm 10 % vẫn phải mất đi hai ngàn năm trăm hai mươi đồng. Sau đó, cô còn bị lôi đi mua đôi giày cao gót lấp lánh, lại “bay” mất mấy trăm đồng nữa.

Cứ nghĩ tới việc vừa mới đây đã tiêu hết gần ba ngàn đồng, nỗi đau này chẳng khác nào dùng dao cắt từng miếng thịt trên người cô xuống. Cô đứng trong thang máy của Trung tâm thương mại, nhìn vào mấy người phụ nữ ăn mặc trang điểm lòe loẹt, khoa trương nhưng bên cạnh, ai nấy cũng có một người đàn ông trông rất thành đạt. Bà nhà nó! Cô cũng đâu phải dạng sút môi lỗi rốn, tại sao ông trời lại đối xử với cô như vậy chứ?

Cô quay đầu sang nói với Tăng Tử Kiều một cách kiên định lạ thường: “Tiểu Kiều, không phải cậu có một lô quần áo cao cấp không mặc đến sao? Tặng tất cả cho mình đi. Ngoại trừ phần ngực có chút khác biệt ra, tất cả các điểm khác mình thấy đều OK hết. Mình không ngại mặc lại quần áo hay giày cao gót cậu đã dùng đâu. Ngược lại, mình còn cảm thấy những trang phục ấy được cậu mặc qua nên đã tăng thêm một phần giá trị đấy. Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân mà! Cho nên mình quyết định phải thay đổi lại cách ăn mặc của bản thân”.

Cô đưa tay lên làm một dáng vẻ đáng yêu, dễ thương. Nếu như không phải nhìn thấy mấy người phụ nữ trước mặt, cô thật sự chẳng nghĩ thoáng được thế này.

Tăng Tử Kiều đi ra khỏi thang máy, cho dù có đi đôi giày cao gót đến hai mươi phân cô cũng chưa bao giờ vấp ngã. Có điều vì một đoạn hội thoại dài bày tỏ thành ý “lãnh ngộ cách mạng triệt để” của Viên Nhuận Chi, mà dù chỉ đang đi đôi giày cao có năm phân, cô cũng bắt cần trợ chân.

Cảnh đêm rực rỡ trong thành phố tạo ra vẻ đẹp khó diễn tả bằng lời.

Với lời đề nghị của Tăng Tử Kiều, hai người liền tới một Trung tâm vui chơi gần đó, ngồi một vòng ngựa gỗ. Trong các bộ phim Hàn Quốc, đu quay ngựa gỗ vĩnh viễn là nơi thăng hoa tình cảm của những đôi nam nữ yêu nhau, thế nhưng bây giờ chỉ có hai người phụ nữ ngốc nghếch, hăm đờ ngồi đó mà thôi.

Viên Nhuận Chi vô duyên vô cớ cảm thấy bức bối, đã 25 tuổi rồi, cũng hẹn hò cùng mấy người đàn ông, sau cùng đều bị phản bội, cho nên đến tận bây giờ cô vẫn còn đơn độc, cô liêu. Đúng là bị kịch thế thảm!

Cô uống một ngụm bia, quay đầu sang hỏi Tăng Tử Kiều: “À, Tiểu Kiều, cậu nói mình có nên đến Trung tâm môi giới hôn nhân tìm ông xã không? Dù gì tìm người đàn ông thế nào cũng sẽ phản bội, chi bằng chọn đại một người, sau đó đám cưới chớp nhoáng, chẳng cần phải yêu đương hẹn hò nhiều làm gì cho mệt. Chi cần là người đàn ông có thể cho mình cuộc sống vật chất mà mình mong muốn, thoải mái được nhu cầu tinh thần của mình là đủ”.

Có lẽ đây là do men rượu, khuôn mặt của Tăng Tử Kiều đỏ ửng lên, ngồi trên ngựa gỗ ngẩn ngơ nói: “Hãy, chuyện riêng của mình còn loạn cào cào lên, chẳng thể nào góp ý với cậu được. Nếu như cậu muốn thử thì có sao đâu?”

Câu nói của Tăng Tử Kiều đã châm lên ngọn lửa hi vọng trong Viên Nhuận Chi.

Hai người không ngừng ngồi chơi trên ngựa gỗ, mãi cho tới khi Trung tâm vui chơi vắng tanh mới chịu rời đi. Khi trở về căn nhà của mình, Viên Nhuận Chi vừa đặt người lên giường là ngủ ngay.

Sáng sớm ngày thứ Hai, tiếng chuông di động vang lên rất lâu, cô mới rút đầu ra khỏi chăn, lại tiếp tục lăn lộn trên giường một hồi lâu. Khi chuông di động reo đến lần thứ n, cô mới vớt chăn sang một bên nhảy bật ra khỏi giường, nhìn thời gian trên di động, đã tám rưỡi. Khóe miệng cô co giật liên hồi.

Không ngờ cô lại ngủ nướng chẳng khác gì một con heo, chuông báo thức của di động cũng không thể nào gọi cô tỉnh dậy nổi. Cô vội vã rời khỏi giường, xông vào buồng tắm, quyết định tắm nhanh vài phút, rồi đánh răng rửa mặt. Nếu như đi làm muộn, tiền thưởng chuyên cần tháng này sẽ “bay” mất ngay. Một nhân viên tốt vì tiền thưởng mà không bao giờ đi muộn về sớm, làm sao có thể để vết nhơ trong lí lịch được?

Sau khi tắm xong, cô liền nhìn hai chiếc túi được đặt cạnh giường, hít một hơi thật sâu. Vì đàn ông, cô quyết định liều mình xông tới. Cô lấy chiếc váy hai ngàn tám trăm tệ cùng với đôi giày cao gót lấp la lấp lánh ra khỏi túi, mặc lên người, sau đó vợ lấy chiếc túi, vội vã ra khỏi cửa. Đáng tiếc là ông trời không chiều lòng người, vào lúc Viên Nhuận Chi vội đến công ty thì đã là chín giờ năm phút, ghi lại lần đi muộn đầu tiên trong hai năm trở lại đây của cô.

Thật đúng là tự tạo nghiệt mà! Lớn đến tuổi này, cô mới chỉ đi giày cao gót có hai lần, nếu như không phải hôm nay đi đôi giày lấp la lấp lánh kia thì cô đã không đi làm muộn rồi. Thôi bỏ đi, vì mục tiêu đạt tiêu chuẩn của phụ nữ, vì cậu được anh chồng vàng, một tháng tiền thưởng chuyên cần cũng chẳng là gì hết!

Cô lật quệt đôi giày cao gót, khó khăn lết khỏi thang máy. Hai cô lễ tân nhìn thấy liền tròn mắt lên, kinh ngạc tới mức không nói được lời nào.

Cô bước vào Bộ phận Thị trường liền nhận được tiếng xì xào bàn tán của đồng nghiệp. Lưu Tiến Tiền nói: “Ồ, tiểu bá vương chuyên cần của công ty ta hôm nay lại đi muộn, trời sắp sửa đổ mưa lớn rồi. Trời ơi, nhìn xem đây là ai này? Có phải là tiểu thư Chi Chi của chúng ta đây không?”

Những người khác cũng nhanh chóng tham gia vào trận “buôn bán” này.

“Viên Nhuận Chi, không ngờ em lại mặc váy đi giày cao gót sao? Mặt trời chắc mọc từ hướng Tây rồi”.

“Trông cũng có mùi vị của phụ nữ ra phết”.

“ý da, Chi Chi à, em ăn mặc thế này làm sao mà chạy ra công trường được? Kỹ tổng muốn em làm công tác chuyển đồ thì phải làm sao?”

Viên Nhuận Chi đỏ ửng đôi má, ấp a ấp úng nói: “Ai nói là em phải bê đồ đạc nào? Đừng có trù ẻo em! Em mặc như thế nào thì đã sao chứ? Thân phận của em hiện nay là Trợ lý Giám đốc Bộ phận Thị trường chứ không phải cừu vạn”.

Mấy người đàn ông ở Bộ phận Thị trường này đúng là thô tục quá! Chẳng biết thưởng thức cái đẹp gì cả!

“Mấy người này đúng là thô kệch, ngớ ngẩn! Bộ phận Thị trường của chúng ta hiếm khi có một mỹ nữ thế này, lẽ nào cứ để các bộ phận khác vượt trội mãi hay sao?” Hạ Nguyệt Cúc bước tới bên cạnh Viên Nhuận Chi, vuốt lại mái tóc dài hơi xoắn, hơi loạn của cô, rồi cười nói: “Đừng nghe mấy lời nói ngớ ngẩn của bọn họ, em mặc thế này trông rất đẹp!” Đột nhiên, chị nhìn vào vết thương bên cạnh miệng của Viên Nhuận Chi, kinh ngạc nói: “Hả? Chi Chi à, miệng em sao thế hả? Bị nóng trong người sao? Trông nghiêm trọng quá, phải uống nhiều trà hoa cúc hoặc trà hoa kim ngân vào!”

Viên Nhuận Chi chán nản, khước miệng co giật liên hồi, trong lòng không ngừng kêu than: “Chị Hạ à chị Hạ, mấy người khác đều không chú ý tới, sao mắt chị lại tinh đến vậy chứ?”

Không biết ai đột nhiên nhảy ra, hét lớn tiếng, sau đó lại khề khằng nói: “Mọi người có để ý hay không? Khóe miệng của Kỹ tổng cũng có vết tương tự đây...”. Từ “đấy” sau cùng được kéo rất dài, ý nghĩa đa dạng vô cùng. Lần này, cả Bộ phận Thị trường chẳng khác nào cái chợ vỡ, ai nấy đều hét: “Có gian tình rồi!”

Viên Nhuận Chi đỏ bừng cả mặt, cầm chiếc ba lô trên tay, rồi ném thẳng về phía tên lảm nhảm kia. Ai ngờ người ta vừa tránh ra, chiếc túi đó đã đập thẳng vào người Kỹ Ngôn Tắc vừa mới bước vào.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong Bộ phận Thị trường đều im bật, ai nấy đều cúi đầu đi về chỗ ngồi của mình, làm việc chăm chú.

Viên Nhuận Chi đứng im ở giữa trung tâm căn phòng, không tiến lên cũng không lùi xuống. Kỹ Ngôn Tắc thì mặt mày sầm đen lại. Cô mím chặt môi, mặt mày ủ rũ, nhẹ nhàng bước vài bước lại gần chỗ anh, cúi người xuống nhặt chiếc túi của mình lên.

Kỹ Ngôn Tắc khề ho một tiếng, vòng qua chỗ Viên Nhuận Chi rồi đi thẳng vào trong phòng làm việc của mình.

Sắc mặt lạnh lùng của Kỹ Ngôn Tắc khiến cho Viên Nhuận Chi bất giác cầu nguyện trong lòng: Hôm nay xin anh đừng bắt cô phải đi bê vác đồ đạc, nếu không cô nhất định chết ngay trước mặt.

Cô quay đầu lại lờ mờ tên tội phạm gây nên tội ác kia, sau đó ôm chiếc ba lô, chậm rãi bước vào phòng làm việc.

“Tôi xin lỗi, Kỹ tổng, tôi không hề có ý đâm vào người anh đâu!” Viên Nhuận Chi vừa bước vào cửa đã cười gượng mấy tiếng.

Tục ngữ có câu rất hay: Không ai đánh người tươi tắn!

Cô không những mỉm cười mà còn biết sai hối cải.

Kỹ Ngôn Tắc ngược lên nhìn cô lạnh nhạt, đầu tóc cô không còn cuộn thành một cục trên đầu mà buông xõa hai bên vai. Thân hình cô cũng rất đẹp, thanh thanh cao ráo, chiếc váy màu xanh nhạt in hoa mặc lên người cô vừa như in, bớt chút cảm giác “bất nam bất nữ”, giới tính không rõ trước kia, thay vào đó là nét quyến rũ của người phụ nữ đã trưởng thành, đặc biệt là động tác vén tóc của cô, vô cùng quyến rũ.

Đầu óc cô cuối cùng cũng đã tiến hóa rồi, biết được phải mặc trang phục như thế nào mới đẹp.

“Không có gì cả!” Thu ánh mắt lại, anh tiếp tục lật giở đồng tài liệu trong tay.

Trước thái độ lạnh nhạt của Kỹ Ngôn Tắc, Viên Nhuận Chi vui mừng thề lười, may mà, anh ta không hề mắng mỏ cô.

Cô quay người, đang định nhẹ nhàng bước về chiếc bàn máy tính cũ kỹ của mình, không ngờ sau lưng lại vang lên giọng nói đồng dạng của anh: “Khi đi giày cao gót, chú ý phải giữ thăng bằng cho cơ thể, cô đi đứng như thế này rất dễ bị trật chân đấy!”

Cô vô cùng kinh ngạc, quay đầu lại, nhìn thấy Kỹ Ngôn Tắc vẫn giữ nguyên dáng vẻ vui đầu xem tài liệu khi nãy.

Anh ta là Nhị Lang Thần sao? Trên trán có mọc thêm con mắt nữa? Tại sao có thể nhìn thấy cô đi lại như thế nào?

Có điều cô rất cảm kích trước lời nhắc nhở của anh ta, thế là dựng thẳng người lên, khề cật tiếng nói: “Cảm ơn anh!”

Kỷ Ngôn Tắc ngẩng đầu lên, đôi môi mông mnh, quyn rũ của anh khề nhovn lên nói: “Cô không cần phải cảm ơn tôi, Tang tổng đã trả lại bản đề án kế hoạch dã ngoại tập huấn ba ngày được phê chuẩn cho tôi rồi. Thành tích lần tập huấn này sẽ được cộng vào thành tích doanh thu chia trung bình. Nếu như cô bất cẩn để trọ chân, đến thứ Sáu này phải đi tập huấn, không vượt được yêu cầu, thì sẽ nhận được sự cảnh cáo thích đáng đấy. Chắc hẳn cô hiểu rõ được hàm ý của cụm từ “sự cảnh cáo thích đáng” đúng không?”

Cái được gọi là “sự cảnh cáo thích đáng” chính là sự giảm trừ tiền thưởng.

Hình như bây giờ tất cả mọi người đều nắm được điểm chí mạng của cô rồi thì phải?

Viên Nhuận Chi nhìn Kỷ Ngôn Tắc, mỉm cười tí mắt, sau đó lại nhếch mày lên! Không ngờ tên biến thái này lại lấy tiền thưởng ra hù dọa cô! Khỏe miệng đã rách rồi mà vẫn chết không chịu thay đổi, nói năng ác độc thế không biết!

Cô khoanh hai tay trước ngực, hất chiếc cằm nhọn của mình lên cao rồi nói: “Ừm, tôi biết thừa là đến lúc đó có người chờ xem tôi gây trò cười. Đáng tiếc là, người đó dường như đã đi sai một bước, bởi vì biệt hiệu của tôi chính là tam nương liêu mạng! Cho nên, cái khôn kiếp được gọi là “sự trừng phạt thích đáng” kia hoàn toàn chẳng thể nào gây ảnh hưởng gì đến tôi hết!”

“Được, tôi đại diện cho Tang tổng chờ đợi biểu hiện xuất sắc của cô vào đợt tập huấn sắp tới.” Khỏe miệng của Kỷ Ngôn Tắc không kìm lại được mà nhếch lên, khề gõ vào con chuột, rồi đứng dậy bước lại gần Viên Nhuận Chi, đưa tay phải lên, đưa vòng qua chiếc eo mảnh dẻ, thon thả của cô.

“Anh định làm cái gì thế?” Viên Nhuận Chi tròn tròn hai mắt, lùi về sau một bước, mông vừa hay chạm vào mép bàn phía sau.

“Giải quyết” sư muội, tôi muốn lấy văn kiện in ra, cô đang đứng chặn trước máy in đó”. Kỷ Ngôn Tắc cố tình nhấn mạnh vào chữ “giải quyết”.

Lời nói vừa dứt, chiếc máy in liền phát ra tiếng động chạy máy.

Kỷ Ngôn Tắc nhovn miệng mỉm cười, tiến lên một bước, đưa tay lấy văn kiện vừa được in ra.

“Giải quyết” sư muội. . .

Cách xưng hô đã lâu rồi không nghe thấy khiến cho cả người Viên Nhuận Chi bất giác run rẩy. Nhớ lại năm xưa bản thân không suy nghĩ kĩ nói mấy lời nói đáng ghét kia, bây giờ mới ý thức được, qua mấy năm rồi, không ngờ bản thân lại hỏi anh ta một câu tương tự. Hiên nhiên, phản ứng đầu tiên của anh chính là nhớ lại chuyện năm xưa, nếu như anh thật sự khiến cho lịch sử tái diễn thì cô thật sự muốn chết ngay tức khắc. Chuyện mất mặt nhất cả cuộc đời cô chính là nhận được biệt danh “giải quyết” sư muội. . .

Cô kéo lại chiếc váy tây trên người, ưỡn thẳng lưng, ho vài tiếng rồi cố tỏ ra mình đang vô cùng trấn tĩnh. . .

“Lịch tập huấn đã được sắp xếp cả rồi, cô giữ lấy một bản đi, còn lại đem phát cho tất cả mọi người trong phòng.” Ánh mắt của Kỷ Ngôn Tắc sáng lấp lánh như sao, giọng nói thì tràn đầy niềm hứng khởi: “Đi đường nhớ cẩn thận đấy!”

Viên Nhuận Chi mím chặt môi, tròn trũng mắt lên nhìn bản lịch trình, đi ra phòng bên ngoài, thế nhưng cô lại quên rằng mình đang đứng trên một đôi “giày cao gót”. Vừa mới bước được một bước, liền bị trọ chân, mất trọng tâm, ngã người về phía trước.

Theo phản xạ tự nhiên, Kỷ Ngôn Tắc đưa tay ra đỡ chắc lấy Viên Nhuận Chi để cô khỏi ngã xuống đất.

Một giây sau, anh liền phát cáu lên tiếng: “Cô không đi được giày cao gót thì đừng có đi! Muốn thay đổi phong cách thì cũng phải nhắm xem liệu mình có đủ khả năng hay không! Có một bộ não giống hệt như não heo, đúng là hết thuốc chữa rồi!”

Rõ ràng là vô cùng quan tâm và lo lắng, thế nhưng lời xuất ra khỏi miệng anh lúc nào cũng biến đổi mấy ý vị tốt lành ban đầu.

Lời nói của Kỷ Ngôn Tắc đã đâm sâu vào trái tim bé nhỏ của Viên Nhuận Chi.

Viên Nhuận Chi vừa đứng vững người cái, liền gạt mạnh hai tay của anh ra rồi bực tức nói: “Này! Anh vin vào chức vụ Tổng quản đại thái giám trừ dập tôi cũng không sao, nhưng xin anh đừng có xỉ nhục nhân cách cao đẹp của tôi. Tôi đi giày dép kiểu gì thì liên quan quái gì đến anh! Anh mới là đồ đầu heo ấy!”

Cô lườm anh một cái dữ dằn, vứt tập bản lịch trình khi nãy lên mặt bàn, sau đó cời giày cao gót cầm lên, sau đó đi đất trên sàn nhà, tiến về phía trước chiếc bàn máy tính cũ kĩ. Cô mở ra một ngăn kéo lấy ra một đôi dép lê giữ ẩm dùng cho mùa đông rồi đi vào chân mình.

Phủi hai tay vào nhau, hai chân đứng thật vững, cất đôi giày cao gót lấp la lấp lánh kia gọn lại, cô liền quay ra chỗ đặt máy in, lấy tập lịch trình ban nãy, xông thẳng ra trước mặt Kỷ Ngôn Tắc đang vô cùng tức giận, hất cao chiếc cằm rồi rời khỏi phòng một cách kiêu hãnh.

Kỷ Ngôn Tắc nhìn theo Viên Nhuận Chi mãi cho tới khi chiếc bóng của cô dần khuất sau bức ngăn bằng kính, anh mới thu lại ánh mắt của mình, lạng lẽ quay về trước bàn làm việc, nhìn vào màn hình vi tính ngầy người một lúc lâu.

Lúc này, anh càng ngày càng không hiểu rốt cuộc bản thân đang muốn làm cái gì. Mỗi lần nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của cô, anh lại chẳng kiềm chế

được mà muốn mắng mỏ, giáo huấn cô. Tại sao trên thế giới này lại có một sinh vật như cô tồn tại? Tướng mạo không có gì xuất chúng, thân hình trước không tắn công, sau không phòng thủ, chẳng khác nào một cái ống nước thẳng đuột, lúc nào cũng nghĩ rằng mình rất khôn lanh, trong khi đại đa số thời gian lại chẳng khác nào kẻ ngốc nghếch, ngờ ngẩn, hơn thế, còn yếu tiền hơn cả mạng sống. Mỗi khi nhìn thấy đàn ông đẹp trai là lại nuốt nước miếng liên tục chẳng khác nào mấy cô gái hám gái. Ai có thể nói cho anh biết, tại sao Thượng đế lại có thể cho phép một người phụ nữ như thế này tồn tại trên thế giới chứ?

Cùng lúc anh đang âm thầm chê bai cô thì cũng có một tiếng lòng khác lặng lẽ mỉa mai, chế giễu chính bản thân anh.

“Bị cậu nói đến mức độ đó rồi, thế nhưng không phải cậu vẫn thích cô ấy hay sao? Điều này chỉ có thể chứng minh một điều mắt nhìn người của cậu có vấn đề, cậu là đồ ngốc!”

“...Ai nói mình thích cô ta chứ? Cậu mới ngốc ấy!”

“...Mình không phải là cậu hay sao? Mình ngốc không phải cũng là cậu ngốc? Hầy, rõ ràng thì thích người ta mà không chịu thừa nhận, không biết đang kiêu ngạo cái cóc khô gì? Không biết ai nói với mẹ rằng cô ấy là bạn gái của mình? Lại là ai nói cùng mẹ rằng ngày rằm tháng sau sẽ đưa cô về nhà? Là ai vừa nãy khi nhìn thấy cô ấy mặc váy đi giày cao gót, đôi mắt mê mẩn dán chặt vào người ta như bị dán keo, rồi trái tim của ai lại không an phận đập loạn xạ trong lồng ngực? Nếu như không phải mình đủ bình tĩnh, cậu còn trụ được đến lúc này sao? Được thôi, tất cả những điều này đều không phải do cậu làm. Đợi người phụ nữ ngốc nghếch đó hiểu cậu như mình, có mà trái đất này tận thế. Cậu cứ ở đó mà từ từ kiêu ngạo đi, kiêu ngạo đến lúc vị vương đại nhân uy quyền nghiêng trời, khó lòng phản kháng kia lôi cậu về rồi nhét vào lòng một người phụ nữ nào đó, thì cậu sẽ được hài lòng.”

“...Cậu có thể im miệng được rồi đấy!”

Kỷ Ngôn Tắc thầm thét lên với tiếng lòng sắc bén kia.

Anh thích người phụ nữ ngu ngốc như heo kia...

Anh nhắm nghiền mắt lại, đưa tay lên ấn vào huyệt thái dương, không muốn tin vào sự thật đáng sợ này...

Anh run run đưa tay xuống, nhấc ly nước trước mặt lên, uống hết sạch.

Thời tiết giữa mùa hè, chiếc váy công sở hai ngàn tám trăm đồng cùng một đôi dép giữ ấm mùa đông, kiểu kết hợp quái dị này khiến cho tất cả mọi người trong công ty đều hiểu rõ một điều: Không biết Viên Nhuận Chi đã bị ai chọc tức và bắt đầu giờ trò khác người.

Buổi trưa khi dùng cơm, ba tiểu mỹ nữ ở phòng Trợ lý Tổng Giám đốc cùng rất nhiều các mỹ nữ ở các bộ phận khác đều bao vây xung quanh cô.

Vương Viện Viện nói: “Chị Viên, nghe nói Bộ phận Thị trường của chị thứ Sáu này sẽ lên núi Tướng Quân tập huấn?”

“Ừm.” Viên Nhuận Chi buồn chán đáp lại.

Chu Tiểu Hiền lại hỏi: “Em ngưỡng mộ chị quá, không cần phải đi làm, lại còn có thể đi cùng anh chàng đẹp trai đi thăm thú rừng núi, du sơn ngoạn thủy, bồi đắp gian tình... À, không xây đắp tình cảm!”

Mã Hồng Diễm liền làm dáng vẻ Đông Thi hồi xuân rồi nói: “Hầy, cứ nghĩ đến việc chị Viên không cần phải đi làm lại còn được đi núi Tướng Quân tập huấn là trái tim em lại đắm chìm, mê say. Tại sao ông trời ban cho con sắc đẹp và trí tuệ lại để con họ Mã tên Hồng Diễm chứ không phải là Viên Nhuận Chi?”

Viên Nhuận Chi trợn trừng mắt lên rồi nói: “Này, đầu óc của các em bị thiếu dưỡng khí à? Lần này chị phải đi tập huấn đấy, lại còn phải lấy thành tích. Nếu như thành tích không tốt thì sẽ mất luôn tiền thưởng. Các em cho rằng Tang tổng hào phóng để cho cả Bộ phận Thị trường đi du sơn ngoạn thủy sao? Chỉ có mấy đứa các em cho rằng hần ta đẹp trai thôi, bà nhà nó, còn chị nhìn từ góc độ nào cũng thấy hần như quý La Sát đầu trâu mặt ngựa.”

Ngồi cạnh Viên Nhuận Chi, tiểu thư Mạnh Lê Hoa ôm chặt lấy bờ vai cô, ưỡn bầu ngực đầy đặn của mình ra, đôi môi đỏ thắm bỗng mấp máy lên tiếng: “Chị tán thành câu đánh giá của Chi Chi, bất cứ người đàn ông nào không coi trọng Mạnh Lê Hoa này thì khẳng định không phải là đàn ông!”

Tất cả đám nhân viên nữ nghe thấy, đều kiêu kiêu chế mong muốn phun cơm ra ngoài.

Viên Nhuận Chi tuy rằng rất muốn phun cơm, nhưng vẫn thấy cảm động trước cái ôm thân tình và sự tán thành của cô bạn: “Suy nghĩ của mình chỉ có mỗi cậu hiểu thấu!”

Đoạn đối thoại kinh khủng giữa hai người nhận lại được vô số những ánh mắt khinh bỉ.

Chu Tiểu Hiền lại sắp lại gần nói: “Này, chị Viên, chị có thể nói cho tụi này biết, lịch trình tập huấn của bộ phận chị được sắp xếp thế nào? Thứ Bảy này bọn em đi cổ vũ cho chị có được không? Có bọn này động viên, chị nhất định sẽ giành được giải toàn năng.”

Khóe miệng Viên Nhuận Chi khẽ co giật: “Đi cổ vũ cho chị? Các em đều là vì mục đích khác đúng không?”

Mấy người kia quay sang nhìn nhau, bật cười ha ha đầy ngốc nghếch, với ngầm ý, mọi người đều hiểu rồi.

“Mấy người các cô đều là kẻ háo sắc hết, lại còn muốn giấu chị đây sao?” Viên Nhuận Chi cắn một miếng vào chiếc đùi gà trong tay, nhìn bọn họ bằng ánh mắt đầy khinh bỉ, đột nhiên cô nghiêng người xuống, rút một tờ giấy dày đặc chữ trong dép lê giữ ấm. Cầm lên, đưa cho bọn họ rồi cô nói: “Này, không phải mấy đứa muốn có lịch trình tập huấn sao?”

Tất cả đám nhân viên nữ đều bật mũi lại, nghiêng người về phía sau, bọn họ hoàn toàn không biết nói gì thêm trước hành vi đập lên tờ giấy lịch trình tập huấn của cô. Hơn thế nữa, lại còn lấy tờ giấy ra từ đôi dép để giữ ấm vào đúng giờ ăn trưa lại càng khiến cho mọi người cảm thấy kinh hãi khiếp đảm.

Viên Nhuận Chi nhìn thấy ánh mắt chê bai của bọn họ liền hạ cằm xuống rồi nói: “Mọi người không cần thì thôi, đợi chốc nữa quay về phòng làm việc, chị sẽ dùng mấy nghìn giấy cán nát nó ra.”

Ném tờ giấy lịch trình xuống dưới chân, có thể hiểu rõ cô cảm thấy hận cuộc tập huấn này đến mức nào rồi, không dùng nó làm giấy vệ sinh, coi như cô đã quá nhân từ rồi. Nghĩ đến đây cô liền nắm chặt bàn tay lại, vo tờ giấy kia thành một đồng.

“Ai nói là không cần chứ?” Vương Viên Viên nắm chắc được một góc của tờ lịch trình.

“Thế mà không chịu nói sớm, đứa nào đứa nấy lại còn giả vờ giả vịt.” Viên Nhuận Chi mỉm cười tít cả mắt lại, thả bàn tay ra, sau đó bê đĩa com trống tròn trước mặt lên, học theo điệu bộ của Mạnh Hoa Lê bên cạnh, yểu điệu thực nữ từ từ đứng dậy, giọng nói dịu dàng: “Mọi người cứ ăn đi nhé, chị phải quay về phòng làm việc trước đây.”

Mấy vị mỹ nữ ngồi đó nhìn theo bóng dáng điệu dàng của Viên Nhuận Chi từ từ rời khỏi nhà ăn công ty, suýt nữa trả lại hết tất cả những gì vừa ăn cho cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bất ngờ

Cuối cùng, ngày lên đường dã ngoại tập huấn mà người người hằng “mong mỏi” cũng đã đến, dựa theo lịch trình sắp xếp lần này, sáng sớm ngày thứ Sáu, toàn bộ nhân viên trong Bộ phận Thị trường chuẩn bị đầy đủ đồ đạc, vật dụng cá nhân tập trung đúng giờ.

“Một quả dưa hấu lớn, cắt ra làm đôi, một nửa cho bạn, một nửa cho anh ta.” Viên Nhuận Chi thay một bộ đồ thể thao màu trắng pha hồng, tinh thần cao vút, đeo chiếc ba lô vạn năng của mình, đứng trước cửa xe ô tô lớn mùa máy điều thái cực quyền bản bình dân.

Đối với cuộc tập huấn lần này – thi đấu đoạt phần thưởng toàn năng, ý chí của cô còn cao hơn núi.

Kỷ Ngôn Tắc mặc trên người bộ quần áo thể thao màu xanh pha trắng, đi đến trước mặt Viên Nhuận Chi rồi nói: “Mau lại điểm danh rồi lên xe ngay.”

Viên Nhuận Chi liếc xéo nhìn anh, hào sảng, đẹp trai, tươi tắn, tràn đầy nhựa sống, khác biệt hoàn toàn so với hình tượng nghiêm nghị, nho nhã, thư sinh khi mặc chiếc áo sơ mi trắng trong văn phòng. Với hình dáng này anh ta có thể trực tiếp kéo đi quay quảng cáo được rồi!

Cô nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm niệm: “Ừm, phải kiểm chế, tuyệt đối không để cho cái vẻ ngoài bóng mượt của anh ta ‘ngộ sát’.” Hừm, anh ta chính là một “họa bì” trong tiêu thuyết kinh dị!”

Mở to mắt ra, cô bắt đầu điểm danh. Sau khi đã điểm danh, tất cả mọi người trong bộ phận, mọi người xếp hàng lên xe, cô chính người sau cùng.

Khi lên đến xe, Viên Nhuận Chi ngược mắt lên nhìn, mong mỏi có thể ngồi cạnh người phụ nữ duy nhất trong Bộ phận Thị trường là Hạ Nguyệt Cúc. Tuy nhiên, lúc này Hạ Nguyệt Cúc đang ngồi cùng với Lý Nguyên Tường, bọn họ nói chuyện vô cùng rôm rả, tươi vui. Cô đang định tìm một vị trí trống khác, lúc này, Triệu Dạ Quân liền nhìn cô rồi thét lớn: “Này, Chi Chi, em mau ngồi cạnh Kỷ tổng ấy!”

Cô nhanh chóng đáp lại: “Có bao nhiêu chỗ trống thế này, tại sao em lại phải ngồi cạnh Kỷ tổng?”

Kỷ Ngôn Tắc nhắm mắt lại, bình thản như không đáp: “Bởi vì cô là Trợ lý của tôi, Trợ lý thì phải bê trà rót nước, sắp xếp tất cả mọi việc, chờ nghe lời dặn dò của cấp trên”.

Viên Nhuận Chi còn chưa kịp phản ứng lại thì bỗng nhiên Kỷ Ngôn Tắc mở to đôi mắt màu hổ phách của mình ra rồi nói: “Cũng không thể nào hễ có chuyện gì, tôi lại phải đứng bật dậy gọi to tên của cô đúng không?”

Cũng đúng!

Nghe ra có vẻ rất hợp lí!

Viên Nhuận Chi bỏ ba lô trên vai xuống, ôm vào bụng rồi ngồi xuống cạnh anh.

Anh không hề nhìn sang cô, nhắm mắt lại rồi điều chỉnh tư thế già vờ ngủ.

Viên Nhuận Chi liếc mắt sang nhìn, lại thăm nguyên rủa trong bụng một hồi.

Ô tô bắt đầu lăn bánh, đôi vai của hai người bắt gặp chạm nhau.

Đôi vai nóng ảm của Kỳ Ngôn Tắc như thể làm Viên Nhuận Chi phát bồng, khuôn mặt cô đỏ bừng lên. Cô dịch người sang một bên, nghiêng người qua, ôm chặt cánh tay vào chiếc ba lô, sau đó vẫn chưa an tâm cô lại đưa tay kéo lại chiếc quần ngắn của mình. Chi đáng tiếc là dù cho cô có tụt cả chiếc quần đó xuống cũng chẳng thể nào che hết được cặp đùi trắng nõn của mình.

Từ trung tâm thành phố đến núi Tượng Quân ít nhất cũng phải một giờ đi xe. Trước khi mỗi lần đi công tác, Viên Nhuận Chi chỉ cần lên xe, chưa đầy năm phút là sẽ lăn ra ngủ. Có điều không biết tại sao mà hôm nay cô lại không thể nào chợp mắt nổi.

Có lẽ là do người ngồi bên cạnh không ổn lắm thì phải... Cô không ngừng thăm nguyên rủa anh trong lòng, bất giác quay sang lườm Kỳ Ngôn Tắc đang ngủ say ở cạnh bên.

Một vài sợi tóc lòa xòa ra trước trán, có điều chất tóc của anh ta rất đẹp, đen bóng mà mềm mượt. Đôi lông mày cương nghị, đen rậm đang khẽ cau lại, cặp lông mi vừa dài vừa rậm lại vừa cong chẳng khác nào một chiếc quạt lông tuyệt đẹp, tạo nên một dáng vẻ rất tuyệt. Dưới đôi mắt tuyệt đẹp của anh ta là chiếc mũi cao mà thẳng, lại còn đôi môi mỏng mảnh mà quyến rũ chết người, một đôi môi hoàn mỹ, màu hồng sẫm, khóe miệng có một vết thương nhỏ đã mờ, hoàn toàn không hề ảnh hưởng đến tổng thể khuôn mặt.

Đúng là tạo nghiệt, làn da của anh ta tại sao lại đẹp như vậy chứ? Tuy rằng không trắng trẻo, mịn màng được như phụ nữ, nhưng so với làn da trâu thô ráp, đen sì, lỗ chân lông to đùng của người đàn ông khác thì làn da của anh ta đúng là quá đối hoàn mỹ!

Rốt cuộc anh ta đã chăm sóc da thế nào chứ? Tại sao lại có người đẹp trai tới mức hại nước hại dân, lưu danh muôn thuở thế này? Chả trách mà cho dù khi còn đi học hay đã bắt đầu làm việc, anh ta luôn được bao nhiêu người con gái say mê, đả đuổi, theo đuổi không ngớt. Tên yêu nghiệt này ngay cả khi ngủ cũng đẹp trai chẳng khác nào bước ra từ truyện tranh, khiến người khác phải mơ màng, say đắm.

Cô mím chặt môi, lấy chiếc gương nhỏ từ trong túi ra, soi lại khuôn mặt của mình. Vì lần tập huấn lần này, cô đã búi gọn mái tóc hơi dài hơi xoắn của mình ra phía sau, trông giống như úp một chiếc bánh bao trên đầu, có thể nhìn thấy đuôi tóc khô xác xơ. Phía trước chiếc trán để trống, tạo cảm giác bộ não rất to, hời hợt còn nhỏ, mọi người thường bảo người não to thông minh, thế nhưng bây giờ nhìn từ góc độ nào thì đó cũng là đặc trưng của kẻ ngốc nghếch. Cặp lông mày loạn xạ chẳng khác nào cỏ khô, đã lâu rồi cô không tỉa tốt lại, chẳng có hình dạng gì đặc biệt. Đôi mắt cũng có thể coi là khá to, thế nhưng tại sao lông mi lại ngắn hơn tên biến thái kia nhiều thế chứ? Chiếc mũi không bị coi là tẹt nhưng cũng chưa đến mức cao, miễn cưỡng có thể gọi là đáng yêu. Tại sao đôi môi cô trông vừa không hồng thắm lại chẳng gọi cảm gì hết? Cô cố gắng mím chặt mấy lần đôi môi trông mới đỏ lên được chút ít, thế nhưng bất cẩn động vào vết thương bên khóe miệng, đau đến mức mắt cô rom rớm nước mắt.

Làn da có lẽ là thứ đạt được số điểm bình phẩm cao nhất của cô, trắng trẻo, mịn màng mà hồng hào. Thế nhưng chỉ được mỗi nước da thì ăn nhằm gì? Đã so thì phải so đến cùng, nhìn xem, hai khuôn mặt hiện lên trong gương, điểm tổng hợp của ai cao hơn, chỉ cần nhìn qua là biết ngay.

Đúng là tức chết người mà, không sánh bằng người phụ nữ khác đã đành, thế nhưng lại còn thua kém cả tên biến thái ngồi cạnh bên mới gọi là buồn chán...

Bỗng nhiên, cả người cô cứng đờ lại, đôi mắt mở to, nhìn vào hai khuôn mặt đang ghé sát cạnh nhau trong gương.

Ngay giây lát sau, giọng nói ồm ồm bỗng nhiên vang bên tai cô, hơi thở ấm nóng len lỏi quanh vành tai: “Đừng có soi nữa, dù có soi đến mức nào cũng chẳng thể biến thành mỹ nữ được. Đến rồi, có thể xuống xe được rồi.”

Lời nói của Kỳ Ngôn Tắc vừa dứt thì cả chiếc xe đều rộn lên tiếng náo động đầy phấn khích.

Viên Nhuận Chi nhìn qua chiếc gương, thấy các đồng nghiệp khác đều đã thu gọn đồ đạc, đứng lên chuẩn bị xuống xe.

Cô tức tới mức run rẩy cả người, đóng chiếc gương lại, khí thế ùng ùng quay sang nhìn Kỳ Ngôn Tắc, một con người có khuôn mặt thiên sứ nhưng trái tim lại độc địa khôn cùng.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía anh, làm một khuôn mặt xấu trên người, trong lòng lại âm thầm hỏi thăm đầy đủ mười tám đời nhà anh.

“Cô vẫn nên giữ lại chút sức lực cho bản thân đi, để có đủ sức đón chào cuộc tập huấn sắp tới. Tôi quyết không thủ hạ lưu tình chỉ vì cô là sư muội thời đại học đầu.” Kỳ Ngôn Tắc nhướn miệng lên mỉm cười.

“Hừm, anh cứ chờ mà xem, tôi nhất định sẽ lấy thành tích tuyệt đối. Đúng là đồ tiểu nhân đắc chí.” Viên Nhuận Chi nhét chiếc gương lại trong túi, tức giận ùng ùng bước xuống khỏi xe.

Sau khi xuống xe, Viên Nhuận Chi liền nhìn về dãy núi ở phía xa xa, nhấp nha nhấp nhô, trùng trùng điệp điệp, hít một hơi thật sâu, tận hưởng luồng không khí trong lành, tươi mát, cảm giác dễ chịu vô cùng. Cách xa thành phố ồn ào, náo nhiệt, để cho trái tim lao lực bấy lâu được nghỉ ngơi thoải mái, tất cả mọi phiền não, nhức nhối trong lòng bỗng nhiên tan theo mây khói.

Đưa tay vẫy quanh miệng, Viên Nhuận Chi thét lớn “Ya hứ” thể hiện nỗi kích động, mong muốn đến núi tham quan đã dồn nén trong tim bao lâu nay, trong nháy mắt, tiếng thét tương tự cũng vang lên ở cạnh bên, hết tiếng này lại đến tiếng khác, vang lên, vọng lại, rồi biến mất.

Tất cả mọi người đều đang thét lên đầy kích động.

Tất cả mọi người đều cảm thấy có thể tập huấn dã ngoại ở một nơi phong cảnh thế này, dù cho có mệt đến ngất tại chỗ cũng xứng đáng!

Kỷ Ngôn Tắc vỗ tay ra hiệu mọi người im lặng, nói rõ nhiệm vụ của ngày hôm nay một cách đơn giản, gọn gàng: “Đội chút nữa, mỗi người buộc một bao cát lên chân mình, yêu cầu mọi người dùng tốc độ nhanh nhất leo lên đỉnh núi men theo con đường ven sườn núi, sau đó lại quay về theo đúng lộ trình đó. Nhiệm vụ này nhất định phải được hoàn thành trong vòng bốn giờ đồng hồ, ven đường tôi đã bố trí người giám sát. Nếu như có người không dán đủ bảy ngôi sao có màu sắc khác nhau lên trên bao cát, hoặc thời gian vượt quá bốn giờ đồng hồ, hoặc đánh mất bao cát thì sẽ bị trừ mất một phần ba số điểm tiền thưởng tháng này. Nếu như sau cuộc khảo sát ba ngày hai đêm này, không đạt được điểm tuyệt đối thì đương nhiên phần thưởng tháng này sẽ bị ảnh hưởng. Ngược lại, những người vượt qua được yêu cầu chung có thể đạt thêm được phần thưởng đặc biệt của lần dã ngoại này, có giá trị từ 200 cho đến 1000 đồng.”

Viên Nhuận Chi thét lên đầy kích động: “Buộc thêm bao cát vào chân thì có gì ghê gớm, cho dù là kéo theo quả cầu sắt vào tôi cũng quyết liều mạng xông tới!”

Với động lực là tiền bạc, tiềm năng ẩn giấu trong cô dường như đều trỗi dậy.

“Liều mạng xông lên...” Tất cả mọi người đều hoàn toàn quên đi bao cát có sức nặng đáng kể, người nào người nấy đều hứng khởi thét lớn tiếng.

Khỏe miệng Kỷ Ngôn Tắc nhoen lên, để lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, anh khề ho một tiếng rồi nói: “Một lúc nữa sẽ có người đến buộc bao cát cho mọi người, tất cả hãy chuẩn bị sẵn sàng.”

Viên Nhuận Chi vươn dài hai tay, đột nhiên cả người cứng đờ lại, nhìn về phía một đội người đằng xa đang tiến lại gần, họ mang theo rất nhiều thứ đồ. Riêng người đi đầu trông rất thanh thoi, nếu như không phải cô bị hoa mắt thì đó chính là Kỷ Vũ Ngang.

Kỷ Vũ Ngang mỉm cười đi tới trước mặt cô, giọng nói vẫn ấm áp, dịu dàng như mọi khi: “Tôi đánh giá cô rất cao, cố gắng lên!”

Anh giờ cao bàn tay làm động tác cổ vũ cho cô.

Bỗng nhiên, Viên Nhuận Chi cảm thấy hô hấp khó khăn, ngốc nghếch làm theo động tác của anh, lắp ba lắp bắp nói: “Cổ...cổ...cổ lên...”

Kỷ Vũ Ngang mỉm cười nói: “Hình như chẳng có chút khí thế nào cả!”

“Kỷ tiên sinh, tại sao anh bỗng nhiên lại có mặt tại đây?” Viên Nhuận Chi hỏi một cách đầy kinh ngạc.

“Thì nhận lời mời của Kỷ tổng bên các vị, tôi chính là nhà tài trợ cho hoạt động lần này của bên cô.” Kỷ Vũ Ngang mỉm cười.

“Nhà tài trợ?” Viên Nhuận Chi nhíu chặt đôi mày, đưa mắt nhìn Kỷ Vũ Ngang rồi Kỷ Ngôn Tắc mấy lần liền. “Anh không phải là khách hàng bên công ty tôi sao? Tại sao lại phải tài trợ cho hoạt động này của công ty? Còn nữa, cả hai người đều họ Kỷ, có khi nào là anh em ruột thịt không?”

Kỷ Ngôn Tắc xách hai bao cát, vừa hay bước tới, liền ngắt quãng câu chuyện của hai người. “Trợ lý Viên, đến lúc phải buộc bao cát vào chân rồi, có chuyện gì, đội sau khi cô xuống núi rồi từ từ nói tiếp!”

“Nào, để tôi buộc giúp cô!” Kỷ Vũ Ngang nhìn thấy thái độ thay đổi như thời tiết của Kỷ Ngôn Tắc liền thân nhiên nhận lấy hai bao cát từ tay anh.

Bỏ ngoài tai những lời ngăn cản và sự kinh ngạc của Viên Nhuận Chi, anh ngồi xổm xuống, buộc bao cát vào chân cho cô.

“Á, Kỷ tiên sinh, anh đừng làm như vậy!” Viên Nhuận Chi ngồi xổm xuống, ngăn cản hành động của anh.

Ai ngờ, chiếc cằm của cô đập mạnh vào đỉnh đầu Kỷ Vũ Ngang, sau đó ngạc nhiên quá, cả người lại đổ sầm lên người anh.

Kỷ Vũ Ngang thuận thế ôm lấy cô, khề vỗ vào lưng cô rồi an ủi: “Đừng căng thẳng quá, tôi đã buộc chặt vào rồi. Một lúc nữa tôi còn phải đến công ty, tôi về trước nhé. Nhất định phải cố lên. Mong sớm nhận được tin cô giành giải thưởng!”

“Ừm”. Khuôn mặt của Viên Nhuận Chi đỏ lừng như tôm luộc, cô đứng vững lại rồi lại cúi đầu lạng thình.

Kỷ Ngôn Tắc nhìn thấy hành động vừa xong của anh họ, lại còn nụ cười ngu ngơ của người phụ nữ đầu heo kia, nắm chặt bàn tay lại, bật cười lạnh lùng, khuôn mặt đành lại đi về hướng những người khác. Anh cố gắng dồn nén hết mọi tức giận trong lòng xuống, sau đó lên tiếng: “Tất cả mọi người đã chuẩn bị xong chưa? Nếu đã xong rồi, toàn thể mọi người, xuất phát!”

Viên Nhuận Chi ngược mắt lên nhìn con đường mòn ven sườn núi mãi không có điểm dừng, quay đầu lại nhìn, mới leo được phân nửa đoạn đường. Mỗi vị du khách đi qua cô, sau khi biết được họ đang tập huấn đều nhìn cô bằng ánh mắt kính cẩn, nể phục.

Kỷ Ngôn Tắc, cái tên khốn kiếp này, không ngờ lại có thể nghĩ ra thể loại tập luyện biến thái kiểu leo núi buộc bao cát. Lại còn phải cái ngôi sao gì đó, đi

chạy công trình chứ đâu phải luyện kình công, buộc bao cát làm cái quái gì? Cái bao cát chết tiệt này ít nhất cũng phải nặng vài cân.

Cô ngồi nghỉ ở đỉnh trúc ven đường, mở bình nước khoáng ra, ngửa cổ lên uống một ngụm lớn mới cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Có điều lúc này trong lòng cô dâng lên từng trận xót xa, cảm giác như thể sắp bật khóc.

Ngay từ lúc ban đầu, cô vẫn luôn xông lên phía trước, thế nhưng sau đó càng ngày càng leo chậm hơn, những người khác đều đã vượt qua cô. Ngay cả Hạ Nguyệt Cúc, người cô đánh giá có thể sẽ về bết, không ngờ lại đeo hai bao cát đi lại thuận lợi, tốc độ như bay, thậm chí còn vượt lên trước các đồng nghiệp nam. Bởi vì cô leo quá chậm, không muốn hại Hạ Nguyệt Cúc cùng chịu khổ chịu nạn với mình nên đã bảo chị leo lên trước.

Đến bây giờ, chỉ còn lại mình cô đơn thương độc mã, những người khác đã leo mất tông mất dạng từ bao giờ. Bao cát buộc trên chân cô cũng mới dán có hai hình ngôi sao với màu sắc khác nhau, điều này có nghĩa là cô vẫn còn cách đỉnh núi một đoạn đường rất dài.

Cô ôm lấy cột trúc ven đường, đập đầu mạnh vào đó mấy lần, lớn tiếng mắng người: “Kỷ Ngôn Tắc, tên khốn kiếp, rồi sẽ có một ngày, tôi nhất định sẽ bắt anh kéo theo quả cầu sắt leo núi.”

“Rất tiếc phải thông báo cùng cô, e là đến tận ngày cô từ giả cõi đời, ngày đó cũng không thể nào tới được!” Kỷ Ngôn Tắc khoanh hai tay trước ngực, đứng ngay trước mặt, nhìn cô trân trôn.

Viên Nhuận Chi ngược mắt lên nhìn tên tội đồ hàng đầu, hai mắt tròn trĩnh, thật sự mong muốn tháo hai bao cát dưới chân rồi đập mạnh vào cái đầu heo của hắn. Thế nhưng rất nhanh sau đó, cô liền nhảy xuống khỏi đỉnh trúc, nhìn trái nhìn phải, sau đó mỉm cười nói với Kỷ Ngôn Tắc: “Kỷ tổng, không phải anh nên đứng đợi ở trên kia sao? Tại sao lại có mặt ở đây? Lúc này anh đang nói chuyện cùng ai thế?” Cô không nhiều bân lỉnh, nhưng tài năng giả vờ giả vịt thì không ai bằng cô.

Khỏe miệng Kỷ Ngôn Tắc co giật không ngừng, cúi đầu xuống nhìn bao cát buộc trên chân cô rồi bình thản đáp: “Đã hai tiếng đồng hồ trôi qua rồi, cô mới leo được nửa quãng đường, tất cả mọi người đều đã ở trên đỉnh núi từ lâu và đi xuống núi theo con đường khác, sau cùng sẽ dần dần di chuyển về khách sạn. Mọi người không thấy bóng dáng của cô đâu, đều sợ cô đã bị lăn xuống dưới chân núi, vậy nên tôi mới xuống đây xem tình hình thế nào. Có tưởng rằng tôi ăn no không có việc gì làm, trèo lên đỉnh núi rồi lại trèo xuống, sau đó lại trèo lại rồi lại trèo xuống sao?”

Tất cả mọi người đều đã leo lên đỉnh núi, tất cả đều đang trên đường xuống núi... Nói không chừng có người đã quay về đến điểm xuất phát... Tại sao bọn họ lại leo nhanh như thế...?

Kỷ Ngôn Tắc nhìn thấy bộ dạng chịu đủ kích mạnh mẽ của cô, bất giác nói thêm: “Sở dĩ tôi kéo thời gian lên đến bốn tiếng chính là vì suy nghĩ đến cô, còn đối với những người khác chỉ cần ba tiếng là quá đủ rồi.”

Khi biết được các đồng nghiệp khác đều đã xuống núi, tuy rằng tinh thần chịu đủ kích mãnh liệt, nhưng Viên Nhuận Chi vẫn không thấy mất mặt, ngược lại còn chống cằm suy nghĩ xem làm cách nào có thể dán lên bao cát bảy ngôi sao đủ loại màu sắc rồi an toàn xuống núi.

“Rốt cuộc cô có định leo tiếp nữa không? Nếu như không leo nữa, tôi sẽ trực tiếp cho cô không điểm trong mục này!” Kỷ Ngôn Tắc nhìn thấy bộ dạng sống dở chết dở của cô, không biết tại sao đột nhiên cảm thấy nản lòng, đúng là gỗ mục không thể khắc! Anh lạnh lùng mỉa mai: “Không biết ai trước khi xuất phát đã đồng ý tuyên bố, dù có phải kéo theo quả cầu sắt cũng liều mạng xông lên?”

Viên Nhuận Chi đột nhiên định thần lại, xông về phía trước bằng khảo sát thành tích trong tay anh, cổ nặn ra hai hàng lệ, giọng nói thê lương, ai oán: “Kỷ tổng, tôi thật sự đã rất nỗ lực leo núi, thế nhưng hai bao cát này thật sự quá nặng. Anh nhìn tôi xem, người gầy guộc, mỏng manh thế này làm sao có thể chịu đựng nổi? Những đồng nghiệp khác trong bộ phận sở dĩ có thể leo nhanh đến vậy là bởi vì hàng ngày bọn họ đều chạy công trình, còn tôi trước kia lại ngồi trong văn phòng nhiều hơn, làm sao mà so bì với họ được?”

Kỷ Ngôn Tắc nhìn thấy đôi mi của cô đang rom róm nước mắt, trong lòng cũng cảm thấy rối bời, quay mặt về phía khác nói: “Bao cát của cô đã nhẹ nhất trong tất cả mọi người rồi, không phải cô còn muốn kéo quả cầu sắt sao?”

“Kỷ tổng, anh giúp đỡ tôi được không, trên người anh có mấy ngôi sao nhỏ kia không, cứ coi như không làm phúc dán đủ lên người tôi được không?” Viên Nhuận Chi liều mạng ôm lấy bằng đánh giá thành tích kia, nếu như hạng mục này không điểm thì phần thưởng kia của cô sẽ bay mất ngay tức thì.

“Không thể nào. Đừng nói là trên người tôi không có, cho dù có cũng không thể nào giúp đỡ cô ăn gian được!”

Để vượt qua cuộc kiểm duyệt hôm nay, lòng tự tôn chẳng đáng một xu, trước mặt tiền bạc, lòng tự tôn của cô chưa bao giờ có chỗ đứng vững chắc.

“Sư huynh...” Viên Nhuận Chi xông thẳng người về phía bằng đánh giá và thân người Kỷ Ngôn Tắc.

“Này, Viên Nhuận Chi, cô đang định làm gì thế?”

“Sư huynh, sao anh lại có thể thấy chết mà không cứu. Không phải tôi vừa sinh ra đã hám tài đâu, tất cả chỉ vì từ nhỏ tôi đã sống trong nghèo khó, không bố không mẹ, là đi tôi đã một tay nuôi nấng tôi thành người. Thế nhưng bây giờ tuổi tác đi đã lớn, sức khỏe lại không tốt, cần có tiền điều trị, hàng tháng tôi chỉ giữ lại một phần sinh hoạt phí, phần lương còn lại đều gửi về quê cho đi trị bệnh cả. Anh cũng biết cả mà, ngay từ hồi học đại học, tôi vẫn luôn chi tiêu tiết kiệm, học hành chăm chỉ, có thời gian rảnh là đi làm thêm kiếm tiền, tại sao tôi lại phải làm thế chứ? Chính là muốn kiếm tiền đóng học phí thôi. Anh nhìn mà xem, cả một năm trời, tôi cũng chẳng mua được mấy bộ quần áo mới, hơn nữa tất cả áo phông, quần bò của tôi đều được mua từ mấy sạp hàng bên lề đường, cộng lại không bao giờ vượt quá một trăm đồng. Anh nhìn chiếc áo thể thao hiệu NIKE này của tôi xem, không ngại nói thật, thật ra đây chỉ là hàng nhái thôi, năm mươi đồng một chiếc, chất liệu vải vừa bí vừa thô. Bộ váy này hôm trước tôi mặc, tôi cũng chẳng đủ tiền mua,

là do Tiểu Kiều tặng cho tôi đấy. Nếu tôi ăn mặc đẹp hơn đôi chút, nói không chừng có thể tìm được người nào đó để lấy, như vậy tôi sẽ không phải mệt mỏi như thế này nữa. Còn nữa, tôi có thể không tới Bộ phận Thị trường làm việc, thế nhưng cứ nghĩ tới khoản phần trăm doanh thu kia, cho dù phải chịu khổ sở, mệt mỏi đến mức nào, tôi cũng cảm thấy xứng đáng. Nếu như anh có thể thấu hiểu được nỗi bi ai của người nghèo thì sẽ biết tại sao tôi lại phải như thế này. Sư huynh, cầu xin anh hãy giúp đỡ tôi. .hu hu. .hu hu. .”. Viên Nhuận Chi càng ngày càng kích động, nước mắt đầm đìa, cả người tựa vào trước ngực của Kỷ Ngôn Tắc, khó khăn lắm mới được vài giọt nước mắt, cố gắng bôi hết lên chiếc áo thể thao màu xanh trắng của anh.

Mấy du khách qua đường đều tò mò tiến lại gần, thậm chí có một ông chú tốt bụng còn nói với Kỷ Ngôn Tắc: “Anh chàng trẻ tuổi, sao lại khiến bạn gái khóc lóc như thế, làm vậy thất bại lắm đấy!”

Bạn gái?

Nếu như là trước đây, Viên Nhuận Chi chỉ cần nghe thấy hai từ này, nhất định sẽ nhảy tung tung lên như bị điện giật, thế nhưng bây giờ vì tiền bạc, đành nói là bạn gái, cho dù phải làm vợ bé của anh, cô cũng OK hết.

Cô nỗ lực nắm nhàu hết cả trang phục của anh rồi rên rỉ: “Sư huynh, anh không thể nào thấy chết mà không cứu, nhất định phải giúp đỡ tôi đấy. Nếu như anh giúp đỡ tôi, tôi nhất định mời anh ăn cánh gà rán, anh muốn ăn bao nhiêu cũng được, ăn đến mức anh no căng bụng mới thôi!”

Trước những câu góp ý, nhắc nhở của người đi đường, Kỷ Ngôn Tắc chỉ đành nhắm mắt làm ngơ.

Kể từ năm thứ hai khi gặp được Viên Nhuận Chi cho tới bây giờ, hai từ “mất mặt” đã tự động biến mất khỏi cuốn từ điển trong đầu của anh.

Anh đành buông hai tay xuống, chán nản lên tiếng: “Cô. . . mau tháo bao cát xuống!”

Lời nói vừa dứt, sức nặng đè trước ngực anh nhanh chóng biến mất, sau đó là tiếng thét đầy hứng khởi của Viên Nhuận Chi.

Kỷ Ngôn Tắc mở mắt liền nhìn thấy hai bao cát lớn màu da cam đặt trước mặt mình.

Viên Nhuận Chi khề hạ hai bao cát xuống, để lộ ra khuôn mặt tươi tắn của mình: “Tôi đã bỏ bao cát xuống rồi, tiếp sau đó có phải anh sẽ dán ngôi sao lên giúp tôi không?”

Nước mắt muốn chảy là chảy, muốn ngưng là ngưng, còn hữu dụng hơn cả vòi vắn nước.

Sắc mặt Kỷ Ngôn Tắc nhanh chóng sầm đen lại, tóm lấy hai bao cát kia rồi nghiêm nghị nói cùng cô: “Lúc này tôi đã nói rồi, trên người tôi không có mấy thứ đó”.

Nói xong, anh liền quay người leo lên đỉnh núi.

Viên Nhuận Chi ngây người nhìn theo bóng dáng của anh. Há? Anh đã đem bao cát đi rồi, còn cô phải thế nào đây?

“Này, đợi tôi một chút!” Cô nhấc chân nhanh chóng đuổi theo, cả người nhẹ nhàng, thoải mái, riu rít nhảy lên từng bậc leo.

Thì ra khinh công cũng được luyện theo cách này.

Bỏ hai bao cát kia xuống quả nhiên bước chân nhẹ như bay.

Cả chặng đường, Kỷ Ngôn Tắc xách bao cát thay cho Viên Nhuận Chi, cứ gần đến trạm kiểm duyệt, anh lại trả lại bao cát cho Viên Nhuận Chi. Viên Nhuận Chi ngoan ngoãn đeo vào, rồi leo đến chỗ dán ngôi sao. Dán xong, cô lại leo lên trên một đoạn, sau đó lại vứt hai bao cát này cho Kỷ Ngôn Tắc.

Bởi vì cả dọc đường khuôn mặt Kỷ Ngôn Tắc đen sầm mặt lại, Viên Nhuận Chi tự giác giữ khoảng cách hai mét, để tránh khiến anh tức giận lại ném trả hai bao cát cho cô.

Được Kỷ Ngôn Tắc giúp đỡ, Viên Nhuận Chi thuận lợi quay về điểm xuất phát trong khoảng thời gian quy định, nhìn thấy Kỷ Ngôn Tắc đánh dấu đạt chuẩn bên cạnh cái tên của mình, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đa tạ sư huynh, sau khi tập huấn xong, anh muốn ăn bao nhiêu cánh gà, tôi sẽ mời!” Nụ cười của cô xán lạn, tươi tắn hơn bao giờ hết.

“Thôi khỏi!” Kỷ Ngôn Tắc cất bảng đánh giá đi, quay người đi về khách sạn.

Viên Nhuận Chi nhún vai: “Không ăn thì thôi, tôi cũng tiết kiệm được tiền”.

Cô lấy lại tinh thần, đi theo phía sau anh tiến dần về khách sạn.

Đến trước khách sạn, việc đầu tiên phải làm chính là vào tắm một trận đã đời.

Đi vào khách sạn, lấy thẻ phòng, Viên Nhuận Chi đang định vào thang máy, liền thấy Kỷ Ngôn Tắc với khuôn mặt sầm sì đang đứng bên trong, cô mỉm cười hớn hở nói: “Ồ, Kỷ tổng, xin mời anh lên trước!”

Kỷ Ngôn Tắc không hề do dự, mặt không biểu cảm ấn nút đóng cửa lại.

Viên Nhuận Chi ngồi đợi trên chiếc sofa ở sảnh khách sạn một lúc, xoa bóp đôi chân đang đau mỏi rã rời. Nếu như không phải Kỷ Ngôn Tắc xách hộ hai bao cát kia suốt cả chặng đường leo lên leo xuống thì e rằng lúc này cô đã phơi thây bên sườn núi rồi.

Thật ra, cô không hề ngờ rằng Kỷ Ngôn Tắc lại bằng lòng giúp đỡ mình, từ trước đến nay lúc nào anh ta cũng mĩa mai, chơi xấu cô. Thế nhưng, nếu như không phải anh ta cố tình giầy vò cô thì liệu có tồn tại cuộc tập huấn dã man lần này không? Cứ nghĩ tới lí do ban đầu cả cuộc tập huấn lần này, cô lại chẳng còn chút cảm kích nào với Kỷ Ngôn Tắc cả.

“Tinh” một tiếng, thang máy đã quay trở về, cô chịu đựng đôi chân đau nhức, chậm rãi bước vào trong.

Đến tầng ba, cô cầm thẻ phòng, nhìn thấy số phòng của mình là 306, ngược mắt lên liền thấy căn phòng 308, đoán chắc cạnh bên phòng 308 chính là phòng 306. A, chính là căn phòng này rồi. Vừa ra ra khỏi thang máy là thấy ngay phòng, cũng tiết kiệm công sức đi lại. Thật sự là quá tốt, cô đã mệt mỏi quá độ.

Lúc này, nhân viên phục vụ vừa bước từ trong ra, chuẩn bị đóng cửa lại.

Cô liền hét lớn tiếng: “Này, không cần đâu, tôi đang muốn vào trong đây.”

Nhân viên phục vụ nhìn thấy cô, trước tiên là ngây người ra, nhìn từ trên xuống dưới, về mặt kinh ngạc nhanh chóng được thay thế bằng thái độ bình thản, nhìn cô mỉm cười rồi nói: “Khóa phòng đã được sửa xong rồi, nếu có vấn đề gì thì hai người cứ gọi điện báo cho quầy lễ tân nhé.”

“Ừm, cảm ơn cô nhiều!” Viên Nhuận Chi lịch sự nhìn nhân viên phục vụ gật đầu.

Thế nhưng trước khi rời khỏi, nhân viên phục vụ lại nhìn cô mỉm cười một cách khó hiểu, tràn đầy vẻ ám muội, khiến cô cảm thấy không thoải mái chút nào, cứ làm như thể cô là người làm chuyện phi pháp vậy!

Bước vào trong phòng, cô muốn xác định xem phần khóa đã được sửa ỏn chưa, khóa vào mở ra mấy lần liền. Sau khi nhận định không có vấn đề gì, cô mới treo tấm biển “Xin đừng làm phiền” ở bên ngoài, sau đó đóng cửa lại.

Lại là buồng tắm với tấm ngăn bằng kính!

Bên trong buồng tắm đang truyền ra tiếng nước chảy róc rách, Viên Nhuận Chi trầm nghĩ trong đầu: Hạ Nguyệt Cúc đã nhanh chân giành lấy buồng tắm trước, cô đành phải ngồi ngoài đợi thôi.

Cô vút chiếc ba lô lên trên giường, sau đó phi cả người lên chiếc giường, hứng khởi hét lớn: “A...ha ha...cuối cùng đã có thể nghỉ ngơi rồi, có thể nghỉ ngơi rồi, có thể nghỉ ngơi rồi!”

Cô quay người sang, cởi chiếc quần soóc ra rồi vút lên mặt giường, trên người còn đứng chiếc quần lót nhỏ bé in hình đầu heo, để lộ cặp chân trắng muốt, nõn nà, rồi dặt chân dặt tay nằm trên giường, lật qua lật lại, trút bỏ hết mọi mệt mỏi, chán nản dồn nén bấy lâu: “Một chết tôi thôi, nóng chết tôi rồi!”

Vừa kêu than, cô lại cởi nốt chiếc áo phông trên người xuống chỉ để lại chiếc BRA màu hồng trên người.

Tiếng nước chảy trong nhà tắm bỗng dứt, cô lật người lên, xông vào buồng tắm hét: “Chị Hạ, mấy người leo núi nhanh thế, em đã rất nỗ lực, rất liều mạng rồi mà vẫn chẳng thể nào đuổi kịp được.”

Phòng tắm vẫn chẳng có chút tiếng động gì, không có ai đáp lời cô, thân hình mờ mờ in trên tấm ngăn kính hơi động đậy một chút, sau đó dừng hẳn.

Viên Nhuận Chi lật người, liếc qua khay hoa quả đặt bên bàn, trong đó có hai loại hoa quả mà cô thích nhất chính là nho và dưa hấu. Thế nên cô nhanh chóng nhảy xuống giường, bê khay hoa quả đó ngồi lên giường ăn ngon lành, hớn hờ.

Cô vừa ăn nho vừa nói: “Này, chị Hạ, em nói cho chị nghe, hôm nay em suýt nữa đạt điểm không cho phần khảo sát đấy. Chị không biết đâu, cái bao cát đáng nguyên rủa đó vừa nặng vừa cồng kềnh, cho dù là buộc trên chân hay xách trên tay em cũng nặng chết đi được. Cuộc sát hạch đó cũng chỉ có tên Kỷ biến thái kia nghĩ ra mà thôi. Chị không biết đâu, suýt chút nữa là em phơi thây bên sườn núi. May mà mọi người thương xót cho em, Kỷ biến thái lại không thể chịu được áp lực của mọi người nên mới xuống núi tìm em. May mà em thông minh, biết hy sinh bản thân mình, lợi dụng sắc đẹp của bản thân, em ôm chặt lấy băng đánh giá trước mặt anh ta, khóc lóc ỉ ôi, dùng hết cả những lời thoại chuối củ trong mấy bộ phim truyền hình TVB. May mà diễn xuất của em xuất sắc, thật sự lừa được tên đàn độn đó. Không ngờ hẳn lại tin thật, chịu giúp đỡ cho em”.

Trong buồng tắm vang lên tiếng động, không biết là vật gì rơi lên mặt đất.

“Chị Hạ, chị không cần vội vã đâu, cứ từ từ mà tắm giặt!” Cô nhìn vào bóng người đang động đậy trên tấm ngăn bằng kính, cắn một miếng dưa hấu rồi nói thêm: “Em thật sự không biết được, khi đi theo phía sau anh ta, nhìn thấy anh ta xách hộ bao cát cho mình, trong lòng em đã cảm thấy hả hê, hứng khởi thế nào. Càng ngày càng cảm thấy bản thân thật nhiều tài lẻ, hôm nay em thật sự khoái chí vô cùng. Ngày thường, lúc nào hần ta cũng ra cái về Tổng quản đại thái giám ngó ngán, càng nhìn em lại càng tức giận. Hừm, lúc nào cũng chỉ biết ý mạnh hiếp yếu, hôm nay phải xách bao cát, tất cả đều là hậu quả hần đáng phải chịu. Chị xem đi, không biết ngày mai lại nghĩ ra cái trò biến thái gì để chơi xỏ chúng ta. Có điều em đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, bởi vì giờ em đã nắm được điểm yếu của hần. Nhược điểm lớn nhất của hần chính là sỹ diện hão, đáng đời phải chịu khổ, hần sợ nhất khi nhìn thấy phụ nữ khóc lóc. Chỉ cần khóc lóc trước mặt đám đông là sắc mặt hần đen sạm lại, lại cộng thêm mấy câu nói của người đi đường, hần nhất định sẽ không chịu được. Ha ha...ha ha.”

Tiếng nước trong buồng tắm lại tiếp tục chảy róc rách.

Viên Nhuận Chi cười vô cùng khoái chí, điên cuồng, hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui của bản thân, ngay cả khi tiếng nước dừng lại lúc nào, cửa buồng tắm đã mở ra lúc nào, cô cũng hoàn toàn không nhận thức được.

“Viên Nhuận Chi, cô đúng là vui quá hóa rồ rồi đấy!”

Cửa buồng tắm vừa mở ra, khuôn mặt sầm sì của Kỳ Ngôn Tắc hiện ra, anh còn chưa kịp lau khô tóc đã bước ngay ra ngoài. Anh để trần cả khoảng thân trên, thân dưới lại quấn lại bằng chiếc khăn tắm, hai tay nắm chặt xông về phía giường.

“Khụ khụ khụ...” Viên Nhuận Chi đang nằm trên giường, vừa cho một quả nho vào miệng, vô duyên vô cớ lại nghe thấy giọng nói của Kỳ Ngôn Tắc, làm cô giật mình nuốt tuốt cả quả nho và cổ họng, khay hoa quả trong tay cũng rơi xuống đất.

Cô kinh hoàng ngược mắt lên nhìn về phía người vừa bước ra khỏi buồng tắm, lập tức thét lên đầy hoảng loạn: “Á... Kỳ Ngôn Tắc, anh là tên biến thái! Tại sao anh lại ở trong phòng của tôi? Mau mặc quần áo vào nhanh lên!”

Kỳ Ngôn Tắc hoàn toàn không ngờ được Viên Nhuận Chi vừa mới vào phòng đã vội vã cởi hết quần áo trên người ra, chỉ còn để lại mỗi quần áo lót. Lần này anh nhìn thấy rõ ràng, trực diện chiếc quần lót có in hình đầu heo của cô, cả mặt anh bừng đỏ, vội vã quay người đi, xoay lưng lại chỗ cô rồi thét lên: “Là cô phải mặc quần áo vào trước mới đúng.”

Viên Nhuận Chi cúi đầu xuống nhìn, lại thét lớn một tiếng “Kỳ Ngôn Tắc, đồ biến thái!” Không ngờ lại để cho tên biến thái khôn kiếp nhìn thấy hết sạch rồi, cô còn có thể sống tiếp được nữa không đây?

Cô bò sang đầu kia của chiếc giường, vội lấy quần áo của mình, mặc vào với tốc độ nhanh nhất, sau đó lại nhanh chóng nhảy khỏi giường, đứng cách anh mấy mét. Lúc này, cô mới phần uất nhìn chiếc lưng của anh rồi thét lên: “Kỳ Ngôn Tắc, anh là đồ biến thái, đồ yêu râu xanh, tại sao anh lại chạy tới phòng của tôi với chị Hạ Nguyệt Cúc để tắm rửa chứ?”

Kỳ Ngôn Tắc còn chưa kịp nói gì, cô đã nhìn thấy va li hành lý lớn đặt một bên, chiếc va li này hoàn toàn không phải của Hạ Nguyệt Cúc. Cô liền chỉ vào mặt anh nói: “À, tôi biết rồi, nhất định là anh có ý đồ bất chính với tôi, cho nên lừa dối mất thẻ phòng của chị Hạ Nguyệt Cúc. Kỳ Ngôn Tắc, anh là đồ biến thái đáng chết, tôi nhất định sẽ gọi điện thoại cho Tang tổng tố cáo anh quấy rối tình dục tôi.”

Kỳ Ngôn Tắc nắm chặt hai tay lại, quay bật người lại, tức giận gào lên: “Này, là đồ ngốc nghếch, đàn độn như cô vào sai phòng thì có, lại còn mặt dày quay lại chỉ trích người khác. Rốt cuộc là ai đã quấy rối tình dục ai hả? Với cái bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ này của cô cũng đáng để cho đàn ông quấy rối tình dục sao?”

“Trên thẻ phòng của tôi viết 306, đây chính là phòng 306, tôi đâu có vào nhầm phòng chứ?” Viên Nhuận Chi chia chiếc thẻ phòng ra trước mặt Kỳ Ngôn Tắc.

Kỳ Ngôn Tắc chẳng buồn nhìn chiếc thẻ lấy một lần. “Đây là phòng 309.”

“Phòng 309? Đây sao có thể là phòng 309 được? Trước khi vào đây tôi đã nhìn kỹ mấy lần rồi, đều là 306 mà!” Viên Nhuận Chi nhìn anh bằng đôi mắt hình viên đạn, nói xong liền xông ngay ra ngoài cửa. Cô nhất định phải chỉ vào ba con số 306 trên cửa để cho hấn sáng mắt ra.

“Đứng lại!” Kỳ Ngôn Tắc đưa hai tay ra nắm chặt lấy vai cô. “Bây giờ tôi không muốn nói chuyện với cô xem rốt cuộc đây là phòng số bao nhiêu. Cô mau nhắc lại hết những gì lúc nãy vừa nói xem.”

“Lời gì chứ? Trước khi tôi vào đây đã nhìn rõ ràng mấy lần liền, đây là phòng 306 mà.” Viên Nhuận Chi nhất thời không hiểu gì cả, những lời lúc nãy cô nói chính là tranh luận xem đây là phòng số bao nhiêu. Nếu như không phải chuyện tranh luận số phòng, vậy cô đã nói những gì?

Chớp mắt một cái, cô nhìn thẳng vào “khối tường thịt” rắn chắc tuyệt vời kia, bất giác nuốt nước miếng.

Từ trước đến nay không biết, bình thường nhìn trông cao ráo thanh mảnh như vậy nhưng thân hình của anh ta rất tuyệt, vừa mới tắm xong, các cơ thịt vẫn còn hồng hào, tuy rằng không phải là màu nâu đồng đang thịnh hành nhất hiện nay, nhưng cũng không phải màu trắng biến thái, bệnh tật, nhìn trông rất tuyệt, đặt tay sờ lên chắc còn tuyệt hơn nữa. Woa, đôi xương quai xanh của anh thật sự hoàn mỹ, gợi cảm, nước đọng trên da từ từ chảy xuống, lướt qua hai hạt đậu trước ngực. Chết mất thôi, tắt thở mất, không ngờ tên biến thái này lại có bụng sáu múi...

“Được rồi, không nhớ ra đúng không? Cô cứ tiếp tục giả vờ giả vịt đi. Cho dù bây giờ cô có tát miêng liên tục, tôi cũng nhất định cho cô không điểm phần khảo sát ngày hôm nay!” Kỳ Ngôn Tắc không ngờ mình đang bị “thiệt thòi”, quay người đi ra bàn làm việc gần đó.

“Anh không được như thế!” Viên Nhuận Chi vội vã xông lại tiến thẳng về bảng đánh giá trên tay anh, hai tay nắm chặt vào bàn tay anh, sau đó dè của thân người lên đó.

“Bỏ tay ra!” Kỳ Ngôn Tắc hoàn toàn không biết nói gì trước hành động của cô. Người phụ nữ ngốc nghếch, đàn độn này rốt cuộc có biết mình đang làm gì không? Cứ như vậy ôm bàn tay của anh vào khuôn ngực của mình là có ý gì? Là anh đang chiếm lợi của cô hay cô tự tìm đến cửa mời anh “xo”?

“Không bỏ!” Viên Nhuận Chi hoàn toàn không ý thức được lúc này đổi lại cô là người chịu thiệt, nên lại ngang ngạnh dùng sức nhiều hơn chút, cả người áp lên mặt bàn: “Không bỏ, không bỏ, tôi cứ không bỏ đấy! Đến chết cũng không bỏ!”

Lúc lừa anh ta để giờ trò gian dối, vốn dĩ cô đã mất hết thể diện rồi, nếu như bây giờ để mọi thứ thất bại thảm hại thì thà dùng sợi mỳ mà thắt cổ cô đến chết còn hơn.

Cho nên, cô nhất quyết không để thành tích này bị thay đổi.

Cánh tay bị đè mạnh xuống, Kỷ Ngôn Tắc bắt gác cau chặt đôi mày lại, thân người cũng bị ép cho nghiêng đi, cánh tay còn lại bắt đắc dĩ phải chống vào thành bàn, để tránh đè vào thân người của Viên Nhuận Chi ở phía dưới. Thế nhưng, vào lúc này Viên Nhuận Chi thành ra bị anh vây chặt trong vòng tay mình.

Khuôn mặt nhỏ xinh vừa đỏ rực vừa sẫm sị của Viên Nhuận Chi cận kề ngay sát bên, nhìn anh bằng đôi mắt ngây thơ vô số tội, thể hiện rõ thái độ thà chết không chùn bước, mang theo chút uất tức, chút vô lại, nhưng xem ra lại vô cùng đáng thương, khiến người khác phải xót xa.

Không khí đột nhiên trở nên tĩnh lặng, đến mức anh gần như có thể nghe thấy được nhịp đập trái tim mình.

Tuy rằng chỉ là một câu nói đơn giản, tuy rằng cô nói đó là một bản đánh giá, nhưng thông qua tai anh lại mang một ý nghĩa khác.

Anh âm thầm hít một hơi thật sâu, hắng giọng cố gắng làm cho bản thân trấn tĩnh lại: “Viên Nhuận Chi, cô có biết hai từ “liêm sĩ” viết như thế nào không? Lời nói dối bị phát hiện rồi mà vẫn còn ăn vạ đến mức này sao?”

Viên Nhuận Chi ngược mắt lên, nhìn vào đôi mắt màu hồ phách chuyển sang màu đậm kia nói: “Kể từ sau khi bị chiếc quần sịp hiệu CK chết tiệt của anh chụp lên đầu, tôi đã không biết hai chữ “liêm sĩ” viết thế nào nữa! Những lời nói ở sườn núi khi này không hề gạt anh, đa số những lời tôi nói đều là sự thật. Hồi học đại học tôi thường xuyên đi làm thêm, đều là giả sao? Lẽ nào anh chưa từng ăn qua món ăn do tôi phục vụ trong nhà hàng sao? Lẽ nào lúc anh đi dạo phố không nhận được thư truyền đơn do tôi phát sao? Từ trước đến nay tôi ăn mặc đều vô cùng giản dị, đã bao giờ anh nhìn thấy tôi ăn mặc giống như “Lê Hoa hai cúc” chưa? Tôi ở lại Bộ phận Thị trường để mặc cho anh thỏa sức bắt nạt, hiếp đáp, nếu không phải vì chút tiền thưởng, anh cảm thấy có khả năng đó không? Nếu anh không tin, có thể đi hỏi Tang tổng!”

“Từ đầu chí cuối, tôi không hề nói rằng không tin cô, là bản thân cô có mắt không trông, tự dung xông vào phòng người ta rồi ăn nói linh tinh. Cô cảm thấy cô làm như vậy ghê gớm lắm sao, lừa người khác mà còn dương dương tự đắc vậy sao? Tất cả đều là lỗi của tôi chắc?”

Chi cần cãi nhau cùng Kỷ Ngôn Tắc là đại não của Viên Nhuận Chi lại gần như không hoạt động, cô lật cả người lên rồi rướn cổ lên mặt đối mặt cùng anh. “Vốn dĩ là lỗi của anh mà, nếu như không phải anh bị thần kinh, chúng tôi đang yên đang lành chạy tới đây tập huấn làm gì chứ?”

Giọng nói của Kỷ Ngôn Tắc nhanh chóng trầm hẳn xuống: “Một mặt thì nói phải lấy tiền thưởng, phải lấy phần trăm doanh thu, mặt khác khi đến công trình, động tí thì ngắt lẩn ra đó, còn bắt tôi phải bế cô về nhà. Hôm nay người leo chậm nhất là ai chứ? Nghĩ tới việc cả Bộ phận Thị trường có mỗi cô với chị Hạ Nguyệt Cúc là phụ nữ, tôi đã nhân từ cho trọng lượng bao cát đến mức nhẹ nhất có thể. Chị Hạ đã gần bốn mươi rồi, còn cô vẫn còn trẻ trung, hơn hai mươi tuổi đời, tại sao lại không bì được với chị ấy? Cô không cảm thấy mặt mặt sao? Hay là cô cảm thấy rằng ra công trường rất nhẹ nhàng, không cần phải tốn hao thể lực, cho dù nhờ nhàng ngắt ra ở đâu đó thì tôi cũng vừa hay xuất hiện ngang qua, sau đó bế cô về hả? Có phải như vậy không? Có phải cảm thấy không cần thiết phải tập huấn, rèn luyện sức khỏe?”

Hai người trợn mắt nhìn nhau, mặt đối mặt, mắt đối mắt, giây phút này mọi thứ im lặng tới độ hai người có thể nghe được hơi thở của nhau.

Viên Nhuận Chi chưa bao giờ nghe thấy Kỷ Ngôn Tắc nói năng nghiêm nghị, có lý thế này, trước trán còn đọng không ít nước tắm ban nãy, đôi mắt màu hồ phách tuyệt đẹp đột nhiên trở nên sáng trong, thành thực, không còn chút khinh khi, mà mai cô như mọi khi nữa, chính vì thế mà lời nói lúc này trở nên nghiêm túc hơn bất cứ lúc nào.

Khoảnh khắc này, thời gian dường như ngừng trôi.

Thình thịch... thình thịch... cô dường như nghe thấy trái tim mình đang đập loạn nhịp.

Khuôn mặt ửng đỏ, cô hếch chiếc cằm xinh xắn lên rồi nói tiếp: “Bản chất con người đương nhiên là có khác biệt, hôm nay tôi không ỏn không có nghĩa là ngày sau tôi cũng vậy. Nói đi nói lại, chẳng phải anh cảm thấy những lời nói trước đây của tôi đã làm tổn thương đến lòng tự tôn của anh sao? Huống hồ việc anh giúp tôi gian dối cũng là chuyện đã rồi, tất cả đều do anh cam tâm tình nguyện cả, tôi nào có lấy dao kề lên cổ anh không? Tôi làm vậy với anh, lẽ nào anh không cảm thấy mình cũng có lỗi sao? Kỷ Vũ Ngang tiên sinh, anh ấy cũng họ Kỷ, năm trăm năm trước chắc cũng là người một nhà với anh, thế nhưng người ta dịu dàng, nho nhã, không nóng nảy, không bức dọc, luôn luôn lịch lãm. Anh ấy cũng tuyệt đối không bao giờ nhìn tôi, một người con gái người đầy mỡ hôi, đầu tóc bù rù, bê viên gạch chạy đi khắp nơi tìm nhà vệ sinh, bằng ánh mắt khinh bỉ, còn anh, lúc nào cũng là người đàn ông kém cỏi bắt tôi phải làm mấy công việc nặng nhọc như bê gạch, khuôn bề xị thôi!”

Thì ra, trong mắt của cô, anh là một người đàn ông kém cỏi.

Đôi mắt màu hồ phách của anh nhìn cô ngày càng nhạt màu, anh bật cười đầy lạnh lùng, tiếp sau đó phần nộ nói: “Viên Nhuận Chi, nhiều khi cô rất thông minh thế nhưng có lúc cô ngu như heo! Có lẽ tôi đã mềm lòng trước nước mắt của cô, nhưng tuyệt đối không giống như những gì cô nói, nước mắt phụ nữ nhất định là nhược điểm của tôi. Tôi không phải là cái máy đánh giá nói dối, không có thời gian, không có tâm tình đi làm rõ xem rốt cuộc lúc nào cô nói thật, lúc nào nói dối. Còn về vụ gian dối mà cô ngu ngốc đến mức không nhìn ra, lại còn dương dương tự đắc thì cứ coi như tôi xui xẻo, đáng đời. Có một chuyện tôi phải nói rõ với cô, Kỷ Vũ Ngang là khách hàng của công ty nếu như cô muốn nhân cơ hội này trèo cao thì chỉ là nằm mơ giữa ban ngày. Cô mau ra ngoài cho tôi, từ giờ đến trước buổi tập luyện ngày mai, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa.”

Khuôn mặt anh sầm xuống, rút lại cánh tay bị đè đến mức tê dại, nắm chặt lấy cổ tay của cô, kéo mạnh cô ra ngoài cửa.

Thái độ Kỳ Ngôn Tắc thay đổi thất thường khiến cho Viên Nhuận Chi không kịp phản ứng lại.

Những lời nói quá đáng trước đó của cô đều không làm anh ta phát nộ, vậy mà chỉ vừa mới đem anh so sánh cùng Kỳ Vũ Ngang, đã liền nổi cáu ngay được.

Lẽ nào anh ta nói cô ngốc nghếch đần độn, cô lại không thể đem anh ta so sánh cùng người đàn ông khác chắc? Chỉ cho phép quan trên phóng hỏa lại cấm người dân châm đèn sao?

Cô cố gắng thoát ra khỏi không chế của anh, vừa cảm điện thoại, vừa thét lớn: “Kỳ Ngôn Tắc, anh là người đàn ông hẹp hòi, nhỏ nhen. Anh cho rằng dựa vào cái chức Tổng quản đại thái giám của mình, lấy cuộc tập huấn này ra đàn áp tôi thì hay ho lắm sao? Tôi nói cho anh biết, tôi đã có chuẩn bị rồi, nếu như anh dám thay đổi thành tích của tôi, tôi sẽ gửi văn kiện anh giúp tôi xách bao cát đến ngăn bàn của từng người. Trên văn kiện đó tôi sẽ nói anh mượn danh tập huấn vô lễ với tôi, nhìn thấy hết cả cơ thể của tôi, còn nữa, anh bắt tôi phải chụp ảnh nude trong buồng tắm rồi phát tán trên mạng đen.”

Sau khi nghe thấy tiếng máy ảnh vang lên, Kỳ Ngôn Tắc dừng chân lại, quay đầu nhìn thấy Viên Nhuận Chi đang cầm di động chĩa về phía anh.

Khuôn mặt anh tuấn của Kỳ Ngôn Tắc như phủ lớp mây đen, bàn tay đang nắm chặt lấy cổ tay cô bỗng buông ra, nhanh chóng đoạt lấy chiếc di động trong tay cô, rồi tức giận lên tiếng: “Cô thực đúng là có chết cũng không chừa!”

Di động bị anh đoạt mất lần nữa, Viên Nhuận Chi sợ lần này anh thật sự sẽ đập vỡ chiếc di động của mình, không để tâm đến mọi thứ khác, xông lên phía trước. Thế nhưng nhớ lại tình cảnh lần trước, cô lại do dự đôi lát. Chi do dự có giây lát, hai chân cô như quẩn vào nhau, hấp ta hấp tấp, bỗng nhiên mất đi trọng tâm, cả người ngã về phía trước.

“Á...”

Lần này do nộ hỏa công tâm, đang vô cùng tức giận cho nên Kỳ Ngôn Tắc chẳng hề thương hoa tiếc ngọc, không đưa tay đỡ lấy người cô, hơn nữa còn rút kinh nghiệm từ lần chạm môi lần trước, anh thành thoi lui về phía sau một bước.

Bất cứ người phụ nữ nào đem anh ra so sánh cùng người khác đều không sao, nhưng riêng Viên Nhuận Chi cô thì tuyệt đối không được.

Anh muốn cô biết rõ rằng, anh là một người đàn ông, nhưng là người đàn ông hẹp hòi, nhỏ nhen.

Tuy rằng có thể tránh được thân người của Viên Nhuận Chi, nhưng bất ngờ vẫn cứ tiếp tục xảy ra...

Viên Nhuận Chi nằm bò trên mặt đất, tay cầm chặt lấy chiếc khăn tắm, sau đó mở mắt trừng trừng, không chịu bỏ cuộc, ngẩng mặt, ngược mắt lên...

“Xin lỗi nhé, tôi không hề cố ý...” Viên Nhuận Chi vội vã cúi đầu sám hối, lồm cồm bò dậy, gỡ chiếc khăn tắm trong tay ra, che lên trước mặt mình, sau đó cúi đầu nhìn dưới đất, chậm rãi bước về phía Kỳ Ngôn Tắc, nhẹ nhàng vòng chiếc khăn qua thắt lưng anh rồi nghiêng rằng, nghiêng lợi thắt một nút thật chặt lại, rồi thành khẩn xin lỗi. “Xin lỗi anh, thành thật xin lỗi anh, tôi không hề cố ý đâu...”

“Cô xin lỗi cái gì chứ? Có cái gì phải xin lỗi ở đây? Tôi nhìn thấy hết của cô, cô cũng nhìn thấy hết của tôi, mỗi người một lần, cũng như nhau thôi, coi như là huê.” Trong giọng nói trầm ấm, bình tĩnh đó có pha đôi chút ý mỉa mai, chế giễu.

Viên Nhuận Chi mím chặt môi, nhìn người đàn ông trước mặt bằng đôi mắt đầy áy náy.

Đôi môi của anh ta nhoen lên ở góc độ hoàn mỹ, gọi cảm nhất, thế nhưng đôi mắt lại không hiện chút vui vẻ nào cả, thay vào đó là sự lạnh lùng tựa băng tuyết.

“Kỳ tổng, Kỳ sư huynh, điểm đánh giá trong bảng kia của tôi...” Mặt mày Viên Nhuận Chi nhăn nhó, đáng thương đưa lời hỏi thăm. Tuy rằng đã cãi vã đến mức độ này, nhưng cô vẫn phải cần có thành tích.

“Ra ngoài”. Kỳ Ngôn Tắc cầm vào tay mở cửa kéo cửa ra rồi nói.

“Kỳ huynh, về phần điểm số của tôi, thật sự không còn chút không gian nào để thương lượng sao?” Cô thật sự không thể nào bỏ cuộc.

Kỳ Ngôn Tắc mím chặt môi, mặt mày lạnh lùng, vô tình đẩy cô ra khỏi cửa rồi đóng sập cánh cửa lại.

Viên Nhuận Chi giật nảy mình trước tiếng cửa đập mạnh đó.

“Người đàn ông này đúng là nhỏ nhen, hẹp hòi đến cực điểm, thế mà còn nói cũng như nhau thôi, dù thế nào đi nữa thì người làm phụ nữ như tôi vẫn cứ thiệt thòi hơn chứ...”

Lời nói vừa dứt, cánh cửa lại mở ra lần nữa, cô còn chưa kịp phản ứng lại thì có vài vật bất minh bay thẳng về phía cô, sau đó cửa lại sập mạnh lại.

May mà cô thân thủ nhanh nhẹn, kịp tránh khỏi sự tấn công của mấy thứ đồ kia. Đến khi đứng vững lại, cô mới kịp nhìn rõ, thì ra đó là chiếc ba lô cùng đôi giày thể thao màu hồng của cô.

Cô ngẩng đầu lên nhìn biển số “306”, vẫn tức giận đùng đùng rõ ràng là phòng “306” thế mà anh ta vô lý đùng đùng nói đây là phòng “309”.

Cô chu miệng lên, nhặt chiếc ba lô lên, vừa đi giầy vào, đang định gõ cửa lần nữa, bảo tên đàn ông nhỏ nhen đó mau rút ra ngoài, liền nghe thấy giọng nói của chị Hạ Nguyệt Cúc: “Chi Chi à, phòng 306 ở tầng này cơ mà. Bọn người Tiểu Triệu mua món tôm chua cay, chờ em lâu lắm rồi, tại sao cứ đứng ngây ra đó thế? Mau lại đây nhanh lên.”

Cô bắt gặp lặng người đi.

“Em sẽ qua ngay à!” Sau khi đáp lại, cô nghi hoặc nhìn lên cánh cửa phía trước, đưa tay lên sờ vào tấm biển lấp lánh ánh vàng “306”, kết quả số “6” kia liền rung rung không ngừng.

Cô liền dùng tay bóc số “6” đó ra, đảo lộn lại thành số “9”, lộn lại lần nữa thì thành số “6”...

Thế là cô lên tiếng căn nhắc: “Mẹ nhà nó, lão nương hôm nay phải phá tan cái khách sạn vô lương này mới được...”

Bước vào căn phòng 306, Viên Nhuận Chi nhìn thấy một đĩa tôm lớn trên mặt bàn, Hạ Nguyệt Cúc đang ăn ngon lành, rồi bảo cô mau lại ăn cùng.

Nếu như là trước kia, chỉ cần nhìn thấy đĩa tôm kia, cô nhất định sẽ xông lại ăn ngay. Thế nhưng hôm nay không biết tại sao, cô đột nhiên lại cảm thấy không muốn ăn.

“Chị Hạ, chị cứ ăn trước đi, em đi tắm cái đã, mệt quá...” Cô liền cầm theo đồ thay rồi bước vào phòng tắm.

Tắm xong đi ra ngoài, cô nằm luôn lên giường, ngay cả khi mọi người đến gọi cô đi ăn bữa tối, cô cũng từ chối. Lúc này cô chỉ muốn nằm ngủ trong phòng, khi nào mọi người ăn xong, gọi món gì cho cô cũng được.

Nằm trên giường, cô lật qua lật lại, rõ ràng muốn ngủ, nhưng lại chẳng thể nào chợp mắt, trong đầu toàn là cảnh tượng cãi lộn cùng Kỷ Ngôn Tắc trong phòng 309 trước đó.

Lúc này, cô đích thực là mất hết cả thể diện, vào nhầm phòng người khác đã đành, lại còn mặc đồ lót, nói xấu sau lưng, kết quả bị người ta bắt ngay tại trận, điều đáng xấu hổ nhất là cô đã bị nhìn thấy hết...

Cô đích thực là quá đổi ngu ngốc, hôm nay hình như bản thân cô đã quá đáng, nói xấu anh ta sau lưng, đặt địa vị của mình vào đấy, nếu như là cô, nhất định sẽ tức giận tiết lên, nói không chừng còn nhảy dựng lên, cầm dao đâm anh ta vài nhát. Đặc biệt là sau cùng biết rõ là đã kéo rơi mất chiếc khăn tắm quấn quanh người anh ta, vậy mà vẫn còn ngẩng đầu lên nhìn anh ta mới chịu thôi...

Trước kia, cô từng lên lút xem mấy đĩa phim sex, sau đó thấy kinh tởm trước tên đàn ông trong bộ phim đó, suýt chút nữa là nôn hết số cơm đã ăn trong hai mươi năm cuộc đời mình. Có điều hôm nay nhìn thấy của anh, lại không hề có cảm giác ghê tởm, thì ra “tiểu đệ đệ” của đàn ông khi không “hung phấn” lại có hình dạng như vậy... cũng khá là đẹp đấy chứ.

Chết mất thôi, tại sao cô lại suy nghĩ đến tận mức độ này chứ? Háo sắc đến mức độ đó là cùng.

Cả khuôn mặt bùng bùng đỏ rực, cô lật người, vùi mặt vào sâu trong chăn, sau đó lại lật người lên, hít một hơi thật sâu.

Nếu như để cho anh ta biết được, hiện nay cô đang nghiên cứu các vấn đề “tiểu đệ đệ” của mình, anh ta nhất định sẽ xé cô ra thành trăm mảnh!

Thật ra bây giờ suy nghĩ kĩ lại, lúc này khi ôm chặt lấy băng đánh giá kia, anh ta cũng không hề tức giận cho lắm, tuy rằng sau đó đã bực tức đến độ đẩy cô thẳng ra khỏi phòng.

Hình như, có khoảnh khắc nào đó, cô nhìn thấy đôi mắt màu hổ phách quen thuộc đó lấp lánh lên cảm xúc lạ thường anh ta dành cho cô mà từ trước đến nay chưa từng thấy. Đó không phải là cảm giác mỉa mai, chế giễu cô đến cực điểm, lại càng không phải tình cảm quan tâm giữa các đồng nghiệp với nhau... mà là một thứ cảm xúc nhẹ nhàng khẽ lướt qua. Và thứ cảm xúc đó biến mất nhanh chóng sau khi cô đem anh ta so sánh cùng Kỷ Vũ Ngang, thay vào đó là cảm giác thất bại, chán nản khó diễn tả bằng lời. Đặc biệt, lúc anh ta kéo cô vút ra khỏi cửa, cô nhìn thấy đôi mắt màu hổ phách đó thể hiện rõ nổi phẫn nộ, tức giận vô cùng, thêm vào đó là nỗi đau đớn không kịp che giấu...

Ảnh hưởng khác gì vừa chịu tổn thương đó cứ như thể anh ta là một con thú bị thương nặng, còn cô là người thợ săn vô tình, đâm một nhát dao vào trái tim của anh ta.

“Viên Nhuận Chi, nhiều khi cô rất thông minh thế nhưng có lúc cô ngu như heo! Có lẽ tôi đã mềm lòng trước nước mắt của cô, nhưng tuyệt đối không giống như những gì cô nói, nước mắt phụ nữ nhất định là nhược điểm của tôi. Tôi không phải là cái máy đánh giá nói dối, không có thời gian, không có tâm tình đi làm rõ xem rốt cuộc lúc nào cô nói thật, lúc nào nói dối. Còn về vụ gian dối mà cô ngu ngốc đến mức không nhìn ra, lại còn dương dương tự đắc thì cứ coi như tôi xui xẻo, đáng đời...”

Từ đầu đến cuối cô không hiểu gì cả, đây cũng chính là vấn đề khiến cô đau đầu nhức óc nhất bây giờ. Tại sao anh ta lại nói là mềm lòng trước nước mắt của cô, nhưng không phải nước mắt của bất cứ người phụ nữ nào cũng là nhược điểm của mình? Còn về việc cô ngốc đến mức không nhận ra điều gì đó, rốt cuộc đó là thứ gì? Tại sao anh ta lại nói những lời như vậy? Tại sao lại thể hiện cảm xúc như thể bị tổn thương vì tình yêu chứ?

Cô bắt gặp nghĩ đến câu nói đùa của Tăng Tử Kiêu...

Anh ta như vậy... liệu có phải thật sự đã phải lòng cô...

Thế nhưng, làm gì có chuyện đó...

Cô than dài một tiếng, kéo chăn lên quá đầu, che kín mặt lại, trong lòng cảm thấy bức bối khó nói thành lời.

“Ngủ thôi, ngủ thôi...”

Cô cuộn người lại, mong muốn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, thế nhưng vẫn chẳng thể nào dừng suy nghĩ được, đầu óc loạn xạ, rối bời, không biết đang nghĩ những gì.

Đề đại não của mình nghỉ ngơi đôi chút, cô bắt đầu dĩ phải dùng cách truyền thống: “Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu...”

Không biết đếm đến 2009 hay 2010 con cừu, cuối cùng cô đã có thể chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tranh cãi

Theo lí mà nói, buổi sáng là thời điểm người đàn ông dễ hưng phấn nhất, thế nhưng không biết tại sao hôm nay điều này lại đúng với Viên Nhuận Chi.

Trong mê man, mơ màng, cô cảm thấy luồng ánh sáng rọi từ trên xuống, ấm áp, dịu nhẹ mà dễ chịu. Cô khẽ mở đôi mắt vẫn còn đang mơ hồ của mình, “tạch”, tất cả đèn trong phòng đều sáng trưng, ánh sáng chói lóa khiến cô khó lòng thích ứng, theo ý thức liền đưa tay che mắt lại.

Mấy giây sau, cô thả tay xuống, nhìn bóng người đang thấp thoáng trong buồng tắm có ngăn kính, tiếng nước lại truyền tới. Cô ngẩng người nhìn vào vách ngăn kính một hồi lâu, sau đó lại nhìn đồng hồ trên tường, đang chỉ nấc 12 giờ. Trong lòng thầm nghĩ, chị Hạ nhất định theo mấy người khác đánh bài, bây giờ mới quay về phòng.

Cô háng giọng, đang định gọi một tiếng chị Hạ, ai ngờ, bức tường ngăn kính đột nhiên biến thành một cánh cửa, sau đó tự động mở ra, cô sợ đến mức lùi bước về phía sau. Sau khi xác định rõ người đang tắm trong phòng là một người đàn ông, cô kinh hãi đến mức ôm chặt miệng lại.

Chết toi, cái khách sạn vô lương này tại sao lại loạn xạ thế này chứ?

Cô đang định thức dậy, bỗng nhiên cả người dường như bị dính chặt vào giường, rõ ràng là tay chân vẫn cử động, nhưng chẳng thể nào xuống khỏi giường được.

Cô lo lắng thét lớn về phía buồng tắm có ngăn kính kia: “Rốt cuộc người là ai? Đã cho ta uống thuốc gì rồi? Ta nói cho mà biết, nếu như người dám động vào người ta, ta nhất định sẽ thiên người luôn!”

Người đàn ông kia cứ như thể bị điếc, hoàn toàn không để ý đến lời nói của cô, vẫn im lặng tắm tiếp.

Cô vốn dĩ đang định thét loạn lên, đột nhiên cũng im bất lại.

Trên chiếc bóng dài mà khỏe khoắn kia, từng thớ thịt đều vô cùng rắn chắc, phần lưng vô cùng hấp dẫn, gợi cảm, phần mông cong lên khiến cô muốn vỗ mạnh tay lên đó.

Cô bắt đầu cảm thấy toàn thân nóng rực, bất giác thầm nghĩ, phải chăng Thượng Đế thương hại cô bị đàn ông đá kích nhiều lần như vậy, cho nên đã trực tiếp ban tặng cho cô một người đàn ông cực phẩm, thân hình tuyệt đẹp, tướng mạo tuấn tú, công phu trên giường lão luyện coi như bù đắp?

Cô điều chỉnh lại chiếc đầu của mình, cố gắng để nhìn ngắm cho bằng được người đàn ông có thân hình tuyệt vời kia trông mặt mũi ra sao. Thế nhưng dù nỗ lực thế nào, cô cũng chỉ nhìn được khuôn mặt hơi nghiêng nghiêng của người này, phần tóc ướt rù xuống che hết phần trán của anh, đôi lông mày tuấn nghị, đen rậm, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi quyến rũ lạ thường...

Tại sao người đàn ông này trông lại quen mặt đến thế?

Đúng vào lúc cô đang nghi ngờ, người đàn ông này liền từ từ quay người lại, cô mở to mắt ra, vô cùng kì vọng có thể nhìn rõ khuôn mặt của người này. Lúc này, bỗng nhiên “tạch” một tiếng, tất cả đèn điện trong phòng đều bị tắt đi, hồi phục lại trạng thái mơ mơ hồ hồ, nửa tỉnh nửa mê ban nãy.

Có khoảnh khắc cô đã cảm thấy ông trời đang đùa giỡn cùng cô, chẳng khác nào treo miếng thịt trước mặt cô, nhưng lại bắt cô nhìn thấy mà không ăn

được.

Cô vùng vẫy mãnh liệt, định ngồi dậy bật đèn lên thì bất ngờ sờ thấy thứ đồ gì đó mềm mềm, cô cố gắng trợn to đôi mắt ra. Là người đàn ông khi này, giờ đây đang ngồi ngay trước mặt cô, căn phòng tối tối khiến cô không thể nào nhìn rõ được khuôn mặt của anh ngoài chiếc cằm cương nghị và bờ môi hoàn mỹ, gợi cảm của anh.

“Chi Chi... Chi Chi... Chi Chi...” Bờ môi gợi cảm đó bắt đầu nhấp nháy gọi tên cô hết tiếng này đến tiếng khác, giọng nói mang chút vô lại, chút tình ý đắm say.

Anh nắm lấy bàn tay cô, nhẹ nhàng đặt lên bờ ngực của mình, đưa lên men theo xương quai xanh, sau đó lại trườn xuống dưới, lại trườn xuống dưới... Đúng vào lúc cô đang nghi hoặc thì khuôn mặt anh từ từ sát lại gần, anh khẽ đặt đôi môi mềm mại lên môi cô. Hai tay anh vuốt ve lên làn da của cô... cảm giác vô cùng dịu dàng vô cùng triu mến.

Cô không kiềm được lòng, ôm chặt lấy anh, tận hưởng cảm giác ngọt ngào, dễ chịu ấy, nhắm hai mắt lại, cô cảm giác như mình sắp tắt thở. Nhiệt độ cơ thể cũng dần dần tăng lên, cổ họng bắt gặp thốt ra tiếng rên...

Nóng quá...

Cô khẽ ti hí mắt, mượn ánh sáng bên ngoài hắt vào, cô nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú đẹp trai lại vô cùng quen thuộc - Kỷ Ngôn Tắc.

Cô sợ hãi đến mức vội vã đẩy mạnh người anh ra, sau đó liền nghe thấy tiếng kêu thảng thốt. “y da!” Tiếng kêu đó vô cùng rõ rệt và chân thực.

Bỗng nhiên, cô mở mắt ra, nhanh chóng nhảy khỏi giường đưa đôi mắt ngơ nghe nhìn về phía trước. Không có Kỷ Ngôn Tắc, thay vào đó là Hạ Nguyệt Cúc đang nhăn nhúm mặt lại vì bị đẩy xuống dưới đất.

Chị Hạ chống tay ngồi dậy trên tấm thảm, nhìn Viên Nhuận Chi ai oán than thở: “y da, con nha đầu này, em gặp phải ác mộng hả? Mặt mày đỏ ửng lên, mồ hôi nhễ nhại. Chị nhìn thấy em ôm chặt chiếc gối lên ngực mình, nhất quyết không chịu buông ra, sau đó miệng không ngừng nhấp nháy. Chị nghĩ chắc em đang gặp phải ác mộng, gọi em một hồi lâu chẳng chịu tỉnh dậy, kết quả vừa thức dậy đã đập chị xuống giường!”

Nghe thấy Hạ Nguyệt Cúc nói vậy, khuôn mặt Viên Nhuận Chi lại càng đỏ bừng lên.

“Dạ...” Lúc này, lúc này không phải cô gặp ác mộng, mà là giấc mộng xuân...

“Dáng nằm ngủ của em không đúng, ôm chiếc gối bông rất chặt, kéo thế nào cũng không chịu buông tay. Cả tầng này đang mất điện, điều hòa không chạy, nóng quá nên chị đã thức dậy từ sớm, tắm qua cho mát mẻ, chị vốn đang định kéo rèm ra nhưng ánh nắng chói chang quá, nên sau cùng lại kéo vào”. Hạ Nguyệt Cúc hoàn toàn không nhìn thấy bộ dạng ngây ngô như gà gô của Viên Nhuận Chi, tự lẩm bầm một mình: “Hôm qua em không ăn bữa tối, vậy nên sáng nay, chị đã bảo mấy anh kia mang bữa sáng lên cho em rồi. Em mau đi tắm qua đi, lúc này toát nhiều mồ hôi thế cơ mà, tắm xong rồi ăn sáng sau cũng được”.

Thì ra là vậy, người đi tắm là Hạ Nguyệt Cúc, thế nhưng cô gặp phải giấc mộng xuân, lại mơ thành là Kỷ Ngôn Tắc... Hơn nữa, giấc mộng đó lại “kịch liệt” như vậy...

Cô đưa tay che hai mắt rồi ngả người xuống giường.

Hồi Thượng Đế, dù có muốn đùa giỡn cũng không thể theo cách thức này được.

Nhất định là hôm qua đã nhìn thấy toàn bộ thân thể của anh nên mới dẫn tới giấc mộng xuân đáng sợ vào sáng nay. Thật sự không được nhìn thân hình của đàn ông một cách bừa bãi.

Cô ép buộc bản thân không được suy nghĩ linh tinh và phải bình tĩnh lại. Cô hít một hơi thở sâu, xuống khỏi giường, lấy một bộ quần áo khác từ ba lô rồi đi vào buồng tắm.

Hải hùng trước giấc mộng xuân buổi sáng, Viên Nhuận Chi vẫn trong tình thần hoảng hốt, ngơ ngẩn ngẩn đi theo mọi người xuống dưới, đến chỗ tập hợp đội hình.

Mãi cho tới khi nghe thấy mọi người nói: “Xin chào Kỷ tổng!” cô mới bừng tỉnh, định thần trở lại.

Cô đưa mắt nhìn sang chỗ Kỷ Ngôn Tắc. Hôm nay, anh mặc trên người một bộ đồ thể thao trắng tinh từ trên xuống dưới, có điều vẫn khác với những chiếc sơ mi trắng công sở hàng ngày, phần cổ mở rộng để lộ ra phần xương quai xanh gợi cảm...

“y da, Chi Chi, có phải em bị ốm không? Sao mặt mày cứ đỏ ửng lên thế?” Hạ Nguyệt Cúc đưa tay lên sờ trán cô.

“Á? Không sao đâu ạ!” Cô nhanh chóng lui về phía sau, nhưng lại bất giác nhìn về phía Kỷ Ngôn Tắc một lần.

Chỉ có điều lần này vừa hay chạm phải ánh mắt của anh ta, đôi mắt trêu chọc mọi khi giờ đây lạnh lùng như băng.

Hiển nhiên, mới sau một đêm, người đàn ông này chưa thể hết giận được.

Cô bủ bủ môi, trong lòng khẽ “hưm” một tiếng đầy khinh bỉ.

Sau cả một đêm trằn trọc đếm cừu, cô quyết định lấy lại lòng tự trọng, cho dù hai ngày tiếp theo có phải “chiến đấu” đến chết trên núi Tượng Quân cũng quyết không rảnh rang lấy thành tích theo cách hôm qua nữa.

Không thành công thì sẽ thành “người”.

Tuyệt đối không để cho tên Kỳ Ngôn Tắc nhỏ nhen kia coi thường cô.

“Chi Chi...”

Viên Nhuận Chi nghe thấy tiếng gọi quen thuộc liền quay đầu lại, nhìn thấy bốn mỹ nữ thân hình bốc lửa đang đi về phía mình.

Cô nhăn mày nhìn kỹ, bốn người đó là Vương Viện Viện, Chu Tiểu Hiền và Mã Hồng Diễm, ngoài ra còn có thêm Mạnh Lê Hoa với biệt danh là “Lê Hoa hai cú”.

Bọn họ thật sự đến đây cổ vũ cho cô sao? Còn lâu ấy! Là đến đây để nhìn ngắm giai đẹp thì đúng hơn! Cả bốn người đều ăn mặc gợi cảm, đông đưa thế kia, y phục thiếu vải đến mức đáng thương.

“Chi Chi, bọn em đến đây để cổ vũ cho chị đây!” Cả bốn người đều đồng thanh lên tiếng.

“Cảm ơn!” Viên Nhuận Chi bủ bủ môi, lời vừa mới dứt thì đã nhìn thấy ngoại trừ Mạnh Lê Hoa ra, ba người còn lại đều hớn hờ tiến ra trước mặt Kỳ Ngôn Tắc.

“Kỳ tổng, anh có nóng không?”

“Kỳ tổng, anh có điều gì cần, cứ việc dặn dò bọn em.”

“Kỳ tổng, em có làm món chè đậu xanh với đá lạnh cho anh đây!”

Khỏe miệng Viên Nhuận Chi bắt giác co giật liên hồi, hoàn toàn bó tay trước hành động của ba tiểu nha đầu kia.

Kỳ Ngôn Tắc đưa mắt nhìn ba người phụ nữ tươi tắn trước mặt một cách lạnh lùng rồi nói: “Nếu như mấy người ăn no không có việc gì làm, vậy thì chút nữa hãy cùng bọn họ tập huấn rèn luyện sức khỏe đi!”

Ba cô gái nhỏ hóa thạch tại chỗ, không động đậy gì.

Viên Nhuận Chi không nhẫn nhịn được bật cười thành tiếng, không ngừng vỗ tay lên đùi, mĩa mai ba con nha đầu kia: “Cái này gọi là tự mình gây nghiệt không thể sống tiếp!”

Mạnh Lê Hoa hát cầm cao ngạo lên giọng: “Mình không giống như ba đứa kia khiếu thẩm mỹ kém thế đâu, mục tiêu của mình chính là nhị thể tử của Tập đoàn Thiên Vũ”.

Nhị thể tử của Tập đoàn Thiên Vũ?

Viên Nhuận Chi bắt giác nhếch mày lên. Há? Nhị thể tử của Tập đoàn Thiên Vũ không phải là chính Kỳ Vũ Ngang hay sao? Lê nào hôm nay anh lại tới rồi?

Cô đưa mắt nhìn xung quanh. Quả nhiên, phía đằng xa, người đàn ông đang đứng nói chuyện cùng Kỳ Ngôn Tắc không phải chính là anh sao? Hôm qua, anh đã động viên tinh thần cho cô, cô hứa là nhất định sẽ đạt điểm cao, kết quả lại dùng thủ đoạn để đạt được thành tích, sau đó lại còn bị đưa vào mức không một cách đầy bi phẫn.

Đột nhiên, cô có cảm giác không còn mặt mũi nào đối diện cùng phụ lão vùng Giang Đông.

Kỳ Ngôn Tắc và Kỳ Vũ Ngang nói chuyện xong liền tiến về phía này.

Viên Nhuận Chi nhìn thấy Kỳ Vũ Ngang đang nhìn mình mỉm cười, cô liền gật đầu đáp lễ.

Vừa đúng lúc này, Kỳ Ngôn Tắc đang ngược mắt lên định tuyên bố nội dung tập huấn ngày hôm nay, ánh mắt bắt giác lướt qua chỗ cô, lạnh lùng, vô cảm, sau đó lại chuyển qua người khác.

Viên Nhuận Chi vô cùng tức tối, bủ môi khinh miệt, sau đó lại cúi đầu nhìn chân mình, tiếp đó giọng nói lạnh lùng mà đồng dục của Kỳ Ngôn Tắc lại vang lên: “Nhiệm vụ tập huấn của chúng ta hôm nay chính là vượt qua cầu trúc trong rừng rậm. Mỗi người sẽ xách theo hai thùng vật phẩm, vượt qua rừng rậm phá quan, đến bên đối diện sẽ có người dán một hình lên y phục của mọi người, sau đó mọi người lại xách hai thùng này quay về điểm xuất phát. Thời gian quy định là nửa tiếng đồng hồ. Hôm nay nhiệm vụ rất đơn giản, chủ yếu là kiểm tra sức mạnh cánh tay với sự nhẫn nại của mọi người!”

“Ày, Kỳ tổng, tối qua lúc ăn tối, chính cậu bảo hôm nay sẽ chơi trò CS (Counter Strike – trò chơi điện tử, bắn súng chiến lược) bắn người thật sao?” Không biết ai đang lên tiếng gặng hỏi.

Kỷ Ngôn Tắc liền giải thích: “War Game còn phải chuẩn bị rất nhiều thứ, cho nên tôi quyết định chuyển sang kế hoạch cho ngày mai, ngày cuối cùng của đợt tập huấn này. Sau cùng, tôi muốn nói rõ một điều, nếu như ai đem vứt bỏ mấy đồ trong thùng thì trưa nay chẳng còn thứ gì mà ăn đâu. OK, chuẩn bị xong rồi thì mau đi lấy đồ của mọi người, chúng ta xuất phát tới cầu trúc trong rừng rậm ngập nước”.

Nói vậy ngày cuối cùng sẽ là War Game sao?

Viên Nhuận Chi bất giác nhìn Kỷ Ngôn Tắc bằng ánh mắt đầy khâm phục, ngay cả khi giầy vò người khác cũng khiến cho người ta vui vẻ, hân hoan đến vậy. Mấy người trong Bộ phận Thị trường này thường xuyên hẹn những tiểu cô nương khác cùng đi chơi mấy trò War Game, lần này coi như được thỏa niềm mong ước rồi.

Nhớ lại cảm giác đau đớn khi bị bắn đạn sơn vào người, cả người Viên Nhuận Chi bỗng run rẩy lạ thường.

Viên Nhuận Chi đang định xách hai chiếc xô nhựa, Kỷ Vũ Ngang không biết từ lúc nào đã đến cạnh bên cô, mỉm cười nói: “Hôm qua kết quả ra sao?”

Viên Nhuận Chi bật cười ngốc nghếch, sau đó mặt đỏ ửng lại, nhỏ nhẹ đáp lời: “Bị rớt rồi...”

Khỏe miệng của Kỷ Vũ Ngang nhếch lên để lộ nụ cười dịu dàng, tuyệt mỹ: “Kỳ tổng của các cô đúng là thiết diện vô tư, cũng không biết giúp đỡ cô đôi chút sao?”

Đã giúp đỡ rồi, nhưng sau cùng chính cô một tay hủy hoại hết. Cô mím chặt môi, sau đó nói với anh bằng giọng nói oai hùng: “Không sao cả, hôm nay, ngày mai tôi nhất định sẽ qua hết!”

“Ồ, tôi chợt nhớ ra một chuyện”. Kỷ Vũ Ngang rút từ trong túi ra một chiếc vòng tay được kết lại bằng cỏ, đưa ra trước mặt Viên Nhuận Chi rồi nói: “Đây là quà mẹ tôi tặng cho cô!”

“Là mẹ anh tặng cho tôi sao?” Viên Nhuận Chi kinh ngạc nhìn vào chiếc vòng tay bằng cỏ được đan thủ công nọ, bên trên còn có một viên trân châu bằng gỗ màu xanh da trời, vô cùng đơn giản, bên trên còn kết thêm một chiếc nơ.

“Ừm, từ sau khi bà bị bệnh đến nay rất ít khi tặng quà cho người khác, cô là người đầu tiên. Hy vọng nó có thể đem lại may mắn cho cô!”

“Ồ, cảm ơn anh nhiều!” Viên Nhuận Chi đón lấy, thận trọng đeo lên cổ tay, rồi làm một động tác cổ lên cùng Kỷ Vũ Ngang: “Có tám bùa hộ thân này, hôm nay ngày mai tôi nhất định sẽ thành công thôi”.

“Cố lên!”

Khi cả đội người tiến về rừng rậm, tiếng than thở vang lên không ngừng.

Hàng ngàn thanh trúc được kết lại đặt trên mặt nước, nước trong nhìn thấy tận đáy, con đường lại uốn lượn, bập bềnh trên mặt nước. Đứng trong rừng âm u, cảm giác vô cùng sáng khoái, đầu đầu cũng ngửi thấy mùi hương thơm thanh tao. Hít một hơi thật sâu, cảm giác cả người như tràn trề sinh lực, tinh thần vì thế cũng thoải mái, dễ chịu hơn rất nhiều.

Ánh nắng chiếu rọi qua lớp cây lá dày đặc, lấp la lấp lánh như đang phủ lên mặt nước một lớp vàng sáng chói.

Trong đoàn người không biết ai đang hét lớn: “Con đường danh vọng của các ngôi sao thì đã là gì chứ? Hôm nay, tất cả chúng ta đang bước trên con đường dát vàng”. Tiếp đó, tất cả mọi người đều bật cười hi ha.

Công việc tập huấn bắt đầu, tổ đầu tiên thực hiện chính là năm người trong đó có Triệu Dạ Quân, chưa đến nửa giờ đồng hồ, đã thấy bọn họ quay về.

Viên Nhuận Chi được xếp vào tổ thứ ba, cuối cùng cũng đến lượt cô xách hai chiếc thùng, nhanh bước tiến về phía trước, giẫm lên cầu trúc.

Hai chiếc thùng đó không nặng quá nhưng cũng không nhẹ, lắc la lắc lư, còn nghe thấy cả tiếng động, không biết bên trong đựng những gì.

Cầu trúc trong khu rừng ngập nước chính là địa điểm nổi danh nhất vùng núi Tướng Quân này, cho nên có rất nhiều du khách. Muốn nhanh chóng đi rồi quay về điểm xuất phát một cách nhanh chóng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cô đang lấy tinh thần, chuẩn bị nhanh bước tiến về phía trước thì đằng sau liền vang lên giọng nữ giới: “Này, cô gì xách thùng ở đằng trước ời, cô làm rơi đồ rồi này!”

Cô dừng chân quay đầu lại, một cô bé nữ sinh trắng trẻo, xinh xắn đang chỉ về một ngọn cỏ khô trên mặt nước. Cô đưa mắt nhìn, thì ra là chiếc vòng tay bằng cỏ mà khi nãy Kỷ Vũ Ngang tặng cho.

Lúc này, khuôn mặt cô tỏ ra vẻ khó xử.

Nếu như cô quay lại nhặt thì nhất định phải nhảy xuống nước còn nếu như không nhặt, thì cô không chỉ phụ tâm ý của người mẹ của Kỷ Vũ Ngang bị căn bệnh tinh thần giầy vò bao năm nay mà còn đánh mất cả lời chúc phúc của anh dành cho mình.

“Ừm, từ sau khi bà bị bệnh đến nay rất ít khi tặng quà cho người khác, cô là người đầu tiên. Hy vọng nó có thể đem lại may mắn cho cô!”. Lời nói của

Kỷ Vũ Ngang lại vang vọng bên tai cô.

Cô mím chặt môi, nhìn về phía bờ đối diện cách đó không xa, trong lòng dường như đã có quyết định.

Cô đặt hai chiếc thùng xuống, cởi đôi giày thể thao ra, chẳng suy nghĩ nhiều, nhảy luôn xuống dưới nước.

“À...” Trên cầu trúc nhanh chóng phát lên tiếng thét của nữ giới.

Còn bên này, Triệu Dạ Quân vẫn luôn chăm chú đến Viên Nhuận Chi đột nhiên cũng thét lớn lên: “Hả? Con nha đầu Chi Chi đang làm cái gì thế? Hình như đang định nhảy xuống nước rồi. y da, không xong rồi, con nha đầu này thật sự đã nhảy xuống nước rồi”.

Vừa thét, Triệu Dạ Quân vừa xông về phía cầu trúc.

Kỷ Ngôn Tắc và Kỷ Vũ Ngang đang bàn bạc công việc, nghe thấy tiếng thét của Triệu Dạ Quân, lập tức ngược mắt lên vừa hay nhìn thấy khoảnh khắc Viên Nhuận Chi nhảy xuống nước.

“Đúng là đồ ngốc nghếch!” Kỷ Ngôn Tắc sầm mặt lại, vội vã chạy về phía cầu trúc.

Kỷ Vũ Ngang cùng mấy đồng nghiệp nam nghe thấy vậy cũng tiến về phía đó.

Nhìn thấy mấy người Kỷ Ngôn Tắc chạy lại, cô bé nữ sinh nói với Viên Nhuận Chi rằng cô làm rơi đồ liền bật khóc nói: “Cháu chỉ nói với cô ấy rằng thứ gì đó trên tay cô ấy bị rơi xuống nước thôi. Nếu biết là cô ấy sẽ nhảy xuống nước, cháu sẽ không nói nữa”.

Kỷ Ngôn Tắc cau chặt đôi mày, đưa mắt nhìn xuống mặt nước.

Triệu Dạ Quân chỉ về đám quần áo đang nổi trên mặt nước rồi nói: “Ồ chỗ kia!”

“Mọi người đừng nhảy xuống, đợi chút nữa ở trên này kéo người lên!” Kỷ Ngôn Tắc vừa nói vừa cởi giày thể thao, sau đó nhảy nhanh xuống nước, tiến về đám áo quần màu trắng phía trước.

Mực nước ở đây không hề sâu, Kỷ Ngôn Tắc bơi không lâu lắm đã tóm ngay được đám y phục màu trắng khi nãy.

Anh nhanh chóng đưa tay luôn qua chiếc eo mảnh dẻ kia, ôm chặt sát vào người mình.

Viên Nhuận Chi cong thân người, nín thở, đang định mượn sức nước bật lên, ai ngờ, bỗng nhiên bị người ta ôm lấy eo, sau đó lúi đi xềnh xệch, hoảng hốt uống ngụm nước lớn.

Phụt... khi lên khỏi mặt nước, Viên Nhuận Chi nhanh chóng phun số nước sông trong miệng ra, chỉ nhìn thấy khuôn mặt hoàn mỹ, tuyệt hảo dưới nước của Kỷ Ngôn Tắc.

Cô tựa vào bờ ngực của Kỷ Ngôn Tắc, ho sặc sụa.

Thân hình mềm mại yếu đuối trong vòng tay bất giác kích thích thần kinh của anh, phần lưng của Kỷ Ngôn Tắc cứng đờ lại, nhưng đôi tay đang ôm eo cô chưa hề buông lỏng.

Mực nước chỉ đến tầm ngực của Viên Nhuận Chi, không hề sai, đối với một người biết bơi như cô, nếu như chết đuối trong mực nước thế này thì vị đại thúc nhà cạnh bên hồi nhỏ đã tình nguyện dạy cô học bơi sẽ đánh cô chết không khác nào con ruồi.

Không biết là tên khốn kiếp nhiều chuyện nào gây ra chuyện này!

Cuối cùng sau khi định thần lại, cô đưa tay vượt khuôn mặt đầy nước, phần nộ ngược mắt lên, nhìn về phía người hại cô sặc nước khi nãy, thấy đôi mắt màu hổ phách quen thuộc, đột nhiên cô mất hết suy nghĩ sẽ đập cho tên tội đồ vài phát.

“Đã đến điểm đích rồi cô còn vô duyên vô cớ nhảy xuống dưới này có phải đang muốn tuyên chiến với tôi không?” Kỷ Ngôn Tắc quát nhỏ bên tai, nhìn người phụ nữ trong vòng tay mình một cách tức giận.

“Không phải...” Viên Nhuận Chi nhanh chóng đáp lại.

“Vậy thì cô rất mong muốn lần tập huấn này sẽ có người xảy ra chuyện bất trắc, sau đó từ nay về sau Kỷ Ngôn Tắc tôi sẽ hoàn toàn biến mất trong ngành này hả?” Giọng nói của Kỷ Ngôn Tắc không kiềm chế được mà vút cao hơn trước.

“Đương nhiên là không phải...” Cô đã từng có suy nghĩ như vậy, thế nhưng lần này tuyệt đối không phải vì cuộc thi ngày hôm qua bị không điểm mà cô mới nhảy xuống nước với mục đích báo thù anh.

“Vậy thì vì sao? Rốt cuộc là vì thứ đồ quan trọng gì mà khiến cô liều mạng thế hả?” Trong lời nói tức giận của anh có ẩn chứa đôi chút ý ghen tuông.

Viên Nhuận Chi cúi thấp đầu xuống, do dự một hồi mới từ từ nhấc bàn tay trái của mình lên, đưa đồng xu cầm trong tay ra trước mặt anh rồi nói: “Ồ, là vì cái này...”

Đồng xu thấm nước vào, dưới ánh mặt trời lấp lánh, chói mắt.

Thông qua mặt nước hồ trong xanh, đồng xu bạc nằm trên đám cỏ dưới nước, vô cùng rõ ràng...

Hai người đứng trong nước, chẳng khác nào hai rễ cây quán quít vào nhau.

Kỷ Ngôn Tắc nhìn vào đồng xu bạc lấp lánh phát sáng, nổi tức giận, phần nộ trong đôi mắt màu hổ phách dần dần nhạt đi, hai tay đang ôm lấy eo Viên Nhuận Chi bất giác nắm chặt lại, sau cùng buông lỏng ra.

Anh lặng lẽ nhìn về phía cô, trong lòng có chút cảm giác không dứt bỏ nổi, rốt cuộc là hân hoan hay hoảng sợ?

Viên Nhuận Chi lén lút nhìn, thấy thái độ của anh, liền kinh ngạc đến mức há hốc miệng ra, sau đó cúi đầu xuống, lấp ba lấp bắp, lí nhí cất tiếng hỏi: “Tôi chỉ là thấy nó... nó đang nằm trong này, quá đối lạnh lẽo, quá đối cô đơn và buồn bã. Người... người ta thường nói... cứu... cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp. Tuy rằng nó không phải là người, nhưng cũng có sinh mệnh...”

Khóe miệng của Kỷ Ngôn Tắc khẽ co giật, biểu hiện khuôn mặt cứng đờ cho thấy rõ hiện tượng co giật cấp tính...

“Kỷ tổng, hai người có chuyện gì thì lên bờ rồi nói tiếp được không?”

Nếu như không phải người dừng lại ngắm nghía càng ngày càng nhiều, nếu như không phải sợ hai người đứng trong nước lâu sẽ bị ốm, nếu như không phải sợ một vị Kỷ tiên sinh khác có xuất thân cao quý đứng cạnh cũng nhảy xuống nước, Triệu Dạ Quân thật sự không muốn làm kì đà cản mũi, phá hỏng chuyện tốt lành giữa đôi oan gia này.

“Đứng là cút nát không có chớp”. Lạnh lùng thốt ra vài chữ, Kỷ Ngôn Tắc trợn mắt lườm cô, đưa tay đập rơi đồng xu trong tay cô xuống nước, rồi quay người bước lại chỗ cầu trúc.

Viên Nhuận Chi đứng trong nước, ngược mắt ngậy người nhìn bóng dáng anh rời đi, ánh nắng nhẹ chiếu khiến bộ y phục của anh phát sáng, in trên mặt nước, lấp lánh ánh vàng, càng tôn thêm vẻ cao quý, sang trọng của anh.

Bàn tay phải nắm chặt lấy chiếc vòng cổ, lặng lẽ buông thõng xuống nước. Nếu như không phải lúc này đang đứng trong nước, cô nhất định có thể cảm nhận được lòng bàn tay mình đang toát mồ hôi liên tục.

Mục đích ban đầu cô nhảy xuống nước chính là vì chiếc vòng tay bằng cỏ này, còn đồng xu chỉ là cô thuận tay vơ được khi nhặt chiếc vòng, nên đương nhiên không vớt trả lại rồi.

Không biết tại vì sao, vào khoảnh khắc đứng người dậy nhìn thấy hình dáng anh, cô đột nhiên cảm thấy trái tim mình như bị ai đó bóp mạnh, cả người đều hoảng hốt...

Cô cũng chẳng thể làm rõ được rốt cuộc mình bị sao nữa, là căng thẳng hay vì sợ hãi? Thấm sâu trong ý thức, cô không muốn để anh biết được mục đích thật sự khiến mình nhảy xuống nước, cho nên cô mới lựa chọn mặt dày gơ bàn tay trái cầm đồng xu kia lên. Khi nhìn thấy khuôn mặt an tâm của anh, có giây phút nào đó, cô cảm thấy may mắn vì mình đã không vớt đồng xu đó lại...

Thế nhưng thứ cảm giác này không ổn chút nào, cô rất khó chịu, cảm giác quái lạ như thể mình lén lút ngoại tình bên ngoài bị người tình bắt tại trận vậy.

Nhất định là do đứng trong nước lạnh quá lâu, nên đầu óc cô mới ngu muội, nghĩ ngợi vớ vẩn như thế.

Anh có thể nói cô “gỗ mục không thể khắc”, “con người khó đào tạo” thế nhưng anh lại chọn dùng câu “cút nát không có chớp”...

Thật là quá thô tục! Mồm miệng vẫn độc địa như mọi khi, người đàn ông này, khó khăn lắm mới để lại chút xíu hình tượng tốt đẹp trong lòng cô, sau cùng nhanh chóng bị cô tức giận vùi dập tất cả.

Tại sao cô có thể tưởng rằng anh đang thích cô chứ? Làm gì có người đàn ông nào khi đối diện với người mình yêu thích luôn luôn độc mồm độc miệng, coi thường, mỉa mai chứ? Được thôi, là trái tim kiêu ngạo mang bản chất phụ nữ của cô trỗi dậy, mới có thể ngốc nghếch cho rằng anh ta thích cô.

“Chi Chi, mau lên bờ thôi!” Kỷ Vũ Ngang ngồi xổm xuống đưa tay về phía cô.

“Nha đầu, em còn đứng dưới nước làm cái gì thế? Không lạnh à? Muốn ngâm người thì cũng đợi lên bờ rồi hãy ngâm người sau”. Triệu Dạ Quân nhìn cô rồi nói.

Viên Nhuận Chi nhìn Kỷ Vũ Ngang, cả người dường như lại tràn trề sức sống. Dẫm lên nước, cô nhanh chóng tiến về phía anh, sau đó nắm lấy bàn tay anh. Chỉ một giây sau, cô liền được kéo lên mặt nước.

Ra khỏi mặt nước, cô bất giác giật nảy mình. Lúc ở trong nước, cô không hề cảm thấy lạnh chút nào, bây giờ lên đến bờ, mới cảm thấy lạnh cả người. Đúng lúc cô đang ngây người suy nghĩ, cả người lại được phủ lên chiếc khăn bông vừa to vừa mềm mại, khiến cô thấy ấm áp hơn nhiều.

Cô ngước mắt lên, mím chặt môi nhìn Kỷ Vũ Ngang, muốn nói gì đó mà không thốt được thành lời.

Kỷ Vũ Ngang nhìn thấy cô định nói gì rồi lại thôi, khoác tay lên vai cô rồi nói: “Chúng ta đi thôi!”

Cô mím chặt môi, để mặc cho anh khoác vai kéo đi.

Triệu Dạ Quân và hai người đi theo sau, không nhìn được mà nói Viên Nhuận Chi: “Nha đầu, thật sự không biết phải nói em thế nào, chắc cũng chỉ có mình em mới nghĩ ra việc này thôi. Chỉ vì một đồng xu mà nhảy xuống hồ, nhìn xem em đã khiến Kỷ tổng tức giận đến mức độ nào chứ?”

Viên Nhuận Chi quay đầu lại phản bác: “Không phải vì một đồng xu có được không? Hay, dù gì anh cũng không hiểu được đâu”. Triệu Dạ Quân liền nói: “Anh không hiểu được?! Anh hiểu được thì có ích lợi gì? Anh đâu phải là phụ nữ”.

Viên Nhuận Chi không nói thêm lời nào nữa.

Quay về khách sạn, mãi cho đến khi lên phòng 306, Kỷ Vũ Ngang mới chịu bỏ cánh tay khoác trên vai Viên Nhuận Chi xuống, mỉm cười dịu dàng rồi nói: “Mau vào tắm qua nước nóng đi!”

Viên Nhuận Chi cảm thấy sự việc hôm nay là một hiểu lầm lớn, người nào người nấy đều tưởng rằng cô tham lam tiền bạc đến mức nhảy xuống hồ vì một đồng xu, thế nhưng cô lại không muốn Kỷ Vũ Ngang cũng đánh giá về mình như vậy.

“Xin lỗi nhé, tôi không hề cố ý làm rơi chiếc vòng cổ mẹ anh tặng xuống dưới nước đâu!” Cô đưa tay lên, từ từ mở bàn tay ra, chiếc vòng cổ ướt đẫm nước mềm oặt, đen sì.

Kỷ Vũ Ngang nhìn chiếc vòng cổ trong tay, trong đôi mắt sâu thẳm kia ánh lên tình cảm dịu dàng. Anh đưa tay vuốt nhẹ lên số tóc ẩm nước đang dính vào hai bên má, mỉm cười rồi nói: “Lần đầu tiên gặp em, anh cảm thấy cả cuộc đời mình chưa bao giờ gặp người phụ nữ ngốc nghếch như vậy. Lần sau đừng có làm vậy nữa nhé, tuy rằng chiếc vòng này là do mẹ anh tặng cho em, nhưng sức khỏe vẫn là quan trọng nhất, anh không hề muốn nhìn thấy em bị đau ốm, bệnh tật”.

Giọng nói của Kỷ Vũ Ngang dường như có ma lực, ngay lúc này, cô thật sự ngây người ra.

“Vốn dĩ hy vọng nó có thể đem tới may mắn cho em, kết quả lại hại em thành ra thế này”.

“Việc này không liên quan đến anh, là do em đã chạy quá chậm thôi...”

“Mau vào phòng tắm qua bằng nước nóng, còn về việc cuộc thi ngày hôm nay, anh sẽ nghĩ cách giúp em”.

Viên Nhuận Chi bị Kỷ Vũ Ngang đẩy vào trong phòng, cửa nhanh chóng được đóng lại.

Cô bất giác nhíu mày lên, hồi tưởng lại câu nói cuối cùng của anh, lẽ nào anh định đi tìm Kỷ Ngôn Tắc?

Cô tròn tròn hai mắt, vội vã kéo cánh cửa ra, đã không còn thấy bóng dáng của Kỷ Vũ Ngang trong hành lang này nữa.

Lần này coi như tiêu đời rồi, nếu như anh thật sự đi xin xỏ cho cô, Kỷ Ngôn Tắc đột nhiên trở nên biến thái, cuộc thi War Game ngày mai đảm bảo sẽ trượt nốt.

Cô vỗ nhẹ lên trán mình, mặt mày nhăn nhó ừ ừ.

Thôi bỏ đi, số trời đã định, lần tập huấn lần này cô không thể nào vượt qua nổi.

Chẳng qua chỉ là một phần tiền thưởng thôi mà, cùng lắm buổi tối với ngày cuối tuần cô đi làm thêm kiếm lại là xong.

Kỷ Ngôn Tắc vừa cởi bộ quần áo ướt ra, chuẩn bị đi vào tắm thì nghe thấy tiếng khóa cửa mở ra, là Vũ Ngang đang mở cửa vào phòng.

Anh chẳng buồn nhìn Kỷ Vũ Ngang lấy một lần, đi thẳng vào trong buồng tắm luôn.

Kỷ Vũ Ngang đưa tay ngăn lại: “Cô ấy chính cô bạn gái mà cậu muốn đưa tới đại thọ lần thứ tám mươi của ông nội theo lời cô nói sao?”

Kỷ Ngôn Tắc ngược mắt lên, lạnh lùng đáp lại: “Điều này có liên quan tới anh sao?”

“Thái độ cậu đối xử với cô ấy hôm nay chẳng hề giống quan hệ người yêu gì cả”.

“Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”

Kỷ Vũ Ngang mỉm cười đáp: “Người em họ thân yêu, đừng kích động quá thế. Còn gần một tháng nữa là đại thọ lần thứ tám mươi của ông nội rồi. Tôi rất mong chờ cậu đưa người bạn gái của mình về nhà, cũng hy vọng cô ấy sẽ không bỏ chạy mất dép. Nói cho cùng đó cũng là một người con gái thẳng thắn lại đáng yêu, những người theo đuổi cô ấy chắc nhiều lắm”.

Sắc mặt Kỷ Ngôn Tắc hơi biến đổi, nhưng chỉ một giây sau lại khôi phục lại trạng thái bình thường. “Vốn dĩ là ông trời sắp đặt cho tôi thì nhất định sẽ là của tôi, không phải của tôi thì có theo đuổi, bám riết cũng vô ích”.

“Thật sự cũng chỉ còn có một tháng nữa thôi đấy, cậu phải cố gắng lên!” Kỳ Vũ Ngang vẫn giữ nguyên nụ cười lạnh nhạt lúc này, vỗ nhẹ lên bờ vai của Kỳ Ngôn Tắc, sau đó quay người mở căn phòng bước ra phòng, rồi lại dừng chân nói thêm: “Đối xử với phụ nữ không thể nào giống như đánh thái cực quyền được, mượn lực đỡ lực, như vậy chỉ càng đẩy cô ấy ra xa mình hơn thôi”. Nói xong, bóng dáng anh nhanh chóng biến mất khỏi thềm cửa, để lại một mình Kỳ Ngôn Tắc đứng đó mỉm cười đầy mệt mỏi.

Đứng dưới vòi hoa sen, dòng nước lạnh giá không ngừng chảy từ trên đỉnh đầu xuống, Kỳ Ngôn Tắc từ từ ngược đầu lên, để cho nước xả vào khuôn mặt mình.

Lời nói nói của Kỳ Vũ Ngang không ngừng vang vọng bên tai anh, trái tim dường như bị ai đó bóp nghẹt, đầu óc rối loạn, càng nghĩ lại càng cảm thấy phiền não. Anh đưa tay vuốt số nước đọng trên khuôn mặt, vơ lấy khăn tắm lau qua loa vài nhát rồi đi ra.

Bước ra khỏi buồng tắm, anh nhìn vào bảng đánh giá trên bàn, ba từ “Viên Nhuận Chí” nhanh chóng đập vào mắt. Số điểm của hai cuộc thi hôm qua, hôm nay đều bị không điểm, có lẽ cũng chỉ có một mình cô có thể làm được thôi.

Tất cả những gì có thể làm cho cô, anh đều làm hết cả rồi, anh thật sự không biết còn có thể làm gì hơn nữa.

Ngày mai vẫn còn một trận War Game cuối cùng, rốt cuộc phải làm như thế nào thì mới có thể để cho cô không những thuận lợi vượt qua mà còn có thể lấy lại thành tích của hai hạng mục thi đấu trước?

Anh không hiểu đã trúng phải bùa chú gì, còn người yểm bùa chính là cô, kể từ giây phút cô dùng ngón tay chọc vào kí túc xá, nhảy xổ lên người anh, tấm bùa chú đó đã bắt đầu công hiệu.

Nhìn vào bảng đánh giá kia, anh ngỡ người đi một hồi lâu, hồi tưởng lại cái ngày chiếc quần lót của anh bị bạn cùng phòng đánh rơi. . .

Tại sao chuyện đã xảy ra nhiều năm như vậy, anh và cô vẫn giống hệt như năm xưa. . . là hai con nhím ngay cả khi ôm nhau vào lòng cũng tấn công lẫn nhau. . .

Bỗng nhiên, tiếng chuông di động bỗng vang lên, anh lập tức cau chặt đôi mày.

Anh liếc mắt qua cái tên hiển thị trên màn hình, do dự một lúc lâu, sau cùng vẫn cứ nhấc máy: “A lô?”

“Nhìn thấy bố mình gọi điện tới mà còn phải suy nghĩ một hồi lâu mới nhấc sao?” Giọng nói của nam giới âm trầm mà nghiêm nghị, phát âm tiếng trung cũng không chuẩn cho lắm, nhưng lại toát ra sự nghiêm túc không thể phớt lờ.

“Con vừa mới từ buồng tắm ra”. Anh đưa tay chống lên chiếc đầu đang đau nhức của mình.

“Nick, rốt cuộc con còn muốn trốn bên mẹ con bao lâu nữa? Lễ nào đảo Barents lại khiến cho con cảm thấy khó chịu vậy sao?”

“Phụ thân đại nhân, không phải như bố vẫn nghĩ đâu!”

“Mẹ con nói với bố là, đại thọ của ông ngoại tháng sau, con sẽ đưa bạn gái về ra mắt nhà họ Kỳ?”

Kỳ Ngôn Tắc nín lặng hơi thở, vốn dĩ định im lặng không nói gì, nhưng sau khi im lặng một phút đồng hồ, cuối cùng anh cũng đành lên tiếng: “Đúng vậy, thưa phụ thân đại nhân”.

“Nick, con đúng là quá hỗn xược. Vậy còn Flahe Sarah thì sao? Con có biết làm như vậy có nghĩa gì không? Con đã lựa chọn vứt bỏ đảo Barents có biết không? Con vứt bỏ huyết thống tôn quý của mình sao? Con có biết hậu quả của việc này là gì không?” Giọng nói oai nghiêm lại vang lên lần nữa.

Kỳ Ngôn Tắc im lặng một hồi sau cùng không kìm nén được mà cãi lại: “Cái đó không bị coi là vứt bỏ, nhiều lắm cũng chỉ coi là từ bỏ thôi. Bố không từ bỏ huyết thống tôn quý của mình, nhưng bố đã từ bỏ mẹ, không phải sao? Flahe Sarah trông như thế nào con hoàn toàn không biết, lễ nào người trên đảo Barents đều thích lấy một người phụ nữ xa lạ nào đó về làm vợ mình hay sao? Con đã trưởng thành và có quyền lựa chọn của riêng mình, hy vọng phụ thân đại nhân tôn quý, người có thể tôn trọng lựa chọn của con trai mình một chút được không?”

Anh kích động đến mức hơi thở gấp gấp, lồng ngực phập phồng không thôi, sống hơn hai mươi năm trên đời, cuối cùng anh đã có thể nói ra được những lời trước nay vẫn dồn nén.

Đầu kia điện thoại vẫn im lặng không nói gì.

Kỳ Ngôn Tắc hít một hơi thật sâu rồi nói: “Con xin lỗi, phụ thân đại nhân, con vẫn còn việc phải làm, nhận được điện thoại của người, con cảm thấy vô cùng vinh hạnh. . .”

Đứng vào lúc Kỳ Ngôn Tắc đang định dập điện thoại đi, thì đầu kia điện thoại liền ngắt lời: “Nick, bố sẽ không để bụng những lời bất kính của con. Cách khoảng thời gian chúng ta hẹn ước còn chừng nửa năm nữa. Nửa năm sau, con nhất định phải quay về đây. Cứ như vậy nhé, hãy cố gắng mà tận hưởng nốt nửa năm phóng đảng cuối cùng trong cuộc đời mình”.

Bàn tay cầm chiếc di động của Kỳ Ngôn Tắc từ từ hạ xuống, lời nói của bố anh vang vọng bên tai. Anh không kiềm chế nổi tâm trạng, tức giận ném chiếc di động vào bờ tường đối diện.

“Bộp” một tiếng, chiếc di động bị ném đi vỡ tan thành mấy mảnh.

Viên Nhuận Chi biết rằng cho dù mình có cố gắng thế nào vào ngày thi cuối cùng thì vẫn chẳng thể nào vượt qua nổi cuộc tập huấn lần này. Cô cảm thấy chán nản lạ thường, muốn bỏ cuộc, thế nhưng trong lòng lại cảm thấy không tình nguyện chút nào.

Cô nhìn vào chiếc vòng cổ đã khô nước trong bàn tay mình, vẫn luôn do dự không biết có nên tham gia cuộc thi đấu War Game cuối cùng mà dù cho kết quả thế nào thì cũng chẳng có ích lợi này không.

Đột nhiên, giọng nói của Triệu Dạ Quân vang lên bên ngoài cửa: “Chi Chi, có tin vui! Có tin vui đây! Em được cứu rồi!”

Cô ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Triệu Dạ Quân với Hạ Nguyệt Cúc lần lượt bước vào trong phòng.

Hạ Nguyệt Cúc nhìn thấy cô liền kéo lại nói: “Chi Chi, mau lên, vừa nãy mọi người xúm vào nói đỡ giúp em, ngay cả Ký tiên sinh cũng nói đỡ cho em, cuối cùng Ký tổng cũng đã chịu thay đổi nội dung thi đấu ngày hôm nay. Chỉ cần em đánh thắng trận đã chiến ngày hôm nay, coi như đạt điểm qua cả đợt tập huấn”.

Viên Nhuận Chi vẫn còn chưa hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện ra sao, nhưng hoàn toàn chấn động trước lời nói của Hạ Nguyệt Cúc: “Trận..trận...trận đã chiến?”

“ý da, chị Hạ, là War Game, chị nói đã chiến khó nghe chết đi được!” Triệu Dạ Quân vỗ nhẹ lên đầu của Viên Nhuận Chi rồi nói: “Con nha đầu này, hôm nay nhất định không được phụ lòng tốt của Ký tổng đâu đấy. Em đâu biết bắt đầu từ bữa cơm tối qua, cậu ấy vẫn luôn sàu muộn vì em đấy!”

Hạ Nguyệt Cúc nói: “Được rồi, được rồi, đừng buồn bã nữa, mau xuống dưới tập trung đi!”

Triệu Dạ Quân nói luôn: “Đánh trận xong, chúng ta có thể vui vẻ một trận rồi, tối qua mọi người đã đặt căn phòng sang trọng ở nhà hàng rồi đấy!”

Viên Nhuận Chi vẫn chưa kịp phản ứng lại, đã bị hai người kia kéo ra khỏi phòng.

Xuống dưới tầng, tất cả mọi người đều đang chờ đợi cô.

Cô vừa mới đứng vào chỗ, không biết là ai đã đẩy cô về phía Kỷ Ngôn Tắc.

Kỷ Ngôn Tắc nhìn thấy cô, đôi mắt màu hổ phách tĩnh lặng không thể hiện bất cứ cảm xúc nào. Ngay lúc sau, anh quay sang nói với tất cả nhân viên trong Bộ phận Thị Trường: “Hy vọng thông qua War Game, mọi người có thể phát huy được hết những tiềm năng còn ẩn giấu trong người, từ đó chúng ta có thể học được cách khống chế được cảm xúc của bản thân, rèn luyện lòng can đảm, sự dũng cảm, tinh thần hợp tác đồng đội, có thể thích ứng ở bất cứ hoàn cảnh nào, luyện cho chúng ta tư chất lâm nguy không loạn, năng lực tùy cơ ứng biến. Qua đây, tôi hy vọng mọi người có thể giữ gìn được sức khỏe dẻo dai, bền chắc, tinh thần vững vàng!”

“Thông qua cuộc thi ba ngày hai đêm này, tất cả mọi người trong bộ phận đều không hy vọng có người bị rút, cho nên tôi sẽ thay đổi đôi chút về quy tắc cuộc thi đấu hôm nay”. Tiếp sau đó, Kỷ Ngôn Tắc, lại giải thích thêm một lần nữa về luật chơi. Tóm lại, đội nào giành thắng lợi hôm nay sẽ được nhân đôi thành tích.

Nhìn chung, đối với Viên Nhuận Chi mà nói, cuộc đấu cuối cùng này là tất cả mọi người đã nhân nhượng cho cô rất nhiều.

Cô mờ mắt thao láo, cảm thấy khó lòng tin tưởng, nhìn về phía Kỷ Ngôn Tắc.

Kỷ Ngôn Tắc lạnh nhạt nhìn cô, không nói lời nào, liền đi về phía tổ hậu cần.

Ba người Vương Viện Viện, Chu Tiểu Hiền và Mã Hồng Diễm quyết định mặc những bộ đồ chiến đấu oai phong nhất, tay cầm khẩu M16 mô phỏng, đi tới trước mặt cô.

“Chị Viên, chị phải cố gắng lên đấy, bọn em hôm nay đều sẽ hy sinh vì chị!”

“Mau đi thay quần áo đi, em thật sự mong muốn trận chiến được bắt đầu ngay tức khắc!”

“Chị Viên, Đội trưởng của các đội hôm nay gồm có Ký tổng với vị Ký tiên sinh hôm qua ôm chị về khách sạn đó. Chị đoán xem chị ở trong tổ nào hả?”

“Cô ấy đương nhiên phải ở cùng một tổ với chị rồi!” Mạnh Lê Hoa cũng mặc trên người một bộ trang phục tương tự. “Chi Chi, chúng ta nhất định phải kiên trì đứng bên tổ của Ký thiếu gia”.

Đỉnh đầu của Viên Nhuận Chi bốc lên khói đen nghi ngút, khóe miệng không ngừng co giật. Mấy con nha đầu này lại thế rồi, rõ ràng đây là trận đấu quyết định sự sống chết của cô, vậy mà lại trở thành trận chiến tranh giành đản ông giữa bọn họ.

Cô chán nản lườm mỗi người một cái, rồi quay người đi thay trang phục.

Kỷ Vũ Ngang đã cho cô một bộ trang phục chuẩn bị từ trước, mỉm cười nói: “Em cùng một tổ với anh. Cũng chẳng biết phải động viên thế nào nữa, tuy rằng anh cũng rất muốn nói, có anh ở cạnh bên, em cứ an tâm, thế nhưng để cho em tự tin vào bản thân mình, anh thấy không nói vẫn hay hơn. Cố gắng lên nhé!”

“Ừm, cảm ơn anh nhiều!” Viên Nhuận Chi gạt đầu, nhận lấy trang phục, quay người lại liền nhìn thấy Kỳ Ngôn Tắc.

Kỳ Ngôn Tắc nhủ chặt đôi mày lại, nhìn cô chăm chăm, do dự một hồi rồi nói: “Chơi trò War Game, lựa chọn trang phục mặc trên người đều dựa theo sở thích cá nhân. Cá nhân tôi kiến nghị, cô không nên mặc bộ trang phục với quá nhiều phụ kiện. Mặc càng đẹp, phụ kiện càng nhiều, càng dễ chết nhanh nhất. Mặc trên người bao nhiêu đồ thế, nếu như vẫn còn chạy nhanh được thì đúng là một kì tích”.

Ngữ điệu tuy rằng bình thản, nhưng lại bộc lộ rõ lòng quan tâm, lo lắng mà anh khó lòng kìm nén.

Viên Nhuận Chi kinh ngạc ngược mắt lên nhìn anh, mím chặt môi rồi nói: “Hôm nay, tôi nhất định sẽ không để xảy ra chuyện gì bất trắc, tôi nhất định sẽ đạt yêu cầu!”

“Mong là được vậy...” Kỳ Ngôn Tắc cầm lấy bộ trang phục của mình rồi tiến lên phía trước.

Ngoại trừ những thứ bắt buộc phải mang là mũ đội đầu, kính bảo vệ mắt, quần áo chiến đấu, giày chiến đấu và bình nước ra, Viên Nhuận Chi chỉ chọn thêm một khẩu M16, tất cả những phụ kiện khác cô đều không lấy.

Sau khi thay đồ xong, tất cả mọi người lập tức xông tới chiến địa.

Tiếng còi vút lên, trận chiến quyết định sinh tử bắt đầu.

Ban đầu Kỳ Vũ Ngang luôn bảo vệ Viên Nhuận Chi, cô chỉ cần cầm theo khẩu M16 nghe chỉ lệnh, anh bảo cô bò thì cô sẽ bò, bảo cô ẩn nấp là cô sẽ ẩn nấp, anh cũng dặn dò cô không được nổ súng tùy tiện. Trạng thái bình ổn, hoàn mỹ đó đã bị Mạnh Lê Hoa và Vương Viện Viện phá vỡ hoàn toàn. Nếu như thành viên trong đội chết quá sớm, thì số điểm nhận được sau cùng rất ít, vậy nên Kỳ Vũ Ngang bắt buộc phải bảo vệ luôn cả hai người này. Đến khi anh quay đầu lại thì Viên Nhuận Chi đã biến mất hút, không thấy bóng dáng đâu cả.

Viên Nhuận Chi gạt tất cả mọi thứ ra khỏi đầu, nào là ẩn nấp, kiềm chế, bình tĩnh... Cô liền miệng đọc khẩu lệnh: “Go! Go! Go!” Cô xa rời đồng đội của mình, từ từ đơn độc phá long quan.

Cầm trong tay khẩu M16, cô từ từ, thận trọng đi qua bờ tường, liền nhìn thấy Lý Nguyên Tường của đội B. Lý Nguyên Tường vừa nhìn thấy cô đã ngay lập tức người ra, chỉ trong hai giây do dự đó, Viên Nhuận Chi đã giơ khẩu M16 trong tay nhắm bắn chuẩn xác.

Viên đạn bắn thẳng vào phần trước ngực Lý Nguyên Tường, lập tức hóa thành màu đỏ.

“Tại sao em lại phải bắn chuẩn thế hả?” Lý Nguyên Tường chán nản lên tiếng.

“Em chỉ nhắm bừa không ngờ ăn may”. Viên Nhuận Chi bật cười ngốc nghếch, tiếp sau đó lại ai oán, thề lương nói: “Lý tổng, xin lỗi anh. Anh ngã rồi, mấy đồng nhân dân tệ của em có thể đứng dậy được”. Nói xong, cô liền đưa tay ra vỗ nhẹ lên bờ vai của Lý Nguyên Tường.

Lý Nguyên Tường không biết nói thêm gì đã ngã sầm xuống mặt đất, rồi nói: “Hầy, hai hôm trước em đều bị không điểm, nếu hôm nay còn không giúp đỡ thì tới nay chẳng thể nào thành thạo vui chơi nổi. Tới nay em phải uống vài ly với anh mà tạ lỗi đi đấy!”

“Nhất định, nhất định. Hôm nay em nhất định sẽ “ba theo” với các anh”.

Cáo biệt Lý Nguyên Tường, Viên Nhuận Chi vội vã trốn vào sau bờ tường thấp, tiến dần vào sâu trong lòng địch, cuối cùng đã bắt gặp được “kẻ địch” thứ hai, Hạ Nguyệt Cúc. Từ trước đến nay, Hạ Nguyệt Cúc chưa từng chơi trò này, nhìn thấy người là bắn súng loạn xạ, may mà thân thù của Viên Nhuận Chi nhanh nhẹn, chẳng bận tâm đến đám cây lá bắn thiêu trên mặt đất, cô lẩn lộn mấy vòng liền, thế nhưng sau cùng chân trái vẫn bất cẩn trúng một viên đạn, đau đến mức cô suýt bật khóc tu tu. Cô đang định nằm xuống mặt đất giả vờ chết, ai ngờ đột nhiên lại nghe thấy giọng hét lớn của một người: “Mẹ kiếp, người mình mà cũng giết!”

Cô ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là người đến cung cấp tư trang do Kỳ Vũ Ngang phái đến, cùng tổ với chị Hạ Nguyệt Cúc, nhưng bị chị Hạ bắn, trúng đạn “chết” tại chỗ. Viên Nhuận Chi theo phản xạ có điều kiện cũng bắn súng về phía Hạ Nguyệt Cúc, như vậy trong chốc lát, cả hai người kia đều từ trần.

Viên Nhuận Chi há hốc miệng trong bàng hoàng.

Hạ Nguyệt Cúc bước lại gần rồi nằm cạnh bên cô, chị nói: “Nếu biết trước là em thì chị đã nằm bất động rồi”.

“Dạ, chị cứ tiếp tục giả chết đi, em phải tiếp tục tấn công đây!” Chịu đựng nỗi đau ở chân, Viên Nhuận Chi nhảy bật dậy, tiếp tục tiến lên phía trước.

Một lúc lâu sau...

“Tiểu Dạ Ca, mau nhìn phía sau anh đi, bộ ngực của mỹ nữ kia đẹp quá!” Tiếp đó vang lên tiếng “bụp”, Triệu Dạ Quân liền ngã xuống.

“Tiền Tiền huynh, khóa quần của anh chưa kéo kìa, em nhìn thấy chiếc quần sịp màu đỏ của anh rồi đấy!” Lại “bụp” một tiếng, Lưu Tiền Tiền ngã xuống.

“Hả? Cả người Kỳ tổng ướt hết rồi sao? Trông gọi cảm quá!” “Bụp, bụp” hai tiếng, Chu Tiểu Hiền và Mã Hồng Diễm lần lượt thét lên rồi ngã xuống.

...

Viên Nhuận Chi cảm thấy bản thân mình điên mất rồi, lúc này cô đã “giết người máu nhuộm đỏ mắt”, gặp Phật giết Phật, gặp quỷ giết quỷ, không biết là kỹ thuật chơi trò dã chiến của mình quá giỏi hay do quá đổi may mắn. “Giết” đến sau cùng, cô đã có thể được như Angelina Jolie tay cầm súng, ngạo nghễ bước đi, vô cùng oai phong.

Anh dừng xông pha, trận mạc tiêu điều.

Mục tiêu sau cùng của cô chính là tòa nhà bỏ hoang, lúc này cô đã không còn cảm nhận được hơi thở gấp gáp của mình nữa.

Bỗng nhiên, một viên đá rơi xuống mặt đất, cô lập tức quay người lại đầy cảnh giác, cầm súng nhắm vào người phía sau lưng mình, bất giác ngây người.

Kỷ Ngôn Tắc cố gắng nín thở, nhìn Viên Nhuận Chi cả đầu ướt mát mồ hôi. Chiếc mũ chiến đấu của cô đã mất, kính bảo vệ mắt cũng mất, đang nhìn anh bằng đôi mắt kính hoảng, sợ hãi.

Vốn tưởng rằng cô đã hy sinh từ lâu rồi, thật không ngờ có thể kiên trì tới tận lúc này...

Anh tháo bỏ mũ chiến đấu và kính bảo vệ xuống, nhìn cô bằng đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp, im lặng vài giây rồi nói: “Này, cô mau bắn tôi một phát đi, cuộc tập huấn này sẽ kết thúc ngay bây giờ!” Giọng nói của anh âm trầm, ảm áp.

Viên Nhuận Chi đưa khẩu M16 của mình lên, mở to mắt, khó lòng tin tưởng nhìn Kỷ Ngôn Tắc rồi lắp bắp: “Anh... anh... anh có phải bị quỷ nhập thân rồi?”

Ánh mắt sầm lại, anh từ từ bước lại gần cô rồi nói: “Cứ coi như là tôi bị quỷ nhập thân đi. Đội B giờ chỉ còn lại mỗi mình tôi thôi, chỉ cần cô đánh bại tôi, thì cô sẽ thắng, có thể kéo lại thành tích của hai ngày trước. Nhân cơ hội không có người, mau nổ súng đi!”

Anh nói như vậy là có ý gì? Anh đang muốn giúp cô sao?

Viên Nhuận Chi cảm thấy căng thẳng, cô lùi lại phía sau vài bước, mở mắt to nhìn vào anh rồi ấp úng: “Anh... anh... anh bị ngốc sao?”

Kỷ Ngôn Tắc dừng bước lại, đôi mắt màu hổ phách bắt đầu đậm lên, im lặng trong giây lát khiến người ta chẳng thể đoán được anh đang nghĩ gì.

Một lúc sau, anh chán nản thở dài một tiếng, bật cười rồi nói: “Hôm trước và hôm qua, không phải cô vẫn coi tôi kẻ ngốc hay sao? Hôm nay làm thêm một lần nữa thì có sao chứ?”

“Tôi chưa bao giờ coi anh là kẻ ngốc!” Chuyện của hai ngày qua, Viên Nhuận Chi cảm thấy vô cùng tự ti, nuốt nước miếng rồi lại nói tiếp: “Được thôi, tôi biết rồi, ngày đầu tiên là tôi không đúng, là tôi quá đáng, không nên nói xấu anh sau lưng, làm tổn thương đến lòng tự trọng của anh. Điều quá đáng hơn nữa là... lại còn mưu đồ uy hiếp anh. Bây giờ tôi chính thức xin lỗi anh, thế nhưng hôm qua anh cũng không cần phải nhảy xuống cứu tôi, tôi biết bơi mà...”

Cô đột nhiên im bật lại, không biết phải nói chuyện hôm qua thế nào. Nghe khẩu khí, dường như anh đã biết thừa cô dùng chuyện nhất đồng xu để lừa phỉnh. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại sợ hãi không muốn cho anh biết chuyện chiếc vòng tay đó. Nói tóm lại, tất cả mọi vấn đề đều rồi bởi, đầu óc cô lúc này như muốn nổ tung.

Cô nhú chặt đôi mày, hạ thấp giọng nói: “Chuyện hôm qua là lỗi của tôi, vì lợi ích nhỏ nhất trước mắt mà không để tâm đến cảm nhận của người khác, phớt lờ kỷ luật tập thể”.

Ánh mắt của Kỷ Ngôn Tắc dần dịu đi, ngăn cản cô tiếp tục nói thêm: “Về việc hôm qua tại sao cô nhảy xuống sông, không cần phải giải thích thêm nữa, bởi vì tôi không muốn nghe. Bây giờ, là tôi tình nguyện làm kẻ ngốc, có lẽ ngay từ lúc đầu, người sai đã là tôi. Cuộc tập huấn này cần bản không nên tồn tại. Đừng lãng phí thời gian nữa, mau nổ súng đi, tôi chỉ muốn cuộc tập huấn này nhanh chóng kết thúc thôi. Cô mau nổ súng đi, cô coi như là giúp đỡ tôi, giúp đỡ cô và cũng giúp đỡ tất cả mọi người. Kết thúc càng sớm thì mọi người càng sớm được siêu sinh”.

“Tại sao anh lại ăn nói khó nghe thế?”

“Những lời tôi nói với cô có câu nào được coi là dễ nghe không?” Anh tiến gần lại phía cô, cầm lấy khẩu súng trong tay cô giết sát vào ngực mình, lạnh lùng nói tiếp: “Đánh nhanh thắng nhanh!”

“Anh định làm cái gì thế?” Viên Nhuận Chi hét lên đầy hoảng hốt. “Tôi không muốn bắn anh như thế. Tôi muốn đối kháng cùng anh một cách quang minh chính đại. Anh không cần phải như thế! Anh mau bỏ tay ra, mau bỏ tay ra, mau bỏ tay ra đi!”

Tuy rằng đây chỉ là một trò chơi, nhưng cô không thích cảm giác bị ép phải nổ súng bắn anh, không thích một chút nào.

Kỷ Ngôn Tắc bỏ ngoài tai hết tất cả những lời nói của cô, mím chặt môi lại, cầm chắc khẩu súng không chịu buông, khuôn mặt anh tuần đường như được phủ lên một lớp băng mỏng.

Tại sao cô lại cảm thấy hoảng sợ mà trước nay chưa từng thấy? Rõ ràng từ sau chuyện ngày hôm qua, cô đã tỏ ra rất ngoan ngoãn, ngay cả lúc ăn cơm cô cũng biết điều ngậm miệng, cầm mặt vào ăn. Không biết tên đáng chết nào đã chọc giận anh ta, hại cô phải gánh chịu hậu quả. Tuy rằng không hề phát cáu, thế nhưng tại sao nhìn anh ta lại có cảm giác tinh thần buồn bã, suy sụp? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao trông anh ta lúc này lại đáng sợ đến thế?

“Kỷ tổng, Kỷ sư huynh, tôi sợ anh rồi đấy, anh đừng có như vậy nữa được không? Anh cứ như vậy nữa được không? Anh cứ như vậy cho dù tôi lãnh được phần thưởng, buổi tối cũng chết khiếp vì gặp ác mộng mất thôi. Tôi biết anh chịu nhiều áp lực của mọi người, anh cứ yên tâm đi, nếu như hôm nay mọi người định lật đổ anh, Viên Nhuận Chi tôi nhất định sẽ đứng về phía anh. Anh đó, tôi sẽ đỡ trước anh!” Cô nhìn anh đầy lo lắng, mồ hôi trên đầu mướt mướt chảy xuống.

Ai ngờ lời nói của cô vừa dứt, sắc mặt anh lại càng âm trầm hơn, đồng thời cảm nhận được anh vẫn nắm chắc lấy khẩu súng, gân xanh trên cánh tay nổi hết cả lên.

“Áp lực của mọi người? Ha ha...” Kỷ Ngôn Tắc đột nhiên bật cười thành tiếng, nụ cười thê lương, khó diễn đạt bằng lời: “Áp lực của mọi người, tôi đã bao giờ nghe theo lời nói của người khác chưa?”

Lời nói thì thâm giống như tự hỏi, lại giống như chất vấn Viên Nhuận Chi.

Anh cúi đầu xuống nhìn cô, đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp tràn đầy ý mỉa mai chính bản thân.

Người phụ nữ gốc nghiệt này tại sao lại có thể khiến anh kiên trì lâu như vậy? Rốt cuộc là vì sao...

Bất luận trước kia hay bây giờ, cô chưa bao giờ phải lòng anh cả, cho dù anh mở miệng nói yêu cô thì cũng có ích gì? Anh do dự đến tận hôm nay không nói ra, lẽ nào là vì muốn chơi trò ú tim, trốn tìm cùng cô hay sao?

Anh nói ra rồi, kết cục duy nhất chính là bị cô căm ghét nhiều hơn, nói ra cũng bị ghét, không nói ra cũng vẫn bị ghét, vậy thì nói với không nói có gì khác nhau chứ?

Anh vốn tưởng rằng đến Tập đoàn Tang thị, ngày ngày nhìn cô chăm chăm vậy thì bộ óc đàn độn của cô sẽ dần sáng tỏ, sẽ thay đổi cách nhìn về anh, sẽ phải lòng anh giống như những người phụ nữ khác, kết quả sau cùng chẳng có gì cả. Từ đầu chí cuối, chỉ có nỗi mình anh tự cho rằng tất cả mọi thứ là đương nhiên. Thì ra kẻ nghiệt chính là anh.

“Kỷ Ngôn Tắc anh có thể buông tay được không? Rốt cuộc anh bị sao thế? Anh đừng có như vậy được không? Nếu như mọi người làm chuyện có nói điều gì khiến anh khó xử, tôi có thể không cần thành tích đó nữa...”. Hoàn toàn không còn ý định mỉa mai anh như hàng ngày, cô nói mà gần như bật khóc.

“Tôi bảo cô nổ súng, cô có nghe thấy không?” Anh tức giận đến mức hét toáng lên.

Tiếng thét cùng biểu hiện khác thường của Kỷ Ngôn Tắc khiến Viên Nhuận Chi hoảng loạn, cô buông khẩu M16 trong tay ra, đôi tay run rẩy, cô ôm lấy miệng lùi về phía sau. Nước mắt không kiềm chế được tuôn rơi liên tục, cũng thét lớn vào mặt anh: “Tại sao anh cứ thúc ép tôi thế chứ? Tôi đã nói là tôi không muốn như vậy rồi! Kỷ Ngôn Tắc, anh đang bị làm sao thế? Anh hét cái gì chứ? Muốn đo xem giọng ai lớn hơn sao? Tại sao lúc nào anh cũng đáng ghét như thế? Hu hu... hu hu...”

Cô ngồi bệt xuống đất, bật khóc nức nở.

Cho dù trước khi bị anh ăn hiếp đến mức nào, cô cũng chưa bao giờ khóc cả. Cô hoàn toàn không biết đầu óc mình có vấn đề gì, tại sao lại bật khóc vì mấy câu nói đó của anh. Tên đàn ông đáng chết này, ăn hiếp cô đã đành, tại sao lại còn quát cô lớn tiếng vậy chứ? Tại sao thế? Tại sao thế? Tại sao thế...

Cô đưa hai tay lên che mặt rồi úp vào hai chân, hai vai rung lên liên tục, khóc nức thành tiếng.

“A Tắc, cậu điên rồi à?”

Từ đằng xa, Kỷ Vũ Ngang đã nghe thấy tiếng tranh cãi nhau, anh nhanh chóng tiến lại ngôi nhà hoang phế, liền nhìn thấy Viên Nhuận Chi ngồi bệt trên mặt đất khóc lóc thảm thương.

Anh bước nhanh lại gần, vỗ nhẹ lên đầu Viên Nhuận Chi, tỏ lòng an ủi, sau đó khó lòng tin tưởng mà tròn mắt nhìn Kỷ Ngôn Tắc: “Rốt cuộc cậu bị làm sao thế? Cậu cứ tiếp tục thế này, người phụ nữ nào...”

Kỷ Ngôn Tắc vứt mạnh khẩu M16 xuống mặt đất, nhanh chóng rút khẩu súng của mình ra.

Anh ngược mắt lên nhìn Kỷ Vũ Ngang, đưa lời mỉa mai: “Chuyện của tôi không cần anh phải lo, xin mời anh dành tâm trí và sức lực lo chuyện của bản thân, Kỷ Vũ Ngang tiên sinh ạ”

Anh cố tình nhấn mạnh mấy chữ “Kỷ Vũ Ngang tiên sinh” lạnh lùng mà sắc bén, khóe miệng mỉm cười đầy mỉa mai, lúc ẩn lúc hiện. Ánh mắt của anh càng ngày càng lạnh lùng, sắc nhọn như đao, vô cùng đáng sợ.

Nắm chặt bàn tay, anh quay người bỏ đi.

Kỷ Vũ Ngang cau chặt đôi mày lại, nhìn bóng dáng Kỷ Ngôn Tắc biến mất trong tòa nhà hoang phế.

Thu ánh mắt lại, anh ngồi xuống, vỗ nhẹ lên vai của Viên Nhuận Chi rồi nói: “Chi Chi, đừng khóc nữa, cho dù là chuyện gì, cứ đứng lên rồi nói sau!”

“Anh ta vô... vô duyên vô cớ... khi tâm trạng vui vẻ... thì trêu chọc tôi... như thể đang vờn... đang vờn chuột vậy... hu hu... khi nào tâm trạng không vui... lại giống như là... giống như là chó cắn ma... Cho dù em không có... không có lòng tự trọng đến mức nào... cũng không có nghĩa là hoàn toàn không có... hu hu... anh cứ để... cứ để em khóc một lúc, một lúc thôi... là ổn... hu hu...”

Viên Nhuận Chi khóc nức lên hồi.

Kỷ Vũ Ngang thở dài một tiếng, dịu dàng ôm cô vào lòng, rồi vỗ nhẹ vào sau lưng cô, nhẹ nhàng nói: “Làm gì có ai tự so sánh mình với chuột, mà chứ? Đừng khóc nữa, còn khóc nữa là không xinh đẹp nữa đâu!”

“Vốn dĩ em đã không xinh đẹp rồi...” Viên Nhuận Chi hít một hơi thật sâu, tâm trạng kích động cuối cùng đã có thể bình tĩnh lại. Hai người đang quá gần gũi khiến cô cảm thấy ngại ngùng. Cô ngẩng đầu khỏi vòng tay của anh, từ từ kéo giãn khoảng cách giữa hai người, còn dùng tay gạt hết nước mắt trên khuôn mặt của mình.

Cô lại hít một hơi thật sâu: “Thật ngại quá, lúc này là do em quá kích động, để anh cười chê rồi”.

Kỷ Vũ Ngang nhướn miêng lên, nhìn về phía cô, im lặng một hồi rồi mỉm cười nói: “Thỉnh thoảng khóc lóc cũng có lợi cho sức khỏe. Thi thoảng, có người muốn khóc mà cũng chẳng tìm được cơ hội đâu”.

Cô ngước mắt lên nhìn anh.

Anh lại mỉm cười dịu dàng: “Anh vẫn thích nhìn thấy em cười hơn, lúc em cười nhìn trông rất đẹp cứ như là mặt trời đầu xuân vậy. Thế nhưng em không biết đâu, lúc em khóc trông xấu lắm, giống như giữa mùa hè mà lại đổ mưa, khiến cho người ta không biết phải làm sao”.

Viên Nhuận Chi ngại ngùng mỉm môi lại.

“Đi thôi. Bây giờ chắc mọi người đang đợi em đây!”

“Ừm”.

Viên Nhuận Chi quay lại điểm tập hợp, mọi người đều đã ở đó hết rồi.

Kỷ Ngôn Tắc tuyên bố lần tập huấn này kết thúc, đồng thời đọc thành tích của mọi người.

Mấy người bạn Chu Tiểu Hiền xông lại gần chỗ Viên Nhuận Chi nói: “Woa, chúc mừng chị đạt yêu cầu nhé!”

“Cảm ơn”. Cô khề khàng lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Kỷ Ngôn Tắc. Trên khuôn mặt bình tĩnh của anh không nhận ra bất cứ điều gì bất thường, dường như giữa họ chưa từng xảy ra tranh cãi gì hết.

Cô thu ánh mắt lại, cúi đầu xuống, im lặng đứng giữa đám đông.

Mấy đồng nghiệp nữ thì nhau kêu một mối, còn các đồng nghiệp nam thì tâm trạng vui vẻ, hân hoan, sau khi bàn bạc cùng nhau, quyết định chơi thêm trò “đoạt cờ” nữa. Những người nào không muốn tham gia có thể đi thẳng về khách sạn, chuẩn bị cho hoạt động buổi tối.

Sau trận cãi vã khóc lóc kịch liệt ban nãy, Viên Nhuận Chi cảm thấy toàn thân rệu rã, mệt mỏi vô cùng nên đi về phòng trước.

Khi quay về khách sạn, Hạ Nguyệt Cúc đi đánh bài cùng mấy người bạn Chu Tiểu Hiền, cô liền tắm rồi lên giường ngủ. Dù cho ai gọi, cô cũng không chịu dậy.

Cô cứ mơ mơ màng màng, cho tới tận khi trả phòng quay về.

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chân tâm

Vào bữa ăn mừng buổi tối, vì có việc nên Kỷ Vũ Ngang đi trước. Trước khi đi vẫn không quên an ủi Viên Nhuận Chi, muốn cô chơi vui về một chút.

Viên Nhuận Chi mỉm cười thay cho lời đồng ý.

Bên bàn rượu, mọi người quây tới bến. Mấy người Triệu Dạ Quân rất biết cách chơi đùa, sau khi com no rượu say, vẫn không chịu buông tha Kỷ Ngôn

Tắc, từ khách sạn lại chạy thẳng tới phòng hát karaoke, tiếp tục bắt anh uống rượu.

Những người làm ngành này, nếu như muốn uống tận hứng thì chỉ ít phải khiến một vài người say bết nhè thì mới có thể dừng lại được, Kỳ Ngôn Tắc đương nhiên trở thành mục tiêu hàng đầu của họ.

Viên Nhuận Chi từ khi vào căn phòng này, đều ngồi gọn sang một bên, không hát hò, cũng không cổ vũ, chỉ mở to mắt nhìn về phía đối diện, mọi người liên tục kính rượu Kỳ Ngôn Tắc.

“Chi Chi, hôm nay em thực là chán quá đi mất, cứ thu người ngồi một góc thế? Hôm nay em đạt yêu cầu, cũng không biết kính Kỳ tổng một ly rượu cảm ơn sao?” Triệu Dạ Quân đột nhiên đưa một chai bia tới, rồi kéo cô đang còn trong trạng thái ngây ngô, nhét chai bia vào tay cô rồi nói thêm: “Mau đi kính Kỳ tổng thân yêu của chúng ta một ly đi!”

Khỏe miệng Viên Nhuận Chi khẽ co giật: “Cái gì mà thân yêu, Tiểu Dạ Ca, anh đừng có ăn nói hồ đồ thế có được không?”

“Đừng phí lời, mau lại đó đi!” Triệu Dạ Quân đẩy cô về phía Kỳ Ngôn Tắc, rồi quay lại mấy nha đầu nhỏ tuổi thét: “Mấy đứa mau tránh sang một bên, để cho Chi Chi của bọn này kính Kỳ tổng vài ly. Chi Chi, em uống phạt một ly trước, tùy ý em chọn, trắng, đỏ, vàng màu nào cũng được”.

Viên Nhuận Chi bị ấn ngồi bên cạnh Kỳ Ngôn Tắc, mím chặt môi, nắm tay lại, nhìn về một hàng các loại ly rượu đủ màu sắc.

Bỗng nhiên trên vai cô xuất hiện đôi tay, thân người cũng bị người ta ôm lấy, bên tai lại có hơi thở ấm áp. Sau đó bên tai cô vang lên giọng nói ồm ồm: “Tôi nhớ hôm nay có người nói với mình rằng, ai muốn lật đổ tôi, cô ấy nhất định sẽ đứng về phía tôi, tôi đồ, cô ấy sẽ đồ trước tôi. Bây giờ tôi bị mọi người công kích, mà cô ấy chẳng hề xuất hiện, cô nói xem có phải cô ấy nói lời mà không giữ lời không?”

Giọng nói không lớn cũng không bé, vừa đủ cho những người ngồi xung quanh nghe thấy rõ.

Tất cả mọi người đều thét lên đầy hứng khởi.

Viên Nhuận Chi kinh ngạc quay sang, nhìn vào người đàn ông đã giang tay ôm lấy bờ vai cô. Dưới ánh đèn lấp lánh đầy sắc màu, đôi mắt của anh đã không còn màu hổ phách như mọi khi nữa, thay vào đó vẻ thâm sâu khó đoán, vẫn tuyệt đẹp, thu hút, nhưng mang theo chút ý đồ trêu chọc cô.

Cô bất giác cảm thấy chán nản. Rõ ràng hai người vừa mới cãi nhau một trận kịch liệt, lại còn khiến cô khóc một trận, bây giờ lại như biến thành một người khác, ung dung tự tại như không có chuyện gì đối diện cùng cô. Đến buổi tối, người đàn ông này ngấm chút men say, thực lòng là một cảm thú lòng dạ đen tối, mặt ngoài bảnh bao.

“Cảm thú, mau bỏ ngay bàn tay dâm tặc ra!” Cô lườm anh một cái, trong lòng thầm chửi rủa anh, đồng thời khẽ động bờ vai, muốn đẩy bàn tay bẩn thỉu của anh ra.

Ai ngờ, đôi lại anh lại càng ôm chặt bờ vai cô hơn, sức mạnh ở bàn tay anh khiến cô bất giác mím chặt môi.

Cô quay đầu qua, lại lườm anh thêm cái nữa.

Hành động quàng tay khoác vai trước mặt mọi người thế này, anh chưa bao giờ làm với cô kể từ ngày đầu tiên hai người gặp nhau. Giây phút này, ánh mắt anh đã dần mờ màng, nhưng chưa hề say rượu, ngược lại còn tạo cho người khác cảm giác mê hoặc khó lòng chống đỡ được.

Cô hít một hơi thật sâu, nghiêng răng, bên một ly rượu lên nhìn anh nói: “Ai nói tôi nuốt lời chứ, không phải đã ngồi đây sao? Kỳ tổng, cảm ơn anh hôm nay đã giọng cao đánh khẽ, nhường tôi một bước, để tôi không đến mức bị loại. Tôi xin kính anh một ly trước!” Cô ngửa cổ lên cạn hết ly rượu.

Kỳ Ngôn Tắc neho mắt lại, khỏe miệng nhoen lên, bàn tay đang khoác trên bờ vai cô tự động buông ra, sau đó chỉ vào những người ngồi đối diện nói: “Bây giờ quán tiếp viên của tôi đã tới, muốn làm gì thì các người cứ việc tự nhiên!”

Viên Nhuận Chi trợn trừng mắt lên, nhìn mấy người Triệu Dạ Quân lên tiếng thách thức: “Em không say được đâu, mấy anh cũng không thể nào gọi uống rượu hơn em được đâu. Lại đây, lại đây, xem ai “chết” sớm nhất?”

“ý da, không được rồi, không được rồi, lúc này Kỳ tổng vẫn còn chưa trả lời câu hỏi của bọn này. Trả lời xong, mới được uống, Kỳ tổng, rốt cuộc anh thích người phụ nữ như thế nào? Những người phụ nữ ngồi đây liệu có ai phù hợp với yêu cầu của anh không? Mau trả lời đi, nếu như câu trả lời không khiến cho bọn này thỏa mãn thì vẫn bị phạt rượu!” Giọng nói của một phụ nữ, mềm mại, yếu điệu, chính là người do Kỳ Vũ Ngang dẫn tới, một trong những người chuẩn bị phục trang chiến đấu trong trò chơi War Game.

Câu hỏi này khiến cho toàn thân Viên Nhuận Chi bất giác cứng đờ lại, trái tim cũng theo đó là đập loạn xạ, sau đó nhanh chóng quay sang nhìn Kỳ Ngôn Tắc đang ngồi bên cạnh mình. Không biết tại làm sao, trong thâm sâu trái tim mình, cô đột nhiên cũng rất muốn biết đáp án của hai câu hỏi này.

Kỳ Ngôn Tắc như thể cảm nhận được ánh mắt mong chờ đáp án của cô, liền quay mặt sang nhìn cô vài giây, khỏe miệng khẽ nhoen lên, nở một nụ cười khó hiểu.

Trái tim của Viên Nhuận Chi lúc này càng thêm loạn nhịp.

Bàn tay mới rời khỏi bờ vai cô chưa đầy một phút lại nhấc lên lần nữa, khẽ vỗ nhẹ lên đó, chủ nhân của bàn tay nhìn cô mỉm cười tươi tắn rồi nói: “Quán tiếp viên, cô sẽ trả lời câu hỏi này thế nào?”

Viên Nhuận Chi mím chặt môi, trợn mắt lườm anh, tên khốn này phải chăng đã bắt đầu say?

Câu hỏi ngớ ngẩn gì thế không biết? Cô đâu phải là đàn ông tại sao lại hỏi cô?

“Tôi cũng chẳng thích phụ nữ!”

“Tôi đang muốn hỏi cô thích người đàn ông thế nào?” Kỳ Ngôn Tắc nhoen miệng nở nụ cười hoàn mỹ, đôi mắt mê ly dưới ánh đèn nhấp nhোang khiến cho cô cảm thấy không mấy chân thực.

Viên Nhuận Chi đột nhiên ngầy lạng người trước câu hỏi bất thành linh này. Trải qua ba cuộc tình, kết quả đều bị đối phương phản bội, sau đó, cô trở nên không mấy tin tưởng vào tình yêu nữa. Trước kia, cô cảm thấy bản thân kiếm được càng nhiều tiền càng tốt, chẳng thèm để tâm xem người đàn ông của mình có tài mao hay không, chỉ cần thật lòng thật dạ với cô là được. Bây giờ, trước suy nghĩ vừa ấu trĩ vừa ngốc nghếch này, cô cảm thấy vô cùng chán nản.

Đã trải qua ba đoạn tình cảm khốn kiếp, chịu nhiều tổn thương, cuối cùng cô đã tin vào lời mà dì nói với cô trước kia, trên thế giới này “có tiền mới là vương giả”!

“Nếu như quân tiếp viện của tôi trả lời câu hỏi, thì tôi sẽ suy nghĩ đến việc trả lời câu hỏi của mấy người!” Kỳ Ngôn Tắc nhìn về phía mọi người, giọng nói trầm ồm vô cùng quyền rũ. Rõ ràng là đang khéo léo từ chối trả lời vậy mà lại có thể hấp dẫn đến mức khiến người ta khó lòng kiềm chế nổi.

“y da, Chi Chi, cô mau trả lời đi nhanh lên!”

“Mau trả lời đi! Mau lên! Mau lên!”

Mấy người Vương Viện Viện, Chu Tiểu Hiền và Mã Hồng Diễm nhanh chóng thúc giục Viên Nhuận Chi trả lời.

Đình đầu Viên Nhuận Chi đang bốc lên khói đen nghi ngút, đúng là bó tay toàn tập với mấy người phụ nữ này. Cô vẫy tay về phía họ một cách đầy khinh thường rồi nói: “Được rồi, được rồi, đừng ồn ào nữa, tôi trả lời đây. Tôi thích người đàn ông đạt đủ tiêu chuẩn 3C”.

Phụt... mấy người phụ nữ đồng loạt phun nước ra khỏi miệng.

Những người đàn ông có mặt thì không hiểu ý nghĩa câu nói này, liên nhau hỏi lại.

“Tiêu chuẩn 3C là cái gì?”

“Lão tử biết tiêu chuẩn đảm bảo nguyên liệu thân thiện môi trường, chứ chưa từng nghe nói đến đàn ông phải có cái tiêu chuẩn 3C gì đó!”

Lúc này, Mạnh Lê Hoa đang cầm trong tay ly rượu vang liền ưỡn thẳng bầu ngực đầy đặn của mình, chán nản than dài một tiếng, sau đó mới lên tiếng: “Tiêu chuẩn 3C chính là viết tắt của Car, Cash, Credit Card! Tất cả các anh đều là những người thiếu hiểu biết!”

“Được rồi, được rồi, cô Viên đã trả lời rồi, đến lượt Kỳ tổng!”

Kỳ Ngôn Tắc quay đầu sang, nhìn Viên Nhuận Chi với đôi mắt bí hiểm rồi nói: “Đáp án của tôi cũng bao gồm 3 chữ C”

Nghe thấy đáp án trên, Viên Nhuận Chi trợn tròn mắt lên, bất giác đáp lại bằng giọng đầy khinh thường: “Hum! Việc được các quý phu nhân nuôi cũng hợp với anh lắm đấy!”

Anh đưa ngón tay trở ra xua liên tục trước mặt cô rồi nói: “Sai rồi! Của tôi chính là Cheap, Cheaper, Cheapest!”

Câu trả lời của Kỳ Ngôn Tắc khiến cho mọi người bật cười đầy hứng khởi, thậm chí có người đùa rằng:

“Kỳ tổng, ánh mắt anh nhìn Chi Chi thật là đắm đuối, phải chăng là đã phải lòng Chi Chi của bọn này rồi?”

“Chi Chi, cái tiêu chuẩn 3C kia rất hợp với em đấy!”

“Hả? Chi Chi, không biết em dán cái tiêu chuẩn đó lên người từ lúc nào thế, tại sao bọn anh lại không thấy? Dán ở đâu, mau phô ra cho bọn anh xem nào!”

Viên Nhuận Chi im bất nhìn mọi người, khuôn mặt dần dần nóng bừng lên.

Mẹ kiếp. Tên đàn ông đáng chết kia, đang cố ý, cố ý mượn men rượu để mĩa mai cô.

Cô nhún vai, nhanh chóng thoát khỏi bàn tay của Kỳ Ngôn Tắc, nhìn ra mặt bàn, vợ lấy bình rượu rồi thét cùng mọi người: “Tôi là 3D, nhưng là Dear. Không phải cần uống rượu sao?”

Tiếng cười của mọi người lại càng rôm rả hơn.

Triệu Dạ Quần rót đầy ly rượu cho tất cả mọi người, sau đó lại cao hứng lên tiếng: “Nào nào, chúng ta hãy cùng cạn ly vì 3C và 3D nào! Chúc hai người sớm hợp thành một đôi, trở thành một cặp CD danh chính ngôn thuận!”

Kỷ Ngôn Tắc trực tiếp vơ lấy một chai bia, đặt lên miệng, ngửa cổ uống sạch, mùi vị cay đắng cũng theo đó mà tràn vào trong người anh.

Rõ ràng đôi mắt, khoe miệng đều đang nhoen miệng lên nhưng trong ánh mắt lại không hề vui vẻ chút nào, lạnh lùng chẳng khác gì băng tuyết.

Không khí đột nhiên náo nhiệt, sôi động hẳn lên. Mọi người khui rất nhiều bia, rượu, một lúc sau trên bàn toàn đặt những chiếc chai trống không.

Không biết là ai lại đẩy Viên Nhuận Chi về phía Kỷ Ngôn Tắc lần nữa. Hai người bị ép phải song ca một bài.

Viên Nhuận Chi đầu óc đã hơi mơ màng, gờ bó hết tất cả mọi tuyến phòng thủ của bản thân, nhiệt tình, hơn hờ thét với mọi người chọn bài: “Song ca thì song ca, ai sợ ai chứ? Mau chọn cho em bài Tâm vũ (Trái tim mưa gió)”. Tiếp đó cô liền đưa tay lên, cầm chắc chiếc Mic, khoác tay với Kỷ Ngôn Tắc đang ngồi dựa sau sofa thản nhiên như không, sau đó thét lớn tiếng: “Kỷ Ngôn Tắc, anh hát giọng nữ, tôi hát giọng nam!”

Lời nói hơn hờ, cuồng nhiệt này của cô khiến cho tất cả mọi người trong phòng đều ngất ngây.

Bị người ta lần lượt mời rượu, dù cho tửu lượng có cao đến đâu cũng chẳng thể nào chống đỡ nổi, men rượu không ngừng phát tác trong người, Kỷ Ngôn Tắc neho đôi mắt say sưa của mình lại, lặng lẽ nhìn về phía Viên Nhuận Chi đang cầm Mic đứng giữa sân khấu nhỏ.

Người phụ nữ này đúng là khoa trương đến mức không thể nào chấp nhận nổi, cho dù biết hát bài hát của đàn ông thì khí thế sẽ oai phong hơn đàn ông sao?

Anh khẽ cời chiếc cúc thứ hai trước ngực, từ từ đứng dậy khỏi chiếc sofa, lập tức khiến cho mấy người phụ nữ trong phòng đều thét lên đầy kích động. Anh lấy chiếc Mic rồi hét lớn: “Muốn tôi hát giọng nữ cũng được, nhưng tôi không làm tân nương tử của người khác, mau chuyển bài “Ngày mai em muốn gả cho anh” (Bài hát của Thái Y Lâm và Đào Triết).

Tất cả mọi người thét lên đầy kích động.

Người chọn bài nhìn hai người đã bắt đầu chìm vào trạng thái say rượu không biết phải nói gì.

m điệu dịu dàng, lãng mạn của bài Ngày mai em muốn gả cho anh vang lên. Trong căn phòng hát này bỗng vang lên tiếng thét khiến quý khách thần sầu, chủ nhân của tiếng hát không ai khác ngoài Viên Nhuận Chi, Kỷ Ngôn Tắc ngay cả khi say rượu cũng vẫn giữ được phong độ của một hoàng tử nho nhã, hát đúng nhịp, tiếng hát thì du dương, tràn đầy tình cảm, khiến người nghe phải say mê, đắm đuối.

Ăn được, chơi được, vui được, liêu được. Câu nói này chính là miêu tả cho Kỷ Ngôn Tắc và Viên Nhuận Chi lúc này.

Triệu Dạ Quần tuy rằng đã ngà ngà men say, nhưng đối với một người đã ngang dọc trên “sa trường” nhiều năm nay thì đây chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ. Nhiệm vụ hôm nay của anh chính là chuốc say Kỷ Ngôn Tắc, sau đó bắt hạnh hơn là đã hạ gục nốt cả Viên Nhuận Chi.

Triệu Dạ Quần và Lưu Tiến Tiền phụ trách đưa Kỷ Ngôn Tắc về nhà. Chỗ Viên Nhuận Chi ở vừa hay thuận đường Triệu Dạ Quần về nhà, cho nên hai người này tiện thể, đưa nốt cô về nhà.

Kỷ Ngôn Tắc nói rõ địa chỉ nhà mình, sau khi lên xe vẫn luôn im lặng nằm ngủ ngoan ngoan, không gây ồn ào, làn da trắng trẻo, hồng hào, chẳng khác nào một vị hoàng tử đang ngủ. Ngược lại, Viên Nhuận Chi lại chẳng yên vị chút nào, không ngừng hò hét ca hát. Tiếng hát thì chẳng khác nào sói hú, lúc thì lời y phục của Triệu Dạ Quần, lúc thì kéo tóc của Lưu Tiến Tiền, khiến cho hai người suốt chút nữa là suy sụp ngay tại trận. Sau cùng, cô ép Triệu Dạ Quần đến mức không còn cách nào khác, đành phải đẩy cô về phía Kỷ Ngôn Tắc đang nằm ngủ ngoan ngoan, rồi dõ dặt: “Đừng gây chuyện nữa, ôm lấy tân nương của em rồi đi ngủ đi!”

Lời nói này đích thực có tác dụng, Viên Nhuận Chi nhìn Kỷ Ngôn Tắc, ngốc nghếch lên tiếng: “Tiểu nương tử, “anh” tới đây!” Sau đó, cô xông về phía anh, ôm chặt lấy khuôn ngực anh không chịu buông.

Chiếc xe sắp sửa tiến tới địa chỉ mà Kỷ Ngôn Tắc nói, chính là một trong những tiểu khu cao cấp nhất, danh tiếng nhất trong thành phố này.

Triệu Dạ Quần với Lưu Tiến Tiền bất giác than thở, thật không ngờ tên tiểu tử này đích thực là một trong những người đàn ông đạt tiêu chuẩn 3C. Hai người đỡ Kỷ Ngôn Tắc xuống khỏi xe, người bảo vệ thấy Kỷ Ngôn Tắc quay về, liền chủ động giúp bọn Triệu Dạ Quần đỡ anh vào thang máy.

Kỷ Ngôn Tắc xuống xe, Viên Nhuận Chi vốn dĩ đang dựa vào người anh, bỗng chốc mất đi điểm tựa, ngã ra chiếc ghế sau của taxi. Cô ngờ nghệch ngẩng cái đầu u mê của mình lên, loáng thoáng nghe thấy hai từ của người lái xe “Tới rồi”, sau đó lại nhìn thấy bóng người ở bên ngoài, cô liền lẩm bẩm nói: “Tiểu Dạ Ca, anh đúng là quá xấu xa, đến nhà rồi, cũng không thêm gọi em...”

Cô mở cửa xe ra, đi theo ba bóng dáng quen thuộc phía trước, loạng chạng loạng chạng bước vào thang máy. Lưu Tiến Tiền nhìn thấy cô đi theo vào thang máy, bất giác lên tiếng: “Chi Chi, em không ở trong taxi đợi bọn anh, đi theo vào đây làm cái gì?”

Viên Nhuận Chi đưa tay gỡ chiếc đầu u mê của mình, tựa vào thành thang máy mệt mỏi lên tiếng, giọng nói lè nhè khó nghe: “Buồn ngủ quá, em muốn đi ngủ!”

Triệu Dạ Quần nói: “Đi theo vào cũng hay, một mình ở trong taxi tôi cũng không yên tâm. Con nha đầu này hôm nay không bình thường, mọi khi uống

rượu luôn biết cách kiềm chế, chưa bao giờ nhìn thấy bị say tới mức độ này”.

Cùng với tiếng “Tinh” báo hiệu, cuối cùng mấy người họ đã tới được chỗ ở của Kỳ Ngôn Tắc.

Triệu Dạ Quần lần mò túi quần của Kỳ Ngôn Tắc một hồi lâu, cuối cùng cũng tìm thấy chìa khóa. Anh mở cửa ra, cùng Lưu Tiến Tiền đỡ anh vào trong nhà.

Viên Nhuận Chi bước vào phòng khách, nhìn thấy sofa một cái là nằm ngay lên trên, ôm mấy chiếc gối rồi chìm vào giấc ngủ.

Đợi sau khi Triệu Dạ Quần với Lưu Tiến Tiền sắp xếp xong cho Kỳ Ngôn Tắc, đi ra gọi cô kiểu gì cũng không thấy tỉnh lại.

Triệu Dạ Quần liền nói: “Thôi bỏ đi, cứ để cô ấy ngủ ở đây. Ngày mai tỉnh dậy, cô nhóc sẽ tự biết quay về nhà thôi”.

Lưu Tiến Tiền tỏ ra nghi ngại: “Hai người này đều đã say rượu rồi, ngộ nhỡ...”

“Chính cậu cũng đã nói hai người này say bí tỉ, đã say thế rồi còn làm ăn được gì nữa chứ. Đi thôi!” Triệu Dạ Quần kéo Lưu Tiến Tiền rời khỏi nhà của Kỳ Ngôn Tắc.

Triệu Dạ Quần cùng Lưu Tiến Tiền chưa đi được bao lâu, lần mò trong bóng đêm, Viên Nhuận Chi ngã lăn từ trên ghế sofa xuống đất.

“y da...”. Cô lồm cồm bò trên mặt đất, rên lên đầy đau đớn.

Đầu đau như búa bổ, đôi mắt vừa khô vừa nhức, cô miễn cưỡng mở ra, mơ màng, mệt mỏi đắm trà chiếc sofa khiến cô ngã xuống đất, sau đó chống người xiên xiên vẹo vẹo đứng dậy.

Cô không muốn ngủ trên sofa, cô muốn quay về phòng ngủ, đó là chiếc giường King Size mà cô phải mất rất nhiều tiền mua về.

Cô gãi đầu vuốt tai, mắt mũi kèm nhèm, mò mẫm tìm phòng ngủ trong bóng đêm.

Hôm nay chẳng qua uống có chút rượu, tại sao phòng khách lại trở nên rộng rãi hơn, lấp đặt thêm biết bao nhiêu thứ đồ xa xỉ?

Cô bật cười ngô nghê rồi nói: “Năm mơ sướng quá, nhà có thể rộng rãi hơn, cũng không mất tiền lấp đặt, trang trí...”

Cánh cửa trước mặt đang khê hé, bên trong le lói ánh đèn, cô lẻ rề bước vào trong. Khi nhìn thấy chiếc giường King Size đặt giữa trung tâm phòng, cô liền nhắm mắt lại, xông thẳng lên giường.

Kỳ Ngôn Tắc đang ngủ say sưa, ngon lành. Trong mê man, đột nhiên cảm thấy chiếc giường bật nảy lên, anh cau chặt đôi mày đầy phiền não, lật người qua rồi tiếp tục ngủ.

Vài giây sau, anh liền ôm chiếc chăn mỏng mùa hè đang dần bị ai đó kéo mất. Anh nhắm chặt mắt, đôi mày nhíu chặt, kéo mạnh tấm chăn mỏng, sau cùng vẫn chẳng thể nào địch lại nỗi sức mạnh bất minh kia, cả chiếc chăn bị cướp mất một cách trắng trợn.

Đột nhiên trợn trừng mắt ra, anh dùng đôi mắt rưng rưng lửa hận nhìn về động vật lai lịch bất minh đang cuộn trong chiếc chăn của mình.

“Tao không cần biết mày là thứ gì, tốt nhất là mau cút đi, nếu không đừng trách tao vô tình vứt mày ra ngoài ban công đấy!” Anh nỗ lực nói hết câu, phần nộ đoạt lại chiếc chăn, sau đó nhìn thấy một người phụ nữ đang cuộn tròn trong đó.

Anh đưa tay sờ lên chiếc đầu đau nhức của mình, nhìn lại người phụ nữ nằm cạnh bên mình một lần nữa.

Là cuộc đời anh quá thất bại hay quá thèm khát do lâu ngày kìm nén? Không ngờ sau khi say còn mang theo một người phụ nữ lạ lẫm về nhà. Trong lòng anh chợt dâng lên một cảm giác khó chịu vô ngần, anh đưa chân ra đập mạnh một phát vào người phụ nữ đó, sau đó thét lớn: “Mau cút đi cho tôi!”

Viên Nhuận Chi một lần nữa ngã lăn xuống đất, nhưng điều khác biệt lần này chính là lần ngã này đau hơn, mạnh hơn.

Cô hoa mày chóng mặt chóng người dậy, muốn nhìn xem rốt cuộc là tên yêu nghiệt nào đang nằm trên chiếc giường của mình, dám to gan lớn mật đến mức đập thẳng vào chiếc mộng quý giá của cô.

Cô đưa tay sờ vào chiếc mộng bị đập rất đau, ngẩng đầu lên, cố gắng mở đôi mắt mơ màng của mình ra. Dựa vào chút ánh sáng hắt ra từ chiếc đèn ngủ đặt góc phòng, dần dần, cô nhìn thấy một người không thể nào quen thuộc hơn – Kỳ Ngôn Tắc.

Cô bắt lực cúi đầu xuống, vô cùng chán nản, ngay cả khi nằm mơ cũng mơ thấy tên khốn này nằm trên giường của mình! Gặp trong mơ đã đành, đây lại còn bị hấn ức hiếp ngay cả trong giấc mơ! Chán chết, cuộc đời cô đúng là vô cùng “may mắn”.

“Kỳ Ngôn Tắc, cái tên khốn kiếp, đồ âm hồn bất tán, mau chóng biến mất trong giấc mơ của tôi, đừng có chọc giận bà cố đây, nếu không anh nhất định sẽ không có kết quả gì tốt lành đâu!”

Cô cầm chiếc gối rồi đập mạnh vào “ảo giác trong mộng” đang nằm trên giường, với mong muốn làm cho tên đáng ghét này mau chóng biến mất.

Kỷ Ngôn Tắc nghe thấy giọng nói quen thuộc, vô cùng kinh ngạc, còn chưa kịp định thần lại, cái đầu đang vừa đau vừa nhức đã bị một chiếc gối kia đập mạnh vào, cả người mất đi thăng bằng ngã xuống mặt đất.

Khi nghe thấy giọng nói của cô, anh ngỡ tưởng rằng bản thân mình ngày nghỉ gì đêm mơ vậy, đang nhìn thấy ảo giác. Anh không dám tin vào mắt mình, liên tục chớp mi, cố gắng nhìn thật rõ người phụ nữ đang leo lên giường. Cô thật sự là Viên Nhuận Chi.

Anh chán nản thở dài thườn thượt, người phụ nữ ngốc nghếch này, bị người khác chuốc say, lại vô duyên vô cớ leo lên giường của anh, bây giờ vẫn không hề biết sự tình, lại còn dám dùng gối tấn công anh.

Anh liền đưa tay vợ lấy chiếc gối trên giường, không hề khách khí đập vào chiếc đầu lác la lác lư của cô: “Này, ai thêm đùa giỡn với cô? Ngoài kia là phòng khách, mau cút ra ngoài mà ngủ!”

“Á...” Viên Nhuận Chi bị đập mạnh vào đầu, lại càng thêm u mê, xông về phía anh rồi hét lớn: “Cái tên biến thái chết giẫm này, ai bảo anh chui vào trong giấc mơ của tôi, lại còn dám đối xử với tôi như vậy! Hàng ngày ăn hiếp tôi đã đành, ngay cả trong giấc mơ mà anh cũng dám ăn hiếp tôi đến độ này sao?”

Cả người Kỷ Ngôn Tắc không còn chút sức lực nào, nhanh chóng bị Viên Nhuận Chi đè ngửa lên mặt giường. Trọng lượng bất ngờ đè lên ngực, khiến anh thở hắt ra một tiếng.

“Anh là một tên khốn mồm miệng độc địa, dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như thế? Tôi đã nói là tôi không muốn bắn súng, tại sao anh cứ ép tôi? Nhất định muốn nhìn thấy tôi bật khóc trước mặt anh thì mới vui ư sao? Muốn tôi nổ súng đúng không? Bây giờ tôi sẽ bắn chết anh!” Viên Nhuận Chi cười trên người anh, giờ ngón tay ra bắn không ngừng chọc xuống khuôn ngực anh hết phát này đến phát khác: “Bắn chết anh! Bắn chết anh! Bắn chết tên đàn ông đáng ghét như anh!”

Kỷ Ngôn Tắc bị cô chọc mấy phát vào người, khuôn ngực nhói đau, anh đột nhiên nắm chặt lấy ngón tay của cô, phẫn nộ hét lên: “Tiểu thư, canh ba nửa đêm cô không ngủ, giờ trò gì thế hả? Nếu như cô không đi ra ngoài ngủ thì tôi sẽ ra ngoài, nhường lại chiếc giường này cho cô, thế đã được chưa?”

“Ngủ cái gì mà ngủ? Bây giờ tôi vẫn đang ngủ còn gì, có điều là đang nằm mơ, nhưng lại xui xẻo gặp phải tên biến thái là anh!” Cô lại rút ngón tay mình, lại dùng sức chọc trái chọc phải trên ngực anh.

Người phụ nữ đầu heo này, ngay cả khi say rượu cũng chẳng khác nào đầu heo.

Đang say rượu giờ trò ngốc nghếch chứ nằm mơ nằm mộng gì?

Đầu anh đau đớn vô cùng, chẳng khác nào bị bánh xe ô tô chẹt qua.

Anh nắm chặt lấy bàn tay ghê gớm của cô, tức tối hét lên: “Cô mới biến thái ấy. Tôi cảnh cáo cô đừng chọc vào người tôi nữa. Cô còn dám chọc nữa, tôi sẽ không khách khí đâu. Cô chọc tôi, tôi cũng sẽ chọc lại đấy!” Ánh mắt anh bắt giục chuyển về phía bầu ngực của cô, nếu như thật sự chọc vào đó thì đúng là bị kích nhân gian.

“Á, cái tên quỷ râu xanh này, anh đang nhìn vào đâu thế hả? Tôi sẽ chọc chết anh!” Cô lại chọc mạnh lên ngực anh mấy phát nữa.

“Tất cả là do cô ép tôi đấy!” Anh thật sự tức điên người sờ vào ngực cô.

“Á, anh là tên biến thái! Đồ quỷ râu xanh!” Cô đè lên người, đâm mạnh anh rồi nói: “Anh khai thật đi, có phải anh đã thích tôi không? Cái gì mà 3C? Ngừ khi mịa mai, anh tưởng rằng tôi không nghe hiểu lời chế giễu của anh sao? Ai nói với anh là tôi cheap nào? Tôi có nhà, có xe, có tiền tiết kiệm, nuôi thể loại thư sinh đẹp trai như anh hoàn toàn không có vấn đề gì cả. Tôi biết thừa là anh chẳng có ý định gì tốt lành với tôi mà, ở trong địa bàn của tôi, tôi muốn làm gì anh cũng được cả! Anh là một tên đàn ông xấu xa, lúc nào cũng lằng lơ, ve vãn tôi trong mơ. Một lần thôi là quá đủ, thế mà mấy lần liên tiếp không chịu buông tha, lại còn dám động đến ngực tôi! Hãy nhìn xem tôi sẽ thu phục anh thế nào!” Cô vừa nói xong đã nghiêng răng nghiêng lợi đánh anh một trận toí bời.

Vừa nãy cô đã nói những gì?

Mấy lần liên tiếp không chịu buông tha? Lằng lơ, ve vãn?

Anh nín thở lại, lặng ngẫm nhìn người phụ nữ đang làm loạn trên người mình, trái tim đập nhanh vô cùng.

Nếu như đây thật sự được coi là rượu vào lời ra, vậy thì lời nói ban nãy của cô đồng nghĩa với việc cô thường xuyên nằm mơ thấy anh?

“Cô thường mơ thấy tôi làm những gì?” Hai tay anh nắm chắc lấy thân thể đang lác la lác lư của cô.

“Mơ thấy anh làm gì? Đương nhiên là mơ muốn đánh anh! Bây giờ tôi đang đánh anh đấy thôi! Ha ha, bây giờ nên bắt đầu đánh từ đâu đây? À đúng rồi, cái miệng độc địa của anh là đáng ghét nhất, hôm nay tôi nhất định phải trị cho nó một bài học!” Nói xong, cô liền đưa tay lên định đánh vào chiếc miệng của anh.

Anh phản ứng nhanh nhạy ngăn đôi tay của cô lại.

Cô giờ cánh tay khác lên, lại bị anh tóm lấy. Viên Nhuận Chi phẫn nộ hét lên: “Anh tưởng rằng anh đã không chế được hai tay của tôi thì tôi sẽ không

còn cách nào trừng trị chiếc miệng của anh sao? Tôi sẽ cắn chết nó, cắn chết nó!”

Kèm theo tiếng thét tức giận là một bóng đen nhanh chóng áp mạnh xuống người anh. Tiếp sau đó, đôi môi anh bỗng nhiên đau nhói lên, khó lòng nhận được.

“Cô...” Anh đau tới mức cau có mặt mày, khẽ rên một tiếng.

Tiếp theo đó mùi vị tanh nồng của máu bắt đầu lan rộng trong miệng.

Người phụ nữ này, đúng là điên cuồng.

Chỉ có cô mới có thể khiến anh chịu đựng được những việc như thế này.

Cô cũng cảm nhận được vị máu tanh nồng, cuối cùng cũng chịu buông tha đôi môi anh, khẽ đặt môi mình lên đó rồi ra sức hút lấy dòng máu tuôn chảy trên đó.

Chiếc miệng bỗng nhiên bị chiếm lĩnh, khó lòng hít thở, bộ não thiếu đường khí, lại càng thêm mơ màng.

Thật sự khó mà tin được, ban ngày vẫn còn cãi nhau, chính vào lúc anh bị ai, chán nản nhất muốn từ bỏ thì lại gần gũi với cô đến tận mức này.

Anh nhắm mắt lại, để mặc cho cô ôm hôn mình, hai tay anh không kiềm chế được, ôm chặt lấy thân người đang giãy giụa liên hồi của cô.

Một lúc sau, vết thương trên môi anh ngưng chảy máu, đôi môi cô cuối cùng cũng chịu rời đi.

Hai người mặt đối mặt, khoảng cách gần như vậy, gần đến mức cả hai đều có thể nghe rõ tiếng thở của người kia.

Cô nhìn anh một hồi lâu, sau đó đôi mắt nhoeo lên tươi tắn: “Anh đã nếm được cảm giác đau đớn chưa? Mỗi một lần đối xử không ra gì với tôi, có bao giờ anh nghĩ xem tôi đang cảm thấy thế nào không? Anh có biết hay không, mỗi ngày tôi đều suy nghĩ không biết cắn thịt, hút máu của anh sẽ là một cảm giác như thế nào. Hôm nay, cuối cùng, tôi đã thỏa được nguyện ước. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy được bộ dạng bất lực của anh như vậy. Trong lòng tôi cảm thấy vô cùng sáng khoái, dễ chịu, chỉ đáng tiếc đây là trong mơ. Hừm, trong mơ thì cũng đã sao chứ? Chỉ cần có thể giãy vò, hành hạ anh theo ý thích thì tôi đã thấy vui rồi”.

Anh nheo mắt lại nhìn cô, bỏ qua nỗi đau trên môi, giọng nói trầm ồm: “Đã giải tỏa tâm trạng xong chưa? Bây giờ có thể đi ngủ được rồi chứ?”

Cô say rồi, hoàn toàn không biết bản thân đang làm những gì. Lúc này cô ngồi trên người anh, lặc bên trái, lặc bên phải. Điều này đối với một người đàn ông đang say mà nói chính là hành động khiêu khích, quyến rũ cực kì đáng sợ. Đúng thế, anh cũng say rồi, chỉ là tỉnh hơn cô đôi chút mà thôi, thế nhưng điều đó cũng không có nghĩa là anh sẽ luôn giữ được tỉnh táo như thế này mãi. Nếu như cô còn liên tục đối với anh như lúc này, anh thực lòng không biết có xảy ra chuyện gì nghiêm trọng không nữa.

Anh rất thích cách cô hôn anh thô bạo như trước đó, anh cũng thích cảm giác ấm áp khi ôm chặt cô vào lòng.

Trong lòng mong chờ những điều đó, nhưng lí trí lại mách bảo anh phải từ chối chuyện này.

Cô nhìn anh một cách khinh thường, nói: “Hừm, anh coi tôi là đồ ngốc chắc? Người ta thường nói giấc mộng đẹp không dài, giấc mơ đêm nay, tôi nhất định phải tận lực, không vờn chết anh, thì tôi không theo họ Viên nữa!”

“Cái tên đàn ông như anh, lúc nào cũng kiêu ngạo như một con thiên nga đáng ghét. Tôi nhất định phải đập đổ lòng tự trọng cao vợi của anh. Rốt cuộc phải đối với anh thế nào thì mới có thể đã kích được anh chứ?” Cô thật sự đã say mềm, hoàn toàn ăn nói điên loạn, mất trí.

“Tôi là thiên nga, vậy thì cô không phải chính là con cóc ghè sao?”

“Anh mới là con cóc ghè ấy!” Vẫn còn đang suy nghĩ xem phải giãy vò anh như thế nào, vừa nghe thấy ba chữ “con cóc ghè”, cô liền nhoeo miệng cười bật thành tiếng đầy khoái trá: “Anh cứ ra sức mà mĩa mai đi. Tôi sẽ nhanh chóng làm một con cóc ghè ăn thịt thiên nga là anh ngay!”

Nói xong, cô liền dựng thẳng người lên, đưa tay kéo mạnh hàng khuy áo của anh.

Những chiếc khuy nhanh chóng lăn lóc khắp nơi.

Dưới ánh đèn ngủ mờ ảo, cô hoàn toàn có thể nhìn thấy làn da mặt ong khỏe mạnh, gọi cảm của anh lộ ra bên ngoài.

Hầy, hầy, hầy! Cô liên tục đưa ra tiếng cảm thán, dùng hai tay vuốt ve trên bộ ngực kia.

Anh tròn to mắt lên, đột nhiên nhận thức ra cô đang làm cái gì. Cố gắng nhẫn nhịn con đau đầu, anh vội vã nắm chắc lấy tay cô rồi nói: “Viên Nhuận Chi, cô đừng chơi đùa nữa, mau đi ngủ thôi, ngày mai còn phải đi làm nữa đấy!”

Cô dùng tay lại, mỉm cười đầy đắc ý: “Thì ra anh cũng biết sợ hả? Phụ nữ sau khi bị đàn ông cưỡng ép sẽ để lại nỗi đau đớn tinh thần cả một cuộc đời. Nếu như anh bị tôi cưỡng ép rồi, đối với anh mà nói, nhất định cũng là việc vô cùng mất mặt đúng không? Đánh anh, mắng anh, cắn anh tôi đều làm hết rồi, thế nhưng hoàn toàn chưa hề nhìn thấy biểu cảm bi thương như lúc này hiện trên mặt anh. Bây giờ tôi muốn nhìn thấy anh sống không bằng chết, đau

đón tốt cùng!”

“Đừng có ăn nói linh tinh nữa! Cô say rồi, mau đi ngủ ngay cho tôi...”

Anh đẩy người cô ra, đang định quay người sang thì tác dụng của men rượu đã bắt đầu khiến cho hành động của anh trở nên chậm chạp.

Thế nhưng động tác của cô nhanh hơn anh. Cô ép cả người lên người anh, há miệng cắn lấy chiếc cằm của anh, lúc sau liền đặt môi hôn lên cổ anh.

Cảm giác đắm say dị thường lan tỏa khắp thân thể anh. Anh cứng sượng người lại, không dám động đậy loạn xạ. Cổ anh bất giác chuyển động, nhắm mắt lại. Trong đầu anh lúc này cảm giác nhìn thấy một đám bướm bay lượn thướt tha, say mê, đau đớn, kèm theo cảm giác phấn khích khó lòng kìm nén lại.

Anh cố gắng kiềm chế nói với cô: “Thật sự xin cô đừng gây chuyện nữa, nếu như cứ thế này mà tiếp tục thì không thể nào lấy lại được đâu. Đợi đến lúc tỉnh lại, cô sẽ vô cùng hối hận...”

Cô há miệng, đặt răng vào bên cổ anh rồi nói: “Đừng động đậy! Cẩn thận không tôi cắn đứt động mạch chủ trên cổ anh đấy. Lần trước không phải anh đã coi hết y phục, lòng không đứng trước mặt tôi sao? Sợ cái gì? Lần này tôi sẽ toại nguyện cho anh, anh cứ ngoan ngoãn nghe lời, nếu không bị đau đớn thì đừng có trách tôi không biết thương hoa tiếc ngọc!”

Lời thoại của mấy tên đàn ông bại hoại, dâm tà đã bị cô cướp mất...

Huyết thái dương của anh không ngừng co giật...

Anh cố gắng nhắc lại câu cảnh cáo ban nãy.

Có lẽ người thật sự nằm mơ chính là anh, nếu không, mỗi lần nhìn thấy anh cô đều bật hết gai góc quanh người lên, làm gì có chuyện nói ra những lời như kiểu muốn chiếm đoạt anh? Tại sao lại có thể nằm đè trên người vừa hôn, vừa cắn anh?

Là anh đã uống say, anh đang nằm mơ. Ngay cả khi say mem, nằm mơ anh cũng đều nghĩ về cô. Thứ không có được mãi mãi là đẹp nhất. Anh đáng thương biết bao, giấc mộng đáng thương biết bao, vì không có được nên anh sẽ nhất quyết chiếm lĩnh nó trong giấc mơ.

Hầm răng cô đi xuống dưới khuôn ngực anh, vừa cắn lại vừa hôn, hai tay nhanh chóng cởi quần áo của anh ra.

Men rượu không chỉ ngấm đắm vào vị trí não cô mà là toàn thân. Cô hiểu khi đưa tay lướt lên những vùng da thịt không thuộc về mình, lòng bàn tay ấm nóng, cảm giác lạ lẫm vô cùng, không hề giống làn da mịn màng, mềm mại của mình nhưng lại rắn chắc, khỏe khoắn hơn nhiều. Cho dù sờ đến đâu cũng rắn chắc, cứng cáp khiến cho người ta cảm thấy kích động muốn sờ thêm chút, nắn thêm chút.

Chiếc hôn mạnh bạo, thô lỗ, động tác ngờ nghệch, vụng về, khiến cho tất cả các dây thần kinh trên người anh đều nổi lên đầy hứng khởi, mỗi một tế bào đều sục sôi, phấn chấn.

Anh mím chặt môi, hít một hơi thật sâu.

Cô đưa tay nhẹ lướt trên xương quai xanh của anh, nhấp nhô ra vào, gợi cảm, quyến rũ khó tả bằng lời, khiến cô không muốn rời đi mà cứ sờ lên đó mãi.

Cô nhoen miệng cười tươi tắn, ngược mắt nhìn anh rồi mơ màng lên tiếng: “Thân hình được lắm, sờ rất sướng tay, rắn chắc mà dẻo dai, khiến người ta thêm khát đến quay cuồng”.

Anh nhìn cô, bất giác bật cười thành tiếng, vén mái tóc buông dài của cô ra phía sau lưng, để lộ làn da trắng ngọc trắng ngà, nõn nà, mịn màng của cô. Anh đưa tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt cô, rồi cất tiếng nói: “Em thích là được rồi...”

“Đáng ghét! Anh làm thế khiến tôi ngứa quá! Xin anh hãy chuyên nghiệp một chút, bây giờ tôi đang cưỡng ép anh chứ không phải anh đang chọc ghẹo tôi”. Cô đưa tay gạt phẳng bàn tay không ngừng vuốt ve trên má mình. Thật sự là đáng ghét, làm cho cô ngứa ngáy, tê dại cả người.

Đôi mắt anh bỗng sầm lại: “Em có biết thế nào được gọi là cưỡng ép không?”

Lời nói vừa dứt, bàn tay của anh bất ngờ ôm lấy chiếc cổ thon thả, tuyệt đẹp của cô, kéo cả thân người cô về phía anh, bàn tay còn lại linh hoạt vòng qua chiếc eo thon, trong chớp mắt anh đã ôm chặt cô trong lòng. Không để cô kịp lên tiếng, đôi môi anh đã đặt ngay lên bờ môi của cô. Xoay chuyển tình thế, anh ra sức hôn lên bờ môi mỏng mảnh, quyến rũ của cô, tiếp đó, lại cắn mạnh lên đó. Cô đau đến mức kinh ngạc, anh khẽ há miệng đưa lưỡi vào trong miệng cô, đắm đuối say sưa cùng cô.

Không ngừng nuốt nước bọt mà không hề phát ra tiếng động, cả khuôn miệng của cô lúc này toàn là hơi thở của anh, không còn không khí, cô như thể sắp tắt thở, chỉ có thể phát ra tiếng rên yếu đuối.

Bất luận cô vùng vẫy, rên rỉ đến mức nào, đều chẳng thể nào thoát ra khỏi vòng tay của anh.

Có lẽ là do men rượu, cũng có thể do sự trời dạy của bản năng, dần dần, cô không còn vùng vẫy nữa, cũng học theo anh, muốn phản kích, muốn quần quýt bên anh, tấn công lại anh.

Cô đáp lại anh một chiếc hôn cuồng nhiệt, nhưng lại giống như đang cắn anh, trong miệng vẫn không quên nói: “Tôi nhất định phải cưỡng ép anh! Chiếm

đoạt anh!”

Niềm dục vọng trước nay chưa từng có trỗi dậy mạnh mẽ trong người anh, khí huyết toàn thân rạo rực dâng trào, anh khẽ bật cười đầy hứng khởi.

Cô là một con mèo hoang không kiềm chế được sự kích thích.

Đôi môi quyến luyến, tiếng rêu gọi tình, làn da nóng ẩm hoàn toàn hòa thành một thể không chút do dự.

Anh ép cô xuống dưới thân người mình, chiếc hôn dần chuyển từ trên cổ xuống dưới, mỗi nơi đều để lại một dấu ấn.

Cả người cô nóng ran như đang bị thiêu đốt, cả người bị anh hôn đến độ tê dại, đấm đui, toàn thân rệu rã bất lực, ý loạn tình dâng, thân người dịch chuyển, nhưng lại chẳng tìm được phương hướng.

Chiếm lĩnh lấy đôi môi cô một lần nữa, anh say đắm yêu chiều, tha thiết, sau đó lại buông ra, hàm răng đặt lên bờ môi của cô, thì thầm lên tiếng: “Em hãy nhớ kĩ, hôm nay là do em kiên quyết muốn cưỡng ép anh, tất cả mọi hậu quả, em phải gánh chịu hết đấy!”

Cô vẫn còn chưa kịp hiểu thấu lời anh vừa nói rồi cuộc có ý gì, chỉ trong nháy mắt, cả người cô bị xâm nhập bởi một thứ lạ lẫm mà cô mong chờ bấy lâu nay, khiến cho thân người trống trải của cô bỗng nhiên tràn đầy, mỹ mãn. Thế nhưng cùng lúc đó, toàn thân cô bỗng dâng lên một nỗi đau đốn quặn ruột, khiến cô bất giác phản kháng, ra sức muốn thoát khỏi.

Anh ôm chặt lấy cô, lại lần nữa chạm lên đôi môi cô, dịu dàng, thương yêu, bá đạo, quyết không cho phép cô được rút lui.

Dần dần thân thể không thể nào kìm nén được nữa, bắt đầu cử động, lắc lư theo vũ điệu nguyên thủy nhất của loài người.

Không biết bao lâu sau, cảm giác kì lạ lan rộng khắp thân thể, tất cả mọi thứ dường như dừng hết lại, bất động, sức lực toàn thân như thể cũng bị tước đoạt hết cả.

Cô bây giờ chẳng khác nào đang nằm trên đại dương bao la, để mặc dòng nước cuốn mình đi, chìm chìm nổi nổi, đôi lúc lại giống như thân liễu, khẽ rung theo làn gió nhẹ, phiêu diêu tự tại giữa không trung, lắc la lắc lư...

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đàm phán

Ánh nắng chói chang len lỏi qua tấm rèm cửa dày đặc, chiếu rọi căn phòng ngủ rộng rãi, thoáng mát, tạo thành những tia sáng diễm lệ.

Không thể nào thích ứng được với ánh sáng chói chang đó, Viên Nhuận Chi cau chặt đôi mày, đưa tay lên định che đi thứ ánh sáng chói mắt đáng ghét đó.

Đầu đau như búa bổ, xương cốt toàn thân rã rời, rệu rã, đặc biệt là phần thân dưới có cảm giác khó chịu, không diễn tả được bằng lời. Lòng ngực cảm thấy bức bối, bí bách, giống như bị vật gì đó đè lên. Phần sau lưng dường như đang áp vào vật gì đó, nhiệt độ ẩm nóng, khẽ động đây, cựa quậy, đôi chân cũng đang quắp lấy một thứ gì đó có nhiệt độ tương tự.

Kỷ Ngôn Tắc đang chìm sâu trong giấc ngủ cảm thấy ngứa ngáy trước cử động của cô, theo ý thức, anh ôm chặt lấy cô vào lòng.

Bị ôm chầm vào lòng, cả người cô cứng đờ lại.

Mẹ kiếp, cảm giác này giống như là da người vậy!

Bỗng nhiên, cô mở to mắt ra, nhìn thấy một cánh tay không phải của bản thân mà cực kì giống với tay đàn ông đang quàng trước ngực mình. Chẳng thể nào nhận nhận thêm được nữa, cô hét lớn như chưa bao giờ được hét: “Á...”

“Ồn ào quá...” Kỷ Ngôn Tắc vẫn nhắm nghiền mắt lại, cau chặt đôi mày, bất mãn lên tiếng phản kháng.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô run run từ từ quay lại sau nhìn, khi khuôn mặt quen thuộc đó lọt vào tầm mắt, cô không thể nào kiềm chế được mà thét lên lần nữa: “Á...”

Kỷ Ngôn Tắc không chịu được liền đưa tay che lấy miệng cô, từ từ mở mắt ra rồi khẽ khàng lên tiếng: “Thét một tiếng là đã đủ rồi đấy!”

Cô phần nộ gạt bay bàn tay của anh ra, vùng vẫy thoát khỏi vòng tay anh. Sau đó cô nhảy dựng dậy, cầm lấy một góc chăn, che đi phần thân thể lộ liễu

của mình, tức giận chỉ trích anh: “Anh... anh... anh tại sao lại ở trên giường của tôi? Tôi hôm qua anh đã...”

Cô chỉ vào mình rồi lại chỉ sang anh, sau cùng vò đầu bứt tai một cách điên cuồng. Cả hai người thân thể đều không còn một mảnh vải, vừa nhìn là biết ngay tối qua đã làm cái gì, đâu cần thiết phải hỏi?

Cô suy sụp chỉ thẳng vào mặt anh nói: “Tôi hôm qua tôi uống quá nhiều, anh đúng là tên vô lại khốn kiếp, tại sao lại dám nhân cơ hội chiếm đoạt tôi chứ?” Nói xong, cô liền kéo chăn che đi phần “phong cảnh xuân sắc” trước ngực mình. Để tránh tức giận quá mức, bàn tay còn lại liền cầm chiếc gối đánh vào người anh liên tục.

Anh mở mắt ra, ngược lên nhìn về phía cô, đưa tay chặn chiếc gối, bình thản như không đáp lại: “Này, xin em hãy chú ý lời nói của mình, không phải là tôi chiếm đoạt em mà là em đã chiếm đoạt tôi đấy!”

Thật ra, anh đã thức dậy từ trước đó.

Ban đầu còn tưởng rằng đây chỉ là một giấc mộng xuân, nhưng khi nhìn thấy người trong lòng mình thật sự là cô, trái tim anh dâng trào niềm vui và nỗi xúc động khó lòng kiềm chế. Thế nhưng anh còn chưa kịp mừng bao lâu thì lại có cảm giác hoạn nạn sắp ập tới.

Anh muốn giữ lại tất cả những khoảnh khắc tươi đẹp lúc này, không muốn để cảm giác này trôi qua nhanh chóng. Anh quyết định đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên lưng cô, sau đó nhắm mắt lại, ôm lấy cô rồi tiếp tục ngủ. Có lẽ thời gian tươi đẹp đó chỉ có một giờ, hai giờ hoặc thậm chí là rất ngắn, anh cũng cảm thấy mãn nguyện rồi.

Anh biết rằng, một khi cô tỉnh dậy, tất cả mọi thứ đều sẽ biến đổi, cũng giống như lúc này vậy, cô chỉ vào mặt anh hét lên đầy tức giận.

“Anh ăn nói lằng nhằng! Tôi làm gì mà chiếm đoạt anh hả? Anh chạy tới nhà tôi, nhảy lên giường tôi, chiếm đoạt trinh trắng của tôi, lại còn nói mấy lời đó, anh...”

“Dừng lại! Đây là nhà của tôi chứ không phải là nhà của em, đây là giường của tôi chứ không phải giường của em. Còn về việc tại sao em lại chạy đến nhà tôi, nhảy lên giường tôi, tôi hoàn toàn không rõ!” Anh ngắt lời cô bằng giọng nói ngây thơ, vô tội, bình tĩnh phản bác hoàn toàn chỉ trích của cô. “Còn nữa, em chiếm đoạt tôi là sự thật. Tôi hôm qua tôi đã đá em xuống dưới giường, bảo em đi, có điều em không chịu đi, người lại còn xông lại gần bảo rằng muốn chiếm đoạt tôi, sau đó tôi đã bị em chiếm đoạt!”

“Tôi chiếm đoạt anh? Anh có nhầm không đấy hả? Chỉ có đàn ông cưỡng ép phụ nữ chứ anh đã bao giờ nghe nói có phụ nữ chiếm đoạt đàn ông hay chưa?” Cô tức giận đến mức run cả thân người.

Anh nhìn cô chăm chăm, mặt không biểu cảm, nhướn miệng nở nụ cười tuyệt mỹ, đẩy chăn ra, để lộ ra khuôn mặt. Trên khuôn ngực đó là những vết thương thê thảm khiến người khác không nhìn, khắp nơi đều là vết răng cắn, vết móng tay cào cấu, lại còn một đường dấu vết hôn dài từ bờ môi cho đến phần bụng.

Lúc này, vô thanh thắng hữu thanh, mọi việc đã được xác thực.

Rốt cuộc là ai chiếm đoạt ai?

Cô đưa tay lên miệng, khó lòng tin tưởng mà nhìn vào từng vết tích đáng xấu hổ còn lưu lại kia, ánh mắt có chăm chăm mãi vào bộ ngực gợi cảm, rắn chắc của anh. Tiếp tục nhìn xuống dưới, cô thật lòng không còn mặt mũi nào nhìn tiếp nữa, xấu hổ ôm mặt lại, nhất quyết không chịu thừa nhận: “Á! Làm sao lại có thể thế này được... nói không chừng là tự anh cào cấu, anh định lừa tôi!”

“Tự tôi cắn tôi chắc? Tôi có thể dùng miệng mình cắn phần xương quai xanh được sao? Lại còn cả phần ngực, phần bụng và sau cùng là trên miệng của mình nữa? Mẹ kiếp, tôi chả nhẽ lại luyện môn uốn dẻo để tự làm tổn thương mình hả? Không biết là người phụ nữ đàn độn nào đã vô lên người tôi chẳng khác gì loài quỷ hút máu, lại còn hút vô cùng khoái trá, sung sướng nữa?”

Nỗi đau đớn chẳng khác nào ngàn dao vạn giáo xuyên tâm đó không ngừng dâng trào và truyền khắp các huyết mạch trên cơ thể anh. Sớm đã biết được kết quả sẽ như thế này, đáng lẽ anh không nên ôm ấp bất cứ hy vọng gì.

Anh tức giận nhảy khỏi giường, mang theo nộ khí xung thiên xông vào buồng tắm.

Cô đỏ ửng cả mặt vì thẹn thùng, ngáy người nhìn theo cái lưng của anh. Nơi ấy cũng hiện lên đầy những vết cào, cấu, cắn to, nhỏ đều có.

Cho dù anh đã từng luyện qua môn uốn dẻo cũng không thể nào tự hủy hoại bản thân đến mức độ này...

Đầu óc cô hỗn loạn đến mức ngây ngơ. Cô nhìn khắp tứ phía, căn phòng xa lạ, sạch sẽ, gọn gàng lạ thường, tông màu chủ đạo là trắng, vô cùng phù hợp với khẩu hiệu “thuần khiết” mà anh vẫn thường nói.

Nhìn vào quần áo vứt lung tung trên thảm trải sàn, cô nhanh chóng nhảy xuống, tay run rẩy nhặt chiếc áo sơ mi màu trắng của anh. Quả nhiên, cả chiếc áo không còn cái khuy nào cả, lại nhặt chiếc quần lên, chỗ thắt lưng cũng bị người ta kéo đứt, còn chiếc quần sịp hiệu CK kia dường như cũng nhàu nhĩ...

Cô buông tay, xấu hổ đưa lên ôm lấy mặt. Tại sao cô có thể làm ra những chuyện mất mặt đến vậy chứ?

Cô đưa tay tự đập vào đầu mình đầy ảo não, cố hết sức nhớ lại chuyện tối qua. Cô nhớ rằng tối qua bản thân lại nằm mơ. Trong mơ cô đã gặp Kỳ Ngôn Tắc, đã cãi nhau với anh. Cô dường như còn không ngừng hút máu anh. Có điều anh không hề đánh trả. Sau đó cô lại nói sẽ cưỡng ép anh, nói cái gì đó muốn anh sống không bằng chết. Tiếp sau đó hình như cô đã kéo tung chiếc áo sơ mi của anh ra, thềm rỏ dãi trước thân hình tuyệt vời hoàn mỹ của anh, tiếp sau đó thì...

Hu hu... không còn nhớ gì nữa, cũng không dám nghĩ thêm nhiều, thì ra cô thật sự đã cưỡng ép anh...

Tại sao lại có thể như vậy? Cô vẫn tưởng rằng mình đang nằm mơ, tại sao tất cả lại biến thành hiện thực chứ?

Phải làm sao đây? Làm sao bây giờ? Cô cố gắng vò tóc, bứt tai để suy nghĩ. Tên đàn ông khốn khiếp này không phải dạng vừa. Dựa vào tác phong làm việc trên thương trường mọi khi, cô nhất định sẽ bị hấn lột da, rút gân.

Ba mươi sáu kể, chuẩn là thượng sách. Nhân cơ hội anh còn đang tắm chưa kịp ra, cô phải nhanh chóng chuẩn khỏi đây. Chuyện tối qua cứ coi như cô xui xẻo, gặp phải ma quỷ ám hôn. Vẫn còn may là cô cưỡng ép anh, không bị coi là thiệt thòi cho mấy. Chạy thôi! Chạy thôi!

Viên Nhuận Chi hoang mang bò trên mặt đất, tìm các thứ đồ của mình rơi khắp nơi. Điều vô cùng bi ai lúc này chính là, tất cả hàng khuy trên chiếc áo sơ mi của cô cũng đã rụng ra hết, áo trong cũng đứt rồi. Hơn nữa, tất cả đều ngấm mùi rượu nồng nặc, cô đưa ra xa để tránh cái mùi khó chịu ấy.

Lẽ nào cô phải lỏa thể chạy ra khỏi đây sao?

Theo phản xạ tự nhiên, cô nhanh chóng lấy chiếc chăn mỏng mùa hè quấn quanh người rồi chạy đi tìm tủ quần áo.

Đem mắt nhìn tứ phía, cả căn phòng lớn thế này mà lại biến thái đến mức không thấy có chiếc tủ quần áo nào hết.

“Này, có phải cô muốn chạy trốn để hồng thoát tội không?” Kỳ Ngôn Tắc vừa mở cửa buồng tắm ra là nhìn thấy ngay Viên Nhuận Chi người quần chân, rụt cổ tìm kiếm khắp nơi trong căn phòng này, chẳng biết đang muốn tìm cái gì.

“Không... không có!” Viên Nhuận Chi kinh hãi đến mức quay người lại, liền nhìn thấy Kỳ Ngôn Tắc bước ra khỏi nhà tắm. Anh không mặc gì trên người, thân dưới quấn lại bằng chiếc khăn tắm, vừa đi vừa cầm một chiếc khăn bông khác lau đi mái tóc ướt nhoẹt của mình. Những giọt nước chưa kịp lau thuận theo ngọn tóc chảy xuống dưới khuôn ngực, từng giọt, từng giọt chảy trên bờ ngực khiến cho người ta phải ngượng mồm.

Ánh mắt của cô bất giác bị cuốn hút theo thân hình gợi cảm, quyến rũ của anh. Nếu như không phải toàn thân đầy những vết thương thì thân hình mang đậm chất đàn ông đó thật đẹp biết bao. Trong lòng cô trào dâng cảm giác tội lỗi, hối hận, cô thật sự quá đổi cảm thụ!

“Nếu không thì tốt!” Nếu như cô dám bỏ chạy, anh nhất định sẽ khiến cô phải hối hận suốt nửa cuộc đời còn lại.

Anh mở cửa ra bước vào bên trong.

Cô hiếu kỳ thò đầu ra, khéo miệng bất giác co giật. Thảo nào mà cô tìm khắp nơi không thấy tủ quần áo, hóa ra tất cả tủ quần áo đều được xếp trong căn phòng cạnh bên, được gọi là phòng thay đồ.

Điều khiến cô chán nản nhất là, trước kia cô luôn miệng mĩa mai anh chỉ có đúng một bộ quần áo, đến bây giờ coi như cô đã hiểu mọi chuyện, tại sao anh chỉ có đúng một chiếc sơ mi đó. Nguyên nhân chính là trong căn phòng thay đồ này, tất cả đều là một kiểu áo sơ mi màu trắng đó, ngay cả màu sắc, kiểu dáng của các bộ comple cũng giống nhau cả. Tất cả đều có màu ghi nhạt hoặc màu bạc trắng.

“Á, anh giờ trò lưu manh!” Cô đưa hai tay lên che đôi mắt mình. Chẳng qua chỉ không để ý có vài giây, tên đàn ông biến thái này đã bỏ nốt chiếc khăn lông quấn quanh thân dưới xuống.

“Lưu manh? Cả thân người tôi từ trên xuống dưới đã bị em nhìn thấy bao lần rồi? Ai mới là lưu manh đây hả?”

Bộ dạng của anh bình thân như không có chuyện gì. Trước mặt cô, anh tùy tiện lấy áo sơ mi và quần âu ra rồi mặc lên người.

Cô đỏ ửng cả mặt, đầu óc vô cùng hỗn loạn, nhìn về một dãy áo sơ mi, trong lòng đưa ra quyết định mang tính lịch sử. Cô quyết định lấy quần áo mặc lên người rồi chuẩn nhanh, chẳng muốn nói chuyện với anh nữa.

“Bộp” một tiếng, tay cô vừa chạm vào tủ quần áo đã bị anh đánh bật ra.

Cô nhăn nhó mặt nhìn anh nói: “Quần áo của tôi đều bị hồng hết rồi, mượn một bộ của anh mặc tạm không được sao? Hay là anh lạnh lùng ác độc đến mức nhất định muốn tôi phải lỏa thể đi ra khỏi đây? Chuyện tối hôm qua, cho dù là tôi đã thật sự cưỡng ép anh, thế nhưng bất luận thế nào, tôi vẫn cứ là phái nữ, dù gì người chịu thiệt vẫn cứ là tôi. Anh nói đi, rốt cuộc anh muốn thế nào đây?”

Cùng lắm là bồi thường tiền bạc! Trong kí ức của bản thân, dĩ của cô thường đi đòi nợ cho mấy người chị em bị thất lễ.

“Mau đi tắm rửa đi, hôi chết đi được”. Anh kéo cô lại, trực tiếp đẩy cô vào trong buồng tắm, đồng thời lạnh lùng cảnh cáo cô “Chuyện tối qua, đợi sau khi em tắm rửa xong chúng ta sẽ tính toán với nhau sòng phẳng”.

Thật sự là tiêu đời rồi, ông trời muốn cô phải chết rồi...

Viên Nhuận Chi bước vào trong buồng tắm, rồi mới chịu thả chiếc chăn mỏng khỏi người, từng dấu vết ám muội trên thân người đều khiến cô thẹn thùng, xấu hổ đến mức nóng rực cả người.

Mở vòi ra, là nước nóng lan đều toàn thân khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Mặt mày nhăn nhó, Viên Nhuận Chi nhìn lại cơ thể mình, cô phải làm gì bây giờ?

Tắm màng mỏng manh kia, vốn dĩ phải đợi đến đêm tân hôn dâng hiến cho ông xã của mình, bây giờ đi đòi nhà ma rồi, hoàn toàn biến mất sau một giấc mộng xuân. Hu hu... cô thật sự đã điên rồi, nên mới có thể làm chuyện điên rồ nhất trong cuộc đời mình, đối tượng lại là người mà cô muốn “chém chết” nhất.

Trong đầu cô không ngừng tái diễn lại từng ấn tượng, khoảnh khắc đáng nhớ đêm qua, càng nghĩ lại càng khiến người ta thẹn thùng, hối hận.

Đóng vòi nước lại, cô vội vã lau khuôn mặt và mái tóc, vừa nghĩ tới việc người đàn ông biến thái kia còn đang đợi mình bên ngoài, cô lại buồn chán chẳng khác nào quả bóng xìt hết hơi.

Quần chật khấn tắm trên người, cô thò đầu ra khỏi buồng tắm.

Vừa nhìn thấy bóng dáng của người bên ngoài thì một cái gì đó màu trắng liền phi tới với tốc độ ánh sáng, chum kín lên đầu cô.

Cô nhận lấy đầy buồn chán, thì ra đó là chiếc áo sơ mi màu trắng của anh.

Cô bấu môi, quay lại buồng tắm, nhanh chóng mặc vào.

Khi bước ra khỏi buồng tắm, cô liền nhìn thấy anh đang vắt chân chữ ngũ ngồi bên cửa sổ, bàn tay thon dài đang nhíu mày chiếc di động không ngừng.

Ánh nắng rọi qua lớp kính trong suốt, khiến cho vết đỏ trên chiếc ga giường màu trắng kia chói mắt lạ thường. Khuôn mặt Viên Nhuận Chi lại đỏ ửng lên. Cô vội vã bước lại gần, lúng ta lúng túng lấy chiếc gối đầu giường che lên vết tích kia.

Đột nhiên cô phát hiện những y phục bừa bãi trên sàn đã không cánh mà bay, tắm thơm trải sàn màu trắng sạch sẽ không còn lưu lại vết tích nào khác. Cô liền chỉ xuống mặt đất để hỏi: “Anh để quần áo của tôi đi đâu rồi?”

“Vứt rồi!” Đôi môi mỏng quăn rũ thốt ra hai từ này bình thản như không.

Anh từ từ ngược mắt lên, im lặng nhìn về phía cô. Thân hình nhỏ nhắn đang khoác chiếc áo sơ mi to rộng của anh, vạt áo còn chút nữa là chạm đầu gối, đôi chân trắng trẻo, mịn màng lộ ra ngoài, trong vô ý biểu lộ ra không biết bao nhiêu là sức quyến rũ, gợi cảm khó diễn tả bằng lời.

Anh quay mặt đi chỗ khác, trong lòng thầm rủa một tiếng. Vốn dĩ anh đưa áo sơ mi cho cô là vì không muốn nhìn cô quần chiếc khăn tắm tung bay khắp nơi, làm ảnh hưởng đến tư duy của anh. Ai ngờ kết quả cũng một chín, một mười, chẳng khác nhau là mấy.

“Tại sao anh lại vứt quần áo của tôi đi chứ?” Bây giờ phần thân dưới của cô trống huếch trống hoác, bảo cô phải ra ngoài thế nào đây? Ít nhất thì quần lót với chiếc quần soóc của cô cũng đâu bị hỏng.

“Đã rách rồi còn dùng làm gì chứ? Nhà tôi không thiếu giẻ lau!” Anh dứt di động vào túi quần, rồi bước lại gần.

“Anh vứt quần áo của tôi, vậy anh bảo tôi phải ra khỏi đây thế nào đây?”

Khuôn mặt không chút biểu cảm, anh ghé sát lại cô rồi nói: “Ăn no rồi, giờ lại muốn phìi mông bò đi sao?” Thái độ hung thần ác sát của anh đã nhắc nhở cô rằng chuyện tới qua chưa thể nào kết thúc tại đây được.

Cô hoàn toàn không biết phải nói gì. Những lời này rõ ràng được dùng để hình dung đàn ông “thất lễ”, làm phụ nữ “mất trinh tiết”.

Đột nhiên cô nhận ra anh rất cao, tại sao lại có thể cao hơn cô nhiều đến thế? Trước kia cô chưa từng nhận ra điều này. Việc này tạo áp lực vô hình cho cô, cô bất giác lùi về phía sau vài bước.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào? Buổi tối hôm qua là do tôi đã uống say, đâu còn ý thức được hành vi của bản thân được nữa? Huống hồ chị, những chuyện này, anh phải chịu trách nhiệm phần lớn sự việc. Tất cả là do anh đã áp bức tôi quá lâu, vậy nên tôi mới có tâm niệm báo thù trong tiềm thức của bản thân”.

Có quý mới biết được tiềm thức của cô lại đáng sợ đến vậy...

“Tôi áp bức em? Bắt đầu từ năm thứ hai cho tới năm thứ tư khi tốt nghiệp, tất cả là ba năm trời, chiếc xe của tôi cả thầy đã bị người ta tháo mất 136 chiếc chân van, bị phá hoại tất cả 28 lần, tất cả sách vở để trong ngăn kéo đều bị dúi thành tạp chí sắc tình, đang đi trên đường bình thường, an lành, đột nhiên bị ném đá hoặc chậu hoa rơi vào đầu. Mỗi lần có sinh viên nữ mời tôi ra ngoài, ngày hôm sau trên bảng thông báo của trường nhất định sẽ có ảnh đăng. Viên Nhuận Chi, em cảm thấy nếu như tôi muốn báo thù thì có cần phải bắt đầu tính từ năm thứ hai trở đi?”

Cô là người nữ sinh đầu tiên dám đề anh lên giường rồi nói nhất định phải giải quyết anh. Cô đã thành công trong việc thu hút sự chú ý của anh, thành công chiếm hữu trái tim anh. Anh đã bỏ ra thời gian mấy năm trời để chơi đùa cùng cô, thế nhưng người phụ nữ đáng ghét này sau khi cố chấp, cứng đầu

xông vào cuộc đời anh, làm loạn cuộc sống của anh, rồi phui mờ đi không để lại chút vết tích nào.

Câu nói của anh khiến Viên Nhuận Chi bắt giác rụt đầu rồi lùi về phía sau một bước.

Tại sao tên đàn ông này lại ghi nhớ những chuyện kia kĩ càng đến vậy? Chuyện đã qua mấy năm rồi, đều là những món nợ năm xưa. Ngay đến bản thân cô cũng chẳng còn nhớ mình đã tháo chân van xe đạp của anh bao nhiêu lần, thật không ngờ lại có thể đến mức 136 lần như thế.

Cô ưỡn thẳng ngực ra, hùng hồn tráng trí nói: “Liên quan gì đến tôi chứ? Anh có chứng cứ gì chứng minh chuyện này là do tôi làm? Anh cũng không nghĩ đến chiếc miệng độc địa của mình xem đã đắc tội với bao nhiêu người rồi. Mấy chuyện tháo chân van xe đạp của anh, tôi chẳng thèm làm, nếu như tôi mà ra tay, nhất định sẽ tiêu hủy toàn bộ chiếc xe đó. Anh đi đường đang yên lành bị ném đá rồi chấu hoa rơi vào đầu chỉ có thể nói rõ một điều, ngay cả ông trời cũng không thể nào chịu đựng nổi anh, bản thân tôi chưa từng ném anh lần nào. Mấy người trong kí túc xá nam bọn anh không phải thích chụp hình lắm sao? Anh phải cảm ơn người ta mới đúng, mỗi lần đều chụp ảnh với góc độ đẹp là thế, lại còn không mất tiền nữa chứ!”

Đôi mắt anh nhìn cô dần dần thay đổi thái độ, Kỳ Ngôn Tắc cau chặt đôi mày rồi nói: “Tôi biết trước là em sẽ chối bay chối biến những chuyện này mà. Nói ngay chuyện hôm trước ở trong nhà hàng Ý, em chạy tới nhét cho tôi 200 đồng, rồi dọa cho đối tượng xem mặt của cô tôi đưa tới chạy mất dép. Bây giờ tất cả bạn bè, người thân của tôi đều hiểu lầm tôi là trai bao. Món nợ này em định tính thế nào hả? Nếu như cả đời này tôi không lấy được vợ thì phải chăng em sẽ chịu trách nhiệm?” Nhớ lại khoảng thời gian đó, ngày nào anh cũng bị mẹ bức cung, có phải đã bị người ta đánh thuốc nên mới làm ra những chuyện mất mặt, thiếu tôn nghiêm đến vậy. Chị họ Sara gặp anh lần nào cũng lại khinh miệt anh không thương tiếc lần đấy.

Cô vừa nghe xong, hỏa khí công tâm, tức tối lên tiếng: “Anh không tìm được vợ thì liên quan gì tới tôi chứ? Tại sao tôi lại phải chịu trách nhiệm với anh? Nếu như không phải năm xưa chiếc quần sịp của anh trùm lên mặt tôi, hại tôi từ đó trở đi đen đui, xui xẻo, thì sao tôi có thể bị đàn ông phản bội nhiều đến thế? Đến bây giờ tôi vẫn còn chưa có bạn trai, tôi đã tìm anh đòi bồi thường chưa?”

“Em không bắt tôi phải chịu trách nhiệm, vậy tôi qua em đã làm những gì hả?” Anh cảm thấy vui mừng, may mà đối tượng là anh, nếu như đổi thành người khác thì phải làm sao chứ?

Nhắc đến chuyện này, cô lại cảm thấy đau đầu nhức óc.

Cô mím chặt môi, buồn bã, cúi rụt đầu xuống rồi nói: “Anh cũng đâu có thiệt thòi gì? Ngay cả lần đầu tiên của tôi cũng bị mất rồi, anh còn định thế nào nữa?”

Anh rõ ràng đã được món hời lớn, còn cô thì thiệt thòi vô cùng. Đó chính là lần đầu tiên của cô, vậy mà lại mất đi một cách vô duyên cớ như vậy, còn mất vào lúc cô chiếm hữu người đàn ông khác. Nếu biết trước say rượu sẽ gây ra chuyện tâm bậy tâm bạ đến mức độ này, tối qua dù có chết cô cũng quyết không tiếp rượu thay anh. Lại còn tứ chi đần độn của cô, tại sao lại ngu ngốc đến mức trèo lên nhà anh? Cô có chết cũng chẳng thể nào hiểu được chuyện này.

“Lần đầu tiên? Thật không may, tôi cũng lần đầu tiên”. Anh nhoen miệng bật cười đầy quyền rũ, sau đó liền háng giọng.

“Còn lâu ấy, anh nói đây là lần đầu tiên thì có thể tin được sao? Tôi có máu trinh, anh có không?” Cô liền dịch chuyển chiếc gối sang một bên, chẳng còn biết hổ thẹn là gì nữa, chỉ vào vết tích máu đọng lại trên chiếc ga trắng. Hồi còn đại học, không biết anh đã qua lại với bao nhiêu nữ sinh, hơn nữa lần trước còn lôi lôi kéo kéo hai người phụ nữ giàu có hơn tuổi, vậy mà còn mặt dày mày dạn nói đây là lần đầu tiên của mình. “Anh đã hẹn hò với bao nhiêu phụ nữ rồi, lại còn dám nói đây là lần đầu tiên của mình? Anh đi mà nói cho quý nghe. Hay là, tôi trả tiền cho anh nhé? Anh nói ra một con số đi!”

Vốn dĩ định bỏ chạy, nếu như không chạy được, bây giờ xem ra phải gỡ ra chiêu thức dẽ tiện nhất của bọn đàn ông, chính là dùng tiền mua chuộc!

Lần đầu tiên trong đời, anh có suy nghĩ muốn bẻ gãy chiếc cổ của cô.

Bởi vì nguyên do cấu tạo cơ thể, làm đàn ông đúng thật là xui xẻo, vĩnh viễn không bao giờ chứng minh được lần đầu tiên của mình. Có cần anh phải cắt mạch máu, tuyên thệ cùng toàn thể giới này đây là máu “trinh tiết” của anh?

Điều đáng chết nhất chính là cô còn dám nói chuyện tiền bạc với anh.

“Viên Nhuận Chi, tôi thật sự muốn bóp chết em!” Anh nắm chặt hai bàn tay lại, tức giận lườm cô.

Cô sợ hãi đến mức đưa tay lên để bảo vệ chiếc cổ của mình, rồi ngồi phệt xuống mặt giường, giọng nói như thể sắp khóc: “Không cần tiền, vậy rốt cuộc anh muốn thế nào? Chuyện tối qua, tôi thật sự không phải cố ý. Làm sao mà tôi biết được sẽ xảy ra chuyện đó chứ! Tôi vẫn luôn tưởng rằng đó chẳng qua chỉ là một giấc mộng xuân mà thôi, ai mà ngờ nó lại là thật...”

Không những mất toi lần đầu tiên của bản thân, hơn nữa bây giờ lại còn bị anh áp bức, tại sao mọi chuyện lại thế thảm vậy chứ...

Cô không nhẫn nhịn được, để nước mắt tuôn trào.

“Em? Đang yên đang lành tại sao lại khóc chứ?” Tối hôm qua cũng thế, nói mãi nói mãi sau cùng lại lấy nước mắt ra hù dọa anh, hôm nay cũng thế? Cô đã học được chiêu khóc lóc này từ lúc nào? Anh bức bối, chán nản bước tới cạnh bàn lấy mấy tờ khăn giấy, lau nước mắt giùm cô rồi nói: “Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa. Chỉ cần em đồng ý làm bạn gái của tôi trong nửa năm, thì tôi sẽ không truy cứu chuyện tối qua nữa. Nửa năm sau, em muốn thế nào thì sẽ làm như thế. Còn nữa, chiếc xe BMW của tôi cũng sẽ chuyển cho em dùng, coi như phần thù lao nửa năm vất vả, cực nhọc cho em”.

Gặp phải cô chính là kiếp nạn khó tránh mà ông trời đã giáng xuống cuộc đời anh.

Bỗng nhiên, cô ngưng khóc, ngược đôi mắt đầm lệ lên nhìn anh rồi nói: “Làm bạn gái của anh trong nửa năm? Tôi còn có thêm chiếc xe BMW nữa...”

Chiếc xe BMW đó không phải của công ty sao? Không phải là sự tử vì muốn lôi kéo anh ta về Tập đoàn Tang thị mà điều riêng cho anh ta sao? Lẽ nào là do tự anh mua? Chiếc xe đó giá trị lên tới hai triệu nhân dân tệ, tại sao anh lại phóng khoáng như thế?

Không đúng! Ngộ nhờ anh thật sự là một tên trai bao, như thế này chẳng phải cũng kéo cô xuống nước sao...

“Làm bạn gái của tôi khiến em uất ức như vậy sao?” Anh nhìn thấy cô mãi chẳng phản ứng lại, nhìn cô vô cùng tức giận, không thể nào nhẫn nhịn thêm nữa. “Không làm bạn gái của tôi cũng được, vậy tối nay để tôi cưỡng ép lại em một lần, như vậy coi như huê, không ai oán ai cả!”

Cô há hốc miệng, không dám tin vào tai mình. Cô nhìn anh một cách tức giận, tiện tay vớ lấy chiếc gối bên cạnh đánh thẳng vào mặt anh. “Kỷ Ngôn Tắc! Anh là đồ tiện nhân! Anh đi chết đi! Đi chết đi! Đi chết đi...”

Hai người lại quay trở về cảnh vờn nhau như tối hôm qua. Đôi mắt với thể tấn công của Viên Nhuận Chi, Kỷ Ngôn Tắc chỉ coi đó là mấy chiêu gỡ ngứa, vẫn tiếp tục không thêm đánh trả, mím môi không nói gì. Một lúc sau, khi cô đã mệt mỏi, tốc độ chậm lại, anh chỉ nhẹ nhàng, phản công một chiêu đã có thể ôm chặt cô vào lòng.

Không nói tiếng nào, anh cứ như vậy ôm chặt cô nằm trên giường. Anh đưa mặt vùi vào trong mái tóc rồi nhắm chặt mắt lại, hít thở mùi vị chỉ thuộc riêng về cô.

Anh hít thật sâu, hết lần này đến lần khác...

Viên Nhuận Chi không đánh anh nữa, ngốc nghếch lặng im nằm trong vòng tay anh không động đậy gì. Bên tai thỉnh thoảng lại vang lên tiếng tim đập mạnh liệt “thình thịch, thình thịch”...

Tiếng trái tim là của anh hay là của cô?

Tiếng nhịp tim chẳng khác nào tiếng thôi miên. Suy nghĩ của cô bắt đầu hỗn loạn, đầu óc không ngừng tái hiện lại những cảnh tượng tình cảm của hai người trong lần đầu tiên kia.

Bàn tay cô bắt giác ấm nóng trở lại...

Hai tay chạm nhẹ vào phần thắt lưng anh, còn chưa kịp đẩy ra thì tiếng chuông di động đã reo, phá vỡ không khí hòa hợp lúc này.

Cô vội vã định thần lại, đẩy mạnh Kỷ Ngôn Tắc ra, lúng túng đứng dậy, vuốt gọn mái tóc rối bời.

Kỷ Ngôn Tắc ảo não rút chiếc di động ra khỏi túi quần, giọng nói không vui mấy: “A lô, xin hỏi ai đấy?”

Người ở đầu dây kia khẽ lảng đi giây lát, sau đó mới nói: “Xin hỏi đây có phải là Kỷ tiên sinh không? Tôi là Jessie ở cửa hàng thời trang, mang quần áo mà ngài cần tới. Thế nhưng tôi đã ấn chuông cửa nhà ngài rất lâu mà không có ai ra mở cửa hết!”

“Thật ngại quá, tôi sẽ ra mở cửa ngay!” Anh dập điện thoại, ngược mắt nhìn Viên Nhuận Chi đang chỉnh đốn lại quần áo, đầu tóc của bản thân.

Viên Nhuận Chi vừa hay ngược mắt lên, tặng anh ánh mắt hình viên đạn.

Kỷ Ngôn Tắc phớt lờ thái độ của cô, ánh mắt dừng lại chiếc áo sơ mi trắng trên người cô mấy giây, trong lòng đưa ra một quyết định to lớn. Anh nhanh bước ra khỏi phòng, sau đó mở cửa nhà.

Anh kí lên tờ biên lai, sau đó trả lại người nhân viên giao hàng một trong những món đồ đưa tới: “Chiếc này không cần đến nữa!”

Khỏe miệng người nhân viên khẽ co giật, nhìn về phía người đàn ông đẹp trai kia. Vài giây sau, cô liền rời khỏi với khuôn mặt tươi tắn.

Bước vào trong phòng, Kỷ Ngôn Tắc vứt quần áo ra trước mặt Viên Nhuận Chi rồi nói: “Mau thay đồ!”

Viên Nhuận Chi nhìn chiếc váy và đôi giày trong tay, còn có cả áo lót, quần lót, khỏe miệng bắt giác co giật, sau đó nhanh chóng ôm chúng chạy vào trong phòng thay đồ.

Khi nhìn thấy giá tiền treo trên bộ quần áo lót, cô bắt giác nhủ chặt mày lại, sau đó lật tiếp giá tiền của chiếc váy, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Cô ngẩng mặt lên nhìn căn phòng thay đồ này, sau đó bước tới phía trước tủ quần áo, tiện tay lật giờ đồng hồ quần áo, nhìn nhãn hiệu, liền mím chặt môi. Khi xem kĩ từng bộ áo vest, quần âu, cà vạt, thắt lưng, giày da... miệng cô há hốc đầy kinh ngạc.

Nhớ lại cách bài bố, trang trí trong căn nhà này, cô đưa tay lên chống cằm, ngơ ngẩn đứng trong phòng.

Cô thực lòng không thể nào tưởng tượng nổi, người đàn ông mà trước kia cô từng mỉa mai cười khẩy cả năm mặc một bộ quần áo, rồi cười trên chiếc xe đạp cũ kĩ lại chính là một người đàn ông đạt đúng tiêu chuẩn 3C.

Tại sao tên đàn ông này lại nhiều tiền đến vậy chứ?

Cô bắt giác nhớ lại lần trước khi gặp anh ở ngoài cửa vào hộp đêm, nhìn thấy anh lúi lúi kéo kéo hai người phụ nữ giàu có. Quần áo lúc này cô mặc là do anh mua, nếu như nói tiền của anh là do mấy người phụ nữ giàu có cho, vậy thì điều này có nghĩa là... cả người cô bắt giác rung mình ớn lạnh.

“Dừng lại! Dừng lại! Tất cả mọi chuyện chẳng qua chỉ là một con ác mộng!” Cô hít một hơi thở sâu.

Cô nghiêng rằng nghiêng lợi mặc đồ lót vào, trong lòng không ngừng nguyên rủa, tại sao tên đàn ông này lại có thể mua quần áo vừa vặn với cô thế? Đúng là đáng ghét!

Mở chiếc váy ra, cô vốn dĩ tưởng rằng đây là một chiếc váy liền, thì ra nó chỉ là chiếc chân váy.

Anh có nhầm không chứ? Chỉ có phần chân váy, anh không hề mua áo bên trên?

Cứ như vậy, cô mặc chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của anh, kết hợp cùng chiếc chân váy tuyệt đẹp, phía dưới đi đôi giày lấp lánh ánh vàng, không cao cho lắm, chậm rãi bước ra khỏi phòng thay đồ.

“Có phải là anh cố ý không?” Cô đưa tay lên chỉ anh, tỏ ra trách móc.

Anh nhìn vào chiếc áo sơ mi to rộng cô đang mặc trên người, càng nhìn càng thấy đẹp mắt, nhanh chóng trả lời: “Có cái mặc rồi cô còn tính toán cái gì? Mua thêm một chiếc không phải là tốn tiền sao?”

Chỉ riêng chiếc quần lót ít vải nhất cũng đủ tiền mua hai, ba chiếc áo phông rồi! Rõ ràng anh không phải vì tiếc tiền.

Anh đi tới gần chỗ cô, đưa tay cời nút thắt phần dưới áo trên người cô. Cô lập tức tóm lấy tay anh rồi hét: “Này này, anh muốn làm cái gì thế? Đừng tưởng rằng anh hiến tặng phần trên, bỏ tiền mua phần dưới mà tôi để mặc anh làm gì thì làm đâu đấy. Nếu như anh dám thất lễ với tôi, tôi nhất định sẽ đánh nát đầu anh ra!”

Anh phớt lờ lời uy hiếp của cô, rút tay ra, nhanh chóng cời phần nút thắt phía dưới ra.

Cô ngây người nhìn phần áo thắt nút của mình, đúng là trông đẹp hơn rất nhiều so với phong cách “điên cuồng” ban nãy.

Đột nhiên, tiếng động kì dị phát ra từ phần bụng khiến cô lúng túng đỏ bừng cả mặt.

Anh nín chặt đôi môi, không nói tiếng nào, đi thẳng ra khỏi phòng ngủ, xuyên qua phòng khách rồi tiến thẳng vào phòng bếp. Kỷ Ngôn Tắc lấy hai quả trứng gà từ tủ lạnh ra, sau đó nói với cô: “Chỉ có com rang trứng thôi!”

Cô bấu môi nói: “Miễn cưỡng chấp nhận”.

Có điều, lúc này Viên Nhuận Chi thật sự rất đói, neho neho mắt nhìn chiếc đồng hồ treo tường, bây giờ đã sắp mười hai giờ trưa rồi.

Anh ngước mắt lên, mỉm cười dịu nhẹ.

Viên Nhuận Chi ngồi trên sofa, nhìn anh thuần thục rang com trong bếp, cảm giác hơi kì quái, thế là đành đưa tay nắm lấy chiếc áo của mình rồi nói chuyện vu vơ: “Cái đó, bộ quần áo mặc trên người hôm nay, tôi không có tiền trả anh đâu, cứ coi như anh vớt quần áo của tôi đi thì phải bồi thường đấy!”

Còn về việc làm bạn gái nửa năm của anh, coi như cô đã mặc nhận.

Nếu không thì biết phải là sao? Ai bảo cô đã “nuốt chửng” người ta?

May mà anh không bắt cô phải đền bù tiền bạc, nếu không cô thật sự muốn chết luôn cho rảnh nợ,

“Tôi đã nói từ trước rồi, trước nay chưa hề dám đặt hy vọng gì vào em”. Anh bê hai đĩa com rang trứng rồi bước ra ngoài.

Viên Nhuận Chi tròn mắt nhìn Kỷ Ngôn Tắc, lập tức cướp đĩa com trong tay anh, sau đó ăn hùng hục như trâu.

Mùi vị rất ngon, đây có thể coi là đĩa com rang trứng ngon nhất mà cô đã từng ăn trong cuộc đời,

“Ngày 15 tháng sau, ông ngoại tôi tổ chức đại thọ tám mươi, em cùng tôi về nhà một chuyến!” Anh ăn vài miếng, cuối cùng đã có thể nói ra những lời dòn nén bấy lâu.

“Ừm, tôi biết rồi!” Cô nhồm nhoàm nhai com trong miệng.

Thì ra là sợ người lớn cần nhằn mới bắt cô phải làm bạn gái trong nửa năm. Thảo nào anh ta lại đưa ra yêu cầu kì quái, dĩ thường đến vậy! Nhất định là anh sợ người nhà biết chuyện anh làm trai bao, cho nên nhân cơ hội này uy hiếp cô! Há? Tại sao đột nhiên lại có cảm giác phản kích, vui vẻ đến vậy chứ?

Cô bỗng nhiên sực nhớ ra việc gì, liền đưa đĩa lên chỉ về phía anh nói: “Làm bạn gái anh trong nửa năm cũng được, nhưng anh không được nhân cơ hội này chiếm đoạt tôi nữa. Ví dụ như những chuyện nắm tay, ôm, hôn đều không được hết. Còn nữa, sau này khi ở công ty, không được sai bảo tôi như lao động chân tay. Tôi hứa với anh, không phải vì tôi muốn có chiếc BMW của anh, tôi chỉ không muốn sau này có người nào đó nói tôi đã khiến anh ta thiệt thòi!”.

“Thì ra rõ ràng là em đã chiếm được món hời còn gì?”

“Anh...”

“Còn gì nữa không?”

“Còn có gì nữa?” Đầu cô lại sắp sửa rối bời lên, nhìn anh bằng đôi mắt hình viên đạn. Bỗng nhiên, Viên Nhuận Chi hiểu ra anh đang ngầm ý chuyện gì, liền nói lại: “Tạm thời, tôi mới nghĩ được có vậy, sau này có thêm điều gì sẽ nói với anh sau!”

“Nếu không còn nữa, thì đổi lại tôi đưa ra yêu cầu. Bắt đầu từ hôm nay trở đi, em phải thu hết lại những gai góc trên người, cứ thử đâm vào người tôi lần nữa xem. Lườm cái gì mà lườm?”

Cô trợn mắt lườm anh rồi nói: “Chuyển bạn thành thù, việc này không thành vấn đề”.

“Không thành vấn đề, vậy thì mau ăn cơm đi. Ăn xong, rồi đi rửa bát. Rửa bát xong rồi còn đi làm. Sau khi tan làm, đợi tôi rồi hãy ra về!” Khuôn mặt anh vẫn cứ bình thản như không, cho dù là đang ra lệnh cho cô, nhưng cũng tỏ ra vô cùng hợp tình hợp lý, như thể tất cả mọi thứ đều là chuyện đương nhiên.

Cô vẫn nhồm nhoàm nhai cơm, vừa ăn vừa nói: “Tại sao tôi phải rửa bát? Tại sao sau khi tan làm phải đợi anh?”

“Cơm là do tôi rang, em chỉ biết ăn không chịu lao động gì sao? Bảo em đợi tôi cùng về là để bổ sung kiến thức làm thế nào để thành người yêu được. Em có hiểu gì về tôi không? Em có biết tôi thích ăn gì, thích uống gì không? Lại biết tôi có thói quen gì? Không nhanh chóng làm tốt công tác này, em muốn để tôi mất mặt vào buổi tiệc đại thọ tháng sau chắc?” Người phụ nữ đầu heo này ngay cả việc anh muốn hẹn hò cùng mình cũng không biết.

“Anh hung dữ gì chứ?”

Cô đã ăn xong hết phần cơm của mình nhưng vẫn chưa cảm thấy no bụng. Thế là tranh nốt phần cơm của anh, gạt hết toàn bộ số cơm còn lại trong đĩa của anh vào đĩa của mình, không để lại cho anh bất cứ thứ gì.

Cô quyết định hóa bị thương thành động lực ăn uống, quyết đánh bại anh trên bàn ăn, để cho anh đói mà chết.

Nhìn thấy dáng vẻ ngốc nghếch của cô, khóe miệng anh khẽ nhoen lên.

Ăn cơm rồi rửa bát xong, Viên Nhuận Chi nhanh chóng rời khỏi chỗ ở của Kỷ Ngôn Tắc. Khi bước ra khỏi tòa nhà, cô mới biết rằng mình đang đứng tại một trong những tòa nhà đất đỏ, có giá trị trong khu đô thị cao cấp này.

Tuy rằng vô cùng hiếu kỳ về mọi thứ của Kỷ Ngôn tắc, thế nhưng cô lại càng muốn nhanh chóng thay đi chiếc áo sơ mi nam trên người lúc này. Nếu không với bộ dạng bây giờ, khi đến công ty, cô nhất định sẽ chết đuối trong đồng nước miếng của bọn đàn bà con gái ở công ty.

Mua đại một chiếc áo phong rẻ tiền bên quầy ven đường, cô vội vã chạy tới công ty.

Khi tới công ty, ngoài việc bị mấy đồng nghiệp cười nhạo, tất cả mọi chuyện đều bình an vô sự, trái tim của cô mới bớt thấp thỏm lo lắng, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Dạ Quân nhìn thấy cô liền mỉm cười đầy ám muội, trả cho cô chiếc ba lô rồi hỏi: “Chi Chi, tối hôm qua em ngủ có ngon không?”

Khuôn mặt cô bắt gặp nóng bừng lên, sau vài giây mới có thể bình tĩnh lại được. Nhận lấy chiếc ba lô, cô ưỡn thẳng ngực lên nói: “Ngon cái khi ấy! Tại sao tối hôm qua anh không đưa em về nhà?”

Triệu Dạ Quân thì thầm lên tiếng: “Này, em không thể nào trách anh được? Tối hôm qua anh muốn đưa em về tận nhà, nhưng chính em nhất quyết ngủ trên chiếc sofa nhà Kỷ tổng, không chịu rời khỏi. Anh với Tiểu Lưu đành phải bỏ em lại đó”.

Thì ra vẫn là do bản thân cô tự mình mò lên nhà anh, hơn nữa lại còn ăn vạ quyết không chịu đi, biết được chân tướng sự thật còn kinh khủng hơn là khi không biết.

Bận rộn một hồi, cô liền vào buồng vệ sinh, nhìn thấy chị kế toán ở Bộ phận Tài vụ của công ty đang bê một chiếc bụng lớn, trong đầu liền lóe lên một suy nghĩ đáng sợ. Vấn đề xuất hiện khá nghiêm trọng, đó là không biết tối qua sau khi chiếm đoạt người ta xong liệu có xui xẻo đến mức trúng thêm một phần thưởng khác nữa không?

Cô vội vã chiếm bồn cầu, đóng chặt cửa lại, run run lấy chiếc di động ra, gọi đến số Kỷ Ngôn Tắc. Chỉ mấy giây sau cô đã nghe thấy giọng nói gấp gáp của anh: “Có chuyện gì?”

Cô không biết phải mở miệng thế nào, ấp a ấp úng: “Cái đó... tối hôm qua...”

“Có chuyện gì thì em nói mau đi, tôi còn đang phải nói chuyện cùng khách hàng!”

Cô quyết định liều mình xông lên, thì thào lên tiếng: “Tôi hôm qua anh có mặc áo mưa không?”

Đầu kia điện thoại im lặng một hồi lâu.

“Này, tại sao anh lại không nói gì? Rốt cuộc là anh có dùng cái đó để bọc lại không?” Anh thật sự làm cho cô lo lắng đến chết mất.

“Đợi một chút nữa, tôi sẽ gọi điện lại cho em!” Anh nhanh chóng dập tắt điện thoại.

Cô mím chặt môi, nhìn vào chiếc di động, tức đến mức suýt nôn ra máu.

Ngồi trên bồn cầu được khoảng ba phút, cuối cùng cô cũng nhận được điện thoại của anh, cô vội vã vặn hỏi: “Tôi hôm qua rốt cuộc anh có dùng cái đó không?”

Giọng nói của anh vô cùng chán nản: “Buổi tối hôm qua, hai chúng ta đều uống rượu say mềm, em đề lên người tôi rồi chồm lên giường, tôi lấy đâu ra thứ đồ đó chứ?” Nói một cách chính xác thì anh làm gì có thời gian tìm mấy thứ ấy!

Cô thật sự rất muốn chết luôn cho rồi, ngộ nhờ bất hạnh được thêm chiến lợi phẩm, bảo cô, một kiều nữ chưa thành lập gia thất phải làm sao đây? Cô vẫn còn muốn cưới chồng!

“Này, có phải em sợ có thai không?” Giọng nói của anh hơi run rẩy.

Phí lời, đương nhiên là sợ rồi! Cô nghiêng rặng nghiêng lợi, giọng nói sắp sửa bật khóc: “Mẹ kiếp, coi như tôi đen đủi là được rồi. Sau khi tan làm tôi sẽ vào cửa hàng mua một vỉ thuốc tránh thai sau quan hệ xem sao”.

Anh nghe thấy vậy liền phát cáu: “Không cho phép em đi mua! Uống mấy thứ thuốc đó sẽ hại sức khỏe lắm. Nếu như thật sự bất hạnh giành được chiến lợi phẩm, tôi sẽ chịu trách nhiệm đến cùng, tôi sẽ cưới em!”

Cô ngây người ra, trong đầu là một khoảng trống rỗng, mãi cho tới khi đầu dây bên kia không ngừng “A lô” vài tiếng, cô mới tức khắc hét lên: “Mẹ kiếp! Ai cần anh phải chịu trách nhiệm chứ? Ai cần anh phải cưới tôi? Tôi không muốn sinh con ra cho anh đâu! Anh là con lợn chết đáng ghét!” Mắng xong, cô nhanh chóng dập máy.

Nghe thấy anh nói sẽ chịu trách nhiệm, nói muốn lấy cô, nước mắt cô liền tuôn trào khỏi bờ mi.

Cô mím chặt môi, ngồi trên bồn vệ sinh, cũng không biết rốt cuộc mình đang khóc hay cười nữa. Cô đã cưỡng đoạt anh, “nuốt chửng” người đàn ông vừa gặp lần đầu đã muốn “tấn” cho một trận toi bời. Bây giờ người đàn ông đó nói muốn chịu trách nhiệm, trong lòng cô lại rối bời, không biết mình đang suy nghĩ gì nữa.

Tuy rằng tiền đề là hai người có đứa trẻ, nhưng nghe được những lời nói đó, cô lại cảm động một cách vô duyên vô cớ, hay nói chính xác là cảm thương. Chẳng qua chỉ là chuyện tình một đêm, thử hỏi trên đời này có mấy người đàn ông bằng lòng chịu trách nhiệm chứ? Huống hồ chỉ, người phụ nữ sau khi làm chuyện đó, bằng lòng uống thuốc tránh thai, người đàn ông nào mà chẳng sung sướng, mừng thầm? Thế nhưng anh lại không hy vọng cô uống thứ thuốc tránh thai sau khi quan hệ, rồi mở miệng nói sẽ chịu trách nhiệm, sẽ lấy cô. Nghĩ tới việc mẹ sau khi sinh cô ra, đã bị người bố bạc tình bạc nghĩa bỏ rơi mà đến tận bây giờ cô vẫn chưa biết mặt, so với mẹ mình, cô may mắn biết bao. Ít nhất thì người đàn ông này chấp nhận chịu trách nhiệm với cô. Cho dù người đàn ông đó là người cô gặp lần nào là muốn đánh lần ấy.

Nước mắt cô không ngừng tuôn rơi.

Phòng vệ sinh vốn dĩ im lặng, nhanh chóng vang lên tiếng chuông tin nhắn. Cô mở di động ra, nhận được một tin nhắn của Kỷ Ngôn Tắc: “Sau khi tan làm, đợi tôi. Không cho phép uống thuốc!”

Tên đàn ông đáng ghét này, tại sao lại phải trách nhiệm đến thế? Lại còn khiến cô vừa đau lòng, vừa nức nở khóc lóc, đúng là một tên khốn kiếp.

Cô lau khô nước mắt, vội vàng nhắn tin trả lời anh: “Tôi biết rồi, sẽ không uống thuốc đâu. Nếu như thật sự giành được chiến lợi phẩm, anh cứ đợi đấy mà chịu khổ đi!”

Cô bước ra khỏi phòng vệ sinh, cảm giác hai chân nhẹ lâng lâng như cười trên mây.

Mãi cho tới tận khi tan làm, Kỷ Ngôn Tắc không hề xuất hiện ở phòng làm việc. Viên Nhuận Chi mắt nhìn màn hình mà trong đầu không ngừng nghĩ suy đến một vấn đề. Đó chính là hết giờ làm việc, liệu có nên đợi anh hay không?

Đúng vào lúc còn đang đắn đo, do dự, Viên Nhuận Chi liền nhận được một tin xấu từ Tang Du, vị sếp thân ái cũng là sư tỷ của mình. Đó chính là Tăng Từ Kiều đã xảy ra chuyện – Một tự sát, hai mất trí nhớ, ba hủy dung nhan!

Đúng là cuộc sống không đâu không chuyện trớ trêu!

Tại sao Tăng Từ Kiều lúc nào cũng không làm thì thôi, đã làm thì kinh thiên động địa? Khi quen biết Tăng Từ Kiều thời học đại học, cô đã biết Tiểu Kiều

là một người con gái vô cùng kiên cường, cho dù trời có sập xuống thì Tiểu Kiều cũng tuyệt đối không chịu khuất phục.

Cô cũng chẳng còn tâm trí nào để lo lắng đến việc có nên đợi Kỳ Ngôn Tắc không nữa. Sự tình gấp gáp, Viên Nhuận Chi phải đến gặp Tăng Tử Kiều ngay tức khắc.

Mới có mấy ngày không gặp, Tăng Tử Kiều đã xảy ra chuyện rồi. Mới nghĩ tới đây thôi, cô biết rằng nhất định là đã xảy ra chuyện tày đình rồi. Chuyện này nhất định có liên quan tới Tăng sư huynh. Cô vội vã thu dọn đồ đạc, đi thẳng đến nơi ở của Tăng Tử Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hẹn hò

Sau khi gặp được Tăng Tử Kiều, Viên Nhuận Chi nhận ra mọi chuyện tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của mình ban đầu. Ngoại trừ việc mất trí nhớ, tất cả mọi thứ đều giống hệt như trước đó. Chỉ có điều mỗi lần đối diện với Tăng sư huynh, thái độ của Tiểu Kiều lại khác biệt hẳn. Trước đây, mỗi khi ở cùng Tăng sư huynh, Tăng Tử Kiều lúc nào cũng dịu dàng, thực đức, còn bây giờ Tiểu Kiều lấy việc chọc cho Tăng sư huynh tức đến chết đi sống lại làm mục tiêu của đời mình. Từ trước đến nay, Viên Nhuận Chi vô cùng ngưỡng mộ Tăng Tử Kiều, thậm chí còn muốn làm một người phụ nữ dịu dàng hơn bất cứ người phụ nữ nào như Tăng Tử Kiều. Bây giờ, cô lại càng ngưỡng mộ người bạn của mình, đến lúc nào cô mới có thể giống như Tăng Tử Kiều chọc cho Kỳ Ngôn Tắc tức giận đến mức chết đi sống lại đây chứ?

Vừa nghĩ tới người đàn ông này, Viên Nhuận Chi liền cảm thấy chán nản, suốt ba tối liền cô đều tới ăn trực ở nhà Tăng Tử Kiều. Mục đích chính là trốn tránh anh, đồng thời cô cũng đang cảm thấy thấp thỏm bất an về việc có thai hay không?

Nói ra cũng thật kì lạ, Kỳ Ngôn Tắc dường như cũng chịu khó phối hợp cùng cô, im lặng suốt ba ngày nay. Ban ngày ở công ty, ngồi trong cùng một phòng làm việc, ngoài việc dạn dò cô về mặt công việc, ánh mắt anh không hề để lộ ra bất cứ cảm xúc, thái độ lạ thường gì khác.

Cô đưa trả chiếc áo sơ mi của anh, anh chỉ “ừm” một tiếng, rồi chẳng nói thêm gì.

Đúng vào lúc cô cho rằng anh đã quên mất chuyện bắt cô làm bạn gái của mình thì đến giờ tan làm, cô bỗng nhiên nhận được một tin nhắn: “19:00 đi dùng bữa, 21:00 đi xem phim. Những thứ khác, tính sau”.

Nhìn vào màn hình di động, phải mấy chục giây sau cô mới có thể định thần lại được, sau đó lại nhìn thêm lần nữa để xác định rằng đây là do Kỳ Ngôn Tắc gửi.

Hôm nay vừa hay là cuối tuần, anh... anh đang muốn hẹn hò cùng cô sao? Tại sao nhận diện từ góc độ nào, đây cũng giống như là sắp xếp lịch trình hội nghị vậy?

“Ngày mai liệu có cần phải nộp bản báo cáo về hội nghị hay không? Kỳ tổng!” Cô bực tức nhấn tin trả lời.

Cô thu dọn đồ đạc, vừa mới bước ra ngoài cửa thang máy, lại nhận được tin nhắn khác. Mở ra xem, cô suýt chút nữa tức hộc máu. “Nếu bản báo cáo dưới ba ngàn từ thì sẽ trừ 10% tiền lương”.

Không biết có phải Tang tổng đã âm thầm truyền đạt kinh nghiệm cho anh không, bây giờ làm chuyện gì anh cũng nháy vào “từ huyệt” của cô.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi, nhanh chóng nhấn bàn phím đáp: “Khi bắt đầu hẹn hò, sẽ tính theo giá thị trường 200 đồng một giờ”.

Rất nhanh sau đó, bên kia đáp lại: “Việt Nam đồng, phê chuẩn!”

Nổi tức giận trong lòng khi nãy đã tiêu tan hết, Viên Nhuận Chi không hề phát hiện ra khóe miệng mình đang nhoen cười sung sướng.

Đi xuống bãi đỗ xe, cô định mở cửa xe ra đột nhiên nghe thấy tiếng còi ô tô vang lên phía sau.

Quay đầu nhìn lại, cô liền nhìn thấy chiếc BMW màu đen quen thuộc đỗ cách chỗ mình vài mét.

Thông qua tấm kính trong suốt, cô nhìn thấy anh đang nhìn cô gật đầu, ra hiệu cô mau lên xe.

Viên Nhuận Chi chậm rãi bước lại, hất chiếc cằm xinh xắn của mình lên, cao ngạo không khác gì một nữ vương: “Này, anh đáng lẽ phải mở cửa xe cho tôi chứ?”

Lần đầu tiên hẹn hò, dù gì cũng phải làm cao một chút. Tuy rằng nói giả vờ làm bạn gái của anh trong vòng nửa năm là để “trả nợ”, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng là anh đang cầu cạnh cô. Nếu như không tỏ ra kiêu ngạo như nữ vương trong lần đầu tiên, vậy thì quả là có lỗi với bản thân.

Khóe miệng của Kỳ Ngôn Tắc bắt gặp co giật, khuôn mặt đen sầm lại, trong lòng đấu tranh một hồi lâu, cuối cùng cũng bước ra khỏi xe.

Vừa mới đặt chân xuống, anh liền nắm lấy bàn tay của Viên Nhuận Chi, kéo cô lại, rồi nhét vào trong chiếc BMW của mình.

Viên Nhuận Chi kinh ngạc đến mức chưa kịp định thần lại thì xe đã phóng vút đi.

Chiếc xe phóng nhanh trên đường, trong xe lại lặng im như tờ.

Viên Nhuận Chi chống tay dưới cằm, chán nản nhìn ra bên ngoài.

“Em muốn ăn gì?” Kỳ Ngôn Tắc đột nhiên lên tiếng.

Tuy rằng vẫn luôn suy nghĩ trong đầu xem anh sẽ đưa cô đi ăn món gì, nhưng khi nghe thấy câu hỏi của anh, Viên Nhuận Chi vẫn ngây người đôi lát, tiếp đó nhún vai đầy thân nhiên “Tùy anh!” Đột nhiên, chiếc xe phanh gấp, tiếp đó là quay vòng lại phía sau.

Thân thể Viên Nhuận Chi nhào lên phía trước. Tiếp đó, đầu bị đập vào phần xe trước, cô đau quá vừa kịp đưa tay xoa đầu, vừa bị ai nhìn anh rồi nói: “Lão đại, đang thời điểm giờ tan tầm, anh nhất định chọn thời điểm này để luyện kỹ thuật lái xe sao...”

Kỳ Ngôn Tắc một tay cầm vô lăng, một tay đặt bên cửa sổ, liếc mắt qua nhìn cô rồi nói: “Trước tiên chúng ta vận động gân cốt đôi chút, tẹo nữa ăn uống cũng dễ tiêu hóa hơn”.

Viên Nhuận Chi tròn trĩnh mắt lên đầy chán nản.

Chiếc xe nhanh chóng tiến vào một con đường nhỏ âm u, Viên Nhuận Chi nhìn thấy hai bên đường chỉ chít đầy nhà cửa, bất giác nghi hoặc trong lòng. Cô đang định hỏi anh xem rốt cuộc anh muốn đưa cô tới đâu dùng bữa thì chiếc xe đã nhanh chóng dừng lại.

Xuống khỏi xe, Viên Nhuận Chi ngược đầu lên nhìn tiệm ăn nhỏ bé bên đường, phía trên có treo một tấm biển gỗ đề hai chữ được khắc rất đẹp: “Tùy tiện”.

Toàn thân cô bỗng nhiên chẳng còn chút sức lực nào hết. Muốn ngất! Không ngờ thật sự có một quán ăn có tên là “Tùy Tiện” tồn tại, hơn nữa lại còn được anh phát hiện ra nữa!

“Đi thôi, món ăn Quảng Đông”. Kỳ Ngôn Tắc bước vào trong tiệm ăn.

Cô cũng đành chịu thua, nhún vai đầy chán nản, rồi theo anh đi vào phía trong.

Bên trong tiệm ăn cũng giống như ngoài mặt tiền rất nhỏ, dù kê rất sát nhưng cũng chỉ được có bảy, tám chiếc bàn, có điều hình như lại rất đắt khách.

Viên Nhuận Chi đang định hỏi Kỳ Ngôn Tắc là nên ngồi đợi hay là đổi sang chỗ khác. Lúc này, ông chủ vừa nhìn thấy Kỳ Ngôn Tắc đã nhiệt tình đón tiếp, vỗ lên vai anh rồi nói: “Là bạn gái của cậu sao?”

“Dạ”. Kỳ Ngôn Tắc mỉm cười rồi gật đầu.

“Trông cũng xinh đẹp lắm!” Ông chủ lại nói.

“Vậy bữa ăn này liệu có được miễn phí?”

“Không thành vấn đề. Tôi sẽ đi dọn bàn ngay!”

Viên Nhuận Chi nghe một thứ tiếng xa lạ, trước tiên ngây người ra, sau đó mới từ từ nhận ra hai người đang nói với nhau bằng tiếng Quảng Đông. Cô không hiểu tiếng Quảng Đông, nhưng nhìn dáng vẻ nói chuyện giữa Kỳ Ngôn Tắc với ông chủ quán xem ra rất thân thiết, bất giác tò mò hỏi: “Lúc này hai người nói gì thế?”

Kỳ Ngôn Tắc liếc mắt sang nhìn cô rồi nói: “Ông chủ nói trông em rất xinh, sau đó còn miễn phí bữa ăn này”.

Viên Nhuận Chi đỏ bừng mặt lên, tròn tròn mắt rồi ập a ập ứng đáp lại: “Này, anh đừng tưởng khen tôi một câu thì tôi sẽ mời com đầu nhé. Tất cả mọi chi phí phát sinh trong quá trình hẹn hò sau này đều do anh chi trả hết đấy!”

Kỳ Ngôn Tắc khẽ nhếch miệng lên cười, chẳng buồn quan tâm đến câu nói của cô.

Một lúc sau, ông chủ kia liền dọn một chiếc bàn, sau đó, nói với Viên Nhuận Chi bằng tiếng phổ thông: “Thật ngại quá, chiếc bàn này hơi bé, thế nhưng không ảnh hưởng đến việc dùng bữa đâu. Mời cô uống trà trước!”

Viên Nhuận Chi ngược mắt lên nhìn ông chủ quán, nhớ lại câu Kỳ Ngôn Tắc nói lúc này, khuôn mặt lại đỏ bừng lên, lén lút nhìn sang phía anh.

Vào giây phút này, Kỳ Ngôn Tắc đã bắt đầu bận rộn. Đầu tiên, anh cầm bình trà lên, rót nước sôi vào từng chiếc ly nhỏ, sau đó lại dùng nắp ly gạt đi những lá trà nổi lên trên. Khi rót trà, mỗi ly anh chỉ rót tầm một nửa, sau đó lại rót tầm ba phần tư chiếc ly, cuối cùng mới đưa ly trà ra trước mặt cô.

Cô mở to mắt nhìn về phía anh, thật không ngờ anh lại biết trà đạo. Cô hoàn toàn không biết chút gì về thủ nghệ thuật tao nhã này. Ly trà nhỏ xinh trước mặt chẳng qua chỉ là nước trà đáng giá hai, ba đồng, chẳng khác nào uống rượu trắng. Cô bê trà lên, ngửa cổ cạn hết.

“Đúng là phí của trời cho”. Đôi môi mỏng mảnh, gợi cảm của anh thốt ra vài chữ ngắn ngủi. Cô nhìn thấy anh bê ly trà lên, từ từ đặt lên mũi, đưa ra đưa vào mấy lần liền, sau đó mới uống ly trà đó.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi, liếc mắt nhìn anh. “Uống trà thì cứ uống đi, lại còn tỏ ra nho nhã gì nữa!”

Rất nhanh sau đó, các món ăn đã được đưa ra. Cô nếm hết thấy các món, nào là gà nướng Quảng Đông, nào là cua cang to sốt cà chua, nào là sườn rán kiểu Quảng Đông... món nào cũng gặt đầu, khen không ngớt lời. Thảo nào mà một tiệm ăn nhỏ là vậy, nằm trong khu nhà kín đáo thế này lại có nhiều khách hàng đến thế.

“Làm thế nào mà anh phát hiện được tiệm ăn này?”

“Những lúc rảnh rỗi, tôi thường lái xe một mình đi tìm chỗ ăn”.

Viên Nhuận Chi im lặng trong giây lát, rồi mới tiếp tục hỏi thêm:

“Anh biết tiếng Quảng Đông, lẽ nào anh có người thân là người Quảng Đông?”

“Không phải, những lúc tới đây ăn, tiện miệng thì học thôi”.

Viên Nhuận Chi lại im lặng một lúc lâu, sau đó hỏi tiếp:

“Anh đừng nói với tôi là, mỗi khi tìm ra một tiệm ăn, anh lại học một thứ tiếng địa phương đấy!”

“Ừm, nếu như cộng thêm cả ngoại ngữ, chắc tôi cũng biết tầm khoảng 20 thứ tiếng”.

Viên Nhuận Chi hoàn toàn chết lặng, không ngờ anh lại biết nhiều thứ tiếng địa phương như vậy, lại còn có cả ngoại ngữ nữa...

“Em không tin sao?” Kỳ Ngôn Tắc khẽ nhướn đôi mày lại, nuốt nốt miếng thịt ga trong miệng, rồi bắt đầu nói bằng thứ tiếng địa phương và ngoại ngữ: “A lap hoan hi nông (tiếng Thượng Hải), Ngẫu hi hành nhĩ (tiếng Hồ Nam), Lại tiên hân nhĩ (tiếng Hồ Bắc), Yêu hi hôn lão (tiếng của dân tộc Bạch, Đại Lý), Ngẫu hy hân nhĩ (tiếng Đông Bắc), Mã lộ tái kim tô (tiếng dân tộc Cao Sơn), Jet’aime (tiếng Pháp), Ch’anrakkhun (tiếng Thái), Arabicanaahebek (tiếng Ả Rập)...”

Viên Nhuận Chi kinh ngạc đến mức phun hết số thức ăn trong miệng ra ngoài, may mà Kỳ Ngôn Tắc tránh nhanh mới thoát được kiếp nạn này.

Ngoại trừ mấy tiếng nước ngoài không hiểu ra, những thứ tiếng địa phương khác cô đều hiểu được đại ý anh đang nói là “Anh yêu em”. Trong lòng cô đột nhiên cảm thấy ngọt ngào, hứng khởi một cách vô duyên vô cớ, khuôn mặt cũng theo đó mà đỏ rực lên. May mà cô đã uống chút rượu, cho dù mặt cô đỏ cũng không bị người khác hiểu thành cô đang thẹn thùng.

Viên Nhuận Chi dùng giấy ăn lau miệng, sau đó lại lau sạch đồ vương vãi trước mặt anh, bất giác hỏi lại: “Nói cho cùng anh làm như vậy là vì ăn uống hay là vì học tiếng?”

“Đương nhiên là vì ăn uống rồi!” Anh bình thản đáp lại.

“Có người nào ăn uống như anh không?” Cô thật sự cảm thấy bó tay với anh. Nhớ lại thời còn trong trường, chỉ riêng mỗi môn tiếng Anh đã quá đủ đối với cô, người đàn ông này rốt cuộc có thuộc về nhân loại nữa không đây.

“Thật là ngại quá, chỉ trách tôi đây quá đỗi thông minh, không giống như một ai đó, đích thị là một người ngu ngốc trong ngôn ngữ”. Anh đưa đĩa gấp thức ăn, rồi mờ lờ mĩa mai cô.

Đúng thật là rất trùng hợp, vào thời đại học, có một lần anh đến thư viện mượn sách, vừa hay nhìn thấy cô đang nằm bò ra mặt bàn chảy nước dãi nhìn vào cuốn sách Tiếng Anh. Anh liếc mắt nhìn qua đề bài cô làm, mười câu thì sai đến tám. Cũng chính vì lần đó, bị anh mĩa mai là ngốc nghếch mà cô hạ quyết tâm, khổ sở dùi mài kinh sử một tháng trời, sau cùng cũng có thể đạt điểm qua môn này.

“Người cầu xin kẻ ngốc làm bạn gái trong nửa năm mới gọi là kẻ ngốc nhất trong số những người ngốc”. Cô quyết không chịu lép vế, bĩu môi đáp lại, sau đó lại khua đĩa vui đầu xuống ăn.

Anh nhần nhịn không bật cười, nho nhã uống canh.

Hai người ăn cơm xong, liền ngồi xe đến rạp chiếu phim.

Bởi vì có quá nhiều người, chen chúc vào thang máy còn một mỗi, khổ sở hơn cả lúc vào tàu điện ngầm vào giờ tan sở.

Viên Nhuận Chi chen vào trong thang máy theo người phía trước, nhưng người phía sau không ngừng chen lên, vừa hay đâm đúng vào lòng của Kỳ Ngôn Tắc. Kỳ Ngôn Tắc theo phản xạ tự nhiên ôm cô vào lòng, dùng đôi tay rắn chắc bao bọc lấy cô, để tránh người khác đụng vào cô.

Trón trong vòng tay của Kỳ Ngôn Tắc, khuôn mặt áp sát vào phần ngực của anh, cô cảm nhận được mùi hương thoang thoảng dịu nhẹ chỉ có ở riêng anh, nhẹ nhàng mà vương vấn mãi không phai. Kể từ khi quen biết anh đến nay, cô hầu như chưa bao giờ ngủ thấy mùi vị thuốc lá khó ngửi trên người anh, lúc nào cũng là một mùi vị khiến người khác an thần, bình tĩnh.

Trong thang máy vô cùng hỗn loạn, nhưng vào giây phút này, cô lại có thể nghe thấy rõ nhịp tim đập mạnh liệt trong lồng ngực anh.

Cô bắt giác dựng thẳng đôi tai mình lên, lắng nghe nhịp đập trái tim anh, tiếp đó lại đếm rõ nhịp, một nhịp, hai nhịp, ba nhịp...

Bỗng nhiên, cô nghe thấy bên tai mình vang lên giọng nói vô cùng quỵên rũ: “Đến tầng bảy rồi, nếu còn không ra ngoài, chúng ta sẽ bị người khác đánh cho đấy!”

Cô kinh hãi định thần lại, bây giờ mới ý thức được rằng mình đang đắm chìm trong vòng tay anh, hai tay lại còn đặt trên phần áo trước ngực anh nữa.

Cả chiếc thang máy đầy áp người khi nãy, giờ đây chỉ còn lại đúng hai người, còn phía ngoài thang máy, một đoàn người đông đúc đang muốn xuống dưới, đợi chờ hai người bước ra ngoài.

Khuôn mặt cô nóng rực lên, đúng vào lúc cô đang định trốn nhanh ra khỏi thang máy, thì đôi vai bỗng nhiên bị người ta ôm lấy, cả người đổ vào vòng tay anh một cách tự nhiên, sau đó được kéo ra bên ngoài.

Cô và anh, giống hệt như những đôi tình nhân khác tới đây để xem phim. Cho dù hai người có những hành động thân mật cũng hết sức tự nhiên. Điều này khiến cô không khỏi hoảng hốt, không phải hai người đang diễn kịch sao? Không phải đang tìm hiểu lẫn nhau, để đảm bảo anh sẽ không bị mất thể diện vào bữa tiệc mừng thọ ông ngoại tháng sau hả? Tại sao mọi chuyện lại thế này? Cô còn nhận ra, bản thân thường hay lên la lên lút quay sang nhìn trộm khuôn mặt của anh, hơn nữa càng tiến lại gần, khuôn mặt cô lại càng nóng hơn.

Lúc mua vé xem phim, Viên Nhuận Chi muốn xem bộ phim Hellboy II: The Golden Army (Binh đoàn địa ngục II), thế nhưng Kỳ Ngôn Tắc lại chọn bộ phim Kungfu Panda. Có hai lý do, một là mua vé xong không cần phải chờ đợi, trực tiếp đi vào trong phòng chiếu luôn. Thứ hai là, anh cảm thấy cô thích hợp xem phim hoạt hình hơn.

Viên Nhuận Chi hoàn toàn chán nản liếc sang lườm anh, nhìn vào phần giới thiệu qua nội dung của Kungfu Panda, cô nói với anh: “Tôi đã xem bộ phim này ba lần rồi, đợi chút nữa anh đừng có mà hối hận đấy”. Nói xong, cô liền nhanh chóng đi về cửa soát vé.

Khi chiếu được phân nửa bộ phim, cuối cùng Kỳ Ngôn Tắc đã có thể hiểu hết được ý nghĩa của câu nói “Anh đừng có mà hối hận đấy” mà cô nói trước khi vào phòng chiếu. Con gấu trúc đáng yêu kia đã khiến cho Viên Nhuận Chi cười đến mức hoa chân múa tay, đồng thời mô phỏng các động tác của nó để công kích Kỳ Ngôn Tắc.

Cả bộ phim kéo dài khoảng tiếng rưỡi đồng hồ, anh đã không còn nhớ rõ toàn thân mình rốt cuộc bị đánh bao nhiêu quyền cước. Kỳ Ngôn Tắc cố gắng kiềm chế cảm xúc, anh không muốn lần đầu tiên hẹn hò lại giữa đường đứt gánh chỉ vì không thể nào kiềm chế nổi bản thân. Đến khi không thể nào nhịn thêm nữa, anh liền nhắm nghiền mắt lại, anh tự thề với bản thân rằng, lúc này, bây giờ, giây phút này anh thật sự hối hận vì đã không chọn xem bộ phim Hellboy II: The Golden Army.

Khi ra khỏi rạp chiếu phim, Viên Nhuận Chi vẫn cười không dứt: “Hôm nay là lần thứ tư tôi xem bộ phim này, thật không ngờ vẫn có thể cười đến mức độ này”.

“Ngô nghê!” Kỳ Ngôn Tắc bực bội thốt ra hai chữ này.

Anh thừa nhận bộ phim này rất có tính sáng tạo, hơn nữa từ đầu đến cuối phim không có bất cứ một tình tiết “chuối cừ” nào cả, thế nhưng chiếc đuôi của gấu trúc luôn luôn là màu trắng, vậy mà chiếc đuôi của chú gấu trúc Po lại có màu đen, đây rõ ràng là một điểm trừ lớn, đáng “sỉ nhục” toàn thể bộ tộc gấu trúc.

“Tôi ngô nghê chỗ nào hả? Tất cả mọi người đều cười lăn cười lộn, chỉ có một mình anh ngồi ỳ thân xác chẳng khác gì Cương thi[1]”

[1] Thời nhà Thanh có một số gia đình khá giả, do không muốn xác người thân bị phá hủy nên họ đã ướp xác để giữ xác nguyên vẹn. Xác đó gọi là Cương thi.

“Em đã bao giờ nhìn thấy Cương thi có thể ngồi chưa? Đúng là siêu cao thủ!”

“Này, anh đừng có quên chính anh là người chọn xem bộ phim này đấy”.

Anh im lặng.

Cả hai người đều không nói thêm câu gì, khiến cho không gian bao quanh trở nên tĩnh lặng.

Kỳ Ngôn Tắc là người phá vỡ không khí yên lặng này trước: “Em có cảm thấy đói bụng không? Có muốn ăn thêm cái gì khác không?”

Nếu như Kỳ Ngôn Tắc không hỏi, Viên Nhuận Chi cũng không cảm thấy bụng mình đang trống rỗng. Vừa nghe được câu hỏi của anh, cô mới cảm thấy, hình như lúc nãy khi xem phim do cười quá nhiều, nên những món ăn đã dùng trước đó đều tiêu hóa sạch sành sanh.

Cô ngó qua thời gian, bây giờ đã mười một giờ đêm, đột nhiên cảm thấy hoài nghi, nếu như bây giờ lại ăn thêm trận nữa, không phải ngày mai cô sẽ phải mất nhiều công sức giảm béo sao?

Thế nên, cô xua tay nói: “Thôi thôi, ăn nhiều vào khó tiêu hóa lắm. Bây giờ cũng muộn rồi, tôi muốn quay về nhà đi ngủ hơn!”

Đôi mắt màu hổ phách của Kỳ Ngôn Tắc sáng lấp lánh, trong lòng vô cùng kỳ vọng, nhưng khi nghe thấy lời từ chối của cô thì đột nhiên sầm lại. Vài giây sau, sắc mặt anh hồi phục được nét bình tĩnh như mọi khi. “Đi thôi, tôi sẽ đưa em về!”

Cô lại nhìn anh, xua tay rồi nói: “Xe của tôi vẫn đang đậu ở công ty, bây giờ tôi sẽ gọi taxi về công ty lấy xe, anh tự mình...” Còn chưa kịp nói hết câu, cổ tay cô đã bị anh nắm chặt lấy, cả người bị lôi xềnh xệch cho tới tận bãi đỗ xe.

“Thật sự không cần anh phải đưa...” Cô vừa mở miệng đã bị anh ấn vào trong xe, muốn nói thêm nữa thì chiếc xe đã vút đi như bay.

Cô có thể cảm nhận được anh đang tức giận. Cô cũng hiểu, nhất định là vì lúc này cô đã từ chối, cho nên đã làm mất mặt anh. Cầu mong ông trời bảo vệ, trong thời gian nửa năm này sẽ không xảy ra điều gì bất trắc, ngộ nhờ anh không hài lòng, đem chuyện cô đã cưỡng đoạt anh truyền ra bên ngoài, thì cô chẳng còn cách nào làm người được nữa. Thôi bỏ đi, hy sinh một chút cũng chẳng chết ai, thể diện là cái quái gì?

Cô đưa mắt nhìn quanh, rồi ngược nhìn lên bầu trời qua khung cửa sổ trên đỉnh ô tô, sau đó lại ngốc nghếch nhìn anh mỉm cười rồi nói: “Anh có biết không? Trước đây khi tôi chưa mua ô tô, vẫn thường hay nghĩ, sau này nhất định phải mua một chiếc ô tô có cửa sổ trên đỉnh”.

“Tôi nhớ là chiếc xe QQ của em không hề có cửa sổ trên đỉnh”. Anh liền nói.

Quả nhiên, cô đã thành công trong việc thu hút sự chú ý của anh.

Cô liền hỏi thêm: “Đúng vậy, anh có biết tại sao tôi lại muốn mua một chiếc xe có cửa sổ trên đỉnh không?”

Anh quay đầu sang, lặng lẽ nhìn vào mặt cô không nói gì.

Cô lại nói thêm: “Bởi vì tôi muốn vào những lúc trời tối có thể vừa lái xe, vừa tận hưởng bầu trời đầy sao đêm”.

“Ừm, ý tưởng loại này chắc cũng chỉ có một mình em mới nghĩ ra được!” Khóe miệng anh khẽ nhoen lên.

“Thế nhưng, vào lúc tôi mua ô tô, ngay lập tức bị nhân viên bán hàng đã kích nghiêm trọng”. Cô khẽ háng giọng, cố gắng hết sức giả lại điệu bộ, dáng vẻ của người bán xe năm ấy: “Người bán hàng đó đã nói thế này, vừa lái xe vừa tận hưởng bầu trời đầy sao đêm, chả lẽ cô muốn lái xe lên tận thiên đường tìm Thượng Đế sao? Ha ha, ha ha, có phải rất buồn cười không?”

Anh quay đầu sang, nhếch mép lên cười rồi nói: “Tôi là người rất khó bị chọc cười, có thể miễn cưỡng chấp nhận. Thế nhưng, trong từng câu từng chữ, tôi lại nhận thấy đây là niềm vui sướng của một kẻ ngốc nghếch”.

“Anh mới là kẻ ngốc nghếch ấy! Đúng là khuôn mặt gọi đòn!” Cô chu miệng lên, dậm một quyền vào bóng anh in trên cửa xe.

Anh khẽ háng giọng, sau đó lại nhìn sang phía cô nói thêm: “Tôi đang lái xe đấy!”

“Chính vì như vậy nên mới dễ dàng đánh anh!” Cô liền giơ chân, giơ tay giả bộ như chuẩn bị đánh anh, nhưng lại không nhện được mà bật cười thành tiếng. Trước kia, cô luôn cảm thấy muốn đánh anh còn khó hơn cả lên trời, thế nhưng bây giờ chỉ cần giơ quyền ra là có thể biến giấc mơ thành hiện thực.

Đúng lúc này, đèn đỏ bật lên, anh liền đưa tay mở cánh cửa sổ đỉnh xe rồi nói: “Em có thể tận hưởng bầu trời đầy sao đêm rồi đấy!”

Chuyển hướng chú ý, cô liền tựa vào chiếc ghế, nhìn lên bầu trời đầy sao đêm qua chiếc cửa sổ, trong lòng cảm thấy dễ chịu, sáng khoái vô cùng.

Tận hưởng bầu trời lấp lánh ánh sao, cô thì thầm lên tiếng: “Hi hi, nguyện vọng lớn nhất của tôi chính là cùng người mình yêu thương lái xe lên núi, sau đó trong màn đêm lấp lánh ánh sao, chúng tôi sẽ ngồi trong xe, mở cửa sổ trên đỉnh, cùng nhau ngắm đầu đếm sao trời. Buổi đêm đó sẽ càng thêm lãng mạn, tình tứ”.

Anh quay mặt sang nhìn bộ dạng ngây ngô của cô, thì ra nguyện vọng của cô lại giản đơn, dễ dàng thực hiện đến vậy.

“Cho dù là người phụ nữ theo chủ nghĩa lãng mạn hay là người đàn ông theo chủ nghĩa hiện thực thì đều sẽ có những mơ ước kiểu này. Anh có biết vì sao không?” Cô nghiêng đầu sang hỏi anh.

Anh nhếch mày lên, biểu thị muốn nghe đáp án.

Cô liền xòa tóc đang được búi phía sau ra rồi nói: “Anh nhìn tôi xem. Nếu như bây giờ là ban ngày, một nam một nữ cùng lái xe đi về vùng thôn quê hoang vắng, trên đỉnh đầu là một khoảng trời xanh biếc, ấm áp, phía trước là một vườn hoa rực rỡ sắc màu, hương thơm ngào ngạt, quanh người phảng phất một bầu không khí tươi mới, trong lành, làn gió mát mẽ thổi nhẹ bên tai, mái tóc tuyệt đẹp của người phụ nữ tung bay trong gió, thật lãng mạn biết bao, mê hồn biết bao, khiến người ta phải say đắm biết bao...”

Cô vừa nói, vừa lắc lư chiếc đầu để cho mái tóc tung bay trong làn gió đêm êm dịu.

Anh đang lái xe, quay đầu sang nhìn bộ dạng nhập vai diễn của cô, bàn tay trái đưa lên cổ che phần miệng lại, nhưng sau cùng chẳng thể nào nhịn được mà bật cười thành tiếng: “Tôi đề nghị em nên đổi tên thành Viên Như Hoa”. Hành động này của cô khiến anh bất ngờ nhớ đến nhân vật Như Hoa trong bộ phim Cửu Phẩm Chi Ma Quan của Châu Tinh Trì.

“Anh đúng là một người không có chút tế bào lãng mạn nào cả”. Cô bĩu môi đầy khinh bỉ.

“Vậy còn người đàn ông thì sao?” Anh liền mỉm cười rồi hỏi tiếp.

Cô ngồi thẳng người lên, ưỡn thẳng phần ngực ra, giả bộ như đang lái xe rồi nói: “Bây giờ là buổi đêm, người đàn ông đó cứ coi như là anh đi. Anh lái xe, ánh đèn hai bên đường xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong xe. Nếu như ngồi bên cạnh anh là một người phụ nữ mà anh yêu thương tha thiết, lại cộng thêm hiệu ứng đèn đường, trước khuôn mặt tuyệt hảo của anh nhất định sẽ khiến cho người ta...”

Cô đột nhiên ngưng lại, hai từ “say mê” may mắn được chặn lại trong miệng, khuôn mặt sau đó bất giác ửng đỏ lên.

Khoảnh khắc khi này, ánh đèn đường rọi qua cửa sổ, chiếu vào khuôn mặt anh, lúc sáng lúc tối, khiến cho khuôn mặt tuấn tú của anh lại càng thêm hoàn mỹ, quyến rũ. Cô hoàn toàn hiểu rằng, đây không phải là hiệu ứng của đèn đường mà chính là nét quyến rũ của người đàn ông này đã có ngay từ khi sinh ra. Ánh đèn chẳng qua chỉ khiến cho vẻ đẹp đó được toát lên rõ ràng hơn mà thôi.

Thế nhưng, cô dường như cũng nghe thấy nhịp đập trái tim mình. Nhịp tim đó vô cùng mãnh liệt, cứ như thể cô chính là người phụ nữ kia vậy.

Cô đang bị sao vậy chứ?

Chẳng qua hai người chỉ đang diễn kịch mà thôi, đóng giả là người yêu, hơn nữa, lúc này hai người đang bàn luận về vấn đề cửa sổ trên đỉnh xe.

Cô đưa tay lên ôm lấy khuôn mặt nóng rực của mình, chỉ sợ để anh nhìn thấy phản ứng khác thường của bản thân.

“Khiến cho người ta làm sao?” Anh chuyển tâm lái xe, nét mặt không hề có chút thay đổi nào.

“Khiến cho người ta kinh ngạc. Là bị anh dọa cho khiếp hồn, ánh đèn chiếu trên khuôn mặt anh, lúc sáng lúc tối, tạo nên hiệu ứng vô cùng khủng bố”. Cô nói ra những lời trái sự thật, cố gắng che giấu mọi thứ. May mà anh không hề nhận ra sự dị thường ở cô, nếu không thì ngược chín người!

“Thật sao? Tôi còn nhớ ban nãy có người nào đó vẫn luôn tán tụng rằng lái xe có cửa sổ trên đỉnh vô cùng lãng mạn”. Lời nói của anh bày tỏ đầy vẻ đắc ý, không hề có chút đồng cảm nào cả.

“Chẳng thềm nói với anh nữa!” Cô bĩu môi, đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đột nhiên nhận ra cảnh vật bên ngoài rất giống với con đường về nhà mình, chú tâm vào nhìn

“Đây không phải là khu nhà cô đang sống sao?”

Cô kinh ngạc quay sang nhìn anh rồi hỏi: “Hả? Hình như tôi chưa hề nói cho anh địa chỉ nhà mình!”

Tại sao cô lại có thể trì hoãn đến mức bây giờ mới nhận ra, anh đang đưa cô về nhà mình chứ?

Chiếc xe từ từ dừng lại, anh nhìn thẳng vào đôi mắt của cô rồi bình thản đáp lại: “Vậy em cứ coi như tôi đã từng theo dõi em đi!”

Cô không biết nói gì thêm, lặng lẽ xuống xe, nín chặt hai môi lại. Vài giây sau, cô mới lên tiếng: “Cám ơn anh đã đưa tôi về nhà, anh cũng mau về đi. Đi đường cẩn thận...” Nói xong mấy câu khách sáo này, cô liền cúi đầu xuống, nhìn đôi giày của mình.

Anh bước đến trước mặt cô, chăm chăm nhìn cô vài giây rồi nói: “Sau này, những lúc về nhà muộn, không được một mình lái xe về nhà. Cứ để xe trong bãi đỗ của công ty, vô cùng đảm bảo”. Lời nói của anh chứa đầy sự quan tâm

Cô ngạc nhiên ngược mắt lên, lẽ nào trước đó anh tức giận là vì điều này?

“Mau đưa đi động cho tôi!”

“Để làm gì?” Cô nghi hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn lấy chiếc di động từ trong túi đưa cho anh.

Anh đón lấy, ấn vài nút rồi trả lại cho cô. Đôi mắt màu hổ phách ánh lên nét dịu dàng, tình cảm. “Bây giờ đã mười một rưỡi rồi, hy vọng mười hai giờ đêm hàng ngày em sẽ nhớ đến tôi một lần!”

“Tại sao phải nhớ đến anh?” Cô nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu.

“Bảo em nhớ thì cứ làm đi, ở đâu ra mà hỏi lắm tại sao, tại sao như thế? Như Hoa, ngủ ngon nhé!” Anh thì thầm lên tiếng từ biệt.

“Như Hoa cái đầu anh!” Cô định thần lại, giờ nắm đầm lên định đánh anh, thế nhưng anh đã ngồi vào trong xe, nhìn cô bật cười đầy hứng thú.

Sau đó, chiếc xe nhanh chóng biến mất nơi cuối đường.

Nhìn theo hướng chiếc xe dần khuất xa, cô vẫn luôn đắn đo, suy nghĩ một vấn đề. Khi này, có phải anh đã nháy mắt với cô? Phải chăng là do cô hoa mắt, tại sao anh lại nháy mắt với cô? Mẹ kiếp, nhất định là ma làm rồi!

“Á...” Cô thét lớn rồi ôm chiếc ba lô đi lên tầng.

Khi về đến nhà, cô nhanh chóng đi tắm, sau đó nhảy lên giường, lúc này di động đột nhiên có tiếng réo lên, khiến cô sợ hết hồn.

Cô cầm lên xem. Thì ra là chuông báo thức, ánh mắt cô bất giác chú ý đến nội dung báo thức, không ngờ là: “Viên Nhuận Chi, đã đến lúc em phải nhớ đến tôi rồi!”

“Á...” Cô lại thét lớn lần nữa.

Mãi cho tới buổi tối ngày hôm nay, cô mới biết rằng, Kỷ Ngôn Tắc là một kẻ điên!

Kể từ hôm đó trở đi, gần như ngày nào Kỷ Ngôn Tắc cũng kéo cô ra ngoài hò hẹn, với lý do là muốn bồi dưỡng hiểu biết tình cảm giữa hai người, để tránh lộ sơ hở vào buổi tiệc mừng thọ.

Thi thoảng hai người đi ăn bữa tối giản đơn, thi thoảng lại lái xe dạo mát trên đường, có lúc lại đi mua sắm, tất cả đều là những cách thức hẹn hò đơn giản.

Sau mấy ngày tiếp xúc thân mật hơn, Viên Nhuận Chi nhận ra rằng, Kỷ Ngôn Tắc thật ra không hề đáng ghét như cô nghĩ, ngược lại còn nhận ra được không ít ưu điểm của anh.

Ví dụ như, khi đi qua đường cái, đối diện với những mỹ nữ gọi cảm, thân hình bốc lửa, anh không bao giờ liếc mắt qua nhìn. Hoặc giả, vào những lúc đi trong dòng người đông đúc, tấp nập, anh nhất định sẽ bao bọc cô đứng lúc, kịp thời. Hay như khi dùng bữa, anh nhất định sẽ tận tâm gấp thức ăn cho cô. Còn vào những lúc lái xe, anh nhất định sẽ mở cửa giúp cô, rồi thắt dây an toàn cho cô. Hoặc là, cho dù hôm đó cô có lái xe hay không, chỉ cần trời đã tối thì anh nhất định sẽ đưa cô về tận cửa nhà.

Trước đây, cô thường tưởng rằng anh có bệnh sợ bản và nhiều quái tật khác, vậy nên lúc nào cũng mặc áo sơ mi màu trắng, hay những bộ comple cùng kiểu dáng, màu sắc. Thế nhưng, lí do anh đưa ra vô cùng đơn giản mà lại rất đỗi bình thường, bởi vì hàng ngày không cần phải phiền não hôm nay phải mặc quần áo gì, đồng thời cũng chứng minh anh có trái tim thuần khiết, thủy chung, trước sau như một.

Tuy rằng nói chuyện với phụ nữ mồm miệng hơi độc địa, nhưng cô cũng vô tình nhận ra rằng, thì ra chỉ khi đối diện với những người phụ nữ bình thường anh mới lịch sự, khách sáo, còn lúc nào cũng thích tranh cãi cùng cô. Có lẽ, cô chính là một người khác biệt với anh. Đúng thế, chính anh đã nói rằng, cô chính là một người khác thường.

Dần dần, một thứ tình cảm lạ lùng đã bắt đầu sinh sôi nảy nở trong lòng cô. Hai từ “yêu đương” dần dần trôi dạt trong trái tim cô. Nhưng rất nhanh, ý niệm này đã bị cô bóp chết không chút thương tiếc. Cô nhất định đã quá mệt mỏi, nên mới có suy nghĩ ngớ ngẩn đó.

Buổi tối mỗi ngày, cô không thể kiểm lòng mà đợi chờ khoảnh khắc mười hai giờ đến, chờ đợi tiếng chuông nhắc nhở kia vang lên rồi mới chịu đi ngủ. Cũng bắt đầu từ buổi tối hôm đó, sau khi anh đặt chế độ báo thức trong di động của cô, cô dường như cứ đến mười hai giờ lại bất giác nhớ đến anh, sau đó đi ngủ với nụ cười ngọt ngào, hạnh phúc trên môi.

Cứ như vậy, đã hơn mười ngày trôi qua. Cuối cùng, cô cũng nhớ tới việc mua que thử thai, liên tục thử nghiệm ba hôm liền, kết quả đều âm tính, điều này khiến cô nhẹ nhõm cả người.

Lúc cô nói cho Kỷ Ngôn Tắc chuyện này, khuôn mặt anh vẫn bình thản như mọi khi, không hề bộc lộ chút vui vẻ nào cả, mà chỉ lạnh lẽo đáp một tiếng “Ừm”. Đôi mắt màu hồ phách dường như cũng sẫm sại lại.

Vốn dĩ ban đầu cô cảm thấy tâm trạng sáng khoái, vui sướng, thế như sau khi nhận được phản ứng lạnh nhạt của anh, lòng cô đột nhiên cũng trở nên rối bời, chẳng khác nào cuộn len bị chú mèo nhỏ cào loạn, không biết phải gỡ rối kiểu gì.

Thời gian nhanh như con thoi, vào buổi tối trước bữa tiệc mừng thọ, Viên Nhuận Chi mang theo chiếc váy trị giá hai ngàn tám trăm tệ của mình đi tới chỗ ở của Tăng Tử Kiều, nhờ vả cô bạn là lượt lại phẳng phiu giúp mình, không ngờ lại bị Tăng Tử Kiều từ chối thẳng thừng: “Mình cảm thấy ngày mai cậu mặc quần áo diễn tuồng đi thích hợp hơn!”

“Quần áo diễn tuồng? Cậu bảo mình nên hát tuồng để mừng thọ sao? Muốn mình mất mặt hả?”

“Thì vốn dĩ cậu với Kỷ sư huynh cũng đang diễn tuồng còn gì, vậy nên cậu mặc trang phục diễn tuồng đến dự tiệc là vô cùng thích hợp!”

Viên Nhuận Chi cuối cùng cũng hiểu ra được vấn đề. Thì ra Tăng Tử Kiều đang mỉa mai cô. Cô lấy chiếc gối ôm đập Tăng Tử Kiều một cái rồi nói: “Hừm, cậu đúng thật là thần kì, rõ ràng đã mất trí nhớ rồi, thế nhưng sao lại không quên mỉa mai, trêu ghẹo mình chứ?”

Tăng Tử Kiều nho nhã châm điếu thuốc rồi nói: “Điều này cho thấy rõ, người ta cho dù biến thành thế nào thì trong lòng mãi mãi có cậu!” Giọng nói vô cùng cuốn hút, vừa nói dứt câu, Tăng Tử Kiều cũng không quên nháy mắt đầy tình tứ với Viên Nhuận Chi.

Viên Nhuận Chi cảm thấy ớn lạnh cả sống lưng, không ngừng xoa xoa hai cánh tay đang sờn đầy gai ốc rồi nói: “Cậu đúng là luôn khiến người khác chết vì kinh ngạc mà không thêm đèn mạng. Bây giờ mình có thể tuyên bố một điều, cậu không phải mất trí nhớ mà bị hỏng não thôi. Mau là bộ váy này giúp

mình đi. Nếu như cậu không giúp đỡ mình, mình nhất định sẽ lấy quần áo của cậu đi dự tiệc đấy!”

Tằng Tử Kiều nhìn thấy dáng vẻ hoang mang của Viên Nhuận Chi liền lên tiếng nhận xét: “Hình như cậu rất căng thẳng trước buổi tiệc mừng thọ lần này?”

“Làm gì có!” Viên Nhuận Chi cứng đờ cả thân người, lắp ba lắp bắp.

“Đúng rồi còn gì!”

“Còn lâu ấy!” Cô nheo mắt lại rồi nói thêm: “Tuy rằng đang diễn kịch, nhưng cũng không thể nào thất lễ quá được, huống hồ chỉ mình cũng không muốn bị người nhà của anh ta coi thường”. Cô nào có suy nghĩ đó chứ? Cô cũng chẳng hề căng thẳng, đề tâm nhiều đến buổi tiệc lần này. Chẳng qua cô chỉ không muốn mặc áo phong với quần soóc bỏ đi dự tiệc mà thôi. Tuy rằng chỉ là đóng giả làm bạn gái của Kỷ Ngôn Tắc, nhưng cũng không thể để lại ấn tượng không tốt cho người nhà anh trong lần đầu tiên gặp mặt. Như vậy, không những làm mất thể diện của bản thân, mà cũng khiến anh mất mặt. Rõ ràng là như vậy, thế mà Tăng Tử Kiều lại nhận định theo ý kiến phiến diện kia. Hừm!

Viên Nhuận Chi không hề biết rằng, biểu hiện ngoài mặt đã bán đứng cô từ lâu. Rõ ràng, cô cảm thấy vô cùng căng thẳng, vậy mà còn cố tình giả vờ như không có chuyện gì.

Tằng Tử Kiều nhìn thấy bộ dạng này của Viên Nhuận Chi, cảm thấy cô cùng buồn cười, nên đi đến trước tủ quần áo, chọn một bộ lễ phục dự tiệc thất đại cao màu đen đưa cho cô rồi nói: “Cậu mặc chiếc này đi!”

Viên Nhuận Chi ngậy người nhìn bộ lễ phục màu đen đơn giản, sang trọng kia, khoe miệng co giật: “Mình đến tham dự tiệc mừng thọ tám mươi tuổi của người ta, chứ đâu phải tham gia yến tiệc gì sang trọng, hào hoa, cậu chọn cho mình bộ lễ phục này làm cái gì chứ?”

Tằng Tử Kiều nhìn Viên Nhuận Chi bằng ánh mắt đầy kinh ngạc. Nếu như cô không nhầm, thì gần đây cô luôn chú tâm đến những tin bên lề, Chủ tịch Hội đồng quản trị Tập đoàn Thiên Vũ tổ chức tiệc mừng thọ tám mươi sẽ diễn ra vào ngày mai. Trên đời này làm gì có chuyện gì trùng hợp đến thế? Kỷ Ngôn Tắc cũng mang họ Kỷ, nếu như cô nhớ không nhầm thì Kỷ Ngôn Tắc lấy theo họ mẹ, vậy thì bữa tiệc mừng thọ của người ta ngày mai đâu phải là bữa tiệc mừng thọ thông thường chứ? Điều khiến cô không thể ngờ nhất chính là con nha đầu ngốc nghếch Viên Nhuận Chi hoàn toàn không biết mình sẽ tham dự một buổi tiệc mừng thọ theo quy mô nào, đúng là phục cô sát đất luôn.

“Vậy thì cứ mặc chiếc váy nhún nhún này của cô đi. Bàn là đặt ở chỗ kia, cậu tự mình là đi, hoặc là cậu kêu Kỷ sư huynh thân yêu của mình tài trợ mua chiếc khác, dù gì cũng là việc của anh ấy mà!” Tăng Tử Kiều thu lại bộ lễ phục nọ, sau đó cất vào tủ quần áo thân nhiên như không.

“Này, cậu thấy chết không cứu cũng chẳng phải là chuyện ngày một ngày hai gì nữa. Thì ra chuyện mất trí hay không cũng chẳng khiến người phụ nữ máu lạnh như cậu thay đổi gì hết”. Viên Nhuận Chi bĩu môi, quyết định tự mình là lấy chiếc váy.

Đúng vào lúc cô nhắc chiếc bàn là, di động liền reo lên, là Kỷ Ngôn Tắc. Giọng nói của anh vô cùng gấp gáp: “Em đang ở đâu?”

“Đang ở nhà của Tiểu Kiều, có chuyện gì thế?” Bây giờ đã muộn rồi, đừng nói là anh muốn thể hiện tình cảm với cô vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này?

“Tôi đang ở phía dưới khu nhà của em!” Cho dù anh đã cố gắng điều chỉnh cho giọng nói của mình trở nên bình tĩnh hơn, nhưng vẫn chẳng thể nào giấu đi sự bất thường.

“Đã muộn rồi, anh còn ở dưới khu nhà của tôi làm cái gì?”

“Mười phút nữa em có kịp quay về nhà không?”

“Anh muốn làm gì? Tôi vẫn còn đang bận việc!” Cô vẫn còn chưa là xong chiếc váy, nếu không là thì ngày mai phải mặc cái gì chứ?

“Cho em mười lăm phút đấy!”

“Này...” Cô còn đang định hỏi xem rốt cuộc anh có chuyện gì mà phải gấp nhau gấp gáp vậy, nhưng di động đã dập rồi. Cô mím chặt môi, thì thầm nguyên rủa một câu: “Đồ đầu heo chết tiệt, lại ra lệnh cho tôi rồi!”

Cô cất di động đi, vừa đi giày, vừa cầm nhún cùng Tăng Tử Kiều: “Này, cái tên xui xẻo kia cũng không biết đang gặp phải chuyện gì, mình phải quay về nhà một chuyến. Mình tạm để chiếc váy bên chỗ cậu, chốc nữa sẽ quay lại là phẳng. Nếu như cậu đại phát từ bi, là chiếc váy giúp mình thì mình nhất định sẽ khẩn cầu Thượng Đế phù hộ cậu sớm ngày hồi phục lại trí nhớ. Mình đi đây!”

Tằng Tử Kiều mím cười nhìn dáng vẻ vội vã của Viên Nhuận Chi, bất giác nhớ lại một câu nói – “Người trong cuộc mù quáng, người ngoài cuộc hiểu hết”. Có lẽ cũng chỉ có mình con nha đầu Viên Nhuận Chi mới không nhận ra huyền cơ ẩn sâu trong chuyện này mà thôi.

May mắn là chỗ ở của Tăng Tử Kiều cách chỗ cô ở không bao xa, chỉ cần mười phút là có thể về đến nơi.

Viên Nhuận Chi lái xe vội vã về khu nhà mình, từ xa đã nhìn thấy Kỷ Ngôn Tắc bình thản tựa vào chiếc xe, nghỉ ngơi chiếc di động trong tay. Vừa nhìn thấy cô, anh liền cất di động đi, đôi mày nhíu lên, thể hiện thái độ không mấy quan tâm.

Cô nhanh chóng bước tới chỗ anh, tức tối lên tiếng: “Rốt cuộc anh có chuyện gì? Cứ như thể đang bị truy sát vậy!”

Anh im lặng không nói gì, mở cánh cửa xe phía sau, lấy ra một chiếc túi lớn đưa cho cô rồi nói: “Này, đây là y phục và giày tối ngày mai em phải mặc!”

Cô chết lặng người đi, cảnh giác nhìn vào chiếc túi mà mình vừa nhận lấy. Bên trong có một chiếc hộp đựng lễ phục và một chiếc hộp đựng giày. Cô ngược mắt lên nhìn anh đầy nghi hoặc. Không ngờ Tăng Tử Kiều lại đoán trúng phóc, anh thật sự đã tài trợ quần áo, giày dép cho cô.

“Buổi chiều ngày mai, tôi sẽ đến đón em!” Anh nói.

“Ừm...”

Sau khi đưa xong những thứ đồ cần thiết, anh không hề rời đi ngay, mà đứng ngây ra im lặng nhìn cô, không nói lời nào.

Trước đôi mắt của anh, cô cảm thấy rợn cả người, khễ lắc lắc đầu, nghĩ một lúc sau cùng mở miệng: “Này! Anh có muốn... lên nhà tôi làm một ly trà không?” Buổi tối mùa hè nóng nực thế này, anh lại phóng xe tới đây chỉ vì muốn đưa trang phục, cô cảm thấy vô cùng ngượng ngai.

“Ừm”. Anh chẳng buồn suy nghĩ nhiều, nhanh chóng gật đầu đồng ý.

Tên đàn ông này thật sự không hề khách khí! Cô liền nói: “Vây đi theo tôi!”. Nói xong, cô liền đi vào toà nhà trước.

Nơi Viên Nhuận Chi ở cũng là một tòa nhà khá nổi tiếng, nổi tiếng vì đây là tòa nhà được thiết kế dành riêng cho những công chức văn phòng sống đơn thân.

Viên Nhuận Chi đã dùng khoản tiền bao năm vất vả tích góp, cộng thêm phần lớn số tiền do di cô tài trợ mới có thể mua được một căn nhà chung cư này. Căn nhà chung cư dành cho người đơn thân này chỉ khoảng 30 mét vuông, một phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp, một nhà vệ sinh.

Tuy diện tích nhỏ nhưng vẫn đầy đủ mọi thứ.

Cô mở cửa nhà, việc đầu tiên chính là xông vào trong phòng dọn dẹp đồ đạc. Kỷ Ngôn Tắc đứng bên ngoài cửa nhìn thấy bên trong một khoảng hỗn loạn nên chết lặng người đi.

Cô cũng dùng tốc độ nhanh nhất để thu dọn lại những đồ ăn còn thừa, giấy báo, lại còn một số thứ đồ linh tinh, loạn xạ nữa. Sau mấy phút đồng hồ, căn nhà bé nhỏ này xem ra cũng đã gọn gàng, sạch sẽ hơn nhiều.

Kỷ Ngôn Tắc mím chặt môi lại, cúi đầu xuống ngồi trên chiếc sofa, cố gắng nhịn cười, tận sức giữ mình không cười bật thành tiếng.

Cô rót một ly nước mát đưa cho anh rồi bĩu môi nói: “Anh muốn cười thì cứ cười đi, pháp luật cũng không quy định nơi phụ nữ ở nhất định phải y như căn phòng kiểu mẫu”.

“Tôi cũng đâu có nói gì”. Anh nhướn miệng mỉm cười, đưa hai tay sang hai bên bày tỏ mình vô tội.

Cô lại bĩu môi nói: “Uống nước nhanh lên, uống xong rồi mau về nhà đi. Hum!”

Anh chẳng buồn để tâm, đưa mắt nhìn xung quanh, bỗng nhiên cảm thấy hứng thú với những chiếc lọ thủy tinh tích lũy đồng xu được đặt trên kệ gần tủ đặt ti vi. Tất cả những chiếc lọ này đều được chất đầy ắp đồng xu. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy có người trang trí nhà bằng họa tiết này.

Đưa mắt nhìn về chiếc bàn trà, vừa hay cũng đang đặt một chiếc lọ thủy tinh mới bỏ đồng xu được một nửa. Anh cảm thấy rất hiếu kì, liền đưa tay cảm lên nói: “Tích lũy đồng xu không phải là chuyện mà bọn trẻ con thích làm sao?”

Cô nhìn thấy anh bê lọ tích lũy đồng xu của mình lên, lập tức giật lại đầy căng thẳng: “Này, này, này, anh đừng có động linh tinh vào đấy. Đây không phải là chiếc lọ tích lũy đồng xu thông thường đâu, trong này chứa đựng đầy nhân duyên của tôi đấy!”

“Nhân duyên?” Anh nhướn mày lên đầy nghi hoặc.

Cô mím chặt môi, ôm chiếc lọ thủy tinh, ngồi xuống sofa, một lúc lâu sau mới chậm rãi lên tiếng: “Mẹ tôi đã qua đời từ khi tôi còn rất nhỏ. Tôi lại không biết bố mình là ai, vậy nên từ nhỏ đã nuôi tôi khôn lớn. Tôi còn nhớ từ khi bắt đầu có ý thức, dì tôi thường nói rằng “Thà rằng tin trên thế giới này có ma quỷ, chứ không thể nào tin vào cái miệng của bọn đàn ông”. Hay như câu “có tiền mới là vương giả”. Dì tôi nói rằng, nếu như một ngày nào đó có người yêu, thì mỗi ngày thả một đồng xu vào trong chiếc lọ, nếu như người đàn ông này có thể khiến tôi tích lũy được ba chiếc lọ đầy ắp đồng xu thế này thì tôi có thể kết hôn cùng anh ấy!”

Anh ước lượng thể tích của chiếc lọ đựng đồng xu kia rồi nói: “Muốn tích đầy một cái lọ này chỉ ít cũng mất khoảng ba trăm đồng xu. Nếu như là ba lọ, vậy chính là một ngàn đồng xu?”

“Ừm, một cái lọ có thể đựng được 365 đồng, ba lọ, chính là thời gian ba năm”.

“Thế nhưng, trên giá kia không phải em đã bày một dãy rồi sao? Theo cách nói của em thì em đã tích lũy mười mấy năm rồi?” Anh ngừng lại, đôi mày nhíu chặt, giọng nói bắt đầu mang chút tức khì: “Rất cuộc em đã bắt đầu yêu đương từ năm mấy tuổi? Đã quen nhiều bạn trai rồi sao?”

“Này, tại sao anh lại nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ đó? Tôi tích lũy đồng xu mười mấy năm thì nhất định là đã bắt đầu có bạn trai từ mười mấy năm

trước hay sao? Như vậy nhất định là có mười mấy người bạn trai sao? Lẽ nào không cho phép tôi mỗi ngày tiết kiệm một đồng xu chắc? Đúng thật là!” Cô tức giận đứng bật người dậy, đặt chiếc lọ kia lên trên giá.

“Có phải em rất mong muốn lấy chồng không? Háo hức đến độ ngày nào cũng tích một đồng xu trong đáy sao?” Anh cảm thấy rất tò mò, biết rằng cô đã từng hẹn hò cùng ba người đàn ông không ra gì cả, người nào cũng chia tay sớm như đúng dự liệu của anh từ trước. Thế nhưng anh vẫn muốn biết, tại sao mỗi ngày cô nhất định phải bỏ một đồng xu vào đấy, nhất định phải nhét đầy những chiếc lọ này. Cách làm tự lừa dối bản thân kiểu này có làm cũng chẳng có ý nghĩa gì hết.

Khuôn mặt cô đỏ hồng lên, không nhìn được mà phát cáu: “Liên quan quái gì đến anh?”

Cô tức giận lấy chiếc gối tựa đập về phía anh, sau đó vùi khuôn mặt đỏ ửng của mình vào một chiếc gối khác.

Anh khẽ cau mày lại, nhìn thấy bộ dạng này của cô, xem ra anh đã đoán trúng phóc.

Không chút do dự, anh liền đưa tay kéo mạnh cô lại, vứt chiếc gối sang một bên, ép cô phải nhìn thẳng vào mình rồi nói: “Tình yêu không thể nào đo lường bằng những đồng xu lạnh giá, cứng nhắc này đâu mà phải dùng trái tim cảm nhận. Dĩ của em sở dĩ nghĩ ra cách tích lũy đồng xu đợi chờ nhân duyên này, tôi nghĩ là do bản thân đã mất hết niềm tin, tuyệt vọng rồi, nên mới dùng những đồ vật vô hồn đó để đo lường tình yêu”.

Cô nghi hoặc nhìn vào đôi mắt chân thành của anh. Trên đó hiện rõ hình ảnh của cô. Chỉ một lời nói, anh đã phá vỡ bí mật của những chiếc lọ tích đồng xu. Thật ra, ngay từ khi chia tay với người bạn trai thứ hai, cô đã nhận ngay ra những chiếc lọ này chẳng qua là cách tự lừa dối bản thân mình mà thôi. Nếu không, sau đó cô không thể nào tích đầy mười chiếc lọ chỉ trong khoảng thời gian một năm ngắn ngủi.

Cô đưa tay vuốt số tóc lòa xòa trước mặt mình, giả vờ trấn tĩnh, sau đó liền chỉ vào mũi anh mà nói lớn: “Nếu như không phải bị chiếc quần sịp đen đùi của anh chụp lên đầu, tôi có cần phải tích lũy nhiều đồng xu thế này không? Tất cả đều vì anh mà ra cả!”

Anh bình tĩnh nhìn thẳng vào cô nói: “Vậy em đã bao giờ nghĩ tới việc, bắt đầu từ ngày hôm đó, chính em cũng đã khiến cho cuộc sống của tôi hỗn loạn, rắc rối hẳn lên không?”

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đã thỏa thuận trước là không nhắc lại chuyện cũ, hày, thôi bỏ đi!”

Cô xua xua tay, quay lại nhặt chiếc gối dưới mặt đất lên, kết quả không chú tâm, đập mạnh đầu vào chiếc bàn trà trước mặt.

“Á...” Cô kêu lên đau đớn.

“Em là heo sao? Nhặt đồ mà cũng đụng này chạm kia! Chiếc bàn trà lớn như thế mà không nhìn thấy sao?” Anh nghiêm khắc mắng mỏ cô, đưa tay kéo cô lên rồi dịu dàng nói: “Ngẩng đầu lên tôi xem nào!” Vầng trán của cô sưng u một cục. Anh đưa tay ấn nhẹ lên trên đó, rồi đưa lời mỉa mai: “Đầu của kẻ ngốc cũng không đủ cứng, chưa đủ làm hỏng chiếc bàn, lại còn hại đầu mình sưng u một cục nữa”.

Humm! Đây là lời do con người thốt ra hay sao?

Cô đau đến mức sắp chảy nước mắt, anh lại còn thừa nước đục thả câu, nói ra những lời đáng ghét đó nữa.

“Anh có thể nhẹ nhàng hơn chút không, cũng đâu phải là đầu của anh?”

Anh nghiêng răng, mỉm cười đầy ác ý: “Em có biết câu, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn? Bây giờ không báo thù thì còn đợi đến lúc nào nữa?” Tuy rằng ngoài miệng nói vậy, nhưng tay anh cũng đã dịu dàng hơn rất nhiều.

Cô chớp chớp mắt, lặng người nhìn vào đôi môi mọng đầy sức quyến rũ ấy, đang không ngừng thổi vào trán của cô để giúp cô giảm bớt nỗi đau.

Anh cách cô rất gần, rất gần...

Hơi thở ấm nóng, cứ như thể gió xuân đang vui đùa trên khuôn mặt khiến cô cảm thấy ngứa ngáy. À không, nói một cách chính xác là lòng cô cảm thấy bức bối. Nghe người khác nói, đàn ông môi mọng là đàn ông bạc tình, thế nhưng dù nhìn từ góc độ nào, đôi môi mọng quyến rũ này cũng có sức hấp dẫn khó lòng cưỡng lại, khiến cho người ta có cảm giác muốn xông lên phía trước...

Theo phản xạ tự nhiên, cô không nén được mà liếm đôi môi đang khô của mình.

Bỗng nhiên, cô nhìn thấy đôi mắt màu hổ phách vô cùng quen thuộc kia đã mỉm cười nhìn cô, còn đôi môi mọng quyến rũ kia đang nhoen lên nở nụ cười hoàn mỹ. “Buổi tối hôm đó, em cũng đã nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy tà niệm như thế này đấy!”

Khuôn mặt cô đột nhiên đỏ rực như ớt, đầu óc rối loạn cả lên. Tà niệm? Cô nào có háo sắc như lời anh nói chứ?

Đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ treo tường, cô liền lườm anh rồi nói: “Mười một giờ rồi đấy, anh có thể rút về nhà được rồi!”

“Ngày mai tôi sẽ đến đón em, chúc ngủ ngon!” Vừa nói dứt lời, khuôn mặt anh đột nhiên ghé sát lại gần cô. Cô không kịp phản ứng thì anh đã thần tốc đặt lên đôi môi cô một nụ hôn rồi rút lại. Trước khi đứng dậy, anh còn ghé sát tai cô thì thầm một câu: “Good night kiss”. Anh mỉm cười dịu dàng, giọng nói vô cùng hấp dẫn.

Cô ngây chờ người ra. Trong đầu là một khoảng trống rỗng, chỉ còn biết gặt đầu một cách chờ đợi.

Mãi cho tới khi tiếng đóng cửa vang lên, cô mới có thể định thần lại.

Good night kiss?

Cô chờ người, đưa tay lên sờ môi của mình, trên đó dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh.

Đã thỏa thuận trước là không ôm ấp, không hôn nhau, không nắm tay, hình như tất cả đã...

Cô ảo não mím chặt môi. Cái tên đàn ông chết tiệt không ngờ lại dám hôn trộm cô. Ngày mai gặp lại, cô nhất định xé nát cái mỏ của anh ra.

Cô mặc bộ váy lễ phục trên người, kiểu dáng đơn giản, tuy nhiên, thiết kế ôm gọn vòng eo, khiến cho phần bụng thon thả của cô lại càng nổi bật hơn. Trên đó còn đính rất nhiều hạt châu lấp lánh, khiến cho cả người cô toát lên vẻ thuần khiết lại đáng yêu.

Cô nhìn mình trong gương, không thể không tán thưởng gu thẩm mỹ tuyệt vời của Kỷ Ngôn Tắc.

Cô cầm lấy phần đuôi váy, đầu óc rối bời.

Tối mai không phải là lễ đại thọ tám mươi tuổi của ông ngoại anh sao? Tại sao lại mặc trang trọng đến mức độ này? Nghĩ tới căn nhà chung cư cao cấp, sang trọng của anh, phòng thay đồ chất đầy những bộ quần áo hàng hiệu đắt tiền, lại còn nói sẽ tặng cô chiếc BMW, cô hoàn toàn nghi hoặc...

Cùng học một trường đại học ba năm liền, đi làm hai năm, tổng cộng đã quen biết anh năm năm nay, thế nhưng đột nhiên lúc này cô cảm thấy anh xa lạ biết bao.

Rốt cuộc anh là con người như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Bữa tiệc mừng thọ

Buổi chiều ngày hôm sau, Kỷ Ngôn Tắc đến đón Viên Nhuận Chi theo đúng lời hẹn.

Khi nhìn thấy Viên Nhuận Chi mặc trên người bộ váy dạ hội màu trắng vừa thuần khiết vừa đáng yêu, lén la lén lút không khác gì kẻ trộm bước ra khỏi thang máy, anh bất giác bật cười thành tiếng.

Viên Nhuận Chi vừa nhìn thấy anh đã vội vã cất bước chạy lại gần. Còn chút nữa là tới trước mặt anh, cô nhất thời bất cẩn, chân bị treo sang một bên, suýt nữa thì ngã phệt xuống đất. May mắn là anh kịp thời bước lên trước đỡ lấy cô.

“Tôi quả nhiên là con người có số phận hẩm hiu. Chỉ cần mặc những thứ quần áo, giày dép kiểu này thì nhất định sẽ xảy ra chuyện. Trong buổi tiệc mừng công ở khách sạn Hoàng Đình lần trước, cũng suýt chút nữa ngã dập mặt”. Cô đứng vững lại, miệng không ngừng cầu nài, than thở.

“Em nên cảm thấy vui mừng, mỗi lần như vậy đều được tôi kịp thời ứng cứu!” Anh cố gượng ép bản thân đưa ánh mắt ra khỏi thân người cô.

Ngồi trong ô tô, Viên Nhuận Chi cảm thấy vừa dễ chịu lại vừa sáng khoái, sau đó quay sang nhìn anh. Anh mặc trên người chiếc áo sơ mi màu trắng, cổ dựng lên, nhìn vào ống tay áo bị anh xắn lên, cô bất giác nhíu chặt đôi mày bày tỏ sự bất đồng tình: “Tôi cứ tưởng là anh sẽ mặc bộ comple lịch lãm đến đón tôi cơ”.

“Thực chất em mong muốn người tôi nổi đầy mụn ngứa đến đây đón em thì đúng hơn?” Anh nhoen miệng lên cười.

Cô không hề phủ nhận, nhún vai một cái.

Đột nhiên, cô lại quay sang phía anh rồi hỏi: “Này, tại sao tôi lại cảm thấy con người anh ẩn chứa nhiều bí mật đến thế? Tham gia buổi tiệc mừng thọ tám mươi tuổi của ông ngoại anh, tại sao lại phải ăn mặc... ăn mặc sang trọng đến thế này?”

Anh quay qua lạng lẹ nhìn cô, sau đó quay ra nhìn đường, một lúc lâu sau mới đáp lại một câu chẳng khác gì không trả lời: “Đợi chút nữa đến rồi thì em sẽ biết thôi!”

“Hừm! Cho dù một lúc nữa biết được anh là hoàng tử thì tôi cũng không hề cảm thấy tiếc nuối gì hết!” Cô ngồi thẳng người lên.

Anh vừa nghe thấy hai từ “hoàng tử” đã cau chặt đôi mày theo phản ứng tự nhiên.

Trước khi tiến tới địa điểm tổ chức, Viên Nhuận Chi được Kỷ Ngôn Tắc đưa tới một nơi chính lại “dung nhan” đôi chút. Sau khi ra khỏi thẩm mỹ viện, khuôn mặt đáng yêu mọi khi của cô quả nhiên trông đã xinh xắn hẳn lên. Mái tóc dài bóng mượt xoắn ngang lưng, kết hợp với bộ váy dạ hội màu trắng trên người, chẳng khác nào một tiểu thư đài các.

Tuy rằng trước kia đã từng nhìn thấy Viên Nhuận Chi trang điểm xinh đẹp thế này một lần rồi, nhưng lúc này Kỷ Ngôn Tắc vẫn cứ ngỡ người một hồi lâu mà không thể định thần lại nổi.

Để che đậy cho sự lúng túng của bản thân, anh liền lên tiếng nói: “Đàn ông trước khi lấy vợ, nhất định phải yêu cầu người phụ nữ rửa sạch khuôn mặt mới được”.

Viên Nhuận Chi bước gần về phía anh, không chịu thua kém, dùng chiếc gót nhọn đập mạnh lên đôi giày da của anh, hất chiếc cằm xinh xắn lên, giả bộ tức giận nói: “Anh nói cái gì hả?”

Khoảng cách giữa hai người gần đến mức, anh chỉ cần đưa tay vòng qua là có thể ôm chặt cô vào lòng. Anh ôm chặt lấy cô, đặt đôi môi vào mái tóc của cô rồi thì thầm: “Những người phụ nữ chết ngất vì tôi xếp hàng dài bằng cả con phố. Đối với người làm bạn gái là em, tôi có thể miễn cưỡng mở cho một con đường VIP tiến thẳng vào. Hoan nghênh em nhanh chóng ngã vào lòng tôi!”

“Anh đúng là hoang tưởng quá mức rồi đấy!” Cô đỏ bừng mặt, vẫy vùng liên hồi, thế nhưng chẳng thể nào thoát ra khỏi vòng tay của anh, thế là liền nghiêng răng nghiêng lợi nhún gót chân xuống rồi nói: “Đập chết anh luôn!”

Mặt anh không chút biểu cảm gì, nhìn cô nở nụ cười tươi tắn, xán lạn như mặt trời giữa hè, chỉ nhoáng một cái, anh đã bế bổng cô lên.

“Á...” Cô sợ hãi thét lớn tiếng.

“Tay đừng có đặt lung tung giống như chân vậy, nếu như tôi không chịu nổi mà buông tay ra, hậu quả em tự gánh chịu đấy!” Lời nói nghe ra vô cùng bình thản nhưng lại ẩn chứa đầy ý uy hiếp.

Lời uy hiếp này của anh quả nhiên có hiệu quả, cô nhanh chóng thu lại “móng vuốt” vừa định giơ lên, rồi tóm chặt lấy vai áo của anh.

Anh mỉm cười bế cô, nhanh chóng đi về phía bãi đỗ xe.

Khuôn mặt cô đỏ bừng lên như con tôm luộc, lén lút nhìn cảnh vật xung quanh qua đôi vai anh. Những người đi đường chỉ chỉ trỏ trỏ về phía hai người, thậm chí có mấy nữ sinh nhỏ tuổi còn reo lên đầy hứng thú: “Mau đến xem tân lang kia, đẹp trai quá đi mất. Minh ngưỡng mộ tân nương quá đi mất. Đúng là hạnh phúc chết đi được!”

Cô chán nản tròn trĩnh mắt lên, cái gì mà tân lang với chả tân nương, rõ ràng là tên khốn khiếp này bị cô đánh, mới giờ ra cái chiêu này chứ bộ!

“Anh đúng thực là một kẻ điên!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi lên tiếng.

“Cho dù tôi không là một kẻ điên, thì nhất định cũng bị em ép cho thành điên!” Anh bình thản đáp lại.

“Anh mau thả tôi xuống!”

“Tôi không muốn dẫm theo con mèo ba chân đến bãi thọ ông ngoại. Ôm cho chắc vào!”

Cô tức giận siết chặt đôi tay đang ôm lấy cổ anh.

Anh mỉm cười ôm cô vào lòng chặt hơn nữa.

Chiếc xe tiến về phía Đông, Viên Nhuận Chi nhìn con đường đầy cây hai bên, muốn xác nhận địa điểm tổ chức tiệc mừng thọ, liền quay sang hỏi Kỷ Ngôn Tắc: “Chúng ta đang đến Sơn trang nghỉ mát Văn Tĩnh?”

“Ừm”

“Tôi nhớ không nhầm thì đó là sản nghiệp của Tập đoàn Thiên Vũ. Năm ngoái khi tiến hành tu sửa, chị Hạ đã ảo não một thời gian dài vì không tranh giành được công trình này. À, đúng rồi, công trình này hình như GD đã giành được, à không đúng, phải nói là do anh giành được mới đúng!”

“Ừm”

“Anh đúng thật là thần thông quảng đại!”

Kỷ Ngôn Tắc đáp lại cô bằng một nụ cười dịu nhẹ.

Ô tô nhanh chóng tiến vào trong bãi đỗ. Vừa xuống xe, Kỷ Ngôn Tắc liền lấy tấm áo vest để ở ghế sau khoác lên người, sau đó hỏi Viên Nhuận Chi: “Để cho tôi bế, hay là em tự đi đây?”

“Đương nhiên là tôi tự đi rồi. Tôi không muốn mất mặt trước toàn thể người nhà anh đâu!” Khuôn mặt của Viên Nhuận Chi lại đỏ bừng lên, hai tay cầm lấy chân váy rồi đi vào cửa lớn sơn trang trước.

Kỷ Ngôn Tắc nhướn miệng mỉm cười, rồi nhanh chóng đuổi theo.

Giám đốc Sơn trang vừa nhìn thấy Kỷ Ngôn Tắc lập tức cung kính tiến lại gần, đích thân đưa hai người lên tầng hai.

Còn chưa bước vào trong hội trường bữa tiệc, Viên Nhuận Chi đã nhìn thấy khắp nơi lấp la lấp lánh, tầng tầng lớp lớp những chiếc đèn pha lê tỏa ra những ánh sáng chói mắt, huy hoàng. Ở phía bên trong, dường như là một thế giới hoàn toàn khác. Cô bất giác cảm thấy hoảng hốt. Phải chăng mình đã trở thành cô bé lọ lem bước vào cung điện nguy nga, tráng lệ của hoàng tử?

Cô ngáy người quay đầu sang nhìn anh.

“Tại sao lại ngơ nghe ra thế? Lát nữa tôi sẽ tìm một gian phòng, tôi ngồi phía trước em, để cho em từ từ tận hưởng mọi thứ!” Không biết tại sao mà anh đặc biệt thích thú đáng vẻ ngốc nghếch của cô.

Cô thì thầm lên tiếng: “Kỷ Ngôn Tắc, đây có thật sự là bữa tiệc mừng đại thọ tám mươi của ông ngoại anh không? Có phải chúng ta vào nhầm chỗ không?” Tại sao kể từ khi quen biết anh cho đến tận bây giờ, cũng đã sáu năm rồi, cô mới bàng hoàng nhận ra rằng, thì ra anh là con nhà giàu, có quyền có thế. Từ trước đến nay, cô vẫn luôn cho rằng anh là một tên thư sinh với chiếc miệng độc địa.

“Em cảm thấy tôi là con người ngốc nghếch vậy sao?” Anh nhíu chặt mày lại.

Cô đưa tay sờ lên trán, sau đó hít một hơi thật sâu, nhìn anh nói: “Tôi đột nhiên cảm thấy bản thân giống như cô bé lọ lem ngồi trong chiếc xe bí ngô tới tham dự buổi dạ tiệc của hoàng cung ấy”.

Anh đưa tay búng lên trán cô một cái rồi nói: “Em coi tôi là con chuột đánh xe sao?”

Cô đau quá đưa tay ôm trán, liếc xéo anh một cái.

Anh chẳng buồn để tâm đến cô, đưa mắt nhìn vào bên trong hội trường tổ chức bữa tiệc, rồi lúi thảng cô lên phòng khách trên tầng ba.

Đi theo nhân viên phục vụ, hai người nhanh chóng lên tới tầng ba.

Đứng ngay trước cửa gian phòng, Kỷ Ngôn Tắc nhìn Viên Nhuận Chi nghiêm túc rồi nói: “Viên Nhuận Chi, em đã chuẩn bị xong chưa?”

“Hả?” Cô nhìn anh đầy kinh ngạc. Bước vào trong chẳng qua chỉ cần nhắc chân bước tới thôi, có gì mà phải chuẩn bị chuẩn biếc chứ?

Cô chớp chớp đôi mắt, ánh mắt dừng lại ở cánh tay phải của anh. Lúc này, Viên Nhuận Chi mới chợt hiểu ra, liền đưa tay trái, nhẹ nhàng khoác lấy rồi nhìn anh mỉm cười. “Bây giờ tôi là bạn gái của anh, anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không gây thiệt hại gì cho anh đâu!”

Anh mỉm cười bờ môi, thở dài một tiếng. Thật sự không thể nào nuôi bất cứ hy vọng nào với cô. Đợi đến ngày bộ não cô nở hoa, chắc là anh đã bước một chân vào quan tài rồi.

Vừa định gõ cửa, một người phụ nữ tầm năm, sáu chục tuổi đã hừng hời tiến lại gần nói: “Ngôn thiếu gia, cuối cùng cậu cũng tới rồi! Cậu khiến bà già này nhớ đến chết mất thôi!”

Kỷ Ngôn Tắc ôm người phụ nữ đáng yêu kia một cái rồi nói: “Thím bảy, gần đây làn da của thím dường như càng ngày càng trắng mịn, càng ngày càng tươi tắn đấy!”

Thím bảy vui đến mức cười không khép được miệng lại rồi nói: “Đồ khéo nịnh!”

Viên Nhuận Chi quay sang nhìn Kỷ Ngôn Tắc đứng cạnh cô bằng ánh mắt kinh ngạc, miệng cô há to đến mức có thể nhét cả quả trứng gà vào trong.

Một Kỷ Ngôn Tắc độc mồm độc miệng, ánh mắt lúc nào cũng tỏa ra nét khinh người, bất cần, kiêu ngạo chẳng khác nào một chú chim công, không ngờ lại biết mở miệng khen làn da của người phụ nữ năm, sáu chục tuổi vừa trắng mịn lại vừa tươi tắn? Rốt cuộc là do nghe nhầm hay là đã bước thẳng lên Sao Hỏa, vậy nên anh mới hành động kì quặc như vậy?

Kỷ Ngôn Tắc đưa tay ôm lấy người phụ nữ đang ngáy thẫn người cạnh bên vào lòng, rồi mỉm cười nói cùng thím bảy: “Viên Nhuận Chi, sùng vật mà cháu nuôi, thuộc tính ngốc nghếch, bản thân bẩm sinh”. Sau đó, anh lại quay sang nhìn Viên Nhuận Chi rồi nói: “Đây là thím bảy, đã cúc cung tận tụy làm việc cho nhà họ Kỷ của tôi được mấy chục năm mà chưa được về hưu”.

Viên Nhuận Chi liền đưa tay vòng qua ôm lấy thắt lưng của anh. Cùng lúc ấy, cô cũng nghiêng răng nghiêng lợi cắn cho anh một cái.

Lúc này cô còn đang kinh ngạc không hiểu tại sao anh lại trở nên nho nhã, lịch sự đến vậy, cũng biết mở miệng khen người đẹp. Vừa chớp mắt một cái, anh đã mở miệng mỉa mai cô. Cô đâu có phải con mèo, con chó do anh nuôi chứ. Điều quá đáng nhất chính là cái thuộc tính chó chết gì đó, ai bảo cô ngốc nghếch, bản thân bẩm sinh chứ?

Viên Nhuận Chi lại mỉm cười ha ha lên tiếng: “Thím Bảy, xin chào thím!”

“Tốt, tốt, tốt. Thanh niên các cô các cậu đúng là nhiều chiêu, nhiều trò. Biết trước hôm nay cậu sẽ đưa bạn gái tới, cả nhà đều đang vô cùng mong ngóng đấy. Tôi nhìn người yêu của cậu cũng không tệ chút nào!” Thím bảy che miệng mỉm cười. “Mau đi vào trong đi, mẹ cậu đã chờ đợi rất lâu rồi đấy. Viên tiểu thư, xin mời vào!”

Vừa bước vào cửa, cô đã nghe thấy giọng phụ nữ cao trong vang lên: “Có phải thằng tiểu tử thối kia đã tới rồi không? Bảo nó về nhà sớm một chút lại nhất định không chịu, đòi giống như khách khứa, đến thẳng đây theo đúng thời gian mời, đúng thật là thằng ranh con đáng chết!”

“Bên này ạ!” Kỳ Ngôn Tắc ngồi trên chiếc sofa, bình thản vẫy tay ra hiệu với mẹ mình.

Viên Nhuận Chi nhìn thấy hai người phụ nữ xinh đẹp bước ra khỏi căn phòng bên trong. Người phụ nữ xinh đẹp đầu tiên bước ra vô cùng quen mặt, cảm giác như đã gặp ở đâu đây trước kia rồi.

Kỳ Ngôn Tắc chỉ về phía Kỳ Hữu Mai và người chị họ Sara rồi lần lượt đưa lời giới thiệu: “Đây là mẹ tôi và chị họ của tôi tên là Trang Mẫn Na. Em có thể gọi chị ấy là Sara”.

Viên Nhuận Chi vô cùng kinh ngạc vì Kỳ Ngôn Tắc lại có người mẹ xinh đẹp như vậy. Bỗng nhiên cô tròn xoe mắt, nhìn Kỳ Ngôn Tắc rồi lại quay sang nhìn Kỳ Hữu Mai. Nụ cười này... cô đã nhớ ra rồi, hai người phụ nữ đẹp này chính là hai phu nhân giàu có mà cô nhìn thấy phía trước cổng vào hộp đêm.

Cô buột miệng nói: “Đây là mẹ anh? Và chị họ?” Không phải là mấy khách hàng giàu có đến mua xuân sao? Cô bắt đầu cảm thấy rối loạn, sau một hồi so sánh giữa hai khuôn mặt, cô quả nhiên đã nhận thấy rất nhiều điểm tương đồng.

“Hả? Viên tiểu thư dường như rất kinh ngạc khi nhìn thấy hai chúng tôi. Trước đây không lâu chúng ta đã gặp mặt một lần rồi mà!” Kỳ Hữu Mai nghi hoặc hỏi lại.

Viên Nhuận Chi đưa tay lên che miệng, nhận ra vừa nãy mình đã thất lễ, vội vã mỉm cười nói: “Con chào đi ạ! Chị họ, em chào chị! Lúc nãy... con ngạc nhiên quá vì làn da của hai người, vừa trắng trẻo lại vừa mịn màng...”

Đầu óc cô nóng rực cho nên mới học theo cách của Kỳ Ngôn Tắc, khen ngợi làn da của mẹ anh vừa trắng vừa mịn, lúng túng đến mức chỉ muốn cắn đứt chiếc lưỡi của mình cho xong.

Kỳ Ngôn Tắc uống trà với dáng vẻ “chuyện không liên quan, thân thối tận hưởng”. Nghe thấy cô khen làn da của mẹ với chị họ vừa trắng lại vừa mịn, bất giác anh phun hết ngụm trà trong miệng ra ngoài.

Cô cười gượng, ra sức chớp mắt, bày tỏ rằng mình hoàn toàn vô can.

“Ồ, có thật không?” Sara lập tức lấy chiếc gương mang theo người, soi đi soi lại.

Khuôn mặt Kỳ Hữu Mai vô cùng say đắm. Con dâu mà con trai bà chọn quá hợp gu với bà. Vậy nên bà đưa tay vỗ nhẹ lên bờ vai của Kỳ Ngôn Tắc rồi nói: “Cuối cùng, con cũng đã làm được chuyện giống người rồi đấy, chọn được con dâu ngoan!”

Lần này đến lượt Viên Nhuận Chi phụng ngụm trà trong miệng ra ngoài. “Ồi, thật ngại quá, cháu xin lỗi ạ!” Cô dùng giấy ăn lau tay, quay sang nhìn Kỳ Ngôn Tắc bằng ánh mắt khinh bỉ, thì ra chính mẹ anh cũng chê bai anh, trong lòng cảm thấy vui vẻ hơn nhiều.

“Ta có thể gọi con là Chi Chi không?” Kỳ Hữu Mai liền nói.

Viên Nhuận Chi vui vẻ gật đầu đồng ý.

Kỳ Hữu Mai đột nhiên nướng mày hờn hờ nói: “Chi Chi à, con có còn người bạn đơn thân nào nữa không? Cho dù là nam hay nữ cũng được. Đây là danh thiếp của ta!”

Viên Nhuận Chi ngây ngô nhìn tấm danh thiếp màu hồng vừa nhận, ba chữ “Sợi chỉ hồng” đập ngay vào mắt. Cô kinh ngạc ngước mắt lên nhìn vào bác Kỳ, thật không ngờ phu nhân giàu có ở tầm tuổi này rồi còn đi làm bà mối. Trong lòng cô đột nhiên trỗi dậy niềm ngưỡng mộ bác Kỳ vô cùng, đúng là một người phụ nữ vĩ đại của thế kỉ mới.

Không biết Kỳ Hữu Mai lấy đâu ra quyển sách tư liệu nghiệp vụ, bắt đầu giới thiệu cho Viên Nhuận Chi.

Viên Nhuận Chi nhìn tấm ảnh của từng hội viên tham gia, trong lòng đang suy nghĩ không biết có nên tìm cho Tăng Tử Kiều một người bạn trai. Tiểu Kiều đang thời kì xuân sắc ngồi ngồi, mắt trí nhớ lại kí Đôn ly dị rồi, vừa hay có thể làm lại từ đầu. Tuy rằng việc xem mặt kiểu này có quê mùa đôi chút, nhưng nói không chừng lại thành công cũng nên.

Bỗng nhiên, một bàn tay to lớn đặt lên trên mặt quyển sách giới thiệu kia, cô ngước mắt lên, vừa hay chạm phải đôi mắt rừng rực ánh lửa của Kỳ Ngôn Tắc.

“Em thật chẳng kính nghiệp chút nào, hoàn toàn vi phạm đạo đức nên có ở một người bạn gái. Phải phạt!” Anh gấp quyển sách đó lại, rồi vứt sang một bên.

Cô im bật, nghe được ẩn ý thâm sâu bên trong lời anh nói, liền gãi đầu gãi tai giải thích: “Em đang tìm hộ Tiểu Kiều”.

“Thằng tiểu tử thôi, con có biết là đang chặn đường phát tài của mẹ hay không?” Kỳ Hữu Mai đưa tay đánh lên đầu Kỳ Ngôn Tắc một cái.

Kỳ Ngôn Tắc ôm đầu phản bác: “Mẹ có biết là mẹ kiếm tiền đến mức móc vào người con trai mình rồi không?” Người phụ nữ ngốc nghếch kia muốn tìm đối tượng giúp Tăng Tử Kiều, không thể nào đơn giản thế được.

“Nghe nói A Tắc đã tới rồi?” Giọng nói quen thuộc truyền vào từ ngoài cửa.

Viên Nhuận Chi nghe thấy giọng nói này, liền quay đầu lại ngay tức khắc. Khi nhìn thấy Kỳ Vũ Ngang anh tuấn chẳng khác nào thần mặt trời Apollo, thần thánh không dám xâm phạm đến, xuất hiện trước cửa, cô kinh ngạc há miệng to đến mức có thể nhét vừa hai quả trứng.

“Kỷ tiên sinh?” Viên Nhuận Chi há hốc miệng, nhìn thấy Kỳ Vũ Ngang đang mỉm cười nho nhã bước lại gần chỗ cô.

Nụ cười của Kỳ Vũ Ngang chẳng khác nào con gió mùa xuân áp áp, giọng nói thì hấp dẫn vô cùng. “Chi Chi, nhanh như vậy mà đã quên phải gọi anh thế nào hay sao? Nhất định phải phạt em mới được!”

Trước mặt nhiều người thế này, gọi một tiếng “Vũ Ngang”, cô cảm thấy chẳng thỏa đáng chút nào, xưng hô thân mật như thế vẫn nên gọi khi hai người riêng rẽ với nhau vẫn tốt hơn. Đặc biệt là lúc này bên cạnh còn có Kỳ Ngôn Tắc và mẹ của anh, hơn nữa ánh mắt của tất cả mọi người đều đang hướng về phía cô. Dù thế nào đi nữa thì một người bạn gái giả mạo cũng phải có đạo đức nghề nghiệp đôi chút.

Thế nên, cô hắng giọng, ho khan rồi hỏi: “Vũ Ngang huynh, tại sao anh lại có mặt ở đây?”

Thêm một chữ “huynh” vào, quả nhiên tạo ra hiệu quả khác biệt. Tuy rằng trong lòng không mấy thích thú với chữ “huynh” này, nhưng Kỳ Vũ Ngang vẫn mỉm cười đáp lại: “Hôm nay là lễ đại thọ mừng ông nội anh tám mươi tuổi”.

“Ông nội của anh?” Cô lại kinh ngạc nhìn về phía Kỳ Ngôn Tắc: “Ông ngoại của anh?”

“Chi Chi, sau cùng em vẫn bị lừa dốt tới đây sao?” Kỳ Vũ Ngang nhướn mày nói thêm.

Cô thật sự muốn nói rằng không phải mình bị lừa mà là bị gạt tới đây. Đáng tiếc một điều, cho dù cô định nói ra những lời thật lòng hay trái với lương tâm, nhưng chưa kịp mở miệng, bàn chân đã bị giẫm lên một phát.

Kỳ Ngôn Tắc vô cùng bình tĩnh, thần nhiên trả lời thay cho cô: “Anh họ, anh nói như vậy có nghĩa đang ám chỉ chị dâu tương lai cũng do anh lừa về hay sao?”

Sắc mặt của Kỳ Vũ Ngang hơi biến đổi, có điều sau đó đã nhanh chóng hồi phục như thường, mỉm cười đáp: “Hiếm khi gặp mặt được một lần, tôi thật sự muốn nói chuyện với cậu một lát, thế nhưng ông nội đang ở trong phòng riêng đợi cậu, bảo tôi ra đây tìm người. Nếu như tôi còn đứng đây khua môi múa mép cùng cậu thì lão nhân gia nhất định sẽ bực bội đấy!”

“Ừm”. Kỳ Ngôn Tắc gật đầu đứng dậy, vừa đi được một bước đã quay đầu lại, kéo theo Viên Nhuận Chi đang nhìn Kỳ Vũ Ngang mỉm cười ngốc nghếch. Anh kéo cô lại sát bên thân người mình, sau đó trách cô bằng giọng nói có âm lượng đủ cho mọi người xung quanh nghe thấy: “Em nhất định phải bày ra cái bộ dạng vô cùng hứng thú với người đàn ông khác trước mặt bạn trai mình là tôi hay sao?” Anh cố tình nhấn mạnh hai chữ “bạn trai”.

Viên Nhuận Chi không biết phải đáp lại thế nào, đành phải nhìn thẳng vào mắt anh, hy vọng có thể dùng ánh mắt để truyền đạt rằng mình đã biết lỗi rồi.

“Đi theo tôi!” Dưới ánh mắt của mọi người, anh bá đạo kéo cô theo, cả hai đi ra ngoài phòng.

Thím Bảy bắt gặp ôm ngực say đắm: “Ngôn thiếu gia đúng thực là càng ngày càng Man”.

“Biểu hiện biến thái càng ngày càng mãnh liệt”. Sara nhún vai không tán đồng trước ý kiến trên. “Không biết con nha đầu đó làm thế nào để chịu được tính cách biến thái, quái dị, thất thường đó của nó nhỉ?”

“Hả? Cháu dám nói con trai dì thế hả? Lời nói hơi quá đáng rồi đấy!” Kỳ Hữu Mai lên tiếng bảo vệ con trai mình.

“Dì à, thật ra... dù nhìn từ góc độ nào cháu cũng thấy cô bé đó có khuynh hướng chịu ngược đãi, dĩ nhiên đúng không?” Sara lập tức thay đổi giọng điệu.

Kỳ Hữu Mai và thím Bảy cùng nhìn Sara bằng ánh mắt khinh bỉ vì thái độ thay đổi chóng mặt của cô.

Kỳ Vũ Ngang đột nhiên mở miệng tham gia: “Chi Chi là người phụ nữ có tính cách tốt nhất mà cháu đã từng gặp đấy. Cô ấy rất đáng yêu, lòng dạ lương thiện, lại có thể chịu được khổ cực, rất xứng đáng được người khác yêu thương, trân trọng!”

Kỳ Hữu Mai khẽ nhướn mày lên, mỉm cười nhìn về phía anh rồi bình thản nói: “Nguyên vọng lớn nhất của cô chính là A Tắc có thể giống như người bình thường, yêu đương thỏa lòng, sau đó cưới vợ sinh con!”

“Cô nói rất đúng, mẹ cháu với cô đều có nguyên vọng giống nhau!” Khuôn mặt Kỳ Vũ Ngang trước sau vẫn vui vẻ, hân hoan.

“y da!” Thím Bảy đột nhiên đập mạnh tay xuống đùi rồi nói với Kỳ Hữu Mai: “Hữu Mai à, chị mau đi thay trang phục đi, mau lên rồi còn xuống hội

trường tổ chức yến tiệc, vợ chồng Hữu Cầm đang bận tối mắt tối mũi, bảo em lên đây gọi chị xuống trợ giúp đón tiếp khách. Còn nữa, tiểu thư Sara, cháu cũng nên xuống dưới kia giúp mọi người đón tiếp khách khứa đi. Đi nào, đi nào!”

Sara còn chưa kịp phản ứng lại đã bị thím Bảy lôi ra khỏi cửa.

Kỷ Hữu Mai nhìn bộ sườn xám kết hợp đồ đen trên người mình, nhướn mày lên, rồi lên tiếng than thở: “Xuống dưới kia lại phải so bì trang phục, quần áo, ta ghét nhất là mấy kiểu này!”

“Lúc nào trông cô chẳng trẻ trung, xinh đẹp, mặc cái gì cũng đẹp!” Kỷ Vũ Ngang lên tiếng tán tụng.

“Cái miệng của cháu khiến người khác sợ hãi hơn thằng A Tắc nhà cô mấy lần. Cô thật sự hy vọng cháu là con trai của mình, như vậy cô nhất định có thể đá thằng ranh kia đi không chút do dự nào hết. Cô lên trên kia cái đã!” Kỷ Hữu Mai nho nhả quay người rồi đi.

Kỷ Vũ Ngang mỉm cười không nói gì.

Viên Nhuận Chi theo sau Kỷ Ngôn Tắc đi về phía khác của tầng này, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Rốt cuộc, anh với Kỷ Vũ Ngang là anh em họ ngoại hay là bên họ nội vậy? Thật là quái lạ!”

“Rất quái lạ sao?” Kỷ Ngôn Tắc nhếch đôi mày lên, anh còn tưởng cô phát hiện ra một vùng đất nào mới trên thế giới, hóa ra là đang suy nghĩ về vấn đề này.

“Vốn dĩ không quái lạ, thế nhưng hai người, một người gọi ông nội, một người gọi ông ngoại, vậy mà lại cùng họ Kỷ, tất cả gộp lại khiến cho sự việc trở nên kì lạ”. Trái tim cô đập thình thịch, thình thịch, hôm nay Kỷ Ngôn Tắc đã đem lại cho cô quá nhiều chấn động, nhiều đến mức không kịp tiêu hóa.

“Tôi theo họ mẹ”.

“Anh cũng theo họ mẹ sao? Tôi cũng vậy đó”. Thông thường, chỉ có hai khả năng khi một người theo họ mẹ: một là người bố quyết định thuận theo nhà vợ, hai là đứa trẻ không có cha. Từ sau khi bước vào chỗ này, cô dường như không hề nghe thấy Kỷ Ngôn Tắc nhắc đến bố, phải chăng anh cũng giống như cô, đều là những người lưu lạc chốn giang hồ khốn khổ?

Kỷ Ngôn Tắc nhìn cô đầy nghi hoặc, tiếp đó liền đưa lời cảm thán: “Liệu đây có được coi: không phải người một nhà, không vào cùng một cửa không?”

“Tạm thời tôi đành chịu thiệt thòi vậy”. Viên Nhuận Chi bĩu môi đáp lại.

Lúc này, cánh cửa trước mặt liền mở ra, một người đàn ông trung niên trông rất nhanh nhẹn, mẫn cán bước ra.

“Chú Bách!” Kỷ Ngôn Tắc lễ phép chào hỏi. Bách Trường Tùng là trợ thủ đắc lực nhất của Kỷ lão gia, thời còn trẻ đã đi theo Kỷ lão gia, đến nay cũng đã hơn năm mươi tuổi, có địa vị khá vững chắc trong nhà họ Kỷ, được mọi người tôn trọng, kính nể.

Bách Trường Tùng nhìn Kỷ Ngôn Tắc mỉm cười rồi nói: “Ngôn thiếu gia, Chủ tịch Kỷ đang đợi cậu đấy!”

Kỷ Ngôn Tắc gật đầu, kéo theo Viên Nhuận Chi định bước vào trong, Bách Trường Tùng liền đưa tay ra chặn Viên Nhuận Chi lại.

Kỷ Ngôn Tắc nhếch mày lên không vừa lòng, không bước vào trong, cũng không chịu buông tay Viên Nhuận Chi ra, chỉ bình thản như không nhìn Bách Trường Tùng đang đưa tay ngăn cản Viên Nhuận Chi.

Viên Nhuận Chi nhìn Bách Trường Tùng khuôn mặt niềm nở, nhưng cánh tay vẫn còn đặt trước mặt cô không chút khách khí, hiển nhiên là do người bên trong không muốn gặp cô.

Cô rất biết điều, nói với Kỷ Ngôn Tắc: “Em ở bên ngoài chờ anh, có lẽ ông ngoại muốn nói chuyện riêng với anh”.

Cô định rút tay ra nhưng không thành công mà còn bị anh nắm chặt hơn trước.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu.

Kỷ Ngôn Tắc nhìn vào cánh cửa gỗ đỏ vững chắc phía trước, lạnh lùng lên tiếng: “Có chuyện gì, đợi gặp em xong rồi nói cũng được!”

Tính cách khó chịu của anh, cả nhà họ Kỷ đều biết hết. Nếu trong vòng ba giây, ông ngoại vẫn từ chối cho Viên Nhuận Chi vào trong, vậy thì, anh nhất định sẽ dắt cô rời khỏi nhà họ Kỷ.

Viên Nhuận Chi nhìn anh đầy kinh ngạc. Người đang ở trong kia là ông ngoại của anh, tại sao anh dám to gan lớn mật đến vậy chứ?

Quả nhiên, phía trong truyền ra giọng nói của Kỷ Niên Tường, Kỷ đại lão gia: “Trường Tùng, để cho hai tên tiểu quỷ vào đây đi!”

Kỷ Niên Tường vừa mở miệng, Bách Trường Tùng đã nhanh chóng bỏ tay xuống, đổi thành động tác mời vào trong lịch sự: “Ngôn thiếu gia, Viên tiểu thư, xin mời!”

Kỷ Ngôn Tắc đưa tay đẩy cánh cửa màu đỏ phía trước ra, Viên Nhuận Chi vẫn còn kinh ngạc chưa kịp định thần lại đã bị anh lôi đến trước mặt Kỷ

Niên Tường.

Kỷ Niên Tường đưa tay cầm bình rượu, đang tận tâm lấy giẻ lau sạch giá đựng bên cửa sổ.

“Cháu chào ông ngoại!” Kỷ Ngôn Tắc cất tiếng chào.

“Cháu chào.. ông!” Vốn dĩ Viên Nhuận Chi định chào gọn cả tiếng, nhưng sau cùng, khi Kỷ Niên Tường quay người lại nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén, giọng nói của cô ngày càng bé đi và bền lên hơn.

Cô ngẩn ngại mím chặt môi, cúi đầu xuống, ngáy người nhìn xuống đôi gầy của mình.

Kỷ Niên Tường nhìn về phía Kỷ Ngôn Tắc rồi nói: “Ta cứ tưởng rằng đến lúc trút hơi thở cuối cùng mới có thể gặp được cháu cơ đấy!” Giọng nói già nua, nhưng vẫn ẩn chứa nét oai phong khó lòng kháng cự.

Kỷ Ngôn Tắc mỉm cười nói: “Vậy bây giờ ông sắp trút hơi thở cuối cùng sao?”

“May mà vẫn còn giữ được một chút hơi sức sau cùng, ông ngoại cháu vẫn còn chống trụ được”. Kỷ Niên Tường đành mặt lại đặt bình nước xuống.

Viên Nhuận Chi nghe đoạn đối thoại giữa hai người suýt chút nữa thì phụt máu tươi. Đây là lần đầu tiên cô thấy hai ông cháu lại nói chuyện với nhau theo kiểu này. Đột nhiên cô lại tự an ủi bản thân, thì ra cô không phải người đầu tiên bị anh chọc tức đến độ phụt máu tươi.

Cũng chẳng cần biết người ông tóc bạc phơ kia có muốn nghe không, Kỷ Ngôn Tắc quay sang nhìn Viên Nhuận Chi rồi đưa lời giới thiệu: “Đây là bạn gái của cháu, họ Viên, tên Nhuận Chi”.

Kỷ Niên Tường lạnh nhạt đưa mắt sang nhìn Viên Nhuận Chi, đi về phía tủ kệ gần đó, lấy một bình rượu cùng hai chiếc ly từ trong ra, đặt lên bàn rồi ngồi xuống chiếc sofa.

Hành động của Kỷ Niên Tường khiến cho Kỷ Ngôn Tắc âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Trước mặt Viên Nhuận Chi, ông ngoại chịu lấy rượu đã cất giữ lâu năm ra, điều này chứng tỏ ông đã chấp nhận Viên Nhuận Chi.

Anh kéo Viên Nhuận Chi lại, rồi ngồi xuống đối diện với Kỷ Niên Tường.

Viên Nhuận Chi nhìn thấy Kỷ Niên Tường rót đầy chiếc ly trước mặt, rượu có màu vàng lấp lánh, khiến cô lặng lẽ hít một hơi thật sâu.

Kỷ Ngôn Tắc vội vã bám lên cổ tay cô, áp lại gần rồi thì thầm bên tai: “Em cứ nghĩ trong đầu đó là nước trà mạn là được!”

Trà mạn? Anh có nhầm không chứ? Trúc Diệp Thanh với trà mạn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Lần đầu tiên gặp mặt trưởng bối, lại còn xưng danh là bạn gái của cháu người ta, dù thế nào đi nữa cũng không được làm bản thân mất mặt, lại càng không thể để Kỷ Ngôn Tắc có cơ hội cười nhạo cô được.

Cô ưỡn thẳng ngực, cố gắng tiết chế cảm xúc, hít một hơi thật sâu, thầm cổ vũ bản thân mấy câu, sau cùng cũng đã dễ chịu hơn nhiều.

Kỷ Ngôn Tắc tặng cô một nụ cười cảm kích.

Kỷ Niên Tường rót rượu xong đưa cho Kỷ Ngôn Tắc rồi nói: “Cháu mau thử rượu ta mới nấu thời gian gần đây!”

“Chi Chi rất hiểu biết về rượu.” Kỷ Ngôn Tắc đưa ly rượu này sang trước mặt Viên Nhuận Chi rồi nói: “Rượu do ông ngoại nấu, người bình thường không có cơ hội nếm thử đâu!”

Viên Nhuận Chi quay sang nhìn anh, không phải vì anh bảo cô nếm thử rượu mà vì đây là lần đầu tiên nghe thấy anh gọi cô là “Chi Chi”. Cảm giác này rất kì lạ, không diễn tả bằng lời được, trong lòng cô dường như đang vô cùng xúc động, kinh ngạc...

Anh nhìn cô rồi khẽ gật đầu.

Cô cũng nhìn anh, giống như bị ma nhập, bình thân nâng ly rượu trên mặt bàn, ngửi qua rồi từ từ ngửa cổ lên uống.

Đặt ly rượu xuống, cô thưởng thức dư vị một lúc rồi mới lên tiếng bình phẩm: “Mùi vị thanh nhã, ngọt ngào, hương rượu và hương thuốc hòa hợp với nhau, lúc mới vào miệng thì ngọt, đến cô họng hơi đắng, đọng vị trên đầu lưỡi khá lâu. Có điều rất giống...”

“Có điều rất giống với cái gì?” Kỷ Niên Tường nhướng mày lên, nghi ngờ trước năng lực thưởng thức rượu của Viên Nhuận Chi.

Viên Nhuận Chi nhìn sang phía Kỷ Ngôn Tắc, vừa hay anh cũng đang nhìn cô.

“Có điều rất giống với thứ rượu lần trước cháu uống à!”

Khóe miệng Kỷ Ngôn Tắc khẽ co giật, anh liếc cô một cái, còn tưởng rằng cô định nói điều gì khác, khiến anh thấp thỏm lo lắng.

“Rượu lần trước mà Chi Chi uống cũng do ông ngoại nấu, chính là chai rượu cháu xin để tặng khách hàng đây ạ!” Anh liền giải thích cho Kỳ Niên Tường nghe.

Kỳ Niên Tường nghe thấy vậy liền mỉm cười vui vẻ: “Con nha đây này tuổi đời còn trẻ mà lại có thể nhớ được mùi vị rượu do lão già này nấu. Ta đích thực đã dùng đến bí quyết gia truyền đây. Rất tốt, rất tốt!”

Viên Nhuận Chi cũng mỉm cười ngốc nghếch đáp lại.

Rõ ràng, cô đã vượt qua được cửa ải của ông ngoại.

Kỳ Ngôn Tắc ghé sát tai cô thì thầm nói: “Em ra ngoài trước, đứng đó đợi tôi, không được đi lại lung tung!”

Cô là người biết điều, biết rằng bây giờ hai ông cháu nhà anh cần nói chuyện riêng.

Viên Nhuận Chi lễ phép rút lui ra bên ngoài.

Kỳ Niên Tường tựa vào sau ghế sofa, chăm chăm nhìn về phía Kỳ Ngôn Tắc rồi nói: “Sao rồi? Bỏ chức vị hoàng thân quốc thích đó không làm, cam tâm về đây để cho lão già này thao túng cuộc sống sao?”

“Ông ngoại, cháu nghĩ rằng ông đã hiểu lầm mọi chuyện rồi. Cháu đưa bạn gái về đây chẳng phải vì dạo này ông cứ cần nhân dôi gấp hay sao?” Kỳ Ngôn Tắc liền đáp.

“Ha ha! Tên tiểu tử này định giờ trò với ta hả? Suy nghĩ của cháu, ta lại còn không biết sao? Con nha đầu đó không phải cháu tìm bừa về đây để chống đối với ông bố ngoại quốc của mình sao?”

Kỳ Ngôn Tắc im lặng một hồi lâu, ngước mắt lên, ánh mắt vô cùng chán thành. “Ông ngoại, ông cũng nên hiểu lòng cháu một chút. Tuy rằng không muốn quay về sống ở đảo Barents, nhưng tuyệt đối không bao giờ lấy hôn nhân làm chiếc khiên đỡ đạn.”

Kỳ Niên Tường nhìn Kỳ Ngôn Tắc bằng đôi mắt thâm sâu. “Nói như vậy, cháu thật sự yêu con nha đầu đó?”

“Dạ”. Anh gật đầu. Kể từ đại học năm thứ hai anh đã phải lòng cô một cách vô duyên vô cớ, nếu không cũng chẳng phải ở mãi trong nước, đùa giỡn với cô nhiều năm như vậy. Có điều bây giờ không còn nhiều thời gian để đùa giỡn nữa, anh phải đẩy nhanh tốc độ, không thể để cô chơi đùa mãi thế được. “Cháu hy vọng có thể nhận lời chúc phúc của ông ngoại, chứng giám cho chúng cháu dắt tay nhau vào lễ đường!”

“Thằng tiểu tử này đúng là quá xảo quyệt, nói trắng ra là muốn lão già này che mưa chắn gió cho hai đứa đúng không. Nếu như ta cứ như vậy mà đồng ý với cháu thì hiển nhiên là đã làm ăn lỗ vốn!”

“Vậy rốt cuộc phải làm thế nào cháu mới nhận được lời chúc phúc của ông ngoại?”

“Mau quay về Thiên Vũ!”

“Thiên Vũ có Vũ Ngang rồi!”

“Cháu...” Kỳ Niên Tường đập mạnh chiếc ghế chống xuống mặt đất, vô cùng tức giận nói: “Cái thằng tiểu tử thối này, mấy năm trước nói với ta như vậy, bây giờ cũng vẫn một câu trả lời như thế. Mau nói xem khi được mười mấy tuổi, tại sao cháu lại rời bỏ đảo Barents để chạy về đây theo họ của ta? Tại sao không tiếp tục lấy cái tên gì ai kia, cái gì la, cái gì lòi đó đi? Đúng là một cái tên vợ va vợ vãn! Tên dài như thế, giả dụ nhà có trộm vào, gọi cháu đến cứu, đợi khi đọc hết cái tên đó thì chắc ta cũng thăng thiên rồi!”

“Tên của cháu là Emi I Nick Fan Dreykanoro Isot to. Sở dĩ cháu chạy về đây là vì sợ đợi đến khi người ta gọi hết cái tên của mình thì cháu đã thăng thiên rồi. Vậy nên cháu mới quay lại đây. Ông có thể giống như mẹ cháu, lúc nào bực bội, chỉ cần gọi một tiếng là Nick là ổn rồi. Còn nữa, cháu theo họ của mẹ!” Nghe thấy ông ngoại bình phẩm về tên của mình, Kỳ Ngôn Tắc chán nản, nói rõ lại tên họ của mình.

“Mẹ cháu là con gái ta, nó lấy theo họ của ta. Cái thằng tiểu tử này, giống hệt như thằng bố ngoại quốc vô pháp vô thiên kia, sinh ra ở một nơi vô pháp vô thiên, tính cách cũng vô pháp vô thiên, không biết trời cao đất dày là gì nữa”.

“Cũng bình thường mà ông. Cho tới lúc này, ngoại trừ ông ngoại ra thì chưa có ai nói ngay trước mặt cháu là không thể chịu nổi tính cách vô pháp vô thiên của cháu!” Kỳ Ngôn Tắc nhún vai đẩy về vô tội.

Viên Nhuận Chi bước ra bên ngoài. Người đàn ông mà Kỳ Ngôn Tắc gọi là chú Bách đã không còn đứng bên ngoài nữa.

Cô đứng lặng bên hành lang, nhìn ngang nhìn dọc, cả hành lang đều là những căn phòng đóng cửa im ỉm, cách đó không xa là những nhân viên phục vụ đứng bên thang máy. Lắng tai cô còn có thể nghe thấy tiếng nói cười vọng từ tầng hai lên.

Tuy rằng, cô rất muốn xuống dưới tầng hai ăn uống thỏa thuê, có điều Kỳ Ngôn Tắc đã dặn cô đợi bên ngoài không được đi linh tinh, vậy nên cô đành phải ngoan ngoãn ngồi đây chờ anh ra.

Thực lòng, cô cảm thấy buồn chán vô cùng nên đành phải thưởng thức những bức tranh trang trí treo trên tường. Bức thư pháp uốn lượn như rồng bay phượng múa, nếu như không phải nhìn thấy ba chữ “Ô Y Càng” biện giải bên dưới, cô thật sự chẳng thể nào biết bức thư pháp này chính là bức Ô Y

Càng nổi danh của Lưu Vũ Tích.

“Có phải em đang cảm thấy rất buồn chán không?” Đằng sau cô bỗng vang lên giọng nói quen thuộc.

Viên Nhuận Chi kinh ngạc, quay đầu lại liền nhìn thấy Kỷ Vũ Ngang mỉm cười tươi tắn đứng ngay sau lưng. Cô ngại ngần vén tóc bên tai lên rồi nói: “Cũng bình thường, tiện thể cũng học được chút văn hóa đặc sắc, truyền thống của dân tộc”.

Kỷ Vũ Ngang rút tay ra khỏi túi quần, mỉm cười nhìn về phía cô rồi nói: “Mãi cho đến sáng hôm nay, mọi người vẫn còn cho rằng A Tắc sẽ quay về một mình”.

Cô gượng cười vài tiếng: “Ha ha, may mà mọi người không đánh cược, nếu không sẽ thua đậm rồi!”

Anh mỉm cười rồi lại nói thêm: “Ông nội tìm A Tắc đến nói chuyện có lẽ còn phải mất một lúc lâu nữa, nếu như cảm thấy vô vị, chúng ta hãy xuống dưới hội trường dự tiệc trước, ở chỗ đó có rất nhiều đồ ăn ngon để thưởng thức đấy!”

“Có thật không?” Ánh mắt của cô ngay tức khắc lóe lên tia sáng lấp lánh, trong lòng cảm thấy vô cùng do dự. Kỷ Ngôn Tắc bảo cô không được chạy lung tung, nhưng bây giờ Kỷ Vũ Ngang lại mời cô xuống dưới ăn uống, cô cảm thấy rất khó lựa chọn. Có điều, cô thật sự muốn xuống dưới đó, cứ đứng ở đây mãi rất buồn chán.

Nhìn thấy cô do dự, Kỷ Vũ Ngang liền nói: “Không sao đâu, A Tắc ra không tìm thấy em. Tự nhiên sẽ biết đi xuống dưới kia, lát nữa anh sẽ kêu nhân viên phục vụ ở đây chuyển lời cho cậu ấy xuống thẳng dưới kia tìm chúng ta”.

“Việc này... anh đi cùng với em, chẳng lẽ không cần phải tiếp đến các vị khách khác sao?” Cô cảm thấy nghi hoặc.

“Trước đó anh đã tiếp đón rất nhiều rồi, cho nên bây giờ muốn nghỉ một chút, không nhìn thấy giờ anh đang tìm cơ hội để nghỉ ngơi sao?” Anh mỉm cười thân nhiên như không có chuyện gì.

“Ồ...” Cô kéo dài giọng, bày tỏ rằng mình đã hiểu rõ. Thì ra sở thích lan man trốn việc đi chơi không chỉ của riêng mấy người nhân viên như cô, mà ngay cả mấy sếp lớn cũng không ngoại lệ.

Cô liền mỉm cười nói: “Đi thôi, đi thôi. Buổi trưa em còn chưa dùng bữa, chính là vì bữa tiệc tối nay đây. Anh đừng có nói với Kỷ Ngôn Tắc, nếu không anh ta sẽ khinh bỉ em mất!”.

Khóe miệng Kỷ Vũ Ngang khẽ co giật, im bất hoàn toàn.

Viên Nhuận Chi đi theo Kỷ Vũ Ngang xuống dưới tầng hai, nhưng lại nghe thấy tiếng thét tức giận vọng ra từ trong phòng.

Cô bỗng dừng lại, quay người nhìn về phía căn phòng vừa xong, cửa vẫn còn hé hé, chắc là do lúc nãy cô ra ngoài quên khép chặt.

Cô sợ bên trong xảy ra chuyện gì nên bất giác dừng hẳn lại, lùi về phía sau một bước, đồng tai lên ghé sát cửa, lại thấy tiếng thét tức giận của Kỷ Niên Tường vang lên lần nữa: “Nếu như cháu đã chọn lấy theo họ Kỷ thì chính là người nhà họ Kỷ, chính là cháu ruột của Kỷ Niên Tường ta, vậy nên phải gánh vác trách nhiệm của Tập đoàn Thiên Vũ. Cháu có biết Thiên Vũ có ý nghĩa thế nào với ta không? Năm nay ta đã tám mươi rồi, cháu cho rằng ta sẽ còn sống được mấy năm nữa? Ta quyết không dương mắt nhìn Thiên Vũ rơi vào tay kẻ khác đâu!”

Tiếp theo đó cô lại nghe thấy giọng nói của Kỷ Ngôn Tắc: “Vũ Ngang không phải là người khác, anh ấy chính là người nhà họ Kỷ, con trai của bác, cháu ruột của ông!”

“Ai dám bảo người phụ nữ đó sau khi lừa gạt và hại chết con trai ta, lại không kiếm một đứa con giả mạo về đây?”

“Ông ngoại, ông quá kích động rồi đấy. Ông đừng quên làm, bản xác nhận AND chính là do chú Bách đích thân đi làm. Ông nói như vậy có nghĩa là đang nghi ngờ chú Bách bị người khác mua chuộc nên làm giả kết quả sao?”

“Kỷ Ngôn Tắc, cái thằng tiểu tử này, hôm nay cháu quay về đây là muốn chọc ta tức chết sao?”

“Không phải cháu muốn chọc tức ông, rõ ràng là ông muốn chuốc bực vào người”.

“Cháu... cháu... cháu đúng là đồ bất hiếu!”

Nghe thấy những lời này, Viên Nhuận Chi kinh ngạc đến mức tròn tròn mắt, miệng há hốc ra, nghĩ tới Kỷ Vũ Ngang đang đứng ngay sau mình, cô liền đưa tay che miệng rồi quay đầu lại nhìn anh.

Đôi mày của anh hơi nhíu lại, đôi môi mím chặt, khuôn mặt vẫn bình thản như chưa hề nghe thấy bất cứ lời nói vừa xong. Anh đưa tay lên, đặt trước bờ môi ra hiệu im lặng, sau đó mỉm cười, kéo lấy bàn tay cô, nhanh chóng đi ra cầu thang.

Kỷ Vũ Ngang đi rất nhanh, tay nắm chặt lấy Viên Nhuận Chi bước thẳng vào buổi tiệc.

Viên Nhuận Chi cảm thấy trái tim đập thình thịch, thình thịch, cuống họng cứng đờ muốn nói mà khó thốt thành lời.

Cô không biết đầu đuôi câu chuyện ra sao, nếu như chỉ dựa vào mấy lời nói vừa xong, mà đã đưa ra đánh giá về một con người thì chẳng công bằng chút nào. Thế nhưng, Viên Nhuận Chi rất xót thương anh có một người mẹ bệnh tật. Cho dù người mẹ của anh đã làm gì trước kia, nhưng phải nghe thấy ông nội mình nói những lời đó sau lưng, thật không còn gì đau xót hơn.

Anh dừng chân lại, nhìn chăm chăm vào cô một hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói vô cùng dịu dàng, nhẹ nhàng: “Em có biết không? Ánh mắt em nhìn anh lúc này cứ như thể đang nhìn một chú chó con bị vứt bỏ ven đường vậy”.

“Hả?” Viên Nhuận Chi ngai ngừng thu lại ánh mắt, đưa tay lên vuốt tóc mình, nhưng nhận ra bàn tay trái của cô vẫn đang được Kỷ Vũ Ngang nắm chặt, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi. Cô hoang mang rút tay ra, lắp ba lắp bắp nói đùa một câu: “Nếu như thật sự nhặt được một... một chú chó con toàn thân dát vàng như anh, vậy thì... vậy thì đúng là phát tài rồi!”

Kỷ Vũ Ngang lấy một ly nước hoa quả ở trên khay nhân viên phục vụ đi ngang qua, đưa cho cô rồi nói: “Em uống một ly nước hoa quả đi!”

“Cảm ơn anh!” Viên Nhuận Chi nhận lấy ly nước hoa quả màu tím đậm, hút một ngụm, chua chua ngọt ngọt, dường như là vị dâu tây.

Thi thoảng lại thấy có người đi ngang qua, đưa lời chào hỏi Kỷ Vũ Ngang. Thế nhưng, hai người đột nhiên im bất không nói gì, cô đành phải đưa mắt nhìn ra đám đông ở quanh đó. Nhìn vào dòng người xa lạ, trong đầu cô lại liên tưởng đến câu chuyện ban nãy. Trời sinh cô đã thích hóng chuyện, thế nhưng chuyện giống như lúc này, cô chỉ nghe thôi cũng cảm thấy hoảng hốt, mệt mỏi. Hay! Vốn dĩ ban đầu muốn xuống dưới này ăn uống một trận thật oanh liệt, kết quả bây giờ tâm trạng lại buồn chán thế này.

Bỗng nhiên, Kỷ Vũ Ngang lên tiếng phá vỡ không khí im lặng lúc này: “Em đã quen A Tắc được bao lâu rồi?”

Cô ngây đờ người ra, chăm chăm nhìn anh. Hồi chuông cảnh báo trong lòng rung lên liên hồi, cô nhanh chóng hắng giọng rồi nói: “Hai chúng em quen nhau từ hồi còn học đại học, anh ấy hơn em một khóa”.

“Ồ, thì ra là sư huynh, sư muội cùng trường”. Đột nhiên anh lại mỉm cười một cách kì quái. “Hai người thật sự đang hẹn hò cùng nhau sao?”

Cô lại kinh hãi, phải chăng anh đã nhìn thấy sơ hở nào đó hay sao?

Cô mỉm cười dịu dàng nói: “Yêu đương hẹn hò còn có giả vờ thật hay sao?”

Anh lặng người nhìn vào ly rượu trên tay, gật đầu rồi nói: “Thằng tiểu tử A Tắc từ nhỏ tính tình đã quái dị, lúc nào cũng nghe thấy tin cậu ta hẹn hò bên ngoài, nhưng trước nay chưa từng thấy đất ai về nhà, em chính là người đầu tiên. Xưa nay, tất cả mọi người trong nhà đều rất hiếu kì với việc thằng tiểu tử đó thích người con gái thế nào, rồi theo đuổi ra sao. Hay là em kể qua chuyện giữa hai người xem nào, anh cũng cảm thấy vô cùng tò mò”.

Cô ngây thần người ra, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh trước kia hay chụp trộm anh với những nữ sinh khác. Rồi sau khi làm việc, thỉnh thoảng lại tình cờ thấy anh hẹn hò cùng mấy người phụ nữ, trong lòng cô cũng đặt một dấu chấm hỏi lớn, tại sao có bao nhiêu người phụ nữ theo đuổi anh như vậy mà cứ nhất định phải chọn cô giả làm bạn gái rồi đưa về ra mắt người nhà?

“Hai người quen biết nhau thế nào?”

Vừa nhớ tới quá trình quen biết cùng Kỷ Ngôn Tắc, cô bất giác bật cười thành tiếng rồi nói: “Vào lúc còn học đại học, bọn em quen biết nhau vì một chuyện hiểu lầm. Ở trong kí túc của nam sinh, bọn họ thường phơi đồ ngoài ban công, điều không may là chiếc quần sịp của anh ấy bị rơi xuống. Còn em, bởi vì đi đưa thư tình thay cho một người bạn thân, lại không muốn vào trong kí túc nam sinh nên định đưa thư tình qua ban công. Kết quả đúng lúc đang ngược đầu lên để xem số phòng, thì chiếc quần sịp của anh ấy rơi xuống chụp lên đầu em”.

“Đây đúng là một kỳ duyên hiếm thấy và khó lòng tưởng tượng ra được!” Kỷ Vũ Ngang không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

“Bởi vì quá đỗi tức giận, em đã xông vào đó, rồi đánh nhau với anh ấy một trận”. Mặt cô đỏ bừng lên. Đó không chỉ là cuộc cãi vã đánh lộn tầm thường, mà nói chính xác phải là một vụ bạo loạn. Thế nhưng bây giờ cô chỉ có thể nói đến mức đó, chứ đâu thể nào nói rằng cô đã dè Kỷ Ngôn Tắc trên giường, vốn dĩ định đánh anh một trận nên thân, sau cùng chẳng những không đánh được mà ngược lại còn bị anh đè xuống dưới giường, sau đó bị chụp ảnh rồi trở thành trò cười cho toàn trường.

“Sau đó thì sao?”

“Bởi vì chiếc quần sịp của anh ấy chụp lên đầu, vậy nên em cảm thấy vô cùng tức giận. Sau đó mỗi lần gặp lại, em đều mắng chửi anh ấy. Lần nào bọn em gặp nhau nhất định đều sẽ cãi nhau. Anh cũng biết chiếc miệng độc địa của anh ấy rồi, thường xuyên khiến cho người ta tức đến mức chết đi sống lại. Thời gian lâu dần, cứ gặp nhau là cãi nhau đã trở thành phương thức giao tiếp duy nhất giữa hai đứa em. Cứ như vậy, theo thời gian, hai người càng ngày càng thêm ghét nhau, cho tới tận khi đi làm vẫn chẳng thay đổi. Mãi cho tới thời gian tập huấn lần trước...” Cô ngưng lại giây lát rồi tiếp tục. “Hôm đó, anh cũng nhìn thấy rồi, em với anh ấy cãi nhau một trận tung búng. Cũng chính vào hôm đấy, hai chúng em nhận ra một điều, thì ra từ trước đến nay cứ hay cãi vã, chảnh chọe với nhau thật ra là vì cả hai cùng đề tâm đến nhau. Chính vì đề tâm cho nên mới cãi nhau, kì thực cả hai đều đã để lại dấu vết không thể xóa mờ trong trái tim của nhau...”

“Thì ra là như vậy”.

“Dạ”. Rõ ràng đang nói dối, thế nhưng cô lại cảm thấy trong lòng đang trào dâng một cảm xúc mạnh mẽ. Trong lòng cô không ngừng vang lên câu nói ban nãy: “Thì ra từ trước đến nay cứ hay cãi vã, chảnh chọe với nhau thật ra là vì cả hai cùng đề tâm đến nhau. Chính vì đề tâm cho nên mới cãi nhau, kì thực cả hai đều đã để lại dấu vết không thể xóa mờ trong trái tim của nhau...”

Cô... hình như đã yêu anh.

Anh chính là người mà cô yêu thương!

Cả người cô bắt giác run lên, “choang” một tiếng, cả chiếc ly thủy tinh còn nước hoa quả rơi khỏi bàn tay xuống mặt đất, tan thành các mảnh vỡ, để lại vết loang lổ mà tím đen trên bộ lễ phục màu trắng của cô.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, cô dường như đã phải lòng anh. Có lẽ là lúc nhìn thấy anh lần đầu tiên khi xông vào kí túc nam hỏi tội, có lẽ là lúc cãi nhau cùng anh, có lẽ là lúc lên lút tấn công anh, có lẽ là lúc anh áp bức, bắt nạt cô hay có lẽ là lúc anh nói muốn lấy cô làm vợ...

Bởi vì yêu thích, cho nên dễ tâm, bởi vì dễ tâm, cho nên mới ngày cãi cộ, chàm chọc lẫn nhau.

Thì ra, tình yêu đến một cách âm thầm lặng lẽ như vậy...

Điều đáng buồn cười, chính là người mà ngày ngày cô nói muốn đánh chết đó, kẻ độc mồm độc miệng, lúc nào cũng thích áp bức, chèn ép cô lại chính là người mà cô yêu thích...

Kỷ Vũ Ngang cau chặt đôi mày, kịp thời đỡ lấy cô rồi hỏi: “Em bị sao thế?”

“Ồ, em không sao cả”. Cô định thần lại, mím chặt môi, nhìn vào những mảnh thủy tinh la liệt trên mặt sàn, và cả chiếc váy đang loang lổ đầy vết nước hoa quả. Tại sao cô lại có thể bất cẩn thế này chứ? Có lẽ khi nhận ra được sự thật như vậy khiến cho con người ta không kịp thích ứng cũng nên!

“Đứng xa chỗ này một chút, cẩn thận những mảnh vỡ thủy tinh đấy!” Kỷ Vũ Ngang nhẹ nhàng kéo cô đứng sang một bên, rồi đưa tay vẫy nhân viên phục vụ lại xử lí.

Hai người đang đứng ở một góc khá ít người trong hội trường, nhưng vì tiếng thủy tinh vỡ mà thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh.

Giám đốc Bộ phận phục vụ của Sơn trang Văn Tinh liền nói: “Kỷ tổng, thì ra anh đang ở đây, Tạ tiểu thư đang tìm kiếm anh khắp nơi đấy!”

Tuy rằng rất ngắn ngủi, nhưng Viên Nhuận Chi có thể nhìn thấy rõ nụ cười xán lạn, tươi tắn hoàn toàn biến mất trên khuôn mặt của Kỷ Vũ Ngang, thay vào đó là thái độ chán nản, bức dọc.

“Tôi biết rồi!” Kỷ Vũ Ngang gật đầu, nhưng chẳng hề có ý định rời đi.

Cô thận trọng huých vào tay anh rồi nói: “Này, có mỹ nữ đang tìm anh, anh cũng nên đi tiếp khách thôi!”

“Tiếp khách? Từ rất hay!” Anh mỉm cười rồi nói: “Em nói vậy anh mới ý thức ra, anh lại có thể làm rõ cảm xúc của mình lúc này. Thì ra, anh giống như những cô nương lầu xanh bị ép đi tiếp khách làng chơi vậy”.

Cô nhanh chóng cảm thấy vô cùng khó xử: “Em... em...”

Anh nhanh chóng nở nụ cười ảm áp, tươi tắn của mình, an ủi cô: “Em đừng căng thẳng, anh không trách em đâu!”

“Kỷ Vũ Ngang, thì ra anh đang ở đây, em đi tìm anh rất lâu rồi đấy!” Giọng phụ nữ lạ lẫm mà ôn hòa, nho nhã vang lên.

Viên Nhuận Chi quay đầu qua, liền nhìn thấy một mỹ nữ trên người mặc bộ váy dạ hội màu đen, cử chỉ thanh nhã tiến lại phía hai người.

Con người đúng là không thể đem ra so sánh cùng nhau, may mắn là cô đã không chọn mặc bộ váy dạ hội màu đen của Tăng Từ Kiều. Nếu không, vị tiểu thư xinh đẹp phía trước kia là một thiên nga đen kiều diễm, ngạo nghễ còn cô chỉ là một chú vịt xấu xí với bộ lông thừa thớt mà thôi. Đột nhiên, lúc này cô cảm thấy vô cùng cảm kích Kỷ Ngôn Tắc, mắt thẩm mỹ của anh đúng là độc đáo, hảo hạng. Bây giờ, cô thật sự ảm thấy nhớ người đàn ông này. Không khí của buổi tiệc này thật sự vô vị, cũng không hiểu anh với Kỷ Niên Tường đã nói chuyện với nhau xong chưa.

“Cô ấy là?” Tuy rằng mỹ nữ đang đưa lời hỏi, nhưng ánh mắt nhìn cô lại rùng rợn bốc hỏa.

Cô nhanh chóng định thần lại, thì ra bàn tay của Kỷ Vũ Ngang vẫn còn đặt trên đôi vai của cô. Rất biết điều, cô lùi về phía sau một bước, kéo dài khoảng cách với Kỷ Vũ Ngang, sau đó khẽ đưa mắt sang nhìn lên vị mỹ nữ kia. Quả nhiên, khuôn mặt của mỹ nữ đã thoải mái, dễ chịu hơn trước khá nhiều.

Người phụ nữ này trông rất quen mặt. Cô không ngừng suy nghĩ, đột nhiên sực nhớ ra vị mỹ nữ này chính là vị hôn thê của Kỷ Vũ Ngang mà lần trước cô với Tăng Từ Kiều ra ngoài dùng bữa đã bắt gặp.

Kỷ Vũ Ngang thu tay lại, giọng điệu lạnh nhạt: “Cô ấy là bạn gái của A Tắc, Viên Nhuận Chi. Chi Chi, vị này là Tạ Tĩnh Nghi”.

Viên Nhuận Chi lễ độ chào hỏi: “Xin chào cô!”

“Thì ra đây là bạn gái của A Tắc...” Tạ Tĩnh Nghi kéo dài âm cuối cùng, vài giây sau đó lại nói tiếp: “Viên tiểu thư, trông cô quen mặt quá, hai chúng ta hình như đã gặp nhau ở đâu trước đây rồi phải?”

Viên Nhuận Chi bật cười ngốc nghếch rồi đáp: “Khuôn mặt của tôi là khuôn mặt đại chúng, mười người thì có đến chín người bảo tôi là “Trông cô quen quá”. Cô thăm nghĩ, người phụ nữ này nhất định đã nhớ lại chuyện Kỷ Vũ Ngang thanh toán hóa đơn thay cho cô lần trước, thêm một chuyện, chỉ bằng bớt một chuyện.

Tạ Tĩnh Nghi nghe vậy cũng mỉm cười rồi nói: “Thật không ngờ tính cách A Tắc tùy tiện, ngay cả việc chọn bạn gái cũng tùy tiện như vậy. Vũ Ngang, anh nói xem có phải không?”

Đương nhiên, Viên Nhuận Chi hiểu cô ta đang ngầm mỉa mai cô. Cô chán nản cười gượng vài tiếng, nhưng đột nhiên lại nghe thấy Kỷ Vũ Ngang lên tiếng: “Tùy tiện cũng được mà cẩn thận cũng được. Có điều sống mà mệt mỏi quá thì sẽ mất đi nhiều điều thú vị, vui vẻ của cuộc sống!” Giọng nói của anh vô cùng nghiêm túc, lạnh lùng khiến cho người ta chẳng biết phải đáp lại thế nào.

Viên Nhuận Chi nhìn anh một cách kinh ngạc, trong lòng hoàn toàn u mê, hình như... Kỷ Vũ Ngang đối xử với vị hôn thê của mình rất lạnh nhạt.

Sắc mặt của Tạ Tĩnh Nghi nhanh chóng biến đổi, muốn cười nhưng biểu cảm lại vô cùng gượng gạo, trông rất khó coi.

“Viên Nhuận Chi”. Đúng lúc này, giọng nói quen thuộc mà cô mong chờ bấy giờ bỗng vang lên, vẫn cứ cao ngạo, bá đạo như mọi khi.

Viên Nhuận Chi nhanh chóng quay đầu nhìn lại, từ xa đã nhìn thấy Kỷ Ngôn Tắc đang đánh mặt rảo bước lại gần chỗ họ.

“A Tắc, đợi em với!”

Ánh mắt Viên Nhuận Chi chú tâm vào phía cạnh bên Kỷ Ngôn Tắc, một người phụ nữ thân hình cao ráo, mặc chiếc váy dạ hội màu xanh đậm, xinh đẹp, gọi cảm ra sức níu lấy tay áo của anh. Nhìn từ xa trông hai người vô cùng đẹp đôi.

Cô mím chặt môi, nhìn chằm chằm vào hai người đang tiến lại gần, lúc này chỉ muốn đánh mạnh vào bàn tay “vô lễ” của người phụ nữ kia.

Lúc này, chiếc ly vô duyên vô cớ tuột khỏi tay cô không phải vì nó đột nhiên mọc gai mà vì cô không nắm chắc, là vì cô đã nhận ra một sự thật bất ngờ. Đó chính là cô đã phải lòng tên đàn ông đáng ghét Kỷ Ngôn Tắc.

Khi nhìn thấy Tạ Tĩnh Nghi, cô không hề cảm thấy gì khác lạ, bởi vì với Kỷ Vũ Ngang, cô vẫn giữ cảm giác ngưỡng mộ như lần đầu gặp mặt, chứ không phải thứ tình cảm nam nữ. Cũng chính vì nhận rõ được sự thật này, cho nên khi nhìn thấy một phụ nữ níu chặt lấy tay áo của Kỷ Ngôn Tắc không chịu buông, trong lòng cảm thấy cực kì bức bối, tức giận, khiến cô khó lòng bình tĩnh được.

“Không phải tôi đã nói là em đứng bên ngoài chờ không được đi lại linh tinh sao?” Kỷ Ngôn Tắc vừa nhìn thấy cô, liền tức giận đưa lời trách móc.

Cô hít một hơi thật sâu, tức giận đáp lại: “Em đâu phải là kẻ gác cửa, tại sao lại phải đứng trước cửa như một kẻ gác chứ? Dưới này có đồ ăn uống ngon lành, tại sao lại phải đợi anh ngoài cửa?” Cô vẫn đưa mắt nhìn chằm chằm vào bàn tay của người phụ nữ đang níu chặt lấy tay áo anh không chịu buông, lúc này cô thật sự muốn chặt bàn tay đó xuống làm món móng giò kho tàu.

Kỷ Ngôn Tắc ngây người, nhướng mày nhìn cô, chiếc váy của cô đang loang lổ đầy vết nước hoa quả, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Ngữ khí tức giận của cô ngay tức khắc khiến cho người phụ nữ đứng cạnh bên Kỷ Ngôn Tắc không hài lòng. “A Tắc, lẽ nào đây là người bạn gái mà đi Mai nói anh sẽ đưa về ra mắt sao? Tại sao lại ăn nói với anh theo kiểu đó? Em còn tưởng là đại nhân vật ba đầu sáu tay nào cơ, thì ra lại là nha đầu tương mạo tâm thường, ăn nói thô tục!”

Viên Nhuận Chi cúi đầu nhìn xuống hai cánh tay trắng trẻo của mình. Người phụ nữ này không ngờ lại có đôi mắt thất thần, có thể nhìn thấy cô vẫn còn bốn cánh tay tăng hình khác nữa.

Kỷ Ngôn Tắc rất ghét người khác mỉa mai Viên Nhuận Chi, những điểm tốt ở Viên Nhuận Chi chỉ một mình anh biết là đủ rồi. Kể từ khi anh xuống tầng hai đã bắt gặp Tạ Tĩnh Văn, cô liền liên tục liên thiên bên tai không ngừng nghỉ. Đến lúc này, anh đã chẳng thể nào nhẫn nhịn thêm được nữa.

“Tạ Tĩnh Văn, cô có thể im miệng được không? Bạn gái của tôi là người thế nào không liên can gì đến cô hết, còn nữa, cô đừng có đi theo tôi mãi thế!” Anh không hề khách khí gạt bỏ bàn tay đang níu chặt lấy tay áo của mình.

“Anh A Tắc...” Tạ Tĩnh Văn không dám tin vào tai mình, lại níu lấy tay áo anh thêm lần nữa.

Viên Nhuận Chi đã biết bản lĩnh gây chuyện đào hoa của Kỷ Ngôn Tắc từ lâu, cũng dự liệu trước hôm nay không tránh khỏi chuyện này, cho dù cô chỉ là người bạn gái giả mạo trong vòng nửa năm, nhưng điều đó không có nghĩa là để mặc cho người phụ nữ kiêu ngạo kia thỏa sức bắt nạt.

Cô ưỡn ngực ra, đưa tay vòng qua cánh tay của anh, níu chặt lấy, rồi kéo mạnh anh về phía mình, sau đó cao ngạo hát cảm lên, thị uy cùng Tạ Tĩnh Văn. Viên Nhuận Chi cô tuy rằng tương mạo không có gì đặc biệt, nhưng bây giờ cũng là bạn gái chính hiệu của anh.

“Anh nhất định phải giằng co lằng nhằng với người phụ nữ khác trước mặt bạn gái của mình hay sao?” Cô nghiêng răng, học theo cách nói chuyện của anh trước đó, cố tình nhấn mạnh mấy chữ “bạn gái của mình”.

Kỷ Ngôn Tắc không tức giận lại còn bật cười hỏi: “Váy của em làm sao thế?”

Cô nhún vai, cố tỏ ra bình tĩnh đáp lại: “Vừa nãy em lỡ tay làm rơi chiếc ly, khiến cho nước hoa quả rớt trên váy”.

Bảo cô đứng bên ngoài chờ chính vì sợ cô gây ra chuyện gì, kết quả uống có ly nước hoa quả cũng có thể làm rớt lên váy của mình. Kỳ Ngôn Tắc chỉ còn biết thờ dài một tiếng, nhìn sang Kỳ Vũ Ngang rồi nói: “Ông ngoại đang xuống đây, chuẩn bị khai tiệc, anh mau lại chỗ kia ngồi đi. Tôi dắt Chi Chi lên tầng thay bộ trang phục khác!”

Kỳ Vũ Ngang gật đầu, không nói tiếng nào, đi về phía bàn tiệc trung tâm hội trường. Tạ Tĩnh Nghi gật đầu, sau đó kéo Tạ Tĩnh Văn theo sau.

“Chị, chị đừng có kéo em mà!” Tạ Tĩnh Văn lo lắng quay lại nhìn Kỳ Ngôn Tắc liên hồi sau đó gọi tên thăm thiết: “Anh A Tắc...”

Kỳ Ngôn Tắc chẳng thèm nhìn Tạ Tĩnh Văn lấy một lần mà kéo Viên Nhuận Chi ra khỏi hội trường.

Viên Nhuận Chi ngây người nhìn vào khuôn mặt của Kỳ Ngôn Tắc, bất giác mỉm cười hớn hở. Miệng anh quả nhiên vẫn độc địa như mọi khi, mỗi khi đối diện với cô cũng có thể coi là nhân từ rồi. Ít nhất mỗi lần cãi nhau, anh cũng không hề quay mặt đi chỗ khác, để cho cô có thể mắng thẳng vào mặt anh một cách sảng khoái. Nếu như là người khác e rằng chẳng hề có cơ hội mở miệng ra nói cũng nên.

Kỳ Ngôn Tắc liếc mắt sang nhìn người phụ nữ đang cười ngốc nghếch nãy giờ bên cạnh mình liền nhướn miệng cười nói: “Em cười gì thế?”

“Cười anh”.

“Tôi thì có gì đáng cười chứ?”

“Cười anh chẳng bao giờ chịu giữ lại chút thể diện cho người khác, ít nhiều gì người ta cũng gọi một tiếng anh A Tắc”.

“Tôi biết rồi, em thích vậy, lần sau tôi chọn im lặng là vàng”.

Cô dùng cùi trỏ huých vào mạng sườn anh một cái.

Khuôn mặt anh không chút biểu cảm, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, nho nhả, bình thản bước lên lầu. Có điều cánh tay siết chặt lại, kẹp sát cô vào người mình, để cô không thể nào động đậy gì được, phải ngoan ngoãn theo anh lên trên.

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bí mật

Cũng không biết Kỳ Ngôn Tắc lấy đâu ra bộ váy dạ hội màu hồng khác, trông còn cao quý, sang trọng hơn bộ trước mấy lần. Viên Nhuận Chi không hề truy hỏi, dù gì cô cũng đã biết được khả năng “thông thiên” của anh. Thế nên, Viên Nhuận Chi thay trang phục thần tốc, sau đó cùng anh vội vã quay lại hội trường dự tiệc.

Lần này, khi xuất hiện trong hội trường, cô bị kéo đi làm quen với rất nhiều người, ví như bố mẹ của Sara, người nhà họ Tạ, lại còn rất nhiều người lần này gặp rồi, lần sau gặp lại không thể nào nhớ được tên. Cô thật sự hiếu kì, tại sao đến tận khi buổi tiệc bắt đầu vẫn chưa hề gặp được bố của Kỳ Ngôn Tắc và bố mẹ của Kỳ Vũ Ngang. Tuy tò mò nhưng cô cũng không hề lăm chuyệu gặng hỏi.

Lúc ăn cơm rất xui xẻo, cô lại phải ngồi cùng một bàn với hai chị em nhà họ Tạ. Trước đó, Kỳ Ngôn Tắc đã nói cùng cô, bố của hai chị em nhà họ Tạ là Cục phó Cục Thương mại của thành phố, mẹ bọn họ là Chủ tịch Hội đồng Quản trị của tập đoàn lớn nào đó. Bối cảnh gia đình của họ thật sự khiến cho người khác phải ngưỡng mộ và hãi hùng. Kỳ Vũ Ngang đính hôn cùng với Tạ Tĩnh Nghi, điều này đối với tập đoàn Thiên Vũ mà nói chẳng khác nào thêm cánh cho hổ.

Vốn dĩ Kỳ Ngôn Tắc ngồi cạnh bên cô, nhưng sau đó lại bị kêu sang bàn bên cạnh, bàn đó chính là thiên hạ độ rượu, độ bia của cánh đàn ông. May mắn là còn có Sara ngồi cạnh bên cô, giới thiệu cho cô từng người từng người một, cô luôn luôn giữ vững nụ cười trên môi.

Bữa tiệc được khai mạc không lâu, đột nhiên ngoài cửa vào hội trường xảy ra một trận hỗn loạn nhỏ.

Viên Nhuận Chi nhìn thấy những người ngồi cùng bàn bắt đầu thì thầm to nhỏ cùng nhau, còn Sara ngồi cạnh bên thì đang định đứng dậy, sau cùng lại do dự, chỉ quay người nhìn ra phía bên ngoài kia.

Viên Nhuận Chi cảm thấy vô cùng kì lạ, nhìn theo hướng mọi người đang quan sát, liền thấy ba người đàn ông nước ngoài mặc bộ quần áo màu trắng đang bị chặn lại bên ngoài. Ba người đàn ông nước ngoài này làn da hơi đen, nhìn trông rất giống với người ở mấy quốc gia vùng Trung Đông. Người đàn ông dẫn đầu trông có vẻ đã ở tuổi trung niên, bởi vì bộ râu nhuốm màu muối tiêu. Hai người đàn ông theo sau trông có vẻ trẻ tuổi hơn, trên tay còn cầm nhiều món quà chúc mừng.

Bất giác, Viên Nhuận Chi cảm thấy Kỳ đại lão gia này thật sự là người có máu mặt, đại thọ tám mươi, ngay cả mấy người nước ngoài cũng tới đây chúc mừng. Thế nhưng, nghĩ đi nghĩ lại cô cũng cảm thấy hiếu kì, tại sao người ta thành tâm thành ý mang quà đến chúc mừng lại bị chặn ở ngoài cửa chứ?

Ánh mắt cô lại chuyển về bàn ăn trung tâm, liền thấy Kỳ Ngôn Tắc đang tiến ra ngoài cửa. Người đàn ông trung niên dẫn đầu vừa nhìn thấy Kỳ Ngôn Tắc liền cung kính đặt tay lên ngực, cúi đầu chào hỏi.

Kỳ Ngôn Tắc đưa tay ra hiệu, cả ba người đàn ông ngoại quốc kia đều lui ra khỏi phần cửa của hội trường, sau đó nhanh chóng biến mất.

Cô càng cảm thấy tò mò hơn nữa, ánh mắt lại đưa về chiếc bàn trung tâm. Sắc mặt của Kỳ Niên Tường không tốt lắm, không ngừng nói chuyện cùng với mẹ của Kỳ Ngôn Tắc, hình như đang giáo huấn bà điều gì đó. Bởi vì, Viên Nhuận Chi nhìn thấy Kỳ Hữu Mai đang đứng bên cạnh Kỳ đại lão gia, sắc mặt trắng bệch, giống như đang tiếp nhận lời phê bình, chê trách.

Bỗng nhiên, cô lại nghe thấy tiếng nói của ai đó vang lên: “Có phải là chồng của Hữu Mai đã quay về rồi không?”

Viên Nhuận Chi giật mình, quay người lại nhìn người vừa lên tiếng. Đó chính là bà Đồng Xuân Thu, phu nhân nhà họ Tạ đang đang đến đây nói chuyện.

Lúc đầu, khi Kỳ Ngôn Tắc nói cho cô nghe tên của phu nhân nhà họ Tạ lúc cô đang uống nước, nghe thấy ba chữ “Đồng Xuân Thu”, cô liền phun hết nước ra ngoài. Kỳ Ngôn Tắc nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ rồi dặn dò phải giữ gìn nét đoan trang.

Đồng Xuân Thu? Cô còn “hiểu” chiến quốc nữa cơ[1]! Sau đó, cô liền nói với Kỳ Ngôn Tắc: “Cái tên Đồng Xuân Thu này đúng là gây nhiều khó khăn lắm đấy. Bà ấy là Chủ tịch Hội đồng Quản trị của Tập đoàn XX, anh bảo cấp dưới có phải sẽ gọi bà ấy là “Đồng đồng” không?”[2]

[1] “Đồng” - đồng âm khác nghĩa với từ “hiểu biết”, Xuân Thu - Chiến Quốc là hai thời kì lịch sử nổi tiếng của Trung Quốc.

[2] “Đồng” - cùng âm khác nghĩa với từ “Đồng sự trường” - Chủ tịch Hội đồng Quản trị. Người Trung Quốc hay thêm chữ “đồng” vào sau họ của Chủ tịch Hội đồng Quản trị.

Lần này, người phụt nước ra ngoài không phải là cô, mà là Kỳ Ngôn Tắc.

Cứ nghĩ tới hai chữ “Đồng đồng” là cô lại bất giác mỉm cười, may mà lúc này Kỳ Ngôn Tắc không ở bên cạnh, nếu không chắc chắn lại nhắc nhở cô phải giữ dáng nét na, đoan trang.

Sara khẽ ho một tiếng, rồi vội vã nhắc ly rượu đứng lên kính rượu Đồng Xuân Thu: “Di Thu, hôm nay đi ăn mặc đẹp quá! Di đặt may ở đâu thế, giới thiệu cho cháu để mẹ cháu cũng tới đó đặt may xem thế nào!”

Phu nhân nhà họ Tạ nghe thấy lời khen liền mỉm cười vui sướng, không ngậm miệng lại được.

Sara được thể lại càng phát huy tinh thần “nịnh nọt”, liên tục khen phu nhân nhà họ Tạ. Mọi người ngồi cùng bàn cũng đáp lời phụ họa theo.

Viên Nhuận Chi rất quan tâm đến câu hỏi: “Có phải chồng của Hữu Mai đã quay về rồi không?” mà bà hỏi khi nãy, vậy mà lại bị cắt ngang một cách ngán ngẫm thế này, thật là nản lòng. Nói ra cũng kì lạ, tất cả mọi người ngồi trong bàn ăn này sau đó không một ai nhắc lại chuyện đó nữa. Cô chống tay lên cằm suy tư, lát nữa nhất định phải hỏi riêng Kỳ Ngôn Tắc, có phải bố của anh đã tới đây? Tại sao đột nhiên lại có ba người đàn ông nước ngoài mặc đồ trắng xuất hiện ở đây?

Phu nhân họ Tạ cố tình tới bàn này nói chuyện. Viên Nhuận Chi cảm nhận được bà nhìn cô với ánh mắt không mấy thiện cảm, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng bà mẹ kế và hai đứa con riêng độc ác của cô bé lọ lem. Đối mặt với ánh mắt dò thám của ba mẹ con nhà họ Tạ, cô lựa chọn tăng lò, vui đầu ăn các món ăn trên bàn. Mọi người nâng ly, cô cũng nâng ly. Mọi người ăn uống, cô cũng ăn uống. Hoặc giả nghe Sara không ngừng nói chuyện cùng những tiểu thư, quý bà giàu có, tất cả đều liên quan đến quần áo, đồ trang sức đắt tiền, thi thoảng cũng có một vài chuyện tán gẫu.

Tuy rằng Viên Nhuận Chi chỉ chú tâm ăn uống, thi thoảng mới ngược mắt lên, thế nhưng vẫn luôn dựng thẳng đôi tai lắng nghe, tất cả mọi nội dung tán gẫu của bọn họ cô đều không bỏ sót một chữ. Bởi một lý do đơn giản, ở đâu có chuyện tán gẫu, ở đó có Viên Nhuận Chi, phát huy tinh thần tán gẫu chính là tôn chỉ sống hàng đầu của cô. Cô cũng không thể ngờ được, hôm nay lại thu hoạch được những tin tình báo phong phú, đặc sắc và đa dạng đến mức độ này. Ví như ông chủ tập đoàn lớn nào đây lại nuôi vợ bé, để vợ chính thất tìm đến tận ổ, đánh nhau ầm to. Hay như thiên kim đại tiểu thư nhà giàu có nào đó lấy chồng, quy mô lớn đến mức nào. Hoặc giả phu nhân của gia đình lớn nào đó đột nhiên mất tích một khoảng thời gian, khi quay trở lại bỗng nhiên ngực to eo nhỏ, mũi cao, cằm nhọn. Nghe nói là đã sang Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ, trùng tu sắc đẹp. Tiếp đó lại là một đại minh tinh, MC nổi tiếng nào đó có bầu, mang trong mình đứa con của ông chủ tập đoàn nào đó, không biết có thể một bước lên tiên, trở thành vợ chính thất của người ta hay không...

Sau khi tham dự buổi dạ tiệc này, Viên Nhuận Chi đã đưa ra một tổng kết, khi có nhiều tiền rồi đôi khi cũng buồn chán. Cô vốn tưởng rằng những người giàu có sẽ phải nhõm nhả, thanh cao hơn những người dân tầm thường như cô, ít nhiều gì cũng phải bàn luận về những chuyện quốc gia đại sự, khủng hoảng kinh tế toàn cầu, nếu không thì bàn luận về vấn đề văn hóa nghệ thuật cũng được. Thật không thể nào ngờ được tất cả đều chẳng khác nào mấy cô ba, bà sáu đứng tựa bên cửa, tay cầm miếng dưa hấu miệng không ngừng bàn luận thị phi! Ngay cả khi đã tàn tiệc họ vẫn ôm vai, bả cổ nhau ngồi đó tiếp tục bàn luận chuyện của người khác.

Cô không biết phải đi đâu, đành một thân một mình ngồi trước chiếc bàn, thi thoảng lại lia dĩa lên những chiếc đĩa còn dư lại chút thức ăn.

Đúng vào lúc cô đang cầm dĩa định gấp một miếng thịt thì bờ vai cô dường như bị ai vỗ lên. Cô giật mình quay đầu lại, thì ra là Kỳ Ngôn Tắc. Khuôn

mặt thư sinh đạt tiêu chuẩn, hai má ửng hồng, xem ra anh đã uống không ít rượu.

Anh cúi người xuống, ghé bên tai cô thì thầm: “Nếu như em cảm thấy vô vị thì có thể đi ra ngoài tản bộ một lát. Cảnh đêm ở đây rất đẹp, có điều đừng đi xa quá, đợi tôi tiếp rượu mọi người xong, tôi sẽ ra ngoài tìm em, đưa em đi ngắm sao trời”.

Vốn dĩ tưởng rằng anh không nhận ra cô đang vô cùng buồn chán, đến tận bây giờ mới chạy tới đây tìm cô! Đợi chút nữa đi ngắm sao trời, đó thật sự là một đề nghị rất tuyệt!

Cô cố tỏ vẻ không mấy để tâm, khẽ “hưm” một tiếng rồi nói: “Biết rồi, Kỳ “tam theo””. Cô quay người đang định đứng lên thì không ngờ đôi môi lại khẽ lướt qua mặt anh.

Cô trợn trừng mắt lên, khẽ thở hắt ra một hơi rồi căng thẳng lùi lại phía sau. Ai ngờ lúc này thân sau trống trải, đúng vào lúc chuẩn bị ngã xuống đất thì một cánh tay đưa tay kịp thời, khẽ ôm lấy người cô, kéo thẳng vào lòng.

Có lẽ là do men rượu ngấm vào trong người, đôi mắt của anh lúc này trở nên mơ màng, say đắm, phủ lên một lớp sương mù, nhưng chính vì bất ngờ này mà đôi mắt màu hổ phách bỗng thắm màu hơn trước.

Anh nhoen môi đầy hứng thú rồi nói: “Cho dù là “tam theo” cũng không hề dễ dãi như em đâu. Phải phạt mới được!”. Vừa nói dứt câu, anh đã cúi mặt xuống, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên đôi môi cô, biểu hiện tình yêu với cô một cách hoàn hảo trước ánh mắt chú ý của tất cả mọi người.

Anh nhanh chóng buông cô ra sau chiếc hôn nhẹ, mỉm cười rồi nói: “Bây giờ em ra ngoài chơi trước đi, chút nữa tôi sẽ tới tìm em!”.

Mọi người xung quanh đều nhoen miệng mỉm cười.

Khuôn mặt cô bỗng nhiên đỏ bừng lên, lại cảm thấy thẹn thùng vô cùng. Tuy vậy cô vẫn trợn to mắt lên, mím chặt môi, rồi nhẹ “hưm” một tiếng “Anh phạm quy, hãy đợi đây!”. Cô lườm anh một cái, nhanh chóng trốn khỏi buổi dạ tiệc khiến cô mất hết cả thể diện này.

Men rượu đích thực là một thứ rất diệu kỳ, mỗi lần chỉ cần ngấm vào đôi chút là anh dường như biến thành một người khác vậy, bót đi tính cao ngạo khó lòng nắm bắt hàng ngày, thay vào đó là chút vô lại nhiệt tình mà dễ dãi kia. Lần trước ở phòng hát karaoke đã như vậy, lần này cũng vậy.

Dưới ánh đèn ngũ sắc, cô bước trên con đường nhỏ đi quanh sơn trang. Nghe tiếng ve kêu, cô bất giác đưa tay lên sờ vào bờ môi vẫn còn đọng hơi ẩm, khuôn mặt khó giấu được vẻ thẹn thùng, xấu hổ.

Cả mặt nóng bừng, đôi tai cũng nóng bừng.

May mà bây giờ là buổi tối, cho dù trên trời có rất nhiều sao, nhưng sắc đêm vẫn cứ che giấu được khuôn mặt ửng hồng của cô lúc này.

Kể từ sau khi nhìn thấu được tâm ý của bản thân, cô nhận thấy mình rất thích hành động thân mật như vậy. Cả trái tim đều đang đập loạn nhịp, cả người dường như được trút đầy mật ong, cảm giác ngọt ngào, kích động, hưng phấn khó lòng áp chế nổi.

Cô dừng bước lại, đưa tay ngắt một chiếc lá, nắm trong bàn tay, đôi mày khẽ nhíu lại, trong lòng trào dâng cảm giác phiền muộn.

Hầy, thật đáng tiếc, tất cả mọi thứ chẳng qua chỉ là một giấc mơ của cô bé lọ lem mà thôi.

Giấc mơ đó dù có tươi đẹp, ngọt ngào đến đâu, nửa năm sau, cô cũng sẽ phải tỉnh lại.

Thật ra, trước đây cô không hề nhận ra tâm ý của bản thân, có lẽ bởi vì cô đã bao bọc bản thân quá kỹ càng. Từ nhỏ đến lớn, tất cả những lời răn dạy không thôi của dì, số phận hẩm hiu của mẹ, nhưng khó khăn trong cuộc sống đã khiến cô ý thức phải bảo vệ bản thân thật kỹ càng, thật tử tế. Kể từ sau khi gặp Kỳ Ngôn Tắc, cô lại càng gia tăng mạng bảo vệ đó, tất cả đều vì cô biết rõ một điều, anh không phải là người cô có thể yêu được. Cô có thể nhẫn nhịn, chịu đựng sự phản bội của người đàn ông khác mà không hề dằn vặt, đau khổ quá mức, nhưng nhất định không thể chịu đựng được nỗi đau khổ sau khi anh ra đi một khi đã biết được tâm ý của bản thân. Cho nên, cô không cho phép bản thân được phải lòng anh, vậy chỉ còn cách căm ghét anh mọi lúc, mọi nơi. Đáng tiếc, tình cảm khó lòng mà khống chế nổi, sau cùng cô vẫn chẳng thể nào kiềm chế được trái tim của mình, chẳng thể nào tỉnh táo như trước kia được nữa.

Hôm nay, theo anh đến tham dự buổi dạ tiệc mừng thọ ông ngoại, biết được thân phận của anh, cô cảm thấy vô cùng hoảng loạn, đột nhiên có mong muốn thà rằng anh là tên trai bao như trước kia cô vẫn tưởng tượng còn hơn. Xem ra nửa năm tới, bản thân cô sẽ được tận hưởng nhiều, cô nhất định phải dựng thêm nhiều lớp phòng tuyến nữa trong lòng mới có thể bảo vệ được trái tim yếu mềm của mình.

“Oe...”

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng động dị thường truyền lại từ phía bên trái.

Cô nghi hoặc, do dự vài giây, cuối cùng liền cất bước tiến lại phía trước.

Một người đàn ông đang chống tay, tựa vào thân cây, cong lưng nôn mửa, dáng vẻ không hề thoải mái, dễ chịu chút nào.

Cô bước lại gần, chỉ lờ mờ nhìn được khuôn mặt cắt ngang của người đàn ông đó chứ không rõ dung mạo của anh.

Cô liền khẽ gọi một tiếng: “Này, anh có sao không?”

Cô liền tìm chiếc khăn tay hoặc giấy ăn, khi sờ đến chất liệu vải trơn bóng trên người, cô mới sực nhớ ra mình đang mặc váy dạ hội, không hề có túi.

“Tôi đi lấy nước với giấy ăn giúp anh nhé, đợi một chút!”

Cô đang định quay người bước đi liền nghe thấy giọng nói quen thuộc: “Chi Chi, anh không sao!”

Kỷ Vũ Ngang?

Cô kinh ngạc đến mức mờ mắt, vội vã quay lại nói: “Tại sao lại là anh? Không phải lúc này anh nên ở phía trong kia hả?”

“Ở trong đó bức bối, bí bách quá, anh phải ra ngoài dạo mát một lát”. Kỷ Vũ Ngang mệt mỏi tựa người vào thân cây, chán nản lên tiếng.

“Tại sao anh lại uống nhiều thế hả? Kỷ Ngôn Tắc không đỡ rượu thay anh sao?”. Cô đỡ anh ngồi lên ghế đá gần đó nghỉ ngơi, sau đó lại nói thêm: “Đợi một chút, để em đi lấy nước cho anh!”

Cô nhanh bước quay lại sảnh lớn của sơn trang, lấy giấy ăn và nước khoáng sau đó vội vã đi tới chỗ anh ngồi.

“Này, anh hãy súc miệng trước đi!”. Cô đưa nước cho anh.

Kỷ Vũ Ngang nhận lấy, uống liền mấy ngụm.

Sau đó, Viên Nhuận Chi lại đưa giấy ăn cho anh.

Anh lau sạch miệng, mỉm cười rồi nhìn cô một lúc, sau đó mới nói: “Bọn họ vẫn còn chưa uống xong sao?”

“Ừm, lúc em đi ra ngoài, Kỷ Ngôn Tắc lại bị kéo vào “kháng chiến trường kỳ” tiếp rồi!”. Cô nhún vai, nhìn thấy thân hình nghiêng nghiêng ngả ngả của anh, cảm thấy vô cùng lo lắng. “Có cần em đỡ anh vào trong không? Hay là anh lên phòng trên tầng ba nghỉ ngơi một lát đi!”

Anh xua tay từ chối, lấy một điều thuốc và hộp diêm từ trong túi quần ra, bàn tay run run, đánh đến ba que diêm rồi mà vẫn không được. Đúng lúc đang định đánh que diêm thứ tư, cô liền giơ tay ra nói: “Đề em quẹt diêm cho!”

Cô nhận lấy hộp diêm từ tay anh, nhẹ nhàng quẹt một đường, ngọn lửa đã cháy lên rực rỡ, châm rực đầu điều thuốc của anh.

Kỷ Vũ Ngang hít một hơi thuốc sâu rồi phả ra làn khói mờ ảo. Tiếng động yếu ớt phát ra từ cổ họng mang theo nỗi niềm đơn côi, tự mĩa mai mà chỉ mình anh mới có thể thấu hiểu được, trái tim rạo rực ban này giờ cũng bình ổn hơn nhiều.

Nhìn thấy làn khói thuốc trắng xóa từ từ bay lên, Viên Nhuận Chi bất giác nhớ tới Kỷ Ngôn Tắc. Hình như từ khi quen biết anh tới giờ, cô chưa từng nhìn thấy anh hút thuốc, cũng chưa hề ngửi thấy mùi thuốc lá trên người anh.

Cô đúng là đầu heo, tại sao cứ động một tí là lại nhớ đến anh! Viên Nhuận Chi nghiêng răng vỡ mạnh lên đùi mình để bộ não có thể tỉnh táo hơn một chút.

Cô quay sang nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của Kỷ Vũ Ngang, bất giác lặng lẽ cảm thán. Anh đích thực là một người đàn ông đẹp trai, chẳng khác nào một tác phẩm điêu khắc tuyệt mỹ của một người nghệ sĩ tài ba. Có lẽ vì hai người là anh em, đôi mày và đôi mắt của anh trông tương tự với Kỷ Ngôn Tắc. Thế nhưng, khi nhìn Kỷ Ngôn Tắc thường tạo cho người ta cảm giác anh đẹp theo kiểu con lai với người ngoại quốc, còn anh có đôi mày hiện lên nét ưu tư, muộn phiền, có riêng ở người phương Đông.

Ngón tay anh thon dài, trắng trẻo, kẹp một điều thuốc, khẽ rung động, gân xanh trên mu bàn tay hiện lên rõ nét. Thần thái ưu tư khi hút thuốc của anh không biết đã mê hoặc biết bao nhiêu phụ nữ rồi.

Trước kia, cô từng nghe không ít cô gái nói về vẻ bi thương đầy cuốn hút của Kỷ Vũ Ngang, người nào người nấy cũng hỏi tiếc không nguôi vì anh đã đính hôn trước đó. Viên Nhuận Chi cũng cảm thấy đồng cảm. Người phụ nữ tên Tạ Tĩnh Nghi đó tuy rất đẹp, nhưng cảm giác không hợp với anh cho mấy.

Cô thuộc phái coi trọng hình thức, chỉ cần trông đẹp trai, thì nhất định phải thưởng thức trọn vẹn như vậy mới không thấy có lỗi với bản thân. Viên Nhuận Chi lặng lẽ ngồi bên cạnh anh nhìn điều thuốc trong tay anh, lúc rực rỡ, lúc mờ ảo mà ưu tư buồn bã theo.

Kỷ Vũ Ngang không nói gì, đôi mắt mê say, nhìn về hồ phun nước rực rỡ trước mặt đầy vẻ trầm tư suy ngẫm, khuôn mặt bộc lộ rõ cảm xúc dịu dàng mà lại hồi tiếc, muộn phiền.

Cô nhún nhún đôi mày, nhìn ra hồ phun nước theo anh, nhưng cảm thấy cảnh rất bình thường, không có gì đặc biệt, cô quay lại nhìn thấy anh mỉm cười lên tiếng: “Điều thuốc này đã châm được ba phút rồi, em cũng nhìn chăm chăm vào tôi suốt ba phút đồng hồ, có phát hiện ra điều gì đặc biệt không?”

“Hả?”. Cô định thần lại, ngần ngại lắc đầu, nghĩ một hồi rồi lại lên tiếng: “Anh có tâm sự, chi bằng cứ nói ra đi, nói ra rồi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Nhiều lúc, áp lực của ta quá lớn, cần phải có nơi giải tỏa, nếu không thì tồn thọ lắm đó”.

Kỷ Vũ Ngang bất giác bật cười thành tiếng: “Em có biết không anh thật sự ngưỡng mộ A Tắc”.

Cô bữu môi đáp: “Anh ta có gì đáng để ngưỡng mộ chứ? Không phải cũng chỉ có một đôi mắt, một chiếc mũi sao? Luận về thân phận, tiền bạc, anh đều hơn anh ta, luận về năng lực thu hút phái nữ, cứ tin em đi, anh tuyệt đối không hề thua kém anh ta đâu!”. Cô đưa tay lên che miệng, nhỏ nhẹ nói thêm: “Cứ tin em đi, trong buổi tiệc tối nay, những mỹ nữ say đắm vì anh nhiều hơn anh ta đấy!”. Bởi vì cái miệng của Kỳ Ngôn Tắc quá đối độc địa.

Kỳ Vũ Ngang không biết nên khóc hay nên cười trước biểu cảm của cô. “Em suy nghĩ quá xa rồi đấy, anh không hề có ý đó”.

“Vậy thì...”. Cô cau chặt đôi mày, trân trân nhìn anh. Lẽ nào anh đang đau đầu về chuyện đã nghe thấy trước đó sao?

“Rốt cuộc anh có phải là người nhà họ Kỳ không? Em rất hiếu kỳ chuyện này đúng không?”. Kỳ Vũ Ngang mỉm cười hỏi.

“Nếu như anh chịu nói ra, em đảm bảo sẽ là một người luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu, hơn nữa tuyệt đối không tiết lộ ra với người khác!”. Cô gợn tay thề thốt.

Kỳ Vũ Ngang kéo tay cô xuống, mỉm cười nói: “Cũng chẳng có gì to tát cả, châm thêm liều thuốc nữa cho anh!”.

Viên Nhuận Chi nhanh chóng châm liều thuốc thứ hai cho anh.

Cùng với làn khói thuốc trắng mờ ảo, đôi mắt của Kỳ Vũ Ngang như thể phủ lên một lớp sương, anh đột nhiên nhìn về phía Viên Nhuận Chi: “Em có hiểu thế nào là lừa gạt tiền bạc không?”.

Viên Nhuận Chi vô cùng kinh ngạc, sau đó gật đầu, trong lòng càng lúc càng thêm nghi hoặc. Không phải là mối tình bi thương giữa công tử nhà giàu với người con gái khổ mệnh sao? Tại sao lại liên quan đến việc lừa gạt tiền bạc?

“Câu chuyện bắt đầu!”. Kỳ Vũ Ngang mỉm cười bắt đầu kể chuyện. “Bố của anh, Kỳ Bình Viễn, là con trai trưởng nhà họ Kỳ, cũng là nam chính duy nhất của nhà họ Kỳ. Dưới ông còn có hai người em gái, chính là hai người cô của anh mà em đã gặp hôm nay. Một người là mẹ của Sara, một người là mẹ của A Tắc. Mẹ anh nói, bố anh là người hiền lành nhất trên thế gian này, cũng là con người ngốc nghếch nhất. Có lẽ do ông nội quá đối anh mình, cho nên ông không hề di truyền lại cho bố ưu điểm đó. Bố của anh không hề tinh tường về chuyện kinh doanh buôn bán, ngược lại thích trồng hoa cỏ, cây cối. Trong nhà có một phòng trồng hoa rất lớn, bên trong đều là những cây do đích thân bố trồng. Hôm nào có cơ hội, bảo A Tắc đưa em tới, em có thể tận hưởng hoa cỏ mà bố anh để lại”.

Viên Nhuận Chi chăm chú lắng nghe, gật đầu đồng ý.

“Bố quên biết mẹ cũng bắt đầu từ hoa cỏ, cây cối. Câu chuyện của hai người phải sau khi trưởng thành rồi anh mới dần biết được. Thời còn trẻ, mẹ anh trông rất xinh đẹp. Lúc đó, bà phụ giúp ở một cửa hàng bán hoa, bố anh lại thường xuyên đến cửa hàng đó mua hoa. Thời gian lâu dần, người bố thật thà, chất phác của anh đã phải lòng mẹ, có điều, ông biết rằng mẹ đã có vị hôn phu, đối tốt với người bố hiền lành của anh cũng chỉ vì muốn ông mua nhiều hoa với phần bốn hơn mà thôi. Sau đó, không biết tại sao vị hôn phu của bà lại biết được bố anh là người kế thừa của Tập đoàn Thiên Vũ, liền bảo mẹ anh phải đối xử thật tốt với bố, sau khi lừa gạt được tiền, hai người sẽ cao chạy xa bay”.

“Hả? Đó không phải là lừa gạt tiền bạc sao?”. Viên Nhuận Chi kêu lên đầy kinh ngạc, thảo nào ngay từ đầu anh đã hỏi cô có hiểu cụm từ đó không.

“Đúng vậy. Sau đó mẹ mang thai anh. Bố anh cảm thấy vô cùng sung sướng. Cho dù mẹ anh đưa ra yêu cầu gì, ông đều đáp ứng hết, đồng thời cũng vui vẻ chuẩn bị tiệc mừng hôn lễ. Ai ngờ, một ngày trước khi cử hành hôn lễ, mẹ anh mang theo tiền bỏ trốn cùng vị hôn phu của mình. Bà cảm thấy lương tâm cắn rứt, để lại một bức thư cho bố anh, nói rằng đứa trẻ trong bụng bà không phải con của ông, mà là cốt nhục của bà với vị hôn phu. Bà đối xử tốt với ông chẳng qua vì muốn kiếm một khoản tiền lớn, sống cuộc đời sung túc, dư dả mà thôi. Bà còn khuyên bố anh sớm quên bà đi, tìm một người con gái tốt khác. Có lẽ mẹ của anh đã bắt đầu yêu bố anh từ lúc đó, bởi vì quãng thời gian bà ở bên cạnh bố đều do bà kể lại cho anh sau khi bị điên loạn”. Kỳ Vũ Ngang dập tắt liều thuốc.

“Nếu như vậy... chẳng phải bố anh rất đau lòng sao?”. Viên Nhuận Chi ngây người ra nghe. Những câu chuyện tưởng rằng chỉ có thể xảy ra trong phim không ngờ lại xảy ra trong cuộc đời của anh chàng đẹp trai đang ngồi trước mặt cô. Cô đoán một hồi, sau đó lại mở miệng hỏi thêm: “Vậy... những chuyện mà chúng ta nghe thấy ban nãy là sự thật?”. Anh thật sự không phải là người nhà họ Kỳ?

Kỳ Vũ Ngang nhìn cô rồi nói tiếp: “Câu chuyện vẫn còn chưa kết thúc mà. Sau đó, anh nghe các cô và thím bảy nói, sau khi mẹ anh bỏ đi, khoảng thời gian đó bố anh rất đau buồn. Ông nội cố gắng tìm người yêu mới cho bố, nhưng bố từ chối hết thảy. Không bao lâu sau, bố lại quay về với con người trước kia, đặt toàn tâm toàn ý vào cây cỏ hoa lá, cứ như vậy suốt thời gian ba năm trời. Bỗng nhiên có một ngày, bố ra ngoài chợ mua hoa, lại tình cờ gặp mẹ anh trên đường. Mẹ đang bế anh. Vừa nhìn thấy bố, mẹ liền bỏ chạy. Bố anh không chịu bỏ cuộc, đuổi theo mãi, nhanh chóng đuổi kịp được. Sau đó bố mới biết rằng, mẹ anh không hề kết hôn cùng vị hôn phu, món tiền đó cuối cùng cũng bị vị hôn phu kia lừa gạt mất. Bà một thân một mình nuôi anh, cuộc sống vô cùng khổ sở, bố anh lại động lòng trắc ẩn, cầu hôn mẹ anh thêm lần nữa”.

“Bố anh đích thực là một người đàn ông si tình... Vậy sau đó thì sao? Hai người họ có kết hôn không?”. Viên Nhuận Chi hoàn toàn cảm động trước hành động si tình của bố Kỳ Vũ Ngang. Rốt cuộc ông phải dùng cảm thế nào, có tình yêu sâu đậm đến mức nào mới có thể bao dung một người phụ nữ đã từng vì tiền mà lừa gạt mình như vậy chứ?

“Không hề, ông nội kiên quyết phản đối. Bố anh liền lừa nói rằng anh chính là con trai của ông. Năm xưa mẹ anh hiểu nhầm, nên mới tưởng rằng anh là con trai của vị hôn phu. Có lẽ đây chính là ý trời. Ông nội yêu cầu làm giám định ADN, kết quả thật sự chứng minh anh là con trai ruột của bố. Kết quả này khiến cho chính bản thân mẹ anh cũng bất ngờ. Thế nhưng mọi chuyện không hề thuận lợi như bố anh vẫn nghĩ. Ông nội chỉ chấp nhận anh, không cho phép mẹ anh bước chân vào nhà Kỳ gia, còn bố anh vẫn kiên quyết lấy mẹ anh làm vợ. Nhưng trên đường đi đăng ký kết hôn họ bất ngờ gặp tai nạn. Vì bảo vệ mẹ và anh, bố anh bị thương nặng, lại không được cứu chữa kịp thời, mất máu quá nhiều nên đã qua đời. Sau đó, ông nội cho mẹ anh một

món tiền lớn, rồi đưa anh về nhà họ Kỷ. Sau đó, mẹ anh liền phát điên...” Nói đến đây, Kỷ Vũ Ngang không hề nói thêm nữa, sau đó đứng bật dậy, lặng lẽ nhìn đài phun nước ở đằng xa.

Viên Nhuận Chi nghe xong câu chuyện khiến cho cô tò mò, trong lòng cảm thấy ảo não vô cùng. Bây giờ thì cô đã hiểu nỗi bi thương, sầu muộn trên đôi mày của anh xuất phát từ đâu. Tướng mạo xuất chúng, ngoại hình xán lạn, thân hình cao lớn, thể nhưng có ai hiểu được con người ưu tú nhưng đó lại gánh chịu hết thảy mọi ân oán oán oán của đời trước. Cho nên, một Kỷ Ngôn Tắc có thể làm theo ý mình mong muốn, thật sự khiến cho người khác ngưỡng mộ.

Cô cũng đứng dậy, sau đó đi theo phía anh, hít một hơi dài, nói: “Tất cả mọi chuyện đều chỉ là số phận”.

Kỷ Vũ Ngang liền quay đầu lại nói: “Nghe xong câu chuyện này, em không còn đắn đo chuyện trước khi khai mạc buổi tiệc nữa rồi chứ?”.

Viên Nhuận Chi gật đầu rồi nói: “Em thật sự cảm thấy may mắn thay cho anh, vì anh là người nhà họ Kỷ. Anh yên tâm, em tin rằng sẽ đến một ngày, mẹ anh cũng có thể ngồi cùng với anh dưới một mái nhà”.

Kỷ Vũ Ngang im lặng không nói gì, chỉ lặng lẽ mỉm cười, nhìn cô một hồi lâu.

Một lúc sau, cô liền nghe thấy anh nói: “Chi Chi, anh có thể ôm em được không?”.

“Hả?”. Viên Nhuận Chi ngước mắt nhìn anh đầy kinh ngạc. Cô còn chưa kịp phản ứng, cả người đã thần thờ nằm gọn trong vòng tay ấm áp của anh, cô sợ đến mức không dám động dậy.

Đôi tay Kỷ Vũ Ngang mạnh mẽ mà ấm áp, ôm chặt đến mức cô gần như không thở ra được.

Kỷ Vũ Ngang vui mặt vào bờ cổ của cô, hít một hơi thật lâu, thì thào lên tiếng: “Nhìn thấy em, khiến anh nhớ lại một người bạn cũ lâu rồi không gặp lại”.

“Người... bạn... cũ...” y da, trời ơi! Cho dù là sự nhớ ra một người bạn cũ đi chăng nữa thì cũng không nên xúc động đến mức này chứ? Đừng có nói với cô rằng người bạn cũ này chính là bạn gái trước kia của anh chứ!

Bây giờ, cô mới thấu hiểu được tâm trạng của mình khi nãy. Lúc này anh chàng đẹp trai ôm chặt lấy cô một cách bất minh, khiến cho trái tim cô loạn nhịp không thôi, thứ cảm giác này chính là của một người vợ đang lên lút có hành động mờ ám cùng người đàn ông khác sau lưng chồng.

Thế nhưng, có lẽ do anh đang quá đói buồn phiền, cho nên mới coi cô là một người “bạn cũ” mà dốc bầu tâm sự.

Trong lòng cô lại trào dâng nỗi lòng thương cảm. Cô đưa tay vòng qua đôi vai anh, vỗ nhẹ lên lưng anh rồi an ủi: “Đừng để tâm đến lời nói của ông nội anh, cũng đừng ngưỡng mộ Kỷ Ngôn Tắc, anh nên nghĩ rằng, trên thế giới này anh chính là người tốt đẹp nhất mới đúng!”.

Kỷ Vũ Ngang không nói lời nào, càng vui mặt vào sâu hơn, hai tay khép lại, ôm chặt lấy thân người cô.

Cô đành mặt lại, không nói thêm một lời nào, âm thầm than thở trong lòng rằng: “Thôi bỏ đi, anh cứ ôm đi, ôm đi, cũng chẳng mất miếng thịt nào. Lần này làm thánh mẫu một lần, để cho toàn thân phát hào quang vậy”.

“Hai người đang làm gì ở ngoài này thế?”. Giọng nói sắc bén mà đánh thép vang lên, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh lúc này.

Viên Nhuận Chi hoang mang thu tay lại, muốn đẩy Kỷ Vũ Ngang ra, nhưng nhất thời không đẩy ra được.

Kỷ Vũ Ngang ngẩng đầu khỏi đôi vai của cô, mở đôi mắt mơ màng của mình, nhìn bóng dáng đứng cách đó không xa, nhưng đôi tay đặt hai bên eo của cô không hề buông ra.

Lần này, Viên Nhuận Chi cũng có thể đẩy Kỷ Vũ Ngang ra, vội vã quay người lại. Cô còn chưa kịp đứng vững, chưa kịp nhìn rõ người phụ nữ vừa lên tiếng khi nãy là ai, khuôn mặt đã nhận cái tát nóng rát, đau đớn.

Bên má tẩn ra nỗi đau đớn nóng rát, khiến cho cô không chịu đựng nổi. Ngay giây sau, nước mắt đã tuôn trào khỏi bờ mi.

Gần như đồng thời, tầm nhìn của cô bị ngăn lại bởi một cánh tay, tiếp đó tiếng “bốp” vang lên. Người phụ nữ kia ôm mặt lại, kinh ngạc nhìn về phía Kỷ Vũ Ngang đang đứng chặn phía trước.

Dưới ánh đèn cao áp, khuôn mặt xinh đẹp của Tạ Tĩnh Nghi xuất hiện vết bàn tay năm ngón. Viên Nhuận Chi cứng đờ cả người lại, ôm lấy khuôn mặt, nhìn Kỷ Vũ Ngang bằng ánh mắt không dám tin vào sự việc diễn ra trước mắt.

Kỷ Ngôn Tắc đang đi khắp nơi tìm Viên Nhuận Chi, vừa hay đứng bên cạnh đài phun nước, cũng nhìn thấy cảnh tượng lúc này, bất giác dừng chân lại, không tiến thêm về phía trước.

Tạ Tĩnh Văn vẫn luôn bám riết lấy anh từ nãy đến giờ nhìn thấy chị mình bị đánh, lập tức chạy lại gần, chỉ vào mặt Kỷ Vũ Ngang thét lớn: “Kỷ Vũ Ngang, anh to gan lớn mật thật, dám ra tay đánh chị tôi?”.

Ánh mắt đáng sợ của Tạ Tĩnh Nghi chăm chăm về phía Viên Nhuận Chi, như thể muốn bóp chết cô đi.

“Là cô ta đã đánh Chi Chi trước”. Giọng nói của Kỳ Vũ Ngang lạnh lẽo mà vô tình.

“Anh tưởng tôi bị mù hay sao? Rõ ràng tôi nhìn thấy anh đang ôm cô ta. Anh dám lên lút hên hò cùng người phụ nữ này sau lưng chị gái tôi với em họ anh. Bây giờ xảy ra chuyện này, anh lại còn đứng ra bảo vệ cô ta, đánh chị gái tôi hay sao? Còn hai tháng nữa là hai người đã kết hôn rồi, tại sao anh lại dám làm ra những chuyện như thế này chứ? Anh cho rằng, anh là cái gì chứ? Nếu như không phải chị gái tôi bằng lòng gả cho anh, anh tưởng rằng mình có thể điều võ giương oai trong nhà họ Kỳ sao?”. Tạ Tình Văn đưa tay vuốt lên khuôn mặt của Tạ Tình Nghi, rồi thốt lên: “Chị à, chị không sao chứ?”.

Tạ Tình Nghi bắt giác lùi lại phía sau, nước mắt uất ức không ngừng tuôn trào khỏi bờ mi.

Kỳ Vũ Ngang nhìn Tạ Tình Nghi, cười nhạt rồi nói: “Tôi là cái gì sao? Hừm, nếu như đã chê bai tôi, tại sao còn đính hôn cùng tôi chứ? Tôi cũng chẳng hề cầm dao kẻ lên cổ cô, thưa Tạ đại tiểu thư”. mấy chữ “Tạ đại tiểu thư” bộc lộ rõ sự mỉa mai khinh rẻ.

Kỳ Vũ Ngang chẳng những không giải thích, ngược lại còn thêm dầu vào lửa. Viên Nhuận Chi biết rằng mình bị lôi vào chuyện thị phi, đột nhiên lại bị hai chị em nhà họ Tạ hiểu lầm đến mức độ này, dù có giải thích cũng chẳng thể làm rõ mọi chuyện ngay được.

Cô đưa tay lên gạt nước mắt, nhỏ nhẹ lên tiếng: “Tôi với Kỳ Vũ Ngang chỉ đang nói chuyện, có tin hay không tùy mấy người”. Cô lại quay sang nói với Kỳ Vũ Ngang: “Thật ngại quá, em đi trước đây!”.

Tạ Tình Văn nhanh chân chặn phía trước mặt Viên Nhuận Chi, chỉ thẳng vào mặt cô rồi mắng: “Cô còn muốn đi đâu chứ? Nói chuyện sao? Có người vừa nói chuyện vừa ôm ấp nhau như hai người sao? Cô là con đàn bà không biết liêm sỉ, quyến rũ anh A Tắc đã đành, bây giờ không buông tha cả anh rể tương lai của tôi. Hôm nay tôi nhất định phải bóp nát cô, xem cô có hiện nguyên dạng con hồ ly tinh hay không?”.

Nói xong, Tạ Tình Văn liền đưa tay về phía Viên Nhuận Chi.

Ngay vào lúc Tạ Tình Văn đang định tấn công Viên Nhuận Chi, cô liền bị chặn lại.

Cô vừa nhìn thấy Kỳ Ngôn Tắc lập tức thét lên: “Anh A Tắc, anh cũng nhìn thấy tất cả rồi đấy, tại sao anh có thể chấp nhận một người phụ nữ sáng một anh, chiều một anh thế này chứ?”.

Kỳ Ngôn Tắc nắm chặt cổ tay Tạ Tình Văn rồi lạnh lùng lên tiếng: “Chuyện của tôi không cần người khác phải làm lời”.

Anh quăng mạnh bàn tay của Tạ Tình Văn sang một bên, rồi quay sang Viên Nhuận Chi, vô cùng bình tĩnh, cầm lấy bàn tay cô đang ôm lấy mặt, nắm chặt lại.

Khoảnh khắc anh nắm chặt lấy bàn tay cô, nước mắt của Viên Nhuận Chi tuôn ra không ngừng.

Anh bình thản lên tiếng: “Đi thôi”.

Kỳ Vũ Ngang đưa tay chặn lấy Viên Nhuận Chi, mỉm cười nhìn cô rồi nói: “Cám ơn em nhiều lắm. Có thời gian rảnh em đến gặp mẹ anh được không? Mấy hôm nay, mỗi lần phát bệnh, mẹ anh vẫn thường nhắc tới em đấy!”.

Viên Nhuận Chi ngược đôi mắt đầm lệ nhìn anh một cách kinh ngạc.

Anh ra hiệu liên lạc qua điện thoại sau, mỉm cười nói với cô: “Anh đợi điện thoại của em đấy!”.

Viên Nhuận Chi còn chưa kịp phản ứng, anh liền quay người rời khỏi chỗ này trước.

Kỳ Ngôn Tắc bắt giác nắm chặt tay cô hơn nữa, mạnh mẽ đến mức kinh người.

Viên Nhuận Chi ngược mắt nhìn anh, nghẹn ngào lên tiếng: “Mau đưa em đi”.

Kỳ Ngôn Tắc không nói tiếng nào, kéo cô nhanh chóng rời khỏi, để mặc cho Tạ Tình Văn đứng phía sau thét lên đầy tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Động lòng

Bước vào đại sảnh, Kỳ Ngôn Tắc liền dặn dò lễ tân mang theo một ít đá lạnh lên tầng trên, sau đó kéo Viên Nhuận Chi đi thẳng lên phòng khách tầng ba.

Cửa vừa đóng lại, Kỳ Ngôn Tắc đánh mặt lại nhìn Viên Nhuận Chi chăm chăm.

Viên Nhuận Chi nhìn thấy anh đột nhiên giơ tay lên, trong lòng cảm thấy sợ hãi, ôm lấy bên má vừa bị ăn tát khi nãy bất giác lùi về phía sau vài bước. Cô bắt đầu nức nở, giờ bàn tay còn lại lên, nắm chặt lại rồi nói với anh: “Anh... anh mà dám đánh tôi, tôi... tôi sẽ đánh trả đấy!”.

Kỳ Ngôn Tắc không đáp lại, im lặng bước lại gần cô rồi nhanh chóng đưa tay đặt dưới cằm, nhìn vết bàn tay năm ngón in trên má cô, bất giác cau chặt đôi mày. Anh đưa tay nhẹ nhàng chạm vào phần má cô, cô đau đớn run người lên, hít một hơi thật sâu.

Anh nói một cách mỉa mai: “Sung lên trông như đầu heo, em tự soi gương đi!”.

Cô quay người lại, nhìn mình trong chiếc gương treo trên tường, nửa bên mặt vừa đỏ vừa sưng, vết bàn tay năm ngón hiện rõ, thật chẳng khác nào đầu heo. Cô mím chặt môi, trong lòng thâm nguyện rửa Tà Tĩnh Nghi, tại sao lại ra tay nặng thế! Cô thật sự cảm thấy uất ức, tức giận vô cùng, rõ ràng chẳng hề xảy ra chuyện gì, vậy mà vô duyên vô cớ ăn tát, quả nhiên là không nên dính vào mấy anh chàng đẹp trai vẫn hơn.

Thông qua tấm gương, cô lén liếc qua chỗ Kỳ Ngôn Tắc đang đứng phía sau lưng mình, khuôn mặt tuyệt vời, hoàn mỹ đó lạnh lùng khiến người ta hoảng sợ, khiến người cô rụt sang một bên.

Đàn ông đẹp trai, đúng là một loại động vật đáng sợ...

Kỳ Ngôn Tắc ngược mắt lên nhìn nét mặt ngớ ngẩn của cô, lập tức lờm cho một cái.

Lúc này, tiếng chuông vang lên, anh bước ra mở cửa. Đó là nhân viên phục vụ mang một khay đá lạnh lên.

Anh tiện thể lấy chiếc khăn mặt trong buồng tắm, bọc số đá lạnh rồi bước tới trước mặt Viên Nhuận Chi, khẽ chườm lên mặt cô. Viên Nhuận Chi đau quá thét lớn lên: “Á, đau quá! Nhẹ tay thôi, nhẹ tay thôi!”.

“Bây giờ mới biết kêu đau sao? Tại sao trước đó em không nói cho tôi biết? Đã dặn trước em đừng có dây vào anh ấy, tất cả đều chẳng khác gì đàn gảy tai trâu”. Ngờ khí của anh nghe ra có phần bức bối, có điều bàn tay đã nhẹ nhàng hơn trước.

Viên Nhuận Chi bĩu môi, uất ức trả lời lại: “Anh ấy uống rượu say, nôn mửa bên cạnh chiếc cây. Tôi đâu thể coi như không nhìn thấy được chứ? Ai mà biết được sau đó anh ấy vô duyên vô cớ ôm chặt lấy tôi?”.

Anh lại càng tức giận hơn: “Uống rượu say? Tại sao em lại thích dính chặt vào mấy người đàn ông uống rượu say thế hả? Người ta ôm em là em cho người ta ôm thỏa sức sao? Em còn có đầu óc, trí tuệ gì không thế?”.

“Anh nói lằng nhằng gì thế? Anh tưởng ai cũng cảm thú giống như anh sao? Không cần anh phải chườm đá giúp tôi nữa!”. Cô tức giận giật lấy chiếc khăn bọc đá, vẫn chưa thấy hả giận, lại quay sang hét vào mặt anh: “Anh ấy uống say là bởi vì trước khi buổi tiệc này diễn ra, anh ấy đã nghe thấy hết đoạn đối thoại giữa anh và ông ngoại”.

Kỳ Ngôn Tắc nhìn cô đầy nghi hoặc, nét mặt hơi biến đổi, đôi mắt màu hổ phách khẽ nheo lại, màu sắc đôi mắt cũng theo đó mà đậm hơn.

Im lặng một hồi lâu, anh đoạt lại chiếc khăn mặt kia, dịu dàng chườm lên bờ má sưng đỏ của cô rồi lên tiếng: “Anh ấy... đã nói gì với em?”.

Cô mím chặt môi, đem tất cả nội dung đoạn nói chuyện ở trên tầng ba cùng với những lời thổ lộ tâm sự của Kỳ Vũ Ngang cùng với cả câu chuyện về bố mẹ của anh nói ra toàn bộ.

“Vốn dĩ mọi chuyện vẫn bình thường, đột nhiên anh ấy nói muốn ôm tôi một cái, tôi còn chưa kịp phản ứng lại thì anh ấy đã ôm tôi vào lòng, còn nói tôi rất giống người bạn cũ của mình. Bởi vì câu chuyện trước đó, tôi cũng đánh tốt bụng, an ủi, vỗ về anh ấy. Ai mà ngờ được đúng lúc ấy thì Tà Tĩnh Nghi lại xuất hiện”. Cô lại tiếp tục than thở, thật sự là xui tận mạng, đen tới số.

Nghe được lời giải thích của cô, Kỳ Ngôn Tắc đột nhiên cảm thấy mọi tức giận đã tan biến hết. Anh vẫn dịu dàng chườm đá cho cô, rồi hỏi thêm: “Anh ấy nói với em nhiều thế cơ à?”.

“Ừm”. Cô gật đầu, đột nhiên nghĩ tới câu Kỳ Vũ Ngang nói ngưỡng mộ Kỳ Ngôn Tắc, thế là lại nói thêm: “Anh ấy còn nói, anh ấy rất ngưỡng mộ anh”.

“Ngưỡng mộ tôi?”. Anh bật cười thành tiếng. “Tôi thì có cái gì đáng để ngưỡng mộ chứ?”.

“Đúng thế! Có quý mới biết anh có cái gì đáng để người khác ngưỡng mộ!”. Cô liền bĩu môi khinh rẻ, sau đó nói thêm: “Buổi tối hôm nay, khi Vũ Ngang chống tay lên thân cây nôn mửa, thật sự khiến cho người khác đau lòng, thương xót. Bị ông nội mình nói những lời như vậy, làm sao có thể dễ chịu được chứ? Không sâu muộn mới lạ ấy! Nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc anh ấy có phải người nhà họ Kỳ các anh không?”.

“Ừm, đúng vậy. Chỉ có điều vì chuyện bác tôi nên ông ngoại vẫn luôn đau đầu trong lòng, lúc nào cũng thích gây khó dễ cho anh ấy mà thôi”. Anh chăm chú nhìn vào khuôn mặt bé xinh của cô, đưa tay sờ nhẹ chiếc cằm của cô, bất giác lên tiếng: “Anh ấy... chỉ nói chuyện của bố mẹ anh ấy, với bảo em trông giống người bạn cũ của mình thôi sao?”.

“Ừm”. Cô gật đầu khẳng định.

“Vậy thì... anh ấy có nói với em rằng trông em giống với người bạn thế nào của anh ấy không?”.

Cô ngược mắt nhìn anh đầy tò mò: “Như vậy có nghĩa là gì?”.

Anh khẽ cau mày lại, ánh mắt hiện rõ ý mỉa mai: “Em có biết hay không? Kiểu phụ nữ ngốc nghếch, ngờ nghệch như em rất giống với người bạn gái trước kia của anh ấy đấy”.

Bộ dạng ngốc nghếch, ngờ nghệch của cô rất giống với người bạn gái trước kia của Kỷ Vũ Ngang? Không ngờ cô lại đoán trúng phóc, anh chàng đẹp trai kia thật sự nhớ lại mỗi tình năm xưa mỗi khi nhìn thấy cô.

Đột nhiên lúc này cô mới nhận ra rằng anh đang ngăm mắng cô là kẻ ngốc nghếch, ngờ nghệch. Cô nhìn anh bằng đôi mắt tức giận: “Này, anh lại công kích nhân thân người khác rồi đấy. Anh thử nói lại lần nữa xem sao, người tìm bạn gái ngốc nghếch càng dần dần hơn!”.

Anh không nhịn được mà bật cười thành tiếng, tay chạm mạnh hơn vào bên má đang sưng đỏ của cô.

“Này, anh là đồ tiểu nhân bỉ ổi!”. Cô nắm tay lại định đánh anh.

Kỷ Ngôn Tắc nhanh chân tránh được, liền thách thức nói với cô: “Lại đây này, em mà đuổi được, tôi đứng im cho em đánh!”.

“Hãy đợi đấy, tôi nhất định đánh cho cái đầu heo của anh nở hoa!”.

“Ha ha, ha ha, cuối cùng em cũng tỉnh ngộ rồi sao, giờ mới biết mình là đầu heo hả?”.

Quả nhiên cô quên hết mọi đau đớn, nhức nhối. Lời nói chọc ghẹo của Kỷ Ngôn Tắc khiến cô gạt bỏ hết mọi đau đớn do đại tiểu thư nhà họ Tạ gây ra.

Cứ như vậy, hai người giống như hai đứa trẻ nhỏ, đuổi nhau kịch liệt trong căn phòng lớn.

Viên Nhuận Chi không hề biết rằng bản thân lúc này, đôi mày nhíu cao, hai mắt hờn hờ, thấm đượm tình cảm, đây chính là mùi vị ngọt ngào của tình yêu.

Đùa nghịch một lúc, cả hai đều thở hổn hển.

Kỷ Ngôn Tắc cố tình nhường cô, nên dừng chân lại, quay người đứng đó.

Theo đúng quán tính, Viên Nhuận Chi không kịp dừng chân lại, xông mạnh vào lòng anh.

Anh tiện thể ôm chặt lấy cô, khuôn mặt cô nóng bừng lên, mím chặt môi, đưa mắt nhìn xuống dưới.

Khóe miệng Kỷ Ngôn Tắc khẽ nhoen cười, đưa tay nhẹ nhàng nâng chiếc cằm của cô lên, một tay vuốt lên má phải của cô, lấy ngón tay trỏ ấn nhẹ vào đó rồi hỏi: “Em còn đau không?”.

Cô liền đáp: “Ừm, chỉ còn hơi nóng rát mà thôi”.

Lời nói vừa dứt, cô chỉ hận không thể cắn đứt luôn chiếc lưỡi của mình. Thật ra, bản thân cô không hề hiểu được khuôn mặt cô đỏ bừng lên rốt cuộc là bị đánh hay là vì anh đang ôm cô trong lòng, thẹn thùng nên mới vậy nữa.

Cảm giác ngọt ngào, vui vẻ của tình yêu thật sự giống như một bông hoa anh túc nở rộ!

Hầy! Anh có thể đừng hơi một tí là lại cư xử tình tứ, ám muội với cô như vậy được không, hại cô chẳng khác nào hít phải hương thơm của hoa anh túc, dần dần chìm trong cơn nghiện càng ngày càng tham lam, ý lại.

Hơi thở của anh rõ ràng càng trở nên gấp gáp. Luồng khí ấm nóng phả trên mặt cô càng ngày càng sát lại gần, càng ngày càng thêm vội vã, mang theo mùi rượu dịu nhẹ, mê hoặc cô ngược mắt lên. Tất cả những gì cô nhận được chính là đôi mắt màu hổ phách, vừa quen thuộc lại vừa mê li.

Khuôn mặt anh tiến sát lại gần, trái tim cô cũng theo đó mà xốn xang loạn nhịp.

Anh muốn làm điều gì, không phải là muốn hôn cô đấy chứ? Cô đã từng cảnh cáo anh rằng không cho phép ôm, hôn và nắm tay cô, bây giờ chắc lại muốn phạm quy. Nếu như anh thật sự định hôn thì cô phải làm thế nào...

Hai tay cô níu chặt lấy áo anh, muốn đẩy ra mà cũng lại không muốn.

Mâu thuẫn, dằn vặt, không muốn lún sâu mà cũng lưu luyến không rời...

“Này, em lại đang suy nghĩ lệch lạc đi đâu thế? Hôm nay tôi không hề uống say, cho dù em có vò nát, vò hỏng chiếc áo này, tôi cũng quyết không phục tùng theo ý định của em đâu”.

Giọng nói trêu chọc này của anh khiến cho Viên Nhuận Chi xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một lỗ hổng nào chui xuống chúng khỏi mặt mặt.

Tên đàn ông đáng chết này, tại sao lại có thể ăn nói như vậy được chứ?

Không ngờ khi này cô lại đang mong chờ anh hôn cô.

“Cút đi! Ai cho phép anh được ôm tôi!”. Cô giơ chân lên, gót giày vừa nhọn vừa sắc, phần nộ giẫm mạnh lên chân anh, sau đó lại đẩy mạnh anh ra, đi sang một bên, cầm chiếc khăn bọc đá lạnh chườm vào má mình.

Nhìn thấy cô như vậy, Kỳ Ngôn Tắc bất giác mỉm cười.

Sau thời gian dài chờ đợi, bỏ ra mọi tâm sức, cuối cùng anh cũng đã khiến cho cô hơi hơi xiêu lòng.

Anh bước lại phía sau cô, thì thầm bên tai cô: “Này, mau lại soi gương đi, lớp trang điểm nhoe nhoét rồi, trông khủng bố chẳng khác nào Hắc Sơn lão yêu[1]. Viên Nhuận Chi quay đầu sang, nhìn vào chiếc gương treo tường.

[1] Nhân vật ma quái trong bộ phim Thiện nữ u hồn.

Trong gương, khuôn mặt cô loang lổ khoảng trắng, khoảng đen, vòng quanh mắt đen nhòe đen nhoẹt, lại còn bên má sưng vù lên nữa.

Đau lòng nhất là lúc này khuôn mặt cô lại được đặt bên cạnh một khuôn mặt tuấn tú, hoàn mỹ, đang mỉm cười đầy sức quyến rũ.

Cô không thể nào nhẫn nhịn được mà hét lên: “Kỳ Ngôn Tắc, anh là đồ đầu heo đáng chết, tôi hận anh!”.

Cô vừa nằng anh vừa đứng cách xa khỏi người anh, tránh anh như tránh tà rồi xông thẳng vào buồng tắm.

Kỳ Ngôn Tắc dứt hai tay vào túi áo vest, chậm rãi, bình thản bước tới trước cửa buồng tắm, khoe miệng nhoen lên, ngắm nhìn đáng vẻ vốc nước lên rửa mặt điên cuồng của cô.

Viên Nhuận Chi ra sức rửa sạch khuôn mặt, nghiêng răng ken két vì tức giận.

Người đàn ông đáng ghét này rõ ràng đã nhận ra lớp trang điểm của cô nhòe nhoẹt từ trước đó, vậy mà lại bình thản như không có chuyện gì, đuổi bắt, đùa giỡn suốt khoảng thời gian dài. Điều quá đáng hơn là, anh tiến lại gần như vậy, khiến người ta say đắm, đôi mắt thì mơ màng, ám muội, không rõ ràng. Thì ra, thì ra... không phải muốn hôn cô mà là muốn “thường thức” khuôn mặt loang lổ như mèo của cô...

Rõ ràng đã dằn lòng rằng, đừng có động lòng trước anh, đừng có huyền hoặc bản thân, tại sao vẫn cứ suy tưởng những điều thế chứ?

Cứ nghĩ đến chuyện anh đã nhìn thấy khuôn mặt vừa xong của mình, hớn hờ, cười đều một hồi lâu, cô thật sự chỉ muốn đâm đầu vào cái bồn rửa mặt này mà chết cho xong.

“Này, em đừng nghĩ rằng nơi này là của nhà họ Kỳ chúng tôi mà không phải trả tiền nước nhé. Là người văn minh, có kiến thức, em phải biết tiết kiệm nước, có ý thức bảo vệ môi trường chứ?”. Kỳ Ngôn Tắc bình thản tựa lưng bên cửa buồng tắm rồi đưa ra lời bình giá.

Viên Nhuận Chi ngược mắt nhìn vào gương, khuôn mặt mèo của cô đã được rửa sạch sẽ. Cô chú tâm vào khuôn mặt đáng ghét mang theo nụ cười mỉa mai đang hiện lên trong gương, nghiêng răng nghiêng lợi thét với mặt gương: “Cứ cười đi, cười cho thỏa thuê vào, tốt nhất là cười cho răng rụng là tả trên mặt đất luôn đi”.

Kỳ Ngôn Tắc lại bước tới phía sau cô, mỉm cười nhìn khuôn mặt cô hiện lên trong gương, ghé tai thì thầm với cô: “Đi thôi, để tôi đưa em đi ngắm sao trời trên đỉnh núi!”.

Đi ngắm sao trời?

Viên Nhuận Chi lại cảm thấy vô cùng mâu thuẫn, đắn đo.

Từ nhỏ đến lớn, việc cô thích làm nhất chính là lặng lẽ ngồi trong sân nhà, ngẩng mặt lên ngắm bầu trời đầy sao.

Cô lại nhìn vào khuôn mặt hớn hờ của anh trong gương, nhớ lại lời trêu chọc lúc trước của anh, tức giận vô cùng, liền trả lời trái với mong muốn: “Không đi!”.

“Có thật là không đi không?”. Giọng nói đầy mê hoặc của anh lại thì thầm bên tai.

“Tránh ra! Có quý mới theo anh lên đỉnh núi ngắm sao?”. Cô ảo não đẩy anh ra rồi nói thêm: “Trời cũng muộn rồi, tôi muốn về nhà ngay lập tức!”.

“Được thôi, vậy tôi sẽ dắt theo con quý nhỏ mọn này lên núi ngắm sao!”. Anh liền quay người, nắm chặt lấy cổ tay cô rồi kéo ra khỏi buồng tắm.

Con quý nhỏ mọn...

Cô thật sự bó tay với anh, dù cô nói gì, anh cũng có thể đối đáp được hết.

Thế nhưng, cứ để anh kéo đi như vậy, cô thực không cam tâm chút nào, thế là liền yếu ớt phản kháng lại: “Này, tôi muốn về nhà...”

“Em mà còn nói thêm nữa, tôi không ngại bế em ra khỏi đây đâu”.

Lời uy hiếp này quả nhiên hữu hiệu.

Kỷ Ngôn Tắc nắm chặt lấy bàn tay của Viên Nhuận Chi, đi thẳng xuống đại sảnh của nơi đây.

Suốt quãng đường từ căn phòng tầng ba ra đến bãi đỗ xe, Viên Nhuận Chi nhìn thấy rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ hướng về phía mình. Cảm giác ngọt ngào, hạnh phúc này lạ bắt đầu dâng trào trong lòng, cô bất giác ưỡn thẳng ngực ra hãnh diện.

“Chuyện gì khiến cho em đột nhiên vui vẻ thế?”. Kỷ Ngôn Tắc nhìn thấy dáng vẻ dương dương tự đắc của cô, cảm thấy vô cùng hiếu kì. Lúc này rõ ràng vẫn còn tỏ vẻ đòi sống đòi chết quyết không khuất phục, mới có vài phút mà đã thay đổi thái độ nhanh thế. Người phụ nữ này đúng là thay đổi cảm xúc thất thường như thời tiết.

Viên Nhuận Chi khẽ “hum” một tiếng rồi nói: “Người khác nhìn tôi chẳng khác gì công chúa, đương nhiên là tôi cảm thấy vui vẻ rồi”.

Kỷ Ngôn Tắc bất giác bật cười nói: “Tôi thấy mọi người mỉm cười vì nhìn cái mặt em trông chẳng khác gì đầu heo thì đúng hơn”.

“Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi”.

“Em thử chìa chiếc ngà voi của mình ra tôi xem xem nào”.

“Hum! Người lớn không chấp nhặt cùng trẻ con!”.

“Duy chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi!”.

Viên Nhuận Chi chán nản lườm anh một cái, xem ra muốn đánh bại tên đại yêu nghiệt Kỷ Ngôn Tắc này bằng lời nói, cô còn phải khổ luyện một thời gian dài nữa mới thành công được.

Đi ra khỏi cửa lớn của sơn trang, rẽ sang phải, có một con đường nhỏ dẫn thẳng lên đỉnh núi. Kỷ Ngôn Tắc thận trọng lái xe, đi lên đến đỉnh phải mất khoảng 10 phút đi đường nữa.

Viên Nhuận Chi đột nhiên sực nhớ đến mấy người đàn ông ngoại quốc mặt áo trắng xuất hiện ở buổi tiệc ban này liền quay sang hỏi anh: “Ba người đàn ông ngoại quốc xuất hiện ở buổi tiệc hôm nay là ai thế?”.

Kỷ Ngôn Tắc cau chặt đôi mày, suy ngẫm vài giây rồi bình thản nói: “Khách hàng của Tập đoàn Thiên Vũ”.

“Ồ...” Viên Nhuận Chi kéo dài giọng, gật đầu, sau đó lại hỏi thêm: “Khách hàng của Tập đoàn Thiên Vũ tại sao lại do anh đón tiếp mà không phải Kỷ Vũ Ngang hay chú Bách chứ? Phải chăng anh đã kết bè kết đảng gì âm mưu sau lưng Tang tổng?”.

Kỷ Ngôn Tắc liếc xéo cô một cái ánh mắt hiện rõ vẻ bất cần: “Tôi vào Tang thị tuyệt đối một lòng một dạ, còn tại sao tiếp đón ba vị khách kia, đó là vì tôi biết ngôn ngữ của quốc gia họ”.

Thì ra là như vậy!

Viên Nhuận Chi nhìn vào bàn tay, mím chặt môi, nghĩ một hồi lâu rồi lại nói thêm: “Có chuyện này tôi không biết liệu có nên hỏi anh hay không...”

Kỷ Ngôn Tắc khẽ nhủ đôi mày: “Tại sao hôm nay em có nhiều câu hỏi thế? Có điều, tôi nghĩ nếu như hôm nay em không hỏi ra rõ ràng nhất định buổi tối sẽ không ngủ ngon được. Vậy nên cứ hỏi thỏa thích đi”.

Viên Nhuận Chi lườm anh, ngụ ý: Tại sao anh lại nghĩ cô lăm chuyện như vậy chứ?

“Sau khi ba người đàn ông ngoại quốc giống người Trung Đông kia xuất hiện, Đồng Xuân Thu liền chạy đến bàn chúng tôi rồi nói phải chăng bố anh đã quay về? Thật ra trước đây, tôi vẫn luôn nghĩ rằng, bố anh hoặc là đã qua đời, hoặc là đã cùng mẹ anh...” Viên Nhuận Chi mới nói được phân nửa, đã thẹn thùng ngán ngại, đưa dấu hiệu “chìa xa” rồi lại cúi rụp đầu xuống nhìn tay mình.

Kỷ Ngôn Tắc quay sang nhìn cô, hơi kinh ngạc, nhưng vẫn bình thản nói: “Đều sai cả, bố tôi vẫn còn sống, hơn nữa còn sống rất tốt, chỉ thiếu nước biến thành yêu quái mà thôi. Ông cũng không hề li hôn với mẹ tôi, bởi vì hai người căn bản chưa hề kết hôn”.

Viên Nhuận Chi nhìn anh đầy kinh ngạc: “Vậy anh là con rơi sao?”.

“Theo cách nói của người Trung Quốc thì đúng là vậy”. Nếu như theo cách nói của đảo Barents thì thân phận của anh tương đối hợp pháp.

Cùng là những đứa con rơi, tại sao cách biệt giữa hai người lại lớn đến vậy? Viên Nhuận Chi bất giác cảm thán nhân sinh, tại sao mẹ hoặc đi cô lại không phải là một thiên kim đại tiểu thư nhà giàu có chứ! Đúng là bi phần vô song! Những điều tốt đẹp may mắn, đều bị tên đàn ông này chiếm hết rồi.

“Thế bây giờ bố anh đang ở đâu?”.

“Ông ấy đang ở nước ngoài, cũng quen biết với ba vị khách kia, cho nên vào đại tiệc mừng thọ tám mươi tuổi của ông ngoại tôi, bố đã nhờ ba vị khách

hàng này mang lễ vật chúc mừng đến. Tất cả chỉ có vậy!” Kỳ Ngôn Tắc cau chặt đôi mày lại. Anh đang nói dối, bởi vì anh không muốn Viên Nhuận Chi biết được chuyện liên quan đến đảo Barents. Không phải anh không yêu thương bố mình mà vì không thể chịu đựng được việc mất đi tự do của bản thân. Nơi biến thái mà khó khăn lắm anh mới rời bỏ được, đang dần dần bị chôn vùi bởi thời gian.

“Ồ, thì ra là như vậy!”. Thảo nào mà Sara lại vội vã ngắt đoạn lời nói của Đồng Xuân Thu, thảo nào mà Kỳ Niên Tường vừa nhìn thấy ba vị khách hàng đó liền tức giận xanh mặt. Mẹ của Kỳ Ngôn Tắc chưa kết hôn đã sinh ra anh, điều này có thể nói là một đả kích lớn đối với Kỳ Niên Tường.

“Đứa trẻ hiếu kỳ này, em còn thắc mắc điều gì nữa thì hỏi hết trong một lần đi, đợi chút nữa lên đến đỉnh núi rồi, tôi không rảnh trả lời đâu”.

Đứa trẻ hiếu kì? Tại sao lại gọi cô “chuối củ” như vậy?

Cô nghĩ một hồi, nhớ tới Kỳ Vũ Ngang, hình như anh không thể nào quên được người bạn gái trước kia. Anh chàng đẹp trai đó lần nào cũng nhiệt tình, chân thành giúp đỡ cô, nhưng không hề thấy anh đối xử tốt với những người phụ nữ khác, có lẽ chính bởi vì bộ dạng ngốc nghếch của cô giống với người bạn gái trước kia của anh? Thế nhưng nghĩ vẫn mới lại phát sinh, nếu như đã khó quên tình cũ, tại sao lại phải chia tay? Rốt cuộc là Kỳ đẹp trai bị người đẹp bỏ rơi hay là Kỳ Niên Tường đã phá hoại đôi uyên ương? Hay là chính Tạ Tĩnh Nghi kia đã bày ra mưu kế gì đó giăng bẫy?

Khi cô mở miệng hỏi thì Kỳ Ngôn Tắc đã bình thản đáp lại: “Tất cả đều không phải”.

Tất cả đều không phải? Cô kinh ngạc hỏi thêm một câu nữa: “Lẽ nào là anh ấy đã... làm chuyện có lỗi?”.

Phản ứng của Kỳ Ngôn Tắc chính là không khẳng định cũng không phủ nhận, để mặc cho cô đoán đo, suy ngẫm, tại sao người đàn ông nho nhã, dịu dàng đến vậy lại có thể là một người phụ bạc được chứ? Cô ảo não mở đài lên nghe.

Vừa hay đài đang phát một bài hát có phần lời êm dịu, ngọt ngào:

Tell me am I mistaken

Cause I don't have another heart for breakin'

Please don't let me go

I just wanna stay

Can't you feel my heartbeats

Giving me away

I just want to know

If you too feel afraid

I can feel you hearbeats

Giving you away

Giving us away

I can't understand

How it's making sense

That we put up such defense

When all you need to know

No matter what you do

I'm just as scared as you

Ban đầu, Viên Nhuận Chi chỉ cảm thấy giọng hát của nữ ca sĩ trong bài hát này trong trẻo, động lòng người. Vào giữa màn đêm mùa hạ, nghe một ca khúc như vậy, tâm trạng bỗng nhiên cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, thế nên, cô bất giác chìm đắm trong giai điệu du dương, cố gắng nghe kĩ xem lời bài hát này đang nói về cái gì.

Can't you feel my heartbeats

Giving me away....

Can't you feel my heartbeats

Giving me away

Giving us away...

Cô âm thầm chìm đắm trong mấy câu hát này, bất giác cảm thấy hoảng loạn, lời bài hát này...

Nhiều khi mọi chuyện thật kì lạ. Khi một chuyện nào đó vô duyên vô cớ khiến ta phiền não, những sự việc có liên quan lại có tiếp nối xảy ra. Rõ ràng là một bài hát nước ngoài, nhưng lại chẳng khác nào tiếng lòng của mình, càng lúc càng như muốn thúc ép bản thân. Tôi đã nghe thấy tiếng lòng của cô, nó bán đứng cô...

“Làm sao thế? Má em vẫn còn đau sao?”. Kỳ Ngôn Tắc đỗ xe lại, nghi hoặc quay sang nhìn Viên Nhuận Chi đột nhiên tựa vào sau ghế, mặt mày căng thẳng.

Viên Nhuận Chi nhanh chóng định thần lại, đáp lời: “À, bài hát này rất hay, giai điệu lời cuốn”.

“Tôi không hề hỏi em bài hát này có hay hay không”. Kỳ Ngôn Tắc nghiêm nghị nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, khóe miệng ần thoát hiện nụ cười.

Phải chăng anh nên cảm ơn người đã sáng tác phần lời với nhạc bài hát này? Càng phải cảm ơn người dẫn chương trình đã cho phát thanh bài hát này. Bài hát này như thể được viết riêng cho anh với người phụ nữ gốc gác quê nhà ngồi kế bên vậy, lại vào đúng một buổi tối đầy sao trên bầu trời thế này, thật sự là vô cùng hợp cảnh, hợp tình.

Viên Nhuận Chi ngơ ngác nhìn nụ cười trên khuôn mặt hoàn mỹ của anh, trong đầu không ngừng vang lên giai điệu của bài hát vừa nghe.

Phải chăng anh cũng đang suy nghĩ về lời bài hát này...?

Cô đột nhiên lại nhớ đến cuốn tiểu thuyết đã đọc mấy ngày trước, trong đó nêu ra hai định luật về tình yêu: Một là người nào yêu trước thì người đó thua trước. Hai là người nào yêu càng nhiều thì người đó thua càng nhiều.

Thế nhưng... nếu như đã thật sự phải lòng người ta, thắng rồi, trái tim không còn của mình nữa, thua rồi, trái tim cũng vẫn không còn ở lại bên mình. Vậy thì người ta đã thắng những gì và thua mất những gì?

Kỳ Ngôn Tắc nhìn bộ dạng gốc gác quê nhà, đần thộn của cô lúc này, trái tim bất giác lại quặn thắt lại. Anh vốn tưởng rằng bài hát này đã khiến cô bùng tình, thì ra tất cả đều là anh tự mình huyễn tưởng. Anh đã biết từ trước là không nên kỳ vọng quá nhiều ở cô.

Anh thở dài một tiếng, tháo dây đai an toàn rồi bước ra khỏi xe trước.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng anh đóng cửa lại, Viên Nhuận Chi đang ngây thần người mới sực tỉnh ra, cô nhìn ngang nhìn dọc, mới nhìn thấy bóng dáng của Kỳ Ngôn Tắc, cô hoảng hốt mở cửa rồi nhảy khỏi xe.

Tuy đêm đã khuya, thế nhưng cô vẫn cảm nhận luồng không khí nóng bức vây quanh thân mình.

Mới chỉ xuống xe có vài giây, toàn thân cô đã nhể nhại mồ hôi. Cô đứng im một lúc, tĩnh lòng lại, mới dần dần cảm nhận được luồng không khí mát mẻ về đêm trên đỉnh núi.

Kỳ Ngôn Tắc lấy tấm bạt đã ngoại từ cốp sau ô tô ra, đứng ở chỗ cách cô khoảng hai mét, đưa tay vẫy vẫy cô. Cô chẳng suy nghĩ nhiều, dựa theo trực giác vội vã tiến lại chỗ anh.

Cô còn chưa quen đi giày cao gót trên đất phẳng, hướng hồ chí là đường núi nhấp nhô đầy đá sỏi thế này. Cô lại trọ chân, thân người mất đi thăng bằng, ngã sang một bên.

Kỳ Ngôn Tắc đã luyện thành công phu “chụp gà” từ lâu, đưa tay ra nhẹ nhàng đỡ lấy rồi ôm chặt cô vào lòng.

Cô đỏ bừng mặt, lấp ba lấp bắp: “Anh... anh... anh đừng nghĩ quá nhiều đấy. Tôi...tôi...tôi vừa mới luyện thành đi giày cao gót trên đất phẳng thôi, bây giờ là đường núi, cho...cho...cho nên...”

“Em có biết hai câu nói là “muốn bắt cổ thả” và “đất này không có ba trăm lượng” hay không?”. Anh nhếch đôi mày lên, vô cùng tự tin.

Cô ôm trán không nói thêm gì. Vào giây phút này, trong đầu cô lại nghĩ đến một câu thành ngữ khác: “Nói dài nói dai thành nói dại”... Khi về đến nhà, cô nhất định phải viết ba trăm lần câu thành ngữ này để cảnh tỉnh bản thân mới được...

Anh cố gắng nhịn cười, khẽ ho vài tiếng, nắm lấy bàn tay cô rồi dắt lên phía đỉnh núi.

Lên đến đỉnh, Kỳ Ngôn Tắc đưa Viên Nhuận Chi một bình thuốc tránh muỗi: “Mau bôi vào đi, nếu không chút nữa muỗi đốt tay với chân em thành chân giò, tôi sẽ không chịu trách nhiệm đâu đấy”.

Khi nhìn thấy anh đưa lọ thuốc tránh muỗi cho mình, Viên Nhuận Chi cảm động đến mức suýt trào nước mắt, thế nhưng khi nghe thấy câu nói tiếp theo của anh, cô lại càng muốn khóc dữ dội hơn, dạt dào hơn trước. Cô thật sự muốn đánh cho anh một trận đã đòi, tại sao cô lại thích một người đàn ông

mồm miệng độc địa như hấn ta chứ?

“Kiếp trước anh có thâm thù huyết hải với loài heo hả?”. Cô nghiêng răng nghiêng lợi, nhận lấy lọ thuốc tránh muỗi.

“Không phải có thù với tôi, mà vì tôi sợ em sẽ làm xấu hình tượng của mấy chú heo, đến đêm chúng sẽ tỉnh sợ với em trong giấc mơ đấy”. Kỳ Ngôn Tắc trải tấm bạt lên mặt đất, nhanh chóng ngã lưng nằm xuống rồi nhắm mắt lại.

“Anh biến đi!”. Viên Nhuận Chi giơ chân đá vào chân anh một phát, cúi đầu nhìn anh bằng đôi mắt khinh bỉ. Rõ ràng chính anh là người đề nghị lên đỉnh núi ngắm sao đêm, bây giờ thì hay rồi, lại còn kê tay làm gối nhắm mắt nằm ngủ, thế này mà gọi là đi ngắm sao trời chắc?

Sau khi bôi xong thuốc tránh muỗi, túm gọn tà váy, cô ngồi xuống cạnh anh.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, bầu trời giữa đêm chẳng khác nào một tấm lụa đen thượng hảo, còn những ngôi sao đính trên dải lụa đó chẳng khác nào những viên đá quý lấp lánh, tràn đầy sức quyến rũ. Nhìn ra xa hơn, những chòm sao lấp lánh quây lại thành từng chùm lớn bên chân trời, tạo cảm giác vừa gần gũi mà lại vừa xa xăm, giống như vừa đưa tay ra là có thể hái sao xuống vậy.

Nghĩ đến đây, cô liền đưa tay ra, làm điệu bộ như đang hái sao thật, cảm giác bản thân đang vợ được rất nhiều đá quý. Phát tài rồi, phát tài rồi! Cô cảm thấy vô cùng vui sướng, hứng khởi!

Bỗng nhiên, sau lưng vang lên tiếng cười.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi, quay đầu lại nhìn, lờm Kỳ Ngôn Tắc một cái rồi nói: “Này, có cái gì mà lại cười? Lẽ nào hồi nhỏ anh chưa từng chơi qua trò hái sao trời hay sao? Hòn nữa, chính miệng anh nói lên đây để ngắm sao đêm, tại sao bây giờ lại nằm đó ngủ quay hả?”.

Kỳ Ngôn Tắc bình thần nhoen miệng lên rồi đáp: “Nếu như ngồi ngắm sao không phải sẽ phải ngược lên xem, rất mệt mỏi cổ sao? Nếu như nằm xuống thì tất cả bầu trời như đang thu gọn trước mắt mình vậy. Em có muốn thử không?”. Anh đang mê hoặc cô hãy mau nằm xuống cạnh anh.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ, cũng đúng, cứ ngược đầu lên ngắm sao thật sự rất mệt mỏi và mệt. Thế nhưng cho dù là phải lòng anh, nhưng nằm cạnh anh thế này, cảm giác cứ kì lạ kiểu gì ấy. thôi bỏ đi, cô cứ ngẩng đầu lên ngắm sao vẫn hơn.

“Mau nằm xuống đi, trước mặt tôi, em không cần thiết phải xấu hổ, thẹn thùng”. Không biết vì lí do gì mà anh luôn dễ dàng đọc được suy nghĩ của cô. Cũng giống như bộ dạng ngốc nghếch của cô lúc này, ngồi đó nghịch ngón tay của bản thân, vậy là anh biết ngay cô đang phiền muộn điều gì.

Cô kiên định thầm nói trong lòng: “Không được, nhất quyết không thể nằm cùng với anh”.

Cô lại càng ngược cổ lên ngắm cao hơn, lưng càng thẳng hơn trước.

Anh nín chặt môi, trong lòng thầm nguyên rủa, chống tay nhồm dậy, đưa tay vòng qua người cô, kéo cô nằm xuống tấm bạt kia.

“Á...á...” Cô mới kêu có vài tiếng đã từ bỏ ngay ý định vùng vẫy, giãy giụa. Quả nhiên, nằm xuống ngắm bầu trời đêm lấp lánh ngàn sao cho ta cảm giác an toàn hoàn toàn khác biệt so với khi ngồi.

Cô mở to mắt, cố gắng tìm kiếm những chòm sao nổi tiếng trên bầu trời kia.

“Ha ha, hồi nhỏ anh có đọc qua cuốn Bí mật những chòm sao không? Anh có biết chòm sao Thiên Long không? Đó chính là chòm sao của Tử Long”. Cô dùng cánh tay huých nhẹ vào người Kỳ Ngôn Tắc, chỉ lên bầu trời đêm tuyệt đẹp rồi kích động nói thêm: “Là hướng chính Bắc, mấy ngôi sao kết thành hình chữ S ngược chính là chòm sao Thiên Long. Tử Long chính là người đẹp trai nhất trong số năm người. Hồi nhỏ, người tôi hâm mộ nhất chính là anh ấy”.

Biết được nhân vật truyện tranh mà cô mê mẩn kia, Kỳ Ngôn Tắc bắt giác đánh mặt lại, nhìn theo hướng cô chỉ, cuối cùng có thể nhìn thấy chòm sao Thiên Long hiếm khi nhìn được kia.

Cô lại huých nhẹ vào người anh rồi nói: “Còn nữa, còn nữa, anh mau nhìn chòm sao gần đó, chính là ngôi sao sáng nhất kia, chính là ngôi sao Chức Nữ mọi người vẫn thường nói. Nhìn về hướng Đông, phía chệch Bắc đó, có một ngôi sao sáng cùng với hai ngôi sao ở gần đó kết hợp thành một đường kia, ngôi sao sáng nhất ở đó chính là sao Ngưu Lang. Ngưu Lang tình ngàn dặm xa xôi, đến thăm Chức Nữ tình dịu dàng. Anh đã đọc chưa? Theo cách nói của phương Tây thì sao Chức Nữ thuộc vào chòm Thiên Cầm, sao Ngưu Lang thuộc vào chòm Thiên Ưng. Thiên Cầm, Thiên Ưng với Bạch Hạc hợp thành tam giác lớn mùa hạ đấy!”.

Kỳ Ngôn Tắc nhoen miệng mỉm cười, im lặng không nói gì, lặng lẽ lắng nghe những lời cô nói.

Anh nhớ lại những năm tháng còn học đại học, mỗi lần gặp mặt cô đều cau mày nhăn mặt cãi lộn cùng anh, giọng nói hoặc là giống như sư tử Hà Đông đang gầm, hoặc là mĩa mai, xia xối. Sau khi đi làm, cô còn học thêm được một bản lĩnh khác – lờm nguyệt, liếc xéo. Anh vẫn luôn mong chờ cô có thể nói chuyện với anh một cách hiền hòa, dịu dàng như khi nói chuyện cùng người khác. Cuối cùng, bây giờ anh đã nghe được tiếng nói dịu dàng, ngọt ngào chẳng khác nào tiếng đàn dương cầm réo rắt khiến cho con người ta say đắm. Đây là thứ cảm giác ngọt ngào, dịu mát trong lòng chẳng thể diễn tả bằng lời.

Anh rất thích cảm giác này.

Viên Nhuận Chi nói một hồi lâu, không hề nghe thấy tiếng Kỳ Ngôn Tắc đáp lại nửa lời. Cô cảm thấy buồn chán, quay đầu sang liền nhìn thấy anh đang ngẩng đầu mỉm cười ngốc nghếch.

“Này, anh đang cười ngốc nghếch gì thế?”. Cô dùng cánh tay huyếch nhẹ vào người anh.

Anh định thần lại, không nhìn cô mà chỉ vào ba ngôi sao trên bầu trời rồi nói: “Nhìn xem, chòm sao Liệp Hộ kìa!”.

“Chòm sao Liệp Hộ? Đó không phải là chòm sao chỉ có thể nhìn thấy vào mùa đông sao?”. Viên Nhuận Chi hiểu kì nhìn theo hướng tay anh chỉ, nhìn một hồi lâu mà chẳng hề nhìn thấy chòm sao Liệp Hộ, thế là lại hỏi: “Đâu? Ở đâu cơ?”.

“À, chính là ở chỗ mà tôi đang chỉ đó!”. Trêu chọc cô dường như đã trở thành thói quen khó lòng thay đổi trong cuộc sống của anh.

“Ở đâu cơ?”. Viên Nhuận Chi dịch chuyển thân người, bắt giác tiến sát lại chỗ anh, ánh mắt dường như đã sát cạnh bên cánh tay anh, thế nhưng vẫn chẳng hề nhìn thấy chòm sao Liệp Hộ mà anh đang chỉ. Thế nên, cô lại nỗ lực dịch đầu lại gần cánh tay anh hơn nữa, nhất thời không cẩn thận, liền đụng trúng đầu anh. Anh đau quá khẽ kêu một tiếng.

“Xin lỗi nhé...” Cô vội vã nói lời xin lỗi, thế nhưng khi quay đầu sang bên cạnh, vừa hay lại nhìn vào đôi mắt màu hổ phách kẻ sát ngay trước mặt mình.

Trái tim cô rung lên bần bật, vô cùng căng thẳng. Cô không dám cử động, cánh tay phải đang để dưới thân người, không tìm được chỗ nhích ra, cảm giác vô cùng khó chịu. Bởi vì... khuôn mặt của hai người đã quá sát nhau, ban nãy khi quay mặt sang, cô đã ngốc nghếch đến mức tự dâng đôi môi của mình đến sát bờ môi của anh. Khoảng cách giữa đôi môi của hai người chỉ còn vài centimet.

Hơi thở ấm nóng của anh phả lên mặt cô, dần dần, cô cảm nhận được hơi thở nặng nề của anh, bàn tay cô khẽ túm lấy chiếc váy, trong lòng trào dâng một niềm mong mỏi.

Mong mỏi điều gì?

Không ngờ cô lại có suy nghĩ đáng sợ này!

Cô nhắm mắt lại, cố gắng nín thở, bàn tay phải nắm chặt chiếc váy run run rồi từ từ buông ra, đặt cạnh bên người. Viên Nhuận Chi cố gắng chống người mình lên, nhưng bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng nói trầm ồm mang theo một ma lực khó lòng chống đỡ. Kỳ Ngôn Tắc thì thầm bên tai cô: “Viên Nhuận Chi...”

“Hả?”. Cô hoảng hốt ngược mắt lên nhìn.

Mọi thứ trước mắt cô đột nhiên đen sẫm lại, đôi môi ấm nóng tiếp đó chạm vào môi cô.

Anh đưa hai tay ôm chặt lấy cô vào lòng, trao cho cô chiếc hôn nóng bỏng, quyết không để cho cô một chút đường lui nào.

Cảm giác quen thuộc nơi đầu môi, chiếc lưỡi chẳng khác nào ngọn lửa rực rỡ, bùng cháy phừng phừng trong miệng của hai người.

Chẳng thể chạy thoát! Là thật sự chẳng thể chạy thoát được hay là vốn dĩ không hề muốn chạy thoát?

Viên Nhuận Chi cảm thấy khí huyết toàn thân đều dâng trào dữ dội, cảm giác của đêm hôm đó bỗng trào về, cuộn cuộn trong trí óc.

Nếu như không phải trong lòng đã yêu thương nhau từ lâu, dù cho có uống nhiều rượu thêm nữa cô cũng chẳng thể nào chiếm lĩnh anh một cách hàm hồ như vậy được. Cô đâu phải là loài chó, loài mèo, cứ gặp giống đực là phát dục chứ? Chính là bởi vì tình yêu đã chi phối, điều khiển cô làm vậy...

Cô quyết định không trốn tránh nữa, yêu thì cứ thả sức mà yêu, cho dù nửa năm sau, trái tim tan thành trăm mảnh cô cũng không hối hận. Trái tim tan thành trăm mảnh, vẫn có thể nhặt về, gắn lại. Thế nhưng nếu như để lỡ mất, cuộc đời của cô sẽ có rất nhiều niềm tiếc nuối, còn cô lại không muốn mình phải hối tiếc...

Không hề do dự, cô nhanh chóng đưa hai cánh tay của mình lên, ôm chặt lấy chiếc cổ của anh, cuồng nhiệt đáp lại chiếc hôn đó. “Bây giờ anh chạy không thoát đâu”.

“Từ trước đến nay, anh chưa từng có ý định chạy trốn”. Cảm nhận được chiếc hôn đáp trả của cô, té bào toàn thân anh đều như sống lại hết, cổ họng khẽ truyền ra tiếng cười vui sướng mà âm trầm, tiếp theo đó anh lại đắm đuối trao cô chiếc hôn nữa.

Từ trước đến giờ, cô cũng không hề biết rằng thì ra trong quan hệ nam nữ, chỉ cần một chiếc hôn thôi cũng có thể khiến cho cả thế giới xung quanh trời rung đất chuyển.

Vào khoảnh khắc ấy, thời gian dường như ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Ghen tuông

Thời gian thấm thoát thoi đưa, vừa chớp mắt đã đến giữa tháng Chín.

Mới vừa qua tết Trung Thu được vài ngày, đột nóng cuối cùng trong năm vô cùng dữ dội, khiến cho con người bức bối, khó chịu trong người.

Viên Nhuận Chi dùng chiếc thìa ngoáy loạn thức ăn trong đĩa com, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại tình hình buổi tối ngắm sao trên đỉnh núi sau khi dự tiệc mừng thọ vào khoảng một tháng trước. Cũng kể từ sau ngày hôm ấy, mối quan hệ giữa cô với Kỷ Ngôn Tắc hoàn toàn thay đổi.

Cô vốn dĩ là người yêu thích ngắm sao trời, cứ rảnh rỗi là lại nghiên cứu về các chòm sao trên trời, không ngờ lại có thể dễ dàng mắc bẫy của Kỷ Ngôn Tắc như vậy. Hậu quả dẫn đến chính là thất thủ tuyến phòng bị ở trái tim, để anh công phá thành công. Điều đáng hận nhất chính là bản thân cô đã hoàn toàn đắm chìm, say mê trong chiếc hôn ngọt ngào của anh. Khoảng một tháng gần đây, mệnh lệnh cấm cầm tay, ôm hôn đều bị phá vỡ hết sạch.

Sau chuyện này, Viên Nhuận Chi cảm thấy vô cùng âu sầu, ảo não. Thế nhưng mỗi khi vào buổi đêm, trăng thanh gió mát, khi hồi tưởng lại từng phút giây ngọt ngào, hạnh phúc bên nhau, cảm giác này hoàn toàn lạ lẫm, trước nay chưa từng có, ít nhất là cả ba tên đàn ông khốn kiếp trước đó đều chưa từng cho cô tận hưởng cảm giác chẳng khác nào chìm đắm trong biển mật ngọt ngào đó. Thế nên, cô đành vô sỉ tự an ủi mình như sau: Người trưởng thành, cô đã là người trưởng thành rồi!

Hôm nay từ sáng đến giờ anh chưa hề xuất hiện tại công ty, không biết lại chạy tới công trình xây dựng nào rồi. Nói đi cũng phải nói lại, kể từ sau khi đạt được hiệp định, anh thật sự không còn sai bảo cô giống như nhân viên khuôn vác nữa, đổi lại, cô thường đi theo các anh chị khác trong phòng chạy ra ngoài công trường làm Trợ lý. Có điều, cũng chính vì như vậy mà cơ hội làm việc cùng anh càng ngày càng ít hơn.

Thôi chết rồi, vậy là cô đã hoàn toàn vô phương cứu chữa rồi, bây giờ ngay cả lúc ăn đầu óc cũng chỉ toàn hình bóng của anh. Chỉ cần ở cùng với anh, đầu óc cô sẽ phân thành hai thứ, một là bột mỳ, một là nước, lác lên đôi chút là thành bột nhào. Ngay cả chuyện làm bạn gái của anh trong vòng nửa năm, cô cũng hoàn toàn quên bống.

Rốt cuộc Kỷ Ngôn Tắc đã cho cô ăn bùa mê thuốc lú gì, thật đúng là quỷ ám! Thảo nào trước kia khi còn học đại học có nhiều nữ sinh chết mê chết mệt vì anh như vậy.

Hu hu... tại sao cô lại có thể ngu ngốc như những nữ sinh trong trường trước kia chứ?

Cô vội vã mắng nhiếc mình trong lòng hàng trăm, hàng ngàn lần.

“Này, Chi Chi, có phải chị lại hẹn hò yêu đương rồi không?”. Chu Tiểu Hiền dùng cánh tay huých nhẹ vào cô, giọng nói đầy ám muội: “Gần đây chị hay bản thân, mất hồn, ngồi một mình lén lút mỉm cười ngốc nghếch, mỗi khi ăn cơm hoặc vào giờ nghỉ trưa”. Vương Viện Viện và Mã Hồng Diễm nhìn cô rồi nhường mày đầy ý đồ.

Viên Nhuận Chi vội vã đưa cánh tay lên che miệng, may mà cô đã nuốt xong ngụm canh, thức ăn đều đã nuốt trôi vào trong cổ họng.

“Cái gì được gọi là ‘lại’ hẹn hò yêu đương hả?”. Làm cứ như thể cô đã yêu đến tám trăm lần rồi ấy! Cô khẽ ho vài tiếng, cố tỏ ra bình tĩnh rồi đáp: “Chị lén lút cười ngốc nghếch khi nào chứ? Chẳng qua là thỉnh thoảng chị luyện tập cơ giãn cơ mặt mà thôi, đảm bảo cho cơ thịt không bị chảy xệ. Nếu mấy đứa rảnh rỗi thì nên đọc thêm nhiều sách dạy bí quyết thẩm mỹ vào”.

Thế nhưng ba cô bé kia chẳng hề để tâm đến lời giải thích hàm hồ đó của cô, người này người kia thì nhau ném “boom” hẹn giờ vào.

Mã Hồng Diễm nói: “Chị Chi Chi, có phải chị với Kỷ tổng hai người đang lén lút hẹn hò yêu đương không?”.

Vương Viện Viện tiếp lời: “Kể từ sau hôm đi tập huấn về, quan hệ giữa hai người rất kỳ lạ và tràn đầy ám muội. Mấy đứa bọn em hỏi Tiểu Dạ Ca xem buổi tối hôm đó đã xảy ra chuyện gì, vậy mà anh ấy sống chết không chịu nói. Thế nhưng bọn này cũng đã đi nghe ngóng được rồi, gần đây chị không còn chống đối, thù địch Kỷ tổng như trước kia nữa”.

Chu Tiểu Hiền phát hiện ý kiến cuối cùng mang tính chất tổng kết: “y da, chị đừng có giả vờ giả vịt với bọn này nữa. Bọn em đã quan sát chị nhiều ngày nay rồi. Lúc Kỷ tổng có mặt ở đây, khuôn mặt chị lúc nào cũng ửng đỏ, hớn hờ, đáng vẻ chẳng khác nào ‘thiếu nữ hoài xuân’, lúc anh ấy bận việc ra ngoài, chị lúc nào cũng giống như người mất hồn, lại thường hay lặng cười ngốc nghếch giống như ban nãy, trông là biết đang hồi tưởng lại kỷ ức tươi đẹp”.

“Chị mau khai hết cho bọn này nghe đi”.

Mặt mày ửng đỏ, hớn hờ? Đáng vẻ “thiếu nữ hoài xuân”? Lúc nào cũng như mất hồn? Hồi tưởng lại kỷ ức tươi đẹp?

Không ngờ cô lại si tình đến tận mức độ đó hay sao?

“Ba đứa nha đầu này có phải ăn no rừng mỡ không có việc gì làm không? Gần đây Tang tổng không hành hạ mấy đứa, cho nên ngứa thịt rồi đúng

không?”. Viên Nhuận Chi vừa nhai rau cải, vừa trộn mắt lờm vào ba con nha đầu thối lăm chuyện trước mặt. Ba đứa này chẳng học được cái gì tốt đẹp, ngoại trừ khả năng nhào nặn, tra khảo tin tức từ cô.

“Đấy, đấy, lúc nào cũng hay nhắc đến người ta, đúng là có tật giật mình”. Ba đứa đồng thanh chỉ trách cô.

“Có tật giật mình cái đầu mấy đứa, đồ tiểu quỷ đáng ghét! Mau ăn cơm đi, cả cơm cũng không chặn nổi miệng mồm mấy đứa, thật là bó tay!”. Cô chán nản vùi đầu cắm cúi giải quyết đĩa cơm của mình. Dưới sự dạy dỗ, bảo ban hơn tháng nay của Kỷ Ngôn Tắc, cô đã biết thế nào được gọi là “nói dài nói dai thành nói dại”. Tóm lại, chuyện giữa cô và anh có đánh chết cô cũng quyết không hé răng tiết lộ nửa lời.

Vương Viên Viện huych nhẹ vào người Mã Hồng Diễm, ra hiệu bọn họ nhìn về phía đặt thức ăn ở trong nhà ăn.

Kỷ Ngôn Tắc vừa lấy xong cơm và thức ăn đang ngó nghiêng khắp nơi tìm chỗ ngồi.

Ba người nhìn lẫn nhau, bật cười đầy hứng thú, sau đó rất biết điều bê đĩa cơm đi tìm vị trí khác.

Kỷ Ngôn Tắc nhìn thấy chỗ đối diện với Viên Nhuận Chi nhanh chóng trống rỗng, lại nhìn thấy ba con tiểu nha đầu đang nhìn mình cười đầy ám muội, trong lòng đã thầm đoán ra đầu đuôi mọi chuyện. Chẳng suy nghĩ nhiều, anh nhanh chóng bước lại rồi ngồi vào chỗ đó.

“Chị ăn xong rồi, ba tên tiểu nha đầu cứ từ từ mà tận hưởng thức ăn rồi buồn đưa lê bán đưa chuột tiếp đi!”. Viên Nhuận Chi chẳng buồn ngược đầu lên, bê đĩa cơm của mình chuẩn bị rời khỏi. Đúng vào lúc đứng dậy liền nhìn thấy Kỷ Ngôn Tắc đang bình thản ngồi trước mặt mình, đôi chân như thể dính keo gắn chặt vào mặt đất, chẳng thể nào nhấc lên nổi.

“Sao thế? Ba tiểu yêu kia lại trêu chọc gì em sao?”. Kỷ Ngôn Tắc có thể nhận ra được sự do dự của cô lúc này.

Trong lòng nghĩ đến anh cả một buổi sáng, bây giờ gặp được, đột nhiên lại có cảm giác ngẩn ngơ, không biết phải làm sao. Nếu như để ba cho ba con nha đầu kia nhận ra cô đang căng thẳng vậy thì thanh danh một đời của cô sẽ bị hủy ngay trong giây phút này. Viên Nhuận Chi liền đưa tay vuốt tóc, tỏ vẻ không thèm để tâm rồi nói: “Cũng chẳng có gì, chỉ là buồn bán vài chuyện mà thôi. Em ăn xong rồi, đi trước một bước, anh cứ từ từ thưởng thức”. Nói xong, cô liền bê đĩa cơm nhanh chóng biến mất khỏi nhà ăn.

Kỷ Ngôn Tắc nhìn thấy bóng dáng dần biến mất sau cửa vào nhà ăn của cô, khoe miệng chọt nhoén lên, lấy chiếc di động ra, bình thản, tự tại ấn vài nút, vài giây sau đã gửi đi một tin nhắn.

Viên Nhuận Chi đang đi thang máy lên trên vào phòng, di động liền vang lên tiếng báo tin nhắn, màn hình hiển thị người gửi là Kỷ Ngôn Tắc.

Dường như gửi tin nhắn đã trở thành chuyện mà các đôi tình nhân thích làm nhất trong thời kì hẹn hò. Kỷ Ngôn Tắc hoàn toàn không chán nản với phương thức liên lạc này chút nào.

Cô mỉm cười ấn phím mở tin nhắn đọc: “Nếu mà nhớ anh thì cứ nói thẳng ra, đừng thẹn thùng, xấu hổ thế làm gì. Anh đã từng hứa luôn mở con đường VIP thuận tiện cho em tiến tới gần anh mà, thẹn thùng không hề thích hợp với em chút nào”.

Khuôn mặt cô nóng bừng lên như lò nung, nghiêng răng nghiêng lợi thầm rửa anh. Tên đàn ông đáng ghét này, trước mặt thì tử tế, đỉnh đặc, sau lưng lại thích làm những chuyện mất mặt, tung tung thế này. Tuy rửa anh, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy rất ngọt ngào, cứ như thể đang đựng đầy mật ong vậy.

Cô nhanh chóng nhấn lại một tin nhắn: “Chim công xòe đuôi, tự mình tưởng bở”.

Khi bước vào phòng làm việc, cô lại nhận thêm được một tin nhắn: “Sai rồi, phải là “Chim công xòe đuôi, phát dục tìm bạn” mới đúng”.

Người đàn ông này đúng là càng ngày càng thêm dâm đảng. Triệu Dạ Quân thường xuyên bị chị Hạ Nguyệt Cúc mắng là “Chim công xòe đuôi, tự mình tưởng bở”, anh liền phản biện lại, chim công xòe đuôi không phải “tự mình tưởng bở” mà vì “phát dục tìm bạn”. Chỉ có điều cô hoàn toàn không ngờ Kỷ Ngôn Tắc lại lên lút nghe trộm cuộc nói chuyện giữa mọi người trong phòng.

Đúng lúc cô đang định nhắn tin lại cho anh thì tiếng chuông di động lại reo lên, khiến cô giật nảy mình.

Định thần lại nhìn, thì ra là Kỷ Vũ Ngang đang gọi.

Cô đột nhiên nhớ lại buổi tối hôm Trung thu, cô theo Kỷ Ngôn Tắc về nhà họ Kỷ thêm lần nữa, ai ngờ vừa bước vào cửa lớn nhà họ Kỷ liền nhìn thấy Kỷ Niên Tường đang cầm chiếc gậy chống đánh lên người Kỷ Vũ Ngang.

Nguyên nhân là do Kỷ Vũ Ngang và Tạ Tinh Nghi vốn dĩ sẽ kết hôn vào tháng Mười một năm nay đã giải trừ hôn ước hai ngày trước đó. Lý do là đòi sống riêng tư của Kỷ Vũ Ngang bừa bãi, dâm loạn, giấu giếm gái lạ trong nhà, bị Tạ Tinh Nghi bắt được tại trận. Điều đáng sợ hơn là Tạ đại tiểu thư vẫn chưa thấy cam tâm, kể cả chuyện Kỷ Vũ Ngang uống rượu say rồi ôm lấy Viên Nhuận Chi vào đêm hôm ấy cũng kể cho mọi người biết. Thế nên khi Viên Nhuận Chi vừa bước vào cửa nhà, tất cả mọi người đều nhìn về phía cô với ánh mắt vừa chỉ trích, vừa khó hiểu.

Một ngày lễ Trung thu vui vẻ bỗng trở nên ớn ả, lộn xộn vì những chuyện này.

Cô vẫn nhớ rõ chiếc gậy đó đánh lên người Kỷ Vũ Ngang từng phát, từng phát một, vừa mạnh vừa chuẩn. Trước khi cô với Kỷ Ngôn Tắc bước vào, không có bất cứ ai trong nhà họ Kỷ dám ngăn Kỷ Niên Tường lại. Nếu như không phải cô với Kỷ Ngôn Tắc đến sớm trước nửa tiếng, thì với cách đánh

kiểu này, e là hôm đó Kỳ Vũ Ngang sẽ đón tết Trung thu trong bệnh viện.

Sau khi Kỳ Ngôn Tắc đứng ra ngăn chiếc gậy đó, Kỳ Niên Tường tức giận đến mức đòi đăng báo nói rõ việc cắt đứt quan hệ ông cháu cùng với Kỳ Vũ Ngang. Dù là nhà họ Kỳ hay là Tập đoàn Thiên Vũ, Kỳ Vũ Ngang cũng đừng hòng lấy được nửa xu.

Tuy rằng chuyện cuộc sống riêng tư bừa bãi, dâm loạn khiến cho hình tượng tốt đẹp anh chàng đẹp trai chung tình của Kỳ Vũ Ngang trong lòng cô hoàn toàn sụp đổ, thế nhưng cứ nghĩ đến bộ dạng tiểu thư đông đánh, ngang ngạnh, cao ngạo của Tạ Tĩnh Nghi thì cô lại hoàn toàn có thể thấu hiểu được anh. Tại sao lại có thể đổ hết mọi lỗi lầm, trách nhiệm lên đầu anh chứ?

Kỳ Vũ Ngang bị đánh như vậy, cô lại bất giác cảm thấy đồng tình, thương cảm, đưa tay định đỡ lấy anh, nhưng bị anh gạt sang một bên.

Cô nhìn thấy khoe miệng anh nhô lên, ngược đầu, khuôn mặt tuyệt đẹp mỉm cười rạng rỡ, nhưng đôi mắt lại lạnh lùng như băng, sắc nhọn tựa kiếm, không tìm thấy chút hảo ý nào trong đó.

Sau đó, cô nghe thấy Kỳ Vũ Ngang cười nhạt rồi nói với Kỳ Niên Tường: “Từ trước đến nay, ông chưa bao giờ coi cháu là người nhà họ Kỳ. Bây giờ, cả cháu và ông đều được giải thoát”. Anh đứng bật dậy, chẳng thèm quay đầu lại, đi thẳng ra khỏi nhà họ Kỳ.

Thím Bảy với Sara chạy ra đuổi theo, nhưng đều thất vọng quay về. Sau cùng, Kỳ Niên Tường nộ khí công tâm, sức khỏe giảm sút, phải nhập viện ngay tức khắc. Tất cả mọi người trong nhà họ Kỳ trên trên dưới dưới hỗn loạn, bộn bề.

Đó có lẽ là tết Trung thu ảm đạm, buồn chán nhất trong cuộc đời của Viên Nhuận Chi. Cô đi theo người nhà họ Kỳ nhấp nhồm, đứng lên ngồi xuống khắp dọc hành lang, tay cầm hộp cơm, ăn vào miệng chẳng khác nào nhai pháo.

Sau lần đó, Kỳ Ngôn Tắc gọi điện cho Kỳ Vũ Ngang hàng trăm cuộc, nhưng anh không nhắc máy lần nào.

Cô hoàn toàn không thể ngờ được, ba ngày sau sự việc đó, Kỳ Vũ Ngang lại gọi điện cho cô, vậy nên cô vội vã nhắc máy lên nghe.

“Chi Chi, có thể cùng anh tới thăm mẹ được không?”. Giọng nói Kỳ Vũ Ngang lúc nào cũng quyến rũ, ấm áp như vậy.

“Được thôi”. Có lẽ, cô có thể khuyên nhủ anh quay về nhà họ Kỳ thăm hỏi Kỳ Niên Tường.

“Sau khi tan làm, em tới thẳng tòa nhà lần đầu tiên gặp anh, anh sẽ đợi em!”.

“Em biết rồi”. Cô ngơ nghe đáp lại.

“Đừng nói cho A Tắc biết, anh không muốn gặp người nhà họ Kỳ”.

“Được thôi”. Đến ngắt mất thôi! Tại sao những người đàn ông nhà họ Kỳ đều như thế biết thuật suy đoán tâm tư của người khác vậy chứ? Cô còn chưa mở miệng nói, anh đã trực tiếp từ chối ý định đó.

“Vậy được, cứ như vậy đã nhé, buổi tối gặp lại!”.

Cô hoàn toàn không có cơ hội nói lời tạm biệt, Kỳ Vũ Ngang đã dập máy trước.

Cô ngáy người nhìn vào màn hình điện thoại, chuyện này liệu có nên nói cho Kỳ Ngôn Tắc biết không? Gần đây, đầu óc cô càng ngày càng mơ hồ, khó quyết.

Di động vang lên tiếng báo tin nhắn tới, cô mở ra, là tin nhắn của Kỳ Ngôn Tắc: “Tối nay em muốn ăn gì? Anh phải tới tòa nhà Dự Hâm ngay bây giờ, khi nào nghỉ ra thì nhắn tin lại cho anh biết”.

Nhìn màn hình di động, cô cau chặt đôi mày lại. Cuộc hẹn buổi tối với Kỳ Ngôn Tắc nhất định phải hủy bỏ rồi, thế nhưng chuyện cùng Kỳ Vũ Ngang đi thăm mẹ anh rốt cuộc có nên nói cho Kỳ Ngôn Tắc biết hay không? Nếu như nói cho anh biết, liệu anh có hiểu nhầm không nữa. Nói cho cùng thì sau mấy ngày mất tích, người đầu tiên mà Kỳ Vũ Ngang liên hệ lại là một người ngoài như cô. Cũng giống như vụ việc “ôm nhau” vào buổi tối hôm đó, đã bị anh với hai chị em nhà họ Tạ bắt gặp tại trận, có nhiều lúc đúng là tình ngay lý gian, khó lòng mà biện giải được sự thật. Thế nhưng nếu như giấu giếm ngò nhờ để cho Kỳ Ngôn Tắc bắt gặp được, vậy thì, cho dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cô cũng chẳng thể nào rửa sạch được oan tình. Điều quan trọng nhất chính là, bây giờ cô chẳng thể nào không để tâm đến suy nghĩ của anh được nữa, cô thật sự không muốn để anh hiểu lầm.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô cảm thấy vẫn nên nói cho Kỳ Ngôn Tắc biết mọi chuyện. Thế là cô nhanh chóng nhắn tin đáp lại, nói tối nay không thể đi ăn cùng anh, bởi vì Kỳ Vũ Ngang hẹn cô đi thăm mẹ của anh ấy.

Cô đợi khoảng năm phút, mới nghe thấy tiếng báo tin nhắn vang lên.

“Buổi tối hãy cùng anh ấy đến thăm bác gái đi, chuyện trong nhà trước mắt đừng nhắc tới”.

Chỉ có một câu ngắn ngủi, chẳng thể nào đoán biết được tâm tư của anh ra sao. Cô gập di động lại, suy nghĩ một hồi, than dài một tiếng. Những chuyện này đúng là còn nặng nhọc, phí sức hơn cả những công việc ngoài công trường!

Buổi tối khi nào gặp được Kỳ Vũ Ngang, cô phải khuyên giải anh quay trở về rồi tính tiếp.

Sau khi tan làm, Viên Nhuận Chi lái xe đến tòa nhà chung cư đơn thân nơi Kỳ Vũ Ngang sống. Bước vào gian phòng, cô nhìn ngó rất lâu không hề phát hiện thấy hiện tượng “giấu gái trong nhà” mà mọi người vẫn nói.

Trên giường đặt một va li hành lý, Kỳ Vũ Ngang đang sắp xếp đồ đạc vào bên trong.

Cô vô cùng kinh ngạc lên tiếng hỏi: “Tại sao anh lại sắp xếp hành lý thế? Muốn ra ngoài giải tỏa tâm trạng sao?”.

Mỗi lần đi cô tâm trạng buồn chán không vui, liền tâm sự với cô một hồi lâu. Sau khi lấy được một món tiền liền mắt tích dăm bữa, nửa tháng. Khi trở về, cô mới biết rằng thì ra đi cô vừa quay về từ thánh địa du lịch để giải tỏa tâm trạng không vui.

Kỳ Vũ Ngang ngừng động tác lại rồi nói: “Ngày mai, anh sẽ bay sang Canada”.

“Hả? Ngày mai anh sẽ sang Canada?”. Viên Nhuận Chi vô cùng kinh ngạc. “Anh đi sang đó là để giải tỏa ưu phiền hay là dự định một đi không quay về nữa?”.

“Anh đã mãi một từ lâu rồi, muốn ra ngoài mở rộng tầm mắt đôi chút”. Kỳ Vũ Ngang mỉm cười dịu dàng.

Viên Nhuận Chi đột nhiên cảm thấy không biết phải làm gì, gãi đầu gãi tai khuyên nhủ anh: “Vũ Ngang, anh đừng kích động quá. Kỳ đại lão gia đánh anh có lẽ là vì lúc đó ông tức giận quá mức mà thôi. Lấy ngay việc trong nhà em ra nói, hồi nhỏ, mỗi lần đi em tức giận em điều gì, thường cầm chiếc chổi lông gà đuổi em chạy khắp nơi khắp chốn. Sau khi đã chạy đủ hai vòng quanh thị trấn Đào Hoa, đi mới chịu tha cho em. Thế nhưng trên thực tế, đi yêu thương em vô cùng tận. Kỳ đại lão gia thật ra đối với anh cũng như vậy, nói cho cùng hai người vẫn là ông cháu nội, thịt cùng một nhà, một giọt máu đào hơn ao nước lã mà. Người trong nhà không nên ghi hận quá lâu, hướng hồ chí, ông vẫn còn đang bị bệnh...”

“Không, em hiểu lắm rồi, anh không hề giận ông. Anh ra nước ngoài thế này, đối với anh hay với ông đều tốt cả”. Kỳ Vũ Ngang cúi đầu xuống nói tiếp: “Lúc còn nhỏ, nguyện vọng lớn nhất của anh chính là trở thành một nhiếp ảnh gia, chụp lại tất cả những cảnh đẹp trên thế giới này. Sau này vì bố mẹ mình, anh nỗ lực để trở thành một người nhà họ Kỳ, từ bỏ mộng ước năm xưa. Bây giờ mọi chuyện đã tới bước đường này, là do anh quá đối tự phụ. Lúc này có thể hạ vòng kim cô của nhà họ Kỳ xuống, cả người nhẹ nhõm, anh lại có thể giống như A Tắc, tự do tự tại, làm những điều mình yêu thích. Việc đầu tiên anh muốn làm chính là đến Canada, thực hiện mộng ước thuở thiếu thời, đem chiếc lá phong đẹp nhất về đây bởi vì mẹ anh thích nhất là lá phong”.

“À, đúng rồi, lần này anh ra nước ngoài, có mang bà đi theo không?”.

“Không. Bởi vì bệnh của mẹ anh không thích hợp đi đường xa, vậy nên anh không thể nào đưa bà đi theo được. Cho nên, hôm nay anh hẹn em tới đây là muốn nhờ em một chuyện. Trong khoảng thời gian anh đi Canada, em có thể đến thăm bà thường xuyên được không?”.

“Tại sao nhất định phải là em chứ?”.

“Bởi vì mỗi khi em mỉm cười, đôi mắt em lại cong tí thành một đường cong, mẹ anh nói rất thích nhìn thấy em cười. Nụ cười của em khiến cho bà cảm thấy an tâm, hơn nữa, bà vẫn luôn nhớ đến chiếc kẹo mút hiệu Bất Nhị Gia của em đấy”.

“Hả, chính là vậy à? Được thôi, em sẽ giúp anh!”. Những người biết thưởng thức hương vị kẹo mút Bất Nhị Gia chính là tri kỉ của cô.

“Anh xin lỗi vì hay lôi em vào những chuyện linh tinh, rắc rối này. Anh đích thực là một con người ích kỉ”.

“Ích kỷ? Tất cả những người sống trên thế gian này liệu có ai dám tự vỗ ngực nói rằng mình không ích kỷ? Anh đã nói chúng ta là bạn bè, bạn bè tương trợ lẫn nhau là chuyện đương nhiên rồi”. Cô không hề cảm thấy Kỳ Vũ Ngang ích kỷ, bất cứ chuyện gì đều có nhân thì mới có quả, chỉ có thể nói anh là một con người đáng thương. Cô càng ngày càng hiểu rõ tại sao anh lại ngưỡng mộ Kỳ Ngôn Tắc.

Kỳ Vũ Ngang nhìn cô im lặng một hồi, sau đó nghiêm nghị nói với cô: “Anh nhớ rằng đã từng nói với em, anh rất ngưỡng mộ A Tắc”.

“Ừm”.

“Thật ra thì anh lại càng ghét cậu ta hơn”.

Viên Nhuận Chi nhìn anh đầy kinh ngạc.

“Từ nhỏ đến lớn, anh căm ghét cậu ta lúc nào cũng có thể đứng một bên lặng ngắm cuộc đời, bất cứ chuyện gì cũng bày tỏ đáng về tất cả đều không liên quan tới mình, lại càng ghét khi ông nội lúc nào cũng cưng chiều, yêu thương cậu ta. Cho nên, anh đã từng thề với bản thân rằng, sau này việc gì anh cũng phải mạnh hơn cậu ta hết. Lần đầu tiên gặp em, anh đã đoán xem em với cậu ta rốt cuộc có mối quan hệ thế nào, sau đó, cuộc điện thoại của A Tắc đã xác nhận mọi điều anh suy đoán là thật. Đến buổi tập huấn lần đó, anh lại càng biết A Tắc vô cùng để tâm đến em, thế nên anh từng có ý định cướp em khỏi tay cậu ta. Anh muốn nhìn thấy đáng về đau khổ của cậu ta”.

Viên Nhuận Chi khó lòng tin vào tai mình, cô tròn tròn mắt lên, Kỳ Ngôn Tắc để tâm đến cô? Cho dù anh có quan tâm đến con mèo, con chó trên đường cũng không thể nào để tâm đến cô được. Những thái độ đó đều là giả hết, là để lừa gạt mọi người mà thôi. Hơn thế, sự quan tâm này cũng chỉ có thời hạn tầm nửa năm mà thôi...

Cô run run hỏi lại anh: “Cho nên, vào buổi tiệc mừng thọ hôm đó, anh đột nhiên ôm lấy em, chính là vì nhìn thấy anh ấy đang đến tìm em sao? Trước lời

chất vấn của chị họ Tạ, anh không thèm giải thích nửa lời, tất cả đều là cố ý cả? Anh cố tình muốn bọn họ hiểu lầm?”. Kỳ đẹp trai thật đáng sợ quá! Không ngờ nội tâm anh lại thâm sâu khó đoán như vậy, uống thay cô còn nói anh là bạn bè, tại sao anh lại có thể làm vậy được chứ?

Kỷ Vũ Ngang mỉm cười rồi nói thêm: “Đúng vậy, anh đã cố ý làm vậy”.

Viên Nhuận Chi nắm chặt hai tay lại, thật sự muốn đánh nát khuôn mặt yêu ma hại người kia của anh. Tại sao anh lại có thể mỉm cười tươi tắn như thế khi thừa nhận chuyện xấu xa này chứ? Uống thay cô còn coi anh là bạn bè.

Kỷ Vũ Ngang nhìn khuôn mặt tức giận của cô, bất giác nghiêm mặt lại nói: “Không ngờ em đã quên mất những lời anh nói trước đó rồi? Anh đã bảo anh là con người ích kỷ mà, tất cả đều nhằm mục đích hủy hôn ước. Nếu như làm vậy vì căm ghét và đố kỵ với A Tắc thì anh không cần phải đợi đến buổi tiệc hôm ấy, mà đã cướp người ngay vào đợt tập huấn trước đó rồi”.

Kỷ Vũ Ngang lại mỉm cười, thờ dãi một tiếng rồi nhìn thẳng vào mắt cô một cách nghiêm túc. “Chỉ đáng tiếc vào lần tập huấn đó, anh đã nhận ra, cậu ta đáng thương hơn anh tưởng rất nhiều, còn em thì lại khóc bù lu bù loa vì cậu ta. Nếu như anh có thể quen biết em sớm hơn chút nữa, nếu như em có thể không yêu cậu ta nhiều như thế, nếu như không phải muốn em khó xử, không muốn nhìn thấy em khóc lóc, buồn bã, có lẽ tối hôm đó anh thật sự đã không để tâm mọi thứ mà động thủ cướp người rồi!”.

Viên Nhuận Chi ngây người nhìn anh, bất giác cảm thấy thần kinh căng như dây đàn.

Kỷ Vũ Ngang đưa tay vuốt nhẹ lên má của cô rồi nói: “Em cũng từng quý mến anh có đúng không?”.

Bị nói trúng tâm tư, hai má Viên Nhuận Chi bỗng ửng đỏ lên. Có lẽ bất cứ người phụ nữ nào cũng sẽ gặp phải vấn đề tương tự này mà thôi.

“Chỉ là quý mến thôi thì có ích gì, bởi vì em yêu A Tắc nhiều hơn”. Anh mỉm cười một cách bình thản. “Hãy trân trọng tình cảm của mình”.

Viên Nhuận Chi cuối cùng cũng bình thản hơn trước nhiều, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Kỷ Vũ Ngang nhìn cô, trong lòng cảm thấy hơi đắng cay. Tình yêu này mãi mãi chỉ có thể chôn vùi nơi đáy con tim, yêu một người, không nhất thiết phải chiếm hữu mà là hy vọng cô có thể được hạnh phúc.

Anh vỗ nhẹ lên bờ vai cô rồi nói: “Đi thôi, anh mời em dùng bữa, muốn ăn gì cũng được. Tối nay là cơ hội tốt, nhất định phải bắt anh móc hầu bao ra thôi, nếu không em sẽ thiệt to đấy!”.

“Có thể đi ăn thịt rồng không?”. Cô hỏi đùa.

“Được! Vậy chúng ta sẽ đi ăn thịt rồng bé vậy. Con đường gần đây có một quán thịt rắn”.

Viên Nhuận Chi vô cùng háo hức trước món thịt rắn, đương nhiên nhất định không thể nào đồng ý đi ăn thịt rắn được. Kỷ Vũ Ngang liền dắt cô tới một quán ăn ở bên cạnh. Khách đến đây rất đông, hai người đành phải ngồi ở chiếc bàn kê tạm bên ngoài vỉa hè, gọi một đĩa cua chua cay.

Đã quen nhìn bộ dạng comple lịch lãm của Kỷ Vũ Ngang, giờ đây anh lại giống hệt như cô ngồi ăn bên lề đường, chẳng để tâm đến hình tượng gì cả, nhai thịt vô cùng ngon lành. Ngược lại, cô cảm thấy lựa chọn của anh hoàn toàn đúng, bởi vì chỉ có sống như vậy thì mới giống một con người đích thực.

Sau khi ăn xong, Viên Nhuận Chi liền kéo Kỷ Vũ Ngang vào siêu thị mua một bọc kẹo mút Bất Nhị Gia to thùng, cùng với rất nhiều hoa quả, sau đó hai người tới Bệnh viện Não khoa.

May mà Kỷ Vũ Ngang khá là đáng mến, muộn như vậy đến thăm bệnh nhân mà không hề bị chặn lại chút nào.

Các y tá, hộ lý nhìn thấy anh hai mắt đều sáng rực như sao trời.

Viên Nhuận Chi bất giác nhớ lại thời còn học đại học, đám nữ sinh ở trường cứ nhìn thấy Kỷ Ngôn Tắc là lại có bộ dạng y như thế này. Hầy! Ông trời nhào nặn con người tại sao lại có thể không công bằng đến mức độ này chứ? Tại sao có người tướng mạo tầm thường như cô, lại có người tướng mạo chẳng khác nào thần tiên trên trời, giống như hai anh em nhà họ Kỷ này?

Trang Vân Hà nhìn thấy Viên Nhuận Chi vô cùng vui vẻ, ôm chặt lấy bọc kẹo mút Bất Nhị Gia trong lòng quyết không chịu buông ra.

Viên Nhuận Chi nhìn thấy Kỷ Vũ Ngang dịu dàng, tình cảm đối dành Trang Vân Hà, trong lòng vô cùng xúc động. Cô thích những người đàn ông dịu dàng, cũng giống như anh đã nói, nếu như anh thật sự muốn cướp người thì không cần phải đợi đến buổi tiệc tối hôm đó. Nói không chừng, anh chỉ cần vẫy tay một cái, là cô đã chạy theo anh ngay, đập bay tên Kỷ Ngôn Tắc đáng ghét kia đi xa mười vạn tám ngàn dặm, không cần phải chịu đựng tính khí thất thường của hắn ta nữa.

Cô lại suy nghĩ lung tung rồi. Cô quả nhiên có tư chất đứng núi này trông núi nọ. Trước khi lên đường, anh ôm cô một lần sau cùng, rồi thì thầm bên tai: “Chi Chi, cảm ơn em nhiều!”.

Viên Nhuận Chi đáp lại bằng một nụ cười hiền lành.

Kỷ Vũ Ngang mở cửa xe, ngừng lại đôi chút, ngẩng đầu lên nhìn về phía cô, thái độ vô cùng nghiêm nghị: “Chi Chi, nếu như trước ngày 31 tháng 12 năm nay A Tắc cầu hôn em thì em hãy đồng ý gả cho cậu ta, còn nếu như không thì mừng 1 tháng Một năm sau hãy chia tay cậu ta, đợi anh trở về, anh nhất

định sẽ lấy em!”.

Khuôn mặt tươi cười của Viên Nhuận Chi bỗng nhiên cứng đờ lại, trong lòng vô cùng hoảng hốt, lẽ nào anh biết được cô với Kỳ Ngôn Tắc có hẹn ước nửa năm? Thế nhưng tại sao anh lại nói là Kỳ Ngôn Tắc sẽ cầu hôn cô? Còn nữa, cho dù Kỳ Ngôn Tắc thật sự cầu hôn thì cô chưa chắc đã đồng ý kết hôn cùng anh.

Cô gượng cười rồi nói: “Anh đừng nói đùa nữa...”

Kỳ Vũ Ngang mỉm cười khổ sở: “Anh thành tâm hy vọng em có thể vui vẻ, hạnh phúc. Anh đi đây, em phải bảo trọng đấy!”.

“Bảo trọng!”. Cô mỉm cười dịu dàng, nhìn theo chiếc xe của Kỳ Vũ Ngang, vẫy tay tạm biệt anh, mãi cho tới khi nụ cười âm ảm kia dần dần biến mất dưới màn đêm, cô mới nghiêm mặt lại, cau chặt đôi mày, rồi lái xe về nhà.

Suốt cả dọc đường đi, cô vừa lái xe vừa nhớ lại những lời Kỳ Vũ Ngang nói. Nghĩ đi nghĩ lại, sau cùng không những đành mặt lại, mà còn chẳng nghĩ ra được bất cứ điều gì khác. Kỳ Ngôn Tắc tuyệt đối sẽ không cầu hôn cô. Anh cũng đâu có yêu cô, quan hệ giữa hai người chỉ là sản vật phát sinh sau chuyện tình một đêm, ngay đến bản thân Kỳ Vũ Ngang cũng dự liệu được khả năng họ sẽ chia tay trong vòng nửa năm, vậy thì cô còn có thể mong chờ điều gì nữa chứ? Cho nên, cô chỉ muốn vui vẻ, hạnh phúc tận hưởng quãng thời gian nửa năm này, chuyện của nửa năm sau thì để nửa năm sau tính tiếp.

Đỗ xe xong, Viên Nhuận Chi đi thang máy lên tầng nhà mình. Khi vừa bước ra khỏi thang máy, cô đưa tay tìm kiếm chìa khóa chuẩn bị vào nhà, nhưng lại bất ngờ nghe thấy tiếng hơi thở rõ rệt của ai đó. Cô chợt nín thở lại, đứng tại lên nghe ngóng tình hình, lúc này vô cùng hoảng hốt, hãi hùng. Cô từ từ quay đầu lại liền nhìn thấy một bóng đen đang đứng bên cửa sổ, bóng đen đó dường như cũng đang quay người lại. Cô sợ hãi đến mức vội vã quay trở lại thang máy, hoảng hốt ấn nút đóng thang máy.

Bỗng nhiên, bóng đen thờ dãi chán nản rồi lên tiếng: “Viên Nhuận Chi, em có thể tử tế hơn chút được không hả?”.

“Ting” một tiếng, thang máy đến nơi, cửa thang máy mở ra, dưới ánh đèn chiếu ra từ cửa thang máy, Viên Nhuận Chi tìm kiếm nút bật đèn hành lang, nhìn thấy người đang tựa bên cửa sổ kia không ai khác ngoài Kỳ Ngôn Tắc.

Cô vội vã đưa tay vỗ lên ngực, sau đó liền xông lại gần, nghiêng răng nghiêng lợi thét cùng anh: “Kỳ Ngôn Tắc, anh có biết là anh làm vậy khiến em suy tụy tìm mà chết không?”.

Kỳ Ngôn Tắc khẽ chớp mắt, đôi lông mày đen rậm in bóng lên đôi mắt màu hổ phách khiến người đối diện không đoán biết được tâm ý của anh lúc này thế nào. Anh nhắc bàn tay đang kẹp điếu thuốc lên, định hít một hơi rồi lại hạ xuống, vút dưới mặt đất, dùng chân giẫm lên.

Viên Nhuận Chi hướng mắt nhìn xuống dưới đất, mặt đất có vài mẩu thuốc.

Cô kinh ngạc hỏi anh: “Anh... hình như không hút thuốc mà?”. Ít nhất là những khi ở cùng cô, Viên Nhuận Chi chưa bao giờ nhìn thấy anh hút thuốc, cũng chưa bao giờ ngửi thấy mùi thuốc lá trên người anh.

“Không hút không có nghĩa là không biết hút”. Kỳ Ngôn Tắc ngược mắt lên nhìn cô. Chính cái thái độ ngốc nghếch này của cô đã khiến anh phiền não suốt cả buổi tối hôm nay.

Thứ anh cần không phải là thuốc lá, mà phải là thuốc giải độc mới đúng.

Anh đưa tay lên, sờ vào đôi má của cô, bàn tay lướt nhẹ trên làn da mịn màng, mềm mại của cô.

Hành động thân mật này không biết là chán nản thuần túy hay là cố ý trêu ghẹo, khiến cô cảm thấy hoa mày chóng mặt, trái tim đập mạnh dữ dội, trong đầu không ngừng nghĩ tới những lời Kỳ Vũ Ngang vừa nói ban nãy...

Cô căng thẳng nhìn quanh nhìn quất, tham lam mong chờ điều gì đó, thế nhưng anh chẳng hề làm gì hết, chỉ dùng tay vuốt ve đôi má cô mà thôi, hết lần này đến lần khác khiến cho người ta gần như suy sụp.

Thời gian cứ thế trôi qua, cuối cùng cô chẳng thể nào chịu đựng thêm nữa, đưa tay đập vào bàn tay anh rồi nói: “Này, có phải anh đang buồn chán không? Tại sao lại vuốt ve em chẳng khác gì vuốt chó, vuốt mèo thế hả? Như thế này khó chịu lắm!”.

Anh nhướn mày lên hỏi: “Bây giờ, em thật chẳng khác nào những con chó, con mèo khác!”.

Quả nhiên cô trầm nghĩ, tên đàn ông này cứ mở miệng ra là không nói được lời nào tử tế cả.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt khinh bỉ: “Có phải anh đang ghen tuông không?”.

Anh đưa tay búng lên trán cô một cái, rồi lên giọng đầy bất cần: “Anh đang ghen tuông? Em đừng nằm mơ!”.

“Vậy anh chết trôi đến đây làm cái gì hả? Em đi gặp Vũ Ngang đều báo cáo cho anh nghe cả rồi, em biết giữ đạo đức nghề nghiệp vô cùng”. Cô tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, quay người lại mở cửa nhà.

“Em mới báo cáo cho anh nghe nửa đoạn trước, nửa đoạn sau anh vẫn còn chưa biết”. Anh định theo cô vào trong nhà.

Cô đứng chặn trước cửa không cho anh vào trong: “Xin lỗi, bây giờ bản tiểu thư muốn nghỉ ngơi, muốn nghe báo cáo cũng phải đợi đến sáng mai”. Nói xong, cô định đóng cửa vào luôn.

Anh dùng tay chặn lại, một chân đặt vào trong, sau đó thuận lợi tiến vào bên trong.

“Này, anh hành động thế này là em có thể cáo buộc anh tội tự ý xâm nhập vào nhà người khác đấy!”. Cô tức giận chỉ thẳng vào mặt anh.

Anh hoàn toàn phớt lờ trước thái độ tức giận của cô. Đôi mắt anh nheo lại, sau đó đưa tay ôm chặt cô vào lòng.

“Anh..” Từ “anh” vừa mới thốt ra khỏi miệng, cô đã bị chặn ngay tức khắc. Đón nhận khuôn mặt anh, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng mà gấp gáp của anh đang phả trên mặt mình, và cả mái tóc mềm mại của anh nữa.

“Anh...đột nhiên cảm thấy rất nhớ em!”. Anh khẽ khàng lên tiếng.

Đột nhiên cảm thấy rất nhớ cô?

Đầu cô lúc này đặc lại như hồ dán, chẳng dám thở mạnh, lại càng không dám đưa lời đáp lại, hơi thở của anh thoang thoảng mùi thuốc lá.

Cô thận trọng hít thở, hương thuốc lá thoang thoảng đó không khác gì một liều thuốc phiện khiến cho trái tim cô mê mẩn, tê dại.

Ngay lúc sau, cô đưa hai tay lên, đưa sang hai bên, nhanh chóng tay đan tay cùng anh.

Kỷ Ngôn Tắc nheo miệng mỉm cười, khuôn mặt lại tiến lên trước nửa phân nữa, vừa để môi mình chạm vào môi cô. Anh không hề tiến hành bước tiếp theo, mà dường như đang muốn trêu chọc, chạm nhẹ lên đôi môi cô mà thôi.

Cô thật sự cảm thấy sắp sửa bị anh ép bức phát điên mất. Trong buổi đêm gió lạnh thế này, anh lại có thể chạy tới đây trêu chọc cô một cách vô vị, rồi lên tiếng nói rằng nhớ cô. Thật quá là đáng ghét!

Cô há miệng ra, cắn một phát thật mạnh lên đôi môi mỏng gợi cảm của anh. Nghe thấy anh khẽ rên một tiếng, cô lại không nhẫn tâm mà thả ra. Thế nhưng vừa mới thả ra, chiếc lưỡi của anh liền anh dừng tiến vào, mang theo hơi ấm nóng bỏng, công kích mãnh liệt trong miệng cô. Còn cô lúc này thì đã đầu hàng vô điều kiện.

Chiếc hôn mãnh liệt, nóng bỏng thế này thật sự khiến người ta đắm say.

Nếu như nói sau lần tập huấn đó, hai người ngấm đấm men rượu mà làm những chuyện trước kia chỉ dám nghĩ trong lòng mà không dám làm, thì chiếc hôn hôm nay mang đậm tình yêu và nỗi nhớ da diết, khiến cho cả hai đều say mê, đắm đuối.

Khi hai người rời khỏi bờ môi của đối phương, cả hai mơ mơ màng màng ngã lên chiếc giường mà Kỷ Ngôn Tắc đã cười nhạo biết bao lần vì bọc ga đáng ten điệu đà quá lố. Tất cả mọi khúc mắc giữa hai người dường như cũng đã gỡ bỏ hết từ lâu.

Trong bóng đêm, cô mở to mắt nhìn vào đôi mắt rực lửa, cháy bỏng khát khao của anh, cả người bỗng run bật lên, hai tay đặt lên khuôn ngực của anh, không để anh tiến sâu hơn nữa.

Anh không hiểu, ánh mắt rừng rực, dường như đang muốn hỏi lý do.

Cô liền lấp ba lấp bắp: “Em...em không muốn...không muốn có thai ngoài ý muốn...”

Anh lặng người đi, sau đó lại thở dài một tiếng, chán nản buông cô ra rồi ngồi đưng người dậy.

Cảm thấy không cam tâm, anh không hề muốn rời đi lúc này.

Hai tay nắm chặt ga giường, im lặng một hồi lâu, anh đột nhiên quay người lại, áp lên người cô một lần nữa, đặt một nụ hôn lên môi, đắm đuối cùng cô một hồi, mãi đến khi cô sắp không thở ra hơi nữa, mới chịu cắn yêu một cái rồi buông cô ra.

Cô than thở một tiếng.

Anh chau mày nhìn cô, không muốn có thể không có nghĩa là không thể.

“Anh xuống dưới nhà mua bao cao su”. Anh thật sự nhớ cô đến phát điên lên rồi.

Anh chuẩn bị bước xuống giường, bỗng thấy tay mình bị kéo lại.

“Cái đó...ở gần kéo đầu giường cũng có...” Nói xong, cô vội vã quay lưng lại với anh, vùi mặt sâu vào gối.

Tiếp theo đó, cô liền nghe thấy tiếng anh khẽ khàng mỉm cười. Viên Nhuận Chi liền bỏ chăn ra, lấy hết can đảm, cất tiếng hỏi lại mà không hề ngại ngùng: “Anh cười cái gì chứ? Lần trước uống rượu say, sau khi hai chúng ta “cái đó” với nhau, chẳng qua là em hiếu kỳ không biết thứ đó trông như thế này, nên mua một hộp về nghiên cứu mà thôi”. Nói xong, cô lại cảm thấy thẹn thùng, muốn tự cắn đứt lưỡi mình cho xong, thế là lại vùi mặt vào gối lần nữa.

Hôm đó, khi đi mua que thử thai, nhìn thấy mấy thứ bảy sắc cầu vòng treo bên cạnh, thế là cô hứng thú mua một hộp về. Sau khi bóc ra nghiên cứu nửa ngày trời, trong đầu không ngừng nhớ lại chuyện đêm đó, cô vẫn chẳng thể nào hiểu nổi thứ đó được dùng thế nào. Vốn dĩ là con người “không biết phải hỏi, muốn giỏi phải học”, cô liền lên mạng tra cứu một vòng, sau cùng cảm thấy bản thân quá đỗi bệnh hoạn!

Anh mỉm cười lại, cố gắng nhịn cười, đưa người ra phía trước, mở chiếc ngăn kéo đầu giường ra, quả nhiên thấy một hộp bao cao su đã bị bóc ra.

Cô dùng chân che mặt lại, bức bối một lúc, sau cùng không thờ được nữa đành phải kéo chân xuống, vừa hay nhìn thấy đôi mắt đắm say, tràn đầy sức quyến rũ của anh. Còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, đôi môi anh đã xông tới ngay tức khắc. Đôi tay rắn chắc, khỏe khoắn của anh ôm lấy phần lưng mềm mại của cô, như mang theo dòng điện lưu, tạo nên phản ứng mạnh mẽ suốt dọc đường đi qua, khiến cả thân người cô nóng rực lên, run rẩy lên đầy phấn khích.

Đôi tay cô dường như không tìm được hướng đi, liền vuốt lên mái tóc anh, lúc thì nhẹ nhàng, lúc lại nắm chặt. Vào lần thứ hai thứ cảm giác vừa lạ lẫm, vừa quen thuộc tràn đầy trong lồng ngực, cô bất giác thu gọn người lại, hai tay theo bản năng đẩy bờ ngực anh ra. Nhưng ngay giây sau, lại bị anh mê hoặc, kéo sát lại gần, rồi ôm chặt vào trong lòng, cùng lúc lu theo nhịp điệu của anh.

Nhiệt độ cơ thể càng ngày càng tăng cao, không khí bốc lên nóng nực, cô không thể phân biệt rõ là thân thể họ đang nóng hay do không khí trong gian phòng này nóng nữa. Thân thể co giật mãnh liệt, cảm giác mê mờ khó diễn tả bằng lời, như dòng điện bắn đi khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể, khiến cô cảm thấy dễ chịu, thoải mái co gọn như cục bông trong lòng anh.

Cô lúc này đây chẳng khác một chú mèo ăn no, lười biếng, chẳng buồn động đậy.

Anh hôn nhẹ lên gò má, bờ môi, chiếc cổ của cô, dịu dàng ôm cô vào lòng. Viên Nhuận Chi nhắm mắt lại, hai tay vòng qua ôm lấy cổ anh một cách tự nhiên, để mặc anh bế vào trong buồng tắm. Hai người tắm rửa sạch sẽ.

Khi quay lại giường, cô lại nằm gọn trong vòng tay của anh, an lành chìm vào giấc ngủ.

Kỷ Ngôn Tắc ôm chặt cô vào lòng, tận hưởng hương thơm trên mái tóc cô, lắng nghe hơi thở nhẹ nhàng của cô, cảm giác ôm cô trong vòng tay khiến anh an tâm, vui sướng vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Cầu hôn

Sau khi đã trải qua đêm mặn nồng, hai người đột nhiên vô duyên vô cớ dọn về sống chung, ngay cả bản thân Viên Nhuận Chi cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, tại sao mọi chuyện lại có thể phát triển tốt tới mức độ này?

Có lúc hai người cùng sống ở căn nhà sang trọng, đắt tiền của Kỷ Ngôn Tắc, có lúc lại “chui rúc” ở căn nhà bé nhỏ, chật hẹp của Viên Nhuận Chi, bởi vì hàng ngày cô phải ngồi đếm đồng xu, nếu không sẽ ngứa tay ngứa chân, khó chịu vô cùng.

Khi gặp mặt nhau ở công ty, cho dù cả hai cùng làm trong một văn phòng, cũng giả vờ như không có quan hệ gì với nhau, như thể chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì. Sau khi tan làm, người nào lái xe của người nấy về nhà.

Vì Kỷ Ngôn Tắc chức vụ cao, không ai dám tìm anh để moi thông tin, vậy nên việc khổ sai chịu thẩm vấn đó đương nhiên là đặt hết lên đôi vai gầy yếu của Viên Nhuận Chi. Đương nhiên, Viên Nhuận Chi cũng không phải là kẻ yếu mềm, dễ bắt nạt. Cô đã sớm vô cảm, bình thản như không có chuyện gì mỗi khi hai người bị đồng nghiệp mang ra gán ghép, trêu chọc, hoặc bà chủ Tang Du đánh mất đầy ám muội. Tất cả mọi người đều bị cô phủ nhận đến cùng.

Thời gian lâu dần, mọi người cũng chỉ lấy chuyện này ra đùa cợt cho vui thôi, còn về việc thật giả ra sao, họ hoàn toàn không còn quan tâm nữa.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Viên Nhuận Chi cảm thấy cuộc sống như người phụ nữ ai oán trước kia của mình đã có thay đổi toàn diện.

Sau khi thấy được tính cách dịu dàng, biết quan tâm người khác của Kỷ Ngôn Tắc, cô thường xuyên cảm thấy buồn chán. Phải chăng trước kia đôi mắt mình đã bị mù? Tại sao đến tận bây giờ cô mới nhận ra một người đàn ông “ba đường” của thể kỉ mới “oai phong ở văn phòng, đảm đang chuyện bếp núc, quyến rũ nơi phòng the” như anh?

Thân hình rắn chắc, sức khỏe dồi dào, khí chất cao quý, tài năng ưu tú, công việc thành đạt, mức lương cao ngất, có nhà, có xe, dù nhìn từ bất cứ phương diện nào, chỉ cần được đứng bên cạnh anh, khuôn mặt cô chẳng khác nào được dát thêm một lớp vàng lấp lánh.

Dưới sự áp bức, ép buộc một cách vô nhân đạo của anh, cô đã phải mất gần nửa năm căn nhà đơn thân nhỏ bé của mình trở nên gọn gàng, sạch sẽ, thay đổi toàn bộ đồ dùng gia dụng. Hàng ngày đều phải nấu cơm, thức ăn đầy đủ, hơn nữa phải thay đổi món liên tục, tuy rằng mỗi ngày cô đều bị “áp

giải” ra chợ mua thức ăn không khác gì các bà thím trung niên nhưng lại có thể tận hưởng được món ngon do anh nấu.

Bắt đầu chuyển sang mùa đông lạnh giá, tối nào trên giường, gối chăn cũng ấm áp, bên cạnh còn có thêm “một chiếc lò sưởi tiết kiệm nhiên liệu, thân thiện môi trường, hoạt động vĩnh viễn” thật đúng một chuyện vô cùng tuyệt diệu. Đồng thời sau khi đã nghiên cứu và thi hành cuốn 48 thức trong khuê phòng được lưu truyền rộng rãi trên mạng, người đàn ông “ba được” Kỷ Ngôn Tắc bỗng nhiên trở thành thứ đồ trăm ngàn công dụng, nhất định phải mang theo khi đi bất cứ nơi nào.

Tầng Tử Kiều từng cười nhạo cô: No ấm sinh dâm loạn!

Cô thường chỉ nhún vai đầy bình thản.

Mọi người thường nói, sau khi vận động trên giường, đàn ông sẽ thấy mệt mỏi, sau đó không quan tâm đến cảm nhận của người phụ nữ, vùi đầu vào gối, ngủ khò khò. Thế nhưng trong quan hệ của hai người, cô và anh lại đổi vị trí cho nhau, hoàn toàn khác biệt. Lần nào cũng là cô mệt đến mức không chịu được nữa, liền chìm vào giấc ngủ trước. Ngày hôm sau, tỉnh dậy trong vòng tay ấm áp, dịu dàng của anh, khi nhìn thấy đôi mắt tràn đầy mê lực kia, cô thường ảo não than thở cùng anh: “Anh đúng là một con hồ ly tinh chuyển thể lấy âm bổ dương”.

Hi hi, thế nhưng cho dù anh là một con hồ ly chuyển thể, bị anh gặm nhắm cho tới khi không còn mảnh xương nào, cô cũng can tâm tình nguyện, vui vẻ hiến dâng.

Thảo nào mà trong các tiểu thuyết, bất luận là già trẻ, gái trai đều cần có tình cảm bồi đắp tinh thần. Đàn ông chính là ánh nắng, là giọt mưa của người phụ nữ!

Dưới ánh nắng và giọt mưa của Kỷ Ngôn Tắc, Viên Nhuận Chi cảm thấy mình chính là một đóa hoa tươi thắm, diễm lệ vô song trên thế gian.

Tuy rằng đời sống tình cảm hạnh phúc, thế nhưng công phu mắng người của Kỷ Ngôn Tắc không hề giảm sút. Về chuyện Kỷ Vũ Ngang hẹn gặp cô lần trước, sau vài lần anh tra hỏi kỹ càng, cô đã khai báo toàn bộ sự việc. Và hậu quả gánh chịu sau khi khai báo chính là: canh ba nửa đêm, cô bị anh đập khỏi giường một cách vô tình, phạt đi rửa bát, ai bảo cô ăn cơm tối xong lại lười biếng, quên mất không rửa bát đĩa.

Người xưa có câu: Tự mình tạo nghiệp, không thể sống lâu!

Sau chuyện đó, cô hoàn toàn không hiểu nổi, tại sao bản thân lại phải ngoan ngoãn đi rửa bát kiểu đấy chứ? Nếu như trước kia, cô nhất định đã đập cả đống nồi lên đầu anh.

Sau cùng, cô đành ảo não đưa ra tổng kết cuối cùng: “Đối diện với mỹ sắc, nhất định không được bất cần.”

Còn anh thì phản bác một cách ảo não: “Không sợ bị lợi dụng, chỉ sợ em vô dụng.”

Kể từ khi có hình phạt luật bất thành văn “nửa đêm rửa bát”, chỉ cần cô có lời ăn tiếng nói, hành động nào đó không hợp ý Kỷ tổng đại nhân, nhất định sẽ phải lãnh chịu hậu quả nặng nề này.

Con người yếu mềm như cô, ngay cả trước kia còn bị anh bắt nạt quá đáng, làm cả những công việc của công nhân cừu vạn, vậy nên bây giờ lại càng giống cá mắc cạn, không thể nào thoát khỏi. Nói chung là, lần nào anh cũng có thể tìm được lí lẽ chứng minh cô là người làm sai.

Mỗi lần cô đến bệnh viện thăm Trang Vân Hà, hoặc hôm nào đó cô vô tình nhận được bưu thiếp do Kỷ Vũ Ngang gửi về, thì đêm hôm đó nhất định sẽ bị phạt rửa bát giữa đêm. Một lần, hai lần, ba lần, tại sao lần nào cũng bị phạt cả? Đến một ngày cuối cùng cô cũng đã tỉnh ngộ, thì ra vấn đề không phải từ phía cô mà là do người đàn ông kia cố tình gây khó dễ, khả năng lớn nhất chính là anh đang ghen tuông với Kỷ Vũ Ngang.

Thế nhưng bất luận cô do thám kiểu gì cũng chẳng thể tìm hiểu kĩ thêm được chút nào.

Ghen tuông thì ghen tuông, tại sao lại phải thà chết không chịu nhận, không dám nói với cô chứ?

Viên Nhuận Chi liền quyết đấu với anh một lần, đó là ngày nào sau khi tan làm, việc đầu tiên chính là đến bệnh viện thăm Trang Vân Hà.

Đương nhiên, hậu quả là điều chúng ta có thể tưởng tượng trước.

Bởi vì số lần bị phạt rửa bát quá nhiều, giấc ngủ ban đêm của Kỷ Ngôn Tắc bị ảnh hưởng nghiêm trọng, thường xuyên “chường khí khó tan”, nửa đêm lấy cô ra trút giận, dẫn tới việc sáng hôm sau, cả hai người cùng đi làm muộn.

Do việc đi muộn gây nên hậu quả nghiêm trọng, Kỷ Ngôn Tắc liền vô liêm sỉ đùn đẩy hết trách nhiệm cho một ngôi nhà không có miệng tự biện giải cho bản thân. Để bảo toàn thể diện của mình, Kỷ Ngôn Tắc mặt dày mày dạn định tội cho Viên Nhuận Chi: Thứ nhất là chê bai ngôi nhà của cô, nói rằng đó chẳng khác nào chuồng heo. Thứ hai là chuồng heo của cô cách bệnh viện quá xa, không tiện lúi cô về nhà cũ. Chính vì hai tội kia, anh liền ép buộc cô phải chuyển nhà.

Sau khi phản kháng vô hiệu, Viên Nhuận Chi đành phải mất ngủ ngày, từ bỏ ngôi nhà mình đã tốn bao nhiêu công sức mới mua được, sau đó khăn gói quả mướp chuyển đến ngôi nhà sang trọng của anh, để mặc anh không chế.

Tục ngữ dạy rằng: “Nhà vàng, nhà bạc không bằng nhà rách của mình.”

Ngày ngày quán quýt bên cạnh Kỷ Ngôn Tắc, nhưng cô vẫn không thể kiểm soát nổi trái tim mình.

Thi thoảng cảm thấy vô cùng bức bối, cô liền lên lút quay về ngôi nhà nhỏ bé của mình, bắt đầu đếm tiền xu. Đem hết số tiền xu tích lũy gần đây, cô phát hiện ra rằng, từ sau khi hẹn hò cùng anh, cô càng ngày càng tích lũy được nhiều tiền xu, đem ra đếm cũng đã quá một ngàn đồng.

Di cô từng nói, nếu như một người đàn ông có thể khiến cô tích lũy được một ngàn đồng xu thì có thể gả cho anh ta được rồi. Nếu như bây giờ cô đã tích lũy được một ngàn đồng xu, cô cũng bắt đầu lên lút có mong muốn được gả cho anh, thế nhưng người đàn ông này liệu có đồng ý lấy cô hay không lại là một dấu chấm hỏi lớn.

Hôm nay, Viên Nhuận Chi lại quay về căn hộ của mình lần nữa để đếm tiền xu.

Cô lật qua lật lại, nằm trên chiếc giường King Size trải đầy đồng xu, buồn chán đưa tay cầm đồng xu bạc, thả từng đồng, từng đồng một vào lọ tích lũy. Cô bất giác nhớ lại trong bài hát Chuyện tình biển đảo có câu như sau: “Giương mắt bắt lữc nhìn tình yêu chạy trốn mắt, còn nói lời vĩnh biệt.”

Bây giờ đã là tháng Mười hai, chỉ còn một tháng nữa là hết cuộc giao kèo làm bạn gái trong vòng nửa năm kia. Lúc này, cô thật sự có cảm giác: “Giương mắt bắt lữc nhìn tình yêu chạy trốn mắt, còn nói lời vĩnh biệt.” mà chẳng thể làm được gì.

Những lời Kỷ Vũ Ngang nói cùng cô trước khi đi, cô thầm nghĩ có lẽ không thể nào thành sự thật được. Ai lại có thể biến một cuộc giao kèo làm bạn gái trong nửa năm kia thành sự thật?

Tại sao thích anh không ổn mà không thích anh nữa cũng không ổn chứ?

Thật sự phiền phức, mệt mỏi quá!

Trong lúc đầu óc u mê, rối loạn, cô liền gọi điện thoại cho Tăng Tử Kiều để tìm kiếm một đáp án chính xác cho bản thân.

Một lúc sau, ở đầu dây bên kia cuối cùng cũng vang lên giọng nói lười nhác mà đa tình của Tăng Tử Kiều: “Làm sao thế? Tối say không được hú hí bên cạnh Kỷ sư huynh, cảm thấy cô đơn không chịu được sao?”

“Sao lần nào cậu cũng sắc bén như thế chứ?” Cô bĩu môi, có điều khi đối diện với Tăng Tử Kiều, cô luôn cảm thấy tâm trạng thoải mái, dễ chịu hơn rất nhiều.

“Chả nhẽ mình sắc bén quá sao? Có điều mãi vẫn chưa bỏ được cái đầu heo của cậu ra mà.” Tăng Tử Kiều trêu chọc cô bạn.

Viên Nhuận Chi nghiêng răng ken két, than dài một tiếng rồi nói: “Tiểu Kiều, cậu bảo mình nên làm gì bây giờ?”

Tăng Tử Kiều là người duy nhất biết được tất cả mọi chuyện của cô. Sự việc phát triển tới cực điểm ngày hôm nay, Viên Nhuận Chi thấy vô cùng khó chịu, mệt mỏi. Kể từ khi nhận ra mình phải lòng Kỷ Ngôn Tắc, cô đã thay đổi, trở nên tham lam, chứ không còn phóng khoáng như lúc ban đầu khi giao ước cùng nhau.

Đầu dây bên kia, Tăng Tử Kiều im lặng một hồi lâu rồi mới nói tiếp: “Cậu hy vọng kết quả sẽ như thế nào?”

Viên Nhuận Chi bỗng nhiên im lặng không nói gì.

“Cậu muốn thế nào thì cứ nói như thế, đối với mình, cậu còn gì phải ngại ngần không dám mở miệng chứ?”

Viên Nhuận Chi mím chặt môi rồi thì thầm lên tiếng: “Chính là kết quả mỹ mãn nhất, kể từ đây hoàng tử, công chúa có cuộc sống Happy Ending.”

“Vậy thì cậu bày tỏ cùng anh ấy đi!” Tăng Tử Kiều nói.

“Mình đi...tò...tò tình?” Viên Nhuận Chi không dám tin vào tai mình, lấp bắp nhắc lại.

“Nếu như đã cảm thấy dằn vặt như vậy, thì cậu hãy đi hỏi cho rõ ràng. Dù thế nào đi nữa cũng chỉ có hai kết quả sau đây: Khả năng thứ nhất là bị từ chối thẳng thừng, quan hệ sẽ kết thúc trước dự định. Khả năng thứ hai lại chia thành hai trường hợp, một là sư huynh đề nghị kéo dài thời gian, cho tới khi nào anh ấy hoặc cậu đề nghị chấm dứt quan hệ, kết quả lại quay về khả năng thứ nhất, sau đó kết thúc, hai là hai người sẽ có Happy Ending.” Đầu kia điện thoại, Tăng Tử Kiều vừa nói, vừa dùng bút vẽ ra biểu đồ kết quả.

“Mình...mình...” Viên Nhuận Chi vẫn lấp ba lấp bắp, mâu thuẫn một hồi lâu, rồi than dài một tiếng. “Tò tình...thôi đành bỏ qua.”

“Ok, nếu như cậu không hỏi, vậy thì trình tự mọi chuyện sẽ đi theo một cách khác. Chính cậu đã lựa chọn đợi chờ, kết quả cũng sẽ cho hai khả năng tương tự. Khả năng thứ nhất là quan hệ kết thúc đúng như giao hẹn trước kia. Khả năng thứ hai cũng chia thành hai trường hợp, một là sư huynh sẽ đề nghị kéo dài thêm thời gian, cho tới khi nào anh ấy hoặc cậu đề nghị chấm dứt, lúc này lại quay về khả năng thứ nhất, sau đó kết thúc. Trường hợp thứ hai chính là sư huynh sẽ tỏ tình, hai người sẽ có Happy Ending”. Tăng Tử Kiều chậm rãi, tự tin nói ra từng câu, từng chữ một, dần dần hoàn thành nốt biểu đồ tình cảm thứ hai.

Viên Nhuận Chi nghe thấy lời khuyên này của cô bạn liền hoàn toàn im lặng, không biết phải nói gì, sau đó, cô liền đưa lời phản kháng: “Tiểu Kiều, mình muốn cậu cho mình lời khuyên, tại sao cậu lại cứ như thể đang vạch định kế hoạch năm năm lần thứ nhất của Đại hội Đảng vậy. Những chuyện này có thể giải quyết theo cách đó được sao?” cô thật sự muốn khóc mà không còn nước mắt.

Ở đầu dây đẳng kia, Tăng Tử Kiều lại bật cười rồi đáp: “Thật ngại quá, đây là bệnh nghề nghiệp của mình. Ha ha, có điều hai biểu đồ này chỉ cần cải tiến một chút, là có thể trở thành biểu đồ vạn năng, giải quyết phiền muộn tình yêu rồi đó. Cậu muốn có lời khuyên sao? ...ừm, được thôi, vậy tối nay mình sẽ làm thêm giờ hoàn thành nốt cái biểu đồ này, sau đó gửi đến hòm thư của Ký sư huynh, xem xem anh ấy trả lời thế nào?”

“Tiểu Kiều, tại sao mỗi lần mình vấp ngã, cậu toàn có thói quen chạy lại đập thêm cho mình một cú đấm thế?” gửi biểu đồ đó cho Ký Ngôn Tắc để anh chọn lựa, có khác gì với việc bảo cô bày tỏ tình cảm với anh chứ?

“Chi Chi, năng lực lí giải của cậu rõ ràng là có vấn đề, mình rõ ràng đang tận sức tận lực giúp đỡ bạn bè đấy chứ?”

“Giúp đỡ? Mình thấy hai mắt mình đã mờ rồi nên mới có một người bạn thân “tốt bụng” như cậu đấy!”

“Vậy thì cậu cứ ôm đôi mắt mù mờ của mình mà sống tiếp đi!” Anh trai gọi mình lẫn lộn “chiến trường” rồi, chẳng thèm để tâm đến cậu nữa!”

Từ “nửa” vừa mới dứt, điện thoại cũng bị đập ngay tức thì.

Viên Nhuận Chi tròn to mắt nhìn vào chiếc di động mà không dám tin vào sự thật. Cái gì mà bạn bè chỉ cốt chứ? Lại còn “anh trai gọi mình lẫn lộn chiến trường rồi”? rõ ràng hai anh em họ không có chút quan hệ huyết thống gì, rõ ràng cô rất căm ghét cách xưng hô “anh trai, em gái” đó, vậy mà còn gọi người ta là “anh trai mình”! Kể từ sau khi Tăng Tử Kiều mất trí, mọi cư xử, hành động của cô đều khác biệt với người thường, trở nên cầm thú hơn trước rất nhiều lần. Đứng trước một Tăng Tử Kiều như vậy, cô tự than không thể sánh bằng.

Bỗng nhiên tin nhắn di động vang lên, cô mở ra xem. Người gửi là Tăng Tử Kiều.

“Rốt cuộc là cậu lựa chọn thế nào? Thật ra, trong lòng cậu đã có đáp án từ lâu rồi. Cậu luôn phải biết rằng bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra điều bất ngờ, ngoài ý muốn.”

Cô gấp di động lại, mệt mỏi nằm xuống giường.

Bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra điều bất ngờ, ngoài ý muốn? Thật ra điều làm cô sợ nhất chính là “hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình”!

Lúc này, tiếng chuông di động lại vang lên, chính là bài Heartbeats rất hay hôm trước. Kể từ hôm tình cờ nghe được bài này, cô liền đặt bài này làm nhạc chuông mỗi khi Ký Ngôn Tắc gọi đến.

Chỉ cần bài hát này vang lên, cũng đồng nghĩa với việc Ký Ngôn Tắc đang tìm gặp cô.

Vẫn còn chưa suy nghĩ xong chuyện về anh, thì anh đã gọi điện thoại đến rồi. Trái tim cô đập loạn nhịp, đưa tay ấn vào nút nghe rồi đặt di động bên tai, không nói tiếng nào.

Đầu dây bên kia Ký Ngôn Tắc cũng không nói tiếng nào.

Không khí im lặng này, ngoại trừ các tạp âm bên ngoài thì họ chỉ nghe thấy hơi thở của người kia.

Thời gian trôi qua rất lâu, lâu đến mức dường như bước chân cũng dừng lại.

Sau cùng, vẫn là Ký Ngôn Tắc phá vỡ không khí im lặng trước: “Tại sao em không nói gì?”

“Anh đâu cũng có nói gì chứ?” cô liền đáp lại.

“Anh đang đợi em nói chuyện trước.” Ký Ngôn Tắc liền nói.

“Vậy thì em cũng đang đợi anh nói trước đây.” Viên Nhuận Chi mím môi, sau đó cảm thấy căng thẳng, lần nào cô cũng như vậy cả.

“Lúc này gọi điện thoại cho em, nhưng máy bận.”

“Ừm, lúc ấy em nói chuyện với Tiểu Kiều.”

Ký Ngôn Tắc im lặng vài giây rồi nói tiếp: “Lúc nào em mới quay về hả?”

“Quay về đâu?”

“Em nói xem em định quay về đâu?”

“Anh bảo em quay về chỗ anh là em nhất định phải đến đó sao?”

“Vậy thì anh tới chỗ em nhé!”

“Tại sao ngày nào cũng phải quần quýt bên cạnh anh, em cũng đâu phải bà xã của anh?” Cô chỉ là buột miệng nói ra, sau khi nói xong, hối hận vô cùng.

Không biết được anh đang nghĩ những gì, có lẽ sẽ tưởng là cô đang ép anh phải kết hôn cũng nên? Bây giờ, cô đã không còn suy nghĩ đơn thuần như lúc đầu nữa, cô không thể nào không để tâm, không yêu thương anh như trước kia. Thế nhưng quan hệ của hai người lúc này mập mờ khó đoán, ngay cả quan hệ là người yêu cũng không phải.

Tằng Tử Kiều giống như nói đùa, nhưng lại nhìn thấu đáo trình tự của tình yêu, còn cô thì lại chẳng thể nào lựa chọn được. Lúc này, cô bắt đầu hối hận, hối hận vì đã chấp nhận cái giao kèo nửa năm chết tiệt kia của anh, bây giờ, cô thật sự cảm thấy vô cùng khó chịu...

Thật là đáng chết, nước mắt không thể nào kìm nén được nữa, bật ra khỏi hốc mắt của Viên Nhuận Chi.

Cô thậm chí còn không dám sụt sịt, sợ rằng anh sẽ biết là cô đang khóc, điều duy nhất cô có thể làm lúc này là đưa tay lên che lấy khuôn miệng, cố gắng nhẫn nhịn không để nước mắt rơi thêm xuống. Có điều cô kiềm chế được nước mắt, chứ chẳng thể ngăn cản trái tim thôi đau đớn.

Anh im lặng vài giây rồi lại lên tiếng: “Mở cửa ra!”

Cô lặng người đi, giọng nói dường như không phải truyền ra từ điện thoại, tiếp đó cô lại nghe thấy tiếng chuông cửa.

Viên Nhuận Chi chạy ra cửa, thông qua lỗ khóa, cô nhìn thấy anh đang đứng ngoài cửa với khuôn mặt sầm sì.

Cô vội vã lau khô khuôn mặt, mở cửa ra liền thét thẳng vào mặt anh: “Anh chạy tới đây làm gì hả?”

“Mau đi theo anh!” Kỳ Ngôn Tắc đưa tay ra nắm chặt lấy cổ tay cô rồi kéo ra ngoài cửa.

Cô thét lên: “Muộn thế này rồi, anh còn kéo em ra ngoài làm gì chứ?”

“Đến nơi rồi em sẽ biết thôi!” Anh không quan tâm đến sự phản kháng của cô, lôi thẳng ra thang máy.

Cô đang định nổi đóa lên, thế nhưng ngay trước cửa thang máy có một đôi vợ chồng trung niên đang đứng. Cô đành phải nhẫn nhịn, tức giận, quay lưng lại phía anh, không thèm nhìn mặt nữa.

Xuống dưới hầm đỗ xe, cô lại bị anh nhét vào trong xe. Kỳ Ngôn Tắc khởi động máy, cho xe chạy thẳng về phía trung tâm thành phố.

Xuống khỏi xe, Viên Nhuận Chi vẫn bị Kỳ Ngôn Tắc kéo đi suốt cả đoạn đường.

Đứng trước cửa hàng bán vàng bạc đá quý lớn nhất thành phố này, Viên Nhuận Chi ngậy lặng người đi.

Cô mím chặt môi, không dám tin vào mắt mình nữa, nên liên tục chớp mi. Tại sao anh lại đưa cô tới cửa hàng vàng bạc đá quý? Đàn ông dốt phụ nữ đến những nơi như thế này, hoặc là muốn mua đồ chuẩn bị kết hôn, hoặc là muốn lấy lòng của người vợ bé. Anh dắt cô tới đây là có ý định gì?

Kỳ Ngôn Tắc nhìn thấy cô ngây thần người ra, liền ôm lấy vai cô, mỉm cười đầy thần bí, sau đó khẽ thì thầm vào bên tai cô: “Anh có thứ muốn tặng cho em!”

Có thứ muốn tặng cho cô?

Lẽ nào là nhẫn kim cương?

Viên Nhuận Chi tiếp tục ngây ngô đi vào cửa hàng cùng Kỳ Ngôn Tắc, thế nhưng cô căng thẳng đến mức cả người cứng đờ lại, bàn tay ướt nhoẹt toát mồ hôi. Trong đầu cô không ngừng vang lên câu nói: Lẽ nào, anh muốn tặng cô nhẫn kim cương? Lẽ nào, anh muốn tặng cô nhẫn kim cương? Lẽ nào, anh muốn tặng cô nhẫn kim cương?...

Giám đốc cửa hàng vừa nhìn thấy Kỳ Ngôn Tắc lập tức lại gần chào hỏi: “Xin chào, Kỳ tiên sinh!”

Kỳ Ngôn Tắc liền hỏi: “Thứ mà tôi muốn các anh chị đã chuẩn bị xong chưa?”

“Thật sự quá trùng hợp, hàng cũng vừa mới được mang tới mấy phút trước đó, tôi đang chuẩn bị gọi điện báo cho ngài ngày mai đến lấy hàng. Thật không ngờ, tôi nay ngài đã tới lấy rồi. Xin ngài đợi trong giây lát, tôi sẽ đi lấy ngay!” Chị giám đốc vừa nói xong, liền quay người đi vào gian phòng phía trong.

Trái tim của Viên Nhuận Chi đập loạn xạ, đôi mắt cứ dõi mãi theo bóng dáng của Giám đốc cửa hàng ban nãy, không biết chị ấy đang đi lấy thứ gì? Lẽ nào Thượng đế đã nghe được tiếng lòng của cô, vậy nên đã chỉ đường dẫn lối cho anh cầu hôn cô sao? Vài giây sau đó, chị Giám đốc cửa hàng liền mang một chiếc hộp khá lớn tới.

Viên Nhuận Chi vừa nhìn thấy chiếc hộp rất lớn kia, liền cảm thấy thất vọng nào nề. Người ta vẫn thường hay nói “hy vọng càng nhiều thì thất vọng lại càng lớn”, mọi hy vọng của cô đều tan biến theo khói mây. Quả nhiên, do cô đã suy nghĩ quá nhiều, anh sao có thể tặng cô nhẫn kim cương để kết hôn được chứ?

Cô liền mím chặt môi, sau đó nói với anh: “Hôm nay đâu phải ngày lễ gì, tại sao lại tặng quà cho em?”

Kỳ Ngôn Tắc chẳng thèm để tâm, anh nói: “Vốn dĩ định để đến dịp Lễ Giáng sinh mới tặng em, có điều hôm nay em không vui, cho nên anh quyết định

tặng trước luôn”.

Viên Nhuận Chi lại mím chặt môi thêm lần nữa.

Không vui? Cái mũi của anh đúng là còn thính hơn cả linh cẩu, còn biết hôm nay cô không vui cơ đấy!

Lúc này, chị Giám đốc kia liền mở hộp quà lớn ra rồi mím cười nói: “Viên tiểu thư, cô không biết có bao nhiêu nhân viên nữ trong cửa hàng chúng tôi ngưỡng mộ cô đâu. Kỳ tiên sinh tặng cho cô món quà vô cùng đặc biệt, tất cả đều chứa đựng tấm lòng chân thành của tiên sinh đấy!”

Chứa đựng tấm lòng chân thành của anh?

Viên Nhuận Chi khẽ nhếch mày lên, hai mắt nhìn vào món quà quái dị trước mặt. Phía trên cong cong uốn éo, có lẽ không phải là bạc mà làm từ bạch kim, chẳng khác chiếc máy điện tâm đồ trong bệnh viện, có các vạch chỉ, từng vạch, từng vạch một, tạo hình thù vô cùng kì quái. Phía dưới là một chiếc chân hình tròn, bên trên có một dây đá lấp lánh, có điều không biết là đá quý hay là thủy tinh đập vụn.

Cô hoàn toàn không thể hiểu được thứ đồ được coi là “chứa đựng tấm lòng chân thành của anh” rốt cuộc là vật gì?

Cô liền hỏi: “Đây là cái gì?” Anh thật sự tặng cho cô, một con người yêu tiền bạc như mạng sống thứ đồ được làm từ “bạch kim” đắt tiền hay sao?

Kỳ Ngôn Tắc nghĩ một hồi rồi nói: “Hộp bát âm”.

“Hộp bát âm?” Cô kinh ngạc nhắc lại.

Chỉ là muốn tặng cho cô một chiếc hộp bát âm, tại sao lại phải làm mọi việc tới mức độ này, lại còn làm ra hình dạng kì quái lạ thường. Nếu như không phải được làm từ bạch kim, e là chẳng có chút giá trị nào cả.

Cô nhìn chiếc hộp bát âm quái dị kia, nghĩ xem phải chơi như thế nào. Kỳ Ngôn Tắc lại như nghe thấu tiếng lòng của cô, cầm chiếc hộp bát âm do đích thân anh thiết kế lên, khẽ xoay chiếc đĩa tròn bên dưới, sau đó đặt lên mặt tủ kính của cửa hàng.

Chiếc hộp bát âm bị Viên Nhuận Chi đánh giá là quái dị này lại phát ra những tiếng nhạc du dương, lãng mạn, đây chính là giai điệu của bài hát Heatbeats.

Đôi môi cô khẽ rung lên, định nói gì đó nhưng đột nhiên lại không biết bắt đầu ra sao.

Chị Giám đốc kia liền vỗ tay, rồi mím cười: “Kỳ tiên sinh, Viên tiểu thư, thứ hàng xong rồi, phải chăng là có thể gói lại?”

Chị Giám đốc liền gói chiếc hộp bát âm lại.

Viên Nhuận Chi nhìn chị Giám đốc gói ghém chiếc hộp thận trọng, cô liền quay sang nhìn Kỳ Ngôn Tắc bằng đôi mắt thâm tình, mím chặt môi một hồi lâu, rồi mới nói trái lòng mình: “Có phải anh thấy nhiều tiền quá không có việc gì làm? Nếu như là vậy lần sau cứ trực tiếp đưa tiền cho em là xong, em sẽ cảm thấy vui ngay”.

Sắc mặt Kỳ Ngôn Tắc hơi biến đổi, có điều mấy giây sau, nhanh chóng phục hồi về bình thường. Anh nhận lấy hộp quà kia, nhoen miệng lên cười rồi nói: “Nếu em không thích thì thôi vậy, anh sẽ giữ lại!”

Viên Nhuận Chi không ngờ rằng anh nói giữ lại là giữ lại luôn, nhìn thấy anh cầm chiếc hộp đi ra khỏi cửa hàng vàng bạc đá quý, cô tức giận đến mức nghiêng răng ken két.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Biết ngay là anh sẽ như vậy mà!”

Lúc này không khí còn lãng mạn, nồng nàn, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã trở thành gió giật cấp ba, điều này khiến cho các nhân viên trong cửa hàng không khỏi ngỡ ngàng.

Chị Giám đốc vội vã khuyên giải Viên Nhuận Chi: “Viên tiểu thư, nếu như cô mang theo hơn ba triệu nhân dân tệ tiền mặt, một mình đi trên phố rất dễ bị người khác chặn cướp đấy. Nếu như thật sự bị cướp mất, cô nói xem có cảm thấy buồn không chứ? Có điều chiếc hộp bát âm này sẽ không gây ra phiền phức đó cho cô!”

“Hơn ba triệu?” Giọng nói của Viên Nhuận Chi đột nhiên cao vút lên.

“Đúng vậy, tổng cộng là ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn nhân dân tệ”. Chị Giám đốc gật đầu khẳng định.

“Cả thầy là ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn nhân dân tệ?” Giọng nói của Viên Nhuận Chi bỗng run run, khóe miệng bắt gặp co giật.

Trời cao đất dày ời, sao anh có thể bỏ ra ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn đồng chỉ để làm ra một chiếc hộp bát âm quái lạ thế này chứ? Thảo nào mà chị Giám đốc lại tán thưởng tấm lòng chân thành của anh. Tấm lòng chân thành trị giá ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn đồng. Rốt cuộc cô nên khóc hay nên mím cười sung sướng trước tấm lòng chân thành của anh đây?

Chị Giám đốc lại mím cười nói thêm: “Có điều phải mất một khoảng thời gian nữa thì mới làm xong chiếc nhẫn được, bởi vì Kỳ tiên sinh kí hợp đồng quá

muộn, thế nhưng, cửa hàng chúng tôi đảm bảo rằng sẽ đưa hàng tới đúng dịp Giáng sinh này!”

“Chị nói gì cơ? Nhẫn hả?” Khi nghe thấy từ “nhẫn” Viên Nhuận Chi cảm thấy vô cùng bàng hoàng.

“Hả? Viên tiểu thư không biết chuyện này sao? Trước khi hai người tới, Kỷ tiên sinh vừa mới kí hợp đồng cùng chúng tôi đấy!” Chị Giám đốc nhìn cô bằng ánh mắt quái lạ, sau đó lại mỉm cười đầy ái muội nói thêm “Vậy nhất định là Kỷ tiên sinh định dành cho cô sự bất ngờ lớn rồi”.

“Cảm ơn chị nhiều!” Viên Nhuận Chi khó lòng che giấu được sự xúc động, vội vã chạy ra khỏi cửa hàng.

Khi bước ra khỏi cửa hàng, cô liền nhìn thấy Kỷ Ngôn Tắc một tay dứt túi quần, một tay cầm hộp quà đựng hộp bát âm kia, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, chan chứa tình cảm.

“Kỷ Ngôn Tắc”. Cô gọi thẳng tên anh rồi bước nhanh về phía trước, đoạt lấy hộp quà trong tay anh rồi nói: “Đồ đã tặng cho người ta, mà anh còn mặt mũi giữ lại sao?”

Kỷ Ngôn Tắc quay sang nhìn những người đi đường, bất giác bật cười rồi nói: “Anh nhớ là lúc này có người nói rằng muốn lấy tiền mặt”.

“Tiền mặt? Anh muốn em vác số tiền ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn đồng ra ngoài đường để kẻ cướp chém chết sao?” Cô ôm chặt lấy chiếc hộp bát âm kia vào lòng. Ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn đồng! Ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn đồng! Ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn đồng! Cô cảm thấy xót xa vô cùng! Dùng ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn đồng để mua một chiếc hộp bát âm nhỏ bé thế này, thật quá đỗi xa xỉ, có nhiều tiền quá thì cũng không nên lãng mạn đến mức độ này.

Được rồi, cô thừa nhận mình ổng ẹo, rõ ràng vui chết đi được, vậy mà ngoài miệng vẫn cứ không chịu nhận.

Lúc này lại nghe chị Giám đốc cửa hàng kia nói anh vừa mới đặt làm nhẫn, cô kích động đến mức trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Đó sẽ là chiếc nhẫn như thế nào chứ? Tại sao anh lại phải lên lút đặt làm thứ này sau lưng cô? Liệu có phải làm để tặng cho cô không? Phải chăng anh dự định dùng nó để cầu hôn cô? Hay là thế nào đây?

Biết bao nhiêu câu hỏi hiện lên trong đầu cô, thế nhưng cô không dám lên tiếng. Đây không phải vì cô thẹn thùng, mà vì cô sợ hãi, bởi vì cô sợ sau khi hỏi anh rồi, sẽ nhận được đáp án là cô đã tự huỷ hoại bản thân.

Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ là một người phụ nữ tự tin đầy mình, nói theo cách khác cô là người tự ti. So với Tăng Từ Kiều, cô không có nhan sắc mỹ miều, không có thân hình gợi cảm, không có trí tuệ siêu phàm. So với Tang Du, cô không có gia thế hiển hách, không có bối cảnh giàu sang, lại càng không có khí thế oai phong của một cường nhân. Cô thường xuyên tự hỏi bản thân có cái gì, rồi lại đau lòng nhận ra rằng mình chẳng có thứ gì hết. Cô chính là loại người bình thường nhất trên thế giới này, điều duy nhất cô biết chính là phải kiếm thật nhiều tiền, còn biết khắc phục khó khăn, trong nghèo khó tìm con đường kiếm tiền.

Kỷ Ngôn Tắc, ngoại trừ mỗi thói xấu thích trêu chọc, bắt nạt cô ra, thì chẳng khác nào một chàng hoàng tử đẹp trai cười bạch mã, khiến cô chẳng dám đặt mình vào vị trí của một công chúa cao sang, xinh đẹp, nhiều lắm cũng chỉ có thể là một cô bé lọ lem đáng thương, tiền đồ mù mịt mà thôi.

Kỷ Ngôn Tắc cúi thấp đầu xuống, nhìn đôi giày của mình, im lặng một hồi lâu, không nói lời nào.

Viên Nhuận Chi dõi theo từng cử chỉ, hành động của anh, còn anh thì không ngừng đưa mắt ra nhìn xung quanh tứ phía, giống như đang gặp điều mâu thuẫn gì đó.

Trái tim Viên Nhuận Chi bắt đầu đập loạn xạ. Sau vài lần tranh đấu, cuối cùng cô cũng đưa ra quyết tâm, chết thì chết, kết cục tồi tệ nhất chẳng qua là Game Over thôi! Trên thế giới này, làm bất cứ chuyện gì chẳng phải đều giống như đang đánh cược sao? Nếu thua cược rồi, cũng lắm là quay lại căn nhà nhỏ bé, tội tàn của mình, thu người trong góc tối từ từ liếm láp vết thương mà thôi.

Thế là, cô liền ho khan một tiếng, đồng thời đưa ra lời dò thám: “Có phải anh định nói gì với em không?” Thật ra cô muốn hỏi anh là: “Có phải anh đã đặt nhẫn rồi không? Có phải anh định cầu hôn em không?”

Cô căng thẳng nhìn vào đôi mắt của anh, đôi mi vừa dài vừa cong sụp xuống in bóng lên đôi mắt màu hổ phách của anh. Bỗng nhiên cặp mi đó cử động, đôi mắt hổ phách nhìn thẳng vào cô, anh từ từ lên tiếng: “Anh muốn kết thúc mối quan hệ hiện nay!”

Lời nói của anh vừa dứt, Viên Nhuận Chi cảm thấy hai tai vang lên tiếng “ừ” dài, ngoài ra không còn nghe thấy bất cứ tiếng động nào khác nữa, ngay cả tiếng xe cộ bên đường cũng biến mất. Lúc này cô ngây thẫn người, huyết dịch toàn thân như ngưng đọng, không thể hô hấp nổi, cả người bất động tại chỗ.

Ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn đồng được dùng để nói lời chia tay, ngay cả cơ hội đánh cược cũng không có, cô đã Game Over rồi...

Cô khép mi lại, ôm chặt chiếc hộp bát âm trong lòng hơn nữa, cố gắng điều hòa lại hơi thở, không ngừng chớp mắt, cố gắng mỉm cười, để cho mình không rơi nước mắt.

Đúng vào lúc cô đang gắng gượng mỉm cười nói câu “được thôi”, thì tình tiết mới lại xuất hiện, đột nhiên lại nghe thấy anh nói thêm: “Viên Nhuận Chi, hãy kết hôn với anh nhé!”

“Cái gì?” Cô vội vã ngước mắt lên, nhìn thẳng vào mắt anh vì cô cho rằng mình đã nghe nhầm.

Kỷ Ngôn Tắc nhướn đôi mày, than một hơi dài, đưa ánh mắt nhìn ra chỗ khác một hồi lâu, sau đó mới nhìn thẳng vào đôi mắt cô, nói một cách không vui vẻ là vậy: “Này, em đang có tình đúng không? Có thật là không nghe thấy không hả? Trước khi mở miệng ra nói, anh đã nghĩ kĩ lắm rồi, câu này anh chỉ nói đúng một lần duy nhất, nếu như em không nghe thấy thì bỏ đi”.

“Bỏ bỏ bỏ! Bỏ cái gì mà bỏ? Bỏ cái đầu heo của anh ấy!” Viên Nhuận Chi cầm chiếc hộp bát âm trong tay đánh về phía anh. Càng nghĩ cô lại càng tức, cô chẳng qua chỉ muốn xác định lại kĩ càng tại mình không có vấn đề, muốn nghe thêm một lần nữa, vậy mà anh lại có thái độ như vậy. Được thôi, bỏ đi thì bỏ, hai người đường ai nấy đi. Nếu như cô còn để tâm đến anh thì cô không phải là người nữa.

Cô vứt trả anh chiếc hộp bát âm rồi hét lên: “Kỷ Ngôn Tắc, anh đúng là đồ khốn khiếp! Trả lại anh, ai thèm cái này chứ? Anh đi chết đi cho khuất mắt!” Cô giơ chân lên đá mạnh vào chân anh, nước mắt tuôn rơi đầm đìa trên cả khuôn mặt.

Thế nhưng vừa mới đi được vài bước, cả người cô lại được ôm trong vòng tay quen thuộc, ấm áp, bên tai vang lên giọng nói của anh: “Viên Nhuận Chi, hãy kết hôn với anh nhé!”

Viên Nhuận Chi cố gắng hít thở, đưa tay lên, mỉm cười lau khô những giọt nước mắt trên mặt, quay lại rồi đáp: “Em đồng ý!”

Kỷ Ngôn Tắc vừa nghe thấy câu trả lời đồng ý của cô, hai tay liền ôm chặt cô vào lòng mình thêm nữa, vui mặt vào sâu trong mái tóc của cô, run run lên tiếng: “Cám ơn em!”

“Cám ơn? Cám ơn cái đầu heo của anh! Anh đã nhìn thấy ai cầu hôn giống như anh chưa? Nhẫn cưới, hoa tươi, âm nhạc, quỳ gối, tất cả đều không có, lại còn giả vờ giả vịt! Kiểu ngạo chết đi được!” Trước tiên nói lời chia tay, sau đó lại cầu hôn, khiến trái tim cô suyt chút nữa là ngừng đập. Làm gì có ai quá đáng như anh chứ?

“Không phải đã có chiếc hộp bát âm rồi sao?” Phải biết rằng chiếc hộp bát âm này là do anh đích thân thiết kế, ý nghĩa còn quan trọng hơn chiếc nhẫn cưới nhiều lần.

“Vậy anh đã bao giờ nhìn thấy người nào mang chiếc hộp bát âm trị giá ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn đồng đi cầu hôn người ta chưa? Thật sự là do tiền nhiều không biết tiêu vào đâu hay do anh đang có ý đồ đen tối gì khác?” Đừng nói là ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn đồng, cho dù anh chỉ bỏ ra có tám trăm đồng, thậm chí tám mươi đồng mua một chiếc nhẫn cầu hôn với cô thì cô nhất định sẽ vui tới mức không thể nào ngủ được.

“Cũng chẳng có quy định nhất định phải dùng nhẫn để cầu hôn mà!” Phụ nữ đúng là kì lạ, cầu hôn bằng nhẫn vừa tầm thường lại vừa quê mùa.

“Ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn đồng! Á...” Đột nhiên cô hét toáng lên, vội vã vùng vẫy khỏi vòng tay của anh tìm chiếc hộp bát âm “giá trị liên thành” của mình.

Lúc này cô tức muốn chết, lại không tìm được thứ gì để đánh anh, nên tiện tay dùng luôn chiếc hộp bát âm trong tay, thế nhưng mà cô đập trị giá những ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn đồng! Ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn đồng cơ đấy!

Cô xót xa nhặt chiếc hộp đó lên, vội vã mở ra, lấy chiếc hộp bát âm, quan sát tỉ mỉ, không nhìn thấy bạch kim hay đám đá quý li ti bị làm sao, cô liền khẽ xoay chiếc đáy tròn bên dưới, chiếc hộp phát ra tiếng nhạc trầm ấm, du dương. Lúc này, cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm. May mà chị Giám đốc đã gói ghém kĩ càng, nếu thật sự bị hỏng thì e là cô sẽ tiếc đứt ruột ruột!

Cô ngược đầu, tức tối nhìn anh rồi nói: “Anh rảnh rồi hay sao, tặng em thứ này làm cái gì chứ? Nếu như bất cẩn làm hỏng thì phải làm sao đây? Có phải anh rập tâm muốn làm khổ em đúng không?”

Kỷ Ngôn Tắc ngồi xuống, nhìn chiếc hộp bát âm, nghiêm túc nói với cô: “Rồi đến một ngày, em sẽ hiểu được đây không chỉ là một chiếc hộp bát âm thông thường đâu”.

Cô thận trọng gói ghém chiếc hộp kĩ lưỡng, rồi ôm chặt vào trong lòng. Đây là vật chứng giám cho lời cầu hôn của anh, tuy rằng không có nhẫn cưới, không có hoa tươi, không có không khí lãng mạn, không có quỳ gối, thế nhưng cô đã đợi được đến khi anh mở miệng nói ra. Cô nhắm mắt lại, cảm giác hạnh phúc lan tỏa khắp các tế bào trong cơ thể, khó lòng diễn tả bằng lời.

Kỷ Ngôn Tắc không kiềm chế được cảm xúc, đặt lên môi cô một chiếc hôn dịu dàng nói: “Vốn dĩ định để đến Lễ Giáng sinh mới nói những lời này, thế nhưng anh lại không thể nào đợi đến ngày hôm ấy được, luôn sợ rằng đêm dài lắm mộng. Nhẫn cưới anh cũng đã đặt rồi, vào đêm Giáng sinh này nhất định sẽ có một nghi thức cầu hôn khiến cho em hài lòng!”

Cô thuận thế ngã vào lòng anh, để mặc cho anh ôm chặt vào.

Cho dù không có lời cầu hôn vào hôm Giáng sinh thì cô cũng đã hài lòng mãn nguyện lắm rồi.

Để không làm phiền Tăng Tử Kiều “chiến đấu giường chiếu” cùng “anh trai” của mình, Viên Nhuận Chi quyết định thông báo cho Tiểu Kiều biết tin tức này qua tin nhắn QQ offline. Kết cục là hoàng tử và công chúa từ đây trở đi sống cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn. Cô chuẩn bị kết hôn rồi!

Ngày hôm sau, khi tới công ty, vừa mới mở máy tính lên, cô liền nhìn thấy Tăng Tử Kiều đang online.

Mở cửa sổ chat ra, cô nhận được mặt người chớp chớp mắt rồi nói: “Sau cùng cậu không kiềm chế được, đã mở lời trước rồi sao?”

Cô vừa gõ bàn phím vừa mỉm cười: “Không phải, là anh ấy. Có điều rất là đáng ghét, nói lời chia tay trước, rồi mới cầu hôn”.

Mấy giây sau, Tăng Từ Kiều liền gửi lại một biểu tượng vô cùng kinh ngạc: “Quả nhiên định lực của cậu vẫn cao hơn. Thật ra, mình đã nhận ra Ký sư huynh hoàn toàn không đấu lại được với cậu từ lâu rồi. Cái này được gọi là đạo cao một thước, ma cao một trượng. Ma tính ẩn giấu trong người cậu quá sâu, quá sâu!”

Viên Nhuận Chi bĩu bĩu môi, chán nản gõ bàn phím: “Này, mình có ma tính khi nào chứ? Thật ra, mọi chuyện không hề giống như cậu nghĩ đâu, có biết không?”

Tăng Từ Kiều gửi lại biểu tượng xua tay: “Hai người dự định bao giờ kết hôn? Mình chuẩn bị móc hầu bao ra rồi đây!”

Viên Nhuận Chi mỉm cười đáp: “Đêm Giáng sinh anh ấy sẽ chính thức cầu hôn mình thêm lần nữa. Cuối tuần này, mình với anh ấy sẽ quay về thị trấn Đào Hoa để gặp di mình. Đợi di mình gật đầu đồng ý, người nhà anh sẽ chính thức đến xin chạm ngõ, rồi định ngày tháng. Ngày đăng kí kết hôn không phải là ngày cuối cùng của năm nay thì là ngày đầu tiên của năm mới”.

“Tuy rằng không có webcam, nhưng mình vẫn có thể đoán ra được, bây giờ cậu còn vui hơn cả mèo mù vớ cá rán”.

“Hum!”

“Ừm, anh trai gọi mình lên họp rồi, lúc nữa gặp lại sau nhé!”

Viên Nhuận Chi không nhìn được mà phụt cười thành tiếng, lại là “anh trai”, xem ra Tăng Từ Kiều đã mê mẩn trò chơi “anh trai với em gái” mất rồi.

Vào giờ nghỉ trưa, Viên Nhuận Chi gọi cuộc điện thoại về thị trấn Đào Hoa. Đợi rất lâu mới có người nghe máy. Tiếng động đầu tiên vang lên bên tai cô chính là tiếng đánh mặt chuột quyết liệt.

Vài giây sau, cô mới nghe thấy giọng nói của người di: “Cái con ranh đáng ghét này, bây giờ mới là đầu tháng Mười hai, còn chưa đón Tết, con đã gọi điện về đây làm cái gì? Đì đang bận lắm, không có thời gian quan tâm đến con đâu”.

“Vào lúc chia bài di cũng có thể nghe con nói vài câu mà”.

“Bài di đang vào nước, tất cả đều bị con ranh đáng ghét là con làm hỏng hết rồi”. Giọng nói trong điện thoại của di lúc nào cũng cao vút như vậy.

“Có liên quan gì đến con chứ...” Đánh không thắng thì có liên quan gì đến cô? Trước mặt của di, cô vĩnh viễn là con chuột gặp phải mèo. Đôi khi cô than thở cái tên của mình, cái gì mà chỉ chỉ, chít chít, nghe chẳng khác nào tiếng chuột kêu.

“Con ranh đáng ghét này, lại có chuyện gì thế?”

Cô áp a áp ứng lên tiếng: “Di à... con đã tích lũy được một ngàn đồng xu rồi...” Tên của di cô là Viên Mộng Lộ, vô cùng tâm thương, thế nhưng di cô lại vô cùng yêu thích, vậy nên chỉ cho phép gọi là Mộng Lộ, chứ không được gọi là di. Cũng không biết ông bà ngoại đặt tên kiểu gì nữa, cái tên của mẹ cô cổ điển mà hay hơn – Viên Mộng Bình.

“Thật sự là đã tích được một ngàn đồng rồi sao?” Đầu kia điện thoại giọng nói của Viên Mộng Lộ hoàn toàn biến điệu. “Tạo nghiệt rồi, con ranh này tích lũy bao nhiêu năm mới có thể gặp được một người đàn ông. Di biết ngay mà, hôm nay con gọi điện về nhà, đương nhiên không thể nào vô vị đến mức thông báo cho di biết là đã tích được một ngàn đồng được. Đúng không?”

“Mộng Lộ, con sắp sửa kết hôn rồi!” Viên Nhuận Chi hít một hơi thật sâu rồi một hơi nói hết.

Đầu kia điện thoại yên lặng một hồi lâu, đột nhiên nghe thấy tiếng thét của Viên Mộng Lộ: “Ai kia, ông râu ria kia thế chỗ hộ tôi một lúc, tôi phải dạy dỗ, giáo huấn lại con ranh Nhuận Chi nhà này mới được!” Tiếp sau đó, cô lại nghe thấy tiếng bước chân vội vã, một lúc sau liền nghe thấy giọng nói cao vút của di: “Cái con ranh chết tiệt này, lại hẹn hò với đàn ông từ lúc nào? Sắp sửa kết hôn rồi, bây giờ mới gọi điện về báo cho di hả? Bây giờ nói thì còn có ý nghĩa quái gì nữa? Là thằng tiểu tử thối nào ăn gan hùm gan báo dám làm vậy hả? Có phải con muốn giống như mẹ mình không, vác cái bụng to đùng rồi bị phụ bạc hả?”

“Di à, di đừng có kích động quá!” Viên Nhuận Chi vừa thấy Viên Mộng Lộ nổi cáu, liền run rẩy cả người: “Không phải như di đã nghĩ đâu. Thật ra anh ấy, di cũng biết đấy. Di còn nhớ hồi con vừa mới học đại học, bị chiếc quần sịp của nam sinh chụp lên đầu không? Chính là anh ấy đấy ạ!”

“Chính là cái thằng ranh họ Kỷ, tên là cái gì, Kỷ Ngôn Tắc gì đó sao?” Giọng nói của Viên Mộng Lộ đã hạ xuống hai nốt.

“Dạ”.

“Thằng ranh họ Kỷ đó không phải đã bị con dùng kim châm lên con búp bê thể mạng, chết rồi sao? Mạng cũng cứng quá nhì!”

“Con châm kim lên con búp bê thể mạng của anh ấy hồi nào?”

“Thế trên tường nhà ta vẫn còn viết tên của một người, trên đó bị vạch không biết bao nhiêu vết, nhìn mà phải xót thương thì là cái gì?”

Viên Nhuận Chi hoàn toàn im lặng.

“Cái con ranh chết tiệt này, lúc nào hai đứa lết về đây? Tên tiểu tử đó cứ định cướp con đi một cách trắng trợn, dễ dàng như vậy sao?”

“Không phải đâu, cuối tuần hai chúng con sẽ về thăm đi ạ”.

“Khi nào về rồi tính sau. Nếu như con dám tiếp theo bước của mẹ con, vác cái bụng to bước vào lễ đường, lão nương đây nhất định sẽ đánh gãy chân của con!”

“Đi đừng thế mà, sẽ không có chuyện đó đâu!”

“Đập máy đây, lão nương còn phải đi đánh mặt churột nữa, không có thời gian rảnh để ý đến con!”

Quả nhiên, còn chưa kịp nói lời tạm biệt, điện thoại đã bị đập ngay,

Viên Nhuận Chi im lặng gấp di động lại, quay về văn phòng tiếp tục làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chạm ngõ

Sau khi tan làm, Viên Nhuận Chi lái xe đi siêu thị lượn một vòng, mua số nguyên liệu mà Kỷ Ngôn Tắc dặn dò trước đó, tiện thể mua luôn rất nhiều đồ ăn vặt, mang về một bọc đồ lớn. Vừa mới bước ra khỏi thang máy, cô liền nghe thấy giọng nói quỵn rũ đầy khí chất. Giọng nói đó quá đỗi quen thuộc với cô, thế nhưng những lời anh nói là thứ ngôn ngữ mà cô nghe không hiểu.

Cô ngẩng người nhìn hai dáng người đứng cách mình vài mét, một người mặc đồ màu trắng, một người mặc bộ vest sang trọng.

Hả? Người nước ngoài mặc bộ đồ màu trắng kia không phải chính là khách hàng của Tập đoàn Thiên Vũ ở trong buổi tiệc mừng thọ hôm đó sao? Tại sao lại chạy tới tận đây để bàn chuyện làm ăn? Điều quái lạ nhất chính là tại sao khuôn mặt của Kỷ Ngôn Trác lại bùng bùng nộ khí, chặn họ ở ngoài cửa thế? Xem tình hình, không khí nói chuyện không được thân thiện cho mấy. Vậy lúc này... Kỷ Ngôn Tắc đã cãi nhau với họ bằng ngoại ngữ sao?

Kỷ Ngôn Tắc nhìn thấy Viên Nhuận Chi, thái độ liền thay đổi.

Hai người ngoại quốc kia nhìn theo ánh mắt của Kỷ Ngôn Tắc, từ từ quay người lại, nhìn về phía cô.

Viên Nhuận Chi ôm theo túi đồ, từ từ bước lại gần, nhìn hai người đàn ông ngoại quốc bằng ánh mắt đầy hiếu kì. Người mặc áo trắng chính là người lần trước mang quà mừng tới lễ mừng thọ. Người đàn ông trung niên mặc bộ đồ vest sang trọng không hề xuất hiện vào buổi tối hôm đó, thế nhưng nhìn cử chỉ cung kính, lễ độ của người áo trắng, cô đoán ngay ông này là cấp trên.

Có điều, người đàn ông trung niên kia trông rất đẹp trai, khiến cô không kiềm chế được ngắm nhìn lâu thêm một chút. Đặc biệt là đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp kia, thật mê hồn. Bộ vest màu nâu thượng hạng được đặt may riêng lại càng khiến cho ông trông trác tuyệt bất phàm.

Thôi thôi rồi, cô không những khó kiềm chế trước những anh chàng đẹp trai mà ngay cả mấy ông chú đẹp trai cô cũng hoàn toàn thất thủ.

Cô lễ phép nhoen miệng cười nói: “Nice to meet you!” Tiếng Anh thông dụng toàn thế giới, làm ngành kinh doanh đa quốc gia làm sao có thể không hiểu mấy câu tiếng Anh thông dụng này chứ?

Ông chú đẹp trai liền nhoen miệng cười đáp: “Xin chào cô!” Tuy rằng khẩu âm không được chuẩn xác cho lắm, thế nhưng phát âm tiếng Trung rất chính xác.

Đầu Viên Nhuận Chi bốc khói đen nghi ngút, thật là mắt mặt, không ngờ ông chú đẹp trai lại biết tiếng Trung.

Khóe miệng Kỷ Ngôn Tắc khẽ co giật, đi qua hai người kia, lôi thẳng cô vào trong nhà, để cô đứng sau lưng mình không khác gì gà mẹ bảo vệ gà con.

Viên Nhuận Chi hiếu kì thò đầu ra, nhìn ông chú đẹp trai mỉm cười tươi tắn.

Ông chú đẹp trai nọ nhìn cô mỉm cười dịu dàng rồi quay sang nhìn Kỷ Ngôn Tắc, dùng khả năng tiếng Trung không lưu loát lắm nói: “Nick, không giới thiệu cho ta sao?”

Nick?

Viên Nhuận Chi nhướn mày lên, bất giác nhớ lại lần đầu tiên gặp Kỷ Hữu Mai, hình như Kỷ Hữu Mai cũng gọi Kỷ Ngôn Tắc bằng cái tên này. Nói cho cùng, một người mẹ lúc thì gọi con mình bằng tiếng Trung, lúc lại gọi bằng tiếng Anh, điều này vô cùng kì lạ.

Kỷ Ngôn Tắc lạnh lùng đáp lại: “Viên Nhuận Chi, bạn gái của con, có điều cuối tháng hai đưa con sẽ đi lấy Giấy đăng kí kết hôn!” Anh cố tình nhấn mạnh từng chữ của câu nói sau cùng.

Viên Nhuận Chi đưa ánh mắt về phía ông chú đẹp trai. Ông vẫn giữ dáng vẻ phong độ, lịch lãm, cũng đáp lại Kỷ Ngôn Tắc bằng một nụ cười lạnh nhạt, phải một lúc sau mới lên tiếng: “Vẫn còn một tháng nữa, hãy chơi đùa cho sướng đi!”

Sắc mặt của Kỷ Ngôn Tắc đột nhiên trắng bệch lại, nhìn ông rồi thét lớn: “Modolna tiên sinh, bây giờ đã muộn, xin mời ngài về cho!” Nói xong, anh đóng mạnh cửa lại không hề khách khí.

Viên Nhuận Chi không hiểu tại sao Kỷ Ngôn Tắc lại đối xử với khách hàng của mình như vậy, thế nhưng nhìn dáng vẻ của anh lúc này, cô biết rằng anh đang thật sự phát cáu.

Cô thận trọng níu lấy cánh tay anh rồi hỏi: “Này, tại sao anh lại tức giận thế hả? Hai người họ là khách hàng của Tập đoàn Thiên Vũ đấy. Từ trước đến nay, em chưa bao giờ thấy anh đối xử với khách hàng như vậy.”

Anh thở dài thườn thượt, đón lấy túi đồ lớn trong tay cô rồi bình thản lên tiếng: “Ông ta không phải là khách hàng của Thiên Vũ mà là bố anh”.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt khó lòng tin được, nhìn vào đôi mắt màu hổ phách của anh, sau đó lại nhớ lại tướng mạo của ông chú đẹp trai lúc nãy, hai người có cùng một khuôn mặt tương tự nhau, chỉ có điều khuôn mặt của anh trông Đông phương hơn đôi chút. Đến lúc này cô mới tỉnh ngộ: “Từ lâu em đã cảm thấy trông anh rất giống con lai, không ngờ anh thật sự chính là con lai”.

“Ừm”. Anh chẳng còn tâm trạng nào nói chuyện cùng cô, bắt đầu bận rộn trong bếp.

Cô tựa vào bên cửa phòng bếp, đưa ánh mắt háo sắc, gian tà lướt qua thân người đang tất bật của Kỷ Ngôn Tắc.

Anh rửa xong thịt bò, nhìn thấy ánh mắt khủng bố của cô, bất giác nhíu chặt đôi mày lên tiếng: “Tại sao lại nhìn anh bằng ánh mắt đó?”

Cô liền mỉm cười ngốc nghếch đáp: “Lần đầu tiên em gặp được một người con lai, cảm giác rất thần kì”.

Anh liếc cô một cái rồi nói: “Có cần cho em néo má một cái không?”

“Được đấy, được đấy!” Cô lập tức sấn lại gần, đưa tay ra định néo má anh, liền bị anh dùng đôi đũa kẹp chặt lại.

Cô lập tức thét lên: “Đau quá...”

“Mau đi rửa rau!” Anh thấy cô kêu đau mới chịu buông tay.

Cô bủn rủn môi, ngoan ngoãn đi rửa rau, nhưng vẫn không quên hỏi một vấn đề: “Bố mẹ anh quen biết nhau như thế nào?”

“Hai người là bạn học đại học, quen nhau khi du học ở Anh”.

“Bố anh nhìn đẹp trai quá đi mất. Vậy tại sao mẹ không kết hôn cùng bố anh? Vào ngày đại lễ mừng thọ của ông ngoại anh, bố anh đã sai người mang lễ mừng tới, xem ra ông cũng rất quan tâm đến mẹ anh đấy chứ?”

“Nếu như anh nói với em rằng, sau khi lấy em xong, anh sẽ lấy thêm rất nhiều người vợ khác, vậy em có đồng ý không?” Anh nghiêm túc quay sang nhìn cô.

“Anh đang nằm mơ giữa ban ngày hả? Trung Quốc có qui định rõ chế độ một vợ một chồng. Muốn lấy mấy người vợ, anh đừng có hảo huyền, ảo tưởng nữa”.

“Ồ đất nước của bố anh, một người đàn ông có thể lấy rất nhiều người vợ cùng một lúc”.

Cô im lặng, cuối cùng cũng hiểu tại sao mẹ anh lại không chịu lấy bố anh. Thảo nào mà hôm mừng đại thọ ông ngoại, bố anh không dám đích thân xuất hiện mà phải sai người đến đưa lễ mừng, thảo nào mà Kỷ Ngôn Tắc lại giận xanh tím mặt mày lại.

“Em có chấp nhận không?”

“Em không chấp nhận được, chồng của em đương nhiên chỉ có thể thuộc về một mình em thôi, làm sao có thể chia sẻ cùng những người phụ nữ khác được?”

“Vậy thì anh sẽ không làm thế!” Ánh mắt anh sầm sì lại, anh nhất định phải giải quyết việc này thật sớm. Bố anh nói vẫn còn thời gian một tháng nữa, tuyệt đối sẽ không cho anh thêm một ngày. Hôm nay bố anh đã nhìn thấy Viên Nhuận Chi, không biết sau này sẽ xảy ra những chuyện thế nào. Anh có một dự cảm không lành, cảm thấy thấp thòm, lo lắng vô cùng.

“Có thể kết hôn cùng với mấy người phụ nữ một lúc, lẽ nào anh không động lòng sao?”

“Mỹ nữ ba ngàn, lòng chỉ yêu một”.

Một câu nói ngắn ngủi vài chữ, nhưng lại khiến cho Viên Nhuận Chi cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc vô ngần.

“Rốt cuộc bố anh là người nước nào trong khu vực Trung Đông? Các tiểu vương quốc Ả Rập?”

“Nói ra em cũng đâu có biết, một hòn đảo ngổ ngàng trên Ấn Độ Dương”.

“Đảo Maldives?”

“Anh vô cùng hi vọng đó là đảo Maldives, hòn đảo sẽ bị nước biển Ấn Độ Dương nhấn chìm trong vòng một trăm năm nữa”.

“Anh thật đúng là chẳng có tình yêu nước gì cả”.

“Em nói rất đúng, anh chẳng có chút tình yêu gì với nơi đó cả”.

“Em cảm thấy hầu hết những quốc gia đó đều ưu ái quá đáng cho đàn ông. Một người đàn ông có thể lấy mấy người vợ liền, nếu như một quốc gia nào mà cho phép một người phụ nữ lấy mấy người chồng liền, em sẽ suy nghĩ tới việc di dân tới đây”.

Sắc mặt của người đàn ông nào đó ngày càng sầm sì lại: “Viên Nhuận Chi, món bít tết tối nay không có phần của em. Em có thể cút ra ngoài được rồi đây!”

Tiếp đó là tiếng thét thảm thiết của một người phụ nữ nào đó vì chạy vút ra khỏi phòng bếp.

Mãi cho tới tận khi đi ngủ, Viên Nhuận Chi vẫn còn mơ tưởng mùi vị bít tết do Kỳ Ngôn Tắc làm, thật sự là quá ngon, lại cộng thêm chai rượu vang mà anh đã cất giữ nhiều năm, khiến cô sượng tựa tiên trên trời!

Lúc này, Kỳ Ngôn Tắc tuyệt đối không hề nghĩ đến món bít tết đó. Ngay sau khi cô tắm xong, chui thẳng vào chăn, anh đã ôm chặt cô vào lòng, tay nhanh chóng đưa vào áo trong của cô.

Cô vừa định thét lên kinh hãi thì đôi môi ấm nóng của anh đã khẽ ngậm lấy vành tai cô, mang theo tiếng rên đầy mê hoặc, cố chấp mà tình thâm.

Dưới ma lực quyến rũ của anh, cô dần dần lạt người, nhiệt tình đáp lại.

Sau một hồi tình cảm mặn nồng, anh lại ôm lấy cô, vùi mặt vào chiếc cổ thanh mảnh, trắng muốt của cô, đặt nụ hôn lên đó rồi nói: “Di em thích thứ đồ gì?”

“Vàng khối và tiền mặt”.

Anh đấm đuối hôn chiếc cổ của cô rồi nói: “Không còn thứ gì khác hay sao?”

“Di em còn thích đá quý. Á, không được cắn chỗ đó đâu, người khác sẽ nhìn thấy đấy!”

Anh khẽ bật cười, tiếp tục cắn yêu: “Còn có áo len mà, ai mà nhìn thấy được chứ?”

Cô quay người lại: “Vậy thì em cũng phải cắn anh một cái!”

“Ngoan nào, ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm nữa!” Nói xong anh liền nắm chặt lấy bàn tay của cô, ôm chặt vào lòng, nhắm mắt lại.

Cô há miệng nhìn khuôn mặt của anh, chỉ còn biết cắn không khí mà thôi.

Sáng sớm ngày thứ Bảy, Viên Nhuận Chi và Kỳ Ngôn Tắc liền lái xe về thị trấn Đào Hoa.

Thị trấn Đào Hoa, ý nghĩa của cái tên này chính là vì cả thị trấn trồng đầy cây đào.

Viên Nhuận Chi vô cùng tự hào nói: “Bây giờ là mùa đông, không nhìn thấy hoa đào. Khi nào sang mùa xuân, nơi đó chính là thế giới của hoa đào, tuyệt đối không kém sắc so với Đào Hoa đào trong tiểu thuyết Anh hùng xạ điêu của nhà văn Kim Dung đâu!”

Kỳ Ngôn Tắc nhìn vào từng thân cây đào, đột nhiên tỉnh ngộ: “Anh vẫn luôn cảm thấy kì lạ, một người nào đó luận tướng mạo không có tướng mạo, luận thân hình không có thân hình, luận đầu óc không có đầu óc, tại sao lại có khả năng trừu hoa ghẹo liễu, lòi về một đồng nợ đào hoa. Thì ra đất phương nào, nuôi ra con người phương này”.

“Kỳ Ngôn Tắc, anh mới là con người đào hoa đáng ghét nhất thế gian!”

Rất nhanh sau đó, ô tô hai người dừng trước cửa nhà Viên Nhuận Chi. Kỳ Ngôn Tắc xách theo túi lớn túi bé, nhìn vào bậc thềm và tường rào cao vút. Đây là kiến trúc của thời nhà Minh, có thể thấy được kết tinh của biết bao bậc anh tài để lại nơi đây.

Viên Nhuận Chi huých anh một cái rồi nói: “Thế nào? Nhà của em trông rất khí chất nho nhã, cao sang đúng không?”

“Ừm”. Kỳ Ngôn Tắc đi theo Viên Nhuận Chi bước qua bậc thềm cao tiến vào bên trong.

“Anh có cảm giác nằng dâu xấu xí đến ra mắt bố mẹ chồng không?”

“Không, chỉ có cảm giác con rể đẹp trai đến gặp bố mẹ vợ mà thôi”.

Viên Nhuận Chi vừa mới đẩy cửa nhà, một chiếc dép lê đã phi ngay ra, tiếp theo đó là tiếng thét như sư tử gầm của Viên Mộng Lộ: “Con ranh chết tiệt kia, quay về đây là muốn ăn no đòn đúng không?”

“Mộng Lộ, di đừng quá kích động, kích động quá sẽ sinh ra nhiều nếp nhăn đó!” Viên Nhuận Chi vội vã đưa bộ đồ mỹ phẩm cao cấp trong tay ra trước mặt rồi nói: “Con mua cho đi đây, dòng sản phẩm cao cấp của Chanel, để cho thời gian không thể nào ghi lại vết tích trên khuôn mặt đi”.

Kỳ Ngôn tắc nghe thấy Viên Nhuận Chi gọi di mình là Mộng Lộ, khoe miệng bắt giặc co giật. Anh ngược mắt lên nhìn người phụ nữ đang ngồi giữa trung tâm căn phòng, phì phèo hút thuốc, tuổi đời tầm bốn mươi, giữ gìn tuổi xuân rất tốt. Ánh mắt trông rất giống với Viên Nhuận Chi, nếu như không phải biết trước đây là di của cô, thì anh sẽ hiểu lầm bà là mẹ của Viên Nhuận Chi.

“Con chào di ạ!” Anh lễ phép lên tiếng chào.

“Ai là di của anh hả? Gọi tầm bậy tầm bạ!” Tiếp đó, Viên Mộng Lộ đứng dậy khỏi ghế, trong tay đột nhiên biến ra một chiếc chổi lông gà, chỉ thẳng vào mặt Kỳ Ngôn Tắc nói: “Cậu có phải thằng tiểu tử thói dám chụp chiếc quần sịp lên đầu Chi Chi nhà ta hay không?”

“Di à!” Viên Nhuận Chi vội vã tiến lại gần, ngăn cản Viên Mộng Lộ.

“Tránh ra! Cái con ranh đáng chết này!” Viên Mộng Lộ đẩy cô sang một bên, giơ chiếc chổi lông gà chỉ thẳng vào mặt Kỳ Ngôn Tắc nói: “Cậu, mau theo ta vào trong!” Nói xong, bà liền bước vào trong phòng trước.

Sắc mặt Viên Nhuận Chi bỗng nhiên trắng bệch, trong lòng cảm thấy mọi chuyện không lành, lẽ nào di vừa gặp mặt đã muốn thi hành gia pháp với Kỳ Ngôn Tắc?

Cô kéo Kỳ Ngôn Tắc lại, nhưng anh lại vỗ nhẹ lên bàn tay cô rồi dịu dàng mỉm cười nói: “Không sao đâu!”

Kỳ Ngôn Tắc vừa mới bước qua thềm cửa, Viên Mộng Lộ liền lên tiếng: “Mau đóng cửa lại!”

Anh làm đúng theo lời của bà, đóng cửa lại.

Viên Nhuận Chi mặt mày lo lắng, ôm lấy cánh cửa, Kỳ Ngôn Tắc lại nhoen miệng mỉm cười rồi bảo cô an tâm.

Tiếp theo đó, anh lại đi theo Viên Mộng Lộ bước qua một bậc thềm nữa đi vào trong phòng.

Dưới chỉ thị của Viên Mộng Lộ, anh lại đóng cánh cửa thứ hai lại.

Cánh cửa mới được đóng, Kỳ Ngôn Tắc vừa quay người lại, Viên Mộng Lộ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề luôn: “Tiểu tử thói, nhìn bộ dạng đào hoa đầy mặt của cậu, là đã biết không phải là người an phận thủ thường, dựa vào cái gì mà đòi lấy Chi Chi nhà ta?”

“Dựa vào cái này ạ!” Kỳ Ngôn Tắc chỉ vào ngực trái của mình. “Tướng mạo là do bố mẹ cho, con không có cách nào thay đổi, thế nhưng chỉ dựa vào tướng mạo mà đã phán quyết một con người không chịu an phận thủ thường thì tất cả những người đàn ông đẹp trai trên thế giới này đều phải đến thăm nữ viện để hủy hoại dung nhan rồi!”

“Con nha đầu nhà ta nói cậu giỏi ăn nói, rất nhiều lí lẽ, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là vậy!” Viên Mộng Lộ mỉm cười, chiếc chổi lông gà trong tay lại phát pho vài nhát. “Nghe nói cậu là cháu ngoại của Kỳ Viên Tường, Chủ tịch Hội đồng Quản trị Tập đoàn Thiên Vũ, dựa vào gia thế, tướng mạo của cậu, tôi nghĩ, những người con gái muốn gả cho cậu có lẽ cũng đã xếp một hàng dài trước cửa nhà họ Kỳ rồi đúng không? Chi Chi nhà chúng ta chẳng có cái gì hết, tại sao cậu lại phải lòng Chi Chi của ta?”

Bản chất của câu hỏi này chẳng khác mấy câu thứ nhất, chẳng qua là hỏi ngược lại mà thôi.

Kỳ Ngôn Tắc bình thản mỉm cười, suy nghĩ vài giây rồi ngược mắt lên nghiêm túc trả lời: “Tục ngữ có câu, người tình trong mắt hóa Tây Thi, con cảm thấy Chi Chi chính là Tây Thi của con. Con không hề cảm thấy Chi Chi không có gì cả, cô ấy biết nỗ lực, biết phấn đấu, biết kiên cường, một người con gái độc lập, có thể làm được như cô ấy không phải là chuyện dễ dàng. Cô ấy có đôi chút khôn lanh, vật vãnh, thế nhưng đại đa số những lúc khác đều rất ngốc nghếch, lại yêu tiền như mạng sống. Đó là khuyết điểm, đồng thời cũng là ưu điểm. Cho dù là khuyết điểm hay ưu điểm thì con đều yêu quý cả. Con đã yêu cô ấy suốt năm năm trời, chỉ là cô ấy không biết mà thôi. Con nghĩ, có khi đến tận bây giờ, cô ấy vẫn chưa biết chuyện này. Con không dám thẳng thắn bày tỏ cho cô ấy biết rằng con yêu cô ấy, bởi vì cho dù có nói ra, cô ấy chưa chắc đã tin. Bởi vì chuyện chiếc quần sịp, mỗi lần gặp mặt, cô ấy đều coi con như quân thù, mãi đến nửa năm trước, tình hình này mới được cải thiện. Di nhìn con theo cách đó, đương nhiên cô ấy cũng sẽ nhìn con theo cách đó. Huống hồ chi, hai đứa bọn con đã chống đối nhau bao năm nay, cô ấy sẽ nghĩ là con đang báo thù cô ấy. Rõ ràng có một trái tim thông tuệ, minh mẫn, nhưng trong phương diện tình cảm, cô ấy chẳng khác nào một kẻ ngốc. Cho dù cô ấy có chậm hiểu hơn nữa, cho dù có phải mất thêm thời gian năm năm, thậm chí lâu hơn nữa, con vẫn quyết không từ bỏ, cho nên mới có ngày hôm nay ạ”.

Viên Mộng Lộ vừa nghe, vừa gật đầu liên tục, khuôn mặt hiện lên nụ cười mãn nguyện, tươi tắn. Tiếp theo đó, bà đi đi lại lại trong phòng liên hồi, chiếc chổi lông gà cũng theo đó mà bay nhảy tung búng.

Kỷ Ngôn Tắc thấy bà không nói gì, liền nắm chặt tay lại, hít một hơi thở sâu rồi nói: “Xin đi hãy cho phép con được lấy Chi Chi về làm vợ, con nhất định sẽ chăm sóc cô ấy suốt đời suốt kiếp!”

Cùng lúc đó, Viên Mộng Lộ đứng chân lại, nhìn Kỷ Ngôn Tắc bằng ánh mắt sắc bén, chiếc chổi lông gà lại giờ lên lần nữa, chỉ thẳng vào mặt anh rồi nghiêm nghị nói: “Tiểu tử thôi, câu hỏi sau cùng, có phải cậu đã chiếm lợi từ Chi Chi nhà ta?”

Kỷ Ngôn Tắc mặt mày ngơ ngê, thật lòng không ngờ rằng Viên Mộng Lộ lại hỏi câu này một cách thẳng thắn như vậy. Anh vừa mới chỉ do dự vài giây, chớp mắt có vài cái, đã nhìn thấy chiếc chổi lông gà bay tới...

Viên Nhuận Chi áp sát tai vào cánh cửa, với ý đồ nghe xem hai người rốt cuộc đang nói những gì bên trong, đáng tiếc, đi cô đã quá cao tay, ngăn cách tận hai cánh cửa dày.

Cô đi đi lại lại trước cửa phòng rất nhiều lần, chẳng khác nào đứng trên chảo dầu, rồi lo lắng, vuốt mái tóc mình mãi không thôi. Cô nhìn chăm chăm vào chiếc cửa phía trước, nếu không phải sợ chiếc chổi lông gà trong tay đi, cô đã đá cửa xông vào từ lâu rồi.

Cô liếc qua khe cửa, bỗng nhiên nhìn thấy cánh cửa bên trong mở ra, đi cảm theo chổi lông gà đi ra trước, cô vội vã lùi lại phía sau vài mét, quyết định ngồi xuống chiếc ghế xa cánh cửa nhất.

Vài giây sau, cánh cửa bên ngoài cũng mở nốt.

Đi cô bước ra ngoài, đôi mắt đan phụng nheo lại, để lộ ra ánh mắt đáng sợ, chẳng khác nào một thanh đao sắc nhọn, trực tiếp tấn công khuôn mặt của Viên Nhuận Chi. Theo đúng phản xạ có điều kiện, cô vội đưa tay che mặt, trong lòng kinh hãi, hoảng hốt, thậm chí rớt một tiếng: Đại sự không lành!

Nhìn qua kẽ tay, cô thấy Kỷ Ngôn Tắc đi khắp phòng, bàn tay đặt trên cánh cửa run rẩy không ngừng.

Cô vô cùng kinh ngạc, lập tức nhảy bật dậy xông về phía anh: “Anh làm sao thế?”

Kỷ Ngôn Tắc hít một hơi thật sâu, đưa ra một tờ giấy chỉ chút đầy chữ trong tay ra đến trước mặt cô rồi nói: “Đây là tờ giấy di liệt kê đồ lễ”.

Cô vội vã liếc qua tờ giấy kia, sau đó đưa tay lên che miệng, giọng nói run run: “Tại sao trong danh sách đồ lễ còn có cả chiếc bồn cầu giặt nước?”

Vừa hỏi dứt lời, cô liền nghe thấy giọng nói than thở vang lên phía sau: “Con ranh chết tiệt kia, chả nhẽ đi mà chỉ ăn mà không ỉa ỉa ỉa?”

Kỷ Ngôn Tắc sợ rằng lại xảy ra sự cố nào khác, liền nhanh chóng che miệng Viên Nhuận Chi lại, sau đó mỉm cười hờn hờ, nói với Viên Mộng Lộ: “Đi à, xin đi cứ an tâm đi, con sẽ mang tới không thiếu bất cứ món nào trong tờ giấy này”.

Viên Nhuận Chi tròn trĩnh mắt lên, nhìn chăm chăm vào vết đỏ trên khuôn mặt anh, lại còn mấy chiếc lông gà còn vương lại trên tóc anh, bất giác ớn lạnh cả sống lưng.

Sau khi việc tới nhà chạm ngõ thành công mỹ mãn, Viên Nhuận Chi vẫn luôn truy hỏi Kỷ Ngôn Tắc đã làm gì khiến đi nổi đóa. Thế nhưng dù cho cô có gắng hỏi thế nào, Kỷ Ngôn Tắc vẫn sống chết không chịu mở miệng. Bởi vậy, vết tích của chiếc chổi lông gà để lại trên đầu anh trở thành một câu đố không lời đáp của Viên Nhuận Chi.

Sau khi về đến nhà, Viên Nhuận Chi và Kỷ Ngôn Tắc bắt đầu đi mua tất cả những thứ có trong tờ giấy kia. Trước tờ giấy thách cưới vô lý của Viên Mộng Lộ, Viên Nhuận Chi vô cùng áy náy. Đây là kiểu thách cưới của dân tộc nào chứ? Rõ ràng là đơn mua hàng bách hóa, tất cả đều bị đi liệt kê trên giấy, lớn có đồ dùng gia dụng, nhỏ có cả giấy vệ sinh, thậm chí còn có một bộ kim may vá, tất cả đều là những thứ đi muốn có.

Trên dưới Kỷ gia sau khi biết được chuyện Kỷ Ngôn Tắc quyết định kết hôn, vui mừng, hờn hờ vô cùng. Ngay cả Kỷ Niên Tường đang nằm bệnh liệt giường cũng thần kì xuống giường đi lại, mặt mày vui như Tết.

Kỷ Hữu Mai chỉ hận không thể đi xe về thị trấn Đào Hoa chính thức hỏi cưới ngay trong đêm hôm đó. Sau mấy lần nhận được cái nhìn khinh khi của Kỷ Ngôn Tắc, bà mới có thể khống chế được cảm xúc nùng cháy trong lòng, cố gắng nhẫn nhịn sang tới cuối tuần sau, mới chính thức đến thị trấn Đào Hoa chạm ngõ.

Lần này, Viên Mộng Lộ đã không còn lạnh lùng như trước đó, khuôn mặt tươi rói, chẳng khác nào hoa đào vào giữa tiết xuân, nhiệt tình đón tiếp người nhà họ Kỷ.

Kỷ Hữu Mai và Viên Mộng Lộ vừa gặp mà đã như quen biết lâu nay, hai người hân hoan, hờn hờ định ngày tiến hành hôn lễ.

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hoàng tử

Những ngày tháng bận rộn trôi qua rất nhanh. Dịp Lễ Giáng sinh, Kỳ Ngôn Tắc vắt óc suy nghĩ, bài trí nghi thức cầu hôn hoa tươi, ánh nến lãng mạn, tuyệt mỹ duy nhất ở trong căn nhà của mình, sau đó đeo chiếc nhẫn đặt làm trước đó vào tay của Viên Nhuận Chi.

Viên Nhuận Chi nhìn chiếc nhẫn thuộc cùng một hệ thống hình dạng với chiếc bát âm nọ, vô cùng kì quái trên tay mình, chỉ có thể dùng vài chữ ngắn ngủi để bày tỏ suy nghĩ trong lòng mình – bó tay! Tại sao chiếc nhẫn cầu hôn của người ta lúc nào cũng tuyệt đẹp lãng mạn, trong khi chiếc nhẫn của cô chẳng khác nào chiếc máy điện tâm đồ?

Tuy rằng nhẫn cưới hơi xấu một chút, thế nhưng hoàn toàn không hề ảnh hưởng đến tâm trạng vui như Tết của cô. Khuôn mặt cô hớn hờ, hân hoan không khác gì một nụ hoa mới nở, vì vậy mà lại nhận được sự khinh bỉ mãnh liệt từ Kỳ Ngôn Tắc.

Lễ Giáng sinh vừa qua, Kỳ Ngôn Tắc liền nhận được quyết định đi công tác, cho nên công việc tìm ảnh viện chụp ảnh cưới đều đặt lên vai Viên Nhuận Chi cả.

Vào ngày cuối tuần, Viên Nhuận Chi lười theo Tăng Tử Kiều chạy qua mấy ảnh viện áo cưới, may mắn là sau cùng cũng chọn ra được một nơi tuyệt nhất. Sau đó, Tăng Tử Kiều có việc bận đột xuất, chỉ còn lại mỗi mình cô đi dạo phố, cũng chẳng còn hứng thú gì nữa, cho nên cô liền lái xe về nhà luôn.

Viên Nhuận Chi đỗ chiếc QQ xinh xắn màu xanh lá cây của mình gọn gàng. Vừa mới xuống khỏi xe, đang định bước vào thang máy của hầm đỗ xe, một bóng người vội lướt đến trước mặt cô rồi nói: “Viên tiểu thư?”

Giọng nói cứng nhắc bằng tiếng phổ thông khiến Viên Nhuận Chi dừng bước, nhìn về phía người đang đến, chính là vị tiên sinh mặc bộ đồ trắng đi cùng bố của Kỳ Ngôn Tắc. Có điều hôm nay ông đã chuyển sang mặc một bộ vest màu đen, chứ không phải bộ trang phục màu trắng phiêu linh như hôm trước.

Cô khẽ gật đầu chào hỏi: “Xin chào, ông tới để tìm Kỳ Ngôn Tắc sao? Anh ấy đi công tác rồi!”

Kamuda đặt tay lên phần ngực phải của mình hành lễ cùng Viên Nhuận Chi, lại tiếp tục nói với cô bằng giọng phổ thông không mấy chuẩn xác: “Không lần này tôi đến đây là muốn mời Viên tiểu thư đến gặp chủ nhân nhà tôi”.

“Chủ nhân nhà ông?” Viên Nhuận Chi cảm thấy nghi hoặc, nhớ lại hôm trước Kỳ Ngôn Tắc đã nhắc đến tên của bố mình rồi nói tiếp: “Modolna tiên sinh?”

“Đúng vậy, chủ nhân bảo tôi tới đây tìm tiểu thư!” Kamuda đáp.

Viên Nhuận Chi suy ngẫm một lúc, nhún vai bình thản đáp: “Được thôi!”

Vừa nói dứt lời, một chiếc Bentley màu đen từ từ tiến lại gần, Kamuda cung kính mở cửa xe cho cô rồi nói: “Viên tiểu thư, xin mời!”

Chiếc xe quá đồi khoa trương, hành động quá đồi kì lạ này khiến Viên Nhuận Chi nhất thời khó lòng thích ứng.

Chiếc xe chạy thẳng về vùng ngoại ô, nhanh chóng dừng ở một hội sở riêng biệt.

Viên Nhuận Chi vừa mới xuống xe đã có hai người đến dẫn đường cho cô. Cô đưa mắt nhìn về dãy phòng theo phong cách Nhật Bản, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, bước chân vô cùng thận trọng.

Người phục vụ nhanh chóng dắt cô đến một căn phòng, vừa mới vào trong, mấy người phục vụ phía sau đã nhanh chóng kéo cửa lại.

Viên Nhuận Chi nhìn thấy bố của Kỳ Ngôn Tắc đang ngồi trước chiếc bàn thấp, chuyên tâm nghiên cứu trà đạo.

Modolna nghe thấy tiếng mở cửa liền ngược đầu lên, nhìn Viên Nhuận Chi mỉm cười nói: “Viên tiểu thư, rất vui được gặp cô tại đây!”

Một mình đi gặp trưởng bối nhà chồng khiến Viên Nhuận Chi cảm thấy không thoải mái lắm, cô thắm hít một hơi thật sâu rồi gật đầu chào hỏi: “Cháu chào chú ạ!”

Modolna mỉm cười đáp: “Xem ra Nick đã nhắc đến ta trước mặt cháu rồi. Mời ngồi!”

“Dạ vâng ạ!” Cô gật gật đầu, quỳ trước chiếc bàn thấp trước mặt.

“Cháu thử ngậm trà do ta pha xem sao?” Modolna đưa một ly trà nhỏ ra trước mặt cô.

“Cảm ơn chú!” Cô nhận lấy, nhấp một ngụm nhỏ, căng thẳng nắm chặt lấy chiếc ly.

Modolna liền nói: “Nghe nói Viên tiểu thư dự định kết hôn cùng với Nick?”

“Dạ vâng, đúng vậy ạ!” Cô bắt gặp cau mày.

Modolna lại nói thêm “Cháu có yêu Nick không?”

Viên Nhuận Chi bất ngờ ngẩng người ra, hoàn toàn không ngờ Modolna lại thẳng thắn hỏi câu này.

Yêu hay không yêu vốn dĩ là việc riêng tư của hai người. Theo quan niệm của người Trung Quốc, sẽ không bao giờ tùy tiện nói những thứ tình cảm say mê, cuồng nhiệt nhất của con người ngoài miệng thế này. Trước mặt Kỷ Ngôn Tắc, cô còn chẳng dám nói đến chuyện này chứ đừng nói là trước mặt một trưởng bối vừa mới gặp mặt có hai lần, nếu như bàn luận về chuyện này, cảm thấy cứ quái dị, lạ thường kiểu gì đó.

Khuôn mặt cô ửng hồng, chậm rãi gật gật đầu, hai tay không ngừng xoay chuyển chiếc ly trà.

Modolna đột nhiên bật cười lớn rồi nói: “Sắp kết hôn rồi, một câu hỏi thế này cũng khiến Viên tiểu thư phải suy nghĩ lâu như vậy sao?”

Khuôn mặt đỏ ửng của Viên Nhuận Chi cứng đờ lại, nhú chặt đôi mày, nâng cao phòng bị nhìn về Modolna đang ngồi trước mặt mình rồi nói: “Cháu không nhận thấy có thể phán đoán mình có yêu thương một người thông qua việc thốt ra ngoài miệng nhanh hay chậm. Không biết hôm nay chú tìm cháu đến đây là vì chuyện gì đặc biệt ạ?”

Modolna đặt bình trà xuống, “Ồ, cũng chẳng có chuyện gì đặc biệt, chỉ là muốn mời cháu uống trà, nói chuyện tán gẫu một lúc mà thôi”.

Viên Nhuận Chi nhìn động tác rót trà của ông, hoàn toàn không cho rằng ông mời cô đến đây đơn giản là để thưởng thức trà đạo, tán gẫu đôi điều.

Đang suy ngẫm, cô lại nghe thấy Modolna hỏi thêm: “Nick đã nhắc đến đảo Barents với Viên tiểu thư chưa?”

“Dạ?”

“Xem ra Nick vẫn chưa giới thiệu cho cháu biết, đảo Barents là quốc thổ của chúng ta, là viên minh châu sáng nhất trên Ấn Độ Dương”.

“Cháu đã nghe A Tắc nhắc đến”.

“Thật sao?” Modolna mỉm cười rồi nói thêm: “Cháu có biết tên đầy đủ của Nick không? Tên đầy đủ của thằng bé là Emi I Nick Fan Modolna Dreykanoro Isot to”.

“Cái tên dài quá...” Ngay từ khi còn học đại học cô đã nghe nói những người ở Trung Đông có tên vừa kì lạ vừa dài, có người cả tên lẫn họ dài cả thảy ba mươi âm tiết. Lần đầu tiên biết được cái tên khác của Kỷ Ngôn Tắc cô cảm thấy hơi buồn cười.

“Lần đầu tiên nghe thấy cái tên dài như vậy, có phải cháu cảm thấy rất buồn cười không? A Mai, mẹ của Nick lần đầu tiên nghe thấy tên của ta cũng phản ứng y hệt như cháu lúc này”.

Modolna rót cho Viên Nhuận Chi thêm một ly trà rồi nói tiếp: “Viên tiểu thư, ta muốn hỏi cháu một câu hỏi, nếu như một cuộc hôn nhân không có tình yêu, chỉ xây dựng trên nền tảng lợi dụng tiền bạc, địa vị lẫn nhau, cháu có chấp nhận cuộc hôn nhân như vậy không?”

Câu nói của Modolna khiến cho Viên Nhuận Chi bỗng nhiên hoảng sợ. Cô vội vã uống ngụm trà rồi tỏ ra trấn tĩnh nói: “Cháu xin lỗi, cháu không hiểu ý của chú lắm, có chuyện gì thì chú cứ nói thẳng luôn đi ạ!”

Modolna đặt bình trà xuống, rồi nói thêm: “Viên tiểu thư với Nick hồi học đại học luôn đối đầu với nhau, sau này bởi vì biến động trong công việc mới trở thành đồng nghiệp, bỗng nhiên phải lòng người kia, rồi dần dần manh nha thành tình yêu. Dù cho là đối đầu trước kia hay tình yêu bây giờ, Viên tiểu thư vẫn luôn luôn bị thu hút bởi sự quyến rũ của Nick nhà ta. Viên tiểu thư đã nhìn thấy hình ảnh của Nick khi còn nhỏ chưa?”

Ông cầm một vài bức ảnh rồi đặt ra trước mặt Viên Nhuận Chi.

Viên Nhuận Chi mở to mắt, nhìn vào một hàng ảnh bày ra trước mặt. Cô cầm một bức lên, trong ảnh là một cậu bé, mặc áo trắng, đầu đội vương miện, ngồi đọc sách trên một chiếc sofa sang trọng, hoa lệ. Khuôn mặt anh tuấn, trắng trẻo đó chính là của Kỷ Ngôn Tắc.

Kỷ Ngôn Tắc, tại sao... anh lại đội vương miện trên đầu?

Cầm một bức ảnh khác lên, người con trai kia đã trưởng thành, mặc đồ cưỡi ngựa, tay cầm chiếc roi ngựa màu trắng, vẫn là khuôn mặt đó, tuấn tú hơn người nhưng thêm đôi chút cao ngạo, oai phong.

Mỗi một tấm ảnh đều thể hiện một phương diện khác của Kỷ Ngôn Tắc.

Cô chỉ vào tấm ảnh Kỷ Ngôn Tắc đội chiếc vương miện trên đầu, run rẩy đưa lời hỏi: “Cái này... tại sao anh ấy lại ăn mặc thế này?”

“Nhìn thái độ của Viên tiểu thư, là biết ngay Nick chưa từng nói cho cháu biết về chuyện này. Ngoại trừ thân phận là cháu ngoại của Kỷ đại lão gia của Tập đoàn Thiên Vũ ra, Nick còn là Hoàng tử kế thừa ngai vàng của đảo Barents”.

Hoàng tử kế thừa ngai vàng? Đây là khái niệm gì ở thời hiện đại này chứ?

Viên Nhuận Chi run run đặt tấm ảnh xuống.

“Viên tiểu thư, cô đã từng nghĩ tới việc, tại sao đột nhiên Nick lại muốn kết hôn cùng cô không?” Modolna bẽ bình trả lên, rót thêm cho Viên Nhuận Chi một ly nữa.

Viên Nhuận Chi bất giác nhíu chặt đôi mày lại, nhìn vào đôi mắt tràn đầy ý chế giễu của Modolna, bình tĩnh đáp lại: “Kết hôn chính là kéo dài hạnh phúc cho tình yêu của hai chúng cháu”.

Sau khi nghe thấy câu này, Modolna nghiêm mặt nói: “Tình yêu khiến con người ta mù quáng, vĩnh viễn không nhìn nhận rõ được vấn đề cốt lõi. Có lẽ đối với cháu, đây được coi là tình yêu chăng?”

“Nick là người ưu tú nhất trong số tất cả con cháu đời sau của dòng họ Isot to chúng ta. Thế nhưng từ nhỏ tính cách nó đã mạnh mẽ, nổi loạn, thẳng bẻ căm ghét thân phận của mình. Nick thường nói thân phận này đã trói buộc tự do của mình, tước bỏ tất cả mọi sở thích của bản thân. Và năm mười tám tuổi, thẳng bẻ nói sẽ sinh sống tại Trung Quốc, ta liền đồng ý. Vào năm tốt nghiệp đại học, ta yêu cầu thẳng bẻ quay về đảo Barents nhanh chóng tiến hành hôn lễ, nó không chịu, rồi đàm phán cùng với ta, nói nếu như cuối năm nay nó tìm được một nửa còn lại mà mình yêu thương, đồng thời kết hôn thì ta không được ép nó quay về làm hoàng tử kế thừa ngai vàng đảo Barents nữa. Nếu không, nó nhất định phải quay về đảo Barents cùng ta!” Modolna đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn về cây tùng phía xa xăm.

Bàn tay Viên Nhuận Chi run run, bẽ ly trà rất lâu mà không hề uống.

Modolna lại tiếp tục nói thêm: “Ta đã đồng ý với hẹn ước này. Cháu có biết lí do tại sao không? Bởi vì Nick của ta có huyết thống hoàng thất cao quý, con mắt của nó cao hơn mọi thứ, cho dù nội tâm thẳng bẻ có căm ghét đảo Barents đến mức nào, thì nhất định cũng sẽ phải quay về hòn đảo Barents tuyệt đẹp đó mà thôi. Năm trước, gia tộc Isot to của chúng ta chọn cho Nick hai người vợ xinh đẹp, ưu tú, đợi Nick quay về hoàn tất mọi thủ tục. Thế nhưng chuyện bất ngờ lại ập đến, thông qua mẹ thẳng bẻ ta biết được nó đang hẹn hò với một người phụ nữ”.

Nói đến đây, Modolna đã quay về ngồi trước mặt Viên Nhuận Chi, nhìn cô từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, quan sát thái độ trên mặt cô có gì biến đổi bất thường không.

Sắc mặt của Viên Nhuận Chi càng ngày càng trắng bệch, trái tim dường như bị một hòn đá lớn đè nặng lên, hô hấp khó khăn, bàn tay đang cầm ly trà bất giác nắm chặt lại.

Vào khoảng một tháng trước, Kỷ Ngôn Tắc đã nói với cô rằng đảo Barents là một nơi mà người đàn ông có thể lấy mấy người vợ cùng lúc, còn nửa năm trước, cũng chính là lúc anh đề nghị cô làm bạn gái của anh.

“Cháu thực tình không hiểu chú nói với cháu những chuyện này thì có ý nghĩa gì? Cháu với anh ấy đã hẹn hò được nửa năm nay và chuyện nửa năm trước, chú đã sắp đặt hôn sự cho anh ấy hoàn toàn là hai chuyện khác biệt”. Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng mỉm cười, miễn cưỡng bản thân thật trấn tĩnh.

Cô đâu phải là kẻ ngốc. Người mù cũng có thể nhận ra Modolna hoàn toàn không hi vọng cô cùng Kỷ Ngôn Tắc ở bên nhau, cho nên mới vô duyên vô cớ tìm cô đến đây nói mấy lời này. Mấy bộ phim với tiểu thuyết tình cảm gay cấn chẳng phải đều diễn và viết như vậy sao? Ha ha, thật không ngờ cô lại vấp phải chuyện này.

Modolna bật cười thành tiếng: “Viên tiểu thư đúng là một người thông minh. Nghe cách Viên tiểu thư nói chuyện, có thể nhận ra cháu là người theo chủ nghĩa tình yêu hoàn mỹ, tuyệt đối không chấp nhận người thứ ba xen vào. Đáng tiếc là ngay từ khi Viên tiểu thư bắt đầu ở bên cạnh Nick nhà ta, thì mọi chuyện đều đã khép kín hết cả. Cháu hiểu được bao nhiêu về con người của Nick?”

Cô hiểu bao nhiêu về con người của Nick? Đây chính là lời thoại thường được những bậc phụ huynh phá vỡ hạnh phúc đôi uyên ương lấy ra dùng.

Viên Nhuận Chi bị ai nhận ra rằng, bản thân thật sự chưa từng hiểu thấu đáo về con người của Kỷ Ngôn Tắc.

“Modolna tiên sinh, chú tìm cháu đến đây vào khoảng thời gian này, cháu nghĩ chú đã lên kế hoạch chu tất rồi. Từ này đến giờ chú nói nhiều như vậy chẳng qua là vì muốn nói cho cháu biết rằng, anh ấy kết hôn cùng cháu không phải vì yêu cháu, mà vì không muốn quay về đảo Barents, không muốn làm Hoàng tử kế thừa ngai vàng, không muốn lấy hai người vợ mà gia tộc Isot to nhà chú đã sắp đặt sẵn cho anh ấy, anh ấy muốn có được tự do. Từ đầu chí cuối, chú không nói thẳng ra, nhưng kì thực mục đích sau cùng của chú chính là muốn cháu chia tay với anh ấy, đúng không ạ?” Viên Nhuận Chi hai tay nắm chặt vào nhau, bất giác bật cười nói: “Hôm ấy, cháu còn trách anh ấy tại sao lại nổi nóng với chú như vậy, bây giờ cháu nghĩ người không hiểu con người anh ấy thật ra là chú mới phải”.

Modolna ngẩng người nhìn Viên Nhuận Chi mấy giây, sau đó lên tiếng: “Cho dù là từ believe (tín tưởng) thì ở giữa cũng vẫn chèn một chữ lie (nói dối). Tình yêu bắt đầu từ một lời nói dối thì sau cùng cũng sẽ kết thúc bởi sự dối trá mà thôi. Cháu có thể thử kết hôn vào ngày mùng 1 tháng Một năm tới xem thế nào!” Nói xong, ông liền đi ra ngoài cửa.

Vào khoảnh khắc Modolna đi ngang qua thân người Viên Nhuận Chi, khuôn mặt cô kiên trì giữ mãi nụ cười tươi tắn, xán lạn.

Căn phòng rộng rãi, giãn dị nhất thời chỉ còn lại mỗi mình cô, không còn đối tượng tranh luận nữa, cũng chẳng cần thiết phải mỉm cười thêm nữa.

Lời nói của Modolna trước khi đi liên tục vang vọng trong đầu cô.

Viên Nhuận Chi chán nản buông tay xuống, run run lấy chiếc di động ra, không ngừng gọi đến số di động của anh, còn đầu kia chỉ truyền lại giọng nói lạnh lùng: “Số máy quý khách vừa gọi nằm ngoài vùng phủ sóng...” Giọng nói lạnh lùng truyền tới, khiến cả người cô run lên bần bật.

Bây giờ, cô đang muốn làm gì chứ? Tại sao nhất định phải gọi điện ngay cho Kỳ Ngôn Tắc?

Cô gấp di động lại, cố gắng giữ cho thân thể mình thôi run rẩy. Rõ ràng, cô đang ngồi trong căn phòng có lò sưởi, vô cùng ấm áp, vậy mà thân người cô vẫn lạnh lẽo lạ thường.

Không ngờ tình tiết sụt mướt con gái nhà nghèo gả vào hào môn bị ngăn cản thường có trong tiểu thuyết và phim truyền hình lại xảy ra trong cuộc đời cô. Hơn nữa, thứ cô gặp phải không chỉ là hào môn mà còn là hoàng thất, là quốc gia trên hòn đảo nhỏ vô danh trên Ấn Độ Dương.

Cô đưa hai tay lên che mặt, không ngừng vuốt hai bên má, nhằm mục đích khiến các cơ giãn mềm ra.

Không phải cô đang nằm mơ mà cô cảm nhận được việc này.

Tại sao đang yên đang lành Kỳ Ngôn Tắc lại biến thành một hoàng tử chứ? Anh không phải là một thư sinh mặt trắng cả ngày cao ngạo hay sao? Anh không phải là tên Tổng Giám thị trường biến thái suốt ngày chỉ biết bắt cô chạy khắp các công trường xây dựng sao? Anh không phải là người đàn ông vô duyên vô cớ đều thích chọc ghẹo, gây chuyện với cô sao? Anh không phải là người đàn ông ba tốt “oai phong ở văn phòng, đảm đang chuyện bếp núc, quyến rũ nơi phòng the” hay sao?

Bỗng nhiên tiếng nhạc chuông quen thuộc vang lên, tâm tư của cô đột nhiên ngưng lại.

Là Kỳ Ngôn Tắc.

“Tìm anh sao?”

Viên Nhuận Chi hít một hơi thật sâu, cố gắng dồn nén cảm xúc hoang mang của bản thân: “Ồ, không có chuyện gì, chỉ là em ấn nhầm số mà thôi...”

“Em lúc nào cũng thẹn thùng không đúng chỗ, nhớ anh thì cứ nói thẳng ra”.

Lúc này, cô không còn chút tâm trạng nào để nói đùa cả, im lặng vài giây cô liền nói: “Hôm nay lúc đi dạo phố, em ghé qua xem bói, ông thầy bói bảo em rằng ngày 31 tháng Mười hai năm nay không phải là ngày lành đi lấy Giấy đăng ký kết hôn...”

“Vậy ông ấy nói thời gian nào mới tốt?” Giọng nói của anh có đôi phần lạnh lùng.

“Năm sau, ngày mừng một tháng Một!” Cô ôm chặt miệng, kinh ngạc vì bản thân như bị quỷ nhập hồn, đã do thám anh theo đúng như lời Modolna nói.

Kỳ Ngôn Tắc đáp lại một cách bất cần: “Từ trước đến nay anh không tin bói toán. Đừng nghe thầy bói phán linh tinh, gần đây bọn lừa đảo thủ đoạn, mảnh khỏe ngày càng tinh vi hơn. Bây giờ anh không ở bên cạnh em, cái đầu không mấy tinh thông kia của em phải thận trọng, đừng để bị người ta lừa gạt đấy!”

“Đầu phải là phán đoán linh tinh, em cũng cảm thấy ngày đầu tiên của năm mới đi lấy Giấy chứng hôn đầu tiên trong cuộc đời dù gì cũng tốt hơn là vào lúc ngày tận thế cùng”.

“Em nhất định muốn làm phiền các nhân viên ở Cục Dân chính vào cái ngày Tết nhất như vậy sao?”

“Nếu như ngày mừng 1 tháng Một không được, thì chúng ta lấy ngày mừng 4 tháng Một cũng được. Như vậy thì không bị coi là làm phiền người ta rồi đúng không?” Cô nắm chắc lấy điện thoại, mong chờ câu trả lời của anh, tuy nhiên ngay sau khi nghe thấy câu trả lời của anh, mọi hy vọng của cô đều dập tắt hết.

“Không được, như vậy muộn quá. Sớm một hôm còn tốt hơn là muộn một hôm”.

“Tại sao anh cứ nhất định phải chọn ngày 31 tháng Mười hai chứ? Nếu như em kiên quyết chọn ngày mừng 1 tháng Một thì sao?” Cô không thể nào nhẫn nhịn được nữa, thét lên lớn tiếng.

Đầu dây bên kia im lặng một quãng thời gian khá lâu. Một lúc sau, cô mới nghe thấy giọng nói trầm ồm của Kỳ Ngôn Tắc: “Hôm nay em làm sao thế? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Không có!” Cô mím chặt môi, nhỏ nhẹ đáp lại.

“Ngày mai anh sẽ quay về, đừng suy nghĩ lung tung đấy!”

“Dạ”.

Bỗng nhiên, cánh cửa mở ra, một người phục vụ đứng bên ngoài cửa, cung kính hỏi Viên Nhuận Chi đang ngồi ngay người trước mặt bàn: “Viên tiểu thư, xin hỏi cô có muốn dùng bữa không ạ?”

Viên Nhuận Chi kinh ngạc quay đầu lại hỏi: “Có miễn phí bữa tối không?”

“Có, thưa Viên tiểu thư. Modolna tiên sinh nói ngài ấy sẽ thanh toán mọi chi phí phát sinh ở đây. Vậy nên tiểu thư muốn dùng thứ gì cũng được ạ!” Người phục vụ liền đưa thực đơn cho cô.

“Ông ấy sẽ trả tiền?” Cô liếc mắt nhìn các món ăn trên thực đơn, đều là món ăn Nhật Bản, cô liền ngược mắt nhìn người phục vụ rồi nói: “Có đồ ăn theo kiểu Pháp không?”

“Xin lỗi cô...”

“Không phải anh nói là tôi muốn ăn gì cũng được mà!”

“Thật ngại quá...”

“Nếu như không có đồ ăn kiểu Pháp thì mau hoàn tiền lại cho tôi!”

“Cái này...”

Đây cũng là lần đầu tiên Viên Nhuận Chi gây sự vô lí khi tới nhà hàng dùng bữa, nhất quyết đòi ăn kiểu Pháp tại nhà hàng đồ Nhật. Nếu như nơi này không thể cung cấp đồ ăn theo kiểu Pháp thì phải hoàn lại số tiền Modolna tiên sinh sẽ trả cho đồ ăn theo kiểu Pháp mà cô định gọi.

Sau một hồi điều đình, nhà hàng không còn cách nào khác đành phải gọi điện xin chỉ thị của Modolna tiên sinh. Sau khi nhận được cái gật đầu của Modolna tiên sinh, nhà hàng lập tức phái người lái ô tô đi tới nhà hàng đồ ăn kiểu Pháp nổi tiếng ở trung tâm thành phố mua đồ ăn về cho cô. Tất cả mọi chi phí phát sinh, nhà hàng ứng trước, sau cùng Modolna tiên sinh sẽ thanh toán sau.

Trong phòng ăn sang trọng, Viên Nhuận Chi nhìn các nhân viên phục vụ bận bịu bê đồ ăn lên, đồ dùng bát đĩa vô cùng hoa mỹ. Chưa xét đến đồ ăn, chỉ nhìn mỗi đồ dùng, bát đĩa đã cảm thấy vô cùng hứng thú, thoải mái khó diễn tả bằng lời.

Bữa ăn theo kiểu Pháp này có thể coi là bữa ăn cô lấy từ chỗ Modolna tiên sinh về. Từ trước đến nay, cô chưa từng được ăn món ăn Pháp vẫn được định danh là đỉnh cao của nghệ thuật ẩm thực thế giới, cho nên lần này, tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội này được.

Cô không phải là công chúa, thế nhưng cũng cần có một bữa ăn ngang hàng cùng quý tộc, để bộc lộ rõ thân phận và giá trị con người mình.

Cô giờ cao chiếc ly đựng rượu vang màu hồng đỏ, nhấp thử một ngụm, liếc qua năm ủ rượu, 2003. Mùa thu năm 2003, lần đầu tiên cô và Kỳ Ngôn Tắc gặp nhau.

Cô mỉm cười, ăn một miếng gan ngỗng. Gan ngỗng tỏa ra một mùi vị đặc thù không lẫn vào đâu được, rõ ràng là vừa chua vừa ngọt, vậy mà ăn đến sau cùng lại cảm thấy vừa đắng vừa cay. Cô không hiểu nổi tại sao nhiều người thích ăn thứ này đến vậy? Chẳng ngon lành chút nào, kém xa so với món bít tết do Kỳ Ngôn Tắc đích thân làm.

Cô lại thử một miếng sò gai, thật sự rất khó ăn, không ngờ lại có mùi vị mặn mặn đắng đắng. Đây không phải là món ăn nổi tiếng nước Pháp sao? Tại sao mùi vị lại khó ăn đến vậy chứ?

Bữa ăn theo kiểu Pháp lần này không hiểu đã tiêu tốn mất bao nhiêu tiền, nhưng nhìn hình thức này chắc cũng phải đạt tiêu chuẩn của khách sạn năm sao trở lên? Tại sao lại có món ăn vừa mặn, vừa đắng thế này chứ?

Cô đặt dao đĩa trong tay mình xuống, nhắc ly rượu vang bên cạnh lên ngửa cổ cạn sạch, vẫn cảm thấy vừa mặn vừa đắng, hoàn toàn không nhận ra hương vị ngọt mà rượu vang mọi khi vẫn có. Chẳng lẽ rượu đạt tiêu chuẩn khách sạn năm sao cũng là đồ giả sao?

Cô đứng bật người dậy, quyết định đi tố cáo khách sạn năm sao lừa gạt khách hàng nên bắt cần làm rơi cả chiếc đĩa cùng dao đĩa trên bàn xuống mặt đất.

Người Trung Quốc bình thường tại sao lại không dùng đũa, mà lại bắt dùng dao đĩa, đang chịu tội sao? Nhìn xem, cầm không chắc, lại còn rơi xuống đất nữa.

Cô cúi người xuống nhặt lên, nước mắt ẩm ướt như thể điều mất dây, rơi đầy trên mặt thảm, và cả mu bàn tay của cô nữa.

Đáng lẽ cô không nên để tâm đến những lời Modolna tiên sinh đã nói. Cho dù ông có nói gì đi nữa thì mục đích sau cùng vẫn là để cho cô biết rằng mình không xứng với Kỳ Ngôn Tắc, muốn cô phải nhanh chóng chia tay anh. Da mặt cô dày là vậy, tại sao lại để tâm đến chuyện này chứ? Lẽ nào, người khác bảo cô chia tay là cô phải chia tay hay sao? Cô đâu phải là kẻ ngốc?

Đúng thế, cô không phải là kẻ ngốc, cho nên, cô cũng có tình cảm. Modolna tiên sinh nói rất đúng, cô là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, không chấp nhận bất cứ một người thứ ba xen vào tình cảm của mình.

Cô ngồi bệt xuống thảm trải sàn, nhắm chặt mắt lại, cố gắng để cho nước mắt không tuôn rơi nữa, thế nhưng trái tim cô vẫn đau nhói từng cơn.

“Cho dù là từ believe (tin tưởng) thì ở giữa cũng vẫn chèn một chữ lie (nói dối). Tình yêu bắt đầu từ một lời nói dối thì sau cùng cũng sẽ kết thúc bởi sự dối trá mà thôi.”

“Chi Chi, nếu như trước ngày 31 tháng Mười hai, A Tắc cầu hôn em thì em hãy lấy cậu ta, còn nếu như không thì mừng 1 tháng Một năm sau hãy chia tay cùng cậu ta, đợi anh quay về, anh sẽ lấy em!”

Những lời nói này vang vọng bên tai cô.

Lúc đó, cô còn cảm thấy kì lạ tại sao Kỳ Vũ Ngang lại biết chắc chắn Kỳ Ngôn Tắc sẽ cầu hôn cô. Nếu như cái giao kèo mà Modolna tiên sinh nói là thật, vậy thì chắc hẳn Kỳ Vũ Ngang đã biết chuyện này từ lâu rồi.

Cho nên, sự thật bây giờ chính là, Kỳ Ngôn Tắc chỉ coi cô là một con cò có thể kết hôn và lợi dụng để thoát khỏi ràng buộc của bản thân. Không tìm được người thích hợp, tìm một người hoàn toàn xa lạ, không biết chút gì về nhau để kết hôn, chỉ bằng tìm một người phụ nữ quen thuộc, để điều khiển chỉ phối còn hơn. Còn cô lại là một lựa chọn thích hợp chăng? Lẽ nào mọi chuyện chính là như vậy?

Cô vốn tưởng rằng Kỳ Ngôn Tắc cầu hôn cô là vì động lòng yêu cô trong thời gian nửa năm nay.

Nếu những lời Modolna tiên sinh nói là một trái lựu đạn thì lúc cô gọi điện do thám Kỳ Ngôn Tắc xem có thể đổi ngày đăng kí kết hôn không lại chính là châm ngòi nổ, khiến cho toàn bộ thế giới nội tâm hoàn mỹ, lãng mạn, hạnh phúc vô biên của cô trong nửa năm nay sụp đổ hoàn toàn.

Cho dù là từ believe (tin tưởng) thì ở giữa cũng vẫn chèn một chữ lie (nói dối)

Tình yêu bắt đầu từ một lời nói dối thì sau cùng cũng sẽ kết thúc bởi sự dối trá mà thôi...

Cô đã từng tự nhủ cùng bản thân, cho dù hẹn ước nửa năm kết thúc, cô nhất định có thể mỉm cười đối mặt, hồi phục tâm trạng vui vẻ. Trên thực tế, cô nhận ra bản thân không hề kiên cường như mình vẫn nghĩ.

Kỳ Ngôn Tắc thật sự không thể kết hôn cùng cô sau ngày 31 tháng Mười hai năm nay sao?

Ngày 31 tháng Mười hai, một ngày chẳng có ý nghĩa gì mấy với đại đa số mọi người, nhưng lại vô cùng quan trọng với Kỳ Ngôn Tắc.

Sáng sớm hôm ấy, anh đã lái xe đến căn nhà đơn giản của Viên Nhuận Chi.

Vốn dĩ, anh cho rằng hai người sẽ cùng xuất phát từ nhà anh, ai ngờ, hôm qua khi vừa xuống sân bay, anh liền nhận được tin nhắn của Viên Nhuận Chi: “Một ngày trước khi kết hôn, tân lang, tân nương không nên gặp nhau, hôm nay em sẽ về nhà mình ở!”

Khi nhận được tin nhắn này, anh bất giác nhú chặt mày lại, cảm thấy vô cùng bất lực trước quy tắc của ông cha, tổ tông. Có điều còn may, chỉ mất có một hôm thôi! Anh đã đợi nhiều năm như thế rồi, thêm một ngày cũng không nhằm nhò gì cả.

Thế nên, anh nhanh chóng nhấn nút nhấn tin lại: “Em đi ngủ sớm đi, đừng có nghịch ngợm muộn quá. Sáng sớm ngày mai anh sẽ đến đón em!”

Một lúc sau, anh mới nhận được tin nhắn trả lời của cô, chỉ có duy nhất một chữ: “Dạ”.

Chỉ một chữ “Dạ” đơn giản ngắn gọn đó thôi mà khiến anh day dứt, suy ngẫm cả đêm, cảm giác khó diễn tả bằng lời.

Thậm chí anh còn âm thầm khinh bỉ bản thân: “Kỳ Ngôn Tắc à, Kỳ Ngôn Tắc, cậu đúng là chẳng có bản lĩnh gì hết, chẳng qua chỉ chán đơn gối chiếc có một hôm nay thôi, cô đơn khó chịu điều gì chứ?” Mấy hôm trước đi công tác, cũng không hề khó chịu, trần trọc giữa lúc đêm khuya thế này.

Anh đưa tay nhấn chuông cửa, đợi một lúc lâu vẫn chưa thấy Viên Nhuận Chi ra mở, trong lòng cảm thấy cô cùng lo lắng, hoảng loạn. Thế là anh liền lấy chìa khóa dự phòng mở cửa bước vào. Sau khi vào trong nhà, anh nhìn thấy mọi thứ trong nhà vẫn bình thường, vô sự, hoàn toàn không có dấu hiệu rối loạn gì hết, lúc này mới cảm thấy an tâm hơn đôi chút.

Rốt cuộc là cô đã đi đâu? Anh lấy di động ra, nhanh chóng nhấn nút gọi, đầu kia điện thoại truyền lại giọng nói lạnh lùng, vô cảm: “Xin lỗi, số điện thoại quý khách đang gọi hiện đã tắt máy...”

Giọng nói vô cảm đó vang vọng bên tai anh, khiến trái tim anh quặn thắt, buốt giá.

Gập di động lại, anh vỗ nhẹ lên vầng trán của mình, cố gắng khiến bản thân giữ được bình tĩnh.

Nhớ lại cuộc điện thoại hôm trước của cô, những lời cô đã hỏi, anh nắm chặt hai tay lại.

Nhất định đã xảy ra chuyện gì đó!

Bố anh vẫn luôn trấn tĩnh như vậy, khiến cho anh tưởng rằng không có chuyện gì xảy ra hết.

Anh thật sự quá đôi ngầy thơ!

Trước tiên, Kỳ Ngôn Tắc lái xe đến Cục Dân chính. Khi đến nơi, tất cả đều là từng cặp, từng cặp tình nhân chờ đợi đến lượt, anh hoàn toàn không thấy bóng dáng Viên Nhuận Chi đâu hết.

Anh hy vọng có thể tìm thấy cô ở nơi này, thật không ngờ lại nhận được một kết quả hoàn toàn đối ngược.

Sau khi đi vài vòng quanh đó, anh vội vã rời khỏi Cục Dân chính, vừa chạy thẳng xuống hầm đỗ xe, vừa bấm số điện thoại mà anh vô cùng căm ghét, tức tối.

Chờ rất lâu mới có người nghe máy.

“Xin chào điện hạ Emi I, xin hỏi ngài có việc gì không?” Là giọng nói của Kamuda.

“Ông ấy bây giờ đang ở đâu? Ta muốn gặp ông ấy, nói cho ta biết chỗ các người đang ở!”

“Bấm điện hạ Emi I, ngài đã không dùng kính ngữ!”

“Kamuda đại nhân, nếu như ngài muốn dạy lễ nghi cho ta thì ta có thừa thời gian để đùa giỡn cùng ông”. Giọng điệu của Kỳ Ngôn Tắc lạnh giá đến mức cực điểm.

“Thưa điện hạ Emi I, xin ngài bớt giận!” Kamuda bình tĩnh nói địa chỉ khách sạn mà họ đang ở.

Kỳ Ngôn Tắc dập điện thoại liền lái xe tới đó ngay lập tức. Khi tới khách sạn mười sáu tầng đó, trong tầm nhìn của mình, anh chỉ thấy toàn những người mặc đồ màu trắng, những người hầu hết cúi đầu hành lễ trước anh một cách cung kính.

Lúc này, một người từ từ bước lại chỗ anh.

Anh ngược mắt lên nhìn người bước tới, chính là Kamuda, người từ nhỏ đã hầu cận bên phụ vương, khuôn mặt ông vĩnh viễn chỉ có duy nhất một biểu cảm nghiêm nghị: “Bấm điện hạ Emi I, xin mời ngài đi bên này!” Không nói bất cứ câu thừa thãi nào, Kamuda đưa tay lên chỉ đường.

Kỳ Ngôn Tắc đi theo Kamuda đi vào căn phòng VIP dành cho cấp nguyên thủ quốc gia.

Modolna đang tựa lưng bên sofa đọc báo, nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên nhìn về phía Kỳ Ngôn Tắc nộ khí xung thiên bước lại gần. Modolna mỉm cười nói: “Thật đúng là khiến cho người ta vui mừng, kinh ngạc. Ta nghe mẹ con nói, hôm nay con với Viên tiểu thư sẽ đến Cục Dân chính mà, đúng không? Thế nào rồi, đột nhiên cảm thấy hối hận hả? Dự định cùng ta quay về đảo Barents sao?”

Chỉ là một nụ cười bình thường như mọi khi, nhưng Kỳ Ngôn Tắc biết ngay rằng phán đoán của mình không hề sai. Phụ vương đã im lặng cả tháng trời nay không có lý gì lại không hành động gì cả.

“Cô ấy đang ở đâu? Rốt cuộc ngài đã giấu cô ấy ở đâu rồi?” Kỳ Ngôn Tắc mím mạnh bờ môi, phần nộ vô cùng, chỉ muốn thét lớn vào mặt ông.

Modolna xua xua tay rồi nói: “Nick, con nói gì thế, ta không hiểu!”

“Đừng giả vờ nữa, Modolna tiên sinh, phụ thân đại nhân của con ạ. Rốt cuộc ngài đã đem cô ấy giấu đi đâu rồi?”

Modolna nhíu chặt đôi mày nói: “Cho dù ở góc nào trên thế giới thì bất cóc đều là hành vi phạm pháp. Con cảm thấy ta có gây ra những chuyện ngốc nghếch như vậy không?”

“Nếu như không phải là ngài thì còn ai vào đây nữa? Ngài có dám thề trước mặt Chúa rằng mình chưa từng gặp cô ấy không?” Kỳ Ngôn Tắc nhìn chăm chăm vào bố mình, đôi mắt màu hổ phách không ngừng biến đổi màu sắc đậm nhạt vì quá tức giận.

Modolna mỉm cười lạnh nhạt nói: “Ta có thể thề trước Đức Chúa, ta không hề bắt cóc cô bé, rốt cuộc cô bé đó đi đâu, ta thật sự không biết gì cả, nói không chừng nó đang đứng đợi con trước Cục Dân chính đấy”.

Kỳ Ngôn Tắc bật cười lạnh lùng lắc đầu nói: “Ngài đã từng hứa với con rằng, chỉ cần cuối năm nay con thật sự tìm được người phụ nữ tốt mà mình thật lòng yêu thương, đồng thời kết hôn với cô ấy vào ngày 31 tháng Mười hai, cũng chính là ngày hôm nay, thì ngài sẽ trả lại tự do cho con. Thì ra, ngài hoàn toàn không hề giữ chữ tín!”

Sắc mặt Modolna sầm hẳn đi: “Từ nhỏ đến lớn, ta đã hứa cùng con rất nhiều chuyện, thế nhưng điều sai lầm lớn nhất của ta chính là để cho con được ở bên cạnh mẹ con nhiều năm đến thế. Từ trước đến nay, ta không thích ép buộc người khác, cho dù là với cô bé đó hay là đối với con, ta chỉ nói những điều ta nên nói, hơn nữa đó hoàn toàn là sự thật. Còn về việc hai đứa suy nghĩ thế nào thì đó là chuyện riêng của hai đứa. Ta không hề ngăn cản con, càng không ép con không được kết hôn cùng cô bé. Bây giờ cô bé không thấy đâu, con không thể nào đẩy hết trách nhiệm cho ta được. Ngay từ ban đầu, ta đã nhận thấy cô bé đó hoàn toàn không xứng với con. Ta càng không thể cho phép con vì muốn rời khỏi ta, rời khỏi đảo Barents mà kết hôn cùng một người mình không yêu thương, hủy hoại hạnh phúc cả cuộc đời mình được!”

“Làm sao mà ngài biết con không yêu cô ấy? Có xứng đáng hay không phải do con nói mới được. Từ trước đến nay, con chưa từng nhận thấy bất cứ điểm gì ở cô ấy không xứng với con. Con bỏ ra thời gian năm năm trời mới có thể đợi được cô ấy, nếu như không thể ở bên cạnh cô ấy mà theo ngài về đảo Barents kết hôn cùng nhiều người phụ nữ một lúc, như vậy mới được gọi là hủy hoại hạnh phúc cả cuộc đời của con!”

“Theo những gì ta biết, cô bé đó có thật sự yêu con hay không vẫn còn là một ẩn số. Con có thể lừa được mẹ mình, có thể lừa gạt được người nhà họ Kỳ, nhưng chắc chắn không lừa gạt được ta, đừng quên là con từ nhỏ đã lớn lên bên ta. Bây giờ cô bé biến mất, như thế đã quá đủ để chứng minh thứ tình yêu giữa hai đứa hoàn toàn là mực cười, đủ để chứng minh cô bé hoàn toàn không yêu con, chẳng có chút dũng khí nào tin tưởng con hết. Tại sao con lại ngốc nghếch đến mức vì một người phụ nữ như vậy mà từ bỏ chức vị hoàng tử kế thừa ngài vàng chứ?”

Lời nói của phụ thân đã đánh trúng vào nơi yếu mềm nhất trong trái tim Kỳ Ngôn Tắc. Đúng vậy, đến tận giây phút này, anh vẫn không thể nào xác định được rốt cuộc Viên Nhuận Chi có yêu anh không. Tuy rằng anh cảm nhận được sự thay đổi ở cô, cô đã cho anh thấy hết mọi cảm xúc hy, nộ, ái, ố của

bản thân. Thế nhưng, anh cũng cảm nhận được cô luôn dựng lên một phòng tuyến phòng thủ sau cùng, rốt cuộc sau tuyến phòng thủ đó ẩn giấu những gì, anh không xuyên qua được mà cũng chẳng hiểu thấu.

Anh thét lên như thể chế giễu chính bản thân mình: “Cho dù cô ấy đang lợi dụng con thì đã sao chứ? Cho dù cô ấy không yêu con thì đã sao nào? Con đâu có yêu cầu cô ấy nhất định phải yêu con? Chỉ cần một mình con yêu cô ấy là đủ rồi. Ai nói là vì cô ấy nên con mới từ bỏ ngôi vị hoàng tử kia? Từ trước đến nay, con chỉ muốn sống một cách tự do tự tại, ngài có hiểu không? Tại sao ngài nhất định muốn không chế cuộc đời của con chứ?”

“Tự do tự tại? Con nhìn xem con sống tự do tự tại đã gây ra những việc gì chứ? Hàng ngày đều phải chạy đôn chạy đáo trên công trường, chẳng khác nào một lao động chân tay. Mẹ con đã dạy dỗ con vậy sao? Làm cho con người có huyết thống cao quý của hoàng tộc như con ti tiện đến tột cùng”. Modolna hoàn toàn nổi cáu, Emi I của ông nhất định phải trở thành người nối dõi vương vị của ông sau này.

“Huyết thống cao quý của hoàng tộc? Kính thưa Modolna tiền sinh, ngài cảm thấy bản thân mình có nực cười không? Người không cao quý nhất trong số những người con của ngài có lẽ chính là con đấy. Nói khó nghe một chút, con không phải là tạp chủng sao?”

“Bốp” một tiếng, Modolna đứng bật dậy, tát mạnh một cái vào mặt anh rồi quát: “Bây giờ con còn có thể nói ra những lời thô tục vậy sao? Ta không cho phép con sỉ nhục người mẹ của mình như vậy, càng không cho phép con coi thường huyết thống cao quý của dòng tộc Isot to đang chảy trong người con. Ta hoàn toàn không thể tự quyết được việc mình có mấy người vợ, Hữu Mai mẹ của con vĩnh viễn là người phụ nữ mà ta yêu thương nhất trên đời này. Thế nhưng tình yêu không phải thứ duy nhất của người đàn ông, ta không thể vì tình yêu mà từ bỏ đảo Barents đã sinh thành, nuôi dưỡng và cần đến ta được. Cho dù ta đã từng rời khỏi mảnh đất đó xa đến mấy, thì đó mãi mãi chính là nơi ta cần và muốn được quay về. Ta không thể cho Hữu Mai được thứ duy nhất, thế nhưng ta phải đem ngôi vị duy nhất, cao quý nhất trao cho đứa con của Hữu Mai. Con chính là con trai cả của Modolna ta, bởi vì có danh nghĩa là con trưởng ta mới có thể làm như vậy được. Như vậy cả dòng tộc Isot to mới không thể nào phản đối chuyện này. Con có hiểu không?”

“Ngài bị thần kinh rồi! Mẹ căn bản không cần đến thứ tình yêu đánh đổi bằng chiếc vương miện kia!”

“Nể tình thánh ý của Đức Chúa, ta sẽ tha thứ cho những lời nói bất kính của con!” Modolna hoàn toàn phớt lờ đi nỗi phẫn uất của Kỳ Ngôn Tắc, quay người lại dặn dò Kamuda đang đứng bên ngoài cửa: “Kamuda đại nhân, hãy đi chuẩn bị, chúng ta lên đường về nước!”

“Dạ, thưa chủ nhân!” Kamuda đặt tay bên ngực phải, cúi đầu hành lễ rồi nói thêm: “Xin hỏi, điện hạ Emi I có về nước cùng chúng ta luôn không?”

Kỳ Ngôn Tắc nhìn Kamuda bằng đôi mắt đờ đờ sát khí, nếu như ánh mắt có thể giết người thì chắc hẳn Kamuda đã chết cả trăm lần rồi.

Modolna lạnh lùng “hừm” một tiếng rồi nói: “Trung Quốc có câu nói cổ gọi là “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ”. Nó vẫn còn phải đến Cục Dân chính nữa. Cục Dân chính còn chưa đóng cửa thì nó sẽ không bỏ cuộc đâu. Cứ mặc nó đi, dù gì qua 12 giờ đêm nay, nó nhất định phải theo chúng ta về nước. Vẫn còn lại thời gian một ngày, cứ để cho nó chờ mỏi mòn đi!”

Kỳ Ngôn Tắc nắm chặt bàn tay lại, áp chế mọi nộ khí trong lòng, quay người rời khỏi căn phòng.

Sau khi bước ra khỏi khách sạn, anh lại tới Cục Dân chính một lần nữa.

Không biết anh đã vút biết bao nhiêu mẩu thuốc vào chiếc thùng rác trước cửa Cục Dân chính, cũng chẳng nhớ nổi mình đã nhìn đồng hồ cả thấy bao nhiêu lần.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới đây trời đã chuyển sang hoàng hôn.

Nhân viên trong Cục Dân chính nhìn anh bằng ánh mắt đầy hối tiếc, chỉ vào cửa lớn, âm thầm nhắc anh đã đến giờ họ tan làm.

Kỳ Ngôn Tắc mỉm cười đầy cay đắng, bàn tay đeo đồng hồ đút trong túi quần, bắt đầu từ lúc này, anh không cần thiết phải xem đồng hồ nữa.

Sau cùng anh đã thua cuộc.

Anh không thua trong đánh cược mà anh thua trong tình yêu.

Anh vút nốt điều thuốc đang hút vào trong thùng rác, quay người đi ra khỏi Cục Dân chính.

Đèn đường không biết từ khi nào đã bùng sáng hết cả lên, anh đứng bên lề đường, nhìn từ phía đèn điện lấp lánh. Trong gió rét mùa đông, khuôn mặt người đi đường vẫn hiện rõ nét hân hoan, hớn hờ trong dịp Tết Dương lịch.

Bên kia con đường, một bóng dáng khoác y phục màu trắng quen thuộc lọt vào tầm nhìn của anh.

Cách một con đường tấp nập người xe đi lại, anh nhìn cô vô cùng bình tĩnh.

Kỳ Ngôn Tắc chờ đợi bên cửa Cục Dân chính bao lâu thì Viên Nhuận Chi đứng ở phía đối diện bấy nhiêu lâu.

Cô đã nhìn thấy tất cả mọi thứ. Anh liên tục hút thuốc, thi thoảng lại đưa tay lên nhìn đồng hồ, đôi mày anh nhíu chặt lại, đi đi lại lại trong Cục Dân chính đầy lo lắng, phiền muộn.

Cô chưa thấy hôm nào thời gian trôi qua chậm chạp như hôm nay. Đã mấy lần cô định xông qua bên này, kéo anh đi vào trong đăng kí, thế nhưng nổi

đau đớn trong lòng lại càng ép cô phải chờ đợi.

Trong thời gian chờ đợi ngỡ tưởng dài hàng thế kỉ ấy, cô nhận ra bản thân mình ích kỷ, tàn nhẫn hơn bất cứ ai trên thế giới này.

Kỷ Ngôn Tắc từ từ bước lại chỗ cô, đứng ngay trước mặt cô, nhìn thẳng vào cô không nói tiếng nào.

Viên Nhuận Chi ôm chặt tay trước ngực, giống như một đứa trẻ phạm sai lầm, cúi đầu thấp xuống, không dám hít thở quá mạnh.

Kỷ Ngôn Tắc là người lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng trước. Anh đánh mặt hỏi cô: “Tại sao hôm nay lại chơi trò mắt tích thế này hả?”

“Bởi vì em không muốn kết hôn vào hôm nay. Ngoài hôm nay ra, hôm nào cũng được, chỉ cần không phải là hôm nay là được rồi!” Cô mỉm cười ngẩng đầu lên, bản thân cô không biết nụ cười này khó coi tới mức nào, mỉm cười mà cay đắng náo nức, đôi mắt không kiềm chế được cảm xúc mà phủ lên lớp sương mù u sầu.

“Chỉ vì không muốn kết hôn vào hôm nay? Đơn giản như vậy thôi sao?” Anh bật cười lạnh lùng.

Cô gật gật đầu, nước mắt bật ra khỏi khóe mắt tuôn rơi trên má.

“Vậy tại sao em lại khóc lóc thảm thương thế này?”

“Bởi vì em không thể nào cười được!” Cô lập tức đưa tay lên, gạt hết những dòng nước mắt trên má.

“Có phải em có rất nhiều chuyện muốn nói với anh không?”

“Đúng thế, em có rất nhiều chuyện muốn nói cùng anh, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu cho đúng”. Đôi mắt cô lại long lanh đầy nước, cô cố gắng nén nhịn để nước mắt thôi rơi.

“Không sao cả, em muốn nói gì thì cứ nói. Bây giờ anh sẽ đứng ở đây, đợi em mở miệng hỏi anh”. Anh nhận thấy bản thân lúc này bình tĩnh một cách lạ thường. Từ sáng cho tới tận lúc này, anh vẫn đứng chờ ở đây, chưa từng rời khỏi, anh mong cô sẽ xuất hiện. Trong quá trình đợi chờ lâu dài mà mệt mỏi đó, thậm chí anh còn nghĩ rằng nếu như thật sự gặp được cô, anh nhất định sẽ bỏ đôi nào của cô ra xem bên trong rốt cuộc chứa những thứ gì. Thế nhưng điều ngược lại, vào khoảnh khắc bước ra khỏi Cục Dân chính, nhìn thấy cô, anh lại vô cùng bình tĩnh, bản thân cũng chẳng thể nào hiểu nổi tại sao mình lại có thể kiềm chế tâm trạng đến tận lúc này.

“Cho dù là từ believe (tín tưởng) thì ở giữa cũng vẫn chèn một chữ lie (nói dối). Tình yêu bắt đầu từ một lời nói dối thì sau cùng cũng sẽ kết thúc bởi sự dối trá mà thôi... Khi bố anh nói những lời này, em thật sự không thể hiểu nổi thâm ý sâu xa ẩn chứa trong này. Sau hai ngày suy ngẫm cặn kẽ, hỏi tường lại mọi chuyện, em thấy những lời ông nói cũng có đạo lý riêng của nó. Giao kèo nửa năm lúc trước thật ra chỉ là một trò lừa đảo. em nghĩ làm vậy để trả nợ, anh cũng vì muốn tốt vận cả đôi đường. Đến sau đó, em mới biết rằng đây chỉ là suy nghĩ ngây ngô của bản thân. Tuy rằng, em vẫn chưa nhìn thấy hòn đảo tươi đẹp của anh – đảo Barents, thế nhưng em rất hân hạnh được gặp hoàng tử kế thừa ngai vàng tuần tú, sức hút mê người của hòn đảo đó”. Cô hít một hơi thật sâu, mỉm cười nhìn thẳng vào mắt anh rồi hỏi: “Kỷ Ngôn Tắc, anh là hoàng tử, đúng không?”

“Đúng vậy”. Anh biết rằng đã đến lúc mình phải đối mặt với mọi chuyện.

“Thế nhưng anh căm ghét thân phận này của mình bởi vì địa vị đã tước mất quyền tự do của anh, cho nên anh cũng lập nên một giao kèo cùng phụ vương của mình, nếu như hôm nay kết hôn thì sẽ không phải làm một hoàng tử kế thừa ngai vàng nữa, đúng không?”

“Đúng vậy”. Khuôn mặt lạnh lùng, bình tĩnh như một mặt hồ lặng sóng.

“Kỷ Ngôn Tắc, tại sao anh lại cầu hôn em? Anh có yêu em không?” Cô cố gắng kìm nước mắt, thốt ra câu hỏi mà bản thân muốn hỏi nhất.

“Viên Nhuận Chi, rốt cuộc em đang muốn biết những gì, nói hết ra một lần có được không?” Đôi mắt anh hơi nheo lại, không trả lời trực tiếp câu hỏi của cô.

Không nhận được câu trả lời của anh, cô mỉm cười môi lại, nhìn đôi môi gợi cảm, tuyệt đẹp của anh cũng đang ngậm kín lại, trong lòng dâng lên nỗi đau đớn, xót xa khó mà nhận nhìn nổi.

“Không sao, anh không trả lời em cũng không sao cả”. Cô mỉm cười đau khổ lắc đầu, bắt đầu nói năng lộn xộn thiếu kiểm soát: “Đối với em mà nói, mắt mặt cũng không phải chuyện ngày một ngày hai nữa. Bắt đầu từ khi gặp anh, da mặt em coi như đã không còn nữa. Thật ra, lúc anh đưa lời cầu hôn, anh không biết rằng em thấy vui vẻ, hạnh phúc thế nào đâu. Em là một người phụ nữ cao ngạo, thẹn thùng, rõ ràng trong lòng vô cùng sung sướng, hứng khởi, nhưng ngoài mặt lại cứ tỏ vẻ chẳng mấy quan tâm. Từ trước đến giờ, em hoàn toàn không biết tình cảm anh dành cho em ở mức độ nào, không dám hỏi lại càng không dám nghĩ tới. Nếu như không có sự việc em cưỡng ép, chiếm đoạt anh thì cũng chẳng có ngày hôm nay. Ai yêu trước người ấy sẽ thua trước, ai yêu nhiều hơn người ấy sẽ càng thua nhiều hơn. Cho nên em vẫn luôn tự nhủ với bản thân rằng không được phép yêu anh, không được động lòng trước anh, cứ cố gắng vượt qua thời gian nửa năm này là được. Bây giờ nghĩ lại, bản thân em thật ngu ngốc biết bao. Nếu như đã thật lòng yêu một người, thật sự có thể phân định xem ai yêu nhiều hơn, ít hơn được sao? Tiểu Kiều nói rất đúng, thà rằng trong lòng bức bối khó chịu, chỉ bằng nói ra một cách thẳng thắn, bày tỏ tình cảm cùng anh, bị từ chối thì đã sao chứ? Cùng lắm là chạy về căn nhà nhỏ bé, trốn vào một góc khuất từ từ đợi vết thương lành lại. Em cũng đâu phải chưa làm chuyện này bao giờ, ai bảo em là người mặt dày mày dạn chứ? Rõ ràng biết là không nên yêu anh, thế mà em vẫn chẳng thể nào quản thúc bản thân không động lòng trước anh. Kỷ Ngôn Tắc, anh muốn cười nhạo em thì cứ việc cười không sao cả. Anh cầu hôn em chỉ vì muốn trốn tránh bố anh, muốn trốn tránh dòng tộc Isot to cũng không sao hết...”

Đôi mắt màu hổ phách của anh bỗng nhiên âu sầu hơn bao giờ hết, anh âm trầm hỏi: “Em đã nghe hết giai điệu trong chiếc hộp bát âm anh tặng cho em chưa?”

Cô lắc lắc đầu, nhanh bước tiến về phía trước, ôm chặt phần thắt lưng của anh, vùi mặt vào trước khuôn ngực săn chắc của anh, khóc lóc nghẹn ngào: “Em không muốn biết cái gì nữa, không để tâm điều gì nữa. Kỳ Ngôn Tắc, ngày mai chúng ta kết hôn có được không?”

Vì sao cầu hôn lại không quan trọng, anh có yêu cô không cũng chẳng quan trọng nữa rồi.

Cô chẳng thể nào chịu đựng được nỗi đau khổ khi mất anh.

Cô hối hận, hối hận vô cùng vì hôm nay không đi làm thủ tục đăng ký kết hôn cùng với anh, hối hận vì bản thân đi lại không mục đích, không lí do như một con diên trên con đường này suốt một ngày trời.

“Được, ngày mai chúng ta kết hôn!” Nụ cười hân hoan nhẹ nhàng hiện lên trên khuôn mặt anh.

Năm năm chờ đợi, nửa năm nỗ lực, đầu là lần đầu tiên anh cảm nhận được nỗi sợ hãi của cô.

Anh đưa tay ra, ôm chặt cô vào trong lòng, đặt đôi môi lên vàng trán của cô, giống như một thứ bảo vật quý nhất trên thế giới.

Yêu một người nào đó không nhất thiết lúc nào cũng phải nói thành lời.

Anh không phải là một người giỏi thể hiện tình yêu bằng lời nói, chuyện như vậy, anh chỉ làm duy nhất một lần, đáng tiếc là, đến tận bây giờ, cô vẫn chưa biết. Không sao cả, anh sẽ đợi tới ngày mà cô nhận ra điều đó.

Đêm hôm đó, hai người bên nhau ái ân mặn nồng, chưa bao giờ lại nhiệt tình và cuồng điên đến vậy, cứ như thể đến sáng hôm sau, họ sẽ mất nhau vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thần thoại

Buổi chiều mừng 2 tháng Giêng, Viên Nhuận Chi một thân một mình lái chiếc xe QQ xinh xắn của mình về thị trấn Đào Hoa. Cô xin nghỉ phép, nghỉ hết cả tháng số ngày phép tích lũy trong năm, quyết định về thị trấn Đào Hoa đón hết dịp Tết này rồi mới quay lại làm việc.

Ngày 31 tháng Mười hai năm trước, Kỳ Ngôn Tắc đợi Viên Nhuận Chi cả một ngày trời, ngày mừng 1 tháng Giêng năm sau, đối ngược lại cô chờ anh cả ngày.

Sau buổi đêm hôm đó, sáng ngày hôm sau, Kỳ Ngôn Tắc giống hệt như bốc hơi khỏi thế gian. Mãi cho tới khi màn đêm buông xuống, Viên Nhuận Chi mới hiểu rằng, lần này Kỳ Ngôn Tắc sẽ không giống như cô lên lút đứng ở một góc khuất nào đó, mà anh đã đi thật rồi, không để lại một câu một lời nào, ngoại trừ căn nhà và chiếc BMW cho cô.

Chuyện này cũng phải đến khi luật sư tìm gặp thì cô mới biết anh đã để lại hết mọi thứ cho cô rồi ra đi.

Viên Mộng Lộ vẫn như mọi khi, miệng ngậm điếu thuốc, ngồi tựa bên cánh cửa, nhìn cô bằng đôi mắt đầy khinh bỉ.

Cô cúi thấp đầu xuống, lặng lẽ, buồn thảm lần về phòng của mình.

Viên Mộng Lộ búng tàn thuốc, đưa tay ra ngăn cản cô. “Cái con ranh này, muốn đi đâu hả? Thăng tiểu tử thối kia đâu? Không phải hai đứa nói hôm qua sẽ về đây sao? Tại sao hôm nay một mình con về đây hả?”

“À, anh ấy có việc ra nước ngoài rồi ạ!” Cô trả lời trong tê dại, cúi đầu xuống, tiếp tục đi vào bên trong.

“Ra nước ngoài?” Viên Mộng Lộ tóm được chiếc mũ trên chiếc áo lông vũ của cô rồi nói: “Con đứng lại ngay cho ta! Định lần đi đâu hả? Con cho rằng lão nương không nhìn thấy khuôn mặt sầm sì, uất ức, sầu thảm của con sao? Con mau nói rõ ràng cho lão nương nghe, hôm qua con nói không đi đăng ký kết hôn nữa, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Thăng tiểu tử đó đi lúc nào hả?”

“Hôm qua ạ”. Cô trả lời đầy mệt mỏi, náo nê.

Viên Mộng Lộ lạnh lùng “hừm” một tiếng, nhanh chóng dập tắt điếu thuốc trong tay, dùng ngón tay trở ấn mạnh lên trán của Viên Nhuận Chi rồi thét như sư tử Hà Đông: “Ra nước ngoài vào dịp lễ Tết này sao? Có phải định kết hôn đúng vào tiết Thanh Minh không? Con bé này đầu óc chẳng khác gì heo, coi lão nương đây cũng ngu ngốc, ngờ ngẩn như con sao? Ra nước ngoài vào dịp lễ Tết này rõ ràng là muốn bỏ rơi con mà”.

“Không phải như đi nghỉ đâu...” Viên Nhuận Chi đưa tay xoa chiếc trán đau nhói của mình, cực lực biện giải: “Dì vội vã gì chứ? Không lấy được chồng cũng lắm là không lấy nữa chứ sao”.

Viên Mộng Lộ tức điên cả người, lại tiếp tục hét lớn: “Ta vội vã sao? Hả, con ranh ngốc nghếch này, lão nương đây vội vã cái gì chứ? Thằng tiểu tử đó ra nước ngoài rồi, người nhà của nó cũng đi hết rồi sao? Lẽ nào đến nhà người ta nói một lời cũng vất vả, khó khăn vậy hả? Nói con đầu óc đơn giản, quả nhiên là ngu si tứ chi phát triển, ngày xưa tại sao lão nương không đặt cho con là Viên Nhuận Trư cơ chứ?”

Viên Nhuận Chi cúi đầu không nói thêm gì.

“Lão nương đã nói với con bao nhiêu lần rồi, bảo con hẹn hò yêu đương cùng bọn đàn ông thì được, nhưng xin con phải giữ cho được lớp màng kia trước khi kết hôn, như vậy có được không? Lão nương đã nói với con tám trăm lẻ mấy lần rồi, mẹ con cũng đã chết vì bị bọn đàn ông lừa gạt, bỏ rơi, con bây giờ nhất định phải đi theo vết xe đổ của mẹ con ngày xưa sao?”

“Anh ấy không phải là loại người như đi nói đâu”.

“Loại người nào? Rõ ràng là lừa giỡn, lợi dụng, chiếm đoạt con xong rồi phui mông bỏ đi, bây giờ còn đứng đó mà tranh luận với ta hả? Đầu óc ngốc nghếch giống hệt như mẹ con ngày xưa vậy”.

Viên Nhuận Chi cuối cùng cũng chẳng thể nào nhẫn nhịn thêm được nữa, đưa tay lên che tai lại rồi hét: “Dì có thể không nhắc đến chuyện của mẹ con được không? Con không giống mẹ! Tại sao tất cả mọi người cứ muốn bức ép con, nhất định bắt con phải nhận rằng mình đã sai, mắt nhìn người của con kém cỏi, cả cuộc đời này con chỉ có thể bị đàn ông bỏ rơi mà thôi? Tại sao cứ ép buộc con phải thừa nhận rằng, anh ấy không yêu con, anh ấy muốn cưới con, ở bên cạnh con chỉ vì muốn trốn tránh địa vị cao thượng kia, không muốn lấy nấy người vợ một lúc và bị người khác thao túng, mất đi tự do? Tại sao nhất định phải như thế chứ? Được thôi, con thừa nhận con kém cỏi, con ích kỷ, con thẹn thùng, con vật chất, con tham lam, con đáng đời, con không có ưu điểm nào. Từ trước đến nay con chưa bao giờ phủ nhận khuyết điểm của bản thân, thế nhưng cho dù có kém cỏi đến đâu con cũng là một con người, con cũng có tình cảm, lẽ nào tình cảm muốn thu lại là có thể thu lại ngay được sao? Rút được bài học từ mẹ con, từ nhỏ đi không ngừng dạy dỗ con, dì có biết con chẳng khác nào một con nhím, lập nên biết bao phòng tuyến, bảo vệ bản thân vô cùng kỹ càng? Đương nhiên là con sợ phải chịu tổn thương, con cũng không muốn yêu anh ấy, con vẫn luôn trốn tránh, thế nhưng con không thể nào không chế, quân thú được trái tim của mình. Đúng thế, cho dù một từ believe (tin tưởng) ở giữa cũng có một chữ lie (nói dối). Thế nhưng cho dù chỉ là nói dối thì đã sao chứ? Nếu như nói dối có thể khiến cho bản thân vui vẻ hơn đôi chút, tại sao lại không sống trong giả dối cho rảnh nợ, nhất định phải phá vỡ lớp giấy mỏng manh ngăn cách đó? Yêu hay không yêu thì có quan trọng gì chứ, tại sao con lại phải để tâm nhiều đến thế? Bây giờ anh ấy đi mất rồi, có phải nhất định muốn con phải có kết cục giống như mẹ thì đi mới vui mừng không?”

Viên Mộng Lộ im lìm. Từ nhỏ đến lớn, bà chưa bao giờ thấy Viên Nhuận Chi khóc lóc thảm thương đến mức độ này.

“Con về phòng trước đây”. Viên Nhuận Chi cúi đầu xuống, đưa tay gạt hết nước mắt trên mặt, quay người đi rồi nhanh chóng bước về phòng mình.

Thứ cô gạt đi không chỉ là nước mắt mà còn là lớp thành trì xây đắp để tự bảo vệ bản thân. Ở bất cứ vấn đề gì cô cũng có thể không cần giữ thể diện, thế nhưng trong phương diện tình yêu, cô luôn giữ cho mình một trái tim kiêu sa, đài các. Từ nhỏ đến lớn, nhận được sự dạy dỗ tận tình của dì, cô xây đắp cho mình một tòa thành trì vừa cao vừa dày, sau cùng người phá sập căn thành trì đó không phải ai khác mà chính là cô.

Phải chăng bảo vệ quá tốt, cho nên, chỉ cần nhận một vết thương nho nhỏ, tiếp đó thêm trận mưa to gió lớn dồn đến là không thể nào chống đỡ nổi, vì thế mà vết thương ngày càng sâu hơn, nặng hơn?

Viên Mộng Lộ thần thờ nhìn theo bóng dáng của Viên Nhuận Chi, trong miệng không ngừng lầm bầm: “Lão nương tuổi còn trẻ đã mang theo con ranh này đi khắp nơi, rồi khỏi quê hương, tay cầm khổ tay cầm bình sữa, lẽ nào vì muốn nó giống hệt như mẹ nó trước đây sao? Con nha đầu chết tiệt này, bên ngoài chịu uất ức, vậy mà chịu đựng đến tận bây giờ mới dám nói ra”.

Viên Nhuận Chi quay về phòng mình, nằm phệt xuống giường, nước mắt không ngừng tuôn rơi, không thể nào ngừng lại được. Cô đưa tay lên cao che đôi mắt mình lại. Chỉ có như vậy, cô mới có thể ngăn chặn triệt để ngọn nguồn đau thương.

Viên Mộng Lộ bước vào phòng cô, ngồi bên cạnh giường, châm một điếu thuốc.

Viên Nhuận Chi khẽ cất tiếng: “Dì có thể ra ngoài hút thuốc được không?” Ở bên cạnh Kỷ Ngôn Tắc lâu ngày đã thành thói quen, giờ cô chẳng thể nào chịu được mùi khói thuốc nữa.

Viên Mộng Lộ liền dập tắt điếu thuốc vừa mới châm rồi nói: “Có điều gì không thoải mái thì nói ra mau, đừng giữ trong lòng, dễ dàng già đi đấy!”

“Con chẳng quan tâm nữa, nếu như bây giờ có thể già đi, nói không chừng ngày mai con nhắm mắt xuôi tay, lại làm phiền người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh”.

“Cái con ranh con này...”

“Mộng Lộ, con mệt mỏi quá, con muốn ngủ một lúc, đến giờ ăn cơm đi gọi con dậy nhé!” Nói xong cô liền quay người, đắp chăn trùm cả qua đầu.

Đến buổi tối, Viên Mộng Lộ nấu cơm xong, liền gọi Viên Nhuận Chi dậy ăn cơm. Viên Nhuận Chi trốn trong chăn không biết đã khóc bao nhiêu lâu, đầu óc u mê, nhắm mắt lại không bao lâu chìm vào giấc ngủ.

Ngày nào Viên Mộng Lộ cũng cần nhằn, than vãn, nhất định là kiếp trước đã thiếu nợ Viên Nhuận Chi, cho nên kiếp này bị trời phạt phải hầu hạ, chăm sóc tiểu tổ tông này. Sau mấy lần gặng hỏi được mọi chuyện từ miệng của Viên Nhuận Chi, bà đã hiểu được đại khái đầu đuôi câu chuyện, lại bắt đầu khuyên bảo con nha đầu ngốc nghếch của mình, mọi chuyện phải nghĩ thoáng ra, cũng đâu có ai nói cuộc đời này không có đàn ông thì không sống tiếp được chứ? Cũng giống như bà, nửa cuộc đời này đều sống như vậy rồi, vẫn bình an như không xảy ra chuyện!

Thêm vào đó, tiền bạc sáng lóa kia quyền rũ biết bao, đàn ông dù đẹp trai đến đâu, cũng có một ngày nhan sắc tàn tạ, thế nhưng những tờ giấy bạc kia càng nhìn lại càng khiến người ta vui sướng, càng nhìn lại càng cảm thấy giá trị phi phàm, cứ vài năm lại thay đổi kiểu dáng, thiết kế, tươi mới và kích thích biết bao!

Thời khắc hết năm cũ, đón năm mới đã đến, thế nhưng những bông pháo hoa rực rỡ, những sắc hoa tươi thắm chẳng thể nào thu hút được Viên Nhuận Chi.

Trong những ngày tháng mọi người hân hoan, hạnh phúc đón năm mới, cô toàn nằm thẫn thờ trong phòng, hết ăn rồi lại đến ngủ. U u mê mê qua nốt năm cũ, ăn ăn uống uống, ngủ ngủ, không những chẳng béo lên mà càng ngày càng thêm gầy guộc, héo hon.

Dáng vẻ tiêu tụy này của cô khiến cho ai gặp cũng phải xót xa, đau lòng.

Viên Mộng Lộ không chịu đựng được nhìn cô thế này mãi, nên đánh mất tận tâm, bắt cô quay về thành phố làm việc.

Kể từ sau khi Kỷ Ngôn Tắc ra đi, Viên Nhuận Chi không còn nhìn thấy anh lần nào nữa, ngay cả cuộc điện thoại cũng không có.

Các đồng nghiệp trong công ty thì thoáng lại có người hỏi cô: “Chi Chi à, có phải Kỷ tổng từ chức rồi không? Tại sao từ sau dịp nghỉ Tết không thấy đến công ty nữa?”

“Em không biết được, mọi người đi hỏi Tang tổng ấy!” Cô nhún chặt đôi mày trả lời, trái tim đã đau đến ứa máu.

Hạ Nguyệt Cúc kéo cô vào một góc rồi thì thầm riêng tư, hỏi rằng có phải cô thật sự không biết Kỷ tổng đi đâu không.

Kể từ sau khi Kỷ Ngôn Tắc quản lý Bộ phận Thị trường ở Tang thị, tất cả mọi người đều rất nể phục anh, bỗng nhiên thấy bao nhiêu ngày qua rồi mà không thấy anh đến công ty, mọi người cảm thấy khó thích ứng. Tất cả mọi việc to nhỏ lại phải trực tiếp đi hỏi Tang tổng. Nói cho cùng, Tang tổng cũng là bà chủ, việc gì cũng phải đối diện trước mặt bà chủ, đương nhiên cảm thấy không thoải mái rồi.

Viên Nhuận Chi thật sự không biết anh đã đi đâu. Nếu như cô biết được thì mỗi ngày không cần phải ngồi thẫn thờ trước máy tính, lặng người nhìn cả gian phòng làm việc trống rỗng không còn bóng dáng anh, để rồi một lát sau đấy, kính ngạc nhận ra tờ báo đặt dưới bàn tay đã chỉ chít viết đầy ba chữ - Kỷ Ngôn Tắc.

Để cho bản thân không còn suy nghĩ linh tinh nữa, cô lấy lại tinh thần và quyết tâm cao độ, giải quyết hoàn hảo, mỹ mãn tất cả các công việc đang làm, đi đến những công trường cần phải đi, thúc giục, đòi nợ những nơi cần đòi, cố gắng để cho bản thân không có gì khác biệt so với mọi khi, vẫn cứ cười cười nói nói, vui vẻ, hân hoan cùng với các đồng nghiệp khác.

Thế nhưng mỗi khi yên tĩnh một mình, trái tim cô lại nhói đau như bị hàng trăm, hàng nghìn mũi kim châm vào.

Chạy đôn chạy đáo suốt cả một ngày, mệt mỏi, rệu rã cả thân người, cô bước vào trong thang máy, tựa người vào tường thang máy.

Vừa mới quay về vị trí của mình, Mã Hồng Diễm thuộc Bộ phận Thư kí giám đốc liền chạy đến chỗ cô nói: “Chị Chi Chi, chúc mừng chị, chị sắp được quay trở lại Phòng Thư kí giám đốc rồi đấy!”

Viên Nhuận Chi liếc nhìn Mã Hồng Diễm rồi nói: “Không hề danh đã đi theo chị đây nhiều năm, tin tức lúc nào cũng nóng hổi nhất, có điều ngay bản thân chị còn chưa biết chị sắp được chuyển về, làm sao mà em biết được?” Lúc này khi ở trong thang máy, Tang tổng gặp cô mà chẳng hề nhắc tới việc này.

“Đương nhiên là em nghe nói rồi!”

“Em nghe ai nói hả?” Viên Nhuận Chi nghi ngờ.

“Sáng nay, Tang tổng bàn chuyện quảng cáo cũng với Tăng tổng bên MK, em vô tình nghe được hai người nhắc đến Kỷ tổng. Đại khái nói, nửa năm trước ngay khi mời Kỷ tổng sang bên Tập đoàn mình làm việc, anh ấy đã nói thẳng vào với Tang tổng rằng, không thể đảm bảo được thời gian làm việc ở Tang thị. Nếu như may mắn, sẽ ở lại đây làm việc luôn, nếu như có điều gì bất ngờ xảy ra thì chỉ có thể làm đến hết tháng Mười hai năm ngoái thôi. Buổi trưa vào giờ ăn cơm, Tiểu Hiền đã tìm người bên Bộ phận Nhân sự hỏi qua, người bên đó khẳng định chuyện này. Cho nên, vào lúc Kỷ tổng tới đây làm việc, Tang tổng đã chuẩn bị trước việc phải chuyển giao đại quyền ở Bộ phận Thị trường vào cuối tháng Mười hai. Tang tổng vô cùng tin tưởng vào năng lực làm việc của chị, cho nên mới sắp xếp cho chị đi theo trợ lý cho Kỷ tổng, như vậy, một ngày nào đó bỗng nhiên anh ấy đi mất, chị cũng có thể tiếp quản công việc được luôn. Có điều thật không ngờ, Kỷ tổng thật sự nói đi là đi luôn, lúc đầu bọn em còn tưởng anh ấy đi công tác, thật không ngờ lại thôi việc luôn”.

Trước khi tới Tang thị, anh đã chuẩn bị từ chức trước?

Đưa mắt nhìn về bộ bàn ghế to đẹp trong phòng làm việc, trái tim cô bị ai đó bóp nghẹt. Cô cố gắng điều chỉnh lại hơi thở, không muốn chạm vào vết thương sâu hoắm, đau nhói trong lòng mình nữa. Hai tay cô nắm chặt lại, cố gắng để cho mình nhìn trông bình tĩnh, thản nhiên nhất.

Cô nhìn Mã Hồng Diễm cười rồi nói: “Em chạy sang tận bên này chỉ để báo với chị chuyện này thôi sao?”

“À đúng rồi, suýt nữa là em quên khuấy đi mất, Tang tổng bảo chị quay về văn phòng thì sang gặp chị ấy luôn!” Mã Hồng Diễm nói.

Cô rất tò mò, tại sao lúc này gặp nhau ở thang máy, chị Tang không trực tiếp nói với cô luôn?

“Ừm, chị sẽ qua bên Tang tổng ngay đây. Cảm ơn em!” Nói xong, cô liền đứng dậy đi ra bên ngoài.

Vào phòng Tổng Giám đốc, Viên Nhuận Chi ngồi im lặng trước mặt Tang Du.

Tang Du nhấp một ngụm trà, mỉm cười nhìn cô rồi nói: “Em đã ở Bộ phận Thị trường được nửa năm rồi đấy nhỉ, trông đen đi nhiều, xem ra cũng đã trưởng thành không ít. Thế nào, thu nhập có phải đã tăng hơn trước rất nhiều không?”

Viên Nhuận Chi mỉm cười khổ sở, mở miệng đáp: “Cũng may nhờ Tang tổng cho em cơ hội được thăng tiến”.

Tang Du gật đầu nói: “Mấy hôm nay chắc vất vả lắm nhỉ, các khoản nợ thu hồi ra sao rồi?”

Viên Nhuận Chi nhanh chóng báo cáo tóm tắt công việc mấy ngày hôm nay. Trước khi Kỷ Ngôn Tắc “mất tích” đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa đâu vào đấy, cho nên, cô cũng khá nhàn nhã, thành thạo, hôm nay chỉ phải đi đòi hai khoản nợ nữa là xong.

Tang Du lại gật đầu rồi nói tiếp: “Ừm, rất tốt. Tóm lại là khả năng “mặt dày” của em cũng có đất dụng võ, rất thích hợp làm trong Bộ phận Thị trường. Xem ra con mắt nhìn người của Kỷ Ngôn Tắc cũng rất chuẩn xác, quyết định cho em chuyển sang bộ phận này là rất sáng suốt!”

Viên Nhuận Chi hoàn toàn im lặng, thì ra trong đôi mắt của Tang Du, Tang sư tỷ, cô lại là con người có khả năng “mặt dày”, có điều Kỷ Ngôn Tắc cũng thường xuyên bảo cô là người “mặt dày”. Thật ra cô cũng đã rất nỗ lực, không phải mỗi một người mặt dày đều có thể đến mức độ như cô, bệ chiếc bệ xí chạy đôn chạy đáo khắp nơi.

Tang Du lại nói thêm: “Hôm nay gọi em đến đây là muốn nói với em một việc. Kỷ tổng đã chính thức từ chức vào ngày 31 tháng Mười hai năm ngoái, cho nên công việc quản lý Bộ phận Thị trường lại do chị đảm nhiệm, chị sẽ tạm thời kiêm nhiệm chức Tổng giám Thị trường. Nếu vậy thì em sẽ lại là Trợ lý của chị. Chị đã suy nghĩ qua, chức vị của em không đổi, tính chất công việc không đổi, muốn trung cầu ý kiến của em đôi chút, bây giờ em muốn tiếp tục làm việc ở Bộ phận Thị trường hay quay về Bộ phận Thư kí Giám đốc?”

Nghe sự thật Kỷ Ngôn Tắc đã xin từ chức từ ngày 31 tháng Mười hai năm ngoái lần nữa từ miệng của Tang Du, Viên Nhuận Chi lỏng ngóng như hóc xương cá, háng giọng một hồi lâu mới có thể thốt ra vài lời: “Tang tổng, em muốn hỏi một chút, ngày 31 tháng Mười hai năm ngoái chính Kỷ tổng đã đích thân từ chức với chị sao?”

Tang Du cau chặt đôi mày lại, suy nghĩ điều gì đó rồi nhìn cô. Một lúc sau mới nói: “Chị tưởng là em đã biết rồi?”

Viên Nhuận Chi mỉm cười đầy khổ sở, lắc đầu nói: “Trước đây, em chưa từng nghe anh ấy nhắc tới. Em cảm thấy vô cùng bất ngờ!”

Hai người có mối quan hệ làm việc mật thiết, nếu như để cho các đồng nghiệp trong công ty biết rằng họ đang hẹn hò, yêu đương thì thường ngày khó tránh việc bị mọi người lời vào nói đùa, trêu chọc, hơn nữa đôi khi làm việc cũng xảy ra bất đồng quan điểm, khó tránh gây khó xử cho người kia. Vậy nên, để tránh những phiền phức không đáng có, cô với Kỷ Ngôn Tắc đã thương lượng với nhau từ trước, đợi sau khi đăng kí kết hôn xong mới quảng cho mỗi người một tấm “lưu đạn” màu đỏ báo hỷ, thu về một món lớn sau. Cho nên, tạm thời trong công ty không có ai biết hai người đang yêu đương, hơn nữa quan hệ của họ còn sâu sắc đến mức chuẩn bị tổ chức đám cưới.

Tang Du nắm chặt hai tay lại, nhìn Viên Nhuận Chi một hồi lâu rồi nói: “Không muốn nói điều gì với chị hay sao?”

Viên Nhuận Chi ngẩng đầu lên nhìn Tang Du, ánh mắt lấp lánh khi này phủ nhòa một lớp sương. Cô mím chặt môi, một lúc lâu sau mới khẽ lên tiếng đáp lại: “Tang tổng, có thể nói cho em biết lúc trước làm thế nào mà chị kéo được Kỷ Ngôn Tắc về Tập đoàn mình làm việc không?”

Tang Du nhẹ nhếch đôi mày của mình lên rồi đáp: “Khoảng đầu năm trước, chúng ta đã giành được dự án khách sạn Hoàng Đình. Ngày thứ hai sau buổi tiệc mừng công, chị nghe nói Kỷ Ngôn Tắc đã rời khỏi công ty GD, sau đó chị liền lấy thân phận sư tỷ hẹn Kỷ Ngôn Tắc ra ngoài nói chuyện. Chị hỏi cậu ấy tại sao lại rời khỏi GD, cậu ấy nói đã đến lúc cần làm vậy. Chị muốn mời cậu ấy giúp đỡ chị ở Tập đoàn Tang thị, hỏi cậu ấy có yêu cầu gì đặc biệt không. Kỷ Ngôn Tắc liền nói nếu như tìm được bà xã, cậu ấy sẽ làm việc luôn cho Tang thị, nếu như không được thì chỉ có thể làm việc ở Tang thị đến hết ngày 31 tháng Mười hai năm đó thôi. Nếu như một ngày nào đó, cậu ấy đột nhiên biến mất thì cũng không thể bàn giao lại công việc cho công ty. Nếu như chị có thể chấp nhận được thì cậu ấy sẽ đến làm, nếu như không thì đành thôi. Vào lúc chị chuyển hợp đồng cho cậu ấy thì cậu ấy cũng chuyển cho chị thư xin từ chức với ngày tháng là 31 tháng Mười hai”.

Trái tim của Viên Nhuận Chi lại co thắt dữ dội như bị ai đó bóp nghẹt.

Tang Du nhìn thấy thái độ lạ thường trên khuôn mặt cô, liền gõ nhẹ lên mặt bàn rồi nói: “Chi Chi, tuy rằng chị không biết giữa em với Kỷ Ngôn Tắc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng đại khái chị cũng nắm được một vài tình hình. Em không nói điều gì nên chị cũng không hỏi nhiều. Nói cho cùng, đây cũng là chuyện riêng của hai đứa. Có điều, từ bộ dạng của em lúc này, chị nhìn thấy hình ảnh của mình đúng một năm trước. Chị đã dùng khoảng thời gian năm năm để chờ đợi cho nên chị biết được chờ đợi một người là chuyện không dễ dàng gì. Nói một câu thật lòng, chị cảm thấy vô cùng tiếc cho hai đứa”.

Tang Du nói những lời này với Viên Nhuận Chi thực tế là muốn ám chỉ Kỷ Ngôn Tắc đã yêu thầm cô từ rất lâu rồi, thế nhưng đến tai Viên Nhuận Chi nó lại biến thành một ý nghĩa khác: Chi đang khuyên cô nên từ bỏ chờ đợi một người.

Cô mím chặt môi, cúi đầu thấp xuống, không nói lời nào.

Tang Du nhìn thấy phản ứng của cô, chỉ biết than dài một tiếng, rồi bổ sung thêm một câu: “Cho dù em đưa ra quyết định thế nào, chỉ cần em tin chắc vào bản thân là được rồi. Quyết định ở lại Bộ phận Thị trường hay quay về Phòng Trợ lý Tổng giám đốc đây?”

Cô u sầu đáp lại: “Em sẽ quay về Phòng Trợ lý Tổng Giám đốc”.

Tang Du liền nói: “Được thôi, hoan nghênh em quay lại!”

Bước ra khỏi Phòng Tổng giám đốc, Viên Nhuận Chi đi thẳng vào phòng vệ sinh.

Khó khăn lắm cô mới bình ổn được tâm trạng trong cả tháng nay, không ngờ lại một lần nữa trào dâng dữ dội.

Anh một tay cầm thư tuyển dụng, một tay cầm thư xin từ chức thì có gì là không đúng? Tìm không được bà xã, chuẩn bị sẵn cho việc rời đi thì có gì sai? Hu hu, Viên Nhuận Chi ngu ngốc, không phải ngay từ lúc ban đầu cô đã tự dặn bản thân mình hay sao? Nếu như chịu chấp nhận số phận ngay từ ban đầu, chiếm lợi từ một người đàn ông thì đã sao chứ? Chỉ cho phép đàn ông chiếm lợi phụ nữ, lẽ nào không cho phép phụ nữ vùng dậy đòi quyền lợi sao? Thật ra là do cô đã quá tham lam chăng? Cho nên sau khi có được đáp án này, cô mới cảm thấy như cả thế giới đều có lỗi với bản thân vậy. Cô đâu phải là tiên nữ giáng trần, cũng không phải là thiếu nữ xinh đẹp tài giỏi, cho nên hãy để cho mọi chuyện được quay trở về mốc ban đầu. Giao kèo nửa năm, anh đem căn nhà sang trọng và chiếc xe hơi đắt tiền cho cô, đó mới chính là những gì cô đáng được nhận.

Cô ra sức lắc đầu, nước mắt không ngừng tuôn trào khỏi mí mắt. Cô ôm lấy khuôn mặt, ngồi trên bồn cầu khóc không thành tiếng.

Mấy cô làm việc ra vào phòng vệ sinh nghe thấy tiếng khóc liền gõ cửa hỏi thăm.

Viên Nhuận Chi vội vã lau khô nước mắt, giả vờ không sao rồi đáp lại một cách yếu ớt: “Bà đi hàng tháng tới, cháu chịu không nổi...”

Bà liền mỉm cười đáp: “Ừm, cái đó thường thích làm phiền người ta vào mỗi dịp lễ Tết, vui vẻ, dùng túi nóng chườm thử xem sao? Khi nào về nhà, cháu thử nấu canh gừng với đường đỏ xem có đỡ không nhé!”

“Cháu cảm ơn cô!” Viên Nhuận Chi khẽ mỉm cười, khuôn mặt khô ráp, đau rất.

Sau khi Viên Nhuận Chi quay về Phòng Trợ lý Tổng Giám đốc, công việc vô cùng bận rộn. Hàng ngày từ sáng đến tối đều “tủi thủi” ở chỗ khách hàng, thậm chí còn đôn đốc đòi về khoản nợ từ năm ngoái đã được quy vào khoản hầu như không hy vọng đòi lại.

Tất cả mọi người trong Bộ phận Thị trường đều cảm thấy rất kì lạ, tại sao vừa mới đón Tết xong, con nha đầu này như thể biến thành một người khác, đột nhiên im ắng, trầm lặng hơn trước rất nhiều.

Người nào người nấy đều hỏi thăm xem cô gặp vấn đề gì.

Khi bị hỏi nhiều quá, cô liền giở ra một chiêu vô cùng hữu hiệu – giả đồ ngây ngô, mỉm cười ngốc nghếch rồi nói: “Em như vậy không gọi là im ắng, trầm lặng được mà là chín chắn, dằm thắm hơn. Nói cho cùng cũng đã nhiều thêm một tuổi, đương nhiên không thể nào ngốc nghếch, ngáo ngơ như trước nữa”.

Khi màn đêm buông xuống, cô thường im lặng một mình nằm trên giường, cuộn tròn người lại, dùng chăn bọc quanh cơ thể, chui đầu vào trong chăn, để cho màn đêm ấm áp bao quanh lấy linh hồn tan vỡ của cô. Có một lúc nào đó, trong bóng đêm, cô nhìn thấy rõ bóng hình của Kỷ Ngôn Tắc hiện lên. Người đàn ông khiến cô vừa đau lòng, vừa xót xa, vừa yêu thương lại vừa căm hận này toát lên khí chất khiến người khác khó lòng phản kháng được. Cô không kiềm chế được bản thân, vội vã tiến lại gần, nhưng lại bị sức mạnh vô hình đẩy mạnh ra xa, hết lần này đến lần khác. Sau cùng cô thương tích đầy mình, chỉ biết nằm đó mà nhìn bóng hình anh từ từ tan biến.

Lòng ngực dường như bị hòn đá lớn đè lên, khiến cho cô bức bối khó thở, nhưng lại bất giác mở miệng hít từng hơi thở thật sâu. Thế nhưng mỗi lần hít một hơi thật sâu, trái tim lại truyền ra một nỗi đau đớn kì lạ, khó tả, nỗi đau này theo mạch máu lan truyền đi khắp các tế bào, bộ phận trên cơ thể.

Lúc mờ mắt ra, cô mới phát hiện bản thân vừa gặp ác mộng.

Lại là một đêm đen chỉ một mình đơn chiếc chống chọi, Viên Nhuận Chi lặng ngấm màn đêm từ từ trôi qua, đón chờ bình minh nắng sớm.

Thời gian thoắt thoắt trôi qua, đông qua xuân tới, vạn vật hồi sinh, cuộc sống lại bước vào một vòng quay mới.

Kỷ Ngôn Tắc đã rời khỏi đây ba tháng rồi.

Viên Nhuận Chi dần dần lấy lại được bình tĩnh, dường như đã tìm về được một Viên Nhuận Chi ngốc nghếch không tim không phổi, vô tư, vui vẻ của trước kia, chỉ là giữa đôi mày kia vẫn còn đầy nét u sầu, buồn khổ.

Hôm nay, Viên Nhuận Chi đi siêu thị mua về một bọc lớn các đồ dùng sinh hoạt rồi quay về căn nhà nhỏ của mình. Vừa bước vào bên trong, thấy cả căn phòng hỗn loạn, đột nhiên, cảm giác tội lỗi dâng trào trong lòng.

Nhìn xem, cô u u mê mê, hàng ngày sống giữa đông đồ hỗn loạn này mà bản thân lại không biết. Thế là sau khi đặt túi đồ xuống, cô bắt đầu xắn tay áo thu dọn căn nhà bừa bãi, bản thủ đến mức cực điểm của mình.

Mỗi khi thu dọn đến một góc nào đó, cô đều có thể nhìn thấy đồ dùng của Kỷ Ngôn Tắc: Thất lung, quần áo, tạp chí kinh tế, tạp chí xe hơi, chiếc bật lửa thi thoảng mới thấy...

Cô bỗng dừng lại, đã ba tháng rồi, trong khoảng thời gian dài như thế, không phải cô không thu dọn nhà cửa mà bởi vì mỗi lần nghĩ tới việc những thứ đồ này sắp sửa biến mất khỏi tầm nhìn của mình, trái tim cô lại đau đớn vô cùng. Cô muốn giữ lại đoạn ký ức mà cả đời chẳng thể quên đi được, chỉ là mỗi lần nhìn thấy, là một lần cô đau lòng, thương cảm.

Lần này, dù thế nào đi nữa, cô nhất định phải dọn cho căn nhà này thật sạch sẽ.

Lúc lau chùi chiếc ghế sofa, cô tìm thấy một thứ kim loại màu vàng lấp lánh kẹp trong khe hở.

Chiếc nhẫn với những hoa văn kì dị, viên đá quý lấp lánh, sáng chói. Đây là chiếc nhẫn độc nhất vô nhị, cô đã tìm rất lâu, thì ra nó nằm ở chỗ này.

Cô liền đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út của bàn tay phải. Ngón tay của cô có thể coi là thon thả, trắng trẻo.

Dĩ vãng lại từ từ hiện lại trước mắt, ngọt ngào có, đắng cay có, cô thật sự không nhớ rõ rốt cuộc không tìm thấy chiếc nhẫn này từ hôm nào. Lúc đó, cô gần như đã lật tung cả căn nhà này lên, mà vẫn chẳng thể tìm thấy, sau cùng đành phải từ bỏ trong đau khổ.

Tình yêu cũng là một duyên phận. Nếu như duyên phận thật sự đã hết, giữ lại chiếc nhẫn như thế này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Cô ngước mắt lên nhìn chiếc hộp bát âm cùng thể loại quái dị đặt trên kệ tủ, sau đó đứng dậy, bê chiếc hộp bát âm xuống, từ từ xoay chuyển chiếc đáy tròn.

Tiếng nhạc trong trẻo, thuần khiết từ từ vang lên, vẫn là giai điệu quen thuộc của bài Heartbeats.

Tiếng nhạc du dương, len lỏi vào từng ngóc ngách thẳm sâu trong trái tim cô.

Can't you feel my heartbeats?

Không phải cô đã động lòng từ lâu rồi sao?

Mãi cho tới khi âm cuối cùng vang lên, khuôn miệng cô bất giác nhoẻn lên, nở nụ cười đầy cay đắng. Viên Nhuận Chi hít một hơi thật sâu, tháo nhẫn ra, gói chiếc nhẫn với chiếc hộp bát âm lại.

Kể từ hôm nay trở đi, những thứ này cùng với đoạn ký ức tuyệt đẹp kia sẽ hoàn toàn bị phong kín lại.

Đúng lúc đang định cất hai thứ này đi thì bỗng nhiên chuông cửa vang lên, cô bất giác nhú đầu mày lại. Bây giờ đã muộn lắm rồi, là ai tới tìm cô chứ?

Cô đặt chiếc hộp xuống, bước ra khỏi phòng ngủ, nhìn qua ống nhòm, thấy di đang vác theo bọc đồ lớn nhỏ đứng trước cửa.

Cô vội vã mở cửa ra rồi nói: “Mộng Lộ, muộn thế này rồi, sao đi lại tới đây?”

Viên Mộng Lộ vừa bước vào căn phòng, đã vứt hết toàn bộ bọc lớn, bọc bé cầm trên tay lên chiếc ghế sofa, than dài một tiếng rồi nói: “Đừng có nhắc nữa, đi đang đi lánh nạn đây!”

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Viên Nhuận Chi vội vã rót một ly nước cho đi.

Viên Mộng Lộ vừa uống nước, vừa nói quá trình “lắm nạn” của bản thân.

Chú Đồng mất vợ nhiều năm nay ở cách nhà Viên Nhuận Chi trong thị trấn Đào Hoa mấy con phố, không biết tại sao lại mua một bó hoa hồng lớn, sáng sớm ngày ra đã đến nhà xin cầu hôn Viên Mộng Lộ. Việc này khiến cho Viên Mộng Lộ sợ hãi đến mức đóng cửa chặt lại, trốn trong nhà suốt một ngày trời không dám ra ngoài. Không ngờ chú Đồng lại là một con người kiên quyết, “tử thủ” bên ngoài nhà họ Viên từ sáng tới tận chiều, quyết không rời đi. Viên Mộng Lộ không còn cách nào khác, đành phải tránh nạn theo cửa sau, ngồi xe máy tiếng đồng hồ, đến căn hộ đơn thân của Viên Nhuận Chi.

“Không biết là ai đã tạo ra cái ngày Lễ tình nhân xui xẻo chết toi đó, khiến cho đi muốn đánh mặt chụa cũng không xong. Đã đến tuổi này rồi lại còn mang theo bó hoa to tướng đến cầu hôn người ta, đúng là phàm tục quá. Bây giờ đã đến lễ nói dối rồi mà ông ta vẫn chưa tha cho đi. Suy nghĩ một hồi, thấy đến chỗ con ở vẫn yên tĩnh nhất, có điều không thể nào đánh mặt chụa được nữa rồi”. Viên Mộng Lộ ai oán kêu than.

“Ai bảo đi là một nhánh đào lắm nọ chứ? Ai bảo đi hàng ngày phong lưu lắm vào, bây giờ thì gặp nạn đào hoa rồi nhé!”

Viên Nhuận Chi đưa lời chế giễu, không hề giữ chút thể diện nào cho người đi Viên Mộng Lộ của mình.

Viên Mộng Lộ nghe thấy, vô cùng tức giận, liền xách chiếc gối tựa trên ghế sofa đập về phía Viên Nhuận Chi rồi nói: “Cái con ranh con này, bây giờ đã biết mĩa mai lại lão nương đây rồi sao?”

“Nhìn đi xem, đáng về ảo não quá hóa uất hận kia!” Viên Nhuận Chi bật cười tránh đòn.

Viên Mộng Lộ đập gối xong, lại tiện tay vơ lấy chiếc hộp đựng hộp bát âm đặt trên bàn làm vũ khí.

Sắc mặt Viên Nhuận Chi đột nhiên trắng nhợt ra, đưa tay ra rồi thét lớn ngăn cản: “Cái đó không đập được đâu! Không được đập đâu!”

Viên Mộng Lộ nhìn chiếc hộp bát âm trên tay mình, hình dáng quái dị, thế nhưng dưới đáy lại gắn rất nhiều đá quý, liền kinh ngạc lên tiếng: “Đây là cái gì thế?”

“Mộng Lộ, đừng có quậy nữa, mau trả lại cho cháu đi!” Viên Nhuận Chi vội vã nhảy tới, đoạt lại chiếc hộp, ngấm nghĩa kĩ càng, nhớ lại cảnh tượng ban nãy mà hải hùng, hoảng loạn.

Viên Mộng Lộ vô cùng ngạc nhiên lại hỏi thêm: “Đây là thứ gì mà nặng thế?”

Viên Nhuận Chi giấu chiếc hộp ra sau lưng, căng thẳng lên tiếng: “Hộp bát âm chỉ làm đồ trang trí thôi, dù gì cũng không phải thứ đồ chơi phù hợp với độ tuổi của dī”.

“Con ranh con chết tiệt này, dám chê lão nương đây lớn tuổi sao? Mau đưa đây, cho dī xem xem rốt cuộc nó là cái gì. Tại sao dī lại cảm thấy thứ đó như được làm từ bạch kim, nặng như vậy cơ mà, chắc là quý giá, đắt tiền lắm đây!” Viên Mộng Lộ kiên quyết đòi nghiên cứu nguyên liệu tạo nên chiếc hộp.

“Không phải bạch kim đâu, làm từ sắt nên đương nhiên là nặng rồi. Dī đừng quậy nữa, nói gì đi nữa con cũng quyết không đưa đi đâu!” Nếu như để cho dī cô biết chiếc hộp bát âm này được làm từ bạch kim có giá trị ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn nhân dân tệ, bà nhất định sẽ đem mang tới cửa hàng vàng bắt họ chuyển thành đồ trang sức.

“Con định lừa phỉnh lão nương này chắc. Số muối lão nương đã ăn còn nhiều hơn số cơm con đã nuốt, là bạch kim hay là sắt, ta lại còn không phân biệt ra hay sao? Đừng quên lão nương này xuất thân từ tiệm vàng bạc ra đây. Mau đưa đây!” Viên Mộng Lộ quyết không bỏ cuộc, nhìn thấy con nha đầu Viên Nhuận Chi coi thứ đồ đó như bảo bối, nhất định là giá trị không nhỏ, nói không chừng có thể đổi lại được rất nhiều vàng bạc, đá quý có giá trị.

“Không được đâu!”

“Con muốn chết đấy hả? Bây giờ còn không nghe lời của lão nương sao?”

“Dī có thể động vào tất cả mọi thứ trong căn nhà này, lấy đi bất cứ thứ gì cũng được, nhưng riêng cái này thì không thể được!”

“Mau đưa cho dī xem nào!”

“Không được ạ!”

“Ta quyết không chịu thua trong trận này!”

“y da! Dī có nhầm lẫn không đấy? Dī tránh nạn mà còn mang theo chổi lông gà làm gì? y da, đau quá...”

“Dī mua ở dưới nhà đấy. Giá rẻ mà vừa hay lại có đất dụng võ. Không đau còn dùng để đánh con làm gì chứ?”

Viên Nhuận Chi ôm theo chiếc hộp bát âm, trốn chiếc chổi lông gà của Viên Mộng Lộ khắp chốn, vừa không để ý một chút, liền bị treo chân, cả người ngã lên chiếc ghế sofa. Lúc này tay bắt giắc buông lỏng, cả chiếc hộp bát âm phi ra ngoài, cô đau lòng thét lớn: “A...”

Chỉ nghe thấy “choang” một tiếng, cả chiếc hộp bát âm rơi xuống mặt sàn, tiếng kim loại nứt ra vang lên rõ rệt.

Viên Nhuận Chi nhìn chiếc chân đau, tiến về phía chiếc hộp bát âm bị hỏng.

Cô run rẩy cảm chiếc hộp đã nứt thành hai mảnh lên, bỗng nhiên nước mắt lăn tuôn rơi.

Viên Mộng Lộ nhìn thấy con nha đầu Nhuận Chi ôm thứ đồ trang trí khóc lóc thảm thương, ý thức được sự tình nghiêm trọng, liền buông chiếc chổi lông gà trên tay xuống, bước lại gần rồi lo lắng hỏi: “Rốt cuộc đây là thứ gì thế?”

Nước mắt cô tràn ra như vòi nước hồng van, chẳng thể nào ngừng lại được, Viên Nhuận Chi run run xoay chuyển chiếc đáy, thế nhưng thử mấy lần liền mà vẫn chẳng được gì, có lẽ có vật gì đấy kẹt ở bên trong. Cô lại gắn chiếc mảnh nhỏ bị rơi ra vào chỗ cũ, nhưng mà đứt rồi dù cho gắn cố nào cũng chẳng thể liền lại.

Cuối cùng, cô khóc lớn thét về phía Viên Mộng Lộ: “Dī có biết không? Đây là chiếc hộp bát âm anh ấy tặng khi cầu hôn con, phải đặt làm ở nước ngoài mấy tháng trời mới có được, trị giá lên tới ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn đồng, dī có biết không? Con vì sợ dī đem nó đổi thành đồ trang sức nên mới không để cho dī động đến. Đây chính là thứ duy nhất anh ấy để lại cho con đấy, dī có biết không?”

“Con vẫn còn nhớ nhưng đến thẳng tiểu tử chết già đó sao? Người không biết đã phiêu dạt đến góc nào trên địa cầu này rồi, con vẫn còn nhưng nhớ đến nó sao? Ta tưởng rằng mấy tháng này bộ óc ù dột của con cuối cùng cũng đã tiến hóa rồi, không ngờ con vẫn còn nhớ đến nó? Ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn nhân dân tệ? Chỉ có ba triệu sáu trăm lẻ tám ngàn đã có thể mua được tình yêu của con rồi sao? Tình yêu của con đúng là đáng tiền quá nhỉ?”

Viên Mộng Lộ tức giận đến run cả người. “Lão nương hôm nay mất phải mấy liên tục, vất óc suy nghĩ cả ngày, mới tìm được cái cơ đến để thăm con, chỉ sợ hôm nay con xảy ra chuyện gì bất trắc. Được thôi, là lão nương nhiều chuyện, lão nương thừa hơi, tình yêu của con vĩ đại quá!”

Viên Mộng Lộ xách túi lớn túi bé đi vào phòng ngủ, “rầm” một tiếng đóng sập cửa lại. Bây giờ, chỉ cần nhìn con nha đầu ngốc nghếch này là bà lại cảm thấy tức giận.

Viên Nhuận Chi tức nỏ, ngẩng người nhìn vào chiếc hộp bát âm vỡ thành hai mảnh, bất giác, cô nghĩ ra điều gì đó, liền đứng bật dậy, ôm chiếc hộp bát âm bị hỏng xông ra khỏi cửa.

Cô ngược mắt lên, bầu trời phủ một lớp sương mỏng manh, ướt át. Con mưa xuân đầu tiên trong năm, lặng lẽ im lìm tiến tới.

Lần này, khi quay lại cửa hàng vàng bạc đá quý kia, kí ức lại ào ạt tràn về trong tâm trí cô, tất cả đều như mới vừa xảy ra ngày hôm qua.

Hôm đó, cô bị Ký Ngôn Tắc kéo đến đây, cũng bắt đầu từ đây cô đã tìm thấy khởi nguồn của hạnh phúc. Đến nay, người đã đi, vật cũng đã hỏng, chỉ còn lại mỗi mình cô ôm nỗi đơn côi, sầu muộn, bề bồng.

Cô đẩy cửa bước vào cửa hàng, ra đón tiếp cô là một nhân viên mới đến. “Xin chào, xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho tiểu thư?”

“Liệu có thể sửa chiếc hộp bát âm này cho tôi được không?” Cô đưa chiếc hộp bát âm bị hỏng cho người nhân viên kia.

Cô nhân viên vừa nhìn thấy, lập tức xua tay, nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc rồi nói: “Tiểu thư, xin thứ lỗi, cửa hàng chúng tôi không bán hộp bát âm lại càng không thể sửa chữa gì được cả”.

“Các người không bán thứ này sao? Chiếc hộp bát âm này rõ ràng là được mua từ cửa tiệm của các người mà!” Viên Nhuận Chi nói.

Cô nhân viên kia lưỡng cuống đáp lại: “Xin tiểu thư chờ một chút, để tôi đi hỏi giúp cô!”

Một lúc sau, chị Giám đốc cửa hàng liền đẩy cửa văn phòng phía sau bước ra ngoài, vừa nhìn thấy Viên Nhuận Chi lập tức lên tiếng đơn đả chào hỏi: “Viên tiểu thư, lâu rồi không gặp!”

Viên Nhuận Chi nhìn thấy chị lập tức tiến lại gần nói: “Thế này thì tốt quá, may mà chị vẫn còn ở đây. Chiếc hộp bát âm này tôi bất cẩn làm hỏng rồi, cho nên mang tới đây nhờ các chị sửa giúp!”

Chị Giám đốc nhìn chiếc hộp bát âm đã bị hỏng kinh ngạc hỏi: “Tại sao nó lại thành ra thế này?”

Viên Nhuận Chi ấp a ấp úng tìm lí do để cho qua chuyện.

Chị Giám đốc thử xoay chiếc đế ở dưới, nhận thấy nó đã bị kẹt cứng, nói với giọng vô cùng tiếc nuối: “Lúc đó, khi Ký tiên sinh nhờ chúng tôi đặt làm chiếc hộp bát âm này ở Thụy Sĩ, đã phải mất thời gian những ba tháng mới có thể chuyển nó về nước đây!”

“Đặt làm ở Thụy Sĩ sao? Vậy thì trong nước sẽ không có một nơi nào có thể sửa được hả?” Viên Nhuận Chi lòng như lửa đốt.

“Viên tiểu thư, xin cô đừng lo lắng quá. Lại đây nào, chúng ta ngồi xuống nói chuyện. Nếu như chỉ gần sóng âm bạch kim và hàn phần đáy, chúng tôi nghĩ trong nước mình cũng hoàn toàn có thể làm được, còn về phần đáy hộp bát âm không phát ra tiếng nhạc nữa, chúng tôi sẽ liên hệ với cửa hàng làm chiếc hộp này bên Thụy Sĩ”.

“Sóng âm?” Viên Nhuận Chi không hiểu ý chị Giám đốc cho mấy. “Thật ngại quá, tôi muốn hỏi là có phải là sóng âm phát ra tiếng nhạc hay không?”

“Đúng vậy, chính là ý đó!”

Viên Nhuận Chi nghi hoặc hỏi: “Tôi không hiểu chiếc đáy hộp bị kẹt thì liên quan gì đến sóng âm?”

Chị Giám đốc liền trả lời: “Hả? Cô không biết hay sao?”

Lời nói của chị Giám đốc lại càng khiến Viên Nhuận Chi thêm hiếu kì, cô nhìn vào chiếc hộp bát âm không còn lành lặn, một đoạn sóng âm làm ra từ bạch kim...

Sóng âm...?

Cô lại tiếp tục hỏi thêm: “Ý của chị chính là... đoạn sóng âm này chính là câu nói gì đó?”

Chị Giám đốc gật đầu khẳng định: “Đúng vậy, chính là như thế!”

“Vậy... chiếc nhẫn đó cũng là sóng âm sao?” Cô lại tiếp tục hỏi thêm.

“Đúng, đó cũng là sóng âm!” Chị Giám đốc lại gật đầu lần nữa.

“Vậy chị có biết đoạn sóng âm này có nội dung như thế nào hay không?” Cô nắm chặt lấy tay của chị Giám đốc, kích động truy hỏi.

“Tôi xin lỗi, cái này thì tôi không biết. Lúc đó Kỳ tiên sinh chỉ đưa một biểu đồ sóng âm đến bảo chúng tôi làm chiếc hộp bát âm này theo đúng biểu đồ sóng âm đó. Sau đó, Kỳ tiên sinh lại mang một trang khác đến, chính là trang giấy thiết kế chiếc nhẫn của cô”.

“Vậy mấy bản thiết kế đó đâu?”

“Không còn nữa, sau khi làm xong hai thứ đồ đó, Kỳ tiên sinh đã thu hồi lại hết rồi”.

Viên Nhuận Chi hoàn toàn không che dấu nỗi sợ thất vọng, lạc lõng của mình. “Cảm ơn chị. Tôi để phần đáy hộp bát âm ở đây, phiền chị liên hệ với bên Thụy Sỹ giúp tôi, cho dù phải mất bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ sửa. Còn đoạn sóng âm bạch kim này, tôi mang về trước, mấy ngày nữa mang lại sau. Cảm ơn chị nhiều, tôi có việc phải đi đây!”

“Không sao cả, xin mời cô!” Chị Giám đốc nhìn theo Viên Nhuận Chi, biến mất khỏi cửa hàng nhanh như con gió.

Các đồng nghiệp đều sán lại gần cảm thán: “Đúng là một cặp người yêu lạ lùng quá. Kỳ tiên sinh trông đáng vẻ yêu Viên tiểu thư là thế, tại sao lại không cho Viên tiểu thư biết được bí mật của chiếc hộp bát âm này nhỉ?”

Chị Giám đốc nhún vai bình thản đáp: “Có lẽ bởi vì yêu, nên mới có nhiều điều không tiện nói ra ngoài miệng, vậy nên mới lựa chọn cách thức này để biểu đạt mà thôi!”

“Hãy, đàn ông đúng là quá cao ngạo”.

Viên Nhuận Chi ôm theo phần sóng âm bạch kim, vội vã phóng xe về nhà, trên trán lấm tấm đầy mồ hôi.

Cô quay về phòng, bật máy vi tính lên, gửi một email cho Tăng Tử Kiều, hỏi người bạn của mình rằng liệu có quen biết ai là cao thủ lý giải ý nghĩa của sóng âm không.

Không biết có phải chị em cùng số phận không, mà tình yêu của Tăng Tử Kiều với Viên Nhuận Chi đều không thuận lợi, vào hôm Lễ tình nhân, Tăng Tử Kiều cũng rời khỏi Tăng sư huynh, sau đó rời khỏi luân thành phố này. Vậy nên, bây giờ phương thức liên lạc duy nhất với cô chính là dùng email.

Viên Nhuận Chi gửi email xong liền vào trong bếp tìm kiếm, dưới đáy ngăn kéo tủ, cô tìm thấy một hộp đựng nhẫn hình trái tim màu đỏ. Cô run run mở chiếc hộp đó ra, chiếc nhẫn kì dị vẫn nằm im trong đó.

Cô không biết làm thế nào để biểu đạt nỗi đau khổ và kích động trong lòng mình lúc này.

Cô vẫn còn nhớ rất rõ, vào buổi tối cuối cùng đó, Kỳ Ngôn Tắc đã hỏi cô: “Em có nghe kĩ đoạn nhạc phát trong hộp bát âm anh tặng chưa?”

Hộp bát âm, nhẫn cầu hôn, rốt cuộc Kỳ Ngôn Tắc muốn nói điều gì cùng cô?

Mãi cho tới tận 10 giờ tối, máy tính bỗng có tiếng trả lời thư, Viên Nhuận Chi vội vã mở email ra xem.

Tăng Tử Kiều trả lời qua email bảo cô tới góc nào đó ở phía Nam thành phố tìm một người có biệt danh “hòn đá diên đại”. Sau khi dặn dò Tăng Tử Kiều phải giữ gìn sức khỏe, cô liền đem miếng bạch kim với nhẫn cầu hôn kia xông ra khỏi nhà.

Lái chiếc QQ, cô nhanh chóng tìm đến nơi mà Tăng Tử Kiều đã nói.

Người mở cửa là một nam sinh tuấn tú, có điều đầu tóc rối bời như tổ chim.

“Xin hỏi cậu có phải là “hòn đá diên đại” không?” Cô khẽ khàng cất tiếng hỏi.

Người nam sinh liền đáp: “Cô là ai thế?”

“Là Tăng Tử Kiều đã giới thiệu tôi đến tìm cậu, nghe nói cậu chính là cao thủ phá giải ý nghĩa ẩn sâu sau sóng âm?”

“Ồ, thì ra là đại mỹ nữ bảo cô đến tìm tôi. Xin mời vào!” Người nam sinh đó dắt cô vào trong phòng.

Căn phòng hỗn loạn, rối tung, vừa nhìn đã biết đây là căn phòng của những người theo lĩnh vực IT.

“Hòn đá diên đại” hỏi: “Đồ của cô đâu?”

“Chính là cái này!” Viên Nhuận Chi đưa nửa phần chiếc hộp bát âm với chiếc nhẫn cầu hôn cho cậu. “Tôi không có bản thiết kế, chỉ có hai thứ đồ này thôi, liệu cậu có thể dựa vào đây mà hồi phục lại tiếng động cho tôi được không?”

“Đây là thứ gì thế?” “Hòn đá diên đại” cầm nửa phần chiếc hộp bát âm rồi nói: “Cũng khá nặng đấy nhỉ?”

Viên Nhuận Chi nhìn thấy vậy liền căng thẳng lên tiếng: “Cẩn thận một chút! Đây là thứ bạn trai tôi tặng cho. Anh ấy muốn nói với tôi vài lời thầm kín, nên làm chiếc hộp bát âm này, đây là một phần của chiếc hộp ấy. Tôi thật sự muốn biết rốt cuộc anh ấy muốn nói gì với tôi”. Đây là thứ được làm từ bạch kim đắt tiền, cậu nam sinh kia nói vậy làm cô cảm thấy kinh hãi, hoảng hồn, chỉ sợ cậu lại làm vỡ nó lần nữa.

“Bạn trai sao? Chắc hai người chia tay rồi hả?” “Hòn đá diên đại” không hề khách khí.

Viên Nhuận Chi đỏ ửng mặt đáp lại: “Cậu quan tâm đến việc chúng tôi chia tay hay chưa làm gì, tôi đến tìm cậu để phá giải ý nghĩa của đoạn sóng âm này”.

“Hòn đá diên đại” bật cười thành tiếng rồi nói: “Nhìn bộ dạng kích động của cô kia! Tôi nói trước là có thể phục hồi và phá giải đoạn sóng âm này, nhưng không làm không công đâu đấy!”

Viên Nhuận Chi gật đầu lia lịa rồi đáp: “Cậu mau nói đi, muốn bao nhiêu tiền tôi sẽ trả hết”.

“Nói đến tiền bạc thô thiển quá! Huống hồ chỉ cô lại là bạn của đại mỹ nữ, tôi làm sao có thể nhận tiền của cô được?” Hòn đá diên đại nghĩ một hồi rồi nói tiếp: “Thế này nhé, cô bao một tháng tiền ăn trưa của tôi!”

“OK, không thành vấn đề!”

“Phải cho tôi thời gian vài ngày, tôi phải nhập đoạn sóng âm này lên máy tính rồi mới phục hồi và phá giải được!”

“Được, không thành vấn đề!”

“Được rồi, cô có thể về được rồi. Tôi nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp là không làm ăn được gì đâu. Mau về đi, nhanh lên!”

Viên Nhuận Chi bị đẩy ra khỏi cửa, không biết nói gì thêm, đứng vào lúc cánh cửa chuẩn bị khép lại, cô tóm chặt lấy “hòn đá diên đại” rồi nói: “Đó là món đồ quý giá nhất bạn trai tôi để lại cho tôi trước khi rời khỏi đây, cậu đừng có làm hỏng nó đấy!”

“Hòn đá diên đại” liền nói: “Tôi có nguyên tắc nghề nghiệp của riêng mình, kể từ ngày mai, nhớ đưa cơm trưa đến cho tôi đúng giờ đấy!”

Nói xong, cửa liền khép chặt lại.

Viên Nhuận Chi hít một hơi thật dài rồi quay người bước đi.

Hai ngày sau, Viên Nhuận Chi liền nhận được điện thoại của “hòn đá diên đại”, nghe nói đã phục hồi và phá giải được đoạn sóng âm đó rồi. Cậu ta gọi cô mau đến gấp.

Viên Nhuận Chi vừa tan làm là lái xe đến thẳng nhà của “hòn đá diên đại”.

Vừa gặp mặt, “hòn đá diên đại” liền nói với cô: “Nếu như tôi là phụ nữ, nghe thấy những lời nói này nhất định sẽ theo đuổi bạn trai cũ của cô!”

“Rốt cuộc anh ấy đã nói những gì?” Đôi mắt của Viên Nhuận Chi long lanh nước mắt, trong lòng vô cùng mong chờ.

“Cô hãy tự mình nghe đi, tôi bắt đầu bật đây!”

Viên Nhuận Chi nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, chẳng dám chớp mắt cái nào, chỉ sợ bỏ qua mất chi tiết nào đó. Cùng với những sóng âm khúc khuỷu trên màn hình cô nghe thấy giọng nói quen thuộc mà cô nhưng nhớ diên cuồng mấy tháng nay:

“Trong truyền thuyết có một loài chim vượt qua rừng rậm, bởi vì không có chân, nên nó đành phải không ngừng, không ngừng vỗ cánh bay. Khi mệt mỏi, cũng chỉ có thể nghỉ ngơi trong gió. Loài chim không chân cả đời chỉ có thể dùng chân một lần, đó chính là lúc nó chết đi”.

“Anh vẫn luôn kiêu ngạo cho rằng, người phụ nữ mà mình cả đời thương yêu nhất định sẽ không thể nào là người phụ nữ gốc gác nghiệt như em”.

“Đáng tiếc chất độc trên thế gian này không nhất định đều là nha phiến, rất nhiều thứ nếu chúng ta đã nghiện rồi thì đều là chất độc cả, ví dụ như trà, rượu hay như em...”

“Anh đã từng nỗ lực hết mình để “cải” em, chỉ đáng tiếc, anh dùng khoảng thời gian năm năm đằng đằng mà vẫn chẳng thể nào làm được, bởi vì chất độc của em đã thâm căn cố đế, thấm sâu vào từng mạch máu, tế bào trên cơ thể anh”.

“Anh nghĩ bản thân mình cũng giống như loài chim không chân kia, cả cuộc đời này, trừ phi chết đi thì mới có thể thôi không yêu em nữa, mới có thể giải được chất độc của em”.

“Đi qua biển lớn chẳng màng sóng.”

Mây ngoài Vu Sơn chẳng đáng nhìn!”

“Chi Chi, anh yêu em...”

Nghe xong bí mật ẩn giấu trong chiếc hộp bát âm, nước mắt đã tuôn trào, ướt đầm cả khuôn mặt của Viên Nhuận Chi. Cô đưa tay che miệng lại, khóc không thành tiếng, cứ để mặc cho nước mắt không ngừng chảy xuống hai gò má.

Cô chính là người phụ nữ ngốc nghếch nhất trên thế giới này.

Anh yêu cô!

Kỷ Ngôn Tắc yêu cô!

Ngay từ thời còn học đại học anh đã yêu cô rồi!

Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ dám tin là anh yêu cô, mãi đến sau này, khi biết được thân phận của anh, cô lại càng thêm hoảng hốt. Nửa năm nay, tình yêu của cô càng sâu đậm thì cô lại càng sợ hãi ngày hai người phải chia tay bởi vì cô chẳng thể nào chịu đựng nổi. Cho nên, cô nhát gan yếu mềm, ích kỉ bao bọc bản thân thật kĩ càng, dù cho thật sự đi đến bước đường đó, cũng sẽ nghĩ ra trăm ngàn cách để cho vết thương đó ở mức nhỏ nhất có thể.

Từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ rằng, anh lại quan tâm đến cô như vậy. Thái độ đối xử khác biệt hoàn toàn với những người khác thì ra chính là biểu hiện tình yêu của anh.

Hoàng tử, cô suýt chút nữa quên mất rằng anh là một hoàng tử cao ngạo, đáng kính, cho nên ngay cả tình yêu cũng cao ngạo khác thường!

Thế nhưng anh không nói thì làm sao mà cô biết được anh yêu cô nhường ấy! Nếu không tại sao cô lại hiểu lầm rằng anh không hề yêu cô mà chỉ coi cô như một thứ công cụ lợi dụng kết hôn mà thôi?

Cô với anh, cả hai người, từ đầu chí cuối, đều giống như hai chú nhím vậy, cho dù muốn ôm nhau vào lòng cũng sẽ khiến cho đối phương toàn thân chỉ chít đầy vết thương vì những chiếc gai của mình.

Cô là một người phụ nữ tự tư tự lợi, hoàn toàn không xứng đáng với tình yêu của anh.

“Anh yêu em!” Cô thì thầm lên tiếng. “Thì ra điều anh muốn nói với em chính là câu “Anh yêu em”...”

Cô đeo chiếc nhẫn cầu hôn vào ngón nhẫn trên tay mình, nước mắt nhớ thương vô hạn chảy ra như mưa rơi, không ngừng tuôn xuống khuôn mặt của cô, rồi rớt xuống mu bàn tay của cô.

Cô lấy bàn tay phải nắm lấy bàn tay trái, đặt chiếc nhẫn bên môi rồi đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên.

“Xin lỗi, em yêu anh, em cũng yêu anh. Em thật sự vô cùng, vô cùng yêu anh...”

“Tôi vẫn chưa hồi phục lại sóng âm trong chiếc nhẫn, cô có thể đối chiếu sóng âm trên chiếc nhẫn với ba âm cuối của chiếc hộp bát âm này xem, giống y như nhau, điều đó có nghĩa là chiếc nhẫn này cũng muốn nói lên ba chữ “Anh yêu em”.”

“Hòn đá diên đại” nhìn thấy cô khóc lóc thảm thương đến mức này, liền đưa một tờ giấy ăn cho cô rồi nói: “Đừng có khóc nữa, nếu như cô vẫn yêu anh ấy tha thiết như vậy thì mau đi tìm anh ấy đi”.

Cô nhận lấy tờ giấy ăn, lau khô nước mắt, cầm một phần chiếc hộp bát âm, cúi đầu cảm ơn “hòn đá diên đại”: “Cảm ơn cậu nhiều, “hòn đá diên đại”!”

“Không cần phải cảm ơn, mau mau đi kiếm bạn trai của cô đi!”

“Được!”

Viên Nhuận Chi ôm hai thứ bảo bối quý giá của mình nhanh chóng xông ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đoạn kết

Hôm nay là ngày đại hỷ diễn ra lễ thành hôn giữa Tang Du và Thẩm Tiên Phi. Sau khi chia cách năm năm, hai người cuối cùng lại quay trở về bên nhau, có thể coi là đã “tu thành chính quả!”

Viên Nhuận Chi may mắn được làm phù dâu, cô mặc lên người một bộ váy màu trắng tinh khiết, từ sáng sớm đã đứng bên cạnh Tang sư tỷ, mỉm cười tươi tắn.

Trên đám cỏ lãng mạn, tốt tươi, Tang Du mặc bộ váy cưới màu trắng vô cùng xinh đẹp, không còn khí thế cao ngạo như một nữ vương độc đoán hàng ngày nữa, mà giống như một cô gái nhỏ bé thẹn thùng, dịu dàng. Thẩm Tiên Phi sư huynh thì khỏi phải nói, đẹp trai, rạng rỡ không khác gì ánh mặt trời,

không ngừng chào hỏi khách quan đến tham dự hôn lễ, vẫn không quên chăm sóc cho sự tử, lời lẽ dịu dàng, khiến cho một phù dâu như cô nhìn thấy mà ngưỡng mộ vô ngần.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Viên Nhuận Chi thấy toàn thân ớn lạnh, bất giác đưa tay lên xoa xoa đôi tay trần bên ngoài chiếc váy phù dâu.

Một chiếc lá vàng từ từ rơi xuống, Viên Nhuận Chi nhìn vào chiếc lá ấy, chỉ thấy nó nhẹ nhàng, thả mình theo làn gió, bay bổng, múa lượn. Cô ngước mắt lên nhìn mọi thứ xung quanh, tất cả đã nhuốm đượm không khí của mùa thu.

Thì ra mùa thu đã lại tới!

Trong những ngày thu trước kia, cô chỉ biết đây là mùa của thu hoạch. Cô không thích không khí nặng nề của mùa thu, không thích sự điều linh, tàn úa của mùa thu, càng không thích nét u sầu, buồn man mác của mùa thu.

Trong đầu cô không ngừng vang lên một câu: “Có một vài người mãi mãi ghi dấu trong cuộc đời bạn, dù cho bạn đã quên đi giọng nói của người đó, quên đi nụ cười của người đó, quên đi khuôn mặt của người đó, thế nhưng mỗi lần nhớ đến người đó, thứ cảm giác đó vẫn chẳng bao giờ thay đổi”.

Cô nhớ lại khoảng thời gian tuyệt vời, hạnh phúc của cô và Kỳ Ngôn Tắc vào mùa thu năm trước. Có lẽ, nếu như cô không cứng nhắc, cố chấp đến vậy thì anh với cô vẫn có thể giống như trước kia, vui vẻ, hạnh phúc tiếp tục cuộc đời của cả hai. Thật ra yêu hay không yêu thì có vấn đề gì chứ? Chỉ cần cô yêu anh là đủ rồi!

Cô với anh chẳng khác nào vị thần tình yêu Cupid và người vợ của mình là Psyche trong truyện Thần thoại Hy Lạp cổ. Cupid đã cảnh cáo vợ mình không được nhìn trộm xem ngài là ai, nếu không sẽ vĩnh viễn mất đi ngài. Thế nhưng Psyche không giấu được sự hiếu kỳ của bản thân, phản bội lại lời thề ban đầu, vậy nên thần Cupid chỉ còn cách phải rời khỏi Psyche mà thôi.

Đương nhiên, những câu chuyện thần thoại luôn luôn kết thúc có hậu. Sau cùng, nàng Psyche vẫn tìm được thần Cupid của mình, hai người tiếp tục cuộc sống của mình trước kia.

Thế nhưng cô không được may mắn như nàng Psyche, nửa năm đã trôi qua, cô vẫn chẳng thể nào tìm được Kỳ Ngôn Tắc.

Đảo Barents nằm ở nơi nào trên Ấn Độ Dương, cô hoàn toàn không biết, cũng chẳng có ai hay. Người duy nhất biết được nơi mà Kỳ Ngôn Tắc tới chỉ có mỗi mình Kỳ Hữu Mai. Đừng nói là Kỳ Hữu Mai không muốn gặp cô, mà bất cứ người nào trong nhà họ Kỳ gặp cô đều như nhìn thấy rắn độc mãnh thú vậy, thậm chí cô còn chẳng thể nào bước vào trong nhà họ Kỳ. Họ chỉ còn thiếu mỗi nước treo tấm biển bên ngoài “Cấm Viên Nhuận Chi và chó vào trong nhà” mà thôi!

Sau mấy hôm chờ đợi mỏi mòn bên ngoài nhà họ Kỳ, cô may mắn gặp được Kỳ Vũ Ngang vừa mới chu du tứ phương quay trở về. Thì ra Kỳ Niên Tường sau khi mất đi Kỳ Vũ Ngang mới nhận ra được những điểm tốt của anh, sau mấy tháng róng không ngừng triệu hồi, sau cùng phải lấy cái chết ra uy hiếp anh mới chịu quay về. Có thể gặp được Kỳ Vũ Ngang, cô coi như đã đợi được mây tan, ngắm trăng sáng rồi!

Kỳ Vũ Ngang dắt cô vào trong nhà họ Kỳ, thế nhưng sau khi cô nhìn thấy khuôn mặt của người nhà họ Kỳ ai nấy đều sầm sì, lạnh lùng, thì cô liền nín cười khổ sở, chào hỏi qua loa rồi xin cáo từ luôn.

Kỳ Vũ Ngang liền nói với cô: “Hay là anh cưới em nhé? Nói không chừng có thể khích cho tên tiểu tử kia quay về đấy!”

Cô nhìn anh mà không biết nói gì. Vào lúc này rồi mà anh vẫn còn tâm trạng nói đùa, thật đúng là làm cô buồn chán đến cực điểm.

Sau đó, cô đổi phương thức khác, hàng ngày “tử thử” ở ngoài công ty mai mối, còn Kỳ Hữu Mai ngày ngày đóng cửa cấm vận cô. Thời gian trôi qua lâu dần, Sara bắt đầu thương cảm cho cô, lên lút cho cô trở thành nhân viên miễn phí của công ty mai mối. Mỗi dịp cuối tuần, cô đều đến công ty giúp sức, chỉ hy vọng một ngày nào đấy có thể nghe chút tin tức của Kỳ Ngôn Tắc từ chỗ Kỳ Hữu Mai.

Từ mùa xuân cho đến mùa hạ, từ mùa hạ cho đến mùa thu, những gì cô có được đều chỉ là sự thất vọng. Bây giờ cô chỉ còn lại một mình, hàng ngày gặm nhấm nỗi nhớ, nhìn lá vàng rơi, lòng buồn man mác.

“Có lạnh không? Nếu như cảm thấy lạnh thì mau vào phòng nghỉ khoác tấm khăn choàng ngoài vào. Một lúc nữa, chị phải ôm hoa bước vào lễ đường rồi, em đừng có mà quên đấy!” Tang Du vừa nhận được một cuộc điện thoại bất ngờ, dập máy xong, chị liền nhoẻn miệng cười, đưa mắt nhìn về phía Viên Nhuận Chi vẫn luôn nhắc chân váy giúp mình.

Viên Nhuận Chi mỉm cười nói: “Có thể nhìn thấy chị kết hôn cùng Thẩm sư huynh, trong lòng em kích động, vui sướng vô cùng, ngọn lửa nhiệt huyết bùng dâng trào làm sao mà cảm thấy lạnh được?”

Tang Du bất giác bật cười thành tiếng, nhũn mày lại, khinh bỉ nhìn cô nói: “Nhìn thấy em tự giã vò mình lâu như vậy, chị cũng đành phải đại phát từ bi một lần vậy. Chị sẽ nói cho em biết hướng ném bó hoa cưới này. Em có nhìn thấy cây hạnh nhân kia không? Một lát nữa em hãy lặng lẽ ngồi dưới cái cây đó, chị sẽ ném trứng bó hoa đó vào đầu em, coi như một phần thưởng khích lệ cho sự nỗ lực của em bấy lâu nay”.

“Bảo em ôm cây đợi thỏ sao?” Sự tử không cần phải coi thường cô đến vậy chứ? Trước kia, mỗi dịp khi cô dâu tung hoa cưới, cô đều nỗ lực dành nhiều hoa hồng nhất.

Tang Du chán nản liếc xéo nhìn cô một cái.

Viên Nhuận Chi bĩu bĩu môi nói: “Chỗ này xa cách cái cây kia ít nhất phải mười mấy mét. Sur tỷ, chút nữa chị đứng ở đây, chị đảm bảo có thể quay lưng ném bó hoa được xa vậy sao?”

“Có lẽ người khác không làm được, nhưng với chị thì chưa chắc đâu. Mau qua đó đi, chờ đợi ‘sự bất ngờ đáng mừng rơi từ trên trời xuống’”. Tang Du nhìn Viên Nhuận Chi vẫy vẫy tay, nếu như không phải sợ ảnh hưởng đến hình tượng thực nữ, chị đã đưa chân lên đá vào mông cô một cái rồi.

Viên Nhuận Chi bình thần nhún vai, từ từ bước lại gần thân cây hạnh nhân nọ.

Nếu như có thể giành được bó hoa cưới kia, người thành hôn tiếp theo sẽ chính là cô, cô nhất định phải là tấm gương cho những người phụ nữ khao khát lập gia đình trong nước?

Giành hoa cưới chẳng qua chỉ là một tín niệm của những người phụ nữ muốn kết hôn mà thôi.

Cô ngồi xuống nghỉ ngơi ở chiếc ghế đá dưới thân cây hạnh nhân. Từ xa đã nhìn thấy Tang Du mỉm cười nhìn các cô gái trẻ, đang vui mừng, hớn hờ cười nói rất nhiều, sau đó lại quay người lại, hét lớn tiếng: “Một, hai, ba...” Lời nói vừa dứt, đóa hoa hồng tươi thắm, rực rỡ tung bay giữa khung trời xanh thẳm.

Trong chốc lát, tất cả mọi người hỗn loạn cả lên.

Tất cả những người phụ nữ muốn lấy chồng đều đuổi theo bó hoa hồng đó như điên như dại vậy.

Viên Nhuận Chi mỉm cười, thờ phào nhẹ nhõm.

Sur tỷ, quả nhiên vẫn thích trêu chọc cô.

Có điều, cô cũng không hề cảm thấy lạc lõng cho mấy, bởi vì bản thân cô hoàn toàn không hề muốn chạy lại tranh giành bó hoa cưới kia. Sur tỷ cũng thấu hiểu tâm trạng của cô, nếu không đã chẳng đẩy cô ra tận xa thế này.

Ngồi nơi đây, khiến cho đôi chân nhức mỏi vì phải đứng lâu được nghỉ ngơi. Cảm giác thoải mái hơn khiến tâm trạng cô cũng đỡ âu sầu, muộn phiền hơn.

Cô cúi người xuống, xoa xoa đôi chân nhức mỏi của mình.

Bỗng nhiên, cô nhìn thấy một thứ gì đó màu hồng xuất hiện trước tầm mắt của cô.

Là ông trời đang thương hại cô, nên cố ý giữ lại cho cô một đóa hoa sao?

Cô lặng lẽ nhìn đóa hoa hồng đó rất lâu, ngây dại, lấy hay là không lấy?

Nếu mà lấy, cho dù đó chỉ là một tín niệm giản đơn, nhưng cũng thể hiện rằng trong lòng cô vẫn cứ mòn mỏi chờ mong.

Cô cúi người xuống, đang định nhặt đóa hồng lên, lúc này, bỗng nhiên một đôi giày da của nam được đánh bóng lộn giẫm ngay lên bông hoa đó.

Cô bực mình cau chặt đôi mày lại, người đàn ông nào mà đáng ghét thế? Đi đường không mở mắt ra nhìn đường, đường rộng rãi thoáng mát không đi, lại ngang ngược giẫm lên bông hoa hồng tươi thắm rực rỡ này.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận ôm lấy chân của người kia, cố gắng dịch chân của anh ta ra, thế nhưng chân của người đó chẳng khác nào cắm rễ tại đó, không dịch chuyển gì cả.

Cô quyết không chịu bỏ cuộc, liền vận hết sức bình sinh “tấn công” cái chân đó một lần nữa.

“Tại sao em cứ thích ôm lấy chân anh như vậy hả?” Trên đầu cô truyền xuống giọng nói không thể nào quen thuộc hơn, mang theo chút trêu chọc, chế giễu, nhưng vẫn ấm áp, quyến rũ vô cùng.

Vào khoảnh khắc ấy, cả người cô run lên. Cô không dám nâng đầu lên nhìn, chỉ sợ rằng giọng nói đó là ảo giác.

Kỷ Ngôn Tắc liền ngồi xuống, đưa bàn tay thon dài, tuyệt đẹp của mình, bẻ gãy cành lá của bông hồng kia, sau đó khẽ cài lên vành tai của Viên Nhuận Chi, rồi nhìn cô mỉm cười.

Viên Nhuận Chi mỉm chặt môi, đôi mắt long lanh đầy nước mắt. Cô lấy hết dũng khí, từ từ ngược đầu lên nhìn về phía người đàn ông cô chẳng thể nào gạt bỏ khỏi tâm trí của mình.

Thần Cupid của cô cuối cùng cũng đã xuất hiện...

Hậu kí

Cuối cùng, vào ngày Quốc tế Phụ nữ mừng 8 tháng Ba, bầu trời tung bay đầy những bông tuyết trắng tinh khiết. Đúng bốn giờ chiều, tôi đã hoàn thành cuốn tiểu thuyết Mỗi Lương Duyên Trời Đánh trong niềm xúc động nghẹn ngào!

Trước tiên, tôi muốn gửi lời cảm ơn chân thành đến Tổ Tổ. Vào tầm tháng Chín, tháng Mười năm ngoái, quãng thời gian khó khăn nhất trong cuộc đời viết lách của tôi, chị đã cho tôi niềm động viên, cổ vũ tinh thần lớn lao. Hàng ngày tôi đều viết kết thúc, cả thấy đã viết sáu kết thúc khác nhau. Bắt đầu từ cuối tháng Một năm ấy, tôi cứ viết đoạn kết, rồi lại xóa đi, viết lại rồi lại xóa đi... tổng cộng đã viết đến lần thứ sáu. (Tôi chết mất...). Trong vòng hơn một tháng, số lượng từ của tiểu thuyết này giảm từ 230 vạn xuống còn 210 vạn, sau đó lại tăng lên 220 vạn, tiếp tục giảm xuống 200 vạn, sau cùng đã tăng lại con số 210 vạn...

Lập đi lập lại, viết tới viết lui...

Chị Tổ Tổ đã nói rằng: “Em chỉ cần viết thêm vài chữ là một cuốn tiểu thuyết nữa lại ra lò rồi!”

Tôi ngao ngán...

Bây giờ, cuối cùng tôi đã được giải thoát!

Nữ nhân vật chính Viên Nhuận Chi và nam nhân vật chính xấu bụng Kỳ Ngôn Tác trong cuốn tiểu thuyết này là một đôi oan gia, là một cặp đôi tôi yêu thích nhất trong tất cả các cuốn tiểu thuyết của mình. Bởi vì, cuốn tiểu thuyết này đã thu hút rất nhiều chi tiết có thực trong cuộc sống hàng ngày của tôi, cho nên tình cảm tôi dành cho nó cũng đặc biệt, sâu sắc hơn.

1. Xe đạp cá nhân, gọi tắt là “xe riêng”.

Cụm từ này do em trai tôi sáng tạo ra. Khoảng hơn mười năm trước, lúc đó, cả hai chúng tôi vẫn còn nhỏ, tôi học lớp 8 còn em trai tôi học lớp 6. Có một hôm, em trai tôi nói với tôi rằng: “Hôm nay, em sẽ lái xe riêng đưa chị đi học!” Tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, sau khi nhìn thấy chiếc “xe riêng” đó, thì ra chỉ là một chiếc xe đạp địa hình hai bánh mà thôi. Vào lúc đó, chiếc “xe riêng” này đích thực là có giá trị nhất định của nó, trông vô cùng “cool”, bạn phải nhào người ra phía trước để điều khiển nó.

2. Tòa nhà quái dị không thể nào tìm được nhà vệ sinh công cộng.

Có một hôm, Hoa mỗ đang đi dạo trên đường lớn, đột nhiên cảm thấy “bão gấp”, liền bước vào trong một viện dưỡng lão. Trong lòng thầm nghĩ, bệnh viện nhất định sẽ có nhà vệ sinh công cộng, sau đó anh dừng tiến vào bên trong. Bước vào tầng một, tôi tiện tay ấn nút lên tầng trên, tiếp sau đó gặp phải “thảm cảnh” tương tự Chi Chi trong tiểu thuyết này.

Mất lệ tuôn trào, không ngờ đây lại là một tòa nhà quỷ quái không có nhà vệ sinh công cộng. Tôi ra sức nhấn nút thang máy, bước vào bên trong mà chẳng thèm quay đầu lại, suýt chút nữa thì đâm sầm vào người đứng bên trong. Xấu hổ... Người đàn ông trong thang máy nho nhỏ, thư sinh, cao to, khỏe mạnh, trông không phải rất đẹp trai, có điều tướng mạo trông cũng khá. Tôi liền hỏi anh ấy xem nhà vệ sinh ở tòa nhà này ở đâu. Đoạn đối thoại này, bạn có thể tìm thấy trong tiểu thuyết. Sau đó tôi đi theo anh chàng này lên tầng bảy của tòa nhà, trong lòng tôi thầm nghĩ cái nhà vệ sinh của tòa nhà này đúng là khó tìm, không ngờ chỉ có duy nhất một cái ở tầng bảy.

Anh chàng mở cánh cửa đối diện, lúc ban đầu, tôi không hề nghĩ nhiều như Chi Chi đâu, chỉ vội vã xông vào bên trong. Sau khi đứng trước cửa phòng vệ sinh tôi mới như thể hóa đá. Có điều tôi phản ứng rất nhanh, lập tức nhảy ra khỏi cửa, sợ rằng sẽ bị người đàn ông kia گیر rồi “ám muội”.

Bởi vì người ta là liệt phụ trình tiết, thà rằng bị chết vì “nhịn” chứ không thể nào “thất tiết” được. Ý thức tự bảo vệ mình của tôi rất cao, hoàn toàn ngược lại so với Chi Chi trong tiểu thuyết này...Thẹn thùng...

Tôi liền nói, trong tòa nhà này ngoài nhà vệ sinh này ra còn có cái nào khác hay không? Anh ấy liền nói: “Tầng nào cũng có”. Sau đó lại chỉ vào nhà vệ sinh của mình. Tôi hoàn toàn im lặng, nhà vệ sinh mà anh chỉ chính là nhà vệ sinh riêng của những căn phòng dành cho người đơn thân. Tôi không thể không hỏi thêm: “Lẽ nào quanh đây không có nhà vệ sinh công cộng hay sao?” Anh chàng liền bảo tôi đi theo về phía cửa sổ. Nhìn ra xa xa, chỉ có đúng một bãi rác ở đằng xa mà thôi... Tôi hóa thạch thêm lần nữa.

Thế là tôi đành nói lời cảm ơn anh, lập tức bước ra thang máy, vội vã rời khỏi đây. Thời buổi này, ở lâu cùng một người không quen biết rất nguy hiểm!

Sau khi ra khỏi thang máy, tôi bước ra khỏi cửa lớn mới nhận thấy, thì ra nơi tôi bước vào không phải là viện dưỡng lão. Viện dưỡng lão là tòa nhà bên cạnh, thế là tôi đành “chạy bước nhỏ” đến bãi rác gần nhất.

3. Nửa đêm canh ba bị ông xã dựng dậy rửa bát.

Mỗi ngày, vào đúng thời gian rửa bát chính là thời điểm tôi suy nghĩ để hư cấu tình tiết trong tiểu thuyết. Chính vì vậy mà tôi thường xuyên quên khuấy mất việc rửa bát. Sau một lần, hai lần, ba lần nhắc nhở, cuối cùng ông xã tôi không còn nhắc nhở thêm nữa, tôi còn cảm thấy “hưng khởi” và “mừng thầm”. Kết quả, vào canh ba nửa đêm một hôm nào đấy, cái gì đến cuối cùng cũng đến, đúng vào lúc tôi đang ngủ ngon lành liền bị ông xã dựng dậy bắt đi rửa bát.

Sau khi rửa bát xong, tôi ghi hận trong lòng. Từ hôm đó trở đi, mỗi ngày tôi rửa bát đều chứa lại nỗi niêu.

Một đêm, hai đêm, ba đêm...cho đến một đêm nào đó, người nào đó cuối cùng cũng không thể nào chịu đựng thêm nữa, không còn nửa đêm canh ba gọi tôi dậy rửa bát...

Cách mạng cuối cùng đã giành thắng lợi!

Có quá nhiều, quá nhiều những chuyện đáng thẹn thùng, xấu hổ, thì thoảng ngay bản thân tôi cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Trong tiểu thuyết này cũng có rất nhiều tình tiết có thực trong cuộc sống, ví dụ như giữa mùa hạ nóng nực phải leo lên tòa nhà mấy chục tầng không có thang máy, cứ đi ba bước lại quay đầu lại, lo rằng mình sẽ rơi xuống dưới, xảy ra chuyện gì bất trắc... Hay như chuyện “giang hồ cứu gấp”, phải mang bệ xí với gạch mầu, cho dù yếu ớt không bê vác được cũng vẫn phải liều mạng mang đến cho bằng được. Hoặc như việc cùng với đồng nghiệp hứng khởi đi ngắm “phong cảnh” đặc biệt trên Hậu Sơn của trường Đại học Sư phạm... Hay như Lê Hoa nhị cúc, một chiếc áo có năm chiếc cúc, thường chỉ cài một chữ quyết không cài hai, có ông xã là nhân vật chính trong ngày lễ tình nhân. Sau khi biết được chuyện này từ các đồng nghiệp, tôi cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ anh ấy. Hoặc như việc đi ở một phố ẩm thực nào đó, sẽ ăn từ đầu phố đến cuối phố, ăn đến mức khóa quần tụt cả xuống, người chồng từ trước đến nay chưa bao giờ cư xử thân mật với tôi ở nơi công cộng, đột nhiên lại nhiệt tình mà tha thiết ôm chặt lấy tôi, đúng vào lúc tôi đang cảm thấy vui vẻ, phấn khích lạ thường, anh ấy lại thì thầm bên tai rằng: “Khóa quần của em chưa kéo kia...”

Có lẽ khi mọi người đọc cuốn tiểu thuyết này, sẽ vừa cười vừa trầm nghĩ rằng: “Hả? Tại sao Hoa Thanh Thần lại gặp phải nhiều chuyện ly kì, đa dạng như vậy nhỉ? Không biết là thật hay giả nữa?” Tôi cũng đành thẹn thùng mà nói, tất cả những chuyện xấu hổ trên đều đã xảy ra trong cuộc đời tôi!

Tôi thích đem những tình tiết buồn cười trong cuộc sống vào trong tiểu thuyết, hy vọng có thể đem tiếng cười, niềm vui đến cho mỗi độc giả yêu quý, ủng hộ của Hoa Thanh Thần. Có lúc, các bạn sẽ phát hiện ra rằng thật sự cuộc đời của mình cũng từng có rất nhiều chuyện thẹn thùng, xấu hổ. Cuộc sống mãi mãi luôn luôn muôn màu muôn vẻ như thế đấy!

Bạn đang đọc truyện *Mối Lương Duyên Trời Đánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.